

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 8 E

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

14 stycznia 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

Parlament Europejski

SESJA 2008 – 2009

Posiedzenia od 23 do 25 września 2008 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 309 E z 4.12.2008.

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 23 września 2008 r.

(2010/C 8 E/01)	Dalsze działania związane z konferencją z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z konferencją z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju (2008/2050(INI))	1
(2010/C 8 E/02)	Tabela wyników rynku wewnętrznego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego (2008/2056(INI))	7
(2010/C 8 E/03)	Poprawa jakości kształcenia nauczycieli Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie poprawy jakości kształcenia nauczycieli (2008/2068(INI))	12
(2010/C 8 E/04)	Proces boloński i mobilność studentów Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie procesu bolońskiego i mobilności studentów (2008/2070(INI))	18

PL

(2010/C 8 E/05)	Dostosowywanie aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie dostosowywania aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii (2008/2096(INI))	22
	ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI: SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WNISKOWANEGO PROJEKTU	24
(2010/C 8 E/06)	Fundusze hedgingowe i niepubliczny rynek kapitałowy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego (2007/2238(INI))	26
	ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI: SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA W SPRAWIE TREŚCI ŻĄDANEGO WNISKU (ŻĄDANYCH WNISKÓW)	31
(2010/C 8 E/07)	Przejrzystość inwestorów instytucjonalnych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie przejrzystości inwestorów instytucjonalnych (2007/2239(INI))	34
	ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI: SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WNISKOWANYCH PROJEKTÓW	38
(2010/C 8 E/08)	Działalność Komisji Petycji (2007) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie działalności Komisji Petycji w roku 2007 (2008/2028(INI))	41
(2010/C 8 E/09)	Rolnictwo na obszarach górskich Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie sytuacji i perspektyw rolnictwa na obszarach górskich (2008/2066(INI))	49
(2010/C 8 E/10)	Europejski Dzień Pamięci Ofiar Stalinizmu i Nazizmu Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie ogłoszenia dnia 23 sierpnia Europejskim Dniem Pamięci Ofiar Stalinizmu i Nazizmu	57
Środa, 24 września 2008 r.		
(2010/C 8 E/11)	Wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie pełnego wykorzystania potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe (2008/2099(INI))	60
(2010/C 8 E/12)	Umowa międzynarodowa w sprawie drewna tropikalnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego (ITTA) z 2006 r.	66
(2010/C 8 E/13)	Przygotowania do szczytu UE-Indie (Marsylia, 29 września 2008 r.) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie przygotowań do szczytu UE-Indie	69
Czwartek, 25 września 2008 r.		
(2010/C 8 E/14)	Media społeczne w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie mediów społecznych w Europie (2008/2011(INI))	75
(2010/C 8 E/15)	Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS) 2007 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie debaty rocznej na temat postępów poczynionych w 2007 r. w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS) (art. 2 i 39 Traktatu UE)	79

(2010/C 8 E/16)	Koncentracja i pluralizm mediów w Unii Europejskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie koncentracji i pluralizmu mediów w Unii Europejskiej (2007/2253(INI))	85
(2010/C 8 E/17)	Opanowanie wzrostu cen energii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie opanowania wzrostu cen energii ...	94
(2010/C 8 E/18)	Biała księga na temat zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie białej księgi na temat zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością (2007/2285(INI))	97
(2010/C 8 E/19)	Transgraniczne zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie transgranicznego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi w odniesieniu do legalnych usług muzycznych online	105

II Informacje

INFORMCJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 24 września 2008 r.

(2010/C 8 E/20)	Zmiana art. 121 Regulaminu Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie zmiany art. 121 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości (2007/2266(REG))	108
-----------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 23 września 2008 r.

(2010/C 8 E/21)	Wspólnotowe statystyki dotyczące handlu zewnętrznego z krajami trzecimi ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki Wspólnoty w zakresie handlu zagranicznego z państwami trzecimi i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (COM(2007)0653 — C6-0395/2007 — 2007/0233(COD))	110
-----------------	--	-----

P6_TC1-COD(2007)0233

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie statystyki Wspólnoty w zakresie handlu zagranicznego z państwami trzecimi i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95

111

(2010/C 8 E/22)	Zmiana rozporządzenia (WE) nr 338/97 w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2008)0104 — C6-0087/2008 — 2008/0042(COD)) 120
(2010/C 8 E/23)	Sprawozdania statystyczne w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/98 w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2007)0778 — C6-0451/2007 — 2007/0269(COD)) 121
	P6_TC1-COD(2007)0269 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/98 w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji 121
(2010/C 8 E/24)	Europejski Rok Twórczości i Innowacji (2009) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej Europejskiego Roku Twórczości i Innowacji (2009) (COM(2008)0159 — C6-0151/2008 — 2008/0064(COD)) 122
	P6_TC1-COD(2008)0064 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE dotyczącej Europejskiego Roku Twórczości i Innowacji (2009) 122
(2010/C 8 E/25)	Kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy art. 12, art. 13 ust. 2 i art. 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 określające kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy art. 12, art. 13 ust. 2 i art. 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot (COM(2008)0305 — C6-0214/2008 — 2008/0102(CNS)) 123
(2010/C 8 E/26)	Projekt budżetu korygującego nr 6/2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie projektu budżetu korygującego nr 6/2008 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008, Sekcja III — Komisja (12984/2008 — C6-0317/2008 — 2008/2166(BUD)) 123
(2010/C 8 E/27)	Zmiana rozporządzenia (WE) nr 999/2001 w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2008)0053 — C6-0054/2008 — 2008/0030(COD)) 125

P6_TC1-COD(2008)0030

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji 125

(2010/C 8 E/28)

Statystyki odpadów ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2150/2002 w sprawie statystyk odpadów w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2007)0777 — C6-0456/2007 — 2007/0271(COD)) 126

P6_TC1-COD(2007)0271

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2150/2002 w sprawie statystyk odpadów w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji 126

(2010/C 8 E/29)

Dostosowanie niektórych aktów do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, rozporządzenie „omnibus” Część druga ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE zmienionej decyzją 2006/512/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Część druga (COM(2007)0824 — C6-0476/2007 — 2007/0293(COD)) 127

P6_TC1-COD(2007)0293

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Część druga 127

(2010/C 8 E/30)

Wydobywanie i wprowadzanie do obrotu naturalnych wód mineralnych (przekształcenie) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (przekształcenie) (COM(2007)0858 — C6-0005/2008 — 2007/0292(COD)) 128

P6_TC1-COD(2007)0292

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (wersja przekształcona) 128

(2010/C 8 E/31)

Substancje barwiące do produktów leczniczych (przekształcenie) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie substancji barwiących, które mogą być dodawane do produktów leczniczych (przekształcenie) (COM(2008)0001 — C6-0026/2008 — 2008/0001(COD)) 129

(2010/C 8 E/32)

Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego (przekształcenie) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (przekształcenie) (COM(2008)0003 — C6-0030/2008 — 2008/0003(COD)) 130

	P6_TC1-COD(2008)0003	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (wersja przekształcona)	130
(2010/C 8 E/33)	Badania przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (przekształcenie) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (przekształcenie) (COM(2008)0100 — C6-0094/2008 — 2008/0044(COD))	131
	P6_TC1-COD(2008)0044	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE w sprawie badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep	131
(2010/C 8 E/34)	Rozpuszczalniki do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (wersja przekształcona) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu i Rady w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (wersja przekształcona) (COM(2008)0154 — C6-0150/2008 — 2008/0060(COD))	132
	P6_TC1-COD(2008)0060	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności	132
(2010/C 8 E/35)	Zwalczanie terroryzmu * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji ramowej Rady zmieniającej decyzję ramową 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu (COM(2007)0650 — C6-0466/2007 — 2007/0236(CNS))	133
(2010/C 8 E/36)	Ochrona danych osobowych * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie projektu decyzji ramowej Rady w odniesieniu do ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (16069/2007 — C6-0010/2008 — 2005/0202(CNS))	138
Środa, 24 września 2008 r.		
(2010/C 8 E/37)	Migracja do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotycząca projektu decyzji Rady w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (12059/1/2008 — C6-0188/2008 — 2008/0077(CNS))	150
(2010/C 8 E/38)	Migracja do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (rozporządzenie)* Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotyczące projektu rozporządzenia Rady w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (11925/2/2008 — C6-0189/2008 — 2008/0078(CNS))	151

(2010/C 8 E/39)	<p>Wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ***II</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotycząca wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków (5719/3/2008 — C6-0225/2008 — 2005/0239(COD)) 152</p> <p>P6_TC2-COD(2005)0239</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków 153</p>
(2010/C 8 E/40)	<p>Dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego ***II</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniającej dyrektywę 1999/35/WE i 2002/59/WE (5721/5/2008 — C6-0226/2008 — 2005/0240(COD)) 171</p> <p>P6_TC2-COD(2005)0240</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE ustanawiającej podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniającej dyrektywę Rady 1999/35/WE oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/59/WE 171</p> <p>ZAŁĄCZNIK I</p> <p>TREŚĆ SPRAWOZDANIA Z DOCHODZENIA W SPRAWIE BEZPIECZEŃSTWA 185</p> <p>ZAŁĄCZNIK II</p> <p>DANE ZAWARTE W POWIADOMIENIU O WYPADKU LUB INCYDENCIE MORSKIM 187</p>
(2010/C 8 E/41)	<p>Odpowiedzialność przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków ***II</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków (6389/2/2008 — C6-0227/2008 — 2005/0241(COD)) 188</p> <p>P6_TC2-COD(2005)0241</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 dotyczącego odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków 188</p> <p>ZAŁĄCZNIK I</p> <p>POSTANOWIENIA KONWENCJI ATEŃSKIEJ W SPRAWIE PRZEWOZU MORZEM PASAŻERÓW I ICH BAGAŻU ISTOTNE DLA STOSOWANIA NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA. 193</p> <p>ZAŁĄCZNIK DO KONWENCJI ATEŃSKIEJ</p> <p>CERTYFIKAT UBEZPIECZENIA LUB INNEGO ZABEZPIECZENIA FINANSOWEGO 205</p> <p>ZAŁĄCZNIK II</p> <p>WYJĄTKI Z ZASTRZEŻENIA I WYTYCZNYCH DOTYCZĄCYCH WDROŻENIA KONWENCJI ATEŃSKIEJ Z 2002 R. PRZYJĘTYCH PRZEZ KOMITET PRAWNY MIĘDZYNARODOWEJ ORGANIZACJI MORSKIEJ W DNIU 19 PAŹDZIERNIKA 2006 R. 206</p>
(2010/C 8 E/42)	<p>Kontrola państwa portu (przekształcenie) ***II</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady dotyczącego przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli państwa portu (przekształcenie) (5722/3/2008 — C6-0224/2008 — 2005/0238(COD)) 213</p>

P6_TC2-COD(2005)0238

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie kontroli państwa portu (przekształcenie) 214

ZAŁĄCZNIK I

ELEMENTY WSPÓLNOTOWEGO SYSTEMU INSPEKCI PRZEPROWADZANEJ PRZEZ PAŃSTWO PORTU 236

ZAŁĄCZNIK II

ELEMENTY PROFILU RYZYKA STATKU 240

ZAŁĄCZNIK III

ZGŁOSZENIE 241

ZAŁĄCZNIK IV

LISTA ŚWIADECTW I DOKUMENTÓW 241

ZAŁĄCZNIK V

PRZYKŁADY WYRAŹNYCH POWODÓW' 244

ZAŁĄCZNIK VI

PROCEDURY KONTROLI STATKÓW 245

ZAŁĄCZNIK VII

ROZSZERZONA INSPEKJA STATKÓW 246

ZAŁĄCZNIK VIII

PRZEPISY DOTYCZĄCE ODMOWY DOSTĘPU DO PORTÓW W OBRĘBIE WSPÓLNOTY 247

ZAŁĄCZNIK IX

PROTOKÓŁ Z INSPEKCI 248

ZAŁĄCZNIK X

KRYTERIA UZASADNIAJĄCE ZATRZYMANIE STATKU 249

ZAŁĄCZNIK XI

MINIMALNE KRYTERIA DLA INSPEKTORÓW 254

ZAŁĄCZNIK XII

FUNKCJE BAZY DANYCH WYNIKÓW INSPEKCI 255

ZAŁĄCZNIK XIII

PUBLIKOWANIE INFORMACJI DOTYCZĄCYCH INSPEKCI, ZATRZYMAŃ ORAZ ODMÓW DOSTĘPU W PORTACH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH 256

ZAŁĄCZNIK XIV

DANE DOSTARCZANE W KONTEKŚCIE MONITOROWANIA REALIZACJI 257

ZAŁĄCZNIK XV

SEKCJA A UCHYLONA DYREKTYWA ORAZ JEJ KOLEJNE ZMIANY 258

SEKCJA B WYKAZ TERMINÓW TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO 258

ZAŁĄCZNIK XVI 258

TABELA KORELACJI 258

(2010/C 8 E/43)

Organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie) ***II

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (przekształcenie) (5724/2/2008 — C6-0222/2008 — 2005/0237A(COD)) 261

	P6_TC2-COD(2005)0237A	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (przekształcenie)	261
	ZAŁĄCZNIK I	
	CZĘŚĆ A UCHYLONA DYREKTYWA Z JEJ KOLEJNYMI ZMIANAMI	273
	CZĘŚĆ B WYKAZ TERMINÓW TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO	273
	ZAŁĄCZNIK II	
	TABELA KORELACJI	273
(2010/C 8 E/44)	Organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie) ***II	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska przyjętego przez Radę w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie) (5726/2/2008 — C6-0223/2008 — 2005/0237B(COD))	275
	P6_TC2-COD(2005)0237B	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr .../2008 w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie)	276
	ZAŁĄCZNIK I	
	MINIMALNE KRYTERIA DLA ORGANIZACJI O	286
	ZAŁĄCZNIK II	
	TABELA KORELACJI	289
(2010/C 8 E/45)	Sieci i usług łączności elektronicznej ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (COM(2007)0697 — C6-0427/2007 — 2007/0247(COD))	291
	P6_TC1-COD(2007)0247	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej	292
	ZAŁĄCZNIK	334
(2010/C 8 E/46)	Europejski Urząd ds. Rynku Łączności Elektronicznej ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Urząd ds. Rynku Łączności Elektronicznej (COM(2007)0699 — C6-0428/2007 — 2007/0249(COD))	337
	P6_TC1-COD(2007)0249	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr .../2008 ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (BERT)	338

(2010/C 8 E/47)	<p>Sieci i usługi łączności elektronicznej, ochrona prywatności i ochrona konsumentów ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów (COM(2007)0698 — C6-0420/2007 — 2007/0248(COD)) 359</p> <p>P6_TC1-COD(2007)0248</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów .. 360</p> <p>ZAŁĄCZNIK I</p> <p>OPIS USŁUG DODATKOWYCH I USŁUG OKREŚLONYCH W ART. 10 (KONTROLA WYDATKÓW), ART. 29 (USŁUGI DODATKOWE) I ART. 30 (UŁATWIENIE ZMIANY DOSTAWCY) 390</p> <p>ZAŁĄCZNIK II</p> <p>INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY PUBLIKOWAĆ ZGODNIE Z ART. 21 (PRZEJRZYŚĆ I PUBLIKOWANIE INFORMACJI) 392</p> <p>ZAŁĄCZNIK III</p> <p>PARAMETRY JAKOŚCI USŁUG 393</p>
(2010/C 8 E/48)	<p>Umowa międzynarodowa w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. *</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy międzynarodowej w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. (11964/2007 — C6-0326/2007 — 2006/0263(CNS)) 393</p> <p>Czwartek, 25 września 2008 r.</p>
(2010/C 8 E/49)	<p>Podatek od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych *</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0747 — C6-0473/2007 — 2007/0267(CNS)) 396</p>

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

Wtorek, 23 września 2008 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Dalsze działania związane z konferencją z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju

P6_TA(2008)0420

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z konferencją z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju (2008/2050(INI))

(2010/C 8 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty przez międzynarodową konferencję ONZ w sprawie finansowania rozwoju w dniach 18-22 marca 2002 r. w Monterrey w Meksyku (konferencja w Monterrey),
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez państwa członkowskie podczas szczytu Rady Europejskiej w Barcelonie w dniu 14 marca 2002 r. (zobowiązania barcelońskie),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie finansowania pomocy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie finansowania pomocy na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie europejskiej polityki rozwoju: „Konsensus Europejski” ⁽³⁾, podpisane dnia 20 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 kwietnia 2008 r. na temat przyspieszenia realizacji milenijnych celów rozwoju, zatytułowany (COM(2008)0177),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 kwietnia 2007 r. zatytułowany „UE światowym partnerem na rzecz rozwoju” „Wypełnianie zobowiązań Europy w zakresie finansowania rozwoju” (COM(2007)0164),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 marca 2006 r. zatytułowany „Finansowanie na rzecz rozwoju i skuteczności pomocy – wyzwania w zakresie intensyfikacji pomocy UE 2006-2010” (COM(2006)0085),

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, str. 164.⁽²⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 315.⁽³⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 kwietnia 2005 r. zatytułowany „Przyspieszenie tempa realizacji Milenijnych Celów Rozwoju — finansowanie rozwoju i efektywność pomocy”(COM(2005)0133),
 - uwzględniając komunikat z dnia 5 marca 2004 r. zatytułowany „Konsensus z Monterrey w praktyce: wkład Unii Europejskiej” (COM(2004)0150),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 14 marca 2002 r. w sprawie międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju (Monterrey, Meksyk, 18-22 marca 2002 r.),
 - uwzględniając milenijne cele rozwoju (MCR) przyjęte na szczycie milenijnym ONZ w Nowym Jorku, w dniach 6-8 września 2000 r. i potwierdzone na kolejnych konferencjach ONZ, między innymi na konferencji w Monterrey,
 - uwzględniając podjęte przez państwa członkowskie na szczycie Rady Europejskiej w Göteborgu w dniach 15-16 czerwca 2001 r. zobowiązanie osiągnięcia celu ONZ w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej (ang. Official Development Assistance — ODA) na poziomie 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 marca 2006 r. zatytułowany „Udzielanie pomocy przez UE: więcej, lepiej i szybciej” (COM(2006)0087),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0310/2008),
- A. mając na uwadze, że po raz drugi w historii ONZ organizuje Międzynarodową konferencję w sprawie finansowania rozwoju, która ma się odbyć w Ad-Dausze w dniach 29 listopada — 2 grudnia 2008 r. i która ma zgromadzić nie tylko ministrów rozwoju, ale także głowy państw i rządów, ministrów finansów oraz przedstawicieli międzynarodowych organizacji finansowych, prywatnych banków, przedsiębiorstw i społeczeństwa obywatelskiego w celu przeanalizowania postępów dokonanych od konferencji w Monterrey,
- B. mając na uwadze, że aby osiągnąć MCR konieczne jest znaczne zwiększenie finansowania,
- C. mając na uwadze, że finansowanie rozwoju powinno być zdefiniowane jako optymalny sposób reagowania na potrzeby rozwojowe na świecie i na globalne zagrożenia,
- D. mając na uwadze bardziej niż kiedykolwiek palącą konieczność odpowiednich przewidywalnych i trwałych zasobów finansowych, w szczególności ze względu na wyzwania związane ze zmianami klimatycznymi i ich skutkami, w tym klęskami żywiołowymi, oraz szczególnie trudną sytuację krajów rozwijających się,
- E. mając na uwadze, że UE jest największym darczyńcą pomocy na świecie, istotnym udziałowcem międzynarodowych instytucji finansowych i najważniejszym partnerem handlowym krajów rozwijających się,
- F. mając na uwadze, że UE zobowiązała się do jasnych i wiążących terminów osiągnięcia celu 0,56 % DNB do 2010 r. oraz celu 0,7 % DNB do 2015 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0237.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- G. mając na uwadze, że jeżeli utrzymają się obecne tendencje oficjalnej pomocy rozwojowej ze strony państw członkowskich, niektóre z nich nie zrealizują celów, do których się zobowiązały: 0,51 % w przypadku UE 15 (tj. państw członkowskich, które wchodziły w skład UE przed rozszerzeniem z 2004 r.) i 0,17 % dla UE 12 (tj. państw członkowskich, które przystąpiły do UE w dniu 1 maja 2004 r. i 1 stycznia 2007 r.) DNB do 2010 r.,
- H. mając na uwadze, że programowalna pomoc dla Afryki rośnie pomimo ogólnego spadku ODA w 2007 r.,
- I. mając na uwadze, że w ostatnim czasie pojawiły się znaczące nowe wyzwania rozwojowe, w tym zmiany klimatyczne, zmiany strukturalne na rynkach podstawowych towarów, zwłaszcza żywności i ropy, i ważne nowe tendencje we współpracy na linii Południe-Południe obejmujące wsparcie ze strony Chin dla infrastruktury w Afryce i pożyczki udzielane przez Brazylijski Bank Rozwoju BNDES w Ameryce Łacińskiej,
- J. mając na uwadze, że usługi finansowe w wielu krajach rozwijających się są zbyt słabo rozwinięte, na co wpływa wiele czynników, w tym ograniczenia dotyczące świadczenia usług oraz brak pewności prawa i ochrony prawa własności,
1. potwierdza swoje zobowiązania w dziedzinie likwidacji ubóstwa, zrównoważonego rozwoju i realizacji MCR, stanowiące jedyny sposób na zagwarantowanie sprawiedliwości społecznej i lepszej jakości życia dla około miliarda ludzi na świecie, którzy żyją w skrajnym ubóstwie, charakteryzującym się dochodem mniejszym niż 1 USD dziennie;
 2. wzywa państwa członkowskie do wyraźnego oddzielenia wydatków na rozwój od wydatków na interesy wynikające z polityki zagranicznej i podkreśla w związku z tym, że ODA powinna odpowiadać kryteriom ustanowionym przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) i zaleceniom OECD/DAC dotyczącym niestosowania ODA wiązanej;
 3. podkreśla, że jest absolutnie konieczne, aby UE dążyła do najwyższego stopnia koordynacji w celu osiągnięcia spójności z innymi wspólnotowymi strategiami politycznymi (polityką ochrony środowiska, migracji, praw człowieka, rolnictwa itp.) i uniknięcia dublowania pracy oraz niezgodności poszczególnych działań;
 4. przypomina, że pilne i niezbędne działania, jakie powinna podjąć UE aby stawić czoła dramatycznym skutkom gwałtownego wzrostu cen żywności w krajach rozwijających się nie powinny być pojmowane i realizowane jako część wysiłków finansowych wymaganych w Konsensusie z Monterrey; w związku z tym oczekuje od Komisji konkretnego wniosku dotyczącego wykorzystania funduszy na pomoc w sytuacjach wyjątkowych;
 5. podkreśla, że nadmierne i nieproporcjonalne obciążenie administracyjne w niektórych krajach partnerskich działa na szkodę skuteczności pomocy na rzecz rozwoju; obawia się, że obciążenie to może stanowić zagrożenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
 6. zauważa, że UE nadal nie osiągnęła równowagi między dwoma sprzecznymi podejściami do pomocy na rzecz rozwoju: z jednej strony wiarą w to, że kraje partnerskie prawidłowo rozdzielają środki i wspomaganie ich organów administracji w odpowiednim rozwijaniu narzędzi wykorzystania funduszy; z drugiej zaś strony udzielaniem pomocy finansowej, aby zapobiec nieodpowiedniemu wykorzystaniu lub nieskutecznemu przyznawaniu pomocy;

Wysokość oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA)

7. podkreśla, że UE jest głównym światowym darczyńcą ODA, niosącym prawie 60 % oficjalnej światowej pomocy na rzecz rozwoju oraz z zadowoleniem odnosi się do faktu, że udział UE w globalnym ODA rośnie z upływem lat; zwraca się jednak do Komisji o dostarczenia jasnych i przejrzystych danych dotyczących udziału budżetu UE w pomocy UE na rzecz rozwoju w celu dokonania oceny działań podjętych przez wszystkich darczyńców europejskich w związku z Konsensusem z Monterrey; wyraża ubolewanie z powodu niewielkiej widoczności poziomu udziału finansowego UE na rzecz krajów rozwijających się i zwraca się do Komisji o utworzenie odpowiednio ukierunkowanych narzędzi komunikacyjnych i informacyjnych w celu zwiększenia widoczności pomocy UE na rzecz rozwoju;

Wtorek, 23 września 2008 r.

8. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że UE zrealizowała wiążący cel w zakresie ODA wynoszący średnio w UE 0,39 % DNB do 2006 r., ale zauważa niepokojący spadek pomocy UE w 2007 r. z 47,7 mld EUR w 2006 r. (0,41 % DNB UE) do 46,1 mld EUR w 2007 r. (0,38 % DNB UE) i wzywa państwa członkowskie do podniesienia kwot ODA w celu osiągnięcia obiecanego celu 0,56 % DNB do 2010 r.;

9. kładzie nacisk na fakt, że cięcia w ODA państw członkowskich nie powinny mieć więcej miejsca; zauważa, że jeżeli utrzyma się obecna tendencja, to UE ofiaruje o 75 miliardów EUR mniej, niż obiecała na okres 2005-2010;

10. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że większość państw członkowskich (18 spośród 27, a w szczególności Łotwa, Włochy, Portugalia, Grecja i Czechy) nie była w stanie podnieść w 2007 r. poziomu ODA w porównaniu z 2006 r., a w niektórych krajach, np. w Belgii, Francji i Wielkiej Brytanii, wystąpiło wręcz drastyczne obniżenie o ponad 10 %; wzywa państwa członkowskie do realizacji celów ODA zgodnie z podjętymi przez nie zobowiązaniami; z satysfakcją stwierdza, że niektóre państwa członkowskie (Dania, Irlandia, Luksemburg, Hiszpania, Szwecja i Holandia) z pewnością zrealizują cele ODA na 2010 r. i jest przekonany, że te państwa członkowskie utrzymają wysokie poziomy ODA;

11. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane stanowisko Komisji odnośnie do wysiłków, które należy ukierunkować zarówno na ilość, jak i jakość pomocy na rzecz rozwoju udzielanej przez państwa członkowskie i zdecydowanie popiera ostrzeżenie Komisji dotyczące negatywnych skutków, jakie mogłoby mieć niewypełnienie przez państwa członkowskie ich zobowiązań finansowych; wzywa Komisję do wykorzystania swoich kompetencji i autorytetu, aby przekonać innych publicznych i prywatnych darczyńców do spełnienia swoich obietnic finansowych;

12. jest bardzo poważnie zaniepokojony faktem, że niektóre państwa członkowskie z opóźnieniem finansują wzrost ODA, co prowadzi do ponad 17 mld EUR strat netto dla krajów rozwijających się;

13. przyjmuje z zadowoleniem podejście niektórych państw członkowskich polegające na opracowywaniu wieloletnich wiążących harmonogramów wzrostu poziomów ODA w celu osiągnięcia celu ONZ wynoszącego 0,7 % do 2015 r.; zwraca się do państw członkowskich, które jeszcze tego nie zrobiły, o jak najszybsze ujawnienie swoich wieloletnich harmonogramów; podkreśla, że państwa członkowskie powinny przyjąć te harmonogramy przed wspomnianą wyżej międzynarodową konferencją ONZ dotyczącą dalszych działań w sprawie finansowania rozwoju, która odbędzie się w Au-Dausze, i wypełnić swoje zobowiązania;

14. zauważa, że odnotowany w 2007 r. spadek poziomów pomocy jest spowodowany w niektórych przypadkach sztucznym zawyżeniem liczb w 2006 r. związanym z redukcją zadłużenia; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia poziomu ODA w trwały sposób, koncentrując się na liczbach z pominięciem składnika, jakim jest redukcja zadłużenia;

15. uważa różnice między zobowiązaniami do zwiększenia pomocy finansowej a znacznie niższymi kwotami, jakie są obecnie na nią przeznaczane, za absolutnie niedopuszczalne i jest zaniepokojony faktem, że niektóre państwa członkowskie wykazują znużenie udzielaniem pomocy;

16. podkreśla, że konsultacje z partnerskimi rządami, parlamentami krajowymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego są kluczowe w procesie podejmowania decyzji o zakresie i przeznaczeniu ODA;

Przepływy finansowe – szybkie, elastyczne, przewidywalne i stabilne

17. podkreśla, że pomoc musi być dostarczana na czas i wyraża niezadowolenie z faktu, że procedury dostarczania pomocy ulegają często nieuzasadnionym opóźnieniom;

18. podkreśla potrzebę zachowania równowagi między elastycznością w dostarczaniu funduszy współpracy, aby reagować na zmieniające się okoliczności, takie jak wzrost cen żywności, a koniecznością przewidywalnego finansowania, aby umożliwić krajom partnerskim zrównoważony rozwój oraz dostosowanie się do zmian klimatycznych i ich łagodzenie;

Wtorek, 23 września 2008 r.

19. zdecydowanie apeluje o ściśle przestrzeganie zasad odpowiedzialnego udzielania pożyczek i finansowania, tak aby operacje pożyczkowe i finansowe były zrównoważone w kategoriach rozwoju ekonomicznego i środowiskowego zgodnie z tzw. zasadami równikowymi; wzywa Komisję do uczestniczenia w ustanawianiu takich zasad i do interwencji na forach międzynarodowych na rzecz wiążących środków i do stosowania ich w praktyce w taki sposób, by obejmowały nowe podmioty sektora publicznego i prywatnego działające w dziedzinie rozwoju;

Zadłużenie i ucieczka kapitału

20. wyraża pełną aprobatę dla wysiłków krajów rozwijających się prowadzących do utrzymania stabilności zadłużenia w perspektywie długoterminowej i do wdrożenia inicjatywy na rzecz bardzo zadłużonych ubogich krajów, która ma kluczowe znaczenie dla realizacji MCR; ubolewa jednak, że plany redukcji zadłużenia wykluczają dużą liczbę krajów, dla których zadłużenie nadal stanowi przeszkodę w realizacji MCR; nalega, by w trybie pilnym przeprowadzono międzynarodową debatę w sprawie rozszerzenia międzynarodowych środków redukcji zadłużenia na kolejne zadłużone kraje, wykluczone obecnie z inicjatywy na rzecz bardzo zadłużonych ubogich krajów;

21. wzywa Komisję, by w dwu- i wielostronnych negocjacjach w sprawie redukcji długu zajęła się problemem „niegodziwego” i bezprawnego długu, czyli długu, który powstał w wyniku nieodpowiedzialnego, wyrachowanego, lekkomyślnego lub nieuczciwego udzielania kredytów, oraz zasadami odpowiedzialnego finansowania; z zadowoleniem przyjmuje wezwanie Komisji do działania przy okazji postępowań sądowych na rzecz ograniczania praw komercyjnych instytucji finansowych udzielających kredytów i funduszy wykupujących zadłużenie do uzyskania zwrotu wierzytelności;

22. wzywa państwa członkowskie do stosowania się do ram stabilności zadłużenia i do apelowania o ich zmianę w celu uwzględnienia długu wewnętrznego państw i niezbędnych potrzeb finansowych; zachęca wszystkie państwa do uznania, że odpowiedzialność kredytodawców nie ogranicza się do przestrzegania ram stabilności, ale obejmuje również:

- uwzględnianie podatności krajów kredytobiorców na wstrząsy zewnętrzne poprzez wprowadzenie w takim przypadku możliwości zawieszenia lub redukcji spłat;
- włączenie do procesu zaciągania kredytu wymogów przejrzystości po obu stronach;
- stosowanie wzmożonej czujności, aby zagwarantować, że ich pożyczki nie przyczyniały się do łamania praw człowieka ani do zwiększania korupcji;

23. nalega, by UE wspierała wysiłki międzynarodowe zmierzające do wprowadzenia pewnej formy międzynarodowych procedur niewypłacalności lub uczciwej i przejrzystej procedury arbitrażowej w celu skutecznego i sprawiedliwego rozwiązywania wszelkich przyszłych kryzysów zadłużeniowych;

24. ubolewa, że Komisja nie kładzie większego nacisku na uruchamianie zasobów wewnętrznych do finansowania rozwoju, które byłyby dla krajów rozwijających się źródłem większej niezależności; zachęca państwa do pełnego udziału w inicjatywie na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym (ang. Extractive Industries Transparency Initiative — EITI) i do nawoływania do jej wzmocnienia; wzywa Komisję, by zażądała od Rady Międzynarodowych Standardów Rachunkowości włączenia do międzynarodowych norm rachunkowości wymogu sprawozdawczości z działalności spółek wielonarodowych we wszystkich sektorach i w podziale na poszczególne kraje;

25. ubolewa, że pakiet dotyczący skuteczności pomocy, o którym mowa w komunikacie Komisji (COM(2008)0177), nie wspomina o ucieczce kapitału jako czynniku ryzyka dla gospodarek krajów rozwijających się; wskazuje, że ucieczka kapitału poważnie szkodzi kształtowaniu zrównoważonych systemów gospodarczych w krajach rozwijających się, i przypomina, że unikanie zobowiązań podatkowych kosztuje co roku kraje rozwijające się więcej, niż otrzymują w postaci ODA; wzywa Komisję do zawarcia w swojej polityce środków mających zapobiec ucieczce kapitału, zgodnie z wymaganiami konsensusu z Monterrey, w tym rzetelnej analizy przyczyn ucieczki kapitału, z myślą o zamknięciu rajów podatkowych, z których część znajduje się na terytorium UE lub funkcjonuje w ścisłym powiązaniu z państwami członkowskimi;

Wtorek, 23 września 2008 r.

26. zwraca szczególną uwagę na fakt, że zdaniem Banku Światowego wysokość nielegalnej ucieczki kapitału wynosi 1 000 do 1 600 miliardów dolarów rocznie, z czego połowa pochodzi z krajów rozwijających się; zachęca do kontynuacji międzynarodowych wysiłków na rzecz zamrożenia i zwrócenia zdefraudowanych aktywów i zwraca się do państw, które jeszcze tego nie zrobiły, o ratyfikowanie konwencji ONZ przeciwko korupcji; ubolewa, że wysiłków takich nie podjęto w odniesieniu do uchylania się od zobowiązań podatkowych, i wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania upowszechnienia na skalę światową zasady automatycznej wymiany informacji w sprawach podatkowych, do apelowania o załączenie do deklaracji z Ad-Dauhy kodeksu postępowania przeciwko uchylaniu się od zobowiązań podatkowych opracowywanego właśnie przez Radę Gospodarczo-Społeczną ONZ (ECOSOC) oraz do popierania przekształcenia Komitet Ekspertów ds. Współpracy Międzynarodowej w sprawach podatkowych ONZ w organ międzyrządowy z prawdziwego zdarzenia, dysponujący większymi środkami do prowadzenia międzynarodowej walki z uchylaniem się od zobowiązań podatkowych w uzupełnieniu działań OECD;

Innowacyjne mechanizmy finansowe

27. z zadowoleniem przyjmuje propozycje innowacyjnych mechanizmów finansowych przedstawione przez państwa członkowskie i wzywa Komisję do ich przeanalizowania pod kątem łatwości ich praktycznego zastosowania, stabilności, dodatkowości, kosztów transakcji i efektywności; domaga się mechanizmów i instrumentów finansowych, które dostarczą nowych środków finansowych i nie narażą na ryzyko przyszłych przepływów finansowych;

28. domaga się mechanizmów i instrumentów finansowych, które dostarczą środków służących wzrostowi rentowności kapitału prywatnego, zgodnie z konsensusem z Monterrey, i które dostarczą gwarancji kredytowych;

29. wzywa Komisję do znacznego podniesienia poziomu finansowania środków dostosowywania do zmian klimatycznych i łagodzenia ich skutków w krajach rozwijających się, zwłaszcza światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym; podkreśla palącą konieczność finansowania wykraczającego poza obecne przepływy ODA, gdyż sama ODA nie może zapewnić odpowiedniego wsparcia w postaci środków dostosowywania do zmian klimatycznych i łagodzenia ich skutków w krajach rozwijających się; zaznacza, że należy w tym celu pilnie opracować innowacyjne mechanizmy finansowe, np. podatki od lotnictwa i handlu ropą naftową, a także poprzez przeznaczanie dochodów z aukcji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji w UE (EU ETS);

30. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie ustanowienia światowego mechanizmu finansowania dotyczącego zmian klimatu, opartego na zasadzie usprawnienia pomocy na finansowanie środków łagodzenia zmian klimatycznych i dostosowywania do nich w krajach rozwijających się; wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia istotnych zobowiązań finansowych w celu pilnego wdrożenia tego wniosku;

31. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by przeznaczyły co najmniej 25 % przyszłych dochodów z aukcji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji w UE na finansowanie środków łagodzenia zmian klimatycznych i dostosowywania do nich w krajach rozwijających się;

32. wzywa Komisję do umożliwiania dostępu do finansowania dla drobnych przedsiębiorców i rolników, jako środka zwiększenia produkcji żywności i zapewnienia trwałego rozwiązania kryzysu żywnościowego;

33. wzywa Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) do zbadania możliwości niezwłocznego utworzenia funduszu gwarancyjnego wspierającego systemy mikrokredytów i ograniczania ryzyka, które dokładnie odpowiadają potrzebom lokalnych producentów żywności w biedniejszych krajach rozwijających się;

34. z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną na forum ONZ propozycję utworzenia finansowanego przez wielu darczyńców funduszu na rzecz równouprawnienia płci, którym miałby zarządzać Fundacja Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz kobiet (UNIFEM), a którego celem byłoby wspieranie i finansowanie polityki równouprawnienia płci w krajach rozwijających się; wzywa Radę i Komisję do zbadania i poparcia tej międzynarodowej inicjatywy;

35. wzywa do zdwojenia wysiłków na rzecz zachęcania do rozwoju usług finansowych, gdyż potencjał sektora bankowego może zmobilizować lokalne źródła finansowania na rzecz rozwoju, a stabilny sektor usług finansowych to najlepszy sposób walki z ucieczką kapitału;

Wtorek, 23 września 2008 r.

36. wzywa wszystkie zainteresowane strony, by w pełni zdały sobie sprawę z ogromnego potencjału dochodów z zasobów naturalnych; w związku z tym uważa za sprawę zasadniczą przejrzystość w przemyśle eksploatującym te zasoby; jest zdania, że chociaż EITI i proces z Kimberley idą w dobrym kierunku, to jednak trzeba zrobić o wiele więcej, by zachęcić do przejrzystego zarządzania branżami przemysłu eksploatującymi zasoby oraz ich dochodami;

Reforma systemów międzynarodowych

37. wzywa Radę i Komisję do włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu UE w trakcie śródkresowego przeglądu 2008/2009, w celu wzmocnienia demokratycznego umocowania ważnej części polityki UE na rzecz rozwoju oraz jej budżetu;

38. odnotowuje pierwszy, zakończony w kwietniu 2008 r. etap działań na rzecz lepszej reprezentacji krajów rozwijających się w Międzynarodowym Funduszu Walutowym (MFW); ubolewa, że rozkład głosów w MFW nadal opiera się głównie na podejściu cenzusowym; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o wyrażenie zainteresowania podejmowaniem decyzji podwójną większością głosów (akcjonariusze / państwa) w instytucji odpowiedzialnej za międzynarodową stabilność finansową, jaką jest MFW;

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania ww. kontynuacji międzynarodowej konferencji ONZ w sprawie finansowania rozwoju, która ma się odbyć w Ad-Dausze, jako szansy na przedstawienie wspólnego stanowiska UE w sprawie rozwoju mającego na celu realizację MCR za pomocą zrównoważonego podejścia;

40. zachęca państwa członkowskie do podjęcia szybkiej i ambitnej reformy Banku Światowego z myślą o lepszej reprezentacji stron najbardziej zainteresowanych jego programami;

*
* *
*

41. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ oraz szefom Światowej Organizacji Handlu, Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu, Grupie Banku Światowego i Radzie Gospodarczo-Społecznej ONZ.

Tabela wyników rynku wewnętrznego

P6_TA(2008)0421

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego (2008/2056(INI))

(2010/C 8 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tabelę wyników rynku wewnętrznego nr 16 a z dnia 14 lutego 2008 r. (SEC(2008)0076),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku oraz przewyższania barier i niewydolnych rozwiązań poprzez lepsze wprowadzanie w życie przepisów prawa i ich stosowanie ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2007 r. zatytułowany „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, str. 80.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 stycznia 2008 r. zatytułowany „Drugi strategiczny przegląd procesu lepszego stanowienia prawa w Unii Europejskiej” (COM(2008)0032),
- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 8 i 9 marca 2007 r., w których zatwierdzono program działań na rzecz zmniejszenia obciążeń administracyjnych w Unii Europejskiej, określono dla UE cel zmniejszenia obciążeń administracyjnych o 25 % oraz wezwano państwa członkowskie to ustalenia odpowiednich celów na poziomie krajowym,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 listopada 2007 r. zatytułowany. „Wprowadzenie nowej metodologii w zakresie monitorowania rynków produktów i ich sektorów: wyniki pierwszej kontroli sektorowej – Dokument stanowiący załącznik do komunikatu Komisji – Jednolity rynek Europy XXI wieku” (SEC(2007)1517),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 listopada 2007 r. zatytułowany. „Instrumenty w zakresie zreformowanej polityki jednolitego rynku – Dokument stanowiący załącznik do komunikatu Komisji – Jednolity rynek Europy XXI wieku” (SEC(2007)1518),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 stycznia 2008 r. zatytułowany „Monitorowanie wyników dotyczących konsumentów na wspólnym rynku: tablica wyników dla rynków konsumenckich” (COM(2008)0031),
- uwzględniając konkluzje Rady (Konkurencja, Rynek Wewnętrzny, Przemysł i Badania) z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie jednolitego rynku dla Europy XXI wieku,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0272/2008),
- A. mając na uwadze, że z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie tabeli wyników rynku wewnętrznego, która pozwala na ograniczenie braków w zakresie transpozycji prawa,
- B. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie są prawnie zobowiązane do transpozycji w określonych terminach wszystkich dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego,
- C. mając na uwadze, że głównym celem tabeli wyników jest zmotywowanie państw członkowskich do zadbania o to, aby transpozycja się nie opóźniła,
- D. mając na uwadze, że obecny deficyt na poziomie 1,2 % jest poniżej przyszłego celu w wysokości 1,0 %, uzgodnionego przez szefów państw i rządów w 2007 r.,
- E. mając na uwadze, że współczynnik fragmentacji wynosi 8 %, co oznacza, że transpozycji 124 dyrektyw nie dokonano w co najmniej jednym państwie członkowskim,
- F. mając na uwadze, że istnieją rozbieżności w poziomie transpozycji odnotowane w poszczególnych państwach członkowskich,
- G. mając na uwadze, że dyrektywa może nie być w pełni skuteczna, nawet jeżeli została szybko i we właściwy sposób transponowana, w szczególności gdy jej wdrożenie generuje sytuację niepewności prawnej, która prowadzi do postępowania przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości i utrudnia sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego,
- H. mając na uwadze, że liczba otwartych postępowań w sprawie naruszenia przepisów prawa wciąż jest bardzo wysoka, a znaczna ich część dotyczy braku transpozycji lub wykonania jej w niewłaściwy sposób,
- I. mając na uwadze, że nieuczciwa korzyść może być osiągnięta poprzez unikanie niektórych dyrektyw i brak transpozycji lub niewłaściwą transpozycję,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- J. mając na uwadze, że wdrożenie dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego ma decydujące znaczenie ze względu na osiągnięcie celów agendy lizbońskiej i göteborgskiej agendy trwałego rozwoju,
- K. mając na uwadze, że średni czas trwania postępowań wnoszonych do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie naruszeń przepisów prawa przekracza 20 miesięcy,
- L. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nie respektują orzeczeń Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości dotyczących spraw o naruszanie przepisów, co wyrządza dalsze szkody rynkowi wewnętrznemu,
- M. mając na uwadze, że obciążenia administracyjne są zbyt uciążliwe w państwach członkowskich, co wynika to zarówno z prawa krajowego, jak i wspólnotowego,

Wdrożenie – podstawa rynku wewnętrznego

1. podkreśla, że szybkie wdrożenie, właściwa transpozycja i poprawne stosowanie dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego to warunki wstępne sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego mające wpływ również na konkurencyjność oraz równowagę gospodarczą i społeczną w UE;
2. podkreśla znaczenie odpowiedzialności za rynek wewnętrzny na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla rolę Komisji w tworzeniu partnerstw w odnośnym procesie kształtowania polityki w tym zakresie;
3. przypomina, że począwszy od 2009 r. w odniesieniu do deficytu w zakresie transpozycji prawa ustalono cel na poziomie 1,0 %; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań umożliwiających osiągnięcie tego celu;
4. wzywa państwa członkowskie, w których deficyt ten jest szczególnie wysoki, do natychmiastowego podjęcia działań, a Komisję – do ścisłej współpracy z nimi, aby sytuacja ta uległa poprawie; zauważa, że niektóre państwa członkowskie dowiodły, że możliwe jest szybkie i znaczne obniżenie deficytu;
5. przypomina, że zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja w trybie pilnym muszą się zająć problemem wysokiego współczynnika fragmentacji;
6. wyraża ubolewanie, że państwa członkowskie dodają czasem dodatkowe wymogi przy transpozycji dyrektyw do prawa krajowego; jest zdania, że tzw. „połączanie”(narzucanie dodatkowych wymogów) utrudnia sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
7. uważa, że dobrze rozwinięty, otwarty i konkurencyjny rynek wewnętrzny stanowi w znacznej mierze odpowiedź Europy na wyzwania związane z globalizacją, gdyż promuje on konkurencyjność europejskiego przemysłu, stwarza silniejsze zachęty do inwestycji zagranicznych oraz gwarantuje prawa konsumentów w Europie; podejmując nowe inicjatywy w zakresie rynku wewnętrznego, Komisja powinna zatem brać pod uwagę wymiar zewnętrzny;
8. przypomina, że otwarty i konkurencyjny rynek wewnętrzny potrzebuje bardziej ukierunkowanych i wymagających narzędzi w celu poprawy walki z podrabianiem produktów i piractwem;
9. wzywa państwa członkowskie do pilnego zajęcia się kwestią właściwej transpozycji i poprawnego stosowania dyrektyw w zakresie rynku wewnętrznego poprzez wykorzystanie istniejących wytycznych i sprawdzonych rozwiązań; wzywa do opracowania precyzyjniejszych instrumentów służących do usuwania braków;
10. wzywa Komisję do przyspieszenia procesu rozwiązywania sporów na wczesnym etapie i do uwydatnienia tych spraw o naruszenie przepisów, z których wynikają najpoważniejsze konsekwencje dla obywateli Europy; równocześnie zachęca Komisję do stworzenia zbioru postępowań o naruszenie przepisów, które wniesiono do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, aby udostępnić szczegółowe informacje na temat danego naruszenia przepisów;
11. wzywa państwa członkowskie do wypełnienia swoich zobowiązań zgodnie z orzeczeniami Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości;

Wtorek, 23 września 2008 r.

Wykorzystanie tabeli wyników jako instrumentu w procesie podejmowania decyzji

12. uważa, że tabela wyników powinna przede wszystkim zachęcać do szybkiej i poprawnej transpozycji, ale można by uczynić z niej również narzędzie wspomagające decydentów w rozpoznawaniu przeszkód i barier oraz umożliwiające im określanie dziedzin, w których potrzebne są nowe inicjatywy; wzywa Komisję do poszerzenia i pogłębienia zakresu informacji i wskaźników znajdujących się w tabeli wyników, między innymi jakości, warunków socjalnych pracowników oraz wpływu na środowisko i zmiany klimatu;

13. wzywa Komisję do włączenia do przyszłych tabeli wyników łatwo zrozumiałego streszczenia, aby zwiększyć dostępność dla obywateli i innych zainteresowanych stron; zachęca odnośne organy UE i krajowe do publikowania tabeli wyników na swych stronach internetowych i do zwiększenia wysiłków na rzecz upowszechnienia tabeli wyników w mediach;

14. ubolewa, że tabela wyników nie zawiera informacji na temat dyrektyw, których nie transponowano; uważa, że ze względu na sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego niektóre dyrektywy, np. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, są ważniejsze od innych; wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę wskaźników lepiej odzwierciedlających znaczenie dyrektyw dla przemysłu i obywateli w poszczególnych sektorach; jest zdania, że oceny wpływu przeprowadzane przez Komisję mogą być przydatne w tym celu;

15. przypomina, że jakość prawodawstwa wspólnotowego oraz jego wdrożenie mają ogromne znaczenie dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a szereg spraw przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości odnoszących się do niejasnych przepisów i niewłaściwego wdrożenia prawodawstwa wtórnego pokazuje potrzebę bardziej precyzyjnego formułowania przepisów wspólnotowych; dlatego wzywa Komisję do wprowadzenia do tabeli wyników wskaźników dotyczących liczby postępowań przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości odnoszących się do jakości prawodawstwa wtórnego oraz jego nieprawidłowego wdrożenia;

16. z zadowoleniem przyjmuje zamiar wprowadzenia przez Komisję bardziej usystematyzowanego podejścia do kontroli funkcjonowania kluczowych rynków towarów i usług w celu wykrycia nieprawidłowości rynkowych i wspierania skuteczniejszych środków politycznych; w związku z tym wzywa, aby w tabeli wyników umieścić dokładniejsze informacje dotyczące poszczególnych sektorów i państw członkowskich; wzywa również do uwzględnienia wskaźników dotyczących transgranicznych aspektów zamówień publicznych;

17. wzywa Komisję do zapewnienia, zgodnie z pkt. 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, aby wszystkie wnioski dotyczące dyrektyw zawierały specjalny przepis nakładający obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie tabel obrazujących korelację pomiędzy danym aktem prawnym a środkami transpozycji, a także przekazania tych tabel Komisji; ubolewa w związku z tym, że państwa członkowskie rozmywiają wysiłki Komisji i Parlamentu w zakresie przejrzystości, sprzeciwiając się tej klauzuli lub sprowadzając ją do roli niewiążącej preambuły;

18. uważa realizację agendy lizbońskiej i göteborgskiej agendy trwałego rozwoju za priorytet polityczny i podkreśla w szczególności znaczenie wdrożenia dyrektyw koniecznych do osiągnięcia tego celu; wzywa Radę do priorytetowego potraktowania kwestii rynku wewnętrznego w zmienionej strategii na okres po 2010 r.;

19. z zadowoleniem przyjmuje zamiar stworzenia przez Komisję instrumentów na rzecz poprawy polityki i środków jednolitego rynku poprzez oparcie tej dziedziny w większym stopniu na dowodach, lepsze ukierunkowanie, zdecentralizowanie oraz uczynienie jej bardziej dostępną i zrozumiałą;

20. wzywa Komisję do oceny – za pośrednictwem badań sektorowych, badań przedsiębiorstw, badań konsumenckich lub innych środków – jakości i spójności procesu wdrażania prawodawstwa w państwach członkowskich w celu zagwarantowania jego prawidłowego funkcjonowania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, str. 36.

Wtorek, 23 września 2008 r.

21. podkreśla, że zbyt późne i nieprawidłowe wdrożenie prawodawstwa pozbawia konsumentów i przedsiębiorstwa ich praw oraz szkodzi europejskiej gospodarce i podważa zaufanie, jakie obywatele pokładają w rynku wewnętrznym; wzywa Komisję do opracowania wskaźników określających koszty poniesione przez obywateli i przemysł w związku ze zbyt późną i nieprawidłową transpozycją oraz do opracowania wskaźników odzwierciedlających związek pomiędzy wynikami w zakresie transpozycji a sprawami o naruszenie przepisów wniesionymi przeciw państwom członkowskim;
22. z zadowoleniem przyjmuje zamiar przedłożenia przez Komisję dalszych inicjatyw dotyczących lepszego stanowienia prawa, szczególnie poprzez usprawnienie ocen wpływu i zmniejszenie obciążeń administracyjnych, ponieważ przyczyni się to również do bardziej skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego; jest zdania, że działania w tych kwestiach są ze sobą powiązane i muszą być prowadzone w spójny sposób;
23. z zadowoleniem przyjmuje cel polegający na zmniejszeniu obciążeń administracyjnych w UE o 25 % do 2012 r.; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz osiągnięcia tego celu; uważa, że tabela wyników powinna stanowić odnoszący się do tego celu miernik wysiłków i postępów na szczeblu krajowym i wspólnotowym; z tego względu wzywa Komisję do rozważenia włączenia do tabeli wyników odnośnego rozdziału;
24. wyraża ubolewanie, że obywatele ciągle napotykają wiele przeszkód związanych ze swobodnym przepływem w ramach rynku wewnętrznego; w tym kontekście zauważa, że 15 % spraw SOLVIT rozpatrywanych w 2007 r., dotyczyło swobodnego przepływu osób oraz obywatelstwa UE; dlatego wzywa państwa członkowskie i Komisję do natężenia wysiłków w celu zapewnienia swobodnego przepływu osób; w szczególności wzywa państwa członkowskie do ustanowienia punktów kompleksowej obsługi, pomagające ludziom we wszystkich prawnych i praktycznych sprawach w razie przenoszenia się w obrębie rynku wewnętrznego; wzywa również Komisję do opracowania wskaźników, które zostaną ujęte w tabeli wyników, określających przeszkody w swobodnym przepływie osób;
25. ponownie zwraca uwagę na cel dotyczący poprawy funkcjonowania prawodawstwa w zakresie rynku wewnętrznego; uważa, że lepsze wdrażanie prawodawstwa zależy również od rozwoju praktycznej współpracy i partnerstwa między organami administracji; wzywa państwa członkowskie i Komisję do dalszego rozwoju systemów wymiany najlepszych praktyk; podkreśla, że w związku z istnieniem wielu organów na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym zachodzi potrzeba aktywnego propagowania i wspierania współpracy administracyjnej oraz uproszczenia; zauważa, że system informacji na temat rynku wewnętrznego może odegrać znaczącą rolę w tym zakresie;
26. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia krajowych centrów rynku wewnętrznego w celu wspierania koordynacji, uproszczenia i przejrzystości politycznej swych wysiłków na rzecz funkcjonowania rynku wewnętrznego; podkreśla, że takie centra powinny być tworzone w ramach istniejących jednostek, np. wraz z krajowymi punktami kontaktowymi; nakłania państwa członkowskie do zapewnienia pogłębionej praktycznej wiedzy na temat prawa UE na wszystkich szczeblach administracji krajowej, aby zadbać o to, by obywatele i przedsiębiorstwa nie napotykały niepotrzebnych obciążeń i przeszkód wynikających z braku zrozumienia przepisów;
27. z zadowoleniem przyjmuje pracę Komisji na rzecz ustanowienia partnerstwa z państwami członkowskimi w procesie wdrażania prawodawstwa za pośrednictwem grup roboczych, sieci w poszczególnych sektorach, spotkań z ekspertami krajowymi i wytycznych wykonawczych; uważa, że działania Komisji w zakresie wdrożenia dyrektywy 2006/123/WE okażą się sukcesem, który należy powtarzać w przyszłości; podkreśla, że Parlament powinien być stale informowany o procesach wdrożeniowych;
28. podkreśla, że problemy z wdrażaniem prawodawstwa są często wykrywane przez sieć SOLVIT; zauważa z zaniepokojeniem, że często personel centrów SOLVIT nie jest wystarczająco liczny i że średni czas rozpatrywania jednej sprawy wynosi ponad dziesięć tygodni; wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, aby centra SOLVIT dysponowały odpowiednim personelem; ponadto wzywa państwa członkowskie i Komisję do poprawy wydajności administracyjnej w celu znaczącego skrócenia czasu rozpatrywania spraw; wzywa ponadto państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków wspierających usługi sieci SOLVIT za pomocą odpowiednich kanałów informacyjnych w celu zwiększenia znajomości SOLVIT wśród obywateli i przedsiębiorstw;

Wtorek, 23 września 2008 r.

29. z zadowoleniem przyjmuje zamiar usprawnienia przez Komisję filtrowania dochodzeń i skarg przedsiębiorstw oraz obywateli za pomocą SOLVIT i innych usług pomocniczych rynku wewnętrznego w celu zapewnienia, że są one kierowane bezzwłocznie do właściwego organu administracyjnego bez względu na rodzaj sieci, przez którą zostały przedłożone; podkreśla, że doświadczenia zdobyte na podstawie SOLVIT powinny zostać wykorzystane w kształtowaniu polityki krajowej i UE, prowadząc tam, gdzie to konieczne, do zmian strukturalnych lub zmian w przepisach;

30. wzywa Komisję, by we współpracy z Parlamentem i krajem sprawującym przewodnictwo Rady organizowała co roku forum rynku wewnętrznego z udziałem państw członkowskich i innych zainteresowanych stron w celu osiągnięcia większego zaangażowania na rzecz właściwego i szybkiego wdrażania prawodawstwa oraz w celu stworzenia forum przeprowadzania analiz porównawczych i wymiany sprawdzonych rozwiązań;

31. wzywa Radę do nadania większej wagi kwestiom rynku wewnętrznego poprzez utworzenie nowej rady zajmującej się tymi zagadnieniami lub ich priorytetowe potraktowanie w ramach zadań istniejącej Rady ds. Konkurencyjności;

32. przypomina swoją wyżej wspomnianą rezolucję w sprawie przeglądu jednolitego rynku, w której wezwał Komisję do opracowania testu rynku wewnętrznego; wzywa Komisję do podjęcia działań w celu wprowadzenia takiego testu;

Rynek wewnętrzny a tablica wyników dla rynków konsumenckich

33. uważa, że tabela wyników rynku wewnętrznego oraz tablica wyników dla rynków konsumenckich służą wspieraniu lepiej funkcjonującego rynku wewnętrznego przynoszącego korzyści obywatelom i konsumentom;

34. z zadowoleniem przyjmuje zamiar zagwarantowania przez Komisję lepszej prezentacji rynku wewnętrznego i uważa, że tabela i tablica są istotnymi krokami w tym kierunku;

35. podkreśla, że tabela i tablica są wprawdzie wzajemnie powiązane i ważne jest wspieranie ich spójnego rozwoju, mają one jednak różnych odbiorców docelowych i dlatego należy je rozdzielić za pomocą różnych zestawów wskaźników;

36. jest zdania, że należy dokonywać systematycznego przeglądu stosowanych wskaźników oraz stosunku między tabelą a tablicą w celu dostosowania ich do sytuacji na rynku wewnętrznym;

*

* *

37. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Poprawa jakości kształcenia nauczycieli

P6_TA(2008)0422

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie poprawy jakości kształcenia nauczycieli (2008/2068(INI))

(2010/C 8 E/03)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 3 lit. q), art. 149 i 150 Traktatu WE,

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Poprawa jakości kształcenia nauczycieli” (COM(2007)0392) oraz związane z nim dokumenty robocze Komisji (SEC(2007)0931 i SEC(2007)0933),

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając decyzję nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾, który obejmuje poprawianie jakości i zwiększanie europejskiego wymiaru kształcenia nauczycieli (art. 17 ust. 2 lit. e)),
 - uwzględniając osiem kluczowych umiejętności określonych w zaleceniu 2006/962/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. zatytułowanym „Kluczowe kompetencje w procesie uczenia się przez całe życie” ⁽²⁾,
 - uwzględniając dziesięcioletni program prac „Edukacja i Szkolenia 2010”, a w szczególności cel 1.1 „Poprawa jakości kształcenia i szkoleń nauczycieli i instruktorów” ⁽³⁾, jak również późniejsze sprawozdania okresowe na temat postępów w realizacji programu,
 - uwzględniając politykę wielojęzyczności Unii Europejskiej i sprawozdanie powołanej przez Komisję grupy wysokiego szczebla ds. wielojęzyczności (2007 r.),
 - uwzględniając konkluzje Prezydencji z nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000 r.,
 - uwzględniając konkluzje Prezydencji z Rady Europejskiej, która w marcu 2002 r. na posiedzeniu w Barcelonie przyjęła konkretne cele w zakresie poprawy, między innymi, systemów kształcenia i szkolenia nauczycieli i szkoleniowców,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 5 maja 2003 r. w sprawie poziomów referencyjnych średnich europejskich wyników w zakresie edukacji i szkoleń (poziomy odniesienia) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje przyjęte przez Radę ds. Edukacji, Młodzieży i Kultury na posiedzeniu w dniach 15-16 listopada 2007 r., a w szczególności konkluzje dotyczące kształcenia nauczycieli ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając trzyletnie badanie nt. programu PISA (Programme for International Student Assessment – program międzynarodowej oceny uczniów) przeprowadzone przez OECD, jak również jej sprawozdanie „Teachers Matter: Attracting, Developing and Retaining Effective Teachers” („Znaczenie nauczycieli, jak zachęcić, kształcić i zatrzymywać skutecznych pedagogów”) (2005 r.),
 - uwzględniając sprawozdanie firmy McKinsey & Company „How the world’s best performing school systems come out on top” („Droga na szczyt najlepszych systemów szkolnictwa na świecie” (wrzesień 2007 r.),
 - uwzględniając opracowanie opublikowane przez Parlament Europejski w lutym 2007 r. pt. „Obecna sytuacja i perspektywy wychowania fizycznego w Unii Europejskiej”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie roli sportu w edukacji ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0304/2008),
- A. mając na uwadze, że wysoka jakość kształcenia i szkolenia przynosi wielowymiarowe korzyści, które wykraczają poza tworzenie miejsc pracy i promowanie konkurencyjności i są ważnymi elementami uczenia się przez całe życie,
- B. mając na uwadze, jak istotne jest, aby wykształcić osoby niezależne, posiadające wiedzę i zaangażowane w ideę spójności społeczeństwa oraz że jakość nauczania jest podstawowym czynnikiem przyczyniającym się do tworzenia miejsc pracy, konkurencyjności i rozwoju potencjału w Unii Europejskiej w dobie globalizacji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, str. 45.

⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, str. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 142 z 14.6.2002, str. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 134 z 7.6.2003, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 300 z 12.12.2007, str. 6.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0503.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- C. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Społeczny może odegrać istotną rolę w rozwoju edukacji i szkolenia, co przyczyni się do poprawy kształcenia nauczycieli,
- D. mając na uwadze, że jakość szkolenia nauczycieli znajduje odzwierciedlenie w ich działalności edukacyjnej i wpływa bezpośrednio nie tylko na poziom wiedzy ucznia, ale także na kształtowanie ich osobowości, w szczególności w ciągu pierwszych lat ich nauki w szkole,
- E. mając na uwadze, że wyzwania stojące przed zawodem nauczyciela zwiększają się ze względu na coraz bardziej złożone i różnorodne systemy edukacyjne; mając na uwadze, że wyzwania te obejmują postępy w zakresie technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT), zmiany w strukturach społeczeństwa i rodziny oraz coraz większe zróżnicowanie grupy uczniów w wielu szkołach, co jest rezultatem większej imigracji i rosnącej wielokulturowości społeczeństw, rosnącą autonomię szkół, która powoduje zwiększenie obowiązków nauczycieli oraz potrzebę zwracania większej uwagi na potrzeby poszczególnych uczniów w zakresie nauki,
- F. mając na uwadze, że istnieje wyraźny i pozytywny związek pomiędzy wysokiej jakości kształceniem dla nauczycieli a liczbą uczniów uzyskujących wysokie wyniki,
- G. mając na uwadze, że w świetle rosnącego zapotrzebowania na informacje, a także trwającej digitalizacji należy rozwijać umiejętności pozwalające wykorzystać środki przekazu i ich zawartość w sposób skuteczny i zgodny z celami i potrzebami każdej osoby, a także mając na uwadze, że edukacja w zakresie środków przekazu jest podejściem pedagogicznym do środków przekazu, które powinno umożliwić użytkownikom przyjęcie krytycznego i przemyślanego podejścia do wykorzystania wszystkich środków przekazu,
- H. mając na uwadze, że ponad 80 % nauczycieli szkół podstawowych oraz 97 % nauczycieli przedszkolnych w Unii Europejskiej to kobiety, podczas gdy ich liczba wśród nauczycieli szkół średnich wynosi nie więcej niż 60 %,
- I. mając na uwadze, że jakość kształcenia nauczycieli może mieć wpływ na wczesne porzucenie nauki oraz na umiejętność czytania wśród starszych uczniów,
- J. mając na uwadze, że kształcenie przedszkolne i podstawowe ma szczególnie istotny wpływ na późniejsze wyniki szkolne dzieci,
- K. mając na uwadze, że przy ponad 27 różnych systemach kształcenia nauczycieli, które w Unii funkcjonują wyzwania stojące przed zawodem nauczyciela są zasadniczo takie same we wszystkich państwach członkowskich,
- L. mając na uwadze, że nauczyciel to zawód i powołanie, w którym wysoka satysfakcja z pracy ma istotne znaczenie dla zatrzymania dobrych pracowników,
- M. mając na uwadze, że niesprawiedliwym byłoby obarczać nauczycieli jedyną odpowiedzialnością za ich działalność edukacyjną; należy podkreślić, że możliwość zapewnienia odpowiedniego nauczania wszystkim uczniom, stworzenia swobodnej atmosfery i zmniejszenia agresywnych zachowań zależy w dużej mierze od warunków nauczania, dostępnego wsparcia, liczby uczniów w każdej klasie wykazujących trudności z nauką, oferty socjokulturalnej w szkołach, współpracy rodzin i otrzymanego wsparcia społecznego; mając na uwadze, że zaangażowanie nauczycieli zależy w dużej mierze od zaangażowania społeczeństwa w edukację, a oba elementy wzajemnie się dopełniają w trosce o poprawę kształcenia,
- N. mając na uwadze, że należy podjąć wszelkie możliwe środki, aby nauczyciele czuli, że należą do zawodu szanowanego i cenionego, biorąc pod uwagę, że duża część tożsamości zawodowej zależy od odczuwanego uznania społecznego,
- O. mając na uwadze, że zachęcanie najlepszych kandydatów do podjęcia zawodu nauczyciela wymaga odpowiednich poziomów uznania społecznego, statusu i wynagrodzenia,
- P. mając na uwadze, że nauczyciele ogrywają ważne role społeczne i rozwojowe, które wykraczają poza tradycyjne granice danego przedmiotu oraz mogą spełnić ważną funkcję stanowiąc dla uczniów wzór do naśladowania,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- Q. uwzględniając cel „równych szans dla wszystkich” jest wpisany do Traktatu WE, w szczególności jego art. 13, który stanowi podstawę prawną dla zakazu dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, wyznanie lub światopogląd, upośledzenie, wiek lub orientację seksualną,
- R. mając na uwadze, że jakość szkół zależy w dużej mierze od ich niezależności pod względem prowadzonych projektów i zarządzania,
- S. mając na uwadze, że odpowiednie kwalifikacje zawodowe nauczycieli wychowania fizycznego odgrywają niezwykle istotną rolę w fizycznym i umysłowym rozwoju dzieci oraz w zachęcaniu ich do prowadzenia zdrowego trybu życia,
1. zdecydowanie popiera stwierdzenie, że podnoszenie jakości kształcenia nauczycieli prowadzi do znacznego podniesienia wyników uczniów;
 2. uważa, że zapewnienie bardziej rozległego i lepszego jakościowo kształcenia dla nauczycieli w połączeniu ze strategiami politycznymi mającymi na celu zatrudnianie najlepszych kandydatów do zawodu nauczyciela powinno być kluczowym priorytetem wszystkich ministerstw edukacji;
 3. uważa, że zwiększenie wydatków na edukację powinno zostać ukierunkowane na obszary, które przynoszą największe postępy w zakresie wyników uczniów;
 4. podkreśla, że państwa członkowskie muszą przywiązywać większą wagę i przeznaczać więcej środków na kształcenie nauczycieli, aby można było poczynić znaczne postępy w realizacji celów strategii lizbońskiej „Edukacja i Szkolenia 2010”, a mianowicie zwiększyć jakość nauczania oraz wzmocnić uczenie się przez całe życie w Unii Europejskiej;
 5. zdecydowanie popiera promowanie ustawicznego i spójnego doskonalenia zawodowego dla nauczycieli przez cały czas trwania ich kariery; zaleca, aby wszyscy nauczyciele mieli stałe akademickie, zawodowe i finansowe (w formie stypendiów rządowych) możliwości poprawy i aktualizacji swoich umiejętności oraz kwalifikacji, jak również wiedzy pedagogicznej; uważa, że te szkolenia powinny być zorganizowane w taki sposób, aby uzyskane w nich kwalifikacje były uznawane we wszystkich państwach członkowskich;
 6. podkreśla potrzebę zwiększenia dialogu i wymiany doświadczeń między państwami, w szczególności w zakresie zapewniania i skuteczności stałego rozwoju zawodowego w dziedzinie kształcenia przedszkolnego, podstawowego i ponadpodstawowego;
 7. domaga się zwrócenia szczególnej uwagi na integrację nowych nauczycieli; zachęca do rozwoju sieci pomocy i programów mentorskich, w których nauczyciele ci, a także nauczyciele posiadający więcej doświadczeń i możliwości mogą odegrać kluczową rolę w szkoleniu nowych kolegów, przekazywaniu wiedzy zdobytej w trakcie swych udanych karier, promowaniu uczenia się od innych członków zespołu i pomocy w walce z problemem, jakim są częste przypadki porzucenia pracy przez nowych nauczycieli; uważa, że poprzez wspólną pracę i uczenie się nauczyciele mogą podnieść wyniki szkoły i poprawić sytuację szkolnictwa jako całości;
 8. wzywa państwa członkowskie, aby upewniły się, że skład personelu nauczycielskiego na wszystkich szczeblach szkolnictwa odzwierciedla społeczną i kulturową różnorodność w społeczeństwie, przy jednoczesnym utrzymaniu priorytetu, jakim jest zatrudnianie i zatrzymywanie najlepszych nauczycieli, w szczególności poprzez uatrakcyjnienie zawodu nauczyciela;
 9. podkreśla ścisły związek pomiędzy zagwarantowaniem, że zawód nauczyciela jest atrakcyjny i przynosi satysfakcję oraz przedstawia obiecujące perspektywy rozwoju kariery, a pomyślnym zatrudnieniem absolwentów i specjalistów, którzy odznaczają się dużą motywacją i wysokimi wynikami; domaga się, aby państwa członkowskie podjęły dalsze środki w celu promowania wyboru zawodu nauczyciela przez najlepszych absolwentów;
 10. podkreśla, że szczególnie ważne jest uwzględnienie problematyki płci; podkreśla również znaczenie zapewnienia wysokiej jakości kadry nauczycielskiej w przedszkolach i szkołach podstawowych, wraz z zagwarantowaniem odpowiednich poziomów wsparcia społecznego i zawodowego, jakich wymagają ich obowiązki;

Wtorek, 23 września 2008 r.

11. za ważny uznaje stały udział nauczycieli w grupach roboczych i grupach dyskusyjnych zajmujących się ich działalnością edukacyjną; uważa, że tę pracę powinni wesprzeć mentorzy i władze szkolne; uważa, że udział w dyskusjach krytycznych dotyczących zawodu nauczyciela przekłada się na większe zainteresowanie ich pracą, a co za tym idzie, na lepsze rezultaty nauczycieli;
12. w szczególny sposób podkreśla ważną rolę szkoły w życiu społecznym i edukacji dzieci, a także w zakresie dostarczania im wiedzy i umiejętności niezbędnych dla uczestnictwa w społeczeństwie demokratycznym; wskazuje na znaczenie wykwalifikowanej, kompetentnej i doświadczonej kadry pedagogicznej zaangażowanej w tworzenie skutecznych metod szkolenia pedagogicznego dla nauczycieli;
13. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby jedynie odpowiednio wykwalifikowani nauczyciele wychowania fizycznego prowadzili lekcje WF w państwowym systemie szkolnictwa;
14. podkreśla znaczne różnice w poziomie średnich wynagrodzeń nauczycieli, nie tylko pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi, ale również w stosunku do średniej pensji krajowej i do PKB na mieszkańca; uważa, że nauczyciele powinni otrzymywać zadowalające pakiety wynagrodzeń, odzwierciedlające ich znaczenie w społeczeństwie, a także wzywa do rozwiązania problemu odpływu najlepszych nauczycieli na lepiej płatne stanowiska w sektorze prywatnym, w szczególności w dziedzinie nauki i technologii;
15. podkreśla, że nauczyciele muszą być lepiej przygotowani, aby sprostać nowym zadaniom, które się przed nimi stawia; odnotowuje wyzwania, jakie stawia przed nauczycielami rozwój ICT, ale zauważa również wynikające z niego możliwości; zachęca do priorytetowego potraktowania kształcenia z zakresu ICT w ramach szkoleń początkowych i późniejszych szkoleń, aby zagwarantować, że nauczyciele posiadają najnowszą wiedzę w zakresie ostatnich postępów technologicznych i możliwości ich zastosowania w nauczaniu oraz umiejętności potrzebne do wykorzystania tych postępów na zajęciach z uczniami;
16. uważa, że celem szkolenia nauczycieli powinno być, między innymi, zapewnienie im koniecznych ram innowacyjnych, które pomogą im włączyć perspektywę środowiskową do programu nauczania oraz nowych przedmiotów; popiera stworzenie programów lokalnych i seminariów, które ukierunkowane będą na potrzeby zidentyfikowane w danym kontekście, a także szkoleń przeznaczonych dla nauczycieli danej szkoły, które pomogą wdrożyć konkretne projekty i będą uwzględniać szczególne potrzeby nauczycieli i danego kontekstu;
17. podkreśla, że mobilność nauczycieli, lepsza współpraca i praca zespołowa mogą poprawić kreatywność i innowacyjność metod nauczania i ułatwić uczenie się w oparciu o najlepsze praktyki;
18. wzywa Komisję do zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na wsparcie kształcenia nauczycieli w ramach programu uczenia się przez całe życie, a w szczególności wymian nauczycieli pomiędzy szkołami w sąsiadujących krajach i regionach; podkreśla, że mobilność ułatwia szerzenie idei i najlepszych praktyk w zakresie nauczania i promuje doskonalenie umiejętności językowych, jak również wiedzę o innych kulturach; podkreśla, że nauczyciele powinni w większym stopniu korzystać z programów nauki języków obcych w ciągu swojej kariery, co między innymi zwiększy możliwości skorzystania z programów mobilności Unii;
19. domaga się, aby trwające studia nad środkami przekazu objęto priorytetem w programie szkolenia nauczycieli, a kursy poświęcone środkom przekazu stały się istotnym elementem już w podstawowym szkoleniu nauczycieli;
20. podkreśla podstawową rolę partnerstw szkół w ramach programu Comenius i Comenius-Regio w zakresie mobilności nauczycieli;
21. zdecydowanie popiera naukę języków obcych począwszy od bardzo młodego wieku i włączenie zajęć z języka do wszystkich programów nauczania podstawowego; podkreśla, że odpowiednie inwestowanie w zatrudnianie i szkolenie nauczycieli języków obcych ma podstawowe znaczenie dla realizacji tych celów;
22. podkreśla, że każdy nauczyciel powinien być wzorem, jeżeli chodzi o władanie językiem ojczystym, biorąc pod uwagę, że język stanowi instrument konieczny do dobrej komunikacji oraz ułatwia uczniom naukę pozostałych przedmiotów i rozwija ich zdolności komunikacyjne, które z dnia na dzień stają się coraz ważniejszym elementem w wielu zawodach;

Wtorek, 23 września 2008 r.

23. nalega, aby we wszystkich państwach członkowskich nauczyciele dysponowali poświadczoną znajomością co najmniej jednego języka obcego;
24. domaga się promowania umiejętności w zakresie środków przekazu w edukacji szkolnej, podyplomowej i pozaszkolnej nauczycieli w kontekście studiów nad środkami przekazu i uczenia się przez całe życie dzięki współpracy władz publicznych z sektorem prywatnym;
25. podkreśla, że czas spędzony przez nauczyciela z uczniami jest niezastąpiony, i wyraża zaniepokojenie, że rosnąca administracja i biurokracja mogą mieć negatywny wpływ na ten czas oraz na czas poświęcany na przygotowanie zajęć;
26. domaga się, aby edukacja obywatelska stała się obowiązkowym przedmiotem zarówno w programie kształcenia nauczycieli, jak i w szkołach, tak aby nauczyciele i uczniowie posiadali wymaganą wiedzę w dziedzinie praw i obowiązków obywateli, a także Unii Europejskiej oraz mogli analizować i krytycznie ocenić bieżące polityczne i społeczne wydarzenia oraz procesy;
27. uważa, że każda szkoła jest w szczególności związana z lokalną społecznością, a dyrekcja szkoły powinna dysponować większymi uprawnieniami w zakresie podejmowania decyzji, co pozwoli zająć się, przy współpracy rodziców i członków lokalnej społeczności, wyzwaniami w zakresie edukacji i wymogami dotyczącymi nauczania, które są właściwe dla danego środowiska; podkreśla, że wraz z napływem niezwykle zróżnicowanej grupy imigrantów pedagogicy muszą być uczuleni w szczególności na kwestie i procesy o charakterze międzykulturowym, nie tylko w obrębie szkoły, ale również w związku z rodzinami i otaczającym ich środowiskiem lokalnym, w którym różnorodność jest na porządku dziennym;
28. podkreśla niezwykle korzyści programu Comenius dla nauczycieli i jego znaczenie dla małych społeczności, w szczególności na obszarach o trudnej sytuacji społecznej i gospodarczej, dzięki promowaniu włączenia i większej świadomości wymiaru europejskiego w nauczaniu;
29. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie państw członkowskich, które chcą współpracować w celu zwiększenia koordynacji polityki w dziedzinie kształcenia nauczycieli, w szczególności poprzez otwartą metodę koordynacji; wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania możliwości uczenia się od siebie nawzajem i domaga się, aby Parlament był konsultowany w sprawie harmonogramu i postępów w tej dziedzinie;
30. podkreśla potrzebę przygotowania dokładniejszych statystyk dotyczących szkolenia nauczycieli w Unii, w celu ułatwienia wymiany informacji, większej współpracy i wymiany najlepszych praktyk; proponuje, aby państwa członkowskie we współpracy z Komisją opracowały system, który zapewni dostępność porównawczych danych z zakresu kształcenia nauczycieli w szkolnictwie przedszkolnym, podstawowym i średnim;
31. uważa, że w zakresie rozwiązania problemu przemocy w szkołach podstawowe znaczenie mają ściślejsza współpraca wychowawców i rodziców oraz stworzenie narzędzi i procedur, które pomogą skutecznie zlikwidować to zjawisko;
32. podkreśla znaczenie nauczania z uwzględnieniem problematyki płci oraz kwestii płci w szkoleniu nauczycieli;
33. wzywa Komisję do upowszechniania najlepszych praktyk państw członkowskich, które przy pomocy projektów szkolnych służą poprawie ogólnych umiejętności życiowych, jak np. zdrowa dieta i sport, prowadzenie gospodarstwa domowego i zarządzanie budżetem osobistym;
34. wzywa państwa członkowskie do włączenia do programu kształcenia nauczycieli zajęć z rozwiązywania sporów, tak aby nauczyciele poznali nowe strategie rozwiązywania różnego rodzaju konfliktów w obrębie klas oraz radzenia sobie z przemocą i agresją;
35. wzywa państwa członkowskie, aby do programu kształcenia nauczycieli włączyły podstawową wiedzę z zakresu Unii Europejskiej, jej instytucji i sposobu ich funkcjonowania oraz zorganizowały wizyty nauczycieli-stażystów w instytucjach Unii;
36. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz OECD, UNESCO i Radzie Europy.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Proces boloński i mobilność studentów

P6_TA(2008)0423

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie procesu bolońskiego i mobilności studentów (2008/2070(INI))

(2010/C 8 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 149 oraz art. 150 Traktatu WE,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Realizacja Programu Modernizacji dla Uniwersytetów: Edukacja, Badania Naukowe i Innowacje”, (COM(2006)0208),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Mobilizowanie potencjału umysłowego Europy: umożliwianie uniwersytetom wniesienia pełnego wkładu do Strategii Lizbońskiej”, (COM(2005)0152),
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Skoncentrowanie się na strukturach szkolnictwa wyższego w Europie 2006/07: Krajowe tendencje dotyczące procesu bolońskiego”, Eurydice, Komisja Europejska, 2007 r.,
- uwzględniając badanie Eurobarometru z marca 2007 r. na temat „Postrzegania reform szkolnictwa wyższego”,
- uwzględniając swoje stanowisko z pierwszego czytania przyjęte w dniu 25 września 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie tworzenia i rozwoju statystyk z dziedziny edukacji i uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie unowocześniania szkół wyższych, by zwiększyć konkurencyjność Europy w światowej gospodarce opartej na wiedzy,
- uwzględniając konkluzje Prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 13 i 14 marca 2008 r.,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0302/2008),
- A. mając na uwadze, że proces boloński ma na celu stworzenie do roku 2010 Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego, obejmującego reformy szkolnictwa wyższego, zniesienie istniejących przeszkód w mobilności studentów i nauczycieli, a także poprawę jakości, atrakcyjności i konkurencyjności szkolnictwa wyższego w Europie,
- B. mając na uwadze, że mobilność studentów i jakość edukacji powinny pozostać jednymi z podstawowych elementów procesu bolońskiego,
- C. mając na uwadze, że mobilność studentów tworzy nowe wartości kulturalne, społeczne i naukowe oraz oferuje możliwości rozwoju osobistego, a także podnosi standardy naukowe i zwiększa zatrudnienie na szczeblu krajowym i międzynarodowym,
- D. mając na uwadze, że mobilność znajduje się nadal poza zasięgiem wielu studentów, naukowców i innych pracowników, zwłaszcza w nowszych państwach członkowskich, głównie z powodu niewystarczających stypendiów, oraz mając na uwadze że przeszkody są powszechnie znane i różne zainteresowane strony wielokrotnie wskazywały na nie w trakcie dyskusji,

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 E z 20.8.2008, str. 68.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- E. mając na uwadze, że odpowiedniemu finansowaniu kosztów nauki, utrzymania, a także mobilności studentów należy poświęcić szczególną uwagę,
- F. mając na uwadze, że Parlament nieustannie uznaje mobilność studentów za swój budżetowy priorytet i usiłuje zapewnić właściwy poziom środków na programy wspólnoty w zakresie edukacji; mając na uwadze jego nieugięte stanowisko w tej sprawie, które – pomimo cięć dokonanych przez Radę na wnioski Komisji – doprowadziło do zwiększenia środków na programy „Uczenie się przez całe życie” i Erasmus Mundus, wynegocjowanych w ramach wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 oraz w ramach najnowszych procedur budżetowych,
- G. mając na uwadze, że wiarygodne dane statystyczne dotyczące mobilności studentów są potrzebne w celu obserwowania, porównywania i dokonywania oceny, a także opracowywania odpowiednich kierunków polityki i środków,
- H. mając na uwadze, że tak samo niezbędne dla tego procesu jest uznawanie innych nieformalnych i pozaformalnych form kształcenia, przy czym kształcenie dorosłych odgrywa w tym procesie znaczną rolę,
- I. mając na uwadze, że bariery administracyjne, finansowe czy też językowe nie powinny stać na przeszkodzie mobilności,
- J. mając na uwadze, że mobilność sprzyja uczeniu się języków obcych i poprawie ogólnych umiejętności komunikacyjnych,
- K. mając na uwadze, że pilną kwestią jest zmodernizowanie uniwersytetów i przeprowadzenie reform dotyczących jakości, struktur studiów, innowacji i elastyczności,
- L. mając na uwadze, że jakość nauczania jest tak samo ważna, jak jakość badań naukowych i musi zostać zreformowana i unowocześniona w całej Unii Europejskiej oraz że te dwa elementy są ze sobą ściśle związane,
- M. mając na uwadze, że różnorodność krajowych systemów uznawania znacznie utrudnia równe traktowanie studentów, tworzenie Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego i rynku pracy Unii Europejskiej,
- N. mając na uwadze, że mobilność może być hamowana zarówno z powodu nieuznawania odbytych kursów, jak i braku odpowiedników uzyskanych ocen,
- O. mając na uwadze, że równie pilną kwestią jest wdrożenie, koordynowanie i promowanie spójnego podejścia wśród państw, które podpisały proces boloński,
- P. mając na uwadze, że proces boloński musi prowadzić do powstania nowego, postępowego modelu edukacji gwarantującego powszechny dostęp do kształcenia, którego głównym celem będzie przekazywanie wiedzy i wartości i który stworzy prawdziwe społeczeństwo przyszłości, świadome i wolne od nierówności społecznych,
1. uważa, że zwiększenie mobilności studentów i poprawa jakości różnych systemów edukacji powinny być priorytetami w kontekście ponownego określenia głównych celów procesu bolońskiego na okres po 2010 r.;
 2. podkreśla, że w celu osiągnięcia mobilności studentów należy podjąć działania z różnych obszarów tej polityki; niektóre aspekty mobilności wykraczają poza zakres szkolnictwa wyższego i dotyczą obszaru spraw społecznych, finansowych, a także polityki imigracyjnej i wiz;
 3. z zadowoleniem przyjmuje starania państw członkowskich podejmowane w ramach współpracy międzyrządowej w celu poprawy jakości i konkurencyjności edukacji w UE, zwłaszcza poprzez propagowanie mobilności, zapewnienie uznawania kwalifikacji i zapewnienie jakości, w szczególności biorąc pod uwagę ograniczone pole manewru wynikające z małej rezerwy pozostawionej w dziale 1a ram finansowych;
 4. jest przekonany, że należy kontynuować konsultacje prowadzone z zainteresowanymi stronami; niezbędna jest współpraca instytucji i przedstawicieli studentów w celu zniesienia pozostałych przeszkód stojących na drodze mobilności i wdrożenia procesu bolońskiego oraz problemów z jakością;

Wtorek, 23 września 2008 r.

5. zwraca uwagę, że podczas wdrażania procesu bolońskiego szczególną uwagę należy zwrócić na wzmocnienie współpracy i koordynacji dotyczącej Europejskiej Przestrzeni Badawczej;

Mobilność studentów: jakość i skuteczność

6. podkreśla pilną potrzebę stworzenia porównywalnych i rzetelnych statystyk na temat mobilności i profilu społeczno-ekonomicznego studentów: wspólnych wskaźników, kryteriów i analiz, w celu przezwyciężenia dotychczasowego braku danych i promowania wymiany dobrych praktycznych wzorców;

7. wzywa uniwersytety do poprawienia i uproszczenia informacji udostępnianych w Internecie i poza nim zarówno przyjeżdżającym, jak i wyjeżdżającym studentom; wzywa uniwersytety i krajowe agencje programu Erasmus do współpracy z organizacjami studenckimi w celu udostępnienia niezbędnych informacji we właściwym czasie; wzywa uniwersytety do wspierania prawa studentów zgodnie ze zobowiązaniami, których podjęły się przystępując do Karty Uczelni Erasmusa;

8. podkreśla, że w celu osiągnięcia celów procesu bolońskiego konieczna jest wzajemność w przepływie studentów i wykładowców; podkreśla różnice w obecnych tendencjach, a zwłaszcza słabą mobilność w kierunku państw członkowskich, które przystąpiły do UE w 2004 r. i 2007 r.;

9. zwraca uwagę na znaczenie wspierania społecznej, kulturalnej i językowej integracji przyjeżdżających studentów;

10. podkreśla, że poprawa znajomości języków obcych jest znaczącą zaletą i jednym z argumentów przemawiających za mobilnością studentów; podkreśla znaczenie intensywnych kursów językowych dla przyjeżdżających studentów, przed czy też w trakcie poszczególnych okresów studiów odbywanych w ramach programu Erasmus;

Reforma szkolnictwa wyższego i modernizacja uniwersytetów: jakość, innowacja i elastyczność

11. wzywa uniwersytety w Unii do podjęcia innowacyjnych, dalekosiężnych i zorganizowanych reform programowych, jako że ambitne i wysokiej jakości treści oraz restrukturyzacja organizacji są fundamentalne dla mobilności studentów oraz ich większej elastyczności; postuluje, aby na wszystkich studiach dyplomowych wprowadzono „okres studiów za granicą” w celu umożliwienia studentom zagranicznego wyjazdu;

12. zwraca się o położenie nacisku na konieczność stworzenia wspólnych europejskich programów doktoranckich w celu wsparcia mobilności doktorantów i promowania europejskiego doktoratu jako renomowanej marki;

13. podkreśla fundamentalną rolę jakości i doskonałości szkolenia, mając na uwadze, że ich rozwój i kształcenie ustawiczne kwalifikowanych wykładowców ze wszystkich dziedzin są niezbędne w celu zapewnienia atrakcyjności i efektywności tych dziedzin i realizacji celów procesu bolońskiego;

14. ponownie podkreśla potrzebę prowadzenia bardziej ponadnarodowego dialogu oraz wymiany informacji i doświadczeń w celu ułatwienia konwergencji kształcenia nauczycieli, w tym kształcenia nauczycieli szkół podstawowych i skutecznego ustawicznego rozwoju zawodowego;

Finansowanie i inwestowanie w mobilność studentów oraz wymiar społeczny

15. należy udzielać specjalnej pomocy studentom z grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, na przykład oferując im niedrogie i godne warunki mieszkaniowe; mając na uwadze, że często niezbędne jest dodatkowe wsparcie po przybyciu na miejsce;

16. proponuje wprowadzenie zharmonizowanej europejskiej legitymacji studenckiej ułatwiającej poruszanie się i umożliwiającą studentom uzyskiwanie zniżek na zakwaterowanie i koszty utrzymania;

Wtorek, 23 września 2008 r.

17. wzywa państwa członkowskie i właściwe organy do zapewnienia równego i uniwersalnego dostępu do mobilności dzięki prostym, elastycznym i przejrzystym procedurom przyznawania stypendiów oraz dodatkowemu wsparciu finansowemu w przypadku mieszkania w miastach o wysokich kosztach pobytu oraz dla potrzebujących studentów; uważa za kluczowe, aby wsparcie było udzielane przed wyjazdem studenta, tak aby uniknąć jego nadmiernego obciążania;

18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście średniookresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych przewidzianych w deklaracji załączonej do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami można by rozważyć zwiększenie puli środków finansowych przewidzianych na programy z zakresu edukacji, a zwłaszcza na stypendia w ramach programu Erasmus w zależności od wyników monitorowania i oceny programu;

19. zwraca uwagę, że należy wprowadzić i promować nowe środki finansowania mobilności studentów, takie jak pożyczki nieoprocentowane czy dające się przenieść;

20. wzywa europejskie uniwersytety do współpracy z sektorem prywatnym (np. organizacje ekonomiczne i biznesowe takie jak izby handlowe) w celu znalezienia nowych efektywnych mechanizmów współfinansowania mobilności studentów we wszystkich cyklach (licencjat, magisterium, doktorat) i dokonania w ten sposób poprawy jakości systemów edukacyjnych;

21. proponuje nawiązanie owocnego dialogu i przeprowadzenie dwustronnej wymiany doświadczeń między przedsiębiorstwami i uniwersytetami w celu rozwinięcia innowacyjnego partnerstwa i rozważenia nowych sposobów współpracy;

Jakość i pełne uznawanie dyplomów

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia europejskich systemów odniesienia (bolońskie ramy kwalifikacji, europejskie ramy kwalifikacji kształcenia ustawicznego, europejskie normy i wytyczne dotyczące zapewnienia jakości oraz konwencja lizbońska o uznawaniu kwalifikacji) w celu utworzenia Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego;

23. podkreśla w związku z tym pilną konieczność wdrożenia zrozumiałego, jednolitego i efektywnego systemu transferu punktów ECTS, tak aby dzięki jednym wspólnym ramom prawnym kwalifikacje studentów i wykładowców mogły być łatwo transferowane w całej Europie;

24. podkreśla, że system trzech cykli kształcenia (studia licencjackie, magisterskie i doktoranckie) mógłby stać się bardziej elastyczny zwłaszcza dzięki zastosowaniu systemu „4 + 1” zamiast „3 + 2” dla pierwszego i drugiego cyklu; zauważa, że na niektórych kierunkach byłoby to bardziej odpowiednie, aby zwiększyć mobilność i szanse zatrudnienia absolwentów;

25. wzywa do przyznania punktów – w ramach europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS) – za odbycie praktyk i zdobycie podobnych nieformalnych czy pozaformalnych doświadczeń z zakresu mobilności zatwierdzonych przez uniwersytety, uznając je za integralną część programów nauczania;

Wdrażanie procesu bolońskiego we wszystkich zainteresowanych krajach

26. wzywa właściwe organy państw członkowskich, a także europejskie uniwersytety do zachęcania do wymiany najlepszych praktycznych wzorców i inicjatyw uświadamiających i popierania ich;

27. domaga się od państw członkowskich ułatwienia i zmniejszenia kosztów procedur wizowych dla mobilnych studentów, szczególnie jeżeli chodzi o państwa członkowskie bardziej wysunięte na wschód i państwa kandydujące zgodnie z dyrektywami UE dotyczącymi wiz;

*

* *

28. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Dostosowywanie aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii

P6_TA(2008)0424

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie dostosowywania aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii (2008/2096(INI))

(2010/C 8 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾, zmienioną decyzją 2006/512/WE ⁽²⁾ (zwaną dalej „decyzją w sprawie komitologii”),
 - uwzględniając oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie decyzji Rady z dnia 17 lipca 2006 r. zmieniającej decyzję 1999/468/WE ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (2006/512/WE) ⁽³⁾,
 - uwzględniając zawarte przez Parlament Europejski i Komisję porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 192 ust. 2 oraz art. 202 Traktatu WE, uwzględniając art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając deklarację odnoszącą się do artykułów 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie zawarcia przez Parlament Europejski i Komisję porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 39 oraz art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0345/2008),
- A. mając na uwadze, że w trosce o jakość prawodawstwa coraz wyraźniejsza staje się potrzeba przeniesienia na Komisję opracowywania innych niż istotne i bardziej technicznych aspektów prawodawstwa, jak również szybkiego wprowadzania zmian do niego w odpowiedzi na postęp technologiczny i zmiany gospodarcze; mając na uwadze, że należy ułatwić takie przeniesienie uprawnień poprzez wyposażenie władz prawodawczych w instytucjonalne narzędzia umożliwiające kontrolę nad wykonywaniem tego rodzaju uprawnień,
- B. mając na uwadze, że dotychczas jedynie art. 202 Traktatu WE dawał władzom prawodawczym Unii możliwość takiego przeniesienia uprawnień; mając na uwadze, że zastosowanie tego przepisu nie przynosiło pożądanych skutków, gdyż odnosi się on do uprawnień wykonawczych Komisji i procedur kontrolnych, którym te uprawnienia podlegają, a o których decyduje Rada w drodze jednomyślnego głosowania, jedynie po konsultacji z Parlamentem; mając na uwadze, że te procedury kontrolne opierają się zasadniczo na działaniach komitetów złożonych z urzędników służby publicznej państw członkowskich oraz że Parlament był wykluczony z wszelkich procedur tego rodzaju do momentu przyjęcia decyzji Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. zmienionej decyzją 2006/512/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. C 255 z 21.10.2006, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 143 z 10.6.2008, str. 1.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0189.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- C. mając na uwadze, że art. 2 ust. 2 decyzji w sprawie komitologii wprowadza środki, o których mowa w sytuacji, gdy podstawowy akt prawny przyjęty zgodnie z procedurą współdecyzji przewiduje środki o zasięgu ogólnym służące zmianie innych niż istotne elementów tego aktu, między innymi poprzez wykreślenie niektórych z tych elementów lub dodanie nowych, innych niż istotne elementów; mając na uwadze, że określenie, oddzielnie dla każdego przypadku, które elementy każdego aktu prawnego mają zostać uznane za istotne, należy do władz prawodawczych Unii, przy czym elementy te można zmienić jedynie w drodze procedury legislacyjnej,
- D. mając na uwadze, że na mocy decyzji w sprawie komitologii tzw. „quasi-prawodawcze” środki podlegają procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, w ramach której Parlament w pełni uczestniczy w kontroli tych środków i może sprzeciwiać się projektom środków przedstawianym przez Komisję, jeśli wykraczają one poza uprawnienia wykonawcze przewidziane w akcie podstawowym, lub projektom niezgodnym z celem lub treścią podstawowego aktu bądź z zasadami pomocniczości i proporcjonalności,
- E. mając na uwadze, że nowa procedura gwarantuje kontrolę demokratyczną nad wykonywaniem środków, które mają charakter quasi-prawodawczy, przez zrównanie pozycji obydwu ramion władzy prawodawczej, Parlamentu i Rady, a tym samym prowadzi do rozwiązania problemu jednego z najpoważniejszych aspektów deficytu demokratycznego w Unii; mając na uwadze, że decyzja w sprawie komitologii umożliwia przeniesienie do zakresu kompetencji Komisji najbardziej technicznych aspektów prawodawstwa i dokonywanych w nim zmian, jednocześnie zapewniając władzom prawodawczym możliwość skupienia się na istotnych aspektach i poprawianiu jakości prawa wspólnotowego,
- F. mając na uwadze, że nowa procedura regulacyjna połączona z kontrolą nie jest opcjonalna, lecz obowiązkowa, gdy środki wykonawcze posiadają cechy określone w art. 2 ust. 2 decyzji w sprawie komitologii,
- G. mając na uwadze, że dorobek prawny Wspólnoty nie został jeszcze w pełni dostosowany do decyzji w sprawie komitologii, ponieważ wciąż istnieją instrumenty prawne przewidujące środki wykonawcze, do których zastosowanie powinna mieć nowa procedura regulacyjna połączona z kontrolą,
- H. mając na uwadze, że nie tylko środki objęte dotychczas procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, ale także niektóre środki podlegające procedurze konsultacyjnej i procedurze zarządzania mogą spełniać wymogi art. 2 ust. 2 decyzji w sprawie komitologii,
- I. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony wprowadza hierarchię norm i tworzy pojęcie „akt delegowany”, w przypadku gdy „akt prawodawczy [...] przekaz[uje] Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów o charakterze nieprawodawczym o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu prawodawczego”; mając na uwadze, że Traktat z Lizbony wprowadza też nowe podejście do aktów wykonawczych oraz przewiduje w szczególności, że rozporządzenie ustanawiające mechanizmy kontrolne dla państw członkowskich nad aktami wykonawczymi przyjęte będzie w ramach procedury współdecyzji między Parlamentem i Radą,
- J. mając na uwadze, że wykonanie odpowiednich postanowień Traktatu z Lizbony wymagać będzie intensywnego i złożonego procesu negocjacji międzyinstytucjonalnych oraz że w związku z tym trwający obecnie proces dostosowywania powinien zostać jak najszybciej zakończony, a w każdym razie przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego,
- K. mając na uwadze, że w razie wejścia w życie Traktatu z Lizbony konieczne będzie przejście do nowego i bardziej złożonego procesu dostosowywania dorobku prawnego do postanowień art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie przekazywania uprawnień dotyczących prawodawstwa; mając na uwadze, że pomimo podobieństwa pojęcia „akt delegowany” zawartej w Traktacie z Lizbony do pojęcia środków „quasi-prawodawczych” zawartego w decyzji w sprawie komitologii, te dwa pojęcia nie są identyczne, a systemy proceduralne przewidziane w tych dwóch aktach całkowicie się od siebie różnią; nie można zatem uznać obecnego procesu dostosowywania za dokładny wzór do stosowania w przyszłości,
- L. mając na uwadze, że z tych samych przyczyn nie można uznać wyników obecnie trwającego dostosowywania poszczególnych aktów prawodawczych za wzór na przyszłość,

Wtorek, 23 września 2008 r.

M. mając na uwadze, że wydaje się przydatne, by instytucje osiągnęły porozumienie co do standardowego przeniesienia aktów delegowanych, które Komisja będzie regularnie uwzględniać w projektach aktów prawodawczych, władze prawodawcze będą jednak dysponować swobodą zmieniania tego porozumienia; mając na uwadze potrzebę przyjęcia w ramach procedury współdecyzji rozporządzenia ustanawiającego mechanizmy kontrolne dla państw członkowskich nad aktami wykonawczymi zgodnie z art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

1. zwraca się do Komisji o przekazanie Parlamentowi, na mocy odpowiednich artykułów Traktatu WE, wniosków legislacyjnych w celu ostatecznego zakończenia dostosowywania aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii; wzywa do sporządzenia tych wniosków z uwzględnieniem debat międzyinstytucjonalnych i do zajęcia się w szczególności aktami prawodawczymi, których wykaz znajduje się w załączniku do niniejszej rezolucji;

2. wzywa Komisję, żeby złożyła odpowiednie wnioski legislacyjne w celu dostosowania pozostałych aktów prawnych do decyzji w sprawie komitologii, w szczególności aktów wymienionych w załączniku do niniejszej rezolucji;

3. w przypadku niezakończenia obecnych procedur dostosowawczych przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony zwraca się do Komisji o złożenie odpowiednich wniosków legislacyjnych koniecznych do dostosowania aktów prawnych, których dotychczas nie dostosowano do nowego systemu przewidzianego w art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

4. wzywa Komisję, by tak czy inaczej złożyła po wejściu w życie Traktatu z Lizbony odpowiednie wnioski legislacyjne potrzebne do dostosowania ogółu dorobku prawnego Wspólnoty do tego nowego systemu;

5. zwraca się do Komisji o niezwłoczne złożenie projektu wniosku legislacyjnego w sprawie rozporządzenia ustanawiającego z wyprzedzeniem przepisy i ogólne zasady dotyczące mechanizmu kontroli dla państw członkowskich nad wykorzystaniem uprawnień wykonawczych przez Komisję, zgodnie z art. 291 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

6. zwraca się o udzielenie samemu Parlamentowi Europejskiemu dodatkowych środków na wszelkie procedury komitologii nie tylko w obecnym okresie przejściowym, lecz również w przygotowaniu na ewentualne wejście w życie Traktatu z Lizbony, tak żeby zagwarantować, że każda procedura komitologii między trzema instytucjami będzie przebiegała należycie;

7. uznaje, że powyższe wnioski zgodne są z zasadą pomocniczości oraz prawami podstawowymi obywateli;

8. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, wraz z załączonym wykazem, Komisji, Radzie oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

**ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:
SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WNISKOWANEGO PROJEKTU**

Parlament zwraca się do Komisji o przedstawienie odpowiednich wniosków legislacyjnych w celu dostosowania pozostałych aktów prawnych do decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. zmienionej decyzją 2006/512/WE, w szczególności:

— dyrektywy 2000/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 2000 r. zmieniającej dyrektywę Rady 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 3.5.2000, str. 34.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- dyrektywy 2000/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie środków stosowanych przeciwko stałym i gazowym zanieczyszczeniom pochodzącym z silników napędzających ciągniki rolnicze lub leśne i zmieniającej dyrektywę Rady 74/150/EWG ⁽¹⁾;
- rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 ⁽²⁾;
- dyrektywy 2001/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 92/23/EWG odnoszącą się do opon pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz ich instalowania ⁽³⁾;
- dyrektywy 2001/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 95/53/WE ustalającą zasady regulujące organizację urzędowych kontroli w zakresie żywienia zwierząt, a także zmieniającej dyrektywę 70/524/EWG, 96/25/WE i 1999/29/WE w sprawie żywienia zwierząt ⁽⁴⁾;
- decyzji nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) ⁽⁵⁾;
- dyrektywy 2002/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2002 r. zmieniającej dyrektywy Rady 90/425/EWG i 92/118/EWG w odniesieniu do wymagań zdrowotnych wobec produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego ⁽⁶⁾;
- dyrektywy 2004/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. zmieniającej dyrektywę Rady 70/156/EWG i 80/1268/EWG w odniesieniu do pomiaru emisji dwutlenku węgla i zużycia paliwa w pojazdach N1 ⁽⁷⁾;
- dyrektywy 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. uchylającej niektóre dyrektywy dotyczące higieny i warunków zdrowia przy produkcji i wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zmieniającej dyrektywy Rady 89/662/EWG i 92/118/EWG oraz decyzję Rady 95/408/WE ⁽⁸⁾;
- dyrektywy 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniającej dyrektywę 1999/32/WE w odniesieniu do zawartości siarki w paliwach okrętowych; ⁽⁹⁾
- dyrektywy 2005/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. dotyczącej homologacji typu pojazdów mechanicznych pod względem ich przydatności do ponownego użycia, zdolności do recyklingu i odzysku oraz zmieniającej dyrektywę Rady 70/156/EWG ⁽¹⁰⁾;
- dyrektywy 2006/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. dotyczącej emisji z systemów klimatyzacji w pojazdach silnikowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 70/156/EWG ⁽¹¹⁾;
- rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 ⁽¹²⁾;
- rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.7.2000, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 11.8.2000, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 211 z 4.8.2001, str. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 55.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 315 z 19.11.2002, str. 14.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 36.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 157 z 30.4.2004, str. 33.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 59.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 310 z 25.11.2005, str. 10.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 161 z 14.6.2006, str.12.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 25.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Fundusze hedgingowe i niepubliczny rynek kapitałowy

P6_TA(2008)0425

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego (2007/2238(INI))

(2010/C 8 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając drugą dyrektywę Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek, w rozumieniu artykułu 58 akapit 2 Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej oraz utrzymania i zmian jej kapitału ⁽¹⁾,
- uwzględniając czwartą dyrektywę Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽²⁾,
- uwzględniając siódmą dyrektywę Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków i innych instytucji finansowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2001/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w celu uregulowania działalności spółek zarządzających i uproszczonych prospektów emisyjnych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2001/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w zakresie inwestycji UCITS ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. w sprawie sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość ⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami ⁽¹¹⁾ (dyrektywa w sprawie funduszy emerytalnych),

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 16.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 283 z 27.10.2001, str. 28.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 20.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 35.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 16.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, str. 16.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 235 z 23.9.2003, str. 10.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając dyrektywę 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającą środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy ⁽⁵⁾ (dyrektywa wykonawcza MiFID II),
- uwzględniając dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. ustanawiającą nową strukturę organizacyjną komitetów w sektorze usług finansowych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja przekształcona) ⁽⁹⁾ (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych),
- uwzględniając dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja przededagowana) ⁽¹⁰⁾ (dyrektywa w sprawie adekwatności kapitałowej),
- uwzględniając dyrektywę 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2008 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i asekuracyjnej (Solvency II) (COM(2008)0119) (wniosek dotyczący Solvency II),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2007 r. pt. „Usuwanie przeszkód w transgranicznych inwestycjach funduszy *venture capital*” (COM(2007)0853),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2004 r. w sprawie funduszy hedgingowych i instrumentów pochodnych ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 kwietnia 2006 r. ⁽¹³⁾ w sprawie zarządzania aktywami i z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie zarządzania aktywami II ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 64.

⁽³⁾ Dz.U. L 142 z 30.4.2004, str. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 241 z 02.9.2006, str. 26.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, str. 38.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, str. 15.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 201.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 184 z 14.7.2007, str. 17.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, str. 407.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, str. 257.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte: P6_TA(2007)0627.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie Białej księgi ⁽¹⁾ na temat polityki w dziedzinie usług finansowych na lata 2005-2010, a w szczególności jej pkt 19,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie zintegrowanych wytycznych dotyczących wzrostu i zatrudnienia (część: ogólne wytyczne dla polityk gospodarczych państw członkowskich i Wspólnoty): rozpoczęcie nowego cyklu (2008-2010) ⁽²⁾,
- mając na uwadze „Cele i zasady regulacji papierów wartościowych” Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) z maja 2003 r., które obejmują m.in. zasady sprzedaży zbiorowych systemów inwestycyjnych, w tym funduszy hedgingowych,
- mając na uwadze analizę departamentu ds. polityki gospodarczej i naukowej Parlamentu Europejskiego na temat funduszy hedgingowych: „Przejrzystość i konflikt interesów” z grudnia 2007 r.,
- mając na uwadze standardy w zakresie najlepszych praktyk określone przez grupę roboczą ds. funduszy hedgingowych w dniu 22 stycznia 2008 r., a także późniejsze ustanowienie rady ds. standardów funduszy hedgingowych działającej w charakterze strażnika tych standardów,
- uwzględniając artykuł 192 akapit drugi Traktatu WE,
- uwzględniając art. 39 oraz art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Prawnej i Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0338/2008),
 - A. mając na uwadze, że istnieją obecnie krajowe i unijne uregulowania dotyczące rynków finansowych, które bezpośrednio lub pośrednio mają zastosowanie do działalności funduszy hedgingowych i działalności na niepublicznym rynku kapitałowym, choć nie wyłącznie do nich,
 - B. mając na uwadze, że państwa członkowskie i Komisja powinny zapewnić spójne wdrożenie i zastosowanie tego rozporządzenia; mając na uwadze, że wszelkie dalsze dostosowania do obowiązującego prawodawstwa powinny podlegać odpowiedniej analizie zysków i strat i nie powinny mieć charakteru dyskryminacyjnego,
 - C. mając na uwadze, że Komisja nie zareagowała pozytywnie na wszystkie aspekty wcześniejszych wezwań Parlamentu, łącznie z tymi zawartymi w przywołanych powyżej rezolucjach z dnia 15 stycznia 2004 r., 27 kwietnia 2006 r., 11 lipca 2007 r. i 13 grudnia 2007 r.,
 - D. mając na uwadze, że fundusze hedgingowe i inwestycje na niepublicznym rynku kapitałowym bardzo się od siebie różnią i nie ma też ich jednoznacznej definicji, ale oba stanowią instrumenty inwestycyjne wykorzystywane raczej przez konsumentów dysponujących większą siłą nabywczą niż przeciętnych konsumentów; mając na uwadze, że nie można potraktować ich jako pojedynczej kategorii na potrzeby uregulowania odnoszącego się do określonego produktu,
 - E. mając na uwadze, że fundusze hedgingowe oraz inwestycje na niepublicznym rynku kapitałowym to alternatywne instrumenty inwestycyjne odgrywające coraz ważniejszą rolę, zajmujące nie tylko znaczne i stale wzrastające miejsce w aktywach zarządzanych na świecie ogółem, ale również zwiększające efektywność rynków finansowych poprzez tworzenie nowych możliwości inwestycyjnych,
 - F. mając na uwadze, że na długo przed obecnym kryzysem finansowym kilka instytucji światowych, europejskich i krajowych zanalizowało potencjalne obawy w odniesieniu do funduszy hedgingowych i niepublicznych rynków kapitałowych dotyczące stabilności finansowej, standardów zarządzania ryzykiem, nadmiernego zadłużenia (dźwignia finansowa) oraz wyceny niepiętnych i złożonych instrumentów finansowych,
 - G. mając na uwadze, że analiza przeprowadzona przez Forum Stabilności Finansowej w 2007 r. wykazała, że w kwestii stabilności finansowej najlepiej zareagowano poprzez wzmocniony nadzór wszystkich podmiotów,
 - H. mając na uwadze, że w sprawozdaniu na temat globalnej stabilności finansowej z kwietnia 2008 Międzynarodowego Funduszu Walutowego stwierdzono „ogólną niezdolność do docenienia rozmiarów dźwigni finansowej zastosowanej przez wiele instytucji – banki, ubezpieczycieli obligacji, podmioty finansowane przez rząd, fundusze hedgingowe – oraz ryzyka niekontrolowanej korekty”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, str. 392.

⁽²⁾ Teksty przyjęte: P6_TA(2008)0058.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- I. mając na uwadze, że urzeczywistnienie strategii lizbońskiej wymaga długoterminowych inwestycji we wzrost i zatrudnienie,
- J. mając na uwadze, że takie długoterminowe inwestycje wymagają dobrze funkcjonujących rynków finansowych w UE i na świecie, przyczyniających się do tworzenia gospodarki realnej, którą można zrealizować tylko poprzez zapewnienie obecności w UE konkurencyjnego i innowacyjnego sektora finansowego,
- K. mając na uwadze, że w wielu przypadkach fundusze hedgingowe i niepubliczne rynki kapitałowe zapewniają płynność, wspierają dywersyfikację i zwiększają wydajność rynku poprzez tworzenie popytu na produkty innowacyjne i pomoc w ustalaniu cen,
- L. mając na uwadze, że stabilność finansowa wymaga także lepszej współpracy w zakresie nadzoru, w tym na szczeblu światowym, co logicznie rzecz biorąc wymaga ustawicznego ulepszania obecnych ustaleń UE w zakresie nadzoru, łącznie z regularną wymianą informacji i zwiększoną przejrzystością inwestorów instytucjonalnych,
- M. mając na uwadze, że Komisja powinna dokonać analizy możliwości całościowego poddania regulacji podmiotów rynkowych spoza granic Unii;
- N. mając na uwadze, że dla zapewnienia istnienia takich dobrze funkcjonujących i stabilnych rynków finansowych oraz dla wspierania konkurencji między uczestnikami rynku i produktami kluczowe są odpowiednie poziomy przejrzystości dla inwestorów i organów nadzorczych,
- O. mając na uwadze, że Komisja powinna zbadać i przeanalizować skutki działań funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego oraz rozważyć zaproponowanie dyrektywy w sprawie minimalnych przepisów dotyczących przejrzystości w zakresie sposobu finansowania inwestycji w przyszłości, zarządzania ryzykiem, metod oceny, kwalifikacji zarządzających i ewentualnych konfliktów interesów, a także ujawnienia struktury własności i rejestracji funduszy hedgingowych,
- P. mając na uwadze, że aby zaspokoić potrzebę monitorowania działalności na rynku dla celów nadzorczych, należy – bez nadmiernych obciążeń – udostępnić właściwym organom nadzorczym informacje o ryzyku funduszy hedgingowych i operacjach kredytowych,
- Q. mając na uwadze, że od sektora funduszy oczekuje się dalszego rozwoju wiążących środków w zakresie ładu korporacyjnego celem uzyskania większej przejrzystości, ogłaszanych również publicznie; domaga się ulepszenia mechanizmów kontroli,
- R. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny zastosować najlepsze praktyki, aby zagwarantować, że nabyte przez pracowników uprawnienia do emerytury pracowniczej są zabezpieczone na wypadek ogłoszenia upadłości,
- S. mając na uwadze, że Komisja winna rozważyć zawarcie w definicji zasady „ostrożnego inwestora”, gdy zasada ta ujęta jest w obowiązującym prawodawstwie wspólnotowym, dotyczącego inwestorów wymogu sprawdzenia, czy alternatywne fundusze inwestycyjne, w które inwestują, stosują się do odpowiednich przepisów prawa oraz norm właściwego postępowania ustanowionych przez branżę,
- T. mając na uwadze, że obecne zróżnicowanie definicji pojęcia „inwestycja prywatna” w państwach członkowskich stanowi przeszkodę dla rynku wewnętrznego i zachęca do przenoszenia produktów wysokiego ryzyka na rynek detaliczny,
- U. mając na uwadze, że dla kodeksów postępowania powinno się utworzyć stronę internetową funkcjonującą na zasadzie punktu kompleksowej obsługi, obejmującą rejestr tych podmiotów, które stosują postanowienia, ujawniane przez nie informacje oraz wyjaśnienia przyczyn niezgodności z tymi postanowieniami; zauważa, że przyczyny niezgodności z postanowieniami mogą być również narzędziem edukacji; mając na uwadze, że strona internetowa winna być utworzona dla UE i propagowana na forum międzynarodowym,
- V. mając na uwadze, że w sprawozdaniu na temat globalnej stabilności finansowej z kwietnia 2008 MFW ostrzegł, że „rynek długów korporacyjnych zdaje się podatny na zakłócenia, jako że wskaźniki niewypłacalności rosną zarówno ze względu na czynniki makroekonomiczne, jak i strukturalne”,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- W. mając na uwadze, że niedawny wzrost liczby transakcji na niepublicznym rynku kapitałowym spowodował znaczny wzrost liczby pracowników, których miejsca pracy są ostatecznie kontrolowane przez fundusze kapitałowe, a zatem należy uwzględnić istniejące przepisy krajowe w zakresie zatrudnienia, jak również wspólnotowe prawo w zakresie zatrudnienia (w szczególności dyrektywa 2001/23/WE), które powstawało w innych okolicznościach, mając na uwadze, że krajowe i wspólnotowe prawo w zakresie zatrudnienia powinno mieć zastosowanie na zasadach niedyskryminacyjnych, łącznie ze sprawiedliwym i właściwym traktowaniem wszystkich podmiotów gospodarczych z porównywalnymi zobowiązaniami wobec pracowników,
- X. zwraca uwagę, że w wielu systemach prawnych fundusze inwestycji na niepublicznym rynku kapitałowym i fundusze hedgingowe, które są właścicielami przedsiębiorstw i kontrolują je, nie są postrzegane jako pracodawcy i w związku z tym są zwolnione z zobowiązań prawnych spoczywających na pracodawcach,
- Y. mając na uwadze, że w przypadku ekstremalnego zadłużenia spółki wykazują wyższy profil ryzyka,
- Z. mając na uwadze, że, podobnie jak w przypadku innych podmiotów, możliwe są konflikty interesów wynikające bądź z modelu działalności niepublicznego rynku kapitałowego czy funduszu hedgingowego, bądź ze stosunków między takimi instrumentami a innymi uczestnikami rynków finansowych; wysiłki na rzecz poprawy istniejących przepisów wspólnotowych nie powinny się ograniczać wyłącznie do funduszy hedgingowych i inwestycji na niepublicznych rynkach kapitałowych i powinny być zgodne z ogólnymi normami, takimi jak zasady IOSCO dotyczące zarządzania konfliktami interesów przez zbiorowe systemy inwestycyjne i pośredników rynkowych,
- AA. mając na uwadze, że systemy wynagrodzeń dla menadżerów funduszy hedgingowych i inwestycji na niepublicznym rynku kapitałowym mogą stwarzać niewłaściwe zachęty, które doprowadzą do nieodpowiedzialnego podejmowania ryzyka,
- AB. mając na uwadze, że fundusze hedgingowe były wśród inwestorów dokonujących inwestycji w wysoce złożone produkty strukturyzowane, których dotknął kryzys kredytowy, co spowodowało, że tak jak inni inwestorzy, poniosły one straty,
- AC. mając na uwadze konieczność zminimalizowania ryzyka kolejnych kryzysów finansowych oraz istnienie silnych wzajemnych relacji między rynkami i między uczestnikami rynku, a także konieczność ustanowienia równych reguł gry ponad granicami oraz wśród uczestników rynków regulowanych i nieregulowanych, przygotowujący jest szereg inicjatyw na szczeblu UE i globalnym, w tym przegląd dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych i wymogów adekwatności kapitałowej oraz wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie kredytowych agencji ratingowych, w celu zapewnienia spójniejszych i bardziej ujednoczonych uregulowań prawnych we wszystkich dziedzinach,
- AD. mając na uwadze, że uregulowanie oparte na zasadach stanowi właściwe podejście do regulacji rynków finansowych, ponieważ jest w stanie bardziej nadążać za zmianami na rynku,
- AE. mając na uwadze potrzebę działania na szczeblu UE w oparciu o siedem następujących zasad dotyczących instytucji finansowych i rynków:
- zakres regulacji: celem określenia wszelkich luk w regulacjach należy dokonać przeglądu istniejących przepisów wspólnotowych; należy dokonać przeglądu krajowych wersji regulacji i powinno się promować harmonizację, na przykład poprzez kolegia nadzorcze lub w inny sposób; należy dążyć do zgodności i współpracy na szczeblu międzynarodowym;
 - kapitał: wymogi kapitałowe powinny obowiązywać wszystkie instytucje finansowe i odzwierciedlać ryzyko związane z rodzajem działalności, zagrożenia i kontrolę ryzyka; należy wziąć pod uwagę dłuższe perspektywy płynności;
 - inicjacja i dystrybucja: celem osiągnięcia większej spójności interesów inwestorów i inicjatorów inicjatorzy powinni z reguły zachować ryzyko w odniesieniu do produktów podlegających sekurytyzacji, posiadając znaczny udział w produkcji; powinno się ujawniać poziom udziałów inicjatorów w produktach kredytowych; jako rozwiązanie alternatywne dla zachowania ryzyka należy przeanalizować inne środki wiążące interesy inwestorów z interesami inicjatorów;
 - rachunkowość: należy wziąć pod uwagę technikę usprawniającą, aby zrównoważyć procykliczne skutki rachunkowości opartej na wartości godziwej;

Wtorek, 23 września 2008 r.

- rating: celem zwiększenia przejrzystości i zrozumienia na rynku ratingowym, kredytowe agencje ratingowe powinny przyjąć kodeksy postępowania w odniesieniu do czytelności założeń, złożoności produktów i praktyk biznesowych; należy rozwiązać kwestię konfliktu interesów; niezamówiony rating należy skategoryzować niezależnie i nie powinien być on stosowany jako środek nacisku celem osiągnięcia interesów biznesowych;
 - handel instrumentami pochodnymi: należy promować otwarty i przejrzysty handel instrumentami pochodnymi na giełdzie i nie tylko;
 - długoterminowe: pakiety wynagrodzeń powinny być połączone z wynikami długoterminowymi, odzwierciedlającymi zarówno straty, jak i zyski,
- AF. mając na uwadze, że takie działania dostarczyłyby uniwersalnej i całościowej podstawy prawnej obejmującej wszystkie instytucje finansowe przekraczające pewną wielkość z uwzględnieniem międzynarodowych praktyk nadzorczych i regulacyjnych,
1. zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi do końca 2008 r., na podstawie art. 44, art. 47 ust. 2 lub art. 95 Traktatu UE, wniosku legislacyjnego lub wniosków obejmujących wszystkich właściwych operatorów i uczestników rynków finansowych, łącznie z funduszami hedgingowymi i niepublicznym rynkiem kapitałowym, odpowiadających siedmiu zasadom wyszczególnionym w punkcie preambuły AE oraz zgodnych z poniższymi szczegółowymi zaleceniami;
 2. stwierdza, że zalecenia te są zgodne z zasadą pomocniczości i z podstawowymi prawami obywateli;
 3. uważa, że skutki finansowe żądanego wniosku (wniosków) muszą być pokryte ze środków przeznaczonych w budżecie UE;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku Komisji i Radzie oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:

SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA W SPRAWIE TREŚCI ŻĄDANEGO WNIOSKU (ŻĄDANYCH WNIOSKÓW)

Zalecenie 1 w sprawie stabilności finansowej, kapitału i powszechnego zakresu regulacji

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

Wymogi kapitałowe – firmy inwestycyjne, w tym spółki jawne i komandytowe, zakłady ubezpieczeń, instytucje kredytowe, fundusze tradycyjne (np. UCITS i fundusze emerytalne) powinny być zobowiązane do przestrzegania wymogów kapitałowych. Komisja powinna zadbać o to, by odpowiednie wymogi kapitałowe opierały się na ryzyku, a nie na podmiocie, w odniesieniu do wszystkich instytucji finansowych. Organy nadzorcze mogą wziąć pod uwagę przestrzeganie kodeksu postępowania. Niemniej jednak te wymogi kapitałowe nie powinny stanowić dodatkowego wymogu do istniejących już przepisów i w żaden sposób nie powinny być postrzegane jako gwarancja w przypadku upadłości funduszu.

Inicjatorzy i sekurytyzacja – wniosek (wnioski) Komisji w sprawie wymogów kapitałowych powinien (powinny) wymagać od inicjatorów wykazywania transz zabezpieczonego kredytu w swych bilansach lub nakładać na inicjatorów wymogi kapitałowe obliczone przy założeniu, że wykazali oni te transze, lub też zapewniać inne środki w celu zrównania interesów inwestorów i inicjatorów.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Nadzór UE nad agencjami ratingowymi – Komisja powinna ustanowić mechanizm w celu dokonania unijnego przeglądu agencji ratingowych, procedur i spełniania warunków, przyznając obowiązki istniejącym organom, takim jak Komitet Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych (CESR), także w celu wzmocnienia konkurencji i umożliwienia dostępu do rynku w dziedzinie ratingów kredytowych.

Wycena – Komisja powinna przyjąć oparte na zasadach środki legislacyjne dotyczące wyceny nie płynnych instrumentów finansowych odpowiednio do prac właściwych organów międzynarodowych w celu lepszej ochrony inwestorów i stabilności rynków finansowych, uwzględniając różne inicjatywy dotyczące wyceny, podejmowane w UE i na świecie, oraz badając, w jaki sposób można najlepiej wspierać tę wycenę.

Firmy brokerskie – wymogi dotyczące przejrzystości obowiązujące każdą firmę świadczącą usługi brokerskie powinny zostać zwiększone odpowiednio do poziomu złożoności i nieprzejrzystości struktury lub rodzaju ryzyka tej instytucji związanego z transakcjami dotyczącymi wszelkich produktów i zawieranych z wszelkimi podmiotami, w tym z funduszami hedgingowymi i funduszami *private equity*.

Kapitał wysokiego ryzyka (*venture capital*) i sektor MŚP – Komisja powinna przedstawić wniosek legislacyjny dotyczący ujednoczenia w całej UE ram prawnych dotyczących funduszy *venture capital* i *private equity*, zwłaszcza w celu zapewnienia MŚP transgranicznego dostępu do takiego kapitału zgodnie z agendą lizbońską. W tym celu Komisja powinna bezzwłocznie wdrożyć wnioski polityczne zawarte w swoim komunikacie w sprawie usuwania przeszkód w transgranicznych inwestycjach funduszy *venture capital*. Wniosek powinien odpowiadać zasadom dobrego stanowienia prawa i unikać dodatkowych zawiłości prawnych, fiskalnych i administracyjnych na szczeblu UE.

Zalecenie 2 w sprawie środków dotyczących przejrzystości

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

System emisji papierów wartościowych na niepublicznych rynkach kapitałowych – Komisja powinna przedłożyć wniosek legislacyjny mający na celu ustanowienie europejskiego systemu emisji papierów wartościowych na niepublicznych rynkach kapitałowych, pozwalający na transgraniczną dystrybucję produktów inwestycyjnych, w tym alternatywnych instrumentów inwestycyjnych, uprawnionym grupom wyspecjalizowanych inwestorów. Wniosek tego typu powinien w stosownych przypadkach ustanawiać następujące zasady ujawniania informacji inwestorom i odpowiednim władzom publicznym:

- ogólna strategia inwestycyjna i polityka w zakresie opłat,
- stosunek zadłużenia do wartości aktywów ogółem, system zarządzania ryzykiem i metody wyceny aktywów,
- źródła i kwoty pozyskanych środków, również wewnętrznie,
- przepisy przewidujące pełną przejrzystość systemów wynagrodzeń kierownictwa wyższego szczebla i kadry zarządzającej, obejmującą opcje na akcje,
- rejestracja i identyfikacja akcjonariuszy posiadających wyższy od określonego odsetek udziałów.

Inwestorzy – Komisja powinna przy współpracy z organami nadzorczymi opracować przepisy zapewniające jednoznaczne ujawnianie informacji i przekazywanie odpowiednich i rzeczowych informacji inwestorom.

Inwestycje na niepublicznym rynku kapitałowym a ochrona pracowników – Komisja powinna zapewnić, że dyrektywa 2001/23/WE w każdym przypadku przyznaje te same prawa pracownikom, w tym prawo do informacji i konsultacji, gdy kontrola nad danym przedsiębiorstwem lub daną spółką jest przenoszona przez jakiegokolwiek inwestora, w tym fundusze *private equity* i fundusze hedgingowe.

Systemy emerytalno-rentowe – od połowy lat dziewięćdziesiątych rośnie liczba funduszy emerytalnych i zakładów ubezpieczeń posiadających jednostki uczestnictwa w funduszach hedgingowych i funduszach *private equity*, a ich niepowodzenie wpłynęłoby negatywnie na świadczenia emerytalne członków systemów emerytalno-rentowych. Dokonując przeglądu dyrektywy 2003/41/WE, Komisja powinna zadbać o to, aby pracownicy lub przedstawiciele pracowników byli informowani bezpośrednio lub przez członków zarządu o sposobie inwestowania ich emerytur oraz o związanym z tym ryzyku.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Zalecenie 3 w sprawie środków dotyczących nadmiernego zadłużenia

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

Stosunek zadłużenia do wartości aktywów ogółem w przypadku inwestycji na niepublicznym rynku kapitałowym – dokonując przeglądu dyrektywy 77/91/EWG w sprawie wymogów kapitałowych, Komisja powinna zadbać o to, by wszelkie poprawki były zgodne z następującymi podstawowymi zasadami: kapitał jest utrzymywany zgodnie z ryzykiem, istnieje uzasadnione oczekiwanie, iż poziom stosunku zadłużenia do wartości aktywów ogółem jest trwały zarówno dla funduszy/firm *private equity*, jak i dla przejmowanej spółki, a także brak jest niesprawiedliwej dyskryminacji określonych inwestorów prywatnych lub różnych funduszy inwestycyjnych czy instrumentów stosujących podobne strategie.

Uszczuplenie kapitału – Komisja powinna zaproponować w stosownych przypadkach dodatkowe zharmonizowane środki na szczeblu UE w oparciu o przegląd istniejących krajowych i wspólnotowych opcji legislacyjnych w celu uniknięcia nierozsądnej wyprzedaży aktywów w przejmowanych spółkach.

Zalecenie 4 w sprawie środków dotyczących konfliktu interesów

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

Komisja powinna wprowadzić przepisy zapewniające skuteczne rozróżnienie między usługami świadczonymi klientom przez firmy inwestycyjne. Parlament Europejski pragnie ponowić swój apel o to, by wszelkie dostosowania miały zastosowanie do wszystkich instytucji finansowych, a zatem by były niedyskryminujące. Zgodnie z zaleceniami IOSCO instytucje finansowe świadczące szereg różnych usług finansowych powinny dysponować strategiami i procedurami, również w zakresie właściwego ujawniania informacji, na szczeblu firmy lub grupy, umożliwiającymi identyfikację, ocenę i rozwój odpowiednich środków rozwiązywania konfliktów lub potencjalnych konfliktów.

Agencje ratingowe – powinny być zobowiązane do zwiększenia poziomu informowania i do wyeliminowania lub ograniczenia informacji asymetrycznych i niepewności oraz do ujawniania konfliktów interesów, w ramach których agencje funkcjonują, nie niszcząc przy tym systemu finansowego zorientowanego na transakcje. W szczególności od agencji ratingowych należy wymagać oddzielenia ich działalności ratingowej od wszelkich innych usług (takich jak doradztwo w zakresie transakcji strukturalnych), które świadczą ze względu na jakiegokolwiek zobowiązania lub wyceniane spółki.

Dostęp do rynku i koncentracja – Dyrekcja Generalna Komisji ds. Konkurencji powinna zainicjować ogólny przegląd skutków koncentracji rynku oraz skutków dominującej roli podmiotów w sektorze usług finansowych, a także w kontekście międzynarodowej sytuacji w zakresie funduszy hedgingowych i inwestycji na niepublicznym rynku kapitałowym. Dyrekcja powinna ocenić, czy wszystkie podmioty rynkowe stosują wspólnotowe przepisy dotyczące konkurencji, czy istnieje niedozwolona koncentracja rynku lub potrzeba usunięcia przeszkód dla podmiotów wchodzących na rynek, a także potrzeba likwidacji przepisów faworyzujących istniejące podmioty i obecne struktury rynkowe w warunkach ograniczonej konkurencji.

Zalecenie 5 w sprawie istniejącego prawodawstwa z zakresu usług finansowych

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

Komisja powinna przeprowadzić przegląd wszystkich istniejących przepisów prawnych Wspólnoty dotyczących rynków finansowych w celu zidentyfikowania luk w odniesieniu do uregulowań dotyczących funduszy hedgingowych i inwestycji na niepublicznym rynku kapitałowym oraz w oparciu o wyniki tego przeglądu przedstawić Parlamentowi Europejskiemu wnioski legislacyjne lub wnioski legislacyjne w sprawie zmiany w stosownych przypadkach istniejących dyrektyw w celu zoptymalizowania uregulowania funduszy hedgingowych, inwestycji na niepublicznym rynku kapitałowym i innych istotnych podmiotów. Zaproponowane przepisy tego typu powinny być celowe.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Przejrzystość inwestorów instytucjonalnych

P6_TA(2008)0426

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. zawierająca zalecenia dla Komisji w sprawie przejrzystości inwestorów instytucjonalnych (2007/2239(INI))

(2010/C 8 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając drugą dyrektywę Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich, w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału ⁽¹⁾,
- uwzględniając czwartą dyrektywę Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽²⁾,
- uwzględniając siódmą dyrektywę Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2001/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w celu uregulowania działalności spółek zarządzających i uproszczonych prospektów emisyjnych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2001/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 stycznia 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w odniesieniu do inwestycji UCITS ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość ⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 178, 17.7.2000, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 283 z 27.10.2001, str. 28.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 20.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 35.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 16.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, str. 16.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając dyrektywę Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie ujednoczenia wymogów przejrzystości informacji dotyczących emitentów, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym ⁽⁶⁾ („dyrektywa w sprawie przejrzystości”),
- uwzględniając dyrektywę 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽⁸⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając dyrektywę Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającą środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejsze dyrektywy ⁽¹¹⁾ (dyrektywa wprowadzająca MiFID),
- uwzględniając dyrektywę Komisji 2007/16/WE z dnia 19 marca 2007 r. dotyczącą wykonania dyrektywy Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie wyjaśnienia niektórych definicji ⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, str. 38.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2003, str. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 64.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 142 z 30.4.2004, str. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, str. 38.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, str. 15.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 201.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 241 z 2.9.2006, str. 26.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 79 z 20.3.2007, str. 11.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając dyrektywę 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 25 września 2003 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług inwestycyjnych i rynków regulowanych ⁽²⁾,
 - uwzględniając „Opracowanie dotyczące funduszy hedgingowych: przejrzystość i konflikt interesów” zlecone przez Komisję Gospodarczą i Monetarną ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 192 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 39 i art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarniej (A6-0296/2008),
- A. mając na uwadze, że uznaje się, iż alternatywne sposoby inwestowania, takie jak fundusze hedgingowe i private equity mogą przynieść osobom zarządzającym aktywami nowe korzyści w zakresie dywersyfikacji, zwiększyć płynność rynku oraz perspektywy wysokich zwrotów dla inwestorów, wziąć udział w procesie ustalania cen, dywersyfikacji ryzyka i integracji finansowej, jak również poprawić wydajność rynku,
- B. mając na uwadze, że fundusze zabezpieczające i niepubliczne rynki kapitałowe stanowią odrębne narzędzia inwestycyjne różniące się pod względem charakteru inwestycji i strategii inwestycyjnej;
- C. mając na uwadze, że fundusze hedgingowe oraz private equity w UE wymagają środowiska prawnego, które będzie szanować ich innowacyjne strategie, aby umożliwić im pozostanie konkurencyjnymi na rynku międzynarodowym, minimalizując jednocześnie skutki potencjalnej negatywnej dynamiki rynku, mając na uwadze, że istnieje ryzyko, że przepisy dotyczące konkretnych produktów mogą być nieelastyczne, przez co utrudnią innowację,
- D. mając na uwadze, że fundusze hedgingowe oraz private equity, których spółki zarządzające mają swoją siedzibę w UE, muszą spełniać wymogi obowiązującego i przyszłego prawodawstwa Wspólnoty; mając na uwadze, że podmioty z siedzibą poza UE również muszą spełniać wymogi tego prawodawstwa w ramach określonych rodzajów działalności,
- E. mając na uwadze, że lokalne (ang. onshore) fundusze zabezpieczające UE, zarządzający funduszami zabezpieczającymi i inwestycje na niepublicznych rynkach kapitałowych podlegają istniejącemu prawodawstwu, zwłaszcza w odniesieniu do nadużyć rynkowych, i mając na uwadze, że metody regulacji mają do nich pośrednio zastosowanie za pośrednictwem kontrahentów oraz w momencie sprzedaży powiązanych z nimi inwestycji w produkty regulowane;
- F. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich fundusze hedgingowe i private equity podlegają krajowym systemom regulacyjnym i zróżnicowanym sposobom realizacji obowiązujących dyrektyw UE; mając na uwadze, że odmienność przepisów krajowych stwarza ryzyko fragmentaryzacji regulacyjnej na rynku wewnętrznym, co może mieć negatywne skutki dla transgranicznego rozwoju tego sektora w Europie,
- G. mając na uwadze, że dyrektywy wydają się być odpowiednim instrumentem prawnym służącym rozwiązaniu wszelkich kwestii wymagających działania związanych z funduszami hedgingowymi i private equity, mając na uwadze, że jakkolwiek dyrektywa w sprawie przejrzystości funduszy hedgingowych i private equity powinna zostać poprzedzona analizą i oceną obowiązującego w państwach członkowskich i w UE prawodawstwa; mając na uwadze, że takie uregulowania powinny być punktem wyjścia dla harmonizacji; mając także na uwadze, że obowiązujące przepisy mogą wymagać dostosowania, ale należy unikać zmian, które wprowadziłyby nieuzasadnione rozbieżności,

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 14.7.2007, str. 17.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, str. 329.

⁽³⁾ IP/A/ECON/IC/2007-24.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- H. mając na uwadze, że za jedno z głównych zagadnień uznaje się potrzebę przejrzystości i jej analizę, a także przypadków w jakich może zostać zwiększona; mając na uwadze, że przejrzystość ma kilka aspektów, np. przejrzystość funduszy hedgingowych i – w danym przypadku – private equity wobec firm, których akcje nabywają lub posiadają, a także wobec brokerów ubezpieczeniowych, inwestorów instytucjonalnych takich jak fundusze emerytalne lub banki, inwestorów detalicznych, partnerów biznesowych, organów regulacyjnych oraz władz; mając na uwadze, że jednym z głównych problemów w zakresie przejrzystości jest związek między funduszem hedgingowym lub – w danym przypadku – private equity z jednej strony, a firmami, których akcje fundusze te nabywają lub posiadają z drugiej strony,
- I. mając na uwadze doświadczenia Stanów Zjednoczonych, gdzie ustawodawstwo w sprawie wolności informacji było wykorzystywane przez konkurencję w celu uzyskania danych dotyczących inwestycji w fundusze na poziomie przeznaczonym dla inwestorów, co naraziło na szwank interesy zarówno inwestorów, jak i funduszu;
- J. mając na uwadze, że niespójne wdrażanie dyrektywy w sprawie spójności doprowadziło do rozbieżności w poziomie przejrzystości w UE oraz do obciążenia inwestorów wysokimi kosztami,
- K. mając na uwadze, że przejrzystość stanowi zasadniczy warunek zaufania inwestorów i rozumienia złożonych produktów finansowych, w związku z czym przyczynia się do optymalnego funkcjonowania i stabilności rynków finansowych; mając na uwadze, że przejrzystość może tylko uzupełniać należyłą staranność, a nie ją zastępować,
- L. mając na uwadze, że obecny kryzys na rynku kredytów hipotecznych nie może być przypisywany głównie jednemu sektorowi, pamiętając, że gruntowne zrozumienie wszystkich przyczyn i skutków tego kryzysu zabierze dużo czasu, a także mając na uwadze, że jego różnorakie przyczyny obejmują między innymi:
- agencje ratingowe, a w szczególności konflikt interesów kredytowych agencji ratingowych oraz błędne rozumienie pojęcia ratingów,
 - niedbałe praktyki pożyczkowe na rynkach mieszkaniowych w Stanach Zjednoczonych,
 - szybką innowację w dziedzinie złożonych produktów strukturalnych,
 - tzw. model „originate-to-distribute” oraz długi łańcuch pośredników,
 - dążenie inwestorów do coraz wyższej stopy zwrotów i krótkowzroczną strukturę systemu motywacyjnego w odniesieniu do wynagrodzeń,
 - nieprzestrzeganie procedury należytej staranności,
 - stosowane przez agencje procedury w zakresie sekurytyzacji i ratingu w kontekście złożonych produktów strukturalnych, co zaskutkowało przeceną tych produktów w stosunku do stanowiących ich podstawę aktywów,
 - konflikty interesów w ramach amerykańskich banków inwestycyjnych i brak ich regulacji,
- M. mając na uwadze, że prawodawstwo wspólnotowe przewiduje mechanizmy takie jak komitologia lub procedury Lamfalussy'ego, które pozwalają na elastyczność reagowania na zmieniające się otoczenie biznesu poprzez środki wykonawcze; mając na uwadze, że system ten ulegnie poprawie wraz z wprowadzeniem przez nowy traktat aktów delegowanych,
- N. mając na uwadze, że liczne różne fundusze hedgingowe i inicjatywy private equity oraz takie organizacje, jak Międzynarodowa Organizacja Komisji Papierów Wartościowych, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju i podmioty należące do branży, w tym te związane z funduszami hedgingowymi i private equity stworzyły zasady i kodeksy najlepszych praktyk, które mogą stanowić uzupełnienie i służyć za wzór dla prawodawstwa UE; mając na uwadze, że poza zgodnością z prawodawstwem UE, firmy i organizacje biznesowe powinny być zachęcane do przystępowania do tych kodeksów w oparciu o zasadę „zastosuj się lub wyjaśnij” oraz aby szczegóły dotyczące takiego spełniania warunków lub wyjaśnienia były ogólnodostępne i właściwie oceniane,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- O. mając na uwadze, że niektóre produkty sprzedawane w wolnym obrocie powinny raczej podlegać bardziej otwartemu lub przejrzystemu systemowi handlowemu, aby tam, gdzie to możliwe, zwiększyć wycenę po cenach rynkowych i wskazać ewentualne zmiany prawa własności; mając na uwadze, że bardziej ogólny system rozliczania produktów sprzedawanych w wolnym obrocie (ang. OTC clearing system) jest przydatny dla celów nadzoru i oceny ryzyka, ale aby zapewnić równe warunki w kontekście światowym, każdy nowy system musi być wprowadzany na skalę międzynarodową,
- P. mając na uwadze, że monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do całego sektora mają do odegrania rolę w reagowaniu na obawy obywateli i są konieczne, aby zrozumieć oddziaływanie niepublicznych rynków kapitałowych na gospodarkę oraz mając na uwadze, że już obecnie na spółkach publicznych i prywatnych spoczywa obowiązek przeprowadzania konsultacji z pracownikami w sprawach, które wywierają wpływ na ich interesy; mając na uwadze, że nie należy doprowadzać do braku równowagi pomiędzy ujawnianiem danych handlowych wymaganych w przypadku spółek portfelowych niepublicznych rynków kapitałowych a tymi wymaganymi w przypadku innych spółek prywatnych,
- Q. mając na uwadze, że przepisy dotyczące konkretnych produktów nie wydają się właściwą formą regulacji tego innowacyjnego sektora,
- R. mając na uwadze, że pomocne byłoby utworzenie jednej strony internetowej dla Unii Europejskiej, na której byłyby umieszczone i propagowane na forum międzynarodowym kodeksy postępowania; mając na uwadze, że strona ta powinna zawierać rejestr tych podmiotów rynkowych, które stosują postanowienia kodeksów postępowania, ujawniane przez nie informacje oraz wyjaśnienia przyczyn niezgodności z tymi postanowieniami; mając na uwadze, że przyczyny niezgodności z postanowieniami mogą być również narzędziem edukacji,
- S. mając na uwadze, że zwraca się uwagę na potrzebę przewyciężenia przeszkód stojących na drodze transgranicznego rozdzielania alternatywnych inwestycji poprzez ustanowienie europejskich zasad w zakresie ofert prywatnych dla inwestorów instytucjonalnych,
- T. mając na uwadze, że w kontekście private equity koszty dodatkowych wymogów w zakresie sprawozdawczości, zwłaszcza gdy występują one często, powinny być uzasadniane i proporcjonalne do płynących z nich korzyści; mając na uwadze, że niezależnie od kontekstu że potrzebne są lepsze powiązania pomiędzy pakietami wynagrodzenia a wynikami długoterminowymi,
- U. mając na uwadze, że żaden wniosek w tym zakresie nie znajduje się w fazie przygotowań,
1. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi na podstawie art. 44, art. 47 ust. 2 lub art. 95 traktatu WE (w zależności od tematyki) wniosku legislacyjnego lub wniosków legislacyjnych dotyczących przejrzystości funduszy hedgingowych i private equity; apeluje, aby wniosek ten (wnioski te) był(y) sporządzany(-e) na bazie dyskusji międzyinstytucjonalnych oraz w oparciu o szczegółowe zalecenia zamieszczone poniżej;
 2. potwierdza, że zalecenia te zgodne są z zasadą pomocniczości oraz prawami podstawowymi obywateli;
 3. wyraża przekonanie, że wnioskowany projekt nie ma konsekwencji finansowych;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku, Komisji, Radzie oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:
SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WNISKOWANYCH PROJEKTÓW

Parlament Europejski zwraca się do Komisji o zaproponowanie dyrektywy lub dyrektyw gwarantujących wspólne standardy w zakresie przejrzystości oraz o rozwiązanie przedstawionych poniżej kwestii związanych z funduszami hedgingowymi i private equity, tak aby dyrektywa ta (lub dyrektywy) dawała(-ly) w koniecznych przypadkach państwom członkowskim wystarczającą elastyczność w transpozycji przepisów UE do istniejących w tych państwach systemów w zakresie prawa spółek; zwraca się on jednocześnie do Komisji, aby ułatwiała wprowadzanie usprawnień dotyczących przejrzystości poprzez wspieranie i monitoring rozwoju już wprowadzonej przez osoby zarządzające funduszami hedgingowymi i private equity oraz ich kontrahentów samoregulacji, oraz zachęcała państwa członkowskie do wspierania tych wysiłków poprzez dialog i wymianę najlepszych praktyk.

Uwzględniając fakt, że brak jest jednolitego systemu publicznego ujawniania danych w przypadku państwowych funduszy majątkowych (SWF) Parlament Europejski z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Międzynarodowego Funduszu Walutowego dotyczącą ustanowienia grupy roboczej z zadaniem sporządzenia międzynarodowego kodeksu postępowania dotyczącego SWF oraz wyraża przekonanie, że taki kodeks postępowania pomógłby częściowo wytłumaczyć działalność SWF; wzywa Komisję do udziału w tym procesie.

Wtorek, 23 września 2008 r.

W sprawie funduszy hedgingowych i private equity

Parlament Europejski zwraca się do Komisji o przedstawienie odpowiednich wniosków legislacyjnych poprzez dokonanie przeglądu istniejącego dorobku prawnego Wspólnoty dotyczącego różnych typów inwestorów i kontrahentów, wraz z oceną wpływu i z zaangażowaniem zainteresowanych sektorów w celu zbadania możliwości wprowadzenia rozróżnienia między inwestorami funduszy hedgingowych, private equity a inwestorami innego typu, a także o dostosowanie lub ustanowienie przepisów odnoszących się do ujawniania oraz terminowego przekazywania odpowiednich i rzeczowych informacji, aby przyczynić się do wysokiej jakości procesu podejmowania decyzji oraz przejrzystej komunikacji między inwestorami a zarządem firmy, jak również pomiędzy inwestorami i innymi kontrahentami; tam, gdzie inicjatywy takie już istnieją, powinny one być odpowiednio wdrażane. Zachęca Komisję do zbadania metod zwiększenia widoczności i poprawy rozumienia ryzyka, jako czynnika odróżniającego się od wartości kredytu; należy zwrócić uwagę na fakt, czy obowiązujące i przyszłe dyrektywy i instrumenty dotyczące przejrzystości nie są sabotowane przez nadmierne zrzeczenia zawarte w umowach.

Nowe prawodawstwo powinno nakładać wymóg informowania emitentów przez udziałowców o ich procentowym udziale w prawach do głosowania wynikającym z nabycia lub zbycia akcji w przypadku, gdy procent ten przekroczy określony próg lub spadnie poniżej określonego progu, przy czym progi zaczynają się od 3 % zamiast 5 %, jak określono w dyrektywie 2004/109/WE. Nowe prawodawstwo powinno również zobowiązywać fundusze hedgingowe oraz private equity, o ile odpowiednie kategorie inwestorów można odróżnić od pozostałych, do ujawniania i wyjaśniania swojej polityki inwestycyjnej oraz związanego z nimi ryzyka firmom, których akcje nabywają lub posiadają, inwestorom detalicznym i instytucjonalnym, brokerom ubezpieczeniowym oraz organom nadzorczym.

Przedstawiane wnioski powinny opierać się na analizie istniejącego prawodawstwa wspólnotowego, przeprowadzonej w celu określenia zakresu, w jakim obowiązujące przepisy dotyczące przejrzystości można zastosować do specyficznej sytuacji funduszy hedgingowych oraz private equity.

W celu opracowania wyżej wymienionych wniosków legislacyjnych Komisja powinna w szczególności:

- przeanalizować możliwość wprowadzenia takich warunków dla umów stosowanych w odniesieniu do inwestycji alternatywnych, które zapewniają jednoznaczne ujawnianie informacji i zarządzanie ryzykiem, przewidują środki, które mają zostać podjęte w przypadku przekroczenia progów, oraz zawierają jasny opis okresów zamrożenia środków, jak również jasno określone warunki dotyczące wypowiedzenia i wygaśnięcia umowy;
- zbadać kwestię prania brudnych pieniędzy w kontekście funduszy hedgingowych i private equity;
- zbadać możliwości harmonizacji przepisów i zaleceń w odniesieniu do funduszy hedgingowych i – w danym przypadku – private equity w celu rejestracji i identyfikacji akcjonariuszy posiadających wyższy od określonego odsetek udziałów oraz ujawniania ich strategii i zamiarów, pamiętając, że należy unikać nadmiaru informacji;
- zbadać konieczność i sposoby zobowiązania pośredników do umożliwienia pierwotnym akcjonariuszom aktywnego udziału w głosowaniu w trakcie walnych zgromadzeń akcjonariuszy oraz zagwarantowania, że ich instrukcje dotyczące głosowania są przestrzegane przez pełnomocników, a także do zagwarantowania, że polityka głosowania określonych akcjonariuszy zostanie ujawniona;
- ustanowienia, we współpracy z branżą, kodeksu najlepszych praktyk w zakresie sposobów przywrócenia równowagi w obecnej strukturze zarządzania firmami w celu wzmocnienia długoterminowej orientacji i zniechęcania do stosowania zachęt o charakterze finansowym i innym, sprzyjających podejmowaniu nadmiernego ryzyka w krótkim terminie oraz nieodpowiedzialnym zachowaniom;
- wprowadzić przepisy przewidujące pełną przejrzystość wynagrodzeń osób zarządzających, obejmującą opcje, poprzez formalne zatwierdzenie przez walne zgromadzenie akcjonariuszy firmy.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Fundusze hedgingowe

Parlament Europejski zwraca się do Komisji o opracowanie przepisów zwiększających przejrzystość systemu głosowania w funduszach hedgingowych, biorąc pod uwagę, że adresatami przepisów wspólnotowych powinni być zarządcy takich funduszy. Przepisy takie mogłyby również obejmować system identyfikacji udziałowców w skali całej UE; tam, gdzie inicjatywy takie już istnieją, powinny one być odpowiednio wdrażane.

W celu opracowania wyżej wymienionego(-ych) wniosku(-ów) legislacyjnego(-ych) Komisja powinna w szczególności:

- zbadać skutki pożyczania papierów wartościowych i wykonywania prawa głosu z pożyczonych akcji, mając na uwadze stworzenie lepszych uregulowań prawnych;
- zbadać, czy wymogi w zakresie sprawozdawczości powinny również mieć zastosowanie do umów o współpracy między kilkoma udziałowcami oraz do pośredniego nabywania praw do głosowania za pomocą uzgodnień dotyczących opcji.

Private equity

Parlament Europejski zwraca się do Komisji o zaproponowanie przepisów zabraniających inwestorom „plądrowania” przedsiębiorstw (refinansowania służącego wyprzedazy aktywów nabywanego przedsiębiorstwa, tzw. „asset stripping”), a tym samym nielegalnego wykorzystania swojej siły finansowej w sposób, który stawia nabywane przedsiębiorstwo w niekorzystnej sytuacji w perspektywie długoterminowej, nie przynosząc żadnych korzyści dla przyszłości firmy oraz interesu jej pracowników, wierzycieli i partnerów biznesowych; ponadto Komisja powinna zbadać wspólne zasady mające zagwarantować utrzymanie kapitału firm; jednocześnie Parlament Europejski zwraca się również do Komisji o sprawdzenie, czy państwa członkowskie przyjęły środki zapobiegające wyprzedazy aktywów.

W celu opracowania wyżej wspomnianego(-ych) wniosku(-ów) legislacyjnego(-ych) Komisja powinna przeanalizować sposoby rozwiązania problemów w przypadkach, kiedy banki pożyczają ogromne kwoty pieniędzy nabywcom, w tym private equity, a następnie zrzekają się wszelkiej odpowiedzialności jeżeli chodzi o cel, w jakim te pieniądze są wykorzystywane lub pochodzenie pieniędzy wykorzystywanych do spłaty kredytu, pamiętając, że za kwestie te ostatecznie odpowiedzialny jest kredytobiorca oraz że wymagania kapitałowe w przypadku porównywalnego ryzyka muszą być takie same w całym systemie finansowym.

Parlament Europejski zwraca się także do Komisji o zbadanie, czy dyrektywa dotycząca transferu przedsiębiorstw ⁽¹⁾ wymaga dostosowania do szczególnej sytuacji wykupów kredytowanych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstw, firm lub części przedsiębiorstw lub firm (Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 16).

Wtorek, 23 września 2008 r.

Działalność Komisji Petycji (2007)

P6_TA(2008)0437

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie działalności Komisji Petycji w roku 2007 (2008/2028(INI))

(2010/C 8 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie działalności Komisji Petycji, szczególnie rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie rezultatów wizyty rozpoznawczej w Andaluzji, Walencji i Madrycie, przeprowadzonej w imieniu Komisji Petycji ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 21 i art. 194 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 45 i art. 192 ust. 6 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji (A6–0336/2008),
- A. uznając wyjątkowe znaczenie procesu składania petycji dla umożliwiania obywatelom zwracania uwagi Parlamentu Europejskiego na konkretne kwestie, które ich bezpośrednio dotyczą i które wchodzą w zakres działalności Unii,
- B. mając na uwadze, że Komisja Petycji powinna zawsze dążyć do zwiększenia skuteczności, by lepiej służyć obywatelom UE i wychodzić naprzeciw ich oczekiwaniom,
- C. świadomy faktu, że pomimo znaczących postępów w rozwoju struktur i polityki Unii w tym okresie, obywatele często mają świadomość licznych niedociągnięć w stosowaniu polityki i programów Unii, ponieważ dotyczą ich one osobiście,
- D. mając na uwadze, że, zgodnie z Traktatem WE, obywatele UE mają prawo do składania petycji do Parlamentu Europejskiego - mogą jednak kierować swoje skargi także do innych instytucji lub organów UE, a w szczególności do Komisji,
- E. mając na uwadze, że wysiłki służące szerzeniu i dostarczaniu informacji na temat powszechnego prawa do składania petycji do Parlamentu pozostają istotne na poziomie krajowym i przyczyniają się do pobudzenia zainteresowania obywateli, a w szczególności, zapobiegania nieporozumieniom dotyczącym różnych procedur składania skarg,
- F. mając na uwadze, że na państwach członkowskich spoczywa odpowiedzialność stosowania wspólnotowych rozporządzeń i dyrektyw, odpowiedzialność, którą mogą one delegować lokalnym lub regionalnym władzom politycznym w zależności od swoich uregulowań przewidzianych przez konstytucję,
- G. mając na uwadze, że uzasadnione jest sprawowanie przez Parlament demokratycznego nadzoru nad polityką Unii, pamiętając o ważnej zasadzie pomocniczości, w celu zagwarantowania, że prawa Unii są wdrażane i rozumiane w odpowiedni sposób oraz że spełniają cel, dla którego zostały opracowane, przedyskutowane i przyjęte przez właściwe instytucje Unii,
- H. mając na uwadze, że obywatele UE i mieszkańcy Unii mogą brać czynny udział w tej działalności korzystając z prawa do składania petycji do Parlamentu Europejskiego ze świadomością, że ich obawy zostaną rozpatrzone i zbadane przez właściwą komisję oraz że uzyskają oczekiwaną odpowiedź,

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, str. 340.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- I. mając na uwadze, że obowiązujące traktaty już zawierają zobowiązania do przestrzegania, jako podstawowych zasad, na których opiera się społeczeństwo europejskie, godności ludzkiej, wolności, demokracji, państwa prawa, praw człowieka, równości i praw mniejszości, oraz mając na uwadze, że nowe traktaty o Unii Europejskiej i o funkcjonowaniu Unii, w przypadku ratyfikowania ich przez wszystkie 27 państw członkowskich, jeszcze to umocnią, włączając Kartę praw podstawowych, przewidując przystąpienie Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji praw człowieka, a także wprowadzając podstawę prawną umożliwiającą inicjatywy legislacyjne obywateli, jak i swoisty system prawa administracyjnego dla instytucji UE,
- J. mając na uwadze, że art. 7 traktatu o Unii Europejskiej ustanawia procedury umożliwiające Unii podjęcie działań przeciwdziałających poważnym i trwałym naruszeniom przez państwa członkowskie zasad, na których opiera się Unia, zgodnie z art. 6 tego traktatu,
- K. przypominając w tym kontekście, że obywatele UE często wnoszą do Parlamentu petycje o naprawę sytuacji, która ich zdaniem narusza prawa uznane na mocy traktatów, i kiedy uważają, że droga sądowa jest nieodpowiednia, niepraktyczna, nadmiernie przewlekła lub — jak często ma to miejsce — droga,
- L. mając na uwadze, że Komisja Petycji jako komisja właściwa ma obowiązek nie tylko odpowiadania na poszczególne petycje, ale również poszukiwania w odpowiednim terminie realistycznych rozwiązań problemów poruszonych przez składających petycje oraz mając na uwadze, że stanowi to główny cel jej prac,
- M. mając na uwadze, że rozwiązania problemów osób składających petycje są najczęściej znajduwane w wyniku lojalnej współpracy między Komisją Petycji z jednej strony, a Komisją, państwami członkowskimi i ich regionalnymi i lokalnymi władzami z drugiej strony, które wspólnie znajdują pozasądowe rozwiązania,
- N. mając niemniej jednak na uwadze, że państwa członkowskie i ich regionalne lub lokalne władze nie zawsze wykazują wyraźną wolę polityczną znalezienia praktycznych rozwiązań problemów poruszanych przez składających petycje,
- O. mając ponadto na uwadze, że mimo iż zarzuty składających petycje nie zawsze są uzasadnione, mają oni jednak prawo oczekiwać wyjaśnień i odpowiedzi od właściwej komisji,
- P. mając na uwadze, że lepsza koordynacja międzyinstytucjonalna powinna usprawnić proces przekazywania petycji uznanych za niedopuszczalne władzom krajowym,
- Q. mając na uwadze, że petycje mogą zostać uznane za niedopuszczalne, jeżeli nie dotyczą działalności Unii Europejskiej oraz mając na uwadze, że proces składania petycji nie stanowi metody do wykorzystywania przez obywateli jako środka odwoławczego przeciwko decyzjom podjętym przez właściwe krajowe władze sądowe lub polityczne, z którym mogą się oni nie zgadzać,
- R. mając na uwadze, że zasadniczą dla Parlamentu kwestią jest wyposażenie się w środki, w kategoriach rzeczywistej władzy, zasad, procedur i zasobów umożliwiających udzielenie skutecznej i terminowej odpowiedzi na otrzymywane petycje,
- S. mając na uwadze, że proces składania petycji może wnieść pozytywny wkład w proces lepszego stanowienia prawa, szczególnie poprzez zidentyfikowanie obszarów wskazanych przez składających petycje gdzie prawo UE jest słabe lub nieskuteczne, jeżeli chodzi o cele odnośnego aktu prawnego, oraz mając na uwadze, że we współpracy z właściwą komisją legislacyjną i pod jej nadzorem można zaradzić takiej sytuacji, zmieniając odnośne akty prawne,
- T. mając na uwadze, że proces składania petycji w znaczący sposób przyczynia się również do określenia przypadków, w których państwa członkowskie niewłaściwie stosują prawo wspólnotowe, co w wielu przypadkach prowadzi do uruchomienia przez Komisję procedury w sprawie naruszenia postanowień traktatu na podstawie art. 226 traktatu WE,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- U. mając na uwadze, że procedura w sprawie naruszenia ma na celu zapewnienie, że dane państwo członkowskie dopełni obowiązku przestrzegania istniejącego prawa wspólnotowego, a o jej wszczęciu decyduje ponadto wyłącznie Komisja i nie istnieje żaden przepis dotyczący bezpośredniego zaangażowania Parlamentu w ten proces, zauważając jednak, że około jedna trzecia procedur o naruszenie związana jest z kwestiami, które składający petycje kierują do Parlamentu Europejskiego,
- V. mając na uwadze, że procedura w sprawie naruszenia, nawet uwieńczona sukcesem, może nie doprowadzić do bezpośredniego rozwiązania konkretnych kwestii poruszonych przez poszczególne osoby składające petycje; mając na uwadze, że osłabia to wiarę obywateli w możliwość sprostania ich oczekiwaniom przez instytucje UE,
- W. mając na uwadze, że w 2007 r., kiedy liczbę członków Komisji Petycji zwiększono z 25 do 40, Parlament zarejestrował 1 506 petycji (co stanowi wzrost o 50 % w stosunku do roku 2006), z czego 1 089 zostało uznanych za dopuszczalne,
- X. przypominając, że w 2007 r. 159 składających petycję wzięło udział w posiedzeniach Komisji Petycji, nie wspominając o wielu innych, którzy byli obecni w charakterze obserwatorów,
- Y. mając na uwadze, że w 2007 r. zorganizowano sześć wizyt rozpoznawczych do Niemiec, Hiszpanii, Irlandii, Polski, Francji i na Cypr, w wyniku których przygotowano sprawozdania i wydano zalecenia, które następnie wysłano do wszystkich zainteresowanych stron, a w szczególności do składających petycje,
- Z. mając na uwadze, że zorganizowano dziewięć pełnych posiedzeń komisji, na których omówiono ponad 500 oddzielnych petycji, przy cennej pomocy przedstawicieli Komisji, oraz że wszyscy składający petycje zostali poinformowani o wynikach,
- AA. mając na uwadze, że - jak wynika z procesu składania petycji - obawy obywateli UE koncentrują się głównie na następujących kwestiach: środowisku i jego ochronie, w tym słabościach dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, ramowej dyrektywy wodnej, dyrektywy w sprawie wody pitnej, dyrektywy w sprawie odpadów, dyrektywy siedliskowej, dyrektywy ptasiej, dyrektywy w sprawie prania brudnych pieniędzy i innych, uwzględniając także ogólne obawy dotyczące zanieczyszczenia i zmian klimatycznych, indywidualnych i prywatnych prawach własności, usług finansowych, swobodzie przemieszczania się i prawach pracowników, w tym prawach emerytalnych i innych postanowieniach socjalnych, uznawaniu kwalifikacji zawodowych, swobodzie przedsiębiorczości i zarzutach dyskryminacji w oparciu o narodowość, płeć lub przynależność do mniejszości,
- AB. mając na uwadze, że tematyka petycji i proces ich rozpatrywania w 2007 r. obejmowały główne współczesne kwestie, takie jak zmiany klimatyczne, utrata bioróżnorodności, niedostatek wody, regulowanie usług finansowych i dostawy energii do Unii Europejskiej,
- AC. pamiętając o stałych i konstruktywnych stosunkach nawiązanych między Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich, który ma za zadanie prowadzić dochodzenia dotyczące skarg od obywateli dotyczących zarzutów o niewłaściwe administrowanie w instytucjach UE, a Komisją Petycji, która regularnie składa Parlamentowi sprawozdanie w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub sprawozdań specjalnych – stanowiących ostateczną możliwość działania rzecznika w przypadku gdy jego zalecenia nie są przestrzegane – z których jedno zostało opracowane w 2007 r.,
- AD. mając na uwadze, że przedłożony w czerwcu 2005 r. wniosek przedmiotowej komisji o zezwolenie na sporządzenie sprawozdania w sprawie specjalnego sprawozdania Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu dotyczącego niewłaściwego administrowania w Europejskim Urzędzie ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych został odrzucony decyzją Konferencji Przewodniczących z dnia 15 listopada 2007 r.,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- AE. mając na względzie przyszłe postępy, które jeszcze zwiększą zaangażowanie obywateli UE w działalność i prace Unii Europejskiej, zwłaszcza poprzez wprowadzenie „inicjatywy obywatelskiej” przewidzianej w traktacie lizbońskim, która w przypadku ratyfikowania traktatu przez wszystkie 27 państw członkowskich umożliwi milionowi osób z różnych państw członkowskich zwrócić się o przedstawienie wniosku w sprawie nowego aktu prawnego, i w przypadku której należy wprowadzić specyficzne procedury obejmujące Komisję, do której takie inicjatywy należy początkowo adresować, Parlament Europejski i Radę,
- AF. mając na uwadze, że skuteczność i wydajność działania Komisji Petycji daje obywatelom wyraźny sygnał, że ich uzasadnione obawy są rozpatrywane i tworzy rzeczywistość więź między obywatelami a UE; mając jednak na uwadze, że w przypadku niedopuszczalnie długich terminów i niechęci ze strony państw członkowskich do stosowania się do wymaganych zaleceń zgodnych z prawem wspólnotowym zwiększa się dystans między UE a jej obywatelami, a w wielu przypadkach potwierdza ich zdanie o istnieniu deficytu demokratycznego,
- AG. mając na uwadze, że w 2007 r. członkowie Komisji Petycji mogli skorzystać ze znaczącego ulepszenia bazy danych petycji on-line (ePetition) i narzędzi zarządzania nią, opracowanych przez sekretariat komisji we współpracy ze służbami odpowiedzialnymi za technologie informacyjne; baza ta umożliwia wszystkim członkom komisji i grup politycznych bezpośredni dostęp do wszystkich petycji i związanych z nimi dokumentów, zwiększając tym samym ich możliwości skutecznego służenia składającym petycje,
- AH. zauważając jednak, że Parlament nie udostępnił zasobów, o które wnioskowano w ubiegłorocznej rezolucji dotyczącej prac Komisji Petycji, a które są konieczne, by poprawić usługi internetowe związane z procesem składania petycji oraz wprowadzić w życie art. 192 ust. 2 Regulaminu Parlamentu, który przewiduje, że „tworzy się elektroniczny rejestr umożliwiający obywatelom przyłączenie się do autora petycji poprzez złożenie podpisu elektronicznego pod uznaną za dopuszczalną oraz wpisaną do rejestru petycją”,
- AI. mając na uwadze, że dla obywateli UE ważne jest bycie właściwie informowanymi o pracach Komisji Petycji, ponieważ przygotowują się do wybrania nowego Parlamentu w następnych wyborach UE zaplanowanych na czerwiec 2009 r.,
1. z zadowoleniem przyjmuje bliską współpracę między Komisją Petycji, służbami Komisji i Rzecznikiem Praw Obywatelskich, a także atmosferę współpracy istniejącą między instytucjami, które dążą do odpowiedzialności na niepokoje obywateli UE; wyraża jednak stanowcze przekonanie, że powinno się nadać priorytet umożliwieniu samej Komisji Petycji dalszego umacniania własnych niezależnych struktur dochodzeniowych, szczególnie poprzez wzmocnienie swojego sekretariatu i jego ekspertyzy prawnej; podejmuje się dalszego usprawnienia procedur wewnętrznych Komisji Petycji w celu dodatkowego ułatwienia procesu składania petycji, w szczególności w odniesieniu do terminów określania dopuszczalności petycji, przeprowadzania dochodzeń i dalszych działań, organizacji posiedzeń komisji, współpracy z innymi komisjami parlamentarnymi, które mogą być kompetentne do rozpatrywania niektórych petycji lub zainteresowane nimi, a także inicjatyw komisji, takich jak wizyty rozpoznawcze;
 2. podkreśla, że zakres obowiązywania Karty praw podstawowych zostanie uznany w przypadku pełnej ratyfikacji traktatu lizbońskiego oraz że formalnie umocni to jej niezależny wiążący charakter; zauważa ponadto, że należy przewidzieć konkretne środki mające na celu określenie, jaki wpływ będzie to miało na prawa obywateli, a w rezultacie na pracę i kompetencje Komisji Petycji;
 3. ponawia wniosek do swojego Sekretarza Generalnego o dokonanie pilnego przeglądu „portalu obywatelskiego” na stronach internetowych Parlamentu w celu poprawienia widoczności portalu w odniesieniu do prawa do składania petycji, a także o zagwarantowanie, że obywatele mogą korzystać z prawa do elektronicznego składania podpisów pod petycjami, jak przewiduje art. 192 ust.2 Regulaminu; nalega na fakt, że portal obywatelski musi zagwarantować interoperacyjność wyszukiwarek internetowych w celu zapewnienia obywatelom równych praw dostępu w tym względzie;

Wtorek, 23 września 2008 r.

4. uważa, że obecna procedura rejestracji petycji niepotrzebnie opóźnia ich rozpatrywanie i jest zaniepokojony faktem, że może to być postrzegane jako pewien brak wrażliwości w stosunku do składających petycje; wzywa zatem Sekretarza Generalnego do podjęcia koniecznych kroków w celu przekazania rejestracji petycji z Dyrekcji Generalnej ds. Urzędu Przewodniczącego do sekretariatu odpowiedzialnej komisji;
5. wzywa do rozpoczęcia negocjacji między Parlamentem a Komisją służących lepszemu skoordynowaniu ich pracy w zakresie rozpatrywania skarg w sposób ułatwiający, upraszczający i usprawniający procedury składania skarg i zwiększający ich przejrzystość i sprawność; zwraca się do Sekretarza Generalnego o złożenie sprawozdania Komisji Petycji w ciągu sześciu miesięcy;
6. popiera sformalizowanie procedury, zgodnie z którą petycje dotyczące rynku wewnętrznego przekazuje się sieci SOLVIT z myślą o znacznym skróceniu procesu rozpatrywania petycji w obszarze rynku wewnętrznego związanych z kwestiami takimi jak podatki samochodowe, uznawanie kwalifikacji zawodowych, pozwolenia na pobyt, kontrole graniczne i dostęp do kształcenia, przy zachowaniu prawa Parlamentu do zbadania danego zagadnienia w przypadku niezalezienia zadowalającego rozwiązania w ramach SOLVIT;
7. przypomina o potrzebie większego zaangażowania ze strony Rady i stałych przedstawicielstw państw członkowskich w działania Komisji Petycji oraz wzywa je do wzmocnienia ich obecności i uczestnictwa z myślą o obywatelach;
8. jest zdania, że w związku ze wzmocnieniem sekretariatu Komisji Petycji oraz utworzeniem systemu petycji on-line (ePetition) wprowadzenie rozwiązania informatycznego umożliwiającego komputerowe śledzenie rozwoju sprawy z myślą o składających petycje pomogłoby zwiększyć przejrzystość i skuteczność procesu, między innymi przez regularne uaktualnianie stanu sprawy; zwraca się o dodatkowe informacje; zauważa, że dzięki takiemu rozwiązaniu można by lepiej sprostać oczekiwaniom obywateli UE, a jednocześnie skupić się na lepszym wykonywaniu instytucyjnych obowiązków spoczywających na Parlamencie i jego Komisji Petycji;
9. wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia zaleceń Komisji Petycji w podejmowaniu decyzji dotyczących wszczynania przeciwko państwom członkowskim postępowań w sprawie naruszenia i ponawia wniosek o bezpośrednie i oficjalne informowanie Komisji Petycji przez Komisję Europejską, kiedy wszczęcie takiego postępowania następuje w związku z petycją rozpatrywaną przez Komisję Petycji;
10. przypomina w związku z tym o reprezentacyjnym charakterze Komisji Petycji, a także o jej roli w ramach instytucji i jej zobowiązaniu wobec obywateli i mieszkańców UE;
11. wyraża zaniepokojenie zbyt długimi terminami rozpatrywania spraw o naruszenie przez służby Komisji i Trybunał Sprawiedliwości, jeżeli jest on zaangażowany oraz – uznając, że jest to często wynik powolności i nierzadko umyślnego oporu ze strony administracji danego państwa członkowskiego – wzywa do wprowadzenia bardziej rygorystycznych terminów; wyraża wątpliwości dotyczące skuteczności tzw. „horyzontalnych postępowań w sprawie naruszenia”, których zamknięcie wymaga więcej czasu; wzywa do przeglądu procedury postępowania o naruszenie, którego celem będzie zapewnienie większego poszanowania stosowania wspólnotowych aktów prawnych;
12. wzywa zainteresowane instytucje do lepszego wykorzystywania tej procedury, jako sposobu zapewnienia pełnego poszanowania prawa wspólnotowego, i wyraża głębokie ubolewanie z powodu faktu, że zbyt często powolność stosowanych procedur i nierzadko zatajanie sedna sprawy prowadzi de facto do naruszeń prawa wspólnotowego przez państwa członkowskie, które w ten sposób działają bezkarnie przeciwko interesom bezpośrednio zaangażowanych społeczności lokalnych, które złożyły petycję do Parlamentu;

Wtorek, 23 września 2008 r.

13. uważa za problematyczne, że obecny system monitorowania prawa wspólnotowego umożliwia państwom członkowskim odwlekanie dostosowywania się do niego do momentu, w którym grożą im natychmiastowe sankcje pieniężne i dalsze unikanie odpowiedzialności za minione celowe naruszenia oraz że obywatele często wydają się nie dysponować odpowiednim dostępem do wymiaru sprawiedliwości i rozwiązań prawnych na szczeblu krajowym, nawet w przypadku gdy Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że dane państwo członkowskie naruszyło prawa obywateli wynikające z prawodawstwa wspólnotowego;

14. zaleca, by w pierwszej kolejności zapewnić skuteczność i wydajność wszystkich działań Komisji Petycji, od ich rozpoczęcia do ich zakończenia, ponieważ stanowi to rzeczywiste i konkretne zobowiązanie wobec obywateli, zaznacza jednocześnie wolę polityczną i możliwości UE, by zając się ich uzasadnionymi obawami;

15. wyraża zaniepokojenie i konsternację z powodu doniesień ze strony składających petycje, zgodnie z którymi nawet jeżeli otrzymali oni wsparcie Komisji Petycji w kwestii swojej petycji, zbyt często doświadczają poważnych trudności z otrzymaniem jakiegokolwiek rekompensaty od władz i sądów krajowych; wyraża przekonanie, że takie słabości systemowe powinny zostać dogłębniej przeanalizowane, szczególnie kiedy dotyczą sektora usług finansowych, tak jak w przypadku ustaleń komisji śledczej ds. zbadania kryzysu w spółce Equitable Life, które opierały się na petycjach otrzymanych przez Parlament i stały się przedmiotem sprawozdania w 2007 r.;

16. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2007 r. Komisja i Trybunał Sprawiedliwości podjęły szybkie działania, łącznie z zastosowaniem nakazu, aby zapobiec natychmiastowej destrukcji obszaru chronionego na mocy dyrektywy siedliskowej w Dolinie Rospudy z powodu korytarza transportowego Via Baltica, w odniesieniu do którego Komisja Petycji przeprowadziła własne dochodzenie i odbyła wizytę rozpoznawczą, a także poczyniła konkretne zalecenia; ubolewa nad faktem, że nie było więcej przykładów tego rodzaju;

17. zwraca się do Komisji, by rozpatrując petycje i skargi związane z polityką w zakresie środowiska naturalnego, która stanowi jeden z głównych przedmiotów petycji w UE, wyraziła większą gotowość do działania zapobiegającego łamaniu prawa wspólnotowego; zauważa, że „zasada ostrożności” ma niedostateczną moc prawną i jest zbyt często ignorowana przez odpowiedzialne władze państw członkowskich, które są przecież zobowiązane do stosowania traktatu WE;

18. ubolewa nad brakiem wsparcia dla Komisji Petycji ze strony Komisji Europejskiej kiedy – zwłaszcza w wyniku wizyt rozpoznawczych – uzyskiwane są istotne dowody dotyczące nieprzestrzegania praw obywateli zapisanych w traktacie, lub niestosowania prawa i wzywa do ustanowienia nowych procedur, umożliwiających Parlamentowi wnoszenie takich spraw bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości;

19. uznaje w pełni, że głównym celem procesu składania petycji, przewidzianego przez traktat, jest jednak uzyskiwanie w drodze procesu politycznego pozasądowych rozwiązań problemów poruszanych przez obywateli UE, i w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w wielu przypadkach osiągnięte są zadowalające rezultaty;

20. uznaje także, że w wielu przypadkach niemożliwe jest znalezienie zadowalających rozwiązań dla składających petycje z powodu słabości w samym obowiązującym prawodawstwie Wspólnoty;

21. wzywa odpowiedzialne komisje legislacyjne do przywiązywania szczególnej wagi do problemów zgłaszanych w trakcie procesu składania petycji podczas przygotowywania i negocjowania nowych lub nowelizowanych aktów prawnych;

22. wzywa Komisję do głębszego zainteresowania się wykorzystaniem Funduszu Spójności na obszarach UE, gdzie szeroko zakrojone projekty w zakresie infrastruktury mają istotny wpływ na środowisko oraz wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, by fundusze były kierowane na zrównoważony rozwój w interesie społeczności lokalnych, których rosnąca liczba składa do Parlamentu petycje żeby zaprotestować, gdyż takie priorytety nie zawsze są przestrzegane przez władze regionalne i lokalne; z zadowoleniem odnosi się do prac podjętych przez Komisję Kontroli Budżetowej i Trybunał Obrachunkowy w tej kwestii;

Wtorek, 23 września 2008 r.

23. zauważa, że rosnąca liczba otrzymywanych petycji, szczególnie od obywateli z nowych państw członkowskich, dotyczy kwestii zwrotu własności, mimo iż kwestia ta leży zasadniczo w kompetencji państw członkowskich; nalega, by zainteresowane państwa członkowskie zadbały o pełną zgodność swoich praw dotyczących własności wynikających ze zmiany systemu z wymogami traktatu i postanowień Europejskiej konwencji praw człowieka, a także z art. 6 traktatu UE zmienionego traktatem lizbońskim; kładzie nacisk na fakt, że otrzymywane na ten temat petycje nie dotyczą systemu prawa własności, ale prawa do legalnie nabytej własności; w tym kontekście zwraca się do Komisji o zachowanie szczególnej czujności, nie tylko podczas negocjacji z aktualnymi państwami członkowskimi, ale również z krajami kandydującymi;

24. potwierdza swoje zaangażowanie w przestrzeganie uznawania praw obywateli UE do własności prywatnej, którą uzyskali zgodnie z prawem i potępia wszelkie próby pozbawiania rodzin ich własności bez należytego procesu, odpowiedniej rekompensaty lub poszanowania ich integralności fizycznej; odnotowuje wzrost liczby petycji otrzymywanych w tej kwestii, w szczególności w odniesieniu do Hiszpanii w 2007 r., oraz odnotowuje sprawozdanie i zalecenia wydane w następstwie wizyty rozpoznawczej Komisji Petycji mającej na celu zbadanie problemu po raz trzeci; zauważa w odniesieniu do dyrektyw o zamówieniach publicznych, że trwające procedury w sprawie naruszenia są nadal otwarte;

25. zauważa również poważne głosy krytyczne ze strony Komisji Petycji w następstwie wizyty rozpoznawczej w Loiret we Francji w 2007 r., a w szczególności zwraca się do władz francuskich o zdecydowane działanie w celu zapewnienia zgodności z dyrektywami UE, które mogą zostać naruszone, jeżeli utrzymane zostanie zezwolenie na niektóre planowane projekty budowy mostów na Loarze, przy czym należy pamiętać, że Dolina Loary jest chroniona nie tylko na mocy dyrektywy siedliskowej i ptasiej, ale również jako światowe dziedzictwo UNESCO i jeden z ostatnich w Europie dzikich systemów rzecznych;

26. wyraża rosnące zaniepokojenie brakami we wdrażaniu postanowień dyrektywy o wodzie pitnej w Irlandii, niedokonaniem jakiegokolwiek oceny przed podjęciem w 2007 r. decyzji o usunięciu obiektu dziedzictwa narodowego w Lismullin z terenu, na którym przewiduje się budowę autostrady M3 przebiegającej obok wzgórza Tara w hrabstwie Meath, co doprowadziło do wniesienia przez Komisję sprawy przeciwko Irlandii do Trybunału Sprawiedliwości, z uzasadnieniem, że ogólne podejście Irlandii do usuwania obiektów dziedzictwa narodowego w okolicznościach podobnych do sprawy Lismullin nie jest w pełni zgodne z wymogami dyrektywy 85/337/EWG⁽¹⁾; niepokoi się także problemami społeczności lokalnych w Limerick, a także innymi kwestiami poruszonymi w sprawozdaniu z wizyty rozpoznawczej do Irlandii, odbytej przez Komisję Petycji w 2007 r.; zauważa, że niektóre z tych kwestii są przedmiotem trwających procedur w sprawie naruszenia;

27. odnotowuje sprawozdanie z wizyty rozpoznawczej do Polski, w którym poczyniono zalecenia dotyczące ochrony Doliny Rospudy i ostatniej puszczy w Europie; nalega, by Komisja kontynuowała prace z władzami polskimi nad alternatywnymi trasami przebiegu sieci drogowej Via Baltica i sieci kolejowej, zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu Komisji Petycji; zachęca również Komisję do dopilnowania, by finansowanie w celu odciążenia systemu dróg w Augustowie było udostępniane w taki sposób, by chronić ludność lokalną i środowisko w tym obszarze;

28. odnotowuje wizytę rozpoznawczą na Cyprze odbyłą przez przewodniczącego i członków Komisji Petycji w listopadzie 2007 r.; zwraca się do odnośnych stron o kontynuowanie wysiłków mających na celu osiągnięcie wynegocjowanego rozwiązania nieuregulowanych kwestii budzących niepokój składających petycje, szczególnie w odniesieniu do zamkniętej dzielnicy Famagusty, która powinna zostać zwrócona prawowitym właścicielom, i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że odnośne strony na Cyprze ponownie podjęły rozmowy w celu rozwiązania problemu cypryjskiego; podkreśla ponadto znaczenie natychmiastowego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 550 (1984), która zawiera zobowiązanie do zwrócenia miasta Famagusta jej prawowitym mieszkańcom;

29. zauważa rosnącą liczbę petycji i listów otrzymywanych przez Komisję Petycji w związku z najbardziej drażliwymi kwestiami opieki nad dziećmi, w których niezwykle trudno jest interweniować - na przykład jak w przypadku niemieckiej agencji ochrony dzieci *Jugendamt* - z powodu zaangażowania sądów w wiele przypadków, a także z uwagi na fakt, że trudno jest powoływać się na kompetencje UE jako takiej; chyba że sprawa dotyczy rodziców z różnych krajów UE,

(¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40).

Wtorek, 23 września 2008 r.

30. przypomina, że w 2007 r. wielu składających petycje obywateli Wielkiej Brytanii, których własność została skonfiskowana przez brytyjski Urząd Cel i Akcyzy, nadal nie uzyskało naprawienia szkody, mimo iż Komisja wstrzymała postępowanie przeciwko Wielkiej Brytanii w sprawie naruszenia postanowień traktatu umożliwiających swobodę przepływu towarów; zwraca się do władz brytyjskich o wystąpienie ze sprawiedliwym rozwiązaniem, obejmującym wypłatę odszkodowań ex gratia składającym petycje, którzy ucierpieli na skutek poważnych strat finansowych zanim władze zmieniły sposób postępowania i – według Komisji – zaczęły działać zgodnie z odpowiednimi dyrektywami;

31. przypomina również fakt, że w Grecji organy celne nadal konfiskują w trybie nadzwyczajnym pojazdy obywateli greckich przebywających czasowo za granicą i wracających do Grecji pojazdami na zagranicznych numerach rejestracyjnych, wielu z nich zostało oskarżonych o przemyt, a ich sprawy nie zostały należycie rozpatrzone, jak wcześniej zgłosiła Parlamentowi Komisja Petycji; zwraca się do władz greckich o przewidzenie odszkodowań dla składających petycje, którzy ucierpieli wskutek wspomnianych praktyk; odnotowuje orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-156/04 (z dnia 7 czerwca 2007 r.), w którym większość wyjaśnień przedstawionych przez władze greckie w tej sprawie zostało uznanych za satysfakcjonujące; z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie nowych uregulowań wydanych przez te ostatnie w celu zaradzenia niedociągnięciom wskazanym w wymienionym wyżej orzeczeniu;

32. ubolewa nad faktem, że wśród najstarszych nierozstrzygniętych petycji, nad którymi wciąż trwają prace, nadal nierozwiązana pozostaje sprawa „lettori”, nauczycieli języków obcych we Włoszech, pomimo dwóch decyzji Trybunału Sprawiedliwości i wsparcia ze strony Komisji Europejskiej i Komisji Petycji dla ich sprawy i roszczeń; zwraca się do władz włoskich i poszczególnych zaangażowanych uniwersytetów, w tym m. in. w Genui, Padwie i Neapolu, do podjęcia działań w celu zastosowania sprawiedliwego rozwiązania do tych uzasadnionych żądań;

33. przypomina, że wśród petycji rozpatrywanych przez Komisję Petycji w 2007 r. – chociaż została ona złożona początkowo w 2006 r. – znalazła się tzw. petycja w sprawie jednej siedziby, którą poparło 1,25 mln obywateli UE, a która wzywa do ustanowienia jednej siedziby dla Parlamentu Europejskiego, w Brukseli; zauważa, że w październiku 2007 r. przewodniczący odesłał petycję z powrotem do komisji, która następnie wezwała Parlament do wyrażenia opinii w tej sprawie, pamiętając, że siedziba instytucji jest regulowana postanowieniami traktatu i że za decyzję w tej kwestii odpowiedzialne są państwa członkowskie;

34. postanawia zmienić nazwę Komisji Petycji przetłumaczoną na wszystkie języki urzędowe UE z myślą o następnej kadencji Parlamentu, tak aby odzwierciedlała ona charakter komisji w zrozumiały sposób, co najwyraźniej nie ma na razie miejsca w niektórych językach, a także by podkreślić element demokracji uczestniczącej w prawie do składania petycji; sugeruje, że nazwa „Komisja Petycji Obywateli” może być łatwiejsza do zrozumienia;

35. jest zaniepokojony liczbą otrzymanych petycji zwracających uwagę na problemy z wpisywaniem się na listy wyborcze, z którymi stykają się obywatele UE, którzy mieszkają poza własnym krajem lub mają status mniejszości w danym państwie członkowskim; zwraca się do wszystkich państw członkowskich o zwrócenie szczególnej uwagi na ułatwienia udostępnione wszystkim obywatelom UE i uprawnionym rezydentom UE w celu zapewnienia ich pełnego uczestnictwa w następnych wyborach europejskich;

36. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i sprawozdania Komisji Petycji Radzie, Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i ich komisjom petycji, a także ich krajowym rzecznikom praw obywatelskich lub podobnym właściwym organom.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Rolnictwo na obszarach górskich

P6_TA(2008)0438

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie sytuacji i perspektyw rolnictwa na obszarach górskich (2008/2066(INI))

(2010/C 8 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2001 r. w sprawie dwudziestopięciolecia stosowania wspólnotowego prawodawstwa w dziedzinie rolnictwa górskiego ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie realizacji strategii leśnej dla Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie oceny funkcjonowania reformy WPR ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię z inicjatywy własnej Komitetu Regionów „W stronę zielonej księgi: w kierunku polityki dotyczącej obszarów górskich Unii Europejskiej: europejska wizja obszarów górskich” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0327/2008),
- A. mając na uwadze, że tereny górskie stanowią 40 % obszaru Europy i stanowią dom dla 19 % ludności Europy,
- B. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich, takich jak Grecja, Hiszpania, Włochy, Austria i Portugalia, ponad 50 % terytorium stanowią obszary górskie i że na tych obszarach rolnicy nadal mają duże znaczenie,
- C. mając na uwadze, że obszary górskie (przede wszystkim tereny góryste i wysokogórskie) stanowią tradycyjny krajobraz, odzwierciedlający harmonijną interakcję między człowiekiem a przyrodą oraz należący do naszego dziedzictwa naturalnego,
- D. mając na uwadze, że obszary górskie są bardzo narażone na skutki zmian klimatu i ekstremalnych zjawisk pogodowych, takich jak susza i pożary lasów,
- E. mając na uwadze, że obszary górskie nie stanowią jednolitej formy krajobrazu, lecz obejmują m.in. najróżniejsze formy górskie i góryste (góry wysokie, góry średnie, lodowce, nieużytki),
- F. mając na uwadze, że obszary górskie różnią się od innych obszarów w Unii Europejskiej z uwagi na ich konkretne cechy (nachylenie, różnice wysokości, niedostępność, warunki wzrostu roślin, krótsze naturalne okresy wegetacyjne, niska bonitacja gleby, warunki pogodowe i w szczególności warunki klimatyczne) oraz mając na uwadze, że są pod wieloma względami „dyskryminowane” z uwagi na stałe pozostawanie w niekorzystnej sytuacji z przyczyn naturalnych, a także mając na uwadze, że na niektórych obszarach górskich prowadzi to do stopniowego pustynnienia i zmniejszenia produkcji rolnej,
- G. mając na uwadze, że obszary górskie (przede wszystkim góry wysokie i średnie) posiadają potencjał lub mogłyby stanowić wzór, jeżeli chodzi o tereny rekreacyjne oraz dostarczanie wysokiej jakości produktów i usług, który może zostać trwale rozwinięty jedynie poprzez zintegrowane i długoterminowe wykorzystanie zasobów i tradycji,

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 E z 21.3.2002, str. 354.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 413.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0093.

⁽⁴⁾ Komitet Regionów, 23-2008.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- H. mając na uwadze, że na obszarach górskich wytwarza się produkty pochodzenia zwierzęcego o szczególnych cechach jakościowych i że w procesach ich produkcji kompleksowo i trwale korzysta się z zasobów naturalnych, pastwisk i specjalnie przystosowanych gatunków roślin pastwiskowych, a także stosuje się tradycyjne techniki,
- I. mając na uwadze, że góry (przede wszystkim góry wysokie i średnie) stanowią wielofunkcyjną przestrzeń życiową, w której rolnictwo i gospodarka są ściśle powiązane z aspektami społecznymi, kulturowymi i ekologicznymi, i że dlatego konieczne jest wsparcie tych terenów poprzez udostępnienie stosownych środków finansowych,
- J. mając na uwadze, że z powodu stałych deficytów strukturalnych gospodarka obszarów górskich jest szczególnie wrażliwa na wahania cyklu gospodarczego i zależy długoterminowo od zróżnicowania i specjalizacji procesów produkcyjnych,
- K. mając na uwadze, że istnieją już Europejska konwencja o ochronie niektórych terenów górzystych — Konwencja w sprawie ochrony Alp z dnia 7 listopada 1991 r. (konwencja alpejska) i Ramowa konwencja o ochronie i zrównoważonym rozwoju Karpat z dnia 22 maja 2003 r. (konwencja karpacka), które stanowią europejskie instrumenty prawne służące ochronie niektórych obszarów górskich, a więc także ważne instrumenty integralnej polityki w zakresie obszarów górskich, brak jednak ich ratyfikacji i wdrażania,
- L. mając na uwadze, że rolnictwo, leśnictwo i gospodarka pastwiskowa na obszarach górskich, często prowadzone jako działalność mieszana, stanowią przykład równowagi ekologicznej, którego nie można ignorować,
- M. mając na uwadze, że większość gospodarstw rolnych na obszarach górskich to przedsiębiorstwa rodzinne o podwyższonym ryzyku finansowym,
1. zwraca uwagę, że istnieją duże różnice w działaniach podejmowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do obszarów górskich (przede wszystkim gór wysokich i średnich), a działania te nie mają na celu rozwoju całościowego, lecz są ukierunkowane na rozwój czysto sektorowy, podkreśla również, że brak jest zintegrowanych ram na poziomie UE (w przeciwieństwie do obszarów morskich: COM(2007)0574);
 2. podkreśla, że art. 158 traktatu WE, zmienionego na mocy traktatu lizbońskiego, dotyczący polityki spójności określa regiony górskie jako cierpiące na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków, uznając jednocześnie ich różnorodność, i zwraca się o zwrócenie na takie obszary szczególnej uwagi; wyraża jednak ubolewanie, że Komisja dotychczas nie opracowała kompleksowej strategii na rzecz skutecznego wsparcia obszarów górskich i innych regionów cierpiących na skutek trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych, pomimo licznych odnośnych wniosków ze strony Parlamentu;
 3. podkreśla potrzebę właściwej koordynacji różnorodnych strategii politycznych Wspólnoty mających na celu zapewnienie harmonijnego rozwoju, w szczególności regionów, takich jak obszary górskie, które cierpią na skutek trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych; w związku z tym zastanawia się nad przydatnością oddzielenia wspólnotowej polityki spójności od rozwoju obszarów wiejskich w obecnym okresie programowania na lata 2007-2013, wynikającego z włączenia Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich do Wspólnej Polityki Rolnej (WPR); uważa, że to nowe podejście należy ściśle monitorować w celu oceny jego wpływu na rozwój regionalny;
 4. przypomina, że obszary górskie cierpią na skutek niekorzystnych warunków, które sprawiają, że rolnictwu trudniej dostosować się do warunków konkurencji, i powodują dodatkowe koszty, uniemożliwiające temu rolnictwu wytwarzanie bardzo konkurencyjnych produktów po niskich cenach;
 5. proponuje, aby w kontekście Zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej, która ma zostać przyjęta jesienią 2008 r., oraz zgodnie z celami określonymi w agendzie terytorialnej i schemacie rozwoju przestrzeni wspólnotowej (ESDP) Komisja – we współpracy z państwami członkowskimi – przyjęła podejście terytorialne w celu rozwiązania problemów charakterystycznych dla różnego rodzaju obszarów górskich oraz przewidziała takie środki w następnym pakiecie legislacyjnym dotyczącym funduszy strukturalnych;
 6. pragnie, aby Komisja opracowała rzeczywistą, zintegrowaną strategię UE na rzecz obszarów górskich, i uważa publikację Zielonej księgi w sprawie gór za ważny pierwszy krok w tym kierunku; wzywa Komisję do przeprowadzenia szeroko zakrojonych konsultacji publicznych z udziałem władz regionalnych i lokalnych, podmiotów społeczno-gospodarczych i środowiskowych, jak również krajowych i europejskich stowarzyszeń reprezentujących regionalne władze obszarów górskich, w celu lepszego rozpoznania sytuacji w tych regionach;

Wtorek, 23 września 2008 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę w sprawie spójności terytorialnej jako podejście do różnego rodzaju obszarów Unii Europejskiej i wzywa w związku z tym do WPR w kształtowaniu pierwszego i drugiego filaru, aby można było odpowiednio kształtować także gospodarcze warunki ramowe w zakresie międzynarodowych wyzwań w Unii Europejskiej skuteczne dla zdolnej do działania, wielofunkcyjnej gospodarki obszarów górskich, przy czym konieczne są także instrumenty powiązane z funkcją produkcji z uwzględnieniem transportu mleka;
8. jednocześnie wzywa Komisję, aby w ramach swoich kompetencji opracowała w ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszej rezolucji zintegrowaną strategię zrównoważonego rozwoju i wykorzystania zasobów obszarów górskich (strategię UE na rzecz obszarów górskich); wzywa ponadto do stworzenia na tej podstawie, w porozumieniu z władzami regionalnymi i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego znajdującymi i reprezentującymi lokalne stosunki i potrzeby (np. różnych typów obszarów górskich), krajowych programów działań, zawierających konkretne środki wykonawcze, przy czym należy w odpowiedni sposób uwzględnić istniejące już inicjatywy regionalne;
9. podkreśla znaczenie odrębnego potraktowania obszarów górskich jako warunku ukierunkowanych działań przede wszystkim na rzecz rolnictwa obszarów górskich oraz konieczność stosownego zróżnicowania tych obszarów zgodnie ze stopniem naturalnych utrudnień w gospodarowaniu, co powinno być we wzmoczony sposób realizowane przez państwa członkowskie na podstawie obecnej klasyfikacji obszarów;
10. wzywa Komisję do opracowania – w celu przekazywania wiedzy i wspierania innowacji – przeglądu finansowanych programów i projektów dotyczących kwestii mających znaczenie dla obszarów górskich;
11. wzywa Komisję – w kontekście programu prac Europejskiej Sieci Obserwacyjnej Planowania Przestrzennego (ESPON) – do zwrócenia szczególnej uwagi na sytuację w regionach cierpiących na skutek trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych, takich jak obszary górskie; uważa, że solidna i dogłębna znajomość sytuacji w obszarach górskich ma kluczowe znaczenie dla opracowania zróżnicowanych środków, lepiej służących rozwiązywaniu problemów tych regionów;
12. podkreśla znaczenie rolnictwa na terenach górskich dla produkcji, ochrony i wykorzystania krajobrazu na szeroką skalę, a także jako wielofunkcyjnej podstawy dla innych gałęzi gospodarki oraz jako charakterystycznego elementu tradycyjnych krajobrazów i struktur społecznych
13. zauważa, że wiele regionów górskich musi zmierzyć się z presją urbanizacyjną związaną z ich turystyczną atrakcyjnością, dbając równocześnie o ochronę tradycyjnego krajobrazu, który traci swój rolniczy charakter, estetykę i wartości istotne dla ekosystemu;
14. zauważa, że ze względu na naturalne warunki i zagrożenia rolnictwo na obszarach górskich (zwłaszcza na terenach górzystych i wysokogórskich) wiąże się z większym wysiłkiem (m.in. dużym nakładem pracy i zapotrzebowaniem na pracę ręczną) oraz wyższymi kosztami (m.in. zapotrzebowaniem na specjalne maszyny i wysokimi kosztami transportu);
15. domaga się szczególnego i wzmoczonego uwzględnienia wielofunkcyjności rolnictwa na obszarach górskich w przyszłych reformach WPR poprzez dostosowanie dyrektyw ramowych dotyczących rozwoju obszarów wiejskich i programów krajowych do roli, jaką odgrywają rolnicy na obszarach górskich, którzy są nie tylko producentami, lecz także prekursorami gospodarczymi dla innych sektorów, a także stworzenia możliwości synergicznej współpracy (m.in. finansowanie koncepcji w zakresie turystyki ekologicznej i marketing produktów wysokiej jakości); wskazuje w szczególności na konieczność rekompensat finansowych za nakłady rolnictwa na obszarach górskich związane z ekologią;

Wtorek, 23 września 2008 r.

16. docenia pracę rolników na terenach górskich; uważa, że jej uwarunkowania (przede wszystkim system pracy dodatkowej, równowaga między życiem zawodowym a prywatnym, założenie rodziny) nie powinny być komplikowane przez biurokrację, lecz muszą zostać ulepszone poprzez synergę sektorowych strategii politycznych; wzywa Komisję i właściwe komitety (w ramach procedury komitetowej) do zbadania istniejących i przyszłych przepisów (przede wszystkim obowiązku rejestrowania) w rozumieniu inicjatywy „lepsze stanowienie prawa” lub ułatwienia ich w celu kompleksowego uproszczenia procedur administracyjnych;

17. podkreśla, że płatności wyrównawcze na obszarach górskich (w szczególności na terenach górzystych i wysokogórskich) powinny w przyszłości nadal być stosowane wyłącznie w celu wyrównania istniejących naturalnych utrudnień i podwyższonych kosztów związanych z utrudnieniami w gospodarowaniu, że płatności te są uzasadnione w dłuższym okresie z uwagi na brak alternatywnych metod produkcji oraz że całkowite oddzielenie płatności od produkcji doprowadziłoby do systematycznego ograniczania działalności dotykającego wszystkie sektory; podkreśla, że potrzeb obszarów górskich nie można zaspokoić wyłącznie poprzez finansowanie rozwoju obszarów wiejskich;

18. domaga się większego wsparcia dla młodych rolników oraz równych szans mężczyzn i kobiet (w szczególności poprzez środki sprzyjające rodzinie, uregulowania dotyczące pracy pełnowymiarowej i czasowej, model łączenia dochodu uzyskiwanego z pracy z subwencją państwa, system pracy dodatkowej, równowagę między życiem zawodowym i prywatnym, możliwość założenia rodziny), które stanowią kluczowe czynniki życiowe; wzywa Komisję do opracowania strategii z udziałem zainteresowanych stron w ramach rozważań i projektów w sprawie „flexicurity”;

19. domaga się zachowania równowagi demograficznej na tych obszarach, które często stają wobec problemów związanych z odpływem ludności z obszarów wiejskich;

20. jest przekonany o konieczności nadania priorytetowego charakteru zachowaniu dostatecznej gęstości zaludnienia na obszarach górskich oraz o konieczności opracowania środków na rzecz walki z pustynnieniem i przyciągania nowych mieszkańców;

21. podkreśla znaczenie zapewnienia wysokiego poziomu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, poprawy dostępności i wzajemnych połączeń między regionami górkimi oraz dostarczenia niezbędnej infrastruktury, szczególnie w zakresie transportu pasażerskiego i towarowego, edukacji, gospodarki opartej na wiedzy i sieci komunikacyjnych (w tym dostępu szerokopasmowego), w celu ułatwienia łączności z rynkami na terenach wyżynnych i obszarach miejskimi; wzywa właściwe władze do wspierania w tym celu partnerstw publiczno-prywatnych;

22. podkreśla, że zrzeszenia producentów rolnych, spółdzielnie rolnicze, wspólne inicjatywy zbytu ze strony rolników i partnerstwa ponadsektorowe tworzące wartość dodaną w regionach dzięki zintegrowanej koncepcji rozwoju (np. grupy LEADER) i zgodnie z trwałymi koncepcjami gospodarowania przyczyniają się do stabilności pozycjonowania i bezpieczeństwa produkcji rolnej na rynkach, zatem należy je odpowiednio silnie wspierać;

23. apeluje o szczególne wsparcie finansowe dla sektora mleczarskiego (mleczarnie i zakłady przetwórstwa mleka), który ze względu na brak alternatywnych metod produkcji ma kluczowe znaczenie dla obszarów górskich (w szczególności terenów górzystych i wysokogórskich); wzywa do przyjęcia strategii „miękkiego lądowania” na rzecz obszarów górskich w toku reformy kwot mlecznych oraz do przyjęcia środków jej towarzyszących (dopłaty specjalne) mających na celu ograniczenie wszelkich skutków negatywnych, przy czym strategia ta powinna dawać możliwość wszczęcia procesów dostosowawczych i zachować podstawę gospodarki rolnej; wzywa do udostępnienia dodatkowych środków z pierwszego filaru, w szczególności w formie premii na krowy mleczne;

24. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dodatkowych dopłat na hektar dla upraw ekologicznych i ekstensywnej gospodarki pastwiskowej z naciskiem na wsparcie zrównoważonego i dostosowanego rolnictwa na obszarach górskich oraz wsparcia inwestycji w obiekty dostosowane do określonych gatunków zwierząt;

25. przypomina, że przedsiębiorstwa na terenach górskich poprzez wykorzystanie w nowoczesny sposób tradycyjnej wiedzy i metod produkcji wytwarzają produkty wysokiej jakości, odgrywają kluczową rolę w tworzeniu miejsc pracy i dlatego muszą być uwzględniane w systemach wsparcia UE;

Wtorek, 23 września 2008 r.

26. domaga się specjalnych działań wspierających ze względu na podwyższone koszty i nakłady pracy w szczególności przy dostawach mleka i produktów mlecznych z dolin i w doliny; domaga się w tym kontekście ustanowienia premii na krowy mleczne na obszarach górskich;
27. podkreśla ponadsektorowe znaczenie typowych produktów regionalnych i tradycyjnych (wysokiej jakości); wzywa do ujęcia w strategii UE na rzecz obszarów górskich środków zmierzających do ochrony i promocji tych produktów lub procesów ich wytwarzania i certyfikacji (np. takich jak ustanowione rozporządzeniem Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾) oraz środków mających na celu ochronę tych produktów przed podrabianiem; wzywa do ustanowienia specjalnej regulacji w ramach programów wsparcia UE, dotyczącej produktów spożywczych o wysokiej jakości (np. serów z serowni górskich lub domowych, mięsa wysokiej jakości);
28. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania rolniczych grup producentów i wspólnot lokalnych przy wprowadzaniu regionalnych znaków jakości, o których mowa w ust. 27; proponuje, żeby wsparcie odbywało się w formie poprawy informacji i stosownego szkolenia rolników i lokalnych zakładów przetwórstwa żywności oraz w drodze wsparcia finansowego dla tworzenia lokalnych zakładów przetwórstwa żywności i rozpoczęcia kampanii na rzecz wsparcia zbytu;
29. domaga się ustanowienia funduszu dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, w tym obszarów górskich, obejmującego m.in. środki drugiego filara, które nie są wykorzystywane ze względu na brak krajowego współfinansowania;
30. domaga się, aby zgodnie z art. 69 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników ⁽³⁾ zagwarantować ukierunkowane na cel, specjalne wsparcie finansowe dla obszarów górskich oraz specjalny dostęp do niego przy minimum biurokracji, a także aby zwiększyć górny pułap środków do 20 % zgodnie z art. 69;
31. przypomina, że obszary górskie mogą dostarczać produkcji rolnej wysokiej jakości oraz przyczynić się do różnorodności produktów rolnych na rynku europejskim, chroniąc niektóre gatunki zwierząt i roślin, podtrzymując tradycje oraz promując różne rodzaje działalności przemysłowej i turystycznej, a także mogą przyczyniać się do walki ze zmianami klimatycznymi poprzez ochronę bioróżnorodności i pobieranie dwutlenku węgla przez łąki naturalne i lasy, oraz że zrównoważona eksploatacja lasów umożliwi produkcję energii z odpadów drzewnych;
32. wzywa do uwzględniania, przy opracowywaniu przepisów dotyczących zdrowia zwierząt, ich ochrony oraz wsparcia hodowli (np. programy hodowlane, prowadzenie ksiąg stadnych, kontrola wydajności), interesów hodowców i posiadaczy zwierząt na terenach górskich, w szczególności w przypadku ras rodzimych, wraz z obecnymi zagrożeniami i ograniczeniami, jakie ich dotyczą;
33. zwraca stanowczo uwagę na fakt, że działania Komisji w ramach polityki konkurencji i handlu międzynarodowego wywołują konsekwencje dla rozwoju obszarów górskich; w związku z tym wzywa Komisję do bardziej ukierunkowanego i silniejszego uwzględniania potrzeb tych terenów w przyszłych działaniach dostosowawczych, w szczególności podczas negocjacji w ramach Światowej Organizacji Handlu, w przypadku elastyczności w zakresie przepisów regulujących pomoc państwa i przy uwzględnianiu usług użyteczności publicznej w prawie konkurencji;
34. domaga się, aby hodowcom bydła na terenach górskich dotkniętych pożarami lasów poświęcono szczególną uwagę, ponieważ w ciągu następnych pięciu lat pastwiska na takich terenach będą mogły być wykorzystywane jedynie w sposób ograniczony i z największą ostrożnością;

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, str. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1.

Wtorek, 23 września 2008 r.

35. domaga się, aby w ramach przedmiotowej strategii skoncentrować się na różnych formach krajobrazu terenów górskich (hale, lasy chronione, góry wysokie i średnie, łąki, obszary o wysokiej wartości krajobrazowej) oraz przewidzieć zarówno zachęty dla ochrony, jak i koncepcje zrównoważonego wykorzystania hal, pastwisk i lasów oraz innych wrażliwych terenów znajdujących się w gorszej sytuacji, aby spowodować podniesienie ich wartości, regenerację, ochronę przed erozją oraz racjonalne wykorzystanie wody, a także przeciwdziałać niepożądanym zjawiskom z jednej strony oraz nadmiernemu użytkowaniu z drugiej;

36. w odniesieniu do zachowania różnorodności gatunków wskazuje na konieczność tworzenia banków danych do przechowywania rodzimego materiału genetycznego gatunków flory i fauny, w szczególności rodzimych zwierząt użytkowych oraz flory wysokogórskiej; wzywa Komisję do zbadania, czy i w jaki sposób rozpocząć inicjatywę na rzecz międzynarodowego planu działania;

37. podkreśla, że w niektórych regionach górskich UE, zwłaszcza w nowszych państwach członkowskich, rośnie ryzyko wyludnienia, spadku aktywności społecznej mieszkającej tam ludności, a także zagrożone są one ograniczaniem a nawet porzucaniem działalności rolniczej, co może prowadzić do zmian w krajobrazie i ekosystemie;

38. podkreśla istotne znaczenie premii dla użytkowników zielonych dla zachowania działalności rolniczej na obszarach górskich i wynikającą z tego konieczność ich kontynuacji;

39. podkreśla znaczenie długoterminowej strategii leśnej, uwzględniającej skutki zmian klimatu naturalny cykl życiowy oraz naturalny skład formacji leśnych, a także tworzącej mechanizmy służące unikaniu sytuacji kryzysowych, ich zwalczaniu lub wyrównujących ich skutki (np. po burzach i pożarach lasów) oraz zachęty do zintegrowanego zagospodarowania lasu; wskazuje na możliwości trwałej transformacji i zwiększenia roli drewna i jego produktów pochodzących na poziomie lokalnych z obszarów górskich (jako produktów wysokiej jakości o niskich kosztach transportu, a więc związanych z oszczędnością CO₂, jako materiału budowlanego, jako biopaliw drugiej generacji);

40. podkreśla znaczenie kwestii gospodarki wodnej na obszarach górskich i wzywa Komisję do zachęcania władz lokalnych i regionalnych do budowania poczucia solidarności między użytkownikami w górnych i dolnych odcinkach rzek także poprzez wsparcie zrównoważonego zużycia zasobów wodnych na tych obszarach przy pomocy odpowiednich środków finansowych;

41. podkreśla, że obszary górskie są szczególnie narażone na skutki zmian klimatycznych, i wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz właściwe władze regionalne i lokalne do popierania bezzwłocznego wdrożenia w tych regionach środków mających na celu ochronę przed klęskami żywiołowymi, zwłaszcza pożarami lasów;

42. podkreśla, że na obszarach górskich potrzebne są nowe sposoby ochrony tych obszarów przed powodzią (z położeniem nacisku na zapobieganie powodziom), przy czym rolnicy i leśnicy mogą wesprzeć środki służące zapobieganiu powodziom przy pomocy bezpośrednich płatności obszarowych, które otrzymują w ramach WPR;

43. podkreśla, że jako istotny element działalności rolnej i leśnej należy zapewnić dokładną i wszechstronną ochronę przed erozją gleby i budynków oraz zachowanie warstwy wodonośnej w celu minimalizacji ryzyka powodzi i erozji gleby oraz zapobiegania suszom i pożarom lasów, a także w celu zwiększenia zasobów wód gruntowych i powierzchniowych na terenach wiejskich;

44. podkreśla, że lasy liściaste i iglaste wymagają szczególnej opieki z uwagi na ich rolę jako gałąź gospodarki, obszary rekreacyjne i przestrzeń życiowa oraz że niezrównoważone wykorzystywanie lasów prowadzi do problemów zagrożeń ekologicznych i związanych z bezpieczeństwem (takich jak obryw skalny, lawiny błotne), które wymagają podjęcia działań naprawczych;

45. przypomina propozycję z ust. 15 rezolucji z dnia 16 lutego 2006 r., żeby na obszarach górskich podejmować wysiłki zmierzające do rozdzielenia pastwisk i obszarów leśnych oraz – chociażby ze względów bezpieczeństwa – do wprowadzenia obowiązku korzystania z dróg;

Wtorek, 23 września 2008 r.

46. przypomina, że góry stanowią naturalną barierę, często także pomiędzy krajami, co sprawia, iż niezbędna jest współpraca transgraniczna, ponadkrajowa i międzyregionalna oraz jej wsparcie w świetle wspólnych problemów (np. zmiany klimatyczne, choroby zwierząt, utrata różnorodności biologicznej);
47. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki w zakresie wspierania zrównoważonej turystyki oraz efektywnego wykorzystania środowiska naturalnego jako „atutu gospodarczego” poprzez nowe zrównoważone a jednocześnie tradycyjne koncepcje spędzania czasu wolnego i uprawiania sportu z uwzględnieniem szczególnych właściwości tych obszarów; podkreśla rolę osób korzystających ze środowiska naturalnego, które dbają o dobry stan zdrowia, szanując jednocześnie przyrodę;
48. wzywa do większej koordynacji rozwoju obszarów wiejskich i wsparcia strukturalnego oraz do opracowania wspólnych programów;
49. zachęca do powiązania rozwoju obszarów wiejskich ze wsparciem strukturalnym i do opracowywania jednolitych programów;
50. podkreśla znaczenie wprowadzenia zintegrowanego podejścia do procesu podejmowania decyzji i procedur administracyjnych, takich jak planowanie regionalne, udzielanie zezwoleń na projekty budowlane i renowację budynków mieszkalnych z zastosowaniem rozwiązań z dziedziny środowiska naturalnego, ochrony dziedzictwa i planowania urbanistycznego, w celu zapewnienia trwałego rozwoju na obszarach górskich; zaleca wykorzystywanie potencjału obszarów górskich w celu propagowania kompleksowego rozwoju turystyki i stosowania innowacyjnych rozwiązań w zakresie zagospodarowania terenu i zachęca w związku z tym do zdecentralizowanych inicjatyw lokalnych i współpracy między obszarami górkimi;
51. podkreśla, że tereny nienadające się na uprawę lub produkcję najlepiej jest wykorzystać i wspierać, m.in. poprzez utrzymanie lasu, zrównoważone myślistwo, rybołówstwo oraz wzmocnienie tych obszarów, aby zapobiec zarośnięciu dziką roślinnością, zagrożeniu pożarowemu, erozji i utracie różnorodności biologicznej;
52. powołuje się na znaczenie obszarów górskich (przede wszystkim terenów górzystych i wysokogórskich) w zakresie zachowania środowiska, różnorodności biologicznej oraz zachowania przestrzeni życiowej, jednak wskazuje zwłaszcza na potrzebę utrzymania gospodarki rolnej i leśnej na obszarach „Natura 2000” i w rezerwach przyrody oraz domaga się wzmocnionego powiązania tych terenów poprzez wprowadzenie minimalnej normy dla ekologicznych powierzchni kompensacyjnych na terenach rolnych (ewentualnie 5 %);
53. wzywa Komisję do udzielenia pełnego poparcia dla włączenia terenów górskich do światowego dziedzictwa przyrodniczego oraz do wykorzystania swoich możliwości na arenie międzynarodowej do ochrony terenów górskich;
54. zwraca uwagę na wyjątkowe zasoby wodne obszarów górskich, które można w sposób zrównoważony wykorzystać jako naturalne systemy nawadniania, wodę pitną oraz źródła energii a także na potrzeby turystyki leczniczej; z naciskiem wskazuje na konieczną solidarność pomiędzy obszarami położonymi w górę i w dół biegu rzek przy zagospodarowaniu tych zasobów; w związku z tym i w celu zapobieżenia ewentualnym konfliktom podkreśla konieczność stworzenia w drodze współpracy koncepcji rozwiązujących kwestie wykorzystania rezerw wodnych „od źródła do doliny”;
55. wzywa Komisję do wspierania wdrożenia protokołu w sprawie rolnictwa na terenach górskich do konwencji alpejskiej w ścisłej współpracy z instytucjami konwencji alpejskiej, maksymalnego wsparcia powiązania rolnictwa na obszarach górskich z innymi dziedzinami polityki i podjęcia w związku z tym kroków koniecznych do zakończenia ratyfikacji protokołów do konwencji alpejskiej, które nie należą jeszcze do dorobku wspólnotowego, i przystąpienia Unii Europejskiej do konwencji karpackiej jako strony umowy;
56. podkreśla znaczenie działalności wolontariackiej (w szczególności ratownictwa górskiego, ochrony ludności i działań charytatywnych) dla usług oraz dla górskiego dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego;

Wtorek, 23 września 2008 r.

57. docenia pracę organizacji i instytucji badawczych angażujących się na rzecz obszarów górskich i podkreśla, że w opracowywaniu strategii UE na rzecz obszarów górskich i podobnych działań należy sięgnąć do ich wiedzy fachowej i motywacji;

58. zwraca uwagę na znaczenie wsparcia kształcenia zawodowego i pozazawodowego oraz inicjatyw i projektów dotyczących „uczenia się przez całe życie” w zróżnicowaniu wydajności i możliwości zawodowych;

59. uważa, że konieczne są inwestycje w lokalne ośrodki szkolenia w zakresie gospodarki rolnej na obszarach górskich na poziomie zaawansowanym, kształcące fachowców zdolnych do zarządzania działalnością w środowisku górskim, ochrony terenów i rozwijania rolnictwa;

60. wzywa do poświęcenia szczególnej uwagi zachowaniu krajobrazu oraz rozbudowie i modernizacji infrastruktury na niedostępnych obszarach górskich, a także przewyższenia podziału w dostępie do technologii cyfrowych oraz do udostępnienia wyników ramowych programów badawczych (np. dotyczących e-rządu);

61. wskazuje na konieczność istnienia wydajnych usług zaopatrzenia lokalnego w celu zachowania stanu zaludnienia i konkurencyjności; wzywa do ukierunkowanego wspierania samorządów lokalnych w zakresie usług użyteczności publicznej;

62. podkreśla konieczność oparcia się na trwałe rozwiązania w zakresie mobilności oraz przyjęcia zintegrowanego podejścia do wymogów międzynarodowych (tranzyt, długie korytarze transportowe) i lokalnych (takich jak dostęp do obszarów położonych na różnej wysokości i mobilność w mieście);

63. wzywa do wspierania terenów górskich w zarządzaniu ruchem, ochronie przed hałasem, zachowaniu krajobrazu, a w ten sposób jako podstawy dobrobytu i zrównoważonej turystyki, poprzez środki mające na celu ograniczenie ruchu na drogach (np. wzmocnienie „wrażliwych stref” w dyrektywie dotyczącej opłat za infrastrukturę⁽¹⁾);

64. podkreśla znaczenie „obszarów przejściowych” pomiędzy nizinami a obszarami górkimi dla udostępnienia wartościowej infrastruktury prywatnej i publicznej oraz usług (np. uniwersytety, lotniska, szpitale); domaga się wsparcia służącego poprawie szczegółowej dostępności tej infrastruktury, w szczególności przy pomocy komunikacji publicznej;

65. podkreśla, że dzięki inteligentnemu wykorzystaniu najrozmaitszych źródeł energii tereny górskie stanowią wzór w zakresie dywersyfikacji dostaw energii, wydajnych pod względem energetycznym rozwiązań budowlanych oraz biopaliw drugiej generacji, jak również uważa, że należy wspierać działania badawcze w tym kierunku; podkreśla jednak, że rozwój biopaliw drugiej generacji nie może prowadzić do powstania konkurencji pomiędzy powierzchniami przeznaczonymi pod ich produkcję (ugory, zagajniki) a powierzchnią pastwisk;

66. doradza państwom członkowskim poprawę struktury i procedur udzielania pomocy finansowej mającej na celu wsparcie rozwoju regionów górskich, a jednocześnie uproszczenie procedur administracyjnych i dostępu do środków przeznaczonych na wsparcie ochrony i zrównoważonego wykorzystania zasobów terytorialnych: dziedzictwa kulturowego oraz zasobów przyrodniczych i ludzkich;

67. sądzi, że trwałe, zmodernizowane i wielofunkcyjne rolnictwo jest niezbędne na obszarach górskich do utrzymania innych rodzajów działalności, takich jak wykorzystanie biomasy i agroturystyka, przyczyniając się do wzrostu dochodów miejscowej ludności, i wzywa Komisję i Radę, aby w ramach WPR i polityki regionalnej wyrażnie uwzględniały potrzeby obszarów górskich: napływ nowych rolników, rekompensatę z tytułu dodatkowych kosztów związanych z problemem niedostępności, na przykład w przypadku odbioru mleka, świadczenie usług na obszarach wiejskich oraz rozwój infrastruktury transportowej;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniająca dyrektywę 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, str. 8).

Wtorek, 23 września 2008 r.

68. zwraca uwagę na podatność gór i lodowców na zmiany klimatyczne, związaną z ich cechami topograficznymi i niekorzystnymi cechami strukturalnymi, ale również na ich potencjał jako „laboratorium testowe” dla innowacyjnych technologii ochrony klimatu imitujących naturę; wzywa Komisję do opracowania zróżnicowanej polityki klimatycznej dla obszarów górskich oraz do sięgnięcia przy tym do istniejącej już wiedzy (np. konwencji alpejskiej i karpackiej); domaga się podjęcia w tej dziedzinie działań badawczych i przyjęcia środków przejściowych;

69. wzywa do osadzenia koordynacji dla terenów górskich i obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania w funkcjonalnym powiązaniu ze wspólną polityką rolną i drugim filarem – rozwój obszarów wiejskich;

70. z naciskiem podkreśla, że zrównoważone rolnictwo i rozwój terenów górskich ma znaczenie nie tylko dla mieszkańców tych szczególnych terenów, lecz także dla ludności terenów sąsiadujących (np. nizin), oraz że strategia UE na rzecz obszarów górskich powinna także wpłynąć na zrównoważony rozwój na tych terenach sąsiadujących w odniesieniu do dostaw wody, stabilności środowiska, różnorodności biologicznej, równomiernego zaludnienia i różnorodności kulturowej; wzywa Komisję do zbadania w opracowywaniu strategii UE na rzecz obszarów górskich, w jaki sposób można korzystnie włączyć do strategii już istniejące inicjatywy służące integracji terenów górskich i terenów z nimi sąsiadujących;

71. zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi o śledzenie postępów rezolucji w Radzie i Komisji;

72. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Europejski Dzień Pamięci Ofiar Stalinizmu i Nazizmu

P6_TA(2008)0439

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie ogłoszenia dnia 23 sierpnia Europejskim Dniem Pamięci Ofiar Stalinizmu i Nazizmu

(2010/C 8 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję ONZ o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości,
- uwzględniając następujące artykuły Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności Rady Europy: artykuł 1 — Konieczność przestrzegania praw człowieka, artykuł 2 — Prawo do życia, artykuł 3 — Zakaz tortur i artykuł 4 — Zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej,
- uwzględniając rezolucję 1481 (2006) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w sprawie potrzeby międzynarodowego potępienia zbrodni totalitarnych reżimów komunistycznych,
- uwzględniając art. 116 Regulaminu,
- A. mając na uwadze podpisany między Związkiem Radzieckim a Niemcami pakt Ribbentrop-Mołotow z dnia 23 sierpnia 1939 r., który za sprawą tajnych protokołów dodatkowych podzielił Europę na dwie strefy interesów,
- B. mając na uwadze, że masowe deportacje, morderstwa i zniewolenie, popełnione w ramach aktów agresji stalinizmu i nazizmu, kwalifikują się do kategorii zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości,

Wtorek, 23 września 2008 r.

- C. mając na uwadze, że w rozumieniu prawa międzynarodowego przedawnienie nie ma zastosowania do zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości,
- D. mając na uwadze, że Europa słabo orientuje się w tym, jaki wpływ wywarł reżim radziecki na byłe komunistyczne republiki, oraz jakie było znaczenia jego okupacji dla obywateli tych krajów,
- E. mając na uwadze, że art. 3 decyzji 1904/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającej na okres 2007-2013 program „Europa dla obywateli” w celu promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego⁽¹⁾ wzywa do wsparcia działania „Aktywna pamięć europejska”, którego celem jest zapobieżenie powtórzeniu się zbrodni nazizmu i stalinizmu w jakiegokolwiek formie,
1. proponuje, by dzień 23 sierpnia ogłosić Europejskim Dniem Pamięci Ofiar Stalinizmu i Nazizmu celem upamiętnienia ofiar masowych deportacji i eksterminacji, a jednocześnie ściślejszego zakorzenienia demokracji i wzmocnienia pokoju i stabilizacji naszego kontynentu;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 32.

Lista sygnatariuszy

Jim Allister, Alexander Alvaro, Jan Andersson, Georgs Andrejevs, Laima Liucija Andrikiene, Emmanouil Angelakas, Roberta Angelilli, Robert Atkins, John Attard-Montalto, Elspeth Attwooll, Inés Ayala Sender, Liam Aylward, Maria Badia i Cutchet, Enrique Barón Crespo, Alessandro Battilocchio, Edit Bauer, Jean Marie Beaupuy, Christopher Beazley, Zsolt László Becsey, Bastiaan Belder, Ivo Belet, Irena Belohorská, Monika Beňová, Rolf Berend, Sergio Berlato, Giovanni Berlinguer, Adam Bielan, Šarūnas Birutis, Sebastian Valentin Bodu, Guy Bono, Mario Borghezio, Josep Borrell Fontelles, Victor Boștinaru, John Bowis, Sharon Bowles, Iles Braghetto, Elmar Brok, Danutė Budreikaitė, Cristian Silviu Bușoi, Philippe Busquin, Simon Busuttil, Jerzy Buzek, Martin Callanan, Mogens Camre, Luis Manuel Capoulas Santos, Marco Cappato, David Casa, Paulo Casaca, Michael Cashman, Françoise Castex, Giuseppe Castiglione, Jean-Marie Cavada, Charlotte Cederschiöld, Jorgo Chatzimarkakis, Ole Christensen, Sylwester Chruszcz, Philip Claeys, Luigi Cocilovo, Daniel Cohn-Bendit, Richard Corbett, Dorette Corbey, Titus Corlățean, Corina Crețu, Brian Crowley, Magor Imre Csibi, Marek Aleksander Czarnecki, Ryszard Czarnecki, Daniel Dăianu, Joseph Daul, Dragoș Florin David, Antonio De Blasio, Arūnas Degutis, Véronique De Keyser, Gérard Deprez, Marie-Hélène Descamps, Nirj Deva, Christine De Veyrac, Mia De Vits, Jolanta Dičkutė, Gintaras Didžiokas, Koenraad Dillen, Alexandra Dobolyi, Valdis Dombrovskis, Beniamino Donnici, Bert Doorn, Den Dover, Petr Duchoň, Bárbara Dührkop Dührkop, Andrew Duff, Árpád Duka-Zólyomi, Constantin Dumitriu, Michl Ebner, Lena Ek, Saïd El Khadraoui, Maria da Assunção Esteves, Edite Estrela, Jonathan Evans, Robert Evans, Göran Färm, Richard Falbr, Carlo Fatuzzo, Szabolcs Fazakas, Markus Ferber, Emanuel Jardim Fernandes, Francesco Ferrari, Petru Filip, Hélène Flautre, Alessandro Foglietta, Hanna Foltyn-Kubicka, Nicole Fontaine, Glyn Ford, Ingo Friedrich, Urszula Gacek, Michael Gahler, Kinga Gál, Milan Gaľa, Iratxe García Pérez, Patrick Gaubert, Jas Gawronski, Eugenijus Gentvilas, Georgios Georgiou, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Adam Gierek, Maciej Marian Giertych, Neena Gill, Béla Glattfelder, Bogdan Golik, Bruno Gollnisch, Ana Maria Gomes, Alfred Gomolka, Donata Gottardi, Genowefa Grabowska, Dariusz Maciej Grabowski, Vasco Graça Moura, Ingeborg Gräßle, Lissy Gröner, Elly de Groen-Kouwenhoven, Françoise Grossetête, Ignasi Guardans Cambó, Ambroise Guellec, Zita Gurmai, Catherine Guy-Quint, Małgorzata Handzlik, Gábor Harangozó, Malcolm Harbour, Marian Harkin, Joel Hasse Ferreira, Satu Hassi, Christopher Heaton-Harris, Gyula Hegyi, Erna Hennicot-Schoepges, Jeanine Hennis-Plasschaert, Edit Herczog, Jim Higgins, Mary Honeyball, Karsten Friedrich Hoppenstedt, Milan Horáček, Richard Howitt, Ján Hudacký, Stephen Hughes, Alain Hutchinson, Jana Hybášková, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Marie Anne Isler Béguin, Ville Itälä, Lily Jacobs, Anneli Jäätteenmäki, Mieczysław Edmund Janowski, Livia Járóka, Rumiana Jeleva, Anne E. Jensen, Dan Jørgensen, Romana Jordan Cizelj, Ona Juknevičienė, Jelko Kacin, Filip Kacmarek, Gisela Kallenbach, Syed Kamall, Othmar Karas, Sajjad Karim, Ioannis Kasoulides, Piia-Noora Kauppi, Metin Kazak, Tunne Kelam, Glenys Kinnock, Timothy Kirkhope, Dieter-Lebrecht Koch, Eija-Riitta Korhola, Magda Kósáné Kovács, Miloš Koterec, Holger Kraemer, Guntars Krasts, Ģirts Valdis Kristovskis, Aldis Kušķis, Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, Joost Lagendijk, André Laignel, Alain Lamassoure, Jean Lambert, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Carl Lang, Romano Maria La Russa, Vincenzo Lavarra, Henrik Lax, Johannes Lebeck, Stéphane Le Foll, Roselyne Lefrançois, Klaus-Heiner Lehne, Lasse Lehtinen, Jörg Leichtfried, Jo Leinen, Fernand Le Rachinel, Katalin Lévai, Janusz Lewandowski, Bogusław Liberadzki, Marcin Libicki, Alain Lipietz, Pia Elda Locatelli, Eleonora Lo Curto, Antonio López-Istúriz White, Andrea Losco, Patrick Louis, Caroline Lucas, Sarah Ludford, Astrid Lulling, Elizabeth Lynne, Marusya Ivanova Lyubcheva, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Edward McMillan-Scott, Jámila Madeira, Eugenijus Maldeikis, Toine Manders, Ramona Nicole Mănescu, Vladimír Maňka, Thomas Mann, Marian-Jean Marinescu, David Martin, Miguel Angel Martínez Martínez, Jan Tadeusz Masiel, Manuel Medina Ortega, Íñigo Méndez de Vigo, Emilio Menéndez del Valle, Rosa Miguélez Ramos, Marianne Mikko,

Wtorek, 23 września 2008 r.

Miroslav Mikolášik, Francisco José Millán Mon, Gay Mitchell, Nickolay Mladenov, Viktória Mohácsi, Claude Moraes, Javier Moreno Sánchez, Eluned Morgan, Philippe Morillon, Jan Mulder, Cristiana Muscardini, Riitta Myller, Pasqualina Napoletano, Robert Navarro, Cătălin-Ioan Nechifor, Catherine Neris, James Nicholson, null Nicholson of Winterbourne, Rareș-Lucian Niculescu, Lambert van Nistelrooij, Vural Öger, Péter Olajos, Jan Olbrycht, Seán Ó Neachtain, Gérard Onesta, Janusz Onyszkiewicz, Ria Oomen-Ruijten, Dumitru Oprea, Josu Ortuondo Larrea, Csaba Őry, Siiri Oviir, Reino Paasilinna, Maria Grazia Pagano, Borut Pahor, Justas Vincas Paleckis, Vladko Todorov Panayotov, Marco Pannella, Pier Antonio Panzeri, Neil Parish, Ioan Mircea Pașcu, Aldo Patriciello, Béatrice Patrie, Vincent Peillon, Bogdan Pęk, Alojz Peterle, Maria Petre, Willi Piecyk, Rihards Pīks, Mirosław Mariusz Piotrowski, Umberto Pirilli, Paweł Bartłomiej Piskorski, Gianni Pittella, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Zita Pleštinšká, Rovana Plumb, Zdzisław Zbigniew Podkański, Samuli Pohjamo, Lydie Polfer, Nicolae Vlad Popa, Bernd Posselt, Christa Prets, Vittorio Prodi, Jacek Protasiewicz, John Purvis, Poul Nyrup Rasmussen, Karin Resetarits, José Ribeiro e Castro, Teresa Riera Madurell, Karin Riis-Jørgensen, Maria Robsahm, Bogusław Rogalski, Zuzana Roithová, Dariusz Rosati, Wojciech Roszkowski, Christian Rovsing, Flaviu Călin Rus, Leopold Józef Rutowicz, Eoin Ryan, Guido Sacconi, Aloyzas Sakalas, Katrin Saks, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Manuel António dos Santos, Sebastiano Sanzarello, Jacek Saryusz-Wolski, Gilles Savary, Toomas Savi, Christel Schaldemose, Agnes Schierhuber, Carl Schlyter, Olle Schmidt, Pál Schmitt, György Schöpflin, Esko Seppänen, Adrian Severin, Brian Simpson, Kathy Sinnott, Marek Siwiec, Peter Skinner, Csaba Sógor, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Bart Staes, Grażyna Staniszevska, Margarita Starkevičiūtė, Peter Šťastný, Petya Stavreva, Dirk Sterckx, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Robert Sturdy, Margie Sudre, László Surján, József Szájer, Andrzej Jan Szejna, István Szent-Iványi, Konrad Szymański, Csaba Sándor Tabajdi, Hannu Takkula, Charles Tannock, Andres Tarand, Salvatore Tatarella, Britta Thomsen, Silvia-Adriana Țicău, Gary Titley, Patrizia Toia, László Tőkés, Ewa Tomaszewska, Witold Tomczak, Jacques Toubon, Catherine Trautmann, Helga Trüpel, Vladimir Urutchev, Inese Vaidere, Nikolaos Vakalis, Adina-Ioana Vălean, Frank Vanhecke, Anne Van Lancker, Geoffrey Van Orden, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Ari Vatanen, Armando Veneto, Riccardo Ventre, Donato Tommaso Veraldi, Marcello Vernola, Alejo Vidal-Quadras, Kristian Vigenin, Kyösti Virrankoski, Graham Watson, Henri Weber, Renate Weber, Anders Wijkman, Iuliu Winkler, Janusz Wojciechowski, Corien Wortmann-Kool, Anna Záborská, Zbigniew Zaleski, Iva Zanicchi, Andrzej Tomasz Zapałowski, Dushana Zdravkova, Roberts Zīle, Marian Złotea, Tadeusz Zwiefka

Środa, 24 września 2008 r.

Wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe

P6_TA(2008)0451

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie pełnego wykorzystania potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe (2008/2099(INI))

(2010/C 8 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2007 r. zatytułowany „Pełne wykorzystanie potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe” (COM(2007)0700) (komunikat Komisji w sprawie wspólnego podejścia do zagospodarowania zakresów częstotliwości),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie europejskiej polityki w zakresie widma radiowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 września 2005 r. zatytułowany „Priorytety polityki spektrum radiowego UE w zakresie przejścia na nadawanie cyfrowe w kontekście zbliżającej się Regionalnej Konferencji Radiokomunikacyjnej ITU w roku 2006 (RRC-06)” (COM(2005)0461),
- uwzględniając opinię zespołu ds. polityki widma radiowego z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie konsekwencji dywidendy cyfrowej dla polityki UE w zakresie widma radiowego,
- uwzględniając rezolucję z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie przyspieszenia przejścia z nadawania analogowego na nadawanie cyfrowe ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0305/2008),
- A. mając na uwadze, że przejście z analogowej na cyfrową technikę nadawania telewizji naziemnej do końca 2012 r. doprowadzi do zwolnienia widma radiowego w Unii Europejskiej na znaczną skalę dzięki znacznie wyższej efektywności nadawania w technice cyfrowej, oferując tym samym możliwość ponownego rozdzielenia częstotliwości widma oraz przedstawiając nowe perspektywy rozwoju rynku, a także rozszerzenia jakościowych usług i wyboru dla konsumentów,
- B. mając na uwadze, że korzyści płynące z wykorzystania widma radiowego zostaną maksymalnie zwiększone poprzez skoordynowane działanie na szczeblu UE celem zagwarantowania optymalnego wykorzystania pod względem wydajności,
- C. mając na uwadze, że widmo radiowe jest kluczowym czynnikiem w świadczeniu szerokiej gamy usług oraz w rozwoju rynków opartych na technologii, których wartość szacuje się na 2,2 % PKB UE, i dlatego ma podstawowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego, wydajności i rozwoju przemysłu unijnego zgodnie ze strategią lizbońską,
- D. mając na uwadze, że widmo radiowe jest zarazem rzadkim zasobem naturalnym i dobrem publicznym, a efektywne wykorzystanie widma ma decydujące znaczenie dla zapewnienia dostępu do widma różnym zainteresowanym stronom, pragnącym oferować swoje połączone usługi,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, str. 364.

⁽²⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 115.

Środa, 24 września 2008 r.

- E. mając na uwadze, że duża część zakresów częstotliwości jest obecnie wykorzystywana do celów wojskowych w oparciu o technologię analogową i w związku z tym znaczny wzrost całkowitych zasobów częstotliwości dostępnych dla publicznej komunikacji elektronicznej obejmie również tę część po przejściu na nadawanie cyfrowe,
- F. mając na uwadze, że państwa członkowskie nie posiadają wspólnego harmonogramu przejścia na nadawanie cyfrowe; mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich plany przejścia na nadawanie cyfrowe są na zaawansowanym etapie, a w kilku innych proces ten już się dokonał,
- G. mając na uwadze, że komunikat Komisji w sprawie wspólnego podejścia do zagospodarowania zakresów częstotliwości stanowi integralną część pakietu z dziedziny usług łączności elektronicznej przyjętego przez Komisję w listopadzie 2007 r. dotyczącego reformy ram prawnych w zakresie łączności elektronicznej,
- H. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich trwa obecnie proces (ponownego) przyznawania częstotliwości nadawczych nadawcom w technologii cyfrowej, czego konsekwencją będzie przyznanie częstotliwości i ich zablokowanie na wiele lat,
- I. mając na uwadze, że neutralność technologiczna ma kluczowe znaczenie dla promowania interoperacyjności i dla bardziej elastycznej i przejrzystej polityki przejścia na nadawanie cyfrowe, uwzględniającej interes ogólny,
- J. mając na uwadze, że Rada zwróciła się do państw członkowskich o przejście na nadawanie cyfrowe w miarę możliwości przed 2012 r.,
- K. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie opublikowały swoje propozycje w dziedzinie przejścia na nadawanie cyfrowe,
1. dostrzega znaczenie inicjatywy i2010, stanowiącej część odnowionej strategii lizbońskiej, i podkreśla, że efektywny dostęp do widma i jego wykorzystywanie są istotne dla osiągnięcia celów lizbońskich; podkreśla w tym kontekście konieczność dostępu do usług szerokopasmowych celem przewyciężenia „przepaści cyfrowej”;
 2. podkreśla potrzebę przejścia na nadawanie cyfrowe, które wraz z rozwojem nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz dywidendą cyfrową pomoże w przewycięzeniu „przepaści cyfrowej” i przyczyni się do osiągnięcia celów lizbońskich;
 3. zwraca uwagę na rozbieżność między krajowymi systemami odnoszącymi się do przydziału i korzystania z częstotliwości; zauważa, że różnice te mogą stanowić przeszkodę na drodze do realizacji sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego;
 4. podkreśla, że rozmiar dywidendy cyfrowej będzie się zmieniać w zależności od państwa członkowskiego ze względu na uwarunkowania krajowe i odzwierciedlając politykę audiowizualną oraz politykę dotyczącą mediów w poszczególnych państwach;
 5. uznaje, że zwiększona wydajność częstotliwości widma w przypadku cyfrowej telewizji naziemnej powinna umożliwić ponowne przydzielenie około 100 MHz dywidendy cyfrowej na przenośne usługi szerokopasmowe i inne (takie jak usługi z zakresu bezpieczeństwa publicznego, identyfikacja radiowa i zastosowania związane z bezpieczeństwem na drogach), zapewniając jednocześnie dalszy rozwój usług nadawczych;
 6. zauważa, że większość państw członkowskich nie nadąza za pozostałymi krajami rozwiniętymi, jeśli chodzi o inwestycje w infrastrukturę komunikacyjną nowej generacji, oraz podkreśla, że uzyskanie wiodącej pozycji w rozwoju szerokopasmowego dostępu i Internetu jest kluczowe dla konkurencyjności i spójności Unii Europejskiej w skali międzynarodowej, zwłaszcza jeśli chodzi o rozwój interaktywnych platform cyfrowych i świadczenie nowego rodzaju usług, takich jak e-handel, e-zdrowie, e-nauczanie i e-administracja; podkreśla, że należy dokonać większych inwestycji na szczeblu krajowym i wspólnotowym, aby zachęcać do wdrażania innowacyjnych produktów i usług; podkreśla, że wysiłki mające na celu zabezpieczenie dostępu do usług szerokopasmowych nie powinny się koncentrować wyłącznie na dywidendzie cyfrowej;

Środa, 24 września 2008 r.

7. jest przekonany, że nowe pakiety multimedialne zawierające innowacyjne technologie i usługi mogą być wkrótce oferowane z uwagi na wzrost konwergencji technologicznej, oraz zauważa jednocześnie, że pojawienie się tych ofert zasadniczo zależy od dostępności wartościowej częstotliwości, a także od nowych interaktywnych technologii umożliwiających ciągłą interoperacyjność, łączność i transmisję, takich jak przenośne technologie multimedialne i technologie bezprzewodowego dostępu szerokopasmowego;
8. zauważa, że konwergencja technologiczna jest już rzeczywistością oferującą nowe środki i możliwości tradycyjnym usługom; podkreśla, że dostęp do częstotliwości wcześniej zarezerwowanych dla transmisji radiowo-telewizyjnych może umożliwić powstanie nowych usług pod warunkiem, że częstotliwości są zarządzane na tyle wydajnie i efektywnie, na ile to możliwe w celu unikania zakłóceń ze strony wysokiej jakości programów radiowo-telewizyjnych;
9. wzywa do bliskiej współpracy państw członkowskich w celu osiągnięcia wydajnego, otwartego i konkurencyjnego wewnętrznego rynku łączności elektronicznej, który umożliwi upowszechnianie nowych technologii sieciowych;
10. podkreśla strategiczne znaczenie stworzenia w Unii Europejskiej atmosfery, w której zagwarantowana zostanie przestrzeń na innowacje, nowe technologie, nowe usługi i nowych uczestników w celu zwiększenia konkurencyjności i spójności; podkreśla, że istotne znaczenie ma oferowanie użytkownikom wolnego wyboru, jeżeli chodzi o produkty i usługi w celu osiągnięcia dynamicznego rozwoju rynków i technologii w Unii Europejskiej;
11. podkreśla, że dywidenda cyfrowa daje Unii Europejskiej jedyną w swoim rodzaju okazję rozwoju nowych usług, takich jak ruchomy przekaz telewizyjny i bezprzewodowy dostęp do Internetu oraz utrzymania pozycji światowego lidera przenośnych technologii multimedialnych, jednocześnie przewyższając różnice w dostępie do technologii cyfrowych, stwarzając nowe możliwości obywatelom oraz zapewniając usługi, środki przekazu i kulturalną różnorodność w całej Unii Europejskiej;
12. wzywa państwa członkowskie, przy pełnym poszanowaniu ich suwerenności w tym zakresie, do przeanalizowania wpływu przejścia na nadawanie cyfrowe w odniesieniu do częstotliwości wykorzystywanych do celów wojskowych oraz jeżeli to konieczne, do ponownego przydzielenia części tej szczególnej dywidendy cyfrowej na rzecz nowych zastosowań cywilnych;
13. uważa, że koordynacja na szczeblu UE podziałałaby zachęcająco na rozwój, pobudziłaby gospodarkę cyfrową oraz umożliwiłaby wszystkim obywatelom osiągalny pod względem ceny i równy dostęp do społeczeństwa informacyjnego;
14. wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego uwolnienia dywidendy cyfrowej, co pozwoli obywatelom Unii na czerpanie korzyści płynących z wprowadzenia nowych, innowacyjnych i konkurencyjnych usług; podkreśla, że w tym celu konieczna jest aktywna współpraca między państwami członkowskimi w celu przewyżczenia przeszkód istniejących na szczeblu krajowym w skutecznej (re)alokacji dywidendy cyfrowej;
15. podkreśla, że nadawcy odgrywają kluczową rolę w obronie pluralistycznych i demokratycznych zasad i wyraża głębokie przekonanie, że możliwości oferowane przez dywidendę cyfrową pozwolą nadawcom publicznym i prywatnym na zapewnienie znacznie większej ilości programów służących celom interesu ogólnego – określonym w ustawodawstwie krajowym – takim jak promowanie różnorodności kulturowej i językowej;
16. uważa, że dywidenda cyfrowa powinna stwarzać nadawcom możliwość rozwoju usług i poszerzenia ich oferty przy jednoczesnym uwzględnieniu innych potencjalnych zastosowań społecznych, kulturalnych i gospodarczych, takich jak nowe i otwarte technologie szerokopasmowe i usługi dostępu szerokopasmowego, mające na celu pokonanie „przepaści cyfrowej”, nie tworząc jednocześnie barier w interoperacyjności;
17. podkreśla potencjalne korzyści skoordynowanego podejścia do gospodarowania częstotliwościami widma w Unii Europejskiej pod względem efektu skali i rozwoju interoperacyjnych usług bezprzewodowych, unikając fragmentacji, która prowadzi do nieoptymalnego wykorzystania tego rzadkiego zasobu; uważa, że podczas gdy dla efektywnego wykorzystania widma konieczna jest ściślejsza koordynacja i większa elastyczność, Komisja i państwa członkowskie powinny znaleźć właściwą równowagę między elastycznością a stopniem harmonizacji, z myślą o uzyskaniu jak największych korzyści z dywidendy cyfrowej;

Środa, 24 września 2008 r.

18. zauważa, że skuteczna alokacja dywidendy cyfrowej może zostać osiągnięta bez blokowania żadnego podmiotu, który posiada obecnie licencję na częstotliwości w paśmie UHF, oraz że kontynuowanie i rozszerzanie obecnych usług transmisji radiowo-telewizyjnej może zostać skutecznie osiągnięte przy jednoczesnym zapewnieniu nowym przenośnym technologiom multimedialnym i technologiom szerokopasmowego dostępu bezprzewodowego znacznych zasobów częstotliwości w paśmie UHF, tak aby mogły świadczyć obywatelom Unii nowe interaktywne usługi;
19. uważa, że jeżeli do alokacji częstotliwości stosowane są aukcje, państwa członkowskie powinny przyjąć wspólne podejście, jeżeli chodzi o warunki i metody prowadzenia aukcji i alokacji wytworzonych zasobów; wzywa Komisję do przedstawienia wytycznych zgodnych z tymi zaleceniami;
20. podkreśla, że podstawową zasadą przewodnią przy przyznawaniu dywidendy cyfrowej powinno być słuzenie interesowi ogólnemu poprzez zapewnienie istotnych wartości społecznych, kulturalnych i gospodarczych w odniesieniu do powiększonej i szerszej pod względem geograficznym oferty usług oraz treści cyfrowych dla obywateli, a nie tylko maksymalne zwiększanie dochodów publicznych, przy jednoczesnej ochronie praw obecnych użytkowników audiowizualnych usług medialnych i odzwierciedlaniu różnorodności kulturowej i językowej;
21. podkreśla, że dywidenda cyfrowa stanowi dla Unii Europejskiej jedyną w swoim rodzaju okazję zwiększenia jej roli jako światowego lidera przenośnych technologii multimedialnych, a także zmniejszenia różnic w dostępie do technologii cyfrowych dzięki zwiększonemu przepływowi informacji, wiedzy i usług łączących wszystkich obywateli europejskich i dostarczających nowe możliwości środkiem przekazu, kulturze i różnorodności na wszystkich obszarach terytorium Unii Europejskiej;
22. podkreśla, że możliwym sposobem osiągnięcia celów lizbońskich przy pomocy dywidendy cyfrowej jest wzrost dostępności usług szerokopasmowych dla obywateli i podmiotów gospodarczych w całej Unii Europejskiej, pokonywanie „przepaści cyfrowej” przez przyznawanie korzyści obszarom mniej uprzywilejowanym, oddalonym lub wiejskim, a także zapewnienie powszechnego zasięgu w państwach członkowskich;
23. ubolewa nad nierównomiernym dostępem obywateli Unii do usług cyfrowych, zwłaszcza w zakresie nadawania; zauważa, że obszary wiejskie i regiony peryferyjne znajdują się w szczególnie niekorzystnym położeniu, jeżeli chodzi o wprowadzanie usług cyfrowych (w zakresie szybkości, wyboru i jakości); wzywa państwa członkowskie i władze lokalne do podjęcia wszystkich leżących w ich mocy działań w celu zapewnienia wszystkim obywatelom szybkiego i sprawiedliwego przejścia na nadawanie cyfrowe;
24. podkreśla, że „przepaść cyfrowa” nie jest wyłącznie kwestią dotyczącą obszarów wiejskich; podkreśla trudności związane z wyposażeniem starszych wieżowców w infrastrukturę nowych sieci; podkreśla korzystną rolę, jaką mogą odegrać częstotliwości widma w przewyciężeniu „przepaści cyfrowej” zarówno na obszarach miejskich, jak i na obszarach wiejskich;
25. podkreśla rolę, jaką dywidenda cyfrowa może odegrać w zapewnieniu obywatelom – zwłaszcza mieszkańcom mniej uprzywilejowanych lub odizolowanych obszarów, takich jak obszary wiejskie i mniej rozwinięte, a także wyspy – lepszej jakości interoperacyjnych usług socjalnych, takich jak e-administracja, e-zdrowie, e-kształcenie zawodowe i e-edukacja;
26. wzywa państwa członkowskie do zintensyfikowania działań, które pozwolą użytkownikom niepełnosprawnym, użytkownikom w podeszłym wieku i użytkownikom ze szczególnymi potrzebami społecznymi czerpanie maksymalnych korzyści z dywidendy cyfrowej;
27. potwierdza wartość społeczną usług bezpieczeństwa publicznego oraz konieczność włączenia wsparcia na rzecz wymogów operacyjnych takich usług do ustaleń dotyczących częstotliwości widma, będących rezultatem reorganizacji pasma UHF w wyniku wyłączenia usług analogowych;
28. podkreśla, że głównym priorytetem polityki w dziedzinie pełnego wykorzystania potencjału dywidendy cyfrowej w Europie jest umożliwienie konsumentom korzystania z bardzo szerokiego wachlarza wysokiej jakości usług, przy pełnym poszanowaniu ich praw, z uwzględnieniem skutecznego wykorzystania zakresów częstotliwości zwolnionych dzięki przejściu na nadawanie cyfrowe;

Środa, 24 września 2008 r.

29. podkreśla, że dywidenda cyfrowa stwarza nowe możliwości realizacji celów w zakresie polityki audiowizualnej i medialnej; jest w związku z tym przekonany, że decyzje w sprawie zarządzania dywidendą cyfrową powinny wspierać i chronić cele użyteczności publicznej związane z audiowizualnymi i medialnymi strategiami politycznymi, takimi jak wolność słowa, pluralizm mediów oraz różnorodność kulturowa i językowa, a także prawa nieletnich;

30. zachęca państwa członkowskie do uznania społecznej, kulturowej i gospodarczej wartości udzielania użytkownikom nieposiadającym licencji dostępu do dywidendy, zwłaszcza małym i średnim przedsiębiorstwom oraz sektorowi organizacji nienastawionych na zysk, a tym samym do bardziej wydajnego wykorzystania częstotliwości widma dzięki koncentracji takich bezlicencyjnych zastosowań w obecnie niewykorzystywanych częstotliwościach (tak zwanych „białych plamach”);

31. wzywa do przyjęcia na tym polu podejścia etapowego; jest zdania, że należy uwzględnić skutki dla mniejszych sieci, w szczególności lokalnych sieci bezprzewodowych, wobec których nie stosuje się obecnie wymogu posiadania licencji, oraz że należy wspierać powszechny dostęp do łącz szerokopasmowych, zwłaszcza na obszarach wiejskich;

32. wzywa państwa członkowskie do wsparcia działań w zakresie rozszerzonej współpracy pomiędzy organami zarządzania częstotliwościami w celu zastanowienia się nad obszarami, w których przydział częstotliwości w „białych plamach” dla użytkowników nieposiadających licencji umożliwiłby powstanie nowych technologii i usług celem wspierania innowacji;

33. zachęca państwa członkowskie do rozważenia – w kontekście przydzielania częstotliwości w „białych plamach” – konieczności zapewnienia bezlicencyjnego, otwartego dostępu do częstotliwości dla niekomercyjnych i edukacyjnych dostawców usług oraz społeczności lokalnych, które realizują misję służby publicznej;

34. podkreśla, że w przypadku udzielania użytkownikom nieposiadającym licencji dostępu do dywidendy jedną z kluczowych przesłanek umożliwienia dostępu powinno być uwzględnienie potrzeb grup społecznych zagrożonych wykluczeniem, w szczególności użytkowników niepełnosprawnych, użytkowników w podeszłym wieku i użytkowników ze szczególnymi potrzebami społecznymi;

35. uznaje korzyści związane z nowymi technologiami, takimi jak WiFi oraz Bluetooth, które pojawiły się w bezlicencyjnym zakresie 2,4 GHz; uznaje, że do określonych usług najlepiej nadają się określone częstotliwości; uważa, że przydzielenie niewielkiej ilości bezlicencyjnego widma na innych, niższych częstotliwościach mogłoby zachęcić do dalszych innowacji w zakresie nowych usług;

36. podkreśla zatem, że częstotliwości powinny być przyznawane w przejrzysty sposób, z uwzględnieniem wszystkich możliwości użytkowania nowych częstotliwości i ich korzyści dla społeczeństwa;

37. zachęca państwa członkowskie do przeprowadzania dokładnej oceny społecznej i gospodarczej wartości wszystkich częstotliwości widma uwolnionych w nadchodzących latach dzięki przejściu z nadawania analogowego na cyfrowe;

38. dostrzega znaczenie porozumienia genewskiego ITU z 2006 r. (Regionalna Konferencja Radiokomunikacyjna 2006), krajowych planów przyznawania częstotliwości oraz decyzji Światowej Konferencji Radiokomunikacyjnej z 2007 r. (WRC-07) dla reorganizacji pasma UHF;

39. wzywa państwa członkowskie do opracowania na podstawie wspólnej metodologii krajowych strategii dotyczących dywidendy cyfrowej do końca 2009 r.; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich przy opracowywaniu krajowych strategii dotyczących dywidendy cyfrowej oraz do promowania najlepszych praktyk na szczeblu UE;

40. podkreśla, że niezwłoczność przejścia na nadawanie cyfrowe w niektórych państwach członkowskich i różnice w krajowych planach dotyczących tego procesu wymagają reakcji na płaszczyźnie wspólnotowej, z którą nie można czekać do momentu wejścia w życie dyrektyw reformujących;

41. uznaje prawo państw członkowskich do określania sposobu wykorzystania dywidendy cyfrowej; stwierdza jednak, że najbardziej skutecznym sposobem na uniknięcie szkodliwych zakłóceń między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a krajami trzecimi jest skoordynowane podejście na szczeblu wspólnotowym, które znacznie zwiększa wartość dywidendy;

Środa, 24 września 2008 r.

42. zwraca uwagę, że w interesie obywateli Unii leży, by dywidenda cyfrowa była zarządzana w sposób jak najbardziej wydajny i skuteczny w celu uniknięcia zakłóceń w dostarczaniu wysokiej jakości telewizyjnych programów cyfrowych rosnącej liczbie obywateli i poszanowania praw i interesów konsumentów, a także dokonywanych przez nich inwestycji w urządzenia;

43. podkreśla, że państwa członkowskie mogą rozważyć nefaworyzujące żadnej technologii aukcje mające na celu przydział częstotliwości uwolnionych z powodu dywidendy cyfrowej i umożliwienie handlu tymi częstotliwościami; uważa jednak, że ta procedura powinna być w pełni zgodna z wymogami regulacji radiowych ITU, z krajowymi planami częstotliwości i krajowymi celami politycznymi w celu unikania szkodliwych zakłóceń między świadczonymi usługami; ostrzega przed fragmentacją zakresu częstotliwości, co doprowadzi do nieoptymalnego wykorzystania rzadkich zasobów; wzywa Komisję do zapewnienia, aby przyszły skoordynowany plan w zakresie częstotliwości nie stworzył nowych przeszkód dla przyszłych innowacji;

44. popiera wspólne, wyważone podejście do wykorzystania dywidendy cyfrowej, dzięki któremu nadawcy będą mogli w dalszym ciągu oferować i poszerzać swoje usługi, a operatorzy łączności elektronicznej będą mogli korzystać z tego zasobu w celu wprowadzania nowych usług odnoszących się do innych ważnych społecznie i gospodarczo zastosowań; podkreśla jednak, że w każdym wypadku przydział dywidendy cyfrowej powinien następować bez preferowania żadnej z technologii;

45. podkreśla, że polityka w zakresie częstotliwości widma musi być dynamiczna i umożliwiać nadawcom i operatorom łączności używanie nowych technologii oraz rozwijanie nowych usług umożliwiających im dalsze odgrywanie kluczowej roli w realizacji celów polityki kulturalnej i medialnej, świadcząc jednocześnie nowe usługi wysokiej jakości w zakresie łączności;

46. podkreśla potencjalne korzyści pod względem efektu skali, innowacji, interoperacyjności i zapewnienia potencjalnych usług ogólnoeuropejskich, płynące z bardziej spójnego i skoordynowanego planowania częstotliwości na szczeblu wspólnotowym; zachęca państwa członkowskie do współpracy z innymi państwami członkowskimi oraz z Komisją przy ustalaniu wspólnych podzakresów częstotliwości dywidendy cyfrowej w przypadku różnych klastrów zastosowań, które mogłyby podlegać harmonizacji bez preferowania żadnej z technologii;

47. uważa, że tworzenie klastrów w ramach pasma UHF powinno opierać się na podejściu oddolnym, odpowiadającym warunkom na rynkach krajowych, przy jednoczesnym zapewnieniu harmonizacji na szczeblu wspólnotowym w sytuacjach, gdy prowadzi to do wyraźnej wartości dodanej;

48. w celu bardziej efektywnego korzystania z częstotliwości widma oraz ułatwienia wprowadzania innowacyjnych i udanych usług krajowych, transgranicznych i ogólnoeuropejskich wspiera skoordynowane podejście na szczeblu wspólnotowym, oparte na różnych klastrach widma UHF dla usług jednokierunkowych i dwukierunkowych, uwzględniające potencjał zakłóceń radiowych w wyniku współistnienia różnych typów sieci w tym samym paśmie, wyniki porozumienia ITU z Genewy (Regionalnej Konferencji Radiokomunikacyjnej) z 2006 r. i Światowej Konferencji Radiokomunikacyjnej z 2007 r. oraz obecne zezwolenia;

49. uważa, że część zharmonizowanych na szczeblu wspólnotowym częstotliwości, przeznaczonych dla służb ratowniczych, powinna umożliwiać dostęp do przyszłych technologii szerokopasmowych w celu uzyskiwania i przekazywania informacji koniecznych do ochrony życia ludzkiego dzięki skuteczniejszej reakcji ze strony służb ratowniczych;

50. wzywa Komisję do opracowania we współpracy z państwami członkowskimi odpowiednich analiz technicznych, społeczno-gospodarczych oraz analiz kosztów i korzyści w celu zbadania rozmiaru i właściwości podzakresów częstotliwości, które mogłyby podlegać koordynacji lub harmonizacji na szczeblu wspólnotowym; przypomina, że takie badania powinny uwzględniać fakt, że dywidenda nie jest statyczna, lecz rozwój technologiczny trwa cały czas, a wdrażanie nowych technologii powinno umożliwić wykorzystanie pasma UHF do nowych rodzajów innowacyjnych usług społecznych, kulturalnych i gospodarczych, poza usługami transmisji radiowo-telewizyjnych i szerokopasmowego dostępu bezprzewodowego; wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że państwa członkowskie wniosą wkład w takie analizy w celu określenia wspólnych zakresów przeznaczonych do harmonizacji na szczeblu europejskim na użytek jasno zdefiniowanych i interoperacyjnych usług ogólnoeuropejskich, a także w celu przyznania tych zakresów;

Środa, 24 września 2008 r.

51. zwraca się do Komisji o dążenie do współpracy z krajami sąsiadującymi z państwami członkowskimi, tak aby przyjmowały one podobne schematy częstotliwości lub koordynowały przyznawanie częstotliwości z Unią Europejską w celu uniknięcia zakłóceń w działaniu urządzeń telekomunikacyjnych;
52. wzywa Komisję do przeprowadzenia badań na temat konfliktów dotyczących radia programowalnego SDR (ang. *software defined radio*) między użytkownikami oprogramowania „open source” i organami certyfikującymi;
53. wzywa Komisję do zaproponowania działań w celu zmniejszenia zobowiązań prawnych w kontekście udostępniania bezprzewodowych rozproszonych sieci z dynamicznym routinem;
54. wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosku dotyczącego środków ściślejszej koordynacji na szczeblu Wspólnoty wykorzystania dywidendy cyfrowej zgodnie z planami dotyczącymi częstotliwości uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym, gdy tylko wyżej wymienione analizy zostaną zakończone oraz po konsultacjach z zespołem ds. polityki widma radiowego i Europejską Konferencją Administracji Poczty i Telekomunikacji, a także przy należywym uwzględnieniu specyfiki krajowej;
55. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Umowa międzynarodowa w sprawie drewna tropikalnego

P6_TA(2008)0454

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego (ITTA) z 2006 r.

(2010/C 8 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11964/2007),
 - uwzględniając program działalności legislacyjnej i prac Komisji na 2008 r. (COM(2007)0640),
 - uwzględniając „Roczny przegląd rynku produktów leśnych” Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) za lata 2006-2007,
 - uwzględniając „Przegląd ekonomicznych aspektów zmian klimatu” sir Nicholasa Sterna, przedstawiony w dniu 30 października 2006 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie przyspieszenia wykonania planu działań UE w sprawie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że podczas planowania i realizacji wspólnej polityki handlowej należy uwzględnić wymogi w zakresie ochrony środowiska naturalnego (art. 6 i 3 ust. 1 lit. b) traktatu), gdyż jednym z kluczowych celów polityki Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie środowiska naturalnego jest promowanie na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązania regionalnych lub światowych problemów środowiskowych, obejmujących m.in. ochronę i zrównoważone użytkowanie leśnej różnorodności biologicznej (art. 174 Traktatu),
- B. mając na uwadze, że skala wylesiania sięga około 13 milionów hektarów rocznie, w tym 6 milionów hektarów stanowią lasy pierwotne,
- C. mając na uwadze, że w latach 90. szacunkowy wkład wylesiania w emisję gazów cieplarnianych wyniósł 20 %,

⁽¹⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, str. 482.

Środa, 24 września 2008 r.

- D. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami FAO mniej niż 8 % ogółu światowych terenów leśnych jest oznakowanych ekologicznie, a mniej niż 5 % lasów tropikalnych objętych jest zrównoważoną gospodarką leśną,
- E. mając na uwadze, że tani przywóz nielegalnego drewna i produktów leśnych oraz nieprzestrzeganie podstawowych norm społecznych i środowiskowych prowadzi do destabilizacji rynków międzynarodowych, ograniczają dochody z podatków krajów-producentów oraz stanowią zagrożenie dla lepszych miejsc pracy zarówno w krajach importujących, jak i eksportujących drewno, a także osłabiają pozycję tych firm, które postępują w odpowiedzialny sposób i przestrzegają istniejących norm,
- F. mając na uwadze, iż nie należy oczekiwać, że ludność krajów produkujących drewno poniesie koszty ochrony światowych zasobów leśnych,
- G. mając na uwadze, że program działalności legislacyjnej i prac Komisji na 2008 r. zawiera komunikat Komisji w sprawie środków na rzecz ograniczenia wylesiania oraz komunikat z załączonym wnioskiem legislacyjnym w sprawie zapobiegania wprowadzaniu na rynek UE nielegalnie wycinanego drewna i produktów z drewna,
1. z zadowoleniem przyjmuje zawarcie umowy ITTA w 2006 r., biorąc pod uwagę fakt, że jej nieopisanie byłoby negatywnym sygnałem ze strony społeczności międzynarodowej w odniesieniu do jej zobowiązania w zakresie wspierania ochrony i zrównoważonego użytkowania lasów tropikalnych; uważa jednak, że końcowy tekst umowy daleki jest od spełnienia warunków niezbędnych do rozwiązania problemu utraty tych lasów;

Potrzeba bardziej skoordynowanej polityki

2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do znacznego zwiększenia dostępnych środków finansowych w celu wzmocnienia ochrony i ekologicznie odpowiedzialnego użytkowania lasów tropikalnych, wspierania działań zmierzających do poprawy zarządzania środowiskiem i rozwijania potencjału, promowania realnych z ekonomicznego punktu widzenia, alternatywnych rozwiązań wobec destruktywnego wycięcia czy destruktywnej działalności górniczej i rolniczej;
3. uważa, że równie ważne jest zwiększenie możliwości parlamentów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego, w tym społeczności lokalnych i rdzennej ludności, w zakresie uczestnictwa w procesie podejmowania decyzji dotyczących ochrony i użytkowania zasobów naturalnych oraz zarządzania nimi, a także określania i obrony ich prawa do ziemi;
4. uważa, że w polityce zamówień publicznych powinien istnieć wymóg, aby drewno i produkty z drewna pochodziły z legalnych i zrównoważonych źródeł w celu wspierania praktycznego zaangażowania władz publicznych w zakresie dobrego zarządzania w leśnictwie i walki z korupcją;
5. nalega, by Komisja i państwa członkowskie dążyły również do zagwarantowania, że agencje kredytów eksportowych, instrument inwestycyjny umowy z Kotonu i inne międzynarodowe instytucje pożyczkowe finansujące projekty za pomocą unijnych środków publicznych będą stosowały zasadę dobrowolnej, wcześniejszej i świadomej zgody przed udzieleniem wsparcia finansowego na rzecz jakichkolwiek projektów na obszarach leśnych i że w odniesieniu do tych projektów przeprowadzane będą oceny wpływu na środowisko i społeczeństwo oraz procedury kontrolne w celu zagwarantowania, że nie sprzyjają one wylesianiu, degradacji lasów lub nielegalnemu wycięciu drzew;
6. uważa, że potencjalnie przydatnym uzupełnieniem umów międzynarodowych mogą być inicjatywy w zakresie znakowania, które dają konsumentom pewność, że kupowane przez nich drewno nie tylko jest legalne, lecz pochodzi z lasów, w których prowadzi się zrównoważoną gospodarkę pod warunkiem, że oznakowanie to wiąże się z niezależną weryfikacją;
7. wyraża zaniepokojenie, że dobrowolne umowy nie wystarczą, by sprawdzić, czy produkty z drewna trafiające na rynek UE pochodzą z legalnych i zrównoważonych źródeł, i dlatego uważa, że UE powinna rozpocząć proces przyjęcia prawnie wiążących norm, uzupełnionych wewnętrznymi instrumentami umożliwiającymi nakładanie kar za nieprzestrzeganie przepisów;
8. podkreśla, że rygorystyczne kryteria zrównoważonego rozwoju, które uwzględniają bezpośrednie i pośrednie skutki środowiskowe i społeczne, powinny mieć zastosowanie do importu biopaliw i biomasy, aby wykluczyć sytuację, w której zwiększone emisje CO₂ wynikające z wylesiania przeważają znacząco nad korzyściami dla klimatu płynącymi z zastąpienia paliw kopalnych biopaliwami;

Środa, 24 września 2008 r.

9. wzywa Komisję do zagwarantowania, poprzez dwu- i wielostronne umowy o handlu, dobrego zarządzania zasobami drzewnymi;

10. uważa, że szczególne znaczenie w tym zakresie ma proponowana umowa handlowa z państwami Azji Południowo-Wschodniej, i jest zdania, że jakakolwiek umowa musi zawierać istotny rozdział poświęcony zrównoważonemu rozwojowi, w którym poruszone zostaną kwestie dotyczące ochrony lasów i walki z nielegalnym wyrębem niezgodnym z zasadami zrównoważonego rozwoju;

Elementy umowy o większej mocy i skuteczności

11. uważa, że zasadniczym celem efektywnej umowy w sprawie drewna tropikalnego powinna być konieczność zapewnienia ochrony lasów tropikalnych i zrównoważonej gospodarki nimi oraz odbudowy zdegradowanych obszarów leśnych; ponadto uważa, że handel drewnem tropikalnym należy wspierać wyłącznie w zakresie, w jakim jest on zgodny z tymi nadrzędnymi celami;

12. zachęca Komisję do stworzenia odpowiednich mechanizmów finansowych dla krajów gotowych potraktować priorytetowo długoterminowy cel promowania zrównoważonego zarządzania lasami, a nie maksymalizację krótkoterminowych dochodów oraz do zbadania możliwości reorganizacji systemu głosowania w Międzynarodowej Organizacji ds. Drewna Tropikalnego tak, aby sprzyjał krajom produkującym drewno, które dają pierwszeństwo ochronie i zrównoważonemu użytkowaniu zasobów leśnych;

13. uważa, że przyszła umowa powinna gwarantować zaangażowanie parlamentarzystów i społeczeństwa obywatelskiego w tworzenie polityki i że istnieją przepisy umożliwiające niezależne kontrole polityki państw-stron umowy w dziedzinie gospodarowania zasobami leśnymi pod względem jej zgodności z zasadami zrównoważonego rozwoju i wpływu na rdzenną ludność;

Wnioski

14. uważa, że umowa wymaga zgody Parlamentu zgodnie z art. 300 ust. 3 akapit drugi traktatu WE, i jest zdania, że Rada i Komisja powinny odnieść się przychylnie do większej prawomocności i akceptacji publicznej umowy uzyskanej dzięki większemu zaangażowaniu Parlamentu;

15. zwraca się do Komisji o przedstawianie rocznych sprawozdań dotyczących procesu wdrażania ITTA z 2006 r., jak również środków zmierzających do minimalizacji negatywnych skutków użytkowania lasów tropikalnych, z uwzględnieniem skutków umów o wolnym handlu oraz umów dwustronnych w ramach programu FLEGT;

16. uważa, że Parlament powinien być w pełni zaangażowany i informowany o postępach poczynionych na każdym etapie negocjacji umów o partnerstwie FLEGT;

17. zachęca Komisję do rozpoczęcia przygotowań do kolejnej rundy negocjacji w sprawie ITTA w celu zapewnienia znacznie lepszej umowy zastępującej wcześniejszą umowę;

18. wzywa Komisję do przedkładania Parlamentowi regularnych sprawozdań dotyczących postępu przyszłych negocjacji w sprawie umowy, która zastąpi ITTA z 2006 r., aby efekt takich negocjacji zyskał szerokie poparcie;

*

* *

19. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 24 września 2008 r.

Przygotowania do szczytu UE-Indie (Marsylia, 29 września 2008 r.)

P6_TA(2008)0455

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie przygotowań do szczytu UE-Indie

(2010/C 8 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając partnerstwo strategiczne UE-Indie zapoczątkowane w Hadze w dniu 8 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając dziewiąty szczyt UE-Indie, który odbędzie się 29 września 2008 r. w Marsylii,
 - uwzględniając wspólny plan działań z zakresu partnerstwa strategicznego z 2005 r., przyjęty na szóstym szczycie UE-Indie w New Delhi w dniu 7 września 2005 r.,
 - uwzględniając konkluzje ósmego szczytu UE-Indie w New Delhi, który odbył się w dniu 30 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 września 2005 r. w sprawie stosunków między UE a Indiami: partnerstwo strategiczne ⁽¹⁾,
 - uwzględniając podpisany przez UE i Indie protokół ustaleń w sprawie krajowego dokumentu strategicznego dla Indii na lata 2007-2010,
 - uwzględniając trzeci panel energetyczny UE-Indie, który odbył się w dniu 20 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 24 maja 2007 r. w sprawie Kaszmiru: obecna sytuacja i perspektywy na przyszłość ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie domniemanego istnienia masowych grobów w części Kaszmiru kontrolowanej przez Indie ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii europejskiej z Indiami ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wystąpienie prezydenta Republiki Indii w Parlamencie Europejskim z dnia 25 kwietnia 2007 r.,
 - uwzględniając konkluzje okrągłego stołu UE-Indie w sprawie społeczeństwa obywatelskiego, który odbył się w Paryżu w dniach 15 i 16 lipca 2008 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE i Indie są największymi demokracjami na świecie, a wspólne ich zaangażowanie na rzecz demokracji, pluralizmu, praworządności i multilateralizmu w stosunkach międzynarodowych przyczynia się do pokoju i stabilności na świecie,
- B. mając na uwadze, że wymieniony wyżej wspólny plan działań z zakresu partnerstwa strategicznego UE-Indie stanowił od 2005 r. podstawę zacieśniania współpracy między nimi,

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, str. 589.⁽²⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, str. 468.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0366.⁽⁴⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, str. 400.

Środa, 24 września 2008 r.

- C. mając na uwadze, że w ostatnich latach Indie odnotowywały roczny wzrost gospodarczy na poziomie 8 % do 10 %, wyróżniając się jako wschodząca potęga gospodarcza, należąca do państw, które poczyniły znaczne postępy na polu rozwoju gospodarczego; mając na uwadze istotne postępy poczynione przez Indie w odniesieniu do szeregu wskaźników rozwoju społecznego, a także powstanie liczniejszej klasy średniej, sięgającej obecnie blisko 100 milionów osób, oraz fakt, że Indie nie tylko korzystają z pomocy na rzecz rozwoju, ale również zaczynają jej udzielać; mając na uwadze, że ogromne zróżnicowanie dochodów oraz fakt, iż 300 milionów mieszkańców Indii żyje poniżej granicy ubóstwa, stanowią utrzymujące się przyczyny zaniepokojenia,
- D. mając na uwadze, że na polu polityki wewnętrznej Indie stoją obecnie w obliczu szeregu sytuacji kryzysowych, do których należy nieustająca przemoc ze strony islamskiego dżihadu i hinduskich radykalistów, napięcia międzywspólnotowe w Dżammu i Kaszmirze, w Orisie ataki na chrześcijan, z których wielu należy do grupy dalitów, rozszerzanie się powstania maoistów (naksalitów) w co najmniej dwunastu stanach oraz klęski żywiołowe w północno-wschodniej części kraju,
- E. mając na uwadze falę przemocy oraz serię morderstw na chrześcijanach dokonanych w sierpniu 2008 r. w Orisie; mając na uwadze zarzuty, zgodnie z którymi miejscowa policja nie interweniowała we właściwy sposób, a przywódcy ugrupowania Vishwa Hindu Parishad oświadczyli, iż przemoc nie ustanie, dopóki Orisa nie zostanie całkowicie uwolniona od chrześcijan; mając na uwadze, że niektóre społeczności chrześcijańskie w Indiach są stale narażone na nietolerancję i przemoc,
- F. mając na uwadze, że dyskryminacja kastowa i praktyki „nietykalności” stosowane wobec dalitów mają nadal poważne konsekwencje dla ich praw społeczno-gospodarczych i polityczno-obywatelskich pomimo wysiłków podejmowanych od dziesięcioleci przez rządy Indii,
- G. mając na uwadze, że od października 2005 r. w zamachach bombowych w indyjskich miastach zginęło ponad 400 osób; mając na uwadze, że w ostatnim z nich, dokonanym przez islamskich terrorystów w dniu 13 września 2008 r., zginęło co najmniej 20 osób, a wiele odniosło rany,
- H. mając na uwadze, że w ostatnich latach niezwykle szybko rosła wymiana handlowa między UE a Indiami (z poziomu 28,6 mld euro w 2003 r. do ponad 55 mld euro w 2007r.), a także mając na uwadze, że wartość unijnych inwestycji zagranicznych w Indiach wzrosła w latach 2002-2006 ponad dwukrotnie, osiągając poziom 2,4 mld euro; mając na uwadze, że indyjski system handlowy i otoczenie regulacyjne są nadal stosunkowo restrykcyjne, a w rankingu Banku Światowego z 2008 r. Indie zajęły 120 pozycję (wśród 178 państw), jeśli chodzi o „łatwość prowadzenia działalności gospodarczej”,
- I. mając na uwadze, że między Parlamentem Europejskim a parlamentem Republiki Indii ustanowiono formalne stosunki dwustronne,
- J. mając na uwadze, że UE i Indie nadal zobowiązują się do zawarcia kompleksowego, zrównoważonego i w pełni spójnego z zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO) porozumienia o wolnym handlu, obejmującego stopniową wzajemną liberalizację handlu towarami i usługami i kwestie związane z handlem; mając na uwadze, że porozumienie o wolnym handlu przyniosłoby korzyści gospodarce obu partnerów, doprowadziło do zwiększenia poziomu inwestycji oraz łącznych wartości eksportu i importu zarówno w UE, jak i w Indiach, a także znacznie przyczyniło się do intensyfikacji handlu światowego, szczególnie w zakresie usług,
- K. mając na uwadze, że UE i Indie rozwinęły ścisłą współpracę naukową i technologiczną,
- L. mając na uwadze, że UE i Indie są zaangażowane w likwidację wszelkich form terroryzmu, stanowiącego jedno z największych zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa na świecie,
- M. mając na uwadze, że Indie stały się jednym z głównych podmiotów społeczności międzynarodowej i jednym z największych uczestników misji pokojowych ONZ, a także mając na uwadze, że status ten powinien zostać uznany przez ONZ poprzez przyznanie Indiom stanowiska w Radzie Bezpieczeństwa ONZ,

Środa, 24 września 2008 r.

- N. mając na uwadze, że Indie winny odegrać istotną rolę w stosunkach w Azji Południowej i Południowo-Wschodniej, szczególnie poprzez członkostwo w Południowoazjatyckim Stowarzyszeniu na rzecz Współpracy Regionalnej (SAARC) i Stowarzyszeniu Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN); mając na uwadze kluczową rolę Indii we wspieraniu stabilności w regionie oraz w odniesieniu do współpracy tego kraju z UE w Nepalu i na Sri Lance,
- O. mając na uwadze podpisanie przez Stany Zjednoczone i Indie porozumienia w sprawie cywilnej współpracy nuklearnej,
- P. mając na uwadze fakt, że pokojowa przyszłość stanu (byłego księstwa) Dżammu i Kaszmir to nadal istotny cel stabilizacyjny w Azji Południowej,
- Q. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne, wykorzystanie energii oraz bezpieczeństwo energetyczne to kwestie ważne dla społeczności międzynarodowej,
- R. mając na uwadze, że nagły wzrost cen paliw i żywności na świecie spowodował poważne trudności gospodarcze i wywołał obawy o wystąpienie niepokojów społecznych,
- S. mając na uwadze, że Indie uczestniczą w unijnym projekcie Galileo oraz w projekcie ITER,
1. z zadowoleniem przyjmuje dziewiąty szczyt UE-Indie jako wyraz trwałości strategicznego partnerstwa oraz zdecydowanie zaleca, aby te doroczne szczyty były w przyszłości poprzedzane parlamentarnymi spotkaniami przygotowawczymi, z myślą o podkreśleniu demokratycznej kontroli tego procesu oraz o lepszym zrozumieniu punktów widzenia i systemów demokratycznych po obu stronach;
 2. ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla zacieśniania strategicznych stosunków między UE a Indiami i dla poszukiwania kolejnych sposobów rozszerzania tych stosunków, a także wzywa do przedstawienia konkretnych konkluzji ze szczytu, dotyczących gospodarki, polityki, handlu i innych kwestii będących przedmiotem zainteresowania obu stron;
 3. z zadowoleniem przyjmuje przegląd wymienionego wyżej wspólnego planu działań z zakresu partnerstwa strategicznego z 2005 r., żywiąc nadzieję, że zaowocuje on jasno określonymi priorytetami i terminami w odniesieniu do uzgodnionych działań, oraz ponownie wyraża wolę udziału w procesie przeglądu; jest gotowy nawiązać dyskusję z Komisją w celu określenia formy udziału;
 4. odnotowuje fakt, że UE i Indie zamierzają przyjąć w trakcie szczytu zmieniony wspólny plan działań z zakresu partnerstwa strategicznego; podkreśla znaczenie nadania rzeczywistego znaczenia politycznego proponowanym wspólnym działaniom i przyznania środków wystarczających do pełnej realizacji priorytetów określonych w tym planie;
 5. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w czerwcu 2008 r. parlamentarnej grupy przyjaźni Indii i Parlamentu Europejskiego, która to grupa będzie działać w ramach parlamentu indyjskiego jako odpowiednik delegacji Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z Republiką Indii; wyraża nadzieję, że ten pozytywny rozwój wydarzeń doprowadzi do rzeczowego i uporządkowanego dialogu między oboma parlamentami na tematy będące przedmiotem globalnego i wspólnego zainteresowania, poprzez regularne wizyty dwustronne i dyskusje przy okrągłym stole;
 6. podkreśla swoje zdecydowane zaangażowanie na rzecz ustanowienia wszechstronnego, szerokiego i ambitnego porozumienia o wolnym handlu między UE a Indiami; zauważa, że chociaż negocjatorzy osiągnęli szeroki konsensus z zakresu handlu towarami, to jednak potrzebne są dalsze rozmowy w celu wypracowania porozumienia w dziedzinie usług, konkurencji, praw własności intelektualnej, zamówień publicznych, trwałego rozwoju, środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz barier pozataryfowych; wzywa obie strony do działań na rzecz pomyślnego zamknięcia negocjacji do końca 2008 r.; odnotowuje zaistnienie w ostatniej dekadzie ogromnej zwyczajki wartości inwestycji i dwustronnej wymiany handlowej i podkreśla olbrzymi potencjał dalszego wzrostu wynikający z tego rodzaju porozumienia;

Środa, 24 września 2008 r.

7. wzywa do zawarcia wszechstronnego porozumienia o wolnym handlu, poprawiającego dostęp do rynku towarów i usług, obejmującego ogół wymiany handlowej i zawierającego zapisy z zakresu przejrzystości regulacyjnej w dziedzinach dotyczących handlu dwustronnego i inwestycji, w tym standardów i ocen zgodności, środków sanitarnych i fitosanitarnych, praw własności intelektualnej, egzekwowania prawa, ułatwień handlowych i ceł, zamówień publicznych, handlu i konkurencji, a także handlu i rozwoju oraz klauzul z zakresu praw człowieka jako zasadniczych elementów tego porozumienia o wolnym handlu;
8. popiera prowadzone z Indiami negocjacje dotyczące porozumienia o wolnym handlu, jednocześnie w pełni szanując rozbieżne stanowiska gospodarcze obu partnerów, szczególną sytuację społeczno-gospodarczą Indii, a zwłaszcza sytuację rolników ubogich i produkujących wyłącznie na własne potrzeby; uważa, że ambitny rozdział dotyczący trwałego rozwoju stanowi zasadniczą część wszelkich porozumień, i podkreśla, że kwestia ta powinna podlegać standardowemu mechanizmowi rozstrzygania sporów;
9. zauważa, że UE jest ważnym źródłem bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Indiach (około 19,5 % łącznej wartości tych inwestycji), a indyjskie skumulowane inwestycje bezpośrednie we wspólnie przedsięwzięcia i w będące wyłączną własnością filie znajdujące się na terenie UE wyniosły 4 315,87 mln euro od kwietnia 1996 r. do przełomu lat 2006 i 2007, co oznacza, że UE jest największym odbiorcą inwestycji zagranicznych Indii; odnotowuje, że przepływy inwestycyjne między UE a Indiami wzrosły i mają się dalej zwiększać w wyniku pomyślnego zawarcia porozumienia o wolnym handlu;
10. przypomina, że UE i Indie są ważnymi partnerami handlowymi oraz członkami założycielami; wyraża ubolewanie z powodu niedawnego załamania się wielostronnych negocjacji handlowych w ramach dauhańskiej agendy rozwoju oraz z powodu różnicy zdań między Stanami Zjednoczonymi a Indiami w kwestii taryf rolnych; zauważa, że koszty niepowodzenia negocjacji w WTO objęłyby: utratę możliwego postępu społecznego wynikającego z nowych reform WTO, poważne ryzyko podważenia wiarygodności międzynarodowego systemu handlowego oraz WTO, a także możliwość rozszerzenia się zakresu protekcjonizmu handlowego oraz ryzyko zastąpienia przez członków WTO umów wielostronnych umowami dwustronnymi i regionalnymi; wzywa UE i Indie do ponowienia wysiłków na rzecz wypracowania wszechstronnego porozumienia o wolnym handlu przynoszącego korzyści nie tylko im samym, lecz także szerszej społeczności międzynarodowej;
11. wzywa Komisję, aby w prowadzonych z Indiami negocjacjach dotyczących porozumienia o wolnym handlu przywiązywała należytą wagę do kwestii praw człowieka, w szczególności do wdrożenia standardów pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczących pracy dzieci i pracy za długi (konwencje nr 138 i 182), do zniesienia barier pozataryfowych i ograniczeń obowiązujących w dziedzinie zagranicznych inwestycji bezpośrednich w istotnych sektorach, a także do praw własności intelektualnej;
12. odnotowuje ogłoszenie w dniu 28 sierpnia 2008 r. porozumienia o wolnym handlu między Indiami a ASEAN; wyraża nadzieję, że porozumienie to doprowadzi do dalszego wzrostu gospodarczego, intensyfikacji regionalnych stosunków politycznych oraz wzmocnienia bezpieczeństwa w Azji Południowo-Wschodniej;
13. wzywa UE i Indie do poczynienia postępów w zawieraniu porozumień z zakresu transportu morskiego i lotniczego, co doprowadziłoby do dalszego wzmocnienia handlu dwustronnego i inwestycji; zauważa, że szczyt będzie także okazją do podpisania porozumienia finansowego w sprawie programu współpracy w dziedzinie lotnictwa cywilnego;
14. z zadowoleniem przyjmuje otwarcie w New Delhi Europejskiego Centrum Biznesu i Technologii (EBTC), które przyczyni się do wzmacniania więzi między przedsiębiorstwami europejskimi i indyjskimi, a także między podmiotami naukowo-technologicznymi, z myślą o zaspokojeniu wymagań rynku indyjskiego;
15. wnioskuje, by Rada w trybie pilnym poczyniła postępy w zakresie systemu ułatwień wizowych;
16. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Indyjskiego Urzędu ds. Kontrolowania Przestępstw dotyczących Dzikich Zwierząt i Roślin (Indian Wildlife Crime Control Bureau), nadal jednak jest zaniepokojony sytuacją dzikich tygrysów i wzywa Indie do ochrony tego gatunku przed utratą siedliska i nielegalnym handlem, którym zajmują się międzynarodowe sieci przestępcze; zwraca się o specjalną pomoc UE na działania ochronne, zarówno w formie ekspertyzy technicznej, jak i wsparcia finansowego, a także w zakresie ściślejszego przestrzegania Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem;

Środa, 24 września 2008 r.

17. zachęca obie strony do ścisłej współpracy w dziedzinie głównych wyzwań środowiskowych, wobec których stoi nasza planeta; wzywa w tym kontekście UE i Indie do jak najszybszego rozwijania wspólnego podejścia do zagrożeń związanych ze zmianami klimatycznymi oraz do redukcji emisji gazów cieplarnianych; podkreśla konieczność podjęcia przez obie strony zobowiązań dotyczących porozumienia z zakresu redukcji emisji gazów cieplarnianych na okres po 2012 r., uznając zarazem specyficzne dylematy, przed którymi staje Indie jako kraj rozwijający się;

18. odnotowuje gwałtowny wzrost kosztów energii i jego wpływ na gospodarstwa domowe, przedsiębiorców i przemysł; podkreśla konieczność uznania dywersyfikacji dostaw energii za główny cel polityczny i podkreśla ryzyko naruszenia stabilności politycznej w Europie i Azji Południowej płynące z zagrożeń dla bezpieczeństwa energetycznego;

19. odnotowuje poparcie Grupy Dostawców Jądrowych (NSG) dla porozumienia o cywilnej współpracy jądrowej między USA a Indiami (oraz jednostronne oświadczenie Indii o zamiarze przestrzegania zobowiązań do nierozprzestrzeniania broni jądrowej i do utrzymania dobrowolnego moratorium na dokonywanie prób z bronią jądrową); wzywa rząd indyjski do przekształcenia memorandum na próby jądrowe w prawnie wiążące zobowiązanie;

20. uznaje, że Indie odgrywają istotną rolę w zapobieganiu konfliktom i w utrzymywaniu pokoju w swym sąsiedztwie i poza nim; wyraża zaniepokojenie obecną niestabilną sytuacją polityczną w Pakistanie oraz coraz bardziej niepewną sytuacją w Afganistanie i Sri Lance, a także wyraża nadzieję, że Indie, jako kraj o znaczącej pozycji w regionie, będą działać na rzecz propagowania stabilności i pokoju; wzywa Indie i UE do wspólnych działań na rzecz nakłonienia birmańskiej junty wojskowej do uwolnienia więźniów politycznych i przestrzegania praw człowieka, w szczególności za pośrednictwem Specjalnego wysłannika UE do Birmy/Związku Myanmar.

21. wyraża ubolewanie z powodu wybuchu zamieszek w Dżammu i Kaszmirze w sierpniu 2008 r. i zaleca władzom podjęcie wszelkich rozsądnych działań w celu zapewnienia przeprowadzenia wyborów w Dżammu i Kaszmirze w stabilnych warunkach; jest zdania, że otwarcie Kaszmiru na swobodny przepływ towarów i osób jest kluczowe dla wyjścia z impasu represji i przemocy; oczekuje chwili, gdy możliwe będzie zredukowanie obecności wojskowej, sprzyjające normalnemu funkcjonowaniu społeczeństwa obywatelskiego, przedsiębiorstw i turystyki;

22. wyraża głębokie zaniepokojenie katastrofalnymi skutkami powodzi w północno-wschodnich Indiach, w szczególności w stanie Bihar, ale także w sąsiednim Nepalu i Bangladeszu; ubolewa, że kataklizm pochłonął wiele ofiar śmiertelnych i pozostawił ponad milion osób bez dachu nad głową; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE udzieliła pomocy nadzwyczajnej; wzywa Unię Europejską i Indie do zacieśnienia współpracy w zakresie środków łagodzących skutki zmian klimatycznych, a szczególnie do pogłębienia współpracy w zakresie odnawialnych źródeł energii;

23. z zadowoleniem przyjmuje starania rządu indyjskiego i społeczeństwa obywatelskiego w dziedzinie działań ratunkowych i ewakuacyjnych, koordynacji i dystrybucji żywności oraz w dziedzinie zarządzania obozami pomocy; podkreśla, że udzielenie ludziom schronienia i zapewnienie czystej wody musi być obecnie traktowane jako czołowy priorytet, w celu ustabilizowania sytuacji w zakresie zdrowia publicznego; opowiada się za ścisłą współpracą międzynarodową z Indiami w celu wsparcia pilnego wdrożenia działań z zakresu dostosowania do warunków klimatycznych, gdyż zarówno klęski żywiołowe, jak i katastrofy wywołane przez człowieka, np. powodzie, nasilają się, co wymaga intensyfikacji środków zapobiegawczych i zaradczych;

24. stwierdza, że Indie stanowią model radzenia sobie z kwestiami pluralizmu kulturowego i religijnego pomimo sporadycznych i lokalnych konfliktów między religiami, w tym konfliktów między hinduistami a chrześcijanami; jest jednak głęboko zaniepokojony obecną sytuacją mniejszości chrześcijańskich i wyraża ubolewanie z powodu wpływu, jaki mogą mieć na wolność wyznania przyjęte w kilku stanach Indii ustawy zakazujące zmiany wyznania;

25. wyraża głębokie zaniepokojenie niedawnymi atakami na chrześcijan w Orisie (z których wielu należy do grupy dalitów), a w szczególności w dystrykcie Kandhamal; podkreśla potrzebę zapewnienia ofiarom natychmiastowej pomocy i wsparcia, w tym odszkodowań dla Kościoła za uszczerbek na mieniu, a także dla osób prywatnych, których własność również została zniszczona; wzywa władze do zapewnienia bezpiecznego powrotu ludności zmuszonej do opuszczenia swoich wiosek; podkreśla, że wszyscy oskarżeni, w tym wysocy rangą funkcjonariusze policji, powinni zostać w krótkim czasie postawieni przed sądem; wyraża ubolewanie z powodu faktu, że od chwili wybuchu przemocy zginęło co najmniej 35 osób, a także wzywa władze stanowe i krajowe, by zrobiły wszystko, co w ich mocy, by w pełni chronić mniejszość chrześcijańską;

Środa, 24 września 2008 r.

26. wyraża głębokie współczucie dla rodzin ofiar terrorystycznych ataków bombowych w Indiach, zarówno na terytorium kraju, jak i w Afganistanie, a zwłaszcza ataku na ambasadę w Kabulu; przypomina w szczególności o niedawnym ataku bombowym dokonanym w dniu 13 września 2008 r. w stolicy Indii, o śmierci ponad 180 osób w Bombaju w 2006 r. i ponad 60 osób w Dżajpurze w maju 2008 r.; potępia zarówno te ataki, jak i wszelkie ataki terrorystyczne;

27. potwierdza rolę, jaką musi odgrywać społeczeństwo obywatelskie w dyskusjach na temat kwestii zasadniczych w ramach prowadzonych obecnie negocjacji dwustronnych; nalega w związku z tym na wzmocnienie roli powołanego w 2001 r. okrągłego stołu przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego UE i Indii i zwraca się w szczególności o zapewnienie temu organowi środków koniecznych dla skutecznego pełnienia przez niego zadania konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim w UE i w Indiach; wzywa do bardziej zdecydowanego uwzględniania wyników tej wymiany w procesie decyzyjnym w UE;

28. jeśli chodzi o przestrzeganie praw człowieka, z zadowoleniem przyjmuje współpracę Indii z Radą Praw Człowieka ONZ; gratuluje również indyjskiej Narodowej Komisji Praw Człowieka niezależnej i rzetelnej pracy w dziedzinie dyskryminacji religijnej i innych problemów; ubolewa, że Indie nie ratyfikowały jeszcze Międzynarodowej konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, ani też protokołu fakultatywnego do tej konwencji; zaleca, by Indie bezzwłocznie ratyfikowały oba te akty; wzywa rząd indyjski do natychmiastowego zniesienia kary śmierci poprzez wprowadzenie moratorium na jej wykonywanie; zachęca rząd indyjski do podpisania i ratyfikowania protokołu fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; wzywa Indie do przystąpienia do Międzynarodowego Trybunału Karnego; wzywa władze indyjskie do zreformowania ustawy o specjalnych uprawnieniach sił zbrojnych, która zapewnia bezkarność żołnierzom i funkcjonariuszom policji;

29. wzywa do sporządzenia sprawozdania z postępów poczynionych w zakresie wdrażanej wraz z Indiami polityki praw człowieka, przypominając, że dialog UE-Indie na temat praw człowieka jest przedstawiany jako wzór w tej dziedzinie; w tym kontekście jest zaskoczony, że Indie nie figurują na liście krajów upoważnionych do otrzymania środków z Europejskiego instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR) ⁽¹⁾ na finansowanie mikroprojektów społeczeństwa obywatelskiego;

30. wzywa UE i Indie do przedstawienia jasnego wspólnego zobowiązania do zwalczania plagi terroryzmu, stanowiącej jedno z głównych zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa na świecie; wzywa do ściślejszej współpracy w dziedzinie wymiany informacji wywiadowczych i do rozważenia przyznania Indiom uprzywilejowanego statusu w Europolu;

31. podkreśla, że stan bezpieczeństwa żywnościowego w Indiach nadal budzi zaniepokojenie; wzywa rząd indyjski do zniwelowania różnicy między popytem a podażą poprzez przyspieszenie rytmu krajowej produkcji zbóż jadalnych oraz zapewnienie inwestycji publicznych i prywatnych, wprowadzenie nowych technologii i dywersyfikację uprawy zbóż;

32. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte przez Indie postępy w dziedzinie eliminacji ubóstwa (milenijny cel rozwoju nr 1); wyraża jednak ubolewanie z powodu wolnego tempa realizacji milenijnych celów rozwoju dotyczących edukacji, zdrowia, równouprawnienia płci oraz poprawy statusu kobiet; ponownie wyraża zaniepokojenie faktem, że śmiertelność dzieci i zdrowie macierzyńskie (milenijne cele rozwoju 4 i 5) to dziedziny, w których osiągnięto najmniejsze postępy i w których osiągnięcie celów do 2015 r. jest mało prawdopodobne; wzywa Radę, Komisję i rząd Indii do priorytetowego traktowania działań związanych z równouprawnieniem płci, ograniczeniem śmiertelności dzieci i poprawą zdrowia macierzyńskiego;

33. wzywa UE i Indie do położenia większego nacisku na stosunki międzyludzkie i bardziej intensywny dialog w dziedzinie kultury;

34. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich i Republiki Indii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, str. 1).

Czwartek, 25 września 2008 r.

Media społeczne w Europie

P6_TA(2008)0456

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie mediów społecznych w Europie 2008/2011(INI)

(2010/C 8 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 150 oraz art. 151 Traktatu WE,
- uwzględniając Traktat z Amsterdamu zmieniający Traktat o Unii Europejskiej, Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty, podpisany dnia 2 października 1997 r. oraz Protokół nr 9 w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając konwencję UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, w której stwierdzono zasadność polityki publicznej służącej uznaniu i wspieraniu pluralizmu,
- uwzględniając dyrektywę 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji w sprawie europejskiej polityki komunikacyjnej (COM(2006)0035),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie europejskiego podejścia do umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym (COM(2007)0833),

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 10.11.1997, str. 109.

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 332 z 18.12.2007, str. 27.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 1.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lipca 1995 r. w sprawie zielonej księgi zatytułowanej „Opcje strategii wzmocnienia europejskiego przemysłu programów w kontekście polityki audiowizualnej Unii Europejskiej” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie pluralizmu mediów w państwach członkowskich Unii Europejskiej (SEC(2007)0032),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie niebezpieczeństwa naruszania w UE, a w szczególności we Włoszech, swobody wypowiedzi i prawa do informacji (art. 11 ust. 2 Karty Praw Podstawowych) ⁽²⁾,
 - uwzględniając zlecone przez Parlament Europejski opracowanie pt. „Sytuacja mediów społecznych w Unii Europejskiej”,
 - uwzględniając zalecenie Rady Europy Media społeczne/Rec (2007) 2 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie pluralizmu w mediach i zróżnicowania zawartości programowej,
 - uwzględniając deklarację Rady Europy (Decl.-31.01.2007 E) Komitetu Ministrów w sprawie ochrony roli mediów w demokracji w kontekście koncentracji mediów,
 - uwzględniając wspólną deklarację w sprawie różnorodności w nadawaniu, opracowaną przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. wolności opinii i wypowiedzi, przedstawiciela OBWE ds. wolności mediów, specjalnego sprawozdawcę Organizacji Państw Amerykańskich ds. wolności wypowiedzi oraz specjalnego sprawozdawcę Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Narodów ds. wolności wypowiedzi i dostępu do informacji, przyjętą w dniu 12 grudnia 2007 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0263/2008),
- A. mając na uwadze, że media społeczne działają jako organizacje niezarobkowe odpowiedzialne wobec społeczności, której służą,
- B. mając na uwadze, że ich niezarobkowy charakter oznacza, że podstawowym celem tych środków przekazu jest angażowanie się w działania prowadzone w publicznym lub prywatnym interesie, nieukierunkowane na jakikolwiek zysk komercyjny lub finansowy,
- C. mając na uwadze, że odpowiedzialność wobec danej społeczności oznacza, że media społeczne muszą ją informować o swoich działaniach i decyzjach, uzasadniać je i podlegać sankcjom w przypadku potencjalnych wykroczeń,
- D. mając na uwadze istotne różnice między państwami członkowskimi w odniesieniu do rozpowszechnienia mediów społecznych i ich oddziaływania, które jest największe w tych państwach członkowskich, w których wyraźnie uznano ich status prawny i w których istnieje świadomość ich wartości dodanej,
- E. mając na uwadze, że zawartość programową mediów powinni móc tworzyć członkowie danej społeczności, wspierając w ten sposób aktywny udział wolontariuszy w produkcjach medialnych zamiast biernej konsumpcji mediów,
- F. mając na uwadze, że media społeczne bardzo często nie reprezentują większości społeczeństwa, lecz służą różnym mniejszym, w wielu przypadkach lokalnym lub regionalnym, określonym grupom docelowym, pomijanym przez inne media,
- G. mając na uwadze, że media społeczne pełnią wśród pozostałych mediów istotną, choć dotychczas w dużym stopniu niedocenianą rolę, zwłaszcza jako źródło treści dotyczących wydarzeń lokalnych, a także zachęcają do innowacyjności, twórczości i różnorodności treści,

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 25.9.1995, str. 219.

⁽²⁾ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 1026.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- H. mając na uwadze, że media społeczne muszą dysponować jasno zdefiniowanym mandatem, takim jak przyniesienie korzyści społeczeństwu, co musi także znajdować odzwierciedlenie w przekazywanych przez nie treściach,
- I. mając na uwadze, że jedną z głównych słabości mediów społecznych w Unii Europejskiej jest brak prawnego uznania w wielu krajowych systemach prawnych, a także mając na uwadze, że dotychczas żaden z odpowiednich wspólnotowych aktów prawnych nie zajął się kwestią mediów społecznych,
- J. mając na uwadze, że wprowadzenie kodeksu postępowania jako uzupełnienia uznania w świetle prawa wyjaśniłoby status i rolę tego sektora, a także stosowane w nim procedury, prowadząc do pewności sektora, a jednocześnie zapewniając jego niezależność i zapobiegając wykroczeniom,
- K. mając na uwadze, że dzięki Internetowi sektor ten wkroczył w nową erę charakteryzującą się nowymi możliwościami i wyzwaniem, a także mając na uwadze, że koszty przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe są znaczącym obciążeniem dla mediów społecznych,
- L. mając na uwadze, że rok 2008 ogłoszono Europejskim Rokiem Dialogu Międzykulturowego, co oznacza, że media w UE mają do odegrania szczególnie ważną rolę poprzez zapewnianie nadzwyczaj odpowiednich środków wypowiedzi i informacji dla mniejszych podmiotów kultury w społeczeństwie jako całości oraz dla kontynuacji dialogu międzykulturowego w roku 2008 i w kolejnych latach,
- M. mając na uwadze, że media społeczne to ważne narzędzie wzmocnienia roli obywateli i zachęcania ich do aktywnego zaangażowania w społeczeństwie obywatelskim; mając na uwadze, że media społeczne wzbogacają debatę społeczną, stanowiąc środki wewnętrznego pluralizmu idei, a także mając na uwadze, że koncentracja własności zagraża gruntownej prezentacji w mediach zagadnień o znaczeniu lokalnym, interesujących wszystkie grupy tworzące daną społeczność,
1. podkreśla, że media społeczne są skutecznym narzędziem umacniania różnorodności kulturowej i językowej, integracji społecznej i lokalnej tożsamości, co wyjaśnia zróżnicowanie tego sektora;
 2. zaznacza, że media społeczne pomagają umacniać tożsamość danych grup interesów, a jednocześnie umożliwiają członkom tych grup nawiązywanie kontaktów z członkami innych grup społecznych, a w związku z tym odgrywają ważną rolę we wspieraniu tolerancji i pluralizmu w społeczeństwie oraz wnoszą wkład w dialog międzykulturowy;
 3. podkreśla również, że media społeczne wspierają dialog międzykulturowy poprzez edukację opinii publicznej, zwalczanie stereotypów i poprawę propagowanych przez media opinii na temat wspólnot w obrębie społeczeństwa, którym grozi wykluczenie, takich jak uchodźcy, migranci, Romowie i inne mniejszości etniczne i religijne; podkreśla, że media społeczne są jednym z dostępnych narzędzi służących integracji imigrantów, a także umożliwiają aktywny udział w życiu społeczeństwa jego członkom, którzy znajdują się w trudnej sytuacji, poprzez angażowanie ich w istotne dla nich debaty;
 4. podkreśla, że media społeczne mogą odegrać istotną rolę w programach szkoleniowych z udziałem organizacji zewnętrznych, w tym uczelni wyższych, i niewykwalifikowanych członków społeczności, będąc cennym punktem wymiany doświadczeń zawodowych; podkreśla, że dzięki szkoleniu w dziedzinie technologii cyfrowej, w zakresie korzystania z Internetu oraz edytorstwa przez udział w działaniach związanych z mediami społecznymi ludzie zdobywają przydatne i możliwe do wykorzystania w innych dziedzinach umiejętności;
 5. zauważa, że media społeczne stanowią ujście dla lokalnej twórczości i publiczne forum umożliwiające artystom i twórcom testowanie nowych pomysłów i koncepcji;
 6. jest zdania, że media społeczne przyczyniają się do osiągnięcia celu poprawy umiejętności obywateli w zakresie korzystania z mediów poprzez bezpośrednie zaangażowanie obywateli w tworzenie i rozpowszechnianie treści programowych oraz wzywa do tworzenia szkolnych form mediów społecznych w celu rozwijania wśród młodzieży postaw obywatelskich, zwiększania umiejętności korzystania z mediów, a także kształcenia szeregu umiejętności, które następnie mogą być wykorzystane do udziału w tworzeniu mediów społecznych;

Czwartek, 25 września 2008 r.

7. podkreśla, że media społeczne pomagają wzmocnić pluralizm medialny, dodatkowo wzbogacając podejście do istotnych dla danej społeczności kwestii;
8. podkreśla, że z uwagi na wycofanie się lub brak mediów publicznych i komercyjnych na niektórych obszarach, w tym najbardziej oddalonych, oraz na tendencję redukcji lokalnych treści w mediach komercyjnych media społeczne mogą stanowić jedyne źródło lokalnych wiadomości i informacji i być jedynym głosem lokalnych społeczności;
9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że media społeczne mogą przyczynić się do zwiększenia poziomu świadomości obywateli w odniesieniu do istniejących usług publicznych oraz wesprzeć udział obywateli w dyskusji publicznej;
10. uważa, że media społeczne mogą stanowić skuteczny środek przybliżania Unii obywatelom poprzez kierowanie przekazu do określonych docelowych odbiorców; zaleca państwom członkowskim aktywniejszą współpracę z mediami społecznymi w celu zainicjowania bardziej ścisłego dialogu z obywatelami;
11. zwraca uwagę na fakt, że do wykorzystania potencjału sektora niezbędna jest dobra jakość mediów społecznych, i podkreśla, że bez odpowiednich środków finansowych nie można takiej jakości uzyskać; zauważa, że media społeczne dysponują bardzo różnymi zasobami finansowymi, które w większości przypadków są raczej skromne, a także uznaje, że dodatkowe finansowanie oraz dostosowanie do środowiska cyfrowego umożliwiłoby sektorowi mediów społecznych rozszerzenie profilu innowacyjnego i przyniosłoby nowe i istotne usługi, wnoszące wartość dodaną do istniejących usług analogowych;
12. zauważa, że sektor ten nie dysponuje odpowiednim wsparciem, dzięki któremu możliwe byłyby ważne działania służące lepszemu reprezentowaniu tych mediów w kontaktach z decydentami Unii Europejskiej i na poziomie krajowym;
13. podkreśla, że nieodzowna jest niezależność polityczna mediów społecznych;
14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia treści zawartych w rezolucji poprzez zdefiniowanie mediów społecznych jako mediów:
 - a) charakterze niezarobkowym, niezależnych nie tylko od władz krajowych, ale także lokalnych, zaangażowanych przede wszystkim w działania prowadzone w interesie publicznym i w interesie społeczeństwa obywatelskiego, służących wyraźnie zdefiniowanym celom, które zawsze uwzględniają korzyść dla społeczeństwa i przyczyniają się do dialogu międzykulturowego;
 - b) odpowiedzialnych wobec społeczności, której chcą służyć, co oznacza, że muszą one informować daną społeczność o swoich działaniach i decyzjach, uzasadniać je i podlegać sankcjom w przypadku potencjalnych wykroczeń, aby usługi były nadal kontrolowane przy uwzględnieniu interesów danej społeczności oraz aby zapobiec powstawaniu sieci kontrolowanych odgórnie;
 - c) których zawartość programową mogą tworzyć członkowie danej społeczności, z możliwością uczestniczenia we wszystkich aspektach działalności i zarządzania, przy czym osoby odpowiedzialne za redakcję treści muszą posiadać kwalifikacje zawodowe w tym zakresie;
15. zaleca państwom członkowskim, bez uszczerbku dla mediów tradycyjnych, prawne uznanie mediów społecznych za osobną kategorię mediów istniejącą obok mediów komercyjnych i publicznych, w przypadkach gdy takiego uznania wciąż brak;
16. zwraca się do Komisji, by przy określaniu wskaźników ilustrujących pluralizm medialny wzięła pod uwagę media społeczne jako alternatywne, oparte na oddolnym podejściu rozwiązanie kwestii zwiększenia pluralizmu mediów;
17. wzywa państwa członkowskie do aktywniejszego wspierania mediów społecznych w celu zapewnienia pluralizmu medialnego, pod warunkiem że wsparcie to nie przynosi uszczerbku mediom publicznym;
18. podkreśla rolę, jaką mogą odegrać władze lokalne, regionalne i krajowe we wspieraniu i promowaniu mediów społecznych poprzez zapewnianie odpowiedniej infrastruktury oraz przez wsparcie w ramach programów zachęcających do wymiany najlepszych wzorców, takich jak program wspólnotowy „Regiony na rzecz zmian gospodarczych” (wcześniej Interreg);

Czwartek, 25 września 2008 r.

19. wzywa państwa członkowskie, by udostępniały widmo częstotliwości telewizyjnych i radiowych, zarówno analogowych, jak i cyfrowych, pamiętając, że usługi świadczone przez media społeczne nie powinny być oceniane pod względem kosztu alternatywnego ani uzasadnienia kosztu przydziału widma, lecz raczej pod względem ich wartości społecznej;
20. przyznaje, że z jednej strony sektor ten dysponuje jedynie w niewielkiej części wiedzą i doświadczeniem potrzebnymi, by ubiegać się o wsparcie UE i korzystać z niego, z drugiej strony natomiast zarządzający funduszami nie są świadomi potencjału mediów społecznych;
21. przyznaje, że sektor ten mógłby w większym stopniu korzystać ze wspólnotowych programów finansowania, takich jak Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego i Europejski Fundusz Społeczny, pod warunkiem że przyczyniają się one do osiągnięcia celów mediów społecznych, a także w większym stopniu wykorzystać możliwości edukacji i kształcenia dziennikarzy w programach kształcenia ustawicznego i innych; podkreśla jednak, że finansowanie musi pochodzić głównie ze źródeł krajowych, lokalnych i innych;
22. wzywa media społeczne do utworzenia europejskiej platformy internetowej, za pośrednictwem której można by rozpowszechniać użyteczne i istotne dla sektora informacje oraz ułatwiać nawiązywanie kontaktów i wymianę najlepszych praktyk;
23. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Komitetowi Regionów, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS) 2007

P6_TA(2008)0458

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie debaty rocznej na temat postępów poczynionych w 2007 r. w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS) (art. 2 i 39 Traktatu UE)

(2010/C 8 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 6 i 39 Traktatu UE, jak również art. 13, 17-22, 61-69, 255 i 286 Traktatu WE, będące główną podstawą prawną rozwoju UE i Wspólnoty jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,
 - uwzględniając pytania ustne B6-0006/2008 i B6-0007/2008,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zapewnienie obywatelom wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości należy do głównych zadań państw członkowskich; mając jednak na uwadze, że od wejścia w życie Traktatu z Maastricht, a w jeszcze większej mierze od wejścia w życie Traktatu z Amsterdamu od Unii Europejskiej wymaga się, by przyczyniała się do osiągnięcia tychże celów, pamiętając o oczekiwaniach obywateli Unii w zakresie ochrony praw podstawowych i stosowania w Unii zasad państwa prawa oraz prowadzenia lojalnej i skutecznej współpracy między państwami członkowskimi,
- B. mając na uwadze, że ratyfikacja Traktatu z Lizbony to podstawowy i nagły warunek wstępny przekształcenia Unii w przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS), bowiem zawiera on zasadnicze elementy wzmocnienia prawomocności i skuteczności działań UE,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- C. mając na uwadze, że komentarze, jakie padły zarówno na spotkaniu przygotowawczym z parlamentami krajowymi w dniu 26 listopada 2007 r., jak i podczas ostatniej debaty na posiedzeniu plenarnym w dniu 31 stycznia 2008 r., uwydatniły znaczenie dokładnego przygotowania do przejścia na nowy porządek prawny, który będzie wynikiem ratyfikacji Traktatu z Lizbony podpisanego w dniu 13 grudnia 2007 r., zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej (TUE) i ustanawiającego Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- D. mając jednak na uwadze, że droga do utworzenia prawdziwej PWBS jest jeszcze długa i najeżona poważnymi trudnościami i przeszkodami, co potwierdza komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowany „Sprawozdanie z realizacji programu haskiego za rok 2007” (COM(2008)0373),
- E. mając na uwadze, że według tego sprawozdania realizacja programu ustalonego na posiedzeniu Rady Europejskiej w Hadze w 2004 r. wykazuje znaczne opóźnienia mimo przyjęcia szeregu istotnych środków, a zwłaszcza wyrażając ubolewanie, że:
- między państwami członkowskimi utrzymuje się poważny brak zaufania, a przede wszystkim solidarności, zwłaszcza w polityce dotyczącej legalnej i nielegalnej imigracji czy też we współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych,
 - problemy te odbijają się również na etapie transpozycji nielicznych przyjętych środków, bowiem „niedostateczne osiągnięcia odnotowano przede wszystkim w następujących obszarach: polityka wizowa, wymiana informacji między organami ścigania i organami sądowymi, zapobieganie przestępczości zorganizowanej i jej zwalczanie, zarządzanie sytuacjami kryzysowymi wewnątrz Unii Europejskiej, współpraca policyjna i celna oraz współpraca sądowa w sprawach karnych”,
- F. mając na uwadze, że same państwa członkowskie wspominają o tych trudnościach w pracach przygotowujących najbliższy program PWBS na okres 2010-2014, a ponadto przyznając, że tworzony krok po kroku dorobek w dziedzinie polityki wewnętrznej jest siłą rzeczy nieustrukturyzowany, a przez to trudno go wyjaśnić obywatelom Unii; zauważając, że czasami trudno go zrozumieć nawet specjalistom, niektóre z instrumentów pokrywają się, a podstawy prawnej niektórych działań trzeba szukać w różnych aktach; zauważając ponadto, że coraz trudniej jest kontrolować prawidłowe wdrażanie dyrektyw WE aż w 27 państwach członkowskich i że potrzeba na to coraz więcej czasu,
- G. mając jednak na uwadze podzielane przez Parlament przekonanie Rady, że Unia Europejska nie ma innego wyjścia i musi nalegać na realizację PWBS, „która dotyka samej istoty krajowych porządków konstytucyjnych”, i że „dla państw członkowskich szczególnie znaczenie ma podtrzymywanie dialogu z między sobą nawzajem” oraz dialogu z instytucjami europejskimi,
- H. mając na uwadze, że w obecnej fazie przejściowej na drodze do zakończenia ratyfikacji Traktatu z Lizbony należy przed końcem 2009 r. przyjąć pewne środki natury ogólnej, które wzorując się na Traktacie z Lizbony, mogłyby zarazem zostać przyjęte jeszcze na mocy obowiązujących traktatów w pełnej zgodności z art. 18 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów i ograniczyć negatywny wpływ wyżej wymienionych trudności; mając na uwadze, że środki te miałyby dotyczyć:
- uwzględnienia procedur, struktur i decyzji instytucji oraz zasad i celów wymienionych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej w Strasburgu w dniu 12 grudnia 2007 r. ⁽¹⁾,
 - wspierania przejrzystości procesu decyzyjnego zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym, zwłaszcza w dziedzinie PWBS, zgodnie z niedawnym wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (ETS) w sprawie przejrzystości prawodawstwa (sprawa Turco ⁽²⁾),
 - rzeczywistego włączenia parlamentów krajowych w tworzenie i wdrażanie PWBS, w tym również w zakresie oceny realizacji tej dziedziny polityki przez pozostałe państwa członkowskie i przez agencje Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, str. 1.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawach połączonych C-39/05 P i C-52/05 Królestwo Szwecji i Maurizio Turco przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- przestrzegania nadrzędności prawa wspólnotowego nad prawem UE (art. 47 Traktatu UE) przy zawieraniu umów międzynarodowych, zwłaszcza w przypadku sankcji wobec obywateli krajów trzecich lub w przypadku ryzyka dyskryminacji obywateli Unii (zwolnienie z obowiązku posiadania wizy); we wszystkich przypadkach Parlament powinien uczestniczyć w zawieraniu przez UE umów międzynarodowych dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych,
 - wzmocnienia lojalnej współpracy i solidarności między państwami członkowskimi w ramach realizacji polityki i środków przedsięwziętych przez UE, poprzez wzmocnienie i demokratyzację mechanizmów wzajemnej oceny przewidzianych już w odniesieniu do współpracy w obszarze Schengen oraz do zwalczania terroryzmu,
 - podjęcia ściślejszej współpracy w pierwszym filarze, jeżeli nie jest możliwe uzyskanie wymaganej jednogłośności (zob. debatę w odniesieniu do wniosku Komisji z dnia 17 lipca 2006 r. dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 w odniesieniu do jurysdykcji i wprowadzające zasady dotyczące prawa właściwego w sprawach małżeńskich (COM(2006)0399),
 - wyjścia poza szcątkowy jeszcze i przypadkowy charakter inicjatyw podejmowanych przez agencje utworzone przez Unię oraz współpracy z organami administracji krajowej,
 - wprowadzenia prawdziwej polityki komunikacyjnej umożliwiającej lepsze informowanie obywateli Unii o inicjatywach podejmowanych zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym oraz zapoznanie ich z właściwymi organami Unii i krajowymi, do których mogą się zwrócić w sprawach mogących mieć wpływ na prawa podstawowe obywateli (bez uszczerbku dla możliwości kierowania spraw na drogę sądową),
- I. mając na uwadze, że w obecnym okresie przejściowym tym pilniejsze stało się uwzględnienie – w interesie obywateli Unii – usprawnień, które Traktat z Lizbony wprowadza w zakresie:
- ochrony praw podstawowych, o której mowa w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - kontroli sądowej wykonywanej przez ETS, w tym w odniesieniu do prawodawstwa dotyczącego kontroli policyjnej i sądowej,
 - kontroli demokratycznej wynikającej z rozszerzenia procedury współdecyzji z udziałem Parlamentu oraz z włączenia parlamentów krajowych w unijny proces legislacyjny i w ocenę jego wpływu, w tym na polityki związane z PWBS,
- J. mając na uwadze, że zgodnie z obowiązującymi traktatami obywatele Unii mają wciąż mniejsze możliwości dochodzenia odszkodowania w odniesieniu do środków związanych z PWBS niż w innych dziedzinach działalności UE, że uprawnienia ETS są ograniczone, zwłaszcza w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, i mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nadal ograniczają dialog między sądami UE i krajowymi w tej dziedzinie; mając na uwadze, że Rada powinna odłożyć na okres po ratyfikacji Traktatu z Lizbony przyjmowanie wszelkich środków mogących mieć wpływ na prawa podstawowe,
1. zwraca się do Rady Europejskiej, Rady i Komisji o:
- a) niezwłoczne rozpoczęcie procesu określania priorytetów na najbliższy program wieloletni PWBS (na lata 2010-2014) w oparciu o ambitne i spójne podejście, wykraczające poza perspektywę ministerialną i wzorujące się na zasadach i celach wyznaczonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - b) włączenie się w dialog prowadzony przez Parlament z parlamentami krajowymi na temat priorytetów na okres 2010-2014, przy uwzględnieniu problemów napotkanych podczas realizacji programu z Tampere i programu haskiego, prac przeprowadzonych przez Radę oraz wstępnych wskazówek strategicznych Rady Europejskiej w dziedzinie imigracji, azylu i integracji, w celu zakończenia tej pierwszej fazy dialogu podczas dorocznej debaty w Parlamencie odnośnie do postępów poczynionych w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości i w celu doprowadzenia następnie do przygotowania komunikatu przez Komisję, przy czym przyjęcie w odpowiednim czasie ostatecznego programu należeć będzie do nowo wybranego Parlamentu oraz do Rady Europejskiej,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- c) uzgodnienie z Parlamentem listy aktów/wniosek, które mogą lub powinny zostać przyjęte priorytetowo przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, a w każdym razie przed końcem obecnej kadencji Parlamentu,
 - d) oprowadzenie do postępów w negocjacjach na temat wniosków dotyczących współpracy policyjnej i sądowej (które będą objęte procedurą współdecyzji) poprzez dążenie do porozumienia politycznego z Parlamentem, a po zawarciu takiego porozumienia o dopilnowanie:
 - by oficjalne przyjęcie zostało odłożone do czasu wejścia w życie nowego Traktatu z Lizbony,
 - lub by Rada przyjęła odpowiednią decyzję lub decyzje ramowe zgodnie z obowiązującym Traktatem WE, zgadzając się jednocześnie na jej ponowne przyjęcie zgodnie z Traktatem z Lizbony, co umożliwiłoby ETS sprawowanie pełnej kontroli sądowej; gdyby porozumienie polityczne zostało osiągnięte, Parlament mógłby wyrazić zgodę na niewracanie do negocjacji nad jego treścią, na wzór praktyki stosowanej w przypadku zatwierdzania jednolitego tekstu aktów prawnych ⁽¹⁾,
2. proponuje, by w okresie przejściowym priorytetowe znaczenie nadać następującym kwestiom w dziedzinach, które wchodzi lub wejdą w zakres procedury współdecyzji/zgody:

W dziedzinie praw podstawowych i obywatelstwa

- określenie przejrzystszych kryteriów na szczeblu unijnym, zwłaszcza w przypadku gdy środki UE mogłyby ograniczyć gwarancje zapisane w konstytucjach państw członkowskich (art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC)), oraz przegląd środków europejskich krytykowanych przez ETS (zob. sprawy T-228/02 Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie, T-47/03 Sison przeciwko Radzie, T-253/04 KONGRA-GEL i inni przeciwko Radzie oraz T-229/02 PKK przeciwko Radzie, dotyczące czarnych list),
- systematyczne branie pod uwagę wpływu prawodawstwa unijnego i krajowych środków wykonawczych, zwłaszcza w dziedzinie walki z terroryzmem, na prawa podstawowe, przy uwzględnieniu odpowiedzi na pytania Komisji w tej dziedzinie, nadesłanych niedawno przez państwa członkowskie,
- rozpoczęcie rozmów wstępnych w sprawie mandatu negocjacyjnego dotyczącego przystąpienia UE do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (art. 6 ust. 2 TUE),
- przegląd programu działalności Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, z uwzględnieniem priorytetów wyznaczonych przez instytucje, w szczególności przez Parlament, w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej oraz poszanowania zasad UE (art. 7 TUE) (zob. oświadczenie międzyinstytucjonalne przyjęte wraz z rozporządzeniem Rady (WE) nr 168/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. ustanawiającym utworzenie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾),
- przedstawienie wniosku legislacyjnego na rzecz ograniczenia dyskryminacji pośredniej i bezpośredniej mającej wpływ na przepływ obywateli Unii, dostęp do wymiaru sprawiedliwości poza krajem pochodzenia oraz ochronę konsularną i dyplomatyczną w kraju trzecim (art. 20 TFUE),
- przedłożenie wniosku w sprawie przejrzystości i poufności informacji i dokumentów przetwarzanych przez instytucje UE,
- przedłożenie wniosku w sprawie ochrony danych (przewidującego ujednoczenie środków, które obecnie różnią się w zależności od filaru), jako odpowiedzi na obawy dotyczące gwałtownego obniżania poziomu norm ochrony danych w Unii, ze szczególnym uwzględnieniem niewłaściwych norm ochrony w przypadku transatlantyckiego przekazywania danych, a także wezwanie Rady do przyjęcia decyzji ramowej w sprawie ochrony danych w trzecim filarze, zgodnej z zaleceniami Parlamentu,

⁽¹⁾ Ustęp 4 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych (Dz.U. C 102 z 4.4.1996, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 53 z 22.2.2007, str. 1.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- wzmocnienie wewnętrznych struktur instytucji odpowiedzialnych za ochronę praw podstawowych w UE, zwłaszcza Rady (przekształcenie grupy roboczej ad hoc ds. praw podstawowych i obywatelstwa w stałą grupę roboczą, zgodnie z propozycją prezydencji słoweńskiej),
- umacnianie, poprzez współpracę administracyjną (art. 66 TWE), dialogu między państwami członkowskimi i wzajemnej znajomości systemów prawnych oraz wszczęcie procedury dialogu z udziałem parlamentów krajowych i Parlamentu Europejskiego, zwłaszcza w przypadku trudności we wdrażaniu strategii i środków europejskich mających związek z PWBS,

W dziedzinie europejskiej przestrzeni sądowej

- przegląd wniosku legislacyjnego dotyczącego praw jednostek w postępowaniu karnym (art. 69e ATFUE),
- złożenie wniosku dotyczącego praw ofiar przestępczości i terroryzmu (art. 69e ATFUE),
- wzmocnienie wzajemnego uznawania przez państwa członkowskie zarówno aktów przyjętych in absentia, jak i dowodów (art. 69 ATFUE),
- połączenie rejestrów karnych,
- przegląd statutu Europolu, Eurojustu i europejskiej sieci sądowej w świetle nowych podstaw prawnych,

W dziedzinie ochrony granic

- przyjęcie stosownych środków gwarantujących pełną operacyjność Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz wdrożenie decyzji związanych z traktatem z Prüm ⁽¹⁾,
- wzmocnienie Frotexu i ocena wpływu nowych wniosków Komisji w dziedzinie kontroli granic,
- poprawa informacji Frontexu na temat porozumień podpisanych przez tę agencję z krajami trzecimi oraz sprawozdań oceniających wspólne przedsięwzięcia, a także zapewnienie prowadzenia kontroli na granicach w poszanowaniu praw człowieka; zmiana mandatu agencji w celu objęcia nim działań ratunkowych na morzu,
- ustanowienie zorganizowanej współpracy między Frontexem a Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców w celu uproszczenia określonych operacji, z uwzględnieniem ochrony praw człowieka,

W dziedzinie migracji i azylu

- szybkie i ambitne działania Komisji i Rady mające na celu propagowanie wybiegającej w przyszłość strategii unijnej w zakresie:
 - migracji legalnej: zapowiadany pakiet w sprawie legalnej migracji (procedura jednego wniosku o przyznanie niebieskiej karty, pracownicy sezonowi, a także wnioski w sprawie przenoszenia pracowników wewnątrz przedsiębiorstw, w sprawie płatnych staży i inne),
 - migracji nielegalnej: wnioski obejmujące sankcje i europejski system przesiedleń,

⁽¹⁾ Traktat z 27 maja 2005 r. zawarty pomiędzy Królestwem Belgii, Republiką Federalną Niemiec, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów i Republiką Austrii dotyczący zacieśnienia współpracy transgranicznej w zakresie zwalczania terroryzmu, przestępczości zorganizowanej i nielegalnej migracji.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- azylu: wdrożenie drugiego etapu, w tym przegląd dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽¹⁾ oraz dyrektywy Rady 2004/83/WE z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony ⁽²⁾, a także ustanowienie europejskiego biura ds. azylu,
 - opracowania polityki Wspólnoty w sprawie migracji i azylu w oparciu o otwarcie dróg legalnej migracji i o określenie wspólnych norm ochrony w UE praw podstawowych migrantów i osób ubiegających się o azyl,
 - uwzględnienia w europejskich decyzjach i decyzjach ramowych wszystkich postanowień Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników-migrantów i członków ich rodzin, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 18 grudnia 1990 r.,
3. z zadowoleniem przyjmuje propozycję sfinalizowania pakietu antydyskryminacyjnego oraz wzywa Radę do działania w duchu Traktatu z Lizbony i do uwzględnienia zaleceń Parlamentu;
4. uważa, że już dziś należy w zorganizowany sposób włączyć parlamenty krajowe i społeczeństwo obywatelskie w opracowywanie tych środków legislacyjnych, a także w ocenę tych strategii politycznych w państwach członkowskich; w tym kontekście wzywa Komisję i Radę do ponownego zbadania wraz z Parlamentem sieci, agencji i instrumentów do oceny wpływu polityki PWBS oraz do sprzyjania ściślejszemu współdziałaniu z europejskim społeczeństwem obywatelskim;
5. przypomina, że w Traktacie z Lizbony zostanie uznana rola Parlamentu w zawieraniu umów międzynarodowych związanych z PWBS; w tym kontekście wnosi:
- by konsultowano się z nim w odpowiednim czasie w sprawie wszystkich umów z krajami trzecimi, które nie zostaną zawarte do dnia 31 grudnia 2008 r.,
 - o regularne informowanie go o toczących się negocjacjach,
 - o przeprowadzenie w trybie pilnym debaty w sprawie zewnętrznego aspektu PWBS, ponieważ Unia nawiązuje de facto współpracę policyjną i sądową z krajami trzecimi, zwłaszcza z USA, poprzez umowy dwustronne dotyczące szeregu spraw, omijając tym samym formalne demokratyczne procedury decyzyjne i kontrolę parlamentarną;
- *
- * *
6. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich, a także do zwrócenia się do tychże parlamentów o przedłożenie komentarzy, sugestii i propozycji do dnia 15 listopada 2008 r., aby zdążyć przed debatą roczną na temat PWBS, która odbędzie się w grudniu 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, str. 2.

Czwartek, 25 września 2008 r.

Koncentracja i pluralizm mediów w Unii Europejskiej

P6_TA(2008)0459

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie koncentracji i pluralizmu mediów w Unii Europejskiej (2007/2253(INI))

(2010/C 8 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 11 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając protokół do traktatu z Amsterdamu w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich ⁽¹⁾ (protokół do traktatu z Amsterdamu),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Pluralizm mediów w państwach członkowskich Unii Europejskiej” (SEC(2007)0032),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 20 listopada 2002 r. w sprawie koncentracji mediów ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego (konwencja UNESCO o różnorodności kulturowej),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie niebezpieczeństwa naruszenia w UE, a w szczególności we Włoszech, swobody wypowiedzi i prawa do informacji (art. 11 ust. 2 Karty Praw Podstawowych) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z 2001 r. w sprawie udzielania pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 25 stycznia 1999 r. dotyczącą publicznego nadawania ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zalecenie Rec(2007)3 Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie misji mediów publicznych w społeczeństwie informacyjnym,
- uwzględniając zalecenie Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy Rec 1466(2000) z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawie edukacji medialnej;
- uwzględniając zalecenie Komitetu Ministrów Rec(2007)2 z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie pluralizmu mediów i różnorodności treści mediów;
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie interoperacyjności usług interaktywnej telewizji cyfrowej ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 10.11.1997, str. 109.

⁽²⁾ Dz.U. L 332 z 18.12.2007, str. 27.

⁽³⁾ Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, str. 205.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 1026.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 320 z 15.11.2001, str. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 30 z 5.2.1999, str. 1.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0497.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0303/2008),

- A. mając na uwadze, że Unia Europejska potwierdziła swoje zaangażowanie w ochronę i propagowanie pluralizmu mediów jako podstawowego filaru prawa do informacji i wolności wypowiedzi zawartego w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, pozostających podstawowymi zasadami obrony demokracji, pluralizmu obywatelskiego i różnorodności kulturowej,

- B. mając na uwadze, że Parlament Europejski niejednokrotnie wyrażał opinię, że Komisja powinna ustanowić stabilne ramy prawne, zarówno w sektorze mediów, jak i w społeczeństwie informacyjnym jako całości, mające na celu zapewnienie w państwach członkowskich jednakowego poziomu ochrony pluralizmu i umożliwienie operatorom korzystania z możliwości, jakie daje jednolity rynek,

- C. mając na uwadze, że – jak podkreśliła Komisja w wyżej wymienionym dokumencie roboczym służb Komisji – pojęcia pluralizmu mediów nie można ograniczać do sprawy koncentracji własności przedsiębiorstw, gdyż obejmuje ono również kwestie dotyczące nadawców publicznych, władzy politycznej, konkurencji gospodarczej, różnorodności kulturowej, rozwoju nowych technologii, przejrzystości oraz warunków pracy dziennikarzy w Unii Europejskiej,

- D. mając na uwadze, że nadawcy publiczni muszą dysponować niezbędnymi zasobami i narzędziami zapewniającymi im rzeczywistą niezależność od nacisków politycznych i od mechanizmów rynkowych,

- E. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji nadawcy publiczni są popychani, w sposób nieuzasadniony i ze szkodą dla jakości programów, do konkurowania pod względem oglądalności ze stacjami komercyjnymi, których ostatecznym celem nie jest jakość, ale zaspokojenie gustów większości,

- F. mając na uwadze, że konwencja UNESCO o różnorodności kulturowej przywiązuje znaczną wagę między innymi do stworzenia warunków sprzyjających różnorodności mediów,

- G. mając na uwadze, że konwencja UNESCO o różnorodności kulturowej uznaje prawo stron do przyjmowania środków na rzecz zwiększania różnorodności mediów także poprzez nadawanie publiczne,

- H. mając na uwadze, że ważna rola publicznych mediów audiowizualnych w zapewnianiu pluralizmu uznana jest w konwencji UNESCO o różnorodności kulturowej oraz w protokole do traktatu z Amsterdamu stanowiącym, że system publicznego nadawania w państwach członkowskich związany jest bezpośrednio z demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi potrzebami każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zapewnienia pluralizmu mediów, przy czym państwa członkowskie odpowiedzialne są za określenie misji publicznych nadawców telewizyjnych i zapewnienie jej finansowania,

- I. mając na uwadze, że ww. komunikat Komisji z 2001 r. w pełni uznaje główną rolę, jaką pełnią publiczne organy nadawcze w promowaniu pluralizmu i różnorodności kulturowej i językowej, podkreśla także, że przy ocenie owej pomocy państwa Komisja będzie opierała się na kryteriach wspierania różnorodności kulturowej oraz zaspokajania demokratycznych, społecznych i kulturowych potrzeb każdego społeczeństwa,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- J. mając na uwadze, że w ww. rezolucji Rady z dnia 25 stycznia 1999 r. ponownie podkreślono zasadnicze znaczenie publicznych nadawców dla pluralizmu oraz zwrócono się do państw członkowskich o udzielenie tymże nadawcom szerokich uprawnień, które odzwierciedlałyby ich rolę w udostępnianiu opinii publicznej korzyści płynących z nowych usług audiowizualnych i informacyjnych oraz nowych technologii,
- K. mając na uwadze, że przyjęto protokół do traktatu z Amsterdamu w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich w celu zapewnienia państwom członkowskim kompetencji do organizowania krajowego systemu nadawania publicznego w sposób dostosowany do potrzeb demokratycznych i kulturalnych ich społeczeństw, tak aby jak najlepiej służyć celowi zachowania pluralizmu mediów,
- L. mając na uwadze, że w powyższym zaleceniu Rec(2007)3 podkreśla się szczególną rolę nadawców publicznych jako źródła bezstronnych i niezależnych informacji i komentarzy oraz innowacyjnych i zróżnicowanych treści zgodnych z wysokimi standardami etycznymi i jakościowymi, a także jako forum debaty publicznej i środka promocji szerszego uczestnictwa jednostek w systemie demokratycznym, oraz mając na uwadze, że wnosi się w nim o pozostawienie państwom członkowskim uprawnień do dostosowania tej misji w celu realizacji jej funkcji w nowym środowisku medialnym,
- M. mając na uwadze, że pluralizm mediów można zagwarantować tylko poprzez właściwą równowagę polityczną treści nadawanych przez telewizję publiczną,
- N. mając na uwadze, że – jak pokazuje doświadczenie – nieograniczona koncentracja własności zagraża pluralizmowi i różnorodności kulturowej oraz że system oparty wyłącznie na wolnorynkowej konkurencji nie jest w stanie sam zagwarantować pluralizmu mediów,
- O. mając na uwadze, że oparty na dwóch filarach model telewizji prywatnej i publicznej oraz medialnych usług audiowizualnych, mający na celu wzmocnienie pluralizmu mediów, zasadniczo sprawdził się w Europie i powinien być dalej rozwijany,
- P. mając na uwadze, że koncentracja własności powoduje większą zależność osób zawodowo związanych z mediami od właścicieli dużych przedsiębiorstw medialnych,
- Q. mając na uwadze, że nowe technologie – a w szczególności przejście na cyfrową technologię produkcji i rozpowszechniania treści audiowizualnych oraz wejście na rynek nowych usług komunikacyjnych i informacyjnych – znacząco wpłynęły na ilość dostępnych produktów i sposobów rozpowszechniania; mając jednak na uwadze, że wzrost liczby mediów i usług nie gwarantuje automatycznie różnorodności treści; mając na uwadze, że potrzebne są zatem nowe, zaktualizowane środki zapewniające pluralizm mediów i różnorodność kulturową, a także bezzwłoczne i obiektywne informowanie społeczeństwa,
- R. mając na uwadze, że obecne ramy regulacyjne z zakresu telekomunikacji, odzwierciedlające bezpośredni związek i współzależność pomiędzy regulacjami dotyczącymi infrastruktury i treści, zapewniają państwom członkowskim odpowiednie instrumenty techniczne do ochrony pluralizmu mediów i treści, takie jak przepisy dotyczące dostępu i zobowiązania do transmisji,
- S. przypominając zarazem, że poszanowanie pluralizmu informacji i różnorodności treści nie jest automatycznie gwarantowane w ramach dokonujących się postępów technologicznych, lecz musi być realizowane poprzez aktywną, ciągłą i uważną politykę krajowych i europejskich władz publicznych,
- T. mając na uwadze, że chociaż Internet bardzo zwiększył dostęp do różnych źródeł informacji, poglądów i opinii, nie zastąpił jeszcze tradycyjnych mediów w charakterze decydującego elementu opiniotwórczego;
- U. mając na uwadze, że wskutek rozwoju technologicznego wydawcy gazet w coraz większym stopniu rozpowszechniają treści przez Internet i są w związku z tym w dużej mierze zależni od dochodu z reklam (on-line),

Czwartek, 25 września 2008 r.

- V. mając na uwadze, że media pozostają narzędziem oddziaływania politycznego oraz że występuje znaczne zagrożenie zdolności mediów w zakresie pełnienia roli stróża demokracji, spowodowane tendencją prywatnych przedsiębiorstw medialnych do kierowania się głównie zyskiem finansowym; mając na uwadze, że niesie to ze sobą niebezpieczeństwo utraty różnorodności, jakości treści i wielości poglądów, a zatem ochrony pluralizmu mediów nie można pozostawić wyłącznie mechanizmom rynkowym;
- W. mając na uwadze, że duże przedsiębiorstwa medialne stworzyły sobie poważną i często dominującą pozycję w niektórych państwach członkowskich oraz mając na uwadze zagrożenie, jakie dla niezależności mediów stanowi istnienie grup prasowych należących do przedsiębiorstw, które mogą ubiegać się o przyznawanie im zamówień publicznych,
- X. mając na uwadze, że wkład wielonarodowych przedsiębiorstw medialnych w niektórych państwach członkowskich jest kluczowy dla ożywienia sektora mediów, lecz że warunki pracy i wynagrodzenia powinny również ulec pewnej poprawie,
- Y. mając na uwadze, że należy poprawić warunki i jakość pracy osób zawodowo związanych z mediami oraz że z powodu braku gwarancji socjalnych coraz większa liczba dziennikarzy jest zatrudniona na niepewnych warunkach,
- Z. mając na uwadze, że prawo konkurencji UE zaledwie w ograniczonym stopniu zdolne jest podejmować kwestie koncentracji mediów, ponieważ działania ukierunkowane na tworzenie pionowej i poziomej koncentracji własności mediów w nowych państwach członkowskich nie osiągnęły progu finansowego, powyżej którego zastosowanie miałyby prawo konkurencji UE,
- AA. mając na uwadze, że ustanowienie zbyt restrykcyjnych reguł w zakresie własności mediów może zaszkodzić konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich na rynku światowym i zwiększyć wpływy grup medialnych spoza Europy,
- AB. mając na uwadze, że konsumenci mediów winni mieć dostęp do szerokiego wyboru treści,
- AC. mając na uwadze, że twórcy mediów dążą do produkowania treści o jak najwyższej jakości, lecz panujące warunki nie są jednakowo zadowalające, aby udało się to osiągnąć we wszystkich państwach członkowskich,
- AD. mając na uwadze, że rozwój nowych mediów (szerokopasmowy Internet, kanały satelitarne, naziemna telewizja cyfrowa itp.) oraz zróżnicowane formy własności mediów same w sobie nie są wystarczające do zapewnienia pluralizmu w zakresie treści mediów,
- AE. mając na uwadze, że zarówno w sektorze publicznym, jak i komercyjnym należy stosować przepisy w zakresie jakości treści i ochrony małoletnich,
- AF. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa medialne są niezastąpione, jeżeli chodzi o pluralizm mediów i ochronę demokracji, a zatem powinny czynnie angażować się w praktyki związane z etyką i społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw,
- AG. mając na uwadze, że w komercyjnych przedsiębiorstwach medialnych wykorzystuje się w coraz większym stopniu treści tworzone przez prywatnych użytkowników – zwłaszcza w odniesieniu do treści audiowizualnych – za symboliczną opłatą lub nieodpłatnie, co rodzi problemy związane z etyką i ochroną prywatności, wywierając nadmierną presję konkurencyjną na dziennikarzy i inne osoby zawodowo związane z mediami,
- AH. mając na uwadze, że blogi internetowe wnoszą nowy ważny wkład w wolność słowa i są coraz częściej wykorzystywane zarówno przez osoby zawodowo związane z mediami, jak i osoby prywatne,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- AI. mając na uwadze, że nadawcy publiczni muszą otrzymywać stabilne finansowanie, działać w uczciwy i zrównoważony sposób oraz dysponować środkami na rzecz promowania interesu publicznego i wartości społecznych,
- AJ. mając na uwadze, że państwa członkowskie posiadają możliwość szerokiej interpretacji misji mediów publicznych i ich finansowania,
- AK. mając na uwadze, że media publiczne posiadają znaczącą pozycję na rynku jedynie w obszarze audiowizualnym i nielinearnym,
- AL. mając na uwadze, że europejski model audiowizualny powinien się nadal opierać na równowadze między silnym, niezależnym i pluralistycznym sektorem publicznym a dynamicznym sektorem komercyjnym; mając na uwadze, że ciągłość tego modelu jest niezbędna dla żywotności i jakości twórczości, dla pluralizmu mediów oraz dla poszanowania i promowania różnorodności kulturowej,
- AM. mając na uwadze, że czasami media publiczne w państwach członkowskich narażone są z jednej strony na nieodpowiednie finansowanie, a z drugiej na naciski polityczne,
- AN. mając na uwadze, że wywiązywanie się z zadań, jakie poszczególne państwa członkowskie powierzyły nadawcom publicznym wymaga stałych nakładów finansowych oraz gwarancji niezależności, co we wszystkich państwach członkowskich jest dalekie od rzeczywistości,
- AO. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich media publiczne mogą odgrywać pierwszoplanową rolę w zakresie zarówno jakości, jak i odbiorców,
- AP. mając na uwadze, że dostęp wszystkich obywateli do treści o wysokiej jakości i różnorodności staje się jeszcze ważniejszy w kontekście przemian technologicznych i wzmożonej koncentracji oraz w coraz bardziej konkurencyjnym otoczeniu poddanym globalizacji; mając na uwadze, że publiczne usługi audiowizualne mają zasadnicze znaczenie dla demokratycznego kształtowania opinii, umożliwiającego obywatelom zapoznanie się z różnorodnością kulturową i gwarantującego pluralizm; mając ponadto na uwadze, że publiczny sektor audiowizualny powinien mieć możliwość korzystania z nowych platform nadawczych, aby wywiązać się z powierzonego mu zadania dotarcia do wszystkich grup składających się na społeczeństwo, niezależnie od stosowanych zasad dostępu;
- AQ. mając na uwadze, że media publiczne muszą otrzymywać wystarczające finansowanie publiczne w celu umożliwienia im konkurowania z mediami komercyjnymi w zakresie oferowania wysokiego poziomu treści kulturowych i informacyjnych,
- AR. mając na uwadze, że w ostatniej dekadzie pojawiły się w mediach nowe stacje i że rosnący udział sklepów internetowych w dochodach z reklam niepokoi przedsiębiorstwa z branży tradycyjnych środków przekazu,
- AS. mając na uwadze, że nadawcy publiczni i komercyjni będą w dalszym ciągu odgrywać uzupełniające się role wraz z nowymi podmiotami rynku audiowizualnego cechującego się wielością platform nadawczych,
- AT. mając na uwadze, że UE nie posiada rzeczywistych kompetencji do regulowania kwestii koncentracji mediów, jednak uprawnienia w różnych dziedzinach polityki pozwalają jej na odgrywanie czynnej roli w ochronie i promowaniu pluralizmu mediów; mając na uwadze, że dziedzinami, w których UE może oraz powinna prowadzić aktywną politykę na rzecz wzmocnienia i promowania pluralizmu mediów są: prawo konkurencji, prawodawstwo z zakresu pomocy państwa, regulacje sektora audiowizualnego i telekomunikacyjnego, a także (handlowe) stosunki zewnętrzne,
- AU. mając na uwadze rosnącą liczbę konfliktów związanych z wolnością wypowiedzi,
- AV. mając na uwadze, że w społeczeństwie informacyjnym edukacja medialna odgrywa kluczową rolę w umożliwianiu obywatelom świadomego i czynnego uczestnictwa w życiu demokratycznym,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- AW. mając na uwadze, że w świetle zwiększonej oferty informacyjnej (do czego w szczególności przyczynia się Internet) coraz ważniejsza staje się interpretacja i ocena wartości informacji;
- AX. mając na uwadze, że promowanie alfabetyzacji medialnej wśród obywateli Unii Europejskiej powinno mieć charakter o wiele bardziej systematyczny,
- AY. mając na uwadze, że europejskie media działają obecnie na zglobalizowanym rynku, co oznacza, że rozległe ograniczenia dotyczące ich stanu własnościowego znacznie zmniejszą ich konkurencyjność w stosunku do przedsiębiorstw w krajach trzecich, które nie są związane podobnymi ograniczeniami; mając na uwadze, że z tego względu konieczne jest osiągnięcie równowagi pomiędzy konsekwentnym stosowaniem sprawiedliwych przepisów dotyczących konkurencji i wprowadzeniem wentyli bezpieczeństwa na korzyść różnorodności mediów, a zagwarantowaniem przedsiębiorstwom niezbędnej elastyczności umożliwiając im konkurowanie na międzynarodowym rynku mediów,
- AZ. mając na uwadze, że żyjemy w społeczeństwie, w którym jesteśmy ustawicznie zalewani informacjami, komunikacją w czasie rzeczywistym i nieprzefiltrowanymi wiadomościami, gdy tymczasem selekcja informacji wymaga specyficznych umiejętności,
- BA. mając na uwadze, że wzmocnienie i wspieranie pluralizmu mediów musi stanowić kluczowy element stosunków zewnętrznych UE (w obszarze handlu i innych obszarach), szczególnie w kontekście europejskiej polityki sąsiedztwa (ENP), strategii rozszerzenia oraz dwustronnych umów o partnerstwie,
1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ochrony pluralizmu mediów, do zapewnienia wszystkim obywatelom UE dostępu do swobodnych i zróżnicowanych mediów we wszystkich państwach członkowskich oraz do zalecenia ewentualnych koniecznych ulepszeń;
 2. jest przekonana, że pluralistyczny system mediów jest zasadniczym warunkiem dalszego istnienia demokratycznego europejskiego modelu społeczeństwa;
 3. uważa, że europejski krajobraz mediów podlega postępującemu procesowi ujednoczenia zarówno w zakresie mediów jak i rynków.
 4. podkreśla, że koncentracja własności systemu mediów tworzy otoczenie sprzyjające monopolizacji rynku reklamowego, wprowadza bariery utrudniające wchodzenie na rynek dla nowych podmiotów oraz prowadzi do ujednoczenia treści medialnych;
 5. zauważa, że rozwój systemu mediów napędzany jest coraz częściej chęcią zysku i że w związku z tym procesy społeczne, polityczne lub gospodarcze, czy też wartości ujęte w kodeksach etyki dziennikarskiej nie są należycie zagwarantowane; stwierdza zatem, że prawo konkurencji musi być ściśle powiązane z prawem w zakresie mediów, aby zapewnić dostępność, konkurencję i dobrą jakość oraz uniknąć konfliktów między koncentracją własności mediów a władzami politycznymi, z uwagi na to że konflikty te szkodzą wolnej konkurencji, równym regułom gry i pluralizmowi;
 6. przypomina państwom członkowskim, że podejmując decyzje, krajowe urzędy regulacji muszą zawsze dążyć do równowagi między swymi obowiązkami a wolnością wypowiedzi, której ochrona w ostatniej instancji należy do właściwości sądów;
 7. zachęca Komisję do zaangażowania się w działania na rzecz stabilnych ram prawnych gwarantujących wysoki poziom ochrony pluralizmu we wszystkich państwach członkowskich;
 8. domaga się zatem zapewnienia równowagi między nadawcami publicznymi i prywatnymi – w tych państwach członkowskich, w których istnieją nadawcy publiczni – oraz ścisłego powiązania prawa konkurencji i prawa w zakresie mediów w celu wzmocnienia pluralizmu w mediach;

Czwartek, 25 września 2008 r.

9. uważa, że głównym celem władz publicznych powinno być stworzenie warunków, które zapewnią wysoki poziom jakości mediów (włącznie z mediami publicznymi), zabezpieczą różnorodność mediów oraz zagwarantują całkowitą niezależność dziennikarzy;
10. domaga się działań na rzecz poprawy konkurencyjności europejskich koncernów medialnych, aby w ten sposób istotnie kształtować wzrost gospodarczy, który należy wspierać również poprzez zwiększanie świadomości i wiedzy obywateli na temat kwestii ekonomiczno-finansowych;
11. podkreśla rosnący wpływ inwestorów z sektora medialnego z państw trzecich w UE, w szczególności w nowych państwach członkowskich;
12. wzywa do konsekwentnego stosowania przepisów prawa konkurencji na poziomie europejskim i krajowym w celu zagwarantowania wysokiego poziomu konkurencyjności oraz umożliwienia nowym konkurentom wejścia na rynek;
13. uważa, że prawo konkurencji UE przyczyniło się do ograniczenia koncentracji mediów; podkreśla jednak znaczenie niezależnej kontroli mediów przez państwa członkowskie i wzywa w związku z tym do zapewnienia skuteczności, jasności, przejrzystości i wysokiego poziomu krajowych przepisów w zakresie mediów;
14. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji, która zamierza opracować specjalne wskaźniki do oceny pluralizmu mediów;
15. zwraca się o sporządzenie dalszych wskaźników – wykraczających poza kwestię pluralizmu mediów – służących do badania systemu mediów i obejmujących zagadnienia związane z demokracją, praworządnością, prawami człowieka, prawami mniejszości oraz kodeksami etyki dziennikarskiej;
16. uważa, że zasady dotyczące koncentracji mediów powinny obejmować nie tylko własność i produkcję treści medialnych, lecz także kanały (elektroniczne) i mechanizmy dostępu do treści i ich rozpowszechniania w Internecie, takie jak wyszukiwarki.
17. podkreśla konieczność zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do informacji;
18. uznaje, że samoregulacja odgrywa ważną rolę w zapewnianiu pluralizmu mediów; z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe inicjatywy branżowe w tej dziedzinie;
19. zachęca do stworzenia karty wolności mediów w celu zagwarantowania wolności wypowiedzi i pluralizmu;
20. domaga się przestrzegania wolności mediów oraz konsekwentnej zgodności relacji przekazywanych przez media z kodeksem etycznym;
21. podkreśla konieczność wprowadzenia monitorowania i wdrażania systemów pluralizmu mediów w oparciu o rzetelne i bezstronne wskaźniki;
22. podkreśla potrzebę zapewnienia przez władze UE i państw członkowskich niezależności dziennikarskiej i wydawniczej przy pomocy właściwych i konkretnych gwarancji prawnych i społecznych oraz wskazuje na znaczenie stworzenia i jednolitego stosowania – w państwach członkowskich oraz na wszystkich rynkach, na których prowadzą działalność przedsiębiorstwa medialne mające siedzibę w UE – statutów redakcyjnych uniemożliwiających właścicielom, udziałowcom lub podmiotom zewnętrznym, takim jak rządy, ingerowanie w treści informacyjne;
23. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia przy pomocy odpowiednich środków właściwej równowagi między drażliwymi kwestiami natury politycznej i społecznej, zwłaszcza w odniesieniu do programów informacyjnych i poruszających bieżące tematy;

Czwartek, 25 września 2008 r.

24. z zadowoleniem przyjmuje dynamikę i różnorodność, jakie w sektor mediów wniosły nowe środki przekazu, i popiera odpowiedzialne wykorzystywanie wszystkich nowych technologii, takich jak telewizja komórkowa, jako platformy mediów komercyjnych, publicznych i obywatelskich;
25. zachęca do otwartej dyskusji na temat wszystkich kwestii związanych ze statusem blogów internetowych;
26. popiera ochronę praw autorskich w mediach internetowych poprzez obowiązek podawania źródeł podczas cytowania wypowiedzi przez osoby trzecie;
27. zaleca włączenie alfabetyzacji medialnej w UE do kluczowych kompetencji europejskich i wspiera opracowywanie europejskich podstawowych programów szkoleń w zakresie alfabetyzacji medialnej, podkreślając przy tym ich rolę w pokonywaniu wszelkiego rodzaju „przepaści cyfrowych”;
28. podkreśla, że zgodnie z ww. zaleceniem nr 1466 (2000) celem edukacji medialnej musi być zapewnienie obywatelom sposobów krytycznej interpretacji i korzystania ze stale rosnącej ilości przekazywanych im informacji; uważa, że dzięki temu procesowi uczenia się obywatele będą umieli formułować przekazy i wybierać najwłaściwsze media dla wzajemnej komunikacji, a przez to w pełni korzystać ze swoich praw w zakresie wolności informacji i wypowiedzi;
29. wzywa Komisję, aby w swym europejskim podejściu do alfabetyzacji medialnej poświęciła dostateczną uwagę normom krytycznej oceny treści oraz wymianie najlepszych praktyk w tym zakresie;
30. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wzmocniły obiektywne ramy przyznawania koncesji na nadawanie programów telewizji kablowej i satelitarnej oraz programów analogowych i cyfrowych, w oparciu o przejrzyste i bezstronne kryteria, w celu ustanowienia pluralistycznego systemu konkurencji i unikania nadużyć ze strony monopolii;
31. przypomina Komisji, że niejednokrotnie zwracał się do niej o opracowanie dyrektywy mającej na celu zapewnienie pluralizmu, sprzyjanie różnorodności kulturowej i jej ochronę zgodnie z definicją konwencji UNESCO o różnorodności kulturowej, a także zapewnienie wszystkim przedsiębiorstwom medialnym dostępu do środków technicznych, które pozwolą im dotrzeć do wszystkich obywateli;
32. nalega, by państwa członkowskie wspierały nadawców publicznych oferujących wysoką jakość, mogących być realną alternatywą dla programów stacji komercyjnych i zajmować – bez konieczności konkurowania o oglądalność i o wpływy z reklam – bardziej eksponowane miejsce w europejskim krajobrazie, jako filary ochrony pluralizmu mediów, dialogu demokratycznego i dostępu wszystkich obywateli do programów dobrej jakości;
33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania ściślejszej współpracy między europejskimi urzędami regulacji oraz do intensyfikacji formalnych i nieformalnych rozmów i wymian poglądów między urzędami regulacji w dziedzinie nadawania;
34. zaleca, aby w stosownych przypadkach media publiczne w państwach członkowskich odzwierciedlały wielokulturowy charakter regionów;
35. zachęca do ujawniania właścicieli wszystkich przedsiębiorstw medialnych, co pomoże w osiągnięciu większej przejrzystości w zakresie celów i charakterystyki nadawcy i wydawcy;
36. zachęca państwa członkowskie do dopilnowania, aby stosowanie krajowego prawa konkurencji do środków masowego przekazu oraz do Internetu i sektora technologii komunikacyjnych ułatwiało i promowało pluralizm mediów; wzywa Komisję do uwzględnienia – przy wprowadzaniu w życie przepisów UE dotyczących konkurencji – ich wpływu na pluralizm mediów;

Czwartek, 25 września 2008 r.

37. zaleca opracowanie i wdrożenie przepisów dotyczących pomocy państwa w sposób umożliwiający mediom publicznym i obywatelskim pełnienie ich funkcji w dynamicznie zmieniającym się środowisku przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że media publiczne w przejrzysty i odpowiedzialny sposób wykonują funkcje powierzone im przez państwa członkowskie bez nadużywania środków publicznych z pobudek natury politycznej lub ekonomicznej;
38. zwraca się do Komisji o należyte uwzględnienie – przy podejmowaniu decyzji o konieczności dokonania przeglądu ww. komunikatu Komisji z 2001 r. w sprawie radiofonii i telewizji – konwencji UNESCO o różnorodności kulturowej i wyżej wymienionego zalecenia Rec (2007)3; domaga się, aby – w razie podjęcia przez Komisję decyzji o przeglądzie dotychczasowych wytycznych – wszelkie proponowane środki i wyjaśnienia zostały ocenione pod kątem ich wpływu na pluralizm mediów oraz aby w należyty sposób przestrzegały kompetencji państw członkowskich;
39. zaleca Komisji wykorzystanie przeglądu ww. komunikatu Komisji z 2001 r. w sprawie radiofonii i telewizji – jeżeli Komisja uzna to za konieczne – jako sposobu na wzmocnienie pozycji nadawców publicznych będących istotnym gwarantem pluralizmu mediów w UE;
40. uważa, że aby publiczne media audiowizualne mogły pełnić swą misję w dobie technologii cyfrowych, powinny, poza tradycyjnymi programami, koniecznie rozwijać nowe usługi informacyjne i media oraz być w stanie współdziałać z każdą siecią i platformą cyfrową;
41. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w życie w niektórych państwach członkowskich przepisów nakładających na operatorów telewizji kablowej wymóg włączenia kanałów państwowych do sieci oraz przyznania nadawcom publicznym części pasma cyfrowego;
42. wzywa Komisję do szerokiego pojmowania misji nadawców publicznych zgodnie z dynamiczną i dalekowzroczną interpretacją wyżej wymienionego protokołu do traktatu z Amsterdamu, zwłaszcza w odniesieniu do nieskrępowanego udziału nadawców publicznych w rozwoju technologicznym oraz pochodnych formach produkcji i prezentacji treści (w postaci usług linearnych i nielinearnych); powinno to również obejmować odpowiednie finansowanie nowych usług jako element misji nadawania publicznego;
43. ponownie stwierdza, że podczas regulacji kwestii wykorzystania pasma należy uwzględniać cele interesu publicznego, takie jak pluralizm mediów, i dlatego regulacja ta nie może podlegać czysto rynkowemu systemowi; ponadto państwa członkowskie powinny pozostać odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w sprawie przyznawania częstotliwości, tak aby spełniały specyficzne potrzeby społeczeństwa, zwłaszcza w odniesieniu do ochrony i promowania pluralizmu mediów;
44. zaleca, aby podczas przeglądu pakietu telekomunikacyjnego zachować, a w razie potrzeby rozszerzyć przepisy w zakresie obowiązkowej transmisji;
45. zgadza się z ww. zaleceniem Rec(2007)2 dotyczącym pluralizmu mediów (CM/Rec (2007)2), zgodnie z którym należy zapewnić dostawcom treści medialnych sprawiedliwy dostęp do sieci komunikacji elektronicznej;
46. wskazuje na swoją ww. rezolucję z dnia 13 listopada 2007 r., biorąc pod uwagę znaczenie interoperacyjności dla pluralizmu środków masowego przekazu;
47. domaga się zrównoważonego podejścia do przyznawania dywidendy cyfrowej w celu zapewnienia równego dostępu wszystkim podmiotom, gwarantując w ten sposób pluralizm środków masowego przekazu;
48. jest zaniepokojony dominacją kilku dużych podmiotów działających on-line, co ogranicza wchodzenie nowych podmiotów na rynek i tym samym hamuje kreatywność i przedsiębiorczość w tym sektorze;

Czwartek, 25 września 2008 r.

49. wzywa do większej przejrzystości w odniesieniu do przechowywanych przez wyszukiwarki internetowe, dostawców usług poczty elektronicznej oraz serwisy społecznościowe danych osobowych i informacji dotyczących użytkowników;

50. jest zdania, że regulacje na poziomie UE w sposób wystarczający gwarantują dostępność elektronicznych przewodników ramówek programów i tym podobnych narzędzi przeglądania i nawigacji, ale uważa, że można by rozważyć dalsze działania w odniesieniu do sposobu, w jaki przedstawiane są informacje na temat dostępnych programów w celu zapewnienia łatwego dostępu do usług użyteczności publicznej; wzywa Komisję do tego, by na drodze procedury zasięgnięcia opinii, uzyskała informację, czy celem zagwarantowania pluralizmu środków masowego przekazu konieczne jest wprowadzenie minimalnych wytycznych, czy raczej szczegółowych przepisów sektorowych;

51. wzywa do zapewnienia równowagi między nadawcami publicznymi i prywatnymi oraz spójnego stosowania prawa ochrony konkurencji i prawa w zakresie mediów w celu wzmocnienia pluralizmu w mediach.

52. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.

Opanowanie wzrostu cen energii

P6_TA(2008)0460

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie opanowania wzrostu cen energii

(2010/C 8 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 29 września 2005 r. w sprawie zależności paliwowej⁽¹⁾ oraz z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie kryzysu w sektorze rybołówstwa w następstwie rosnących cen paliw⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 czerwca 2008 r. zatytułowany „Jak przeciwdziałać negatywnym skutkom wyższych cen ropy naftowej?” (COM(2008)0384),
- uwzględniając konkluzje Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 19 i 20 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając porozumienie osiągnięte na nieformalnym posiedzeniu Rady Ecofin, które odbyło się w dniach 12 i 13 września 2008 r. w Nicei,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ceny ropy naftowej osiągnęły w lecie najwyższy w historii poziom (w wartościach rzeczywistych), wzrastają również ceny innych produktów energetycznych, a płaconych przez konsumentów cen paliw nie omija tendencja wyznaczona przez ceny ropy naftowej; mając na uwadze, że presję na ceny ropy zwiększa słabość dolara USA,
- B. mając na uwadze, że prognozy wskazują, iż w perspektywie średnio- i długoterminowej utrzymają się wysokie ceny ropy naftowej, oraz że będzie to miało negatywny wpływ na inflację i wzrost gospodarczy w UE,
- C. mając na uwadze, że wyższy poziom cen energii osłabia siłę nabywczą obywateli UE, przy czym ten negatywny wpływ jest najbardziej odczuwalny przez najuboższe gospodarstwa domowe i przez energochłonne sektory przemysłu,
- D. mając na uwadze, że na wzrost cen energii ma wpływ szereg złożonych grup czynników: zmiany w strukturze dostaw ropy i zapotrzebowania na nią, zmniejszenie liczby i wielkości nowych pól naftowych, ograniczony rozwój produkcji ropy, czynniki geopolityczne, spadek inwestycji w postęp technologiczny, wyższe koszty inwestycji, a także brak wykwalifikowanej siły roboczej w głównych krajach produkujących ropę; mając na uwadze, że niektóre kraje produkujące ropę przejawiają tendencje do wykorzystywania swoich zasobów naturalnych do celów politycznych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, str. 580.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0308.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- E. mając na uwadze, że większa przejrzystość i wiarygodność oraz częstsza publikacja danych na temat komercyjnych zapasów ropy naftowej są istotne dla skutecznego funkcjonowania rynków ropy,
- F. mając na uwadze, że obecny zamęt finansowy popchnął inwestorów do poszukiwania alternatywnych inwestycji i przyczynił się do zwiększenia krótkoterminowych wahań cen,
- G. mając na uwadze, że gospodarka UE jest nadal w dużej mierze uzależniona od importu ropy naftowej, a potencjalne nowe pola naftowe to w większości „nietypowe złoża”, co zwiększa koszty inwestycji w ich rozwój,
- H. mając na uwadze, że wspólna europejska polityka zagraniczna w dziedzinie energetyki, oparta na zasadach solidarności i zróżnicowania dostaw, przyniosłaby efekt synergii zapewniający Unii Europejskiej bezpieczeństwo dostaw, wzmacniając jednocześnie jej pozycję, poprawiając jej zdolność do podejmowania działań w kwestiach związanych z polityką zagraniczną i zwiększając jej wiarygodność jako partnera na arenie światowej,
1. podkreśla, że jeśli nie dojdzie do globalnego uzgodnienia zmian w zakresie polityki energetycznej i zużycia energii, to popyt na energię będzie w nadchodzących dziesięcioleciach wzrastał; wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu cen energii, zwłaszcza ze względu na jego negatywny wpływ na gospodarkę światową i na konsumentów, utrudniający również osiągnięcie celów zawartych w strategii lizbońskiej;
 2. podkreśla konieczność podjęcia środków, dzięki którym gospodarka UE będzie mogła utrzymać swoją konkurencyjność i dostosować się do nowych warunków wynikających z cen energii;
 3. wzywa do zdecydowanego zaangażowania politycznego na rzecz konkretnych środków zmierzających do obniżenia zapotrzebowania na energię, do propagowania odnawialnych źródeł energii i wydajności energetycznej, do dywersyfikacji dostaw energii oraz do zmniejszenia zależności od importu paliw kopalnych; uważa, że taka zmiana to najlogiczniejsza reakcja na wyższe ceny energii, gdyż zwiększy ona stabilność na rynkach energii, przyniesie konsumentom długoterminowe korzyści cenowe i pozwoli zrealizować cele Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu i dołączonego do niej protokołu z Kioto; uznaje potrzebę poparcia tych strategicznych środków poprzez współmierne zasoby finansowe w dziedzinie badań i rozwoju;
 4. uważa, że państwa członkowskie powinny podjąć krótkoterminowe i ukierunkowane środki łagodzące negatywne skutki odczuwane przez najuboższe gospodarstwa domowe; podkreśla jednak, że należy unikać środków, które wywołują wzrost inflacji, ponieważ mogą one zaszkodzić trwałości finansów publicznych, a także mogą zostać zdeprecjonowane poprzez wyższe ceny ropy naftowej;
 5. utrzymuje swoje stanowisko z pierwszego czytania z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/54/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej ⁽¹⁾ i z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽²⁾; uważa, że Komisja powinna przedstawić komunikat w sprawie rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego w Unii Europejskiej; wzywa państwa członkowskie, by określiły krajowe definicje ubóstwa energetycznego i opracowały krajowe plany działania w celu zlikwidowania ubóstwa energetycznego; wzywa Komisję, by nie tylko czuwała nad przestrzeganiem zobowiązań w zakresie usługi powszechnej i publicznej, ale także śledziła i koordynowała dane dostarczane przez państwa członkowskie;
 6. wzywa Komisję do dopilnowania, by proponowana Konsumencka Karta Energetyczna jasno określała prawa konsumentów; wzywa krajowe organy regulacyjne, by wykorzystywały swoje uprawnienia do pomocy konsumentom;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0294.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0347.

Czwartek, 25 września 2008 r.

7. odnotowuje fakt, że ceny ropy naftowej spadły w ciągu ostatnich kilku tygodni do 100 USD za baryłkę, przerywając ciągłą tendencję wzrostową; zauważa jednak z niepokojem, że konsumenci w dalszym ciągu płacą za energię wyższe ceny, które nie zawsze w pełni odzwierciedlają spadkowe wahania cen ropy naftowej; wzywa Komisję do monitorowania sytuacji cenowej, a szczególnie kwestii, na ile konsumenci odczuwają wpływ wzrostu lub spadku cen;
8. wzywa Komisję do zagwarantowania zgodności z obowiązującymi w UE zasadami konkurencji, ze szczególnym uwzględnieniem dochodzeń w sprawie praktyk antykonkurencyjnych, a także ich zwalczania w sektorach gazu i energii elektrycznej, a także w sektorze rafinacji ropy i dystrybucji do punktów konsumpcji;
9. wzywa Komisję do zbadania związków między cenami ropy i gazu w długoterminowych umowach w sprawie zakupu gazu i do przedstawienia odpowiedniego rozwiązania politycznego;
10. wzywa Radę ECOFIN do wprowadzenia obniżonej stawki podatku VAT od energooszczędnych towarów i usług;
11. zachęca do stosowania środków wspierających procesy dostosowawcze w energochłonnych sektorach przemysłu i usług, tak aby mogły one być bardziej wydajne energetycznie; wzywa jednak Komisję do śledzenia skutków tego typu środków oraz do podjęcia odpowiednich działań w razie wystąpienia zakłóceń konkurencji;
12. podkreśla ponadto, że odnawialne źródła energii w połączeniu ze środkami zmierzającymi do oszczędności energii, w tym zachętami do poprawy wydajności energetycznej gospodarstw domowych, zmniejszają zależność Europy od importu energii, a przez to ograniczają polityczne i gospodarcze ryzyko wynikające z rzeczzonego importu;
13. wzywa Komisję do zagwarantowania pierwszeństwa kwestii oszczędności energii, wydajności energetycznej oraz odnawialnych źródeł energii przy opracowywaniu przyszłej polityki energetycznej UE, zwłaszcza w ramach przygotowywanego drugiego strategicznego przeglądu polityki energetycznej;
14. uważa, że Europejski Bank Inwestycyjny powinien odgrywać znacznie większą rolę w finansowaniu projektów dotyczących wydajności energetycznej, odnawialnych źródeł energii oraz badań i rozwoju, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw;
15. zwraca uwagę na zwiększenie w niektórych państwach członkowskich dochodów z podatków od energii, spowodowane przez niedawny wzrost cen ropy naftowej; podkreśla znaczenie odpowiedniej polityki fiskalnej jako środka obniżającego zależność od paliw kopalnych, uwzględniającego zmiany klimatyczne i stwarzającego zachętę do zwiększania inwestycji w wydajność energetyczną, odnawialne źródła energii i produkty przyjazne dla środowiska naturalnego;
16. zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosku dotyczącego przeglądu dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁾ (zwanej „dyrektywą o opodatkowaniu energii”), po uprzednim uważnym zbadaniu wpływu, jakie środki podatkowe mogą wywrzeć na inflację, na nowe inwestycje oraz na przejście w UE na gospodarkę niskoemisyjną i wydajną energetycznie;
17. podkreśla znaczenie większej przejrzystości i wiarygodności danych dotyczących rynków i komercyjnych zapasów ropy naftowej; uważa, iż jest to istotne dla lepszego zrozumienia ewolucji cen produktów naftowych; wzywa do dokonania we właściwym czasie przeglądu wspólnotowych przepisów w sprawie interwencyjnych zapasów ropy;
18. podkreśla, że w sprawach polityki energetycznej UE powinna mówić jednym głosem; ponownie podkreśla znaczenie wspólnej polityki energetycznej UE oraz zaangażowania w europejską politykę sąsiedztwa; w tym kontekście wyraża przekonanie, że UE powinna objąć wiodącą rolę w dialogu na temat energii z głównymi krajami dostarczającymi ropę i gaz; z zadowoleniem przyjmuje zamysł organizacji szczytu gromadzącego państwa będące konsumentami i producentami ropy i gazu, mającego na celu osiągnięcie większej stabilności cen, większej przewidywalności dostaw oraz wprowadzenia płatności w euro;

(1) Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 51.

Czwartek, 25 września 2008 r.

19. zachęca przedsiębiorstwa z UE do przyjęcia bardziej aktywnej postawy poprzez dokonywanie znaczących inwestycji oraz do odgrywania wiodącej roli w dziedzinie nowych technologii oraz umiejętności inżynierskich w celu utrzymania pozycji kluczowych partnerów dla państw będących głównymi producentami ropy; zauważa, że inwestycje są szczególnie potrzebne w odniesieniu do rozwoju zdolności rafineryjnych i poszukiwawczych w celu zaspokojenia rosnącego popytu;
20. zauważa, że należy podnosić odpowiedzialność społeczną głównych przedsiębiorstwa naftowych w celu utworzenia drogi dla większej liczby prywatnych inwestycji w energetyce na rzecz programów oszczędzania energii i alternatywnych technologii energetycznych oraz związanej z nimi działalności badawczo-rozwojowej;
21. zwraca się do państw członkowskich o koordynowanie działań politycznych mających rozwiązać problem wzrostu cen energii; wzywa Komisję do przedłożenia analizy opartej na środkach politycznych państw członkowskich reprezentujących najlepsze wzorce podejmowania wyzwań wynikających z wysokich cen energii;
22. wzywa Radę, by jak najszybciej doprowadziła do porozumienia w sprawie dalszych kroków w tworzeniu wewnętrznego, w pełni zliberalizowanego rynku energii, ponieważ przyczyni się to do zmniejszenia wrażliwości UE na wahania cen energii i zwiększy bezpieczeństwo dostaw; ponownie wyraża w tym kontekście silne poparcie dla realizacji wewnętrznego rynku energii w UE;
23. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Biała księga na temat zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością

P6_TA(2008)0461

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie białej księgi na temat zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością (2007/2285(INI))

(2010/C 8 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 30 maja 2007 r. zatytułowaną „Strategia dla Europy w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością” (COM(2007)0279),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie promowania zdrowego żywienia i aktywności fizycznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając drugi europejski plan działania Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) dotyczący polityki w zakresie żywności i odżywiania na lata 2007-2012, przyjęty przez ośrodek regionalny WHO w Belgradzie w dniach 17-20 września 2007 r., a także Europejską Kartę Przeciwdziałania Otyłości przyjętą przez biuro regionalne WHO w 2006 r.,
- uwzględniając cele ustanowione podczas zorganizowanej przez WHO europejskiej konferencji ministerialnej, która odbyła się w Stambule w dniach 15–17 listopada 2006 r., razem z Europejską Kartą Przeciwdziałania Otyłości,
- uwzględniając globalną strategię w sprawie żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia przyjętą w dniu 22 maja 2004 r. na 57. światowym zgromadzeniu na rzecz zdrowia,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. zatrudnienia, polityki społecznej, zdrowia i konsumentów z dnia 2 i 3 czerwca 2005 r. w sprawie otyłości, odżywiania się i aktywności fizycznej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, str. 93.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- uwzględniając konkluzje Rady ds. zatrudnienia, polityki społecznej, zdrowia i konsumentów z dnia 5 i 6 grudnia 2007 r. dotyczące wprowadzenia w życie strategii UE w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością,
 - uwzględniając publikację europejskiego biura regionalnego WHO z 2006 r. zatytułowaną „Aktywność fizyczna i zdrowie w Europie: dowody działania”,
 - uwzględniając białą księgę Komisji na temat sportu z dnia 11 lipca 2007 r. (COM(2007)0391),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 25 września 2007 r. „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” (COM(2007)0551),
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0256/2008),
- A. mając na uwadze, że nadwaga, otyłość i choroba związana z odżywianiem stają się coraz większą epidemią i stanowią jedną z głównych przyczyn umieralności i chorób w Europie,
- B. mając na uwadze, że naukowo udowodniono, że częstotliwość występowania i stopień nasilenia chorób związanych z odżywianiem, w różnym stopniu odnoszą się do mężczyzn i kobiet,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z danymi WHO ponad 50 % dorosłej populacji Europejczyków to osoby z nadwagą lub otyłe,
- D. mając na uwadze, że otyłość dotyka ponad 5 milionów dzieci, a nadwaga prawie 22 miliony, a liczby te szybko rosną, w związku z czym w 2010 r. przewiduje się nadwagę lub otyłość u kolejnych 1,3 miliona dzieci rocznie,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami choroby związane z otyłością i nadwagą pochłaniają w niektórych państwach członkowskich do 6 % rządowych wydatków na opiekę zdrowotną; mając na uwadze, że pośrednie koszty tych chorób, generowane przykładowo przez zmniejszoną wydajność i urlopy chorobowe, są znacznie wyższe,
- F. mając na uwadze, że otyłość brzuszna jest naukowo uznana za jedną z głównych zapowiedzi szeregu chorób związanych z wagą, takich jak choroba krążenia i cukrzyca typu 2,
- G. mając na uwadze, że nawyki żywieniowe nabyte w dzieciństwie często pozostają w dorosłym życiu, a badania wykazały, że w przypadku otyłych dzieci prawdopodobieństwo stania się otyłymi dorosłymi jest większe,
- H. mając na uwadze, że obywatele Europy żyją w środowisku sprzyjającym otyłości, gdzie siedzący tryb życia zwiększa ryzyko otyłości,
- I. mając na uwadze, że złe odżywianie się stanowi główny czynnik ryzyka dla innych chorób związanych z odżywianiem, które są głównymi przyczynami śmiertelności w UE, takimi jak zawał, nowotwory, cukrzyca i udar,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- J. mając na uwadze, że raport Światowej Organizacji Zdrowia o stanie zdrowia na świecie w 2005 r. wykazuje w sposób analityczny, że duża ilość zgonów i chorób jest powodowana przez siedem głównych czynników ryzyka, z których sześć (nadciśnienie, cholesterol, indeks masy ciała, spożywanie niewystarczającej ilości owoców i warzyw, brak aktywności fizycznej i nadmierne spożywanie alkoholu) jest związanych z dietą i ćwiczeniami fizycznymi oraz mając na uwadze, że istotne jest zatem, by oddziaływać równocześnie na te czynniki warunkujące stan zdrowia w celu zapobiegania znaczącej liczbie zgonów i chorób,
- K. mając na uwadze, że aktywność fizyczna połączona z odżywianiem się w sposób zdrowy i zrównoważony jest najważniejszym środkiem zapobiegającym powstawaniu nadwagi; mając na uwadze, że jeden na trzech Europejczyków nie wykonuje w czasie wolnym jakichkolwiek ćwiczeń fizycznych, a tymczasem przeciętny Europejczyk spędza ponad pięć godzin dziennie w pozycji siedzącej; mając na uwadze, że wielu Europejczyków nie odżywia się w zrównoważony sposób,
- L. mając na uwadze, że liczba godzin wychowania fizycznego zmniejszyła się w ostatnich dziesięciu latach zarówno w szkołach podstawowych, jak i w średnich oraz że istnieją duże różnice między państwami członkowskimi w zakresie infrastruktury i wyposażenia,
- M. mając na uwadze, że wraz z Europejską Kartą Przeciwdziałania Otyłości, WHO ustanowiła cel osiągnięcia widocznych postępów w zwalczaniu otyłości u dzieci w ciągu kolejnych 4-5 lat, zmierzając do odwrócenia obecnej tendencji najpóźniej do 2015 r.,
- N. mając na uwadze, że odżywianie musi charakteryzować się ono pewnymi ilościowymi i jakościowymi właściwościami, które są nastawione na zaspokojenie indywidualnych potrzeb i ściśle przestrzegać zaleceń żywieniowych;
- O. mając na uwadze, że dieta musi zawierać następujące kategorie kryteriów, aby uznać ją za posiadającą „wartości zdrowotne”: 1) zawartość energii i składników odżywczych (wartość odżywcza), 2) kryteria zdrowotne i toksykologiczne (bezpieczeństwo żywności), 3) naturalne właściwości żywności (jej „estetyczne/smakowe” oraz „trawienne” walory), 4) ekologiczny charakter produkcji żywności (rolnictwo zrównoważone),
- P. mając na uwadze, że do problemu nadwagi i otyłości winno się podejść w sposób całościowy, działając poprzez obszary polityki rządowej oraz na różnych poziomach rządowych, w szczególności na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, ze szczególnym uwzględnieniem pomocniczości,
- Q. mając na uwadze, że nie należy przysmykać oczu na znaczenie, jakie alkohol (z jego wysokim zapotrzebowaniem kalorycznym) oraz palenie odgrywają w zaburzeniach łaknienia i picia, ani na udowodnione zagrożenia, jakie niosą one dla zdrowia,
- R. mając na uwadze, że należy uwzględnić społeczny wymiar problemu, a w szczególności fakt, że najwyższe wskaźniki nadwagi i otyłości odnotowywane są w grupach o gorszej sytuacji społeczno-ekonomicznej; mając na uwadze, że sytuacja ta może doprowadzić do pogłębiania nierówności w zakresie zdrowia oraz nierówności społeczno-ekonomicznych, przede wszystkim w przypadku najbardziej wrażliwych grup społecznych, takich jak osoby niepełnosprawne,
- S. mając na uwadze, że nierówności społeczno-ekonomiczne nabierają nowego znaczenia w sytuacji wzrostu cen nieprzetworzonych surowców (takich jak zboże, masło i mleko itd.), który nie ma sobie równych zarówno pod względem liczby produktów objętych podwyżkami, jak i pod względem ich skali,
- T. mając na uwadze wyższe ceny nieprzetworzonych surowców oraz zagmatwane zasady dystrybucji na dużą skalę w niektórych państwach członkowskich doprowadziły w niektórych państwach członkowskich do wzrostu cen podstawowych produktów spożywczych o wysokiej wartości odżywczej, takich jak warzywa i owoce oraz produkty mleczne bez cukru, co ma szkodliwy wpływ na budżet większości gospodarstw domowych w UE oraz mając na uwadze, że UE musi stawić czoła temu wyzwaniu;
- U. mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne stanowią 15 % czynnego społeczeństwa UE; mając ponadto na uwadze, że badania pokazują, że osoby niepełnosprawne są w większym stopniu narażone na otyłość, m. in. z powodu zmian patofizjologicznych w metabolizmie energii i strukturze ciała oraz ze względu na zanik mięśni i bezwład fizyczny,

Czwartek, 25 września 2008 r.

- V. mając na uwadze, że należy sprzyjać wszystkim inicjatywom podejmowanym przez wiele zaangażowanych stron w celu wzmocnienia dialogu, wymiany najlepszych praktyk oraz samoregulacji, takim jak platforma UE ds. żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia, a także grupa robocza ds. sportu i sieć UE na rzecz poprawiania zdrowia poprzez aktywność fizyczną (Health Enhancing Physical Activity, HEPA),
- W. uznając, że różne kuchnie tradycyjne powinny być propagowane jako część naszego dziedzictwa kulturowego, lecz jednocześnie, że należy dopilnować, by konsumenci byli świadomi ich faktycznego wpływu na zdrowie i mogli w ten sposób podejmować świadome decyzje,
- X. mając na uwadze, że konsumenci w Europie powinni mieć dostęp do informacji niezbędnych do wybrania najlepszego źródła pożywienia do optymalnej diety w świetle ich indywidualnego stylu życia i stanu zdrowia;
- Y. mając na uwadze fakt, że niedawne inicjatywy branżowe dotyczące samoregulacji sektora reklamowego odbijają się na równowadze i sposobach reklamowania żywności i napojów; mając na uwadze konieczność objęcia samoregulacyjnymi środkami wszystkich form marketingu, a w szczególności marketingu w Internecie oraz poprzez inne nowe środki przekazu, mając na uwadze, że reklamy w dziedzinie produktów spożywczych stanowią około połowy wszystkich reklam pojawiających się podczas emisji w telewizji programów dla dzieci oraz mając na uwadze, że istnieją niezbite dowody na to, że reklama telewizyjna wpływa na krótkoterminowe nawyki konsumpcyjne dzieci pomiędzy 2 a 11 rokiem życia; mając na uwadze, że stosowanie nowych form marketingu wykorzystujących wszelkie środki technologiczne, a w szczególności tak zwane advergemes (gry reklamujące konkretny produkt lub markę), w tym wykorzystujące telefony komórkowe, komunikatory służące natychmiastowej komunikacji, gry video, a także interaktywne gry internetowe budzi niepokój; mając na uwadze, że liczni producenci żywności, firmy reklamowe i marketingowe, jak również stowarzyszenia ochrony zdrowia i konsumenta już teraz okazują znaczne zaangażowanie na rzecz platformy UE ds. żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia oraz mogą już wskazać przeprowadzone z powodzeniem ekspertyzy i projekty;
- Z. mając na uwadze, że złe odżywianie się, które dotyczy zwłaszcza u osób starszych, kosztuje europejskie systemy opieki zdrowotnej prawie tyle samo, co otyłość i nadwaga,
1. z zadowoleniem przyjmuje ww. białą księgę na temat żywienia jako ważny krok w ramach ogólnej strategii zahamowania pogłębiania się problemu otyłości i nadwagi oraz dla zajęcia się takimi przewlekłymi chorobami związanymi z odżywianiem się, jak choroba układu krążenia obejmująca zawał i udar, czy też nowotwory i cukrzyca w Europie;
 2. ponownie wzywa państwa członkowskie do uznania otyłości za chorobę przewlekłą; uważa, że należy podjąć starania przeciwdziałające piętnowaniu poszczególnych osób lub grup osób, które są najbardziej narażone na problemy zdrowotne związane z odżywianiem, nadwagą i otyłością ze względu na uwarunkowania kulturowe, na choroby takie jak cukrzyca, lub na zaburzenia łaknienia takie jak anoreksja lub bulimia i nalega, by państwa członkowskie w ramach swoich systemów opieki zdrowotnej zagwarantowały osobom otyłym dostęp do właściwego leczenia;
 3. uznaje wielopoziomowe oraz całościowe podejście za najlepszy sposób na zwalczanie otyłości, która dotyka populację UE i wskazuje, że istnieje wiele programów europejskich (w dziedzinie badań, zdrowia, edukacji, kształcenia ustawicznego), które mogą pomóc nam zwalczyć tę prawdziwą plagę;
 4. uważa, że polityka zorientowana na jakość żywności może znacznie przyczynić się do promowania zdrowia i ograniczać otyłość oraz że zrozumiałe informacje na etykietach są kluczowe dla umożliwienia konsumentom dokonania wyboru między dobrym, lepszym i gorszym sposobem odżywiania;
 5. zatwierdza ustanowienie grupy wysokiego szczebla ds. żywienia oraz aktywności fizycznej oraz europejskie systemy badań ankietowych dotyczących stanu zdrowia jak badanie ankietowe dotyczące stanu zdrowia (HES) oraz systemu monitorującego badanie ankietowe dotyczące zdrowia (EHIS), jako skuteczne narzędzia w rękach decydentów politycznych oraz wszelkich innych podmiotów zaangażowanych w poprawianie stanu wiedzy oraz wymianę najlepszych praktyk w celu zwalczania otyłości;
 6. wzywa Komisję do zapewnienia zrównoważonej reprezentacji kobiet i mężczyzn w przyszłej grupie wysokiego szczebla na temat żywienia i aktywności fizycznej, tak aby można było lepiej zidentyfikować problemy i zaproponować najlepsze rozwiązania zależnie od płci, tj. odrębne dla mężczyzn i kobiet;
 7. uznaje znaczenie roli samoregulacji w zwalczaniu otyłości, podkreśla potrzebę jasnych i konkretnych celów dla wszystkich stron oraz niezależnego monitorowania tych celów; zauważa, że uregulowanie prawne bywa czasem konieczne do wprowadzenia konkretnej i istotnej zmiany we wszystkich sektorach przemysłu,

Czwartek, 25 września 2008 r.

zwłaszcza gdy dotyczy ona dzieci, celem zapewnienia ochrony konsumentów i wysokich norm zdrowia publicznego; z zainteresowaniem odnotowuje 203 zobowiązania przyjęte w kontekście platformy UE ds. żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia, mające na celu przeformułowanie i ograniczenia reklam przeznaczonych dla dzieci, jak i promowania zrównoważonej diety poprzez stosowanie etykietowania; uważa, że możliwością nabycia członkostwa w platformie powinno się objąć też wytwórców gier komputerowych i konsoli oraz dostawców Internetu;

8. wzywa jednak do podjęcia konkretniejszych środków ukierunkowanych w szczególności na dzieci oraz grupy szczególnego ryzyka;

9. zachęca Komisję do przyjęcia bardziej holistycznego podejścia do żywienia oraz do uczynienia ze złego odżywiania się – równoległe do kwestii otyłości – kluczowego priorytetu w dziedzinie żywienia i zdrowia, tam gdzie to tylko możliwe włączając je do finansowanych przez UE inicjatyw badawczych i partnerstw na szczeblu UE;

10. uważa, że europejscy konsumenci powinni mieć dostęp do informacji niezbędnych im do wybrania najlepszych źródeł składników odżywczych gwarantujących osiągnięcie i utrzymanie optymalnego poziomu żywieniowego, najlepiej dopasowanego do ich poszczególnych stylów życia oraz zdrowia; uważa, że należy przyłożyć większą wagę do lepszej znajomości zagadnień zdrowotnych przez obywateli, aby umożliwić im podejmowanie skutecznych decyzji dotyczących sposobu żywienia własnych dzieci oraz ich samych; uznaje, że odpowiedni pracownicy (nauczyciele, organizatorzy wydarzeń kulturalnych oraz pracownicy służby zdrowia) powinni informować i kształcić rodziców w kwestiach żywieniowych w odpowiednich miejscach; jest przekonany, że informacje przeznaczone dla konsumentów, edukacja w dziedzinie odżywiania oraz etykietowanie żywności powinny opierać się na badaniach konsumenckich;

11. podkreśla w tym kontekście konieczność włączenia do szeroko pojętej koncepcji pedagogicznej przyszłego szkolnego programu propagującego spożycie owoców, na przykład poprzez prowadzone w szkołach podstawowych zajęcia na temat żywienia i zdrowia;

12. podkreśla podstawowe znaczenie rodziców w edukacji żywnościowej rodziny i jej zasadniczy wpływ na walkę z otyłością;

13. wzywa państwa członkowskie, podmioty regionalne oraz lokalne do większej proaktywności w tworzeniu „środowisk sprzyjających aktywności”, zwłaszcza w kontekście rozwoju obszarów miejskich, aby sprzyjały one ćwiczeniom fizycznym stanowiącym codzienne, rutynowe działanie oraz poprzez stworzenie możliwości w lokalnym środowisku, które będą motywować mieszkańców do aktywności fizycznej w czasie wolnym; można to osiągnąć poprzez wprowadzanie w życie lokalnych środków zmniejszających uzależnienie od samochodów i promowanie pieszego poruszania się oraz łączenie w rozsądny sposób rozwoju w zakresie handlu oraz mieszkań poprzez promowanie publicznych środków transportu, parków oraz łatwo dostępnych obiektów sportowych, ścieżek rowerowych, przejść dla pieszych; zachęca władze miast do promowania sieci „Miasta dla zdrowego stylu życia” organizującej wspólne działania na rzecz zwalczania otyłości;

14. zachęca państwa członkowskie do przyjęcia pojęcia „aktywnej drogi do szkoły i pracy” zarówno wśród dzieci w wieku szkolnym, jak i pracowników; zachęca lokalne władze do priorytetowego traktowania tej kwestii przy dokonywaniu oceny transportu miejskiego i zagospodarowania miejskiej przestrzeni.

15. zwraca uwagę, że poprzez udostępnienie obszarów, na których dzieci i młodzież mogą doświadczać przyrody, oferuje się im alternatywę wobec tradycyjnych form spędzania czasu wolnego, która jednocześnie wzmacnia wyobraźnię, kreatywność i chęć poznawczą;

16. zwraca się do stowarzyszeń sportowych o zwrócenie szczególnej uwagi na fakt, że wychodząc z okresu nastoletniego, dziewczęta często porzucają uprawianie sportu; zauważa, że stowarzyszenia te odgrywają zasadniczą rolę w utrzymaniu zainteresowania dziewcząt i kobiet różnego rodzaju aktywnością sportową;

17. podkreśla, że sektor prywatny ma do odegrania rolę w zmniejszaniu otyłości poprzez wytwarzanie nowych, zdrowszych produktów, ale że należy nadal zachęcać go do opracowania jasnych systemów informacyjnych oraz lepszego etykietowania umożliwiającego konsumentowi dokonywanie świadomego wyboru;

18. podkreśla, że Unia Europejska powinna odgrywać wiodącą rolę w formułowaniu wspólnego podejścia oraz propagowaniu koordynacji i najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi; wyraża przekonanie, że istotną europejską wartość dodaną można uzyskać w takich zakresach, jak informacje przeznaczone dla konsumentów, edukacja w dziedzinie odżywiania, reklama w mediach, produkcja rolna oraz etykietowanie produktów żywnościowych szczególnie z określeniem zawartości tłuszczów trans; wzywa do opracowania europejskich wskaźników, takich jak obwód w pasie oraz wszelkich innych czynników ryzyka w odniesieniu do otyłości (w szczególności otyłości brzusznej);

Czwartek, 25 września 2008 r.

Nasz priorytet: dzieci

19. wzywa Komisję oraz wszystkie odpowiednie podmioty do postawienia sobie za nadrzędny cel przeciwdziałania otyłości od wczesnych lat życia, pamiętając, że nawyki żywieniowe nabyte w dzieciństwie często utrzymują się w kolejnych latach;

20. wzywa do organizowania kampanii informacyjnych w celu podnoszenia świadomości kobiet w ciąży odnośnie do znaczenia zrównoważonej i zdrowej diety stanowiącej optymalne źródło niektórych składników odżywczych w ciąży oraz uświadamianie kobietom i ich partnerom znaczenia karmienia piersią; przypomina, że karmienie piersią, odstawienie od piersi dopiero po osiągnięciu przez dziecko wieku sześciu miesięcy, karmienie zdrową żywnością oraz kontrolowanie wielkości porcji może tylko pomóc uniknąć nadwagi lub otyłości u dzieci; podkreśla jednak, że karmienie piersią nie jest jedynym sposobem zwalczania otyłości oraz że zrównoważone nawyki żywieniowe nabywane są w długim okresie; podkreśla, że podczas kampanii uświadamiających należy przypominać, że karmienie piersią jest sprawą osobistą i powinno się odbywać z poszanowaniem wolnej woli i wyboru kobiety;

21. zwraca uwagę państw członkowskich na konieczność promowania przez krajową służbę zdrowia usług w zakresie poradnictwa żywieniowego, skierowanych w szczególności do kobiet w ciąży i w okresie menopauzy, jako że ciąża i menopauza stanowią dwa najważniejsze etapy w życiu kobiety, którym towarzyszy zwiększone ryzyko nadwagi;

22. wzywa państwa członkowskie do zaproponowania sporządzonych przez ekspertów wytycznych dotyczących sposobu, w jaki można zwiększyć aktywność fizyczną już w okresie przedszkolnym i propagować edukację w dziedzinie żywienia już na tym wczesnym etapie;

23. uznaje, że to przede wszystkim na poziomie szkolnym konieczne jest podjęcie kroków zmierzających do zagwarantowania, że aktywność fizyczna oraz zrównoważone odżywianie staną się częścią zachowań dziecka; wzywa grupę wysokiego szczebla ds. żywienia oraz aktywności fizycznej do opracowania wytycznych dotyczących polityki żywienia w szkołach i na rzecz promowania edukacji w dziedzinie żywienia i kontynuowania jej w okresie po ukończeniu nauki szkolnej; wzywa państwa członkowskie do włączenia w program zajęć szkolnych kwestii korzyści płynących ze zrównoważonej diety i aktywności fizycznej;

24. ponadto zwraca się do państw członkowskich, podmiotów lokalnych oraz władz szkolnych o monitorowanie oraz poprawianie jakości standardów odżywczych posiłków w szkołach i przedszkolach między innymi poprzez organizację konkretnych szkoleń i udzielanie wytycznych pracownikom gastronomii, kontrolę jakości firm cateringowych oraz wytyczne z zakresu zdrowej żywności w stołówkach; podkreśla znaczenie dostosowania wielkości porcji do potrzeb oraz włączenie do posiłków warzyw i owoców; zwraca się o zapewnienie szerszej edukacji w dziedzinie zrównoważonej diety oraz zachęca do ograniczenia sprzedaży w szkołach żywności i napojów zawierających dużo tłuszczu, soli i cukru oraz o niskiej wartości odżywczej; opowiada się w zamian za to za udostępnianiem w punktach sprzedaży większej ilości świeżych owoców i warzyw; wzywa właściwe władze do zapewnienia co najmniej trzech godzin tygodniowo poświęconych na ćwiczenia fizyczne w szkolnych planach lekcji, zgodnie z celami ww. Białej księgi na temat sportu oraz wzywa te władze do opracowania projektów budowy nowych publicznych obiektów sportowych dostępnych także dla osób niepełnosprawnych oraz do utrzymania istniejących już w szkołach obiektów sportowych; odnosi się pozytywnie do udzielenia unijnego wsparcia dla ewentualnego projektu „owoce w szkole”, zbliżonego do prowadzonego obecnie programu dystrybucji mleka w szkole; w odpowiedzi na apele niektórych państw członkowskich wzywa do wypracowania rozwiązań umożliwiających w 2008 roku dalszą darmową dystrybucję owoców i warzyw w szkołach i instytucjach charytatywnych, w oczekiwaniu na wejście w życie programu „owoce w szkole”, co ma nastąpić dnia 1 stycznia 2009 r.;

25. wzywa władze lokalne państw członkowskich do propagowania dostępności i osiągalności obiektów wypoczynkowych oraz do promowania tworzenia takich możliwości w lokalnym środowisku, które będą motywować mieszkańców do aktywności fizycznej w czasie wolnym;

26. wzywa państwa członkowskie, samorządy lokalne i władze szkolne do zagwarantowania wyboru zdrowych produktów w szkolnych automatach; uważa, że sponsorowanie oraz reklamowanie produktów o wysokiej zawartości cukru, soli i tłuszczu oraz o niskiej wartości odżywczej w budynkach szkolnych powinno odbywać się na wniosek lub za wyraźnym zezwoleniem władz szkolnych i powinno być monitorowane przez stowarzyszenia zrzeszające rodziców uczniów; uważa, że organizacje i zespoły sportowe powinny dawać przykład pod względem aktywności sportowej i zdrowej diety oraz zwraca się o dobrowolne zaangażowanie wszystkich organizacji sportowych oraz drużyn w działania mające na celu propagowanie zrównoważonego odżywiania i aktywności fizycznej, szczególnie wśród dzieci; zakłada, że wszystkie organizacje sportowe i drużyny sprzyjają zrównoważonemu odżywianiu i aktywności fizycznej; podkreśla ponadto, że europejski ruch sportowy nie powinien być obwiniany za nadwagę i otyłość w Europie;

Czwartek, 25 września 2008 r.

27. z zadowoleniem przyjmuje reformę organizacji wspólnego rynku wspólnej polityki rolnej (WPR) pozwalającą na podawanie większej ilości owoców i warzyw w szkołach, pod warunkiem, że kontrolowana będzie jakość oraz bezpieczeństwo chemiczne tych produktów;

28. nalega, aby Unia Europejska, a w szczególności jej rada ECOFIN, wykazała się większą elastycznością w wykorzystywaniu przez państwa członkowskie obniżonych stawek podatku VAT na towary pierwszej potrzeby o przeznaczeniu społecznym, gospodarczym, ekologicznym czy zdrowotnym; zachęca w związku z tym państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do obniżenia podatku VAT od owoców i warzyw, jak zezwalają im na to przepisy wspólnotowe; zwraca się ponadto o wprowadzenie zmian do obowiązujących wspólnotowych aktów prawnych, tak aby sektor owoców i warzyw mógł korzystać z obniżonej poniżej 5 % stawki podatku VAT;

29. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy UE takie, jak założenie strony internetowej „EU mini chefs” oraz ustanowienie dnia 8 listopada 2007 r. „Europejskim Dniem Zdrowego Jedzenia i Gotowania”; zaleca zorganizowanie kampanii informacyjnych nakierowanych na zwiększenie świadomości w zakresie relacji zachodzących pomiędzy produktami wysokoenergetycznymi a odpowiadającym mu czasem aktywności fizycznej potrzebnym do spalania kalorii;

Świadomy wybór a dostępność zdrowych produktów

30. wierzy, że zmiana składu produktu jest skutecznym narzędziem zmniejszenia zawartości tłuszczu, cukru i soli w naszych sposobach odżywiania się i zachęca producentów owoców do dalszego angażowania się w przetwarzanie wysokoenergetycznych i ubogich w wartości odżywcze produktów spożywczych w celu zredukowania w nich zawartości tłuszczu, cukru i soli oraz wzbogacenia ich w błonnik, owoce i warzywa z zadowoleniem przyjmuje dobrowolnie podjęte przez producentów zobowiązania dotyczące wprowadzenia kryteriów żywieniowych stosowanych przy opracowywaniu produktów spożywczych;

31. podkreśla, że etykietowanie żywności musi być obowiązkowe i przejrzyste, aby pomóc konsumentom w dokonaniu wyboru zdrowych produktów spożywczych;

32. wzywa do ustanowienia unijnego zakazu stosowania sztucznych kwasów tłuszczowych z izomerami trans; zachęca państwa członkowskie do stosowania dobrych praktyk w zakresie kontrolowania zawartości substancji (np. soli), wzywa też Komisję do opracowania programu wymiany najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi; zauważa, że dla chronionej nazwy pochodzenia (PDO) i chronionego oznaczenia geograficznego (PGI) oraz dla gwarantowanej tradycyjnej specjalności (TSG) jak i innych rodzajów produktów tradycyjnych - w celu zachowania oryginalnych receptur - powinny zostać ustanowione wyjątki; w związku z tym oczekuje wiele po przygotowywanej zielonej księdze w sprawie polityki jakości w rolnictwie, zwłaszcza w zakresie lepszej jakości i ochrony systemów geograficznego pochodzenia produktów;

33. podkreśla, że obecny stan wiedzy naukowej wykazuje, że zbyt duże spożywanie kwasów tłuszczowych trans (powyżej 2 % całkowitej energii zawartej w pokarmach) wiąże się ze znaczącym zwiększeniem ryzyka zapadnięcia na choroby układu krążenia; stanowczo wyraża ubolewanie, że do dnia dzisiejszego tylko kilka europejskich rządów podjęło działania na rzecz ograniczenia skumulowanego narażenia konsumentów europejskich na sztuczne kwasy tłuszczowe trans oraz na tłuszcze nasycone wchodzące w skład wielu produktów przetworzonych o niskiej wartości odżywczej;

34. podkreśla, że przetworzone przemysłowo kwasy tłuszczowe z izomerami trans stanowią poważne, dobrze udokumentowane i niepotrzebne zagrożenie dla zdrowia Europejczyków, czym powinna się zająć odpowiednia inicjatywa prawna zmierzająca do skutecznego wyeliminowania z produktów spożywczych przetworzonych przemysłowo kwasów tłuszczowych z izomerami trans;

35. zachęca do przeanalizowania roli, jaką odgrywają sztuczne substancje wzmacniające smak, takie jak glutaminiany, guanyliny lub inozyniany, a w szczególności w daniach gotowych i żywności produkowanej przemysłowo, w celu określenia ich wpływu na nawyki konsumentów;

36. wzywa przedstawicieli przemysłu do zweryfikowania rozmiarów indywidualnych porcji i zapewnienia większego wyboru mniejszych porcji;

37. z zadowoleniem przyjmuje nowy wniosek Komisji dotyczący rewizji dyrektywy Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych⁽¹⁾; wzywa do zapewnienia stosowania widocznych, jasnych oraz łatwych do zrozumienia dla konsumentów oznaczeń;

(1) Dz.U. L 276 z 6.10.1990, str. 40.

Czwartek, 25 września 2008 r.

38. wzywa też Komisję do zapoczątkowania wszechstronnego przeglądu oddziaływania WPR na zdrowie, aby móc ocenić, czy możliwe jest dokonanie takich zmian polityki, dzięki którym łatwiej będzie ulepszyć metody odżywiania w całej Europie;

Media i reklama

39. wzywa wszystkie podmioty działające w sektorze medialnym, aby we współpracy z państwami członkowskimi i organizacjami sportowymi tworzyły we wszystkich mediach dodatkowe zachęty do większej aktywności fizycznej i uprawiania sportu;

40. jest świadomy ważnej roli, jaką media odgrywają w informowaniu, edukowaniu oraz przekonywaniu do danego wyboru w odniesieniu do zdrowej i zrównoważonej diety, jak i ich rolę w tworzeniu stereotypów postrzegania ciała; uważa, że podejście zakładające dobrowolność, przyjęte w dyrektywie w sprawie medialnych usług audiowizualnych⁽¹⁾ dotyczące skierowanych do dzieci reklam żywności o niskiej wartości odżywczej jest krokiem w dobrym kierunku i należy je odpowiednio monitorować i wzywa Komisję do przedstawienia bardziej rygorystycznych propozycji, jeżeli przegląd dyrektywy w 2011 r. pokaże, że podejście zakładające dobrowolność nie jest skuteczne w tej dziedzinie; wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do zachęcania dostawców usług medialnych do tworzenia kodeksów postępowania dotyczących nieodpowiednich audiowizualnych informacji handlowych na temat żywności i napojów oraz ponagla podmioty do podjęcia konkretnych działań na szczeblu krajowym w celu wprowadzenia w życie lub wzmocnienia tej dyrektywy;

41. wzywa sektor do przykładania szczególnej uwagi do reklam produktów spożywczych kierowanych do dzieci; zwraca się o ustanowienie czasu chronionego oraz ograniczeń dla reklam niezdrowej żywności kierowanych specjalnie do dzieci; wszystkie takie ograniczenia dotyczyły również nowych form mediów, takich jak gry on-line, wyskakujących okien (pop-ups) oraz wiadomości tekstowych;

Opieka zdrowotna i badania naukowe

42. uznaje, że pracownicy służby zdrowia, w szczególności pediatrzy i farmaceuci, powinni zostać uświadomieni co do kluczowej roli, jaką odgrywają we wczesnym identyfikowaniu osób narażonych na nadwagę i uważa, że powinni oni być najważniejszymi uczestnikami walki z epidemią otyłości i chorobami niezakaźnymi; w związku z tym wzywa Komisję do wypracowania europejskich wskaźników antropometrycznych oraz wytycznych dotyczących kardiometabolicznych czynników ryzyka związanych z otyłością; podkreśla w związku z tym znaczenie przeprowadzania rutynowych pomiarów wraz z badaniem kontrolnym w zakresie innych czynników ryzyka kardiometabolicznego, w celu oceny stanu chorobowego nadwagi/otyłości już na najniższym szczeblu opieki medycznej;

43. zwraca uwagę na problem związany ze złym odżywianiem się, będącym stanem, w którym niedostatek, nadmiar lub niewłaściwa równowaga dobranych posiłków ma wymiennie niekorzystny wpływ na tkanki, kształt i funkcje ciała; zauważa, że złe odżywianie się jest wielkim ciężarem zarówno dla dobra indywidualnego, jak i społecznego, a szczególnie dla systemu ochrony zdrowia, oraz że pociąga za sobą zwiększony odsetek zgonów, dłuższą hospitalizację, poważniejsze komplikacje oraz obniżoną jakość życia pacjentów; ponownie przypomina, że dodatkowe dni pobytu w szpitalu i leczenie komplikacji spowodowanych złym odżywianiem każdego roku kosztują biliony euro pochodzące ze środków publicznych;

44. podkreśla znaczenie badań, które wykazały, że 40 % pacjentów szpitali i pomiędzy 40 a 80 % pensjonariuszy w domach opieki dla starszych jest niedożywionych; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia ilości i poprawy jakości posiłków w szpitalach oraz domach opieki dla osób starszych, co przełoży się na skrócenie czasu spędzanego w szpitalu;

45. wyraża przekonanie co do potrzeby pełnej regulacji uznawania kwalifikacji pracowników służby zdrowia jako „dietetyków klinicznych”, a także „specjalistów od żywienia”;

46. wzywa Komisję do promowania najlepszych praktyk medycznych, na przykład poprzez forum zdrowotne UE, a także kampanii reklamowych na temat zagrożeń związanych z otyłością i otyłością brzuszna, a w szczególności zwrócenia uwagi na ryzyko wystąpienia chorób układu krążenia; zachęca Komisję do dostarczania informacji na temat zagrożeń związanych z dietami domowymi, zwłaszcza jeśli obejmują one stosowanie leków pomagających tracić na wadze a wydawanych bez recepty; wzywa Komisję do poświęcenia większej uwagi problemowi złego odżywiania się, nieodpowiedniego odżywiania oraz odwodnienia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, str. 27).

Czwartek, 25 września 2008 r.

47. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia dyrektywy 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych⁽¹⁾;

48. wzywa Komisję i państwa członkowskie do finansowania badań nad związkami pomiędzy otyłością a chorobami przewlekłymi takimi jak nowotwory i cukrzyca, ponieważ badania epidemiologiczne muszą zidentyfikować czynniki odpowiadające w największym stopniu za wzrost powszechności występowania otyłości, takich jak identyfikowanie i ocena wielorakich biomarkerów w podgrupach badanych, aby wyjaśnić biologiczne mechanizmy prowadzące do otyłości; wzywa też do prowadzenia badań porównawczych i oceniających skuteczność różnych metod działania, w tym badań psychologicznych; wzywa państwa członkowskie do opracowania systemu gwarantującego dostęp do wysokiej jakości usług zapobiegania, badania i przeciwdziałania nadwadze, otyłości oraz związanym z nimi chorobami przewlekłymi;

49. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie „cukrzycy oraz otyłości” jako zagadnienia priorytetowego w kontekście tematu w ramach 7. programu ramowego w sprawie badań i rozwoju technologicznego poświęconego zdrowiu;

50. zachęca do dalszych badań naukowych i do monitorowania otyłości brzusznej w kontekście 7. programu ramowego w sprawie badań i rozwoju technologicznego;

51. wzywa Komisję do promowania europejskich kampanii informacyjnych uświadamiających szerokiemu odbiorcy, a w szczególności społeczności lekarskiej, zagrożenia związane z otyłością brzuszną;

52. wzywa do nadania większego znaczenia kwestii odżywiania we wszystkich europejskich strategiach politycznych i działaniach.

*
* *

53. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących oraz Światowej Organizacji Zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 12.7.2002, str. 51.

Transgraniczne zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi

P6_TA(2008)0462

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie transgranicznego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi w odniesieniu do legalnych usług muzycznych online

(2010/C 8 E/19)

Parlament Europejski,

— uwzględniając zalecenie Komisji 2005/737/WE z dnia 18 października 2005 r. w sprawie transgranicznego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi w odniesieniu do legalnych usług muzycznych online⁽¹⁾ (zwane dalej „zaleceniem z 2005 r.”),

— uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 95 oraz 151,

— uwzględniając art. II-77 oraz II-82 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 97a traktatu lizbońskiego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 276 z 21.10.2005, str. 54.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- uwzględniając obowiązujące porozumienia międzynarodowe z zakresu praw autorskich dotyczących muzyki, tj. konwencję rzymską z dnia 26 października 1961 r. o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych, konwencję berneńską o ochronie dzieł literackich i artystycznych, Traktat WIPO o prawach autorskich z dnia 20 grudnia 1996 r., Traktat WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach z dnia 20 grudnia 1996 r. oraz Porozumienie WTO w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) z dnia 15 kwietnia 1994 r.,
- uwzględniając dorobek prawny Wspólnoty Europejskiej („acquis communautaire”) w dziedzinie praw autorskich i pokrewnych odnoszących się do praw muzycznych, tj. dyrektywę 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej ⁽¹⁾, dyrektywę Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową ⁽²⁾, dyrektywę 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych ⁽³⁾, a także dyrektywę 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Zieloną księgę Komisji z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (COM(1995)0382),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie ochrony wykonawców audiowizualnych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2004 r. w sprawie wspólnotowych ram prawnych z zakresu organizacji zarządzania zbiorowego w dziedzinie praw autorskich i pokrewnych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 kwietnia 2004 r. w sprawie zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi w ramach rynku wewnętrznego (COM(2004)0261),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie realizacji wspólnotowego programu lizbońskiego: badania naukowe i innowacje jako inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia: wspólna koncepcja ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 stycznia 2008 r. w sprawie kreatywnych treści online na jednolitym rynku (COM(2007)0836),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wolności słowa w Internecie ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie zalecenia Komisji z dnia 18 października 2005 r. w sprawie transgranicznego zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi w odniesieniu do legalnych usług muzycznych online (2005/737/WE) ⁽⁹⁾
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie instytucjonalnych i prawnych skutków stosowania instrumentów tzw. „miękkiego prawa” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając zalecenie zawarte w sprawozdaniu podsumowującym przedstawiającym wyniki monitoringu z 2005 r. ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, str. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 6.10.1993, str. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 372 z 27.12.2006, str. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 E z 17.3.2004, str. 293.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, str. 425.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 640.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 879.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, str. 64.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, str. 75.

⁽¹¹⁾ http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/management/monitoring-report_en.pdf.

Czwartek, 25 września 2008 r.

- A. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 13 marca 2007 r. Parlament zwrócił się do Komisji o wyraźne stwierdzenie, iż zalecenie z 2005 r. ma zastosowanie wyłącznie do sprzedaży nagrań muzycznych online oraz o bezzwłoczne przedłożenie – po przeprowadzeniu szerokich konsultacji z zainteresowanymi stronami – wniosku w sprawie elastycznej dyrektywy, która zostałaby przyjęta przez Parlament i Radę w procedurze współdecyzji w celu uregulowania zarządzania zbiorowego w dziedzinie praw autorskich i pokrewnych w odniesieniu do transgranicznych usług muzycznych online, uwzględniając jednocześnie specyfikę epoki cyfrowej i chroniąc europejską różnorodność kulturową, małe podmioty i repertuary lokalne w oparciu o zasadę równego traktowania,
- B. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 13 marca 2007 r. Parlament uznał, iż interesom autorów, a co za tym idzie różnorodności kulturowej w Europie, najlepiej będzie służyć wprowadzenie uczciwego i przejrzystego systemu konkurencji, pozwalającego na uniknięcie presji na obniżanie dochodów autorów,
1. przypomina, że w świetle terytorialnego charakteru praw autorskich oraz mimo istnienia dyrektywy 2001/29/WE sytuacja w zakresie zarządzania zbiorowego w dziedzinie praw autorskich i pokrewnych w odniesieniu do usług online jest rzeczywiście skomplikowana, głównie z uwagi na brak licencji europejskich;
 2. uważa, że odmowa przyjęcia aktów prawnych, pomimo różnych rezolucji Parlamentu Europejskiego, oraz próba uregulowania sektora za pomocą zalecenia stworzyły wśród właścicieli praw i użytkowników, zwłaszcza nadawców, atmosferę niepewności prawnej;
 3. podkreśla, że z drugiej strony, w następstwie skargi wniesionej przez użytkowników Dyrekcja Generalna Komisji ds. Konkurencji podjęła interwencję, wszczynając postępowanie przeciwko CISAC (Międzynarodowej Konfederacji Związków Autorów i Kompozytorów), wśród której członków znajdują się 24 europejskie organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi; podkreśla, że skutkiem podjętej w tym zakresie decyzji będzie uniemożliwienie zainteresowanym stronom podejmowania jakichkolwiek prób wspólnego działania celem znalezienia odpowiednich rozwiązań, takich jak na przykład system korzystania z praw na szczeblu europejskim, a także stworzenie warunków do powstania oligopolu grupującego szereg dużych organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi związanymi na mocy umów o wyłączności z wydawcami o zasięgu światowym; jest przekonany, że w efekcie nastąpi ograniczenie wyboru i zanikanie małych organizacji zarządzania prawami autorskimi, ze szkodą dla kultur mniejszości;
 4. uważa, że sprawozdanie przedstawiające wyniki monitorowania zalecenia z 2005 r. nie odzwierciedla we właściwy sposób istniejącej sytuacji i nie uwzględnia opinii przedstawionej przez Parlament w swojej rezolucji z dnia 13 marca 2007 r.;
 5. uważa, że sytuacja ta odzwierciedla fakt, iż Komisja postanowiła zlekceważyć ostrzeżenia Parlamentu, w szczególności te przedstawione w rezolucji z dnia 13 marca 2007 r., która zawiera konkretne propozycje kontrolowanej konkurencji, a także ochrony kultur mniejszości na terenie Unii Europejskiej oraz zachęt dla nich;
 6. wzywa Komisję do zapewnienia skutecznego włączenia Parlamentu, jako współustawodawcy, w inicjatywy dotyczące kreatywnych treści online;
 7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji.
-

Środa, 24 września 2008 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zmiana art. 121 Regulaminu

P6_TA(2008)0440

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie zmiany art. 121 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości (2007/2266(REG))

(2010/C 8 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji Prawnej z dnia 26 września 2007 r.,
- uwzględniając art. 201 oraz art. 202 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0324/2008),

1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższej zmiany;
2. przypomina, iż zmiana ta wchodzi w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 1

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 121 – ustęp 3a (nowy)

3a. Przewodniczący przedstawia uwagi lub interweniuje w imieniu Parlamentu w postępowaniach sądowych po konsultacji z właściwą komisją.

Jeżeli Przewodniczący zamierza odejść od zalecenia właściwej komisji, informuje o tym odpowiednio komisję i przekazuje sprawę Konferencji Przewodniczących, uzasadniając swoją decyzję.

Jeżeli Konferencja Przewodniczących uzna, że Parlament – w drodze wyjątku – nie powinien wносить uwag do Trybunału Sprawiedliwości ani występować przed nim w przypadku gdy kwestionowana jest legalność aktu przyjętego przez Parlament, kwestia zostaje niezwłocznie przekazana zgromadzeniu plenar-nemu.

Środa, 24 września 2008 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

W nagłych przypadkach Przewodniczący może podjąć działania zapobiegawcze celem zachowania terminów określonych przez właściwy sąd. W takich przypadkach jak najszybciej stosuje się procedurę przewidzianą w niniejszym ustępie.

Interpretacja:

Regulamin nie stawia przeszkód, by właściwa komisja podjęła odpowiednie kroki proceduralne pozwalające jej na terminowe przekazanie zalecenia w pilnych przypadkach.

Wtorek, 23 września 2008 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wspólnotowe statystyki dotyczące handlu zewnętrznego z krajami trzecimi *I**

P6_TA(2008)0414

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki Wspólnoty w zakresie handlu zagranicznego z państwami trzecimi i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (COM(2007)0653 — C6-0395/2007 — 2007/0233(COD))

(2010/C 8 E/21)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0653),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 285 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0395/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0267/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wtorek, 23 września 2008 r.

P6_TC1-COD(2007)0233

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie statystyki Wspólnoty w zakresie handlu zagranicznego z państwami trzecimi i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 285 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Informacje statystyczne dotyczące obrotów handlowych państw członkowskich z państwami trzecimi mają kluczowe znaczenie dla wspólnotowej polityki gospodarczej i handlowej oraz dla analizy sytuacji rynkowej poszczególnych artykułów. Należy poprawić przejrzystość systemu statystycznego, tak by był w stanie reagować na zmieniające się środowisko administracyjne i spełnić nowe wymagania użytkowników. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 z dnia 22 maja 1995 r. w sprawie statystyk odnoszących się do handlu towarami między Wspólnotą i jej państwami członkowskimi a państwami trzecimi ⁽³⁾ powinno więc zostać zastąpione nowym rozporządzeniem zgodnie z wymogami określonymi w art. 285 ust. 2 Traktatu.
- (2) Statystyka handlu zagranicznego opiera się na *danych* uzyskanych ze zgłoszeń celnych, jak przewidziano w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽⁴⁾, zwanym dalej „Kodeksem Celnym”. Postęp integracji europejskiej i wynikające z niego zmiany w odprawach celnych, w tym jednolite zezwolenia na stosowanie zgłoszeń uproszczonych lub odprawę uproszczoną na miejscu, a także odprawa scentralizowana, która powstanie w aktualnym procesie unowocześniania Kodeksu Celnego, sprawiają, że konieczne jest dostosowanie sposobu zestawiania statystyk handlu zewnętrznego, ponowne rozważenie koncepcji państwa członkowskiego przywożącego i wywożącego oraz zdefiniowanie w bardziej precyzyjny sposób źródła danych do zestawiania statystyk wspólnotowych.
- (3) W celu umożliwienia rejestracji fizycznego przepływu towarów w ramach handlu pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz zapewnienia, że *dane* o przywozie i wywozie będą dostępne w zainteresowanych państwach członkowskich, konieczne jest określenie i dokonanie ustaleń pomiędzy administracją celną a urzędami statystycznymi. Dotyczy to m.in. przepisów w zakresie wymiany danych pomiędzy organami administracji państw członkowskich.
- (4) Aby przypisać wywóz i przywóz w ramach UE do danego państwa członkowskiego, konieczne jest zestawienie *danych* o „państwie członkowskim przeznaczenia” w przypadku przywozu i o „państwie członkowskim rzeczywistego wywozu” w przypadku wywozu. W perspektywie średnioterminowej wspomniane wyżej państwa członkowskie powinny stać się państwem członkowskim przywożącym i wywożącym dla celów statystyki handlu zagranicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 15.3.2008, str. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 25.5.1995, str. 10. ||.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. ||.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- (5) Dla celów niniejszego rozporządzenia artykuły będące przedmiotem handlu zagranicznego powinny być klasyfikowane zgodnie z nomenklaturą scaloną wprowadzoną rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, dalej zwaną nomenklaturą scaloną.
- (6) Aby zaspokoić potrzeby Europejskiego Banku Centralnego i Komisji w zakresie informacji dotyczących udziału euro w międzynarodowym obrocie towarowym, waluta fakturowania wywozu i przywozu powinna być zgłaszana na poziomie zagregowanym.
- (7) Dla celów negocjacji handlowych i zarządzania rynkiem wewnętrznym, Komisja powinna otrzymywać szczegółowe *informacje* o taryfach zastosowanych w stosunku do towarów przywożonych do Unii Europejskiej, w tym informacje o kontyngentach.
- (8) Statystyka handlu zagranicznego dostarcza danych do zestawiania bilansu płatniczego i rachunków narodowych. Cechy umożliwiające ich przystosowanie do celów bilansu płatniczego powinny stać się częścią zestawu danych obowiązkowych i standardowych.
- (9) **Statystyka państw członkowskich dotycząca składów celnych i wolnych obszarów celnych nie podlega ujednocionym przepisom. Pozostaje jednak możliwość nieobowiązkowego zestawiania tej statystyki do celów krajowych.**
- (10) Państwa członkowskie powinny przekazywać Eurostatowi roczne *sumaryczne* dane w zakresie handlu *usystematyzowane* według charakterystyki prowadzonej działalności, m.in. z myślą o ułatwieniu analizy funkcjonowania firm europejskich w kontekście globalizacji. Powiązanie pomiędzy statystyką dotyczącą przedsiębiorstw i statystyką handlową tworzy się poprzez łączenie **dostępnych** w zgłoszeniu celnym **danych** na temat importera i eksportera z **danymi wymaganymi** rozporządzeniem **Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 177/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. ustanawiającym wspólne ramy dla rejestrów przedsiębiorstw do celów statystycznych** ⁽²⁾, zwanym dalej „prawodawstwem w zakresie sporządzania rejestrów przedsiębiorstw”.
- (11) Rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 z dnia 17 lutego 1997 r. w sprawie statystyk Wspólnoty ⁽³⁾ stanowi ramy referencyjne dla przepisów zawartych w niniejszym rozporządzeniu. Jednak jeśli te statystyki mają być rzetelne, to bardzo szczegółowy poziom informacji na temat handlu towarami wymaga specjalnych przepisów dotyczących poufności.
- (12) **Przekazywanie danych objętych zasadą poufności informacji statystycznych regulują przepisy rozporządzenia (WE) nr 322/97|| oraz rozporządzenia Rady (Euratom, EWG) nr 1588/90 z dnia 11 czerwca 1990 r. w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych będących przedmiotem poufności informacji statystycznych** ⁽⁴⁾. **Środki przyjęte zgodnie z tymi rozporządzeniami zapewniają fizyczną i logiczną ochronę poufnych danych i gwarantują, że podczas tworzenia i rozpowszechniania statystyk wspólnotowych nie dochodzi do bezprawnego ujawnienia danych ani do wykorzystania ich do celów innych niż statystyczne.**
- (13) W tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyki Wspólnoty na mocy niniejszego rozporządzenia krajowe i wspólnotowe urzędy statystyczne powinny uwzględnić zasady określone w Kodeksie postępowania w statystyce europejskiej, który został przyjęty dnia 24 lutego 2005 r. przez Komitet ds. Programów Statystycznych i dołączony do zalecenia Komisji z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie niezależności, wiarygodności i odpowiedzialności krajowych i wspólnotowych urzędów statystycznych.
- (14) Należy opracować szczególne przepisy obowiązujące do czasu, gdy zmiany w prawodawstwie celnym pozwolą na uzyskanie dodatkowych *danych* ze zgłoszenia celnego i do czasu, gdy prawodawstwo wspólnotowe będzie wymagać elektronicznej wymiany *danych* celnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1. ||.

⁽²⁾ **Dz.U. L 61 z 5.3.2008, str. 6.**

⁽³⁾ Dz.U. L 52 z 22.2.1997, str. 1. ||.

⁽⁴⁾ **Dz.U. L 151 z 15.6.1990, str. 1.**

Wtorek, 23 września 2008 r.

- (15) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia nie może być osiągnięty przez państwa członkowskie i może być w lepszym stopniu osiągnięty na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tymże artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia tego celu.
- (16) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽¹⁾ ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.
- (17) W szczególności Komisja powinna **być uprawniona do dostosowania listy** procedur celnych **lub przeznaczonych celnych**, które zdefiniują wywóz i przywóz *na potrzeby statystyki handlu zewnętrznego*, do przyjęcia odmiennych lub szczególnych przepisów w zakresie towarów lub przepływów, które z przyczyn metodologicznych wymagają szczególnych przepisów, **do dostosowania listy towarów i przepływów wyłączonych ze statystyki handlu zewnętrznego, do określenia innych niż zgłoszenia celne źródeł danych do rejestrowania przywozu i wywozu szczególnych towarów lub przepływów**, do ustalenia danych statystycznych, **w tym stosowanych kodów, do ustanowienia wymagań dotyczących danych odnoszących się do szczególnych towarów lub przepływów, do ustanowienia wymagań dotyczących zestawiania statystyki, do ustalenia charakterystyki próby, okresu sprawozdawczości i poziomu agregacji dla krajów partnerskich, artykułów i walut, a także do dostosowania terminu przekazywania statystyki, zawartości, zakresu i warunków dotyczących przeglądów statystyki już przekazanej oraz do ustanowienia terminu przekazywania statystyki dotyczącej** rodzaju handlu według charakterystyki działalności i według waluty fakturowania. Jako że środki te mają zakres ogólny i zmierzają do zmiany innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, m.in. poprzez uzupełnienie go *|| nowymi innymi niż istotne elementami*, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie wyznacza wspólne ramy prawne dla systematycznego tworzenia wspólnotowych statystyk dotyczących obrotu towarowego z państwami trzecimi (statystyk handlu zagranicznego).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „towar” oznacza wszelkie mienie ruchome, w tym energię elektryczną;
- b) „statystyczny obszar Wspólnoty” oznacza obszar celny Wspólnoty zgodnie z definicją w Kodeksie Celnym oraz dodatkowo wyspę Helgoland na obszarze Republiki Federalnej Niemiec;
- c) „krajowe urzędy statystyczne” oznaczają krajowe instytuty statystyczne i inne organy odpowiedzialne w każdym państwie członkowskim za sporządzanie statystyk handlu zagranicznego Wspólnoty;
- d) „organy celne” oznaczają „organy celne” w rozumieniu Kodeksu Celnego;
- e) „zgłoszenie celne” oznacza „zgłoszenie celne” w rozumieniu Kodeksu Celnego;
- f) „decyzja urzędu celnego” oznacza każdy oficjalny dokument organów celnych dotyczący przyjętych zgłoszeń celnych i mający skutki prawne w odniesieniu do jednej lub kilku osób.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Artykuł 3

Zakres

1. Statystyki handlu zagranicznego rejestrują przywóz i wywóz towarów.

Państwa członkowskie rejestrują wywóz w momencie, gdy towary opuszczają statystyczny obszar Wspólnoty zgodnie z jedną z poniższych procedur celnych lub przeznaczeń celnych, określonych w Kodeksie Celnym:

- a) wywóz;
- b) uszlachetnianie bierne;
- c) powrotny wywóz po uszlachetnieniu czynnym lub przetworzeniu pod kontrolą celną.

Państwa członkowskie rejestrują przywóz w momencie, gdy towary wprowadzane są na statystyczny obszar Wspólnoty zgodnie z jedną z poniższych procedur celnych określonych w Kodeksie Celnym:

- d) dopuszczenie do obrotu;
- e) uszlachetnianie czynne;
- f) przetwarzanie pod kontrolą celną.

2. **Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, dotyczące dostosowania listy** procedur celnych lub przeznaczeń celnych, o której mowa w ust. 1, w celu uwzględnienia zmian w Kodeksie Celnym lub przepisów wywodzących się z konwencji międzynarodowych, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

3. **Z przyczyn metodologicznych niektóre towary lub przepływy** wymagają szczególnych przepisów („specjalne towary lub przepływy”). **Dotyczy to urządzeń przemysłowych, statków i statków powietrznych, produktów morskich, dostaw towarów na statki i statki powietrzne, przesyłek etapowych, towarów wojskowych, towarów pochodzących z instalacji na pełnym morzu i dostarczanych do tych instalacji, statków kosmicznych, energii elektrycznej i gazu oraz produktów odpadowych.**

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, m.in. poprzez jego uzupełnienie, dotyczące specjalnych towarów i przepływów oraz mających do nich zastosowanie odmiennych lub szczególnych przepisów, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

4. **Z przyczyn metodologicznych niektóre towary lub przepływy** wyłącza się ze statystyki handlu zewnętrznego. **Dotyczy to złota monetarnego i prawnych środków płatniczych, towarów przeznaczonych do użytku dyplomatycznego lub podobnego, przepływów towarów między państwem członkowskim przywożącym i wywożącym a jego krajowymi siłami zbrojnymi stacjonującymi za granicą, a także niektórych towarów nabywanych lub zbywanych przez siły zbrojne innego państwa, zwłaszcza towarów niebędących przedmiotem transakcji handlowej, przepływów wyrzutni satelitów przed ich wystrzeleniem, towarów do naprawy i naprawionych, towarów do użytku tymczasowego lub po takim użytku, towarów wykorzystywanych jako nośniki informacji poddanych indywidualnej obróbce i informacji pobranych, zgłoszonych ustnie władzom celnym towarów komercyjnych, jeżeli ich wartość nie przekracza statystycznego progu 1 000 euro lub 1 000 kilogramów, lub towarów niekomercyjnych.** **Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, m.in. poprzez jego uzupełnienie, dotyczące wyłączenia towarów lub przepływów ze statystyki handlu zewnętrznego,** przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Artykuł 4

Źródło danych

1. Źródłem danych służących do rejestrowania przywozu i wywozu towarów, o którym mowa w art. 3 ust. 1, jest zgłoszenie celne, uwzględniające ewentualne poprawki lub zmiany w danych statystycznych wynikające z decyzji właściwych organów celnych.

W przypadku gdy stosowana jest procedura uproszczona, zgodnie z jej definicją w Kodeksie Celnym, i składane jest dodatkowe zgłoszenie, źródłem danych służących do rejestrowania przepływów towarów jest to dodatkowe zgłoszenie.

I

2. **W przypadku specjalnych** towarów lub przepływów, o których mowa w art. 3 ust. 3, można korzystać z **innych źródeł** danych niż zgłoszenie celne.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, m.in. poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące określenia tych innych źródeł danych**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

3. **Do czasu wprowadzenia mechanizmu wzajemnej wymiany istotnych danych drogą elektroniczną, o którym mowa w art. 7 ust. 3, państwa członkowskie, zestawiając statystykę krajową, mogą nadal korzystać z innych źródeł danych niż te, o których mowa w ust. 1 i 2. Jednak zestawianie wspólnotowej statystyki handlu zewnętrznego zgodnie z art. 6 nie może opierać się na tych innych źródłach danych.**

Artykuł 5

Dane statystyczne

1. Państwa członkowskie uzyskują następujące zestawy danych z rejestrów przywozów i wywozów, o których mowa w art. 3 ust. 1.

- a) obroty handlowe (przywóz, wywóz);
- b) miesięczny okres referencyjny;
- c) wartość statystyczna towarów na granicy przywożących lub wywożących państw członkowskich;
- d) ilość wyrażona masą netto i jednostką uzupełniającą, jeśli taka została wskazana w zgłoszeniu celnym;
- e) przedsiębiorstwo handlowe będące importerem/odbiorcą przywożonych towarów lub eksporterem/nadawcą wywożonych towarów;
- f) przywożące lub wywożące państwo członkowskie, będące państwem członkowskim, w którym dokonywane jest zgłoszenie celne i gdy jest to wskazane w zgłoszeniu celnym:
 - i) w przypadku przywozu, państwo członkowskie przeznaczenia;
 - ii) w przypadku wywozu, państwo członkowskie rzeczywistego wywozu;
- g) państwa partnerskie, tj. w przypadku przywozu – państwo pochodzenia i państwo wysyłki, a w przypadku wywozu, państwo przeznaczenia;
- h) artykuł zgodnie z nomenklaturą scaloną, tj.:
 - i) w przypadku przywozu, kod towaru z podpozycji Taric;
 - ii) w przypadku wywozu, kod towaru z podpozycji nomenklatury scalonej;
- i) kody procedur celnych wykorzystywane do określania procedury statystycznej;

Wtorek, 23 września 2008 r.

- j) charakter transakcji, gdy jest on określony w zgłoszeniu celnym;
- k) jeśli zostało przyznane – traktowanie taryfowe przywozu stosowane przez organy celne, tj. kod preferencyjny
- l) waluta fakturowania, jeśli jest określona w zgłoszeniu celnym;
- m) rodzaj transportu, z wyszczególnieniem następujących elementów:
 - i) rodzaj transportu na granicy;
 - ii) wewnętrzny rodzaj transportu;
 - iii) pojemnik.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące bardziej szczegółowego określenia danych, o których mowa w ust. 1, w tym stosowanych kodów**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

3. Jeśli nie stwierdzono inaczej i bez uszczerbku dla prawodawstwa celnego, wymienione dane umieszcza się w zgłoszeniu celnym.

4. W odniesieniu do specjalnych towarów lub przepływów, o których mowa w art. 3 ust. 3, można wymagać ograniczonych zestawów danych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące tych ograniczonych zestawów danych**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

Artykuł 6

Zestawianie statystyk handlu zewnętrznego

1. Państwa członkowskie dokonują dla każdego miesięcznego okresu referencyjnego zestawienia statystyk przywozu i wywozu towarów, wyrażonych w wartości i ilości, z podziałem na:

- a) artykuły;
- b) państwa członkowskie przywożące/wywożące;
- c) państwa partnerskie;
- d) procedury statystyczne;
- e) charakter transakcji;
- f) traktowanie taryfowe, w przypadku przywozu;
- g) rodzaj transportu.

Przepisy wykonawcze do zestawiania statystyk mogą zostać określone przez Komisję zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 11 ust. 2.

2. Państwa członkowskie zestawiają roczną statystykę handlu według charakterystyki działalności, **czyli według typu działalności gospodarczej prowadzonej przez przedsiębiorstwo według działu lub dwucyfrowego poziomu wspólnej statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (NACE) i według klasy wielkości wyrażonej liczbą pracowników**.

Statystykę zestawia się poprzez powiązanie danych o charakterystyce działalności, zarejestrowanych zgodnie z prawodawstwem w zakresie sporządzania rejestrów przedsiębiorstw, z danymi zarejestrowanymi zgodnie z art. 5 ust. 1 w odniesieniu do przywozu i wywozu. **W tym celu krajowe organy celne przekazują krajowym organom statystycznym odpowiednie numery identyfikacyjne przedsiębiorców.**

Wtorek, 23 września 2008 r.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące powiązania danych z tą zestawianą statystyką**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

3. Co dwa lata państwa członkowskie zestawiają statystyki handlu w podziale na walutę fakturowania.

Państwa członkowskie zestawiają te statystyki wykorzystując reprezentatywną próbę rejestrów dotyczących przywozu i wywozu ze zgłoszeń celnych, zawierających dane o walucie fakturowania. Jeśli waluta fakturowania w przypadku wywozu nie jest podana w zgłoszeniu celnym, w celu zebrania wymaganych danych przeprowadzane jest badanie.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, m.in. poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące charakterystyki próby, okresu sprawozdawczości, poziomu agregacji dla krajów partnerskich, artykułów i walut**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

4. Jeśli w zgłoszeniu celnym znajdują się *stosowne* dane, możliwe jest zestawianie przez państwa członkowskie dodatkowych statystyk dla potrzeb krajowych.

■

5. Państwa członkowskie nie są zobowiązane do zestawiania i przekazywania Komisji (Eurostatowi) statystyk handlu *zewnętrznego* dotyczących danych statystycznych, które w świetle przepisów Kodeksu Celnego lub przepisów krajowych nie są jeszcze **rejestrowane lub nie mogą być w prosty sposób wynioskowane z innych danych figurujących** w zgłoszeniu celnym składanym w organach celnych tych państw. **Przekazywanie tej statystyki przez państwa członkowskie jest nieobowiązkowe**. Dotyczy to następujących danych:

- a) w przypadku przywozu, państwo członkowskie przeznaczenia;
- b) w przypadku wywozu, państwo członkowskie rzeczywistego wywozu;
- c) rodzaj transakcji.

Artykuł 7

Wymiana danych

1. Bezwłocznie i najpóźniej w miesiącu następującym po miesiącu przyjęcia zgłoszeń celnych lub podjęcia dotyczących ich decyzji celnych, krajowe urzędy statystyczne otrzymują od swoich krajowych organów celnych rejestry przywozu i wywozu oparte na zgłoszeniach złożonych lub przekazanych tym organom.

Rejestry zawierają co najmniej te dane statystyczne wymienione w art. 5, które zgodnie z Kodeksem Celnym lub przepisami krajowymi są dostępne w zgłoszeniu celnym.

2. Państwa członkowskie dbają o to, by rejestry przywozów i wywozów oparte na zgłoszeniu celnym dokonywanym w ich krajowych organach celnych były **bezwłocznie** przekazywane **przez te organy celne organowi celnemu** państwa członkowskiego, które jest zaznaczone w rejestrze jako:

- a) w przypadku przywozu, państwo członkowskie przeznaczenia
- b) w przypadku wywozu, państwo członkowskie rzeczywistego wywozu

W danym państwie członkowskim dane otrzymywane przez krajowy organ celny przekazywane są krajowemu organowi statystycznemu zgodnie z ust. 1.

3. Ustęp 2 nie wymaga od państwa członkowskiego przekazywania rejestrów przywozów i wywozów do innego państwa członkowskiego do czasu utworzenia przez organy celne tego państwa członkowskiego mechanizmu wzajemnej wymiany odpowiednich danych drogą elektroniczną.

Wtorek, 23 września 2008 r.

4. Przepisy wykonawcze regulujące takie przekazywanie mogą zostać określone przez Komisję zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 11 ust. 2.

5. *Jeżeli krajowy organ celny nie może dostarczyć krajowemu organowi statystycznemu wszystkich wymaganych danych, o których mowa w art. 5 ust. 1, w wyniku zastosowania różnych procedur uproszczonych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny ⁽¹⁾) i decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 70/2008/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach ceł i handlu ⁽²⁾, krajowy organ statystyczny nie jest zobowiązany do dostarczenia Komisji (Eurostatowi) danych, których nie można otrzymać z krajowego organu celnego.*

Artykuł 8

Przekazywanie statystyki handlu zewnętrznego do Komisji (Eurostatu)

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) statystyki, o których mowa w art. 6 ust. 1, nie później niż 40 dni po zakończeniu każdego miesięcznego okresu referencyjnego.

Państwa członkowskie dbają o to, by statystyka zawierała informacje o wszelkim przywozie i wywozie w przedmiotowym okresie referencyjnym, dokonując poprawek tam, gdzie rejestry są niedostępne.

W przypadku zmiany przekazanych już statystyk państwa członkowskie przekazują zaktualizowane statystyki.

Państwa członkowskie uwzględniają w wynikach przekazywanych Komisji (Eurostatowi) wszelkie poufne informacje statystyczne.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, m.in. poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące dostosowania terminu, zawartości, zakresu i przeglądów statystyk**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

2. Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, **dotyczące terminu przekazania statystyk handlu według charakterystyki działalności, o których mowa w art. 6 ust. 2, oraz statystyk handlu według waluty fakturowania, o których mowa w art. 6 ust. 3**, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 3.

3. Państwa członkowskie przekazują statystyki w postaci elektronicznej, zgodnie ze standardem wymiany danych. Praktyczne warunki przekazywania wyników mogą zostać określone zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 9

Ocena jakości

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia do przekazywanych *danych* stosować się będą następujące aspekty oceny jakości.

— „trafność” odnosi się do stopnia, w jakim statystyki zaspokajają bieżące i potencjalne potrzeby użytkowników,

— „dokładność” odnosi się do bliskości szacunków z nieznanymi wartościami rzeczywistymi,

— „terminowość” i „punktualność” odnoszą się do odstępu czasu pomiędzy dostępnością informacji a wydarzeniem lub zjawiskiem, które opisują;

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 23 z 26.1.2008, str. 21.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- „dostępność” i „przejrzystość” odnoszą się do warunków i metod, dzięki którym użytkownicy mogą uzyskać, wykorzystywać i interpretować dane,
- „porównywalność” odnosi się do pomiaru wpływu różnic w stosowanych koncepcjach statystycznych oraz w narzędziach i procedurach pomiaru, gdy porównywane są statystyki z różnych obszarów geograficznych, dziedzin sektorowych lub z różnych okresów,
- „spójność” odnosi się do zakresu, w jakim dane mogą być łączone na różne sposoby i do różnych celów z zachowaniem ich wiarygodności.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) sprawozdanie na temat jakości *danych* przekazywanych każdego roku.

3. Przy stosowaniu aspektów *oceny jakości* określonych w ust. 1 do *danych* objętych niniejszym rozporządzeniem zasady i struktura sprawozdań dotyczących jakości są określane zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Komisja (Eurostat) ocenia jakość przekazanych *danych*.

Artykuł 10

Rozpowszechnianie statystyk handlu zewnętrznego

1. **Na szczeblu Wspólnoty** statystyki handlu zewnętrznego zestawione zgodnie z art. 6 ust. 1 i przekazane przez państwa członkowskie są rozpowszechniane przez Komisję (**Eurostat**) co najmniej według podpozycji nomenklatury scalonej.

Wyłącznie na wniosek importera lub eksportera organy krajowe danego państwa członkowskiego decydują, czy statystyki danego państwa, które mogą umożliwić identyfikację danego importera lub eksportera, mają być rozpowszechniane, czy też mają zostać zmienione w taki sposób, by ich rozpowszechnianie nie naruszało poufności statystycznej.

2. **Bez uszczerbku dla rozpowszechniania danych na szczeblu krajowym Komisja (Eurostat) nie rozpowszechnia szczegółowych statystyk według podpozycji TARIC (zintegrowana taryfa Wspólnot Europejskich), preferencji i kontyngentów, jeżeli ich ujawnienie naruszałoby ochronę interesu publicznego w zakresie handlowej i rolnej polityki Wspólnoty.**

■

Artykuł 11

Procedura Komitetu

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Statystyki Handlu Zagranicznego.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji. Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust.1 — 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Artykuł 12

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1172/95 traci moc z dniem **1 stycznia 2010 r.**

Rozporządzenie stosuje się w dalszym ciągu do danych dotyczących okresów referencyjnych sprzed **1 stycznia 2010 r.**

Wtorek, 23 września 2008 r.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia **1 stycznia 2010 r.**

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 338/97 w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji *I**

P6_TA(2008)0415

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2008)0104 — C6-0087/2008 — 2008/0042(COD))

(2010/C 8 E/22)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0104),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 175 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0087/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0314/2008),

1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 23 września 2008 r.

Sprawozdania statystyczne w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji *I**

P6_TA(2008)0416

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/98 w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2007)0778 — C6-0451/2007 — 2007/0269(COD))

(2010/C 8 E/23)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0778),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 285 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0451/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A6-0258/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0269

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/98 w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr .../2009.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Europejski Rok Twórczości i Innowacji (2009) *I**

P6_TA(2008)0417

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej Europejskiego Roku Twórczości i Innowacji (2009) (COM(2008)0159 — C6-0151/2008 — 2008/0064(COD))

(2010/C 8 E/24)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0159),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 149 i 150 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0151/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0319/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0064

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2008/WE dotyczącej Europejskiego Roku Twórczości i Innowacji (2009)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1350/2008/WE.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy art. 12, art. 13 ust. 2 i art. 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot *

P6_TA(2008)0418

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 określające kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy art. 12, art. 13 ust. 2 i art. 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot (COM(2008)0305 — C6-0214/2008 — 2008/0102(CNS))

(2010/C 8 E/25)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0305),
- uwzględniając art. 291 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 16 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0214/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0339/2008),

1. zatwierdza wniosek Komisji;
2. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Projekt budżetu korygującego nr 6/2008

P6_TA(2008)0419

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie projektu budżetu korygującego nr 6/2008 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008, Sekcja III — Komisja (12984/2008 — C6-0317/2008 — 2008/2166(BUD))

(2010/C 8 E/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 272 Traktatu WE oraz art. 177 Traktatu Euratom,
- uwzględniając rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem finansowym”), a w szczególności jego art. 37 i 38,

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 13 grudnia 2007 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾,
 - uwzględniając wstępny projekt budżetu korygującego nr 6/2008 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008 przedstawiony przez Komisję dnia 1 lipca 2008 r. (COM(2008)0429),
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 6/2008 sporządzony przez Radę dnia 15 września 2008 r. (12984/2008 – C6-0317/2008),
 - uwzględniając art. 69 i załącznik IV Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0353/2008),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 6 do budżetu ogólnego na rok 2008 obejmuje:
- odpowiednie modyfikacje w budżecie (plan zatrudnienia) wynikające z rozszerzenia mandatu trzech agencji wykonawczych: Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA), Agencji Wykonawczej Programu Zdrowia Publicznego (PHEA) oraz Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA),
 - utworzenie odpowiednich pozycji budżetowych umożliwiających finansowanie Wspólnego przedsięwzięcia na rzecz technologii ogniw paliwowych i technologii wodorowych (FCH JU) oraz przydzielenie odpowiednich środków budżetowych,
 - zwiększenie środków na zobowiązania o 2 200 000 EUR w celu częściowego pokrycia kosztów nowego budynku dla EUROJUST-u,
 - zwiększenie środków na zobowiązania o 3 900 000 EUR na potrzeby programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) – przedsiębiorczość i innowacje,
- B. mając na uwadze, że celem projektu budżetu korygującego nr 6/2008 jest formalne wpisanie tych dostosowań budżetowych do budżetu na rok 2008,
1. przypomina, że środki dla wspólnych przedsięwzięć wypłacane są z budżetu operacyjnego danego programu;
 2. zauważa, że zgodnie z art. 179 ust. 3 rozporządzenia finansowego Parlament Europejski, jako część władzy budżetowej, powinien być powiadomiony o najmie nowego budynku dla EUROJUST-u, mającym istotne następstwa finansowe dla budżetu;
 3. oczekuje, że w przyszłości będzie otrzymywał takie informacje od Komisji, jeżeli pojawią się dalsze potrzeby związane z budynkami, w celu umożliwienia władzy budżetowej wydania opinii zgodnie z art. 179 ust. 3 rozporządzenia finansowego;
 4. przyjmuje projekt budżetu korygującego nr 6/2008 bez poprawek;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 71 z 14.3.2008, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 999/2001 w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji *I**

P6_TA(2008)0427

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2008)0053 — C6-0054/2008 — 2008/0030(COD))

(2010/C 8 E/27)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0053),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 152 ust. 4 lit. b) Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0054/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0279/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0030

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 220/2009.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Statystyki odpadów ***I

P6_TA(2008)0428

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2150/2002 w sprawie statystyk odpadów w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (COM(2007)0777 — C6-0456/2007 — 2007/0271(COD))

(2010/C 8 E/28)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0777),

— uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 285 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0456/2007),

— uwzględniając art. 51 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0282/2008),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zwraca się do Komisji o jak najszybsze opublikowanie sprawozdania, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2150/2002;
4. zwraca się do Komisji o jak najszybsze przedłożenie propozycji, o której mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2150/2002 w celu uchylenia nakładających się na siebie zobowiązań sprawozdawczych;
5. zwraca się do Komisji o jak najszybsze przedłożenie nowych sprawozdań i propozycji nawiązujących do sprawozdań i propozycji opublikowanych zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2150/2002, dotyczących postępu badań pilotażowych, określonych w art. 4 ust. 3 i art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia;
6. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0271

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2150/2002 w sprawie statystyk odpadów w zakresie uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 221/2009.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Dostosowanie niektórych aktów do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, rozporządzenie „omnibus” Część druga *I**

P6_TA(2008)0429

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE zmienionej decyzją 2006/512/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Część druga (COM(2007)0824 — C6-0476/2007 — 2007/0293(COD))

(2010/C 8 E/29)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0824),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 37, art. 44 ust. 1, art. 71, art. 80 ust. 2, art. 95, art. 152 ust. 4 lit. b, art. 175 ust. 1, art. 179 oraz art. 285 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0476/2007),
 - uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 17 września 2008 r., dotyczące przyjęcia poprawionego wniosku, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0100/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0293

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Część druga

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 219/2009.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Wydobywanie i wprowadzanie do obrotu naturalnych wód mineralnych (przekształcenie) *I**

P6_TA(2008)0430

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (przekształcenie) (COM(2007)0858 — C6-0005/2008 — 2007/0292(COD))

(2010/C 8 E/30)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0858),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0005/2008),
 - uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 17 września 2008 r. odnośnie do przyjęcia wniosku po poprawkach, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi, tiret pierwsze traktatu WE,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0298/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji dostosowanej do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z poniższymi zmianami;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1.

P6_TC1-COD(2007)0292

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (wersja przekształcona)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy .../WE.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Substancje barwiące do produktów leczniczych (przekształcenie) *I**

P6_TA(2008)0431

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie substancji barwiących, które mogą być dodawane do produktów leczniczych (przekształcenie) (COM(2008)0001 — C6-0026/2008 — 2008/0001(COD))

(2010/C 8 E/31)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0001),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0026/2008),
 - uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady dotyczące przyjęcia wniosku, zgodnie z art. 251 ust. 2 Traktatu WE i z zaleceniami konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0280/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza wniosek Komisji po dostosowaniu do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej złożonej ze służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1.

Wtorek, 23 września 2008 r.

Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego (przekształcenie) *****I**

P6_TA(2008)0432

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (przekształcenie) (COM(2008)0003 — C6-0030/2008 — 2008/0003(COD))

(2010/C 8 E/32)

(Procedura współdecyzji: przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0003),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0030/2008),
 - uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 17 września 2008 r., dotyczące przyjęcia poprawionego wniosku, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 80a oraz art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0295/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji po dostosowaniu do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1.

P6_TC1-COD(2008)0003

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (wersja przekształcona)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2009/39/WE.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Badania przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (przekształcenie) *I**

P6_TA(2008)0433

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (przekształcenie) (COM(2008)0100 — C6-0094/2008 — 2008/0044(COD))

(2010/C 8 E/33)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0100),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 71 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0094/2008),
 - uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 3 września 2008 r., dotyczące przyjęcia poprawionego wniosku, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Transportu i Turystyki (A6-0299/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. przyjmuje wniosek Komisji w wersji dostosowanej do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji i wraz z poniższymi zmianami;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1.

P6_TC1-COD(2008)0044**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep**

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2009/40/WE.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Rozpuszczalniki do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (wersja przekształcona) *I**

P6_TA(2008)0434

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu i Rady w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (wersja przekształcona) (COM(2008)0154 — C6-0150/2008 — 2008/0060(COD))

(2010/C 8 E/34)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0154),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony przez Komisję Parlamentowi (C6-0150/2008),
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 17 września 2008 r., dotyczące przyjęcia poprawionego wniosku, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0284/2008),

A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,

1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z uwzględnieniem poniższych poprawek;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1.

P6_TC1-COD(2008)0060

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2009/32/WE.)

Wtorek, 23 września 2008 r.

Zwalczanie terroryzmu *

P6_TA(2008)0435

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji ramowej Rady zmieniającej decyzję ramową 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu (COM(2007)0650 — C6-0466/2007 — 2007/0236(CNS))

(2010/C 8 E/35)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji (COM(2007)0650),
 - uwzględniając wytyczne Rady z dnia 18 kwietnia 2008 r. (8707/2008),
 - uwzględniając art. 29, art. 31 ust. 1 litera e) oraz art. 34 ust. 2 litera b) Traktatu UE,
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0466/2007),
 - uwzględniając art. 93 oraz art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0323/2008),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. w związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego wzywa Radę i Komisję do priorytetowego traktowania wszelkich przyszłych wniosków mających na celu zmianę odnośnego tekstu zgodnie z art. 10 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, który ma zostać dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a także zgodnie z deklaracją nr 50 w tej sprawie;

Wtorek, 23 września 2008 r.

6. oświadcza, że od momentu wejścia w życie traktatu lizbońskiego gotowy jest do przeanalizowania wszelkich wniosków tego rodzaju, o ile to konieczne, w trybie pilnym, przy ścisłej współpracy z parlamentami krajowymi państw członkowskich; w przypadku, gdyby nowy wniosek odzwierciedlał treść opinii, stosowana mogłaby być procedura przewidziana w porozumieniu międzyinstytucjonalnym dotyczącym kodyfikacji;

7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący decyzji ramowej j – akt zmieniający Punkt 6a preambuły (nowy)

(6a) *Należy podjąć działania na szczeblu UE w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi odgrywającymi kluczową rolę, w szczególności w odniesieniu do zapobiegania terroryzmowi, ponieważ osoby nawołujące do terroryzmu i dokonujące ataków terrorystycznych żyją w społecznościach lokalnych i utrzymują kontakty z ich członkami, korzystając z oferowanych w ramach tych społeczności usług i narzędzi demokratycznych.*

Poprawka 2

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający Punkt 7 preambuły

(7) Niniejszy wniosek przewiduje kryminalizację przestępstw związanych z terroryzmem, w ramach realizacji szerszego celu politycznego, jakim jest zapobieganie terroryzmowi, poprzez ograniczenie rozpowszechniania materiałów, *które mogą zachęcać osoby* do podejmowania ataków terrorystycznych.

(7) Niniejszy wniosek przewiduje kryminalizację przestępstw związanych z terroryzmem, w ramach realizacji szerszego celu politycznego, jakim jest zapobieganie terroryzmowi, poprzez ograniczenie rozpowszechniania materiałów *służących zachęcaniu osób* do podejmowania ataków terrorystycznych *lub mogących przynieść taki skutek.*

Poprawka 3

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający Punkt 10 preambuły

(10) Należy dokonać dalszego zbliżenia definicji przestępstw terrorystycznych, w tym przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną, we wszystkich państwach członkowskich, tak by obejmowała ona publiczne *nawoływanie* do popełniania przestępstw terrorystycznych, rekrutację na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie.

(10) Należy dokonać dalszego zbliżenia definicji przestępstw terrorystycznych, w tym przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną, we wszystkich państwach członkowskich, tak by obejmowała ona publiczne *podżeganie* do popełniania przestępstw terrorystycznych, rekrutację na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie.

(Zmiana ta ma zastosowanie do całego przedmiotowego tekstu legislacyjnego z wyjątkiem punktu 9 preambuły).

Poprawka 4

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający Punkt 11 preambuły

(11) Należy przewidzieć kary i sankcje dla osób fizycznych i prawnych, które *popelnily lub ponoszą odpowiedzialność za publiczne nawoływanie* do popełniania przestępstw terrorystycznych, rekrutację na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie. Takie formy zachowania powinny w jednakowym stopniu podlegać karze we wszystkich państwach członkowskich, niezależnie od tego, czy zostały popełnione za pośrednictwem Internetu.

(11) Należy przewidzieć kary i sankcje dla osób fizycznych i prawnych, które *publicznie podżęgały* do popełniania przestępstw terrorystycznych, *przeprowadzały* rekrutację na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne, jeżeli czyny te zostały popełnione umyślnie. Takie formy zachowania powinny w jednakowym stopniu podlegać karze we wszystkich państwach członkowskich, niezależnie od tego, czy zostały popełnione za pośrednictwem Internetu.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Punkt 11a preambuły (nowy)

(11a) *Brak zgody Rady w zakresie praw proceduralnych w postępowaniu karnym utrudnia europejską współpracę sądową; konieczne jest pilne przełamanie tego impasu.*

Poprawka 6

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Punkt 12 preambuły

(12) *Należy ustanowić dodatkowe zasady ustalania jurysdykcji celem zapewnienia, by publiczne nawoływanie do popełniania przestępstw terrorystycznych, rekrutacja na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne mogły być skutecznie ścigane, jeśli mają na celu lub spowodowały popełnienie przestępstwa terrorystycznego podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego.*

skreślony

Poprawka 7

Wniosek dotyczący decyzji – akt zmieniający
Punkt 12a preambuły (nowy)

(12a) *Niniejsza decyzja ramowa dopełnia Konwencję Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi z dnia 16 maja 2005 r. i w związku z tym konieczne jest – równoległe do wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej – jak najszybsze ratyfikowanie odnośnej Konwencji przez wszystkie państwa członkowskie.*

Poprawka 8

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Punkt 14 preambuły

(14) Unia przestrzega zasad uznanych w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz zasad, które znalazły wyraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziałach II i VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie może być interpretowany jako zmierzający do zmniejszenia lub ograniczenia praw lub wolności, takich jak wolność wyrażania opinii, wolność zgromadzeń lub wolność zrzeszania się, prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, w tym prawo do poszanowania tajemnicy korespondencji.

(14) Unia przestrzega zasad uznanych w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz zasad, które znalazły wyraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziałach II i VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie może być interpretowany jako zmierzający do zmniejszenia lub ograniczenia podstawowych praw lub wolności, takich jak wolność wypowiedzi, wolność zgromadzeń lub wolność zrzeszania się, **wolność prasy i wolność wypowiedzi w innych mediach lub** prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, w tym prawo do poszanowania tajemnicy korespondencji, **włączając treści e-maili i wszelkich innych typów korespondencji elektronicznej.**

Poprawka 9

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Punkt 15 preambuły

(15) Publiczne **nawoływanie** do popełniania przestępstw terrorystycznych, rekrutacja na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne należą do przestępstw, które mogą być popełnione wyłącznie umyślnie. W związku z tym żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie może być interpretowany jako zmierzający do zmniejszenia lub ograniczenia możliwości rozpowszechniania informacji do celów naukowych, akademickich lub sprawozdawczych. Wyrażanie radykalnych, polemicznych lub kontrowersyjnych poglądów w toku debaty publicznej dotyczącej drażliwych politycznych kwestii, w tym terroryzmu, wykracza poza zakres niniejszej decyzji ramowej, a w szczególności poza zakres definicji publicznego **nawoływania** do popełniania przestępstw terrorystycznych,

(15) Publiczne **podżeganie** do popełniania przestępstw terrorystycznych, rekrutacja na potrzeby terroryzmu oraz szkolenie terrorystyczne należą do przestępstw, które mogą być popełnione wyłącznie umyślnie. W związku z tym żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie może być interpretowany jako zmierzający do zmniejszenia lub ograniczenia możliwości rozpowszechniania informacji do celów naukowych, akademickich, **artystycznych** lub sprawozdawczych. Wyrażanie radykalnych, polemicznych lub kontrowersyjnych poglądów w toku debaty publicznej dotyczącej drażliwych politycznych kwestii, w tym terroryzmu, wykracza poza zakres niniejszej decyzji ramowej, a w szczególności poza zakres definicji publicznego **podżegania** do popełniania przestępstw terrorystycznych,

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 10

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Punkt 15a preambuły (nowy)

(15a) Uznanie czynów wymienionych w niniejszej decyzji ramowej za przestępstwa powinno być realizowane proporcjonalnie do wyznaczonych, uzasadnionych celów niezbędnych i odpowiednich w demokratycznym społeczeństwie i nie prowadzić do dyskryminacji. W szczególności winno być zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i Europejską Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt -1 (nowy)
Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW
Artykuł 1 – ustęp 2

(-1) W art. 1 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

„2. Niniejsza decyzja ramowa nie może skutkować zmianą obowiązku przestrzegania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa usankcjonowanych w art. 6 traktatu o Unii Europejskiej, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.”

Poprawka 12

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt 1
Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera a)

a) „publiczne **nawoływanie** do popełniania przestępstw terrorystycznych” oznacza rozpowszechnianie lub inną formę udostępniania publicznego przekazu, **w celu zachęcenia do** popełnienia jednego z **czynów** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 lit. a)-h), jeżeli takie postępowanie, **niezależnie od tego czy stanowi ono bezpośrednie podżeganie do przestępstw terrorystycznych**, powoduje zagrożenie popełnienia jednego lub większej liczby takich przestępstw;

a) „publiczne **podżeganie** do popełniania przestępstw terrorystycznych” oznacza rozpowszechnianie lub inną formę udostępniania publicznego przekazu **wyraźnie i umyślnie nawołującego do** popełnienia jednego z **przestępstw** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 lit. a)-h), jeżeli takie postępowanie **widocznie** powoduje zagrożenie popełnienia jednego lub większej liczby takich przestępstw;

Poprawka 13

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt 1
Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera b)

b) „rekrutacja na potrzeby terroryzmu” oznacza werbunek innych osób na potrzeby popełnienia jednego z **czynów** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 lub w art. 2 ust. 2;

b) „rekrutacja na potrzeby terroryzmu” oznacza **celowe** nakłanianie innej osoby do popełnienia jednego z **przestępstw** wymienionych w art. 1 ust. 1 **lit. a)–h)** lub w art. 2 ust. 2;

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1***Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW**Artykuł 3 – ustęp 1 – litera c)*

c) „szkolenie terrorystyczne” oznacza instruktaż w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów uzbrojenia bądź szkodliwych lub niebezpiecznych substancji bądź innych szczególnych metod lub technik, na potrzeby popełnienia jednego z **czynów** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1, będąc świadomym, że przekazywane umiejętności mają posłużyć do tych celów.

c) „szkolenie terrorystyczne” oznacza instruktaż w zakresie wytwarzania lub stosowania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów uzbrojenia bądź szkodliwych lub niebezpiecznych substancji bądź innych szczególnych metod lub technik, na potrzeby popełnienia jednego z **przestępstw** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 **lit. a)-h)**, będąc świadomym, że przekazywane umiejętności mają posłużyć do tych celów.

Poprawka 15**Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1***Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW**Artykuł 3 – punkt 2 – litera d)*

d) kwalifikowana forma kradzieży, w celu popełnienia jednego z **czynów** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1;

d) kwalifikowana forma kradzieży, w celu popełnienia jednego z **przestępstw** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1;

Poprawka 16**Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1***Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW**Artykuł 3 – ustęp 2 – litera e)*

e) wymuszenie w celu popełnienia jednego z **czynów** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1;

e) wymuszenie w celu popełnienia jednego z **przestępstw** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1;

Poprawka 17**Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1***Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW**Artykuł 3 – ustęp 2 – litera f)*

f) podrabianie dokumentów urzędowych w celu popełnienia jednego z **czynów** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 lit. a)-h) oraz w art. 2 ust. 2 lit. b).

f) podrabianie dokumentów urzędowych w celu popełnienia jednego z **przestępstw** wyszczególnionych w art. 1 ust. 1 lit. a)-h) oraz w art. 2 ust. 2 lit. b).

Poprawka 18**Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1***Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW**Artykuł 3 – ustęp 3a (nowy)*

3a. Państwa członkowskie upewniają się, że oskarżenie o czyny określone w ust. 2 lit. a)-c) niniejszego artykułu odbywa się w poszanowaniu obowiązujących je wymogów dotyczących wolności wyrażania opinii i wolności stowarzyszania się, w szczególności tych dotyczących wolności prasy oraz wolności wypowiedzania się w innych środkach przekazu oraz w poszanowaniu prawa do tajemnicy korespondencji, włączając treści

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

e-maili i innych typów korespondencji elektronicznej. Uznanie czynów określonych w ust. 2 lit. a)-c) za przestępstwa nie skutkuje umniejszaniem lub ograniczaniem możliwości rozpowszechniania informacji do celów naukowych, akademickich, artystycznych, sprawozdawczych, wyrażania radykalnych, polemicznych lub kontrowersyjnych poglądów w toku debaty publicznej dotyczącej delikatnych kwestii politycznych, w tym terroryzmu.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 1

Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW

Artykuł 3 – ustęp 3b (nowy)

3b. Państwa członkowskie dopilnowują także, aby oskarżenie o popełnienie czynów określonych w ust. 2 lit. a)- c) niniejszego artykułu było stosowane proporcjonalnie do charakteru przestępstwa i okoliczności, w jakich zostało popełnione, przy zwróceniu uwagi na uzasadnione zamierzone cele oraz ich niezbędność w społeczeństwie demokratycznym, i aby wykluczało jakiegokolwiek formy arbitralności oraz dyskryminacyjnego czy rasistowskiego traktowania.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący decyzji ramowej – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 3

Decyzja ramowa 2002/475/WSiSW

Artykuł 9 – ustęp 1a

„1a. Każde państwo członkowskie **przejmuje również jurysdykcję nad przestępstwami**, o których mowa w art. 3 pkt 2 lit. a)-c), **jeżeli dane przestępstwo miało na celu lub spowodowało popełnienie jednego z przestępstw, o których mowa w art. 1, i jeżeli takie przestępstwo podlega jurysdykcji państwa członkowskiego na podstawie dowolnej przesłanki określonej w ust. 1 lit. a)-e) niniejszego artykułu.**”

„1a. Państwo członkowskie **może postanowić nie stosować zasad jurysdykcji ustanowionych w ust. 1 lit. d) i e), bądź stosować je jedynie w szczególnych przypadkach lub okolicznościach, w odniesieniu do przestępstw**, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a)-c), **oraz w art. 4, jeżeli związane są z przestępstwami, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit a)-c).**”

Ochrona danych osobowych *

P6_TA(2008)0436

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. w sprawie projektu decyzji ramowej Rady w odniesieniu do ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (16069/2007 — C6-0010/2008 — 2005/0202(CNS))

(2010/C 8 E/36)

(Procedura konsultacji — ponowna konsultacja)

Parlament Europejski,

— uwzględniając projekt Rady (16069/2007),

— uwzględniając wniosek Komisji (COM(2005)0475),

Wtorek, 23 września 2008 r.

- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 27 września 2006 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 7 czerwca 2007 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 34 ust. 2 litera b) Traktatu UE,
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0010/2008),
 - uwzględniając art. 93, art. 51 oraz art. 55 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0322/2008),
1. zatwierdza projekt Rady po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę tekstu zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku lub zastąpienia go innym tekstem;
 5. w związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego wzywa Radę i Komisję do priorytetowego traktowania wszelkich przyszłych wniosków mających na celu zmianę odnośnego tekstu zgodnie z art. 10 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, który ma zostać dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a także zgodnie z deklaracją nr 50 w tej sprawie, szczególnie w odniesieniu do jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości;
 6. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 4a preambuły (nowy)

(4a) Art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wprowadzony przez traktat lizboński umożliwi zaostrzenie przepisów dotyczących ochrony danych dla celów współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, str. 263.

⁽²⁾ Dz.U. C 125 E z 22.05.2008, str. 154.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADEĘ

POPRAWKA

Poprawka 2
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 5 preambuły

(5) Wymianę danych osobowych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych - zwłaszcza z uwagi na zasadę udostępniania informacji określoną w programie haskim - powinny wspierać jasne (...) przepisy umacniające wzajemne zaufanie właściwych organów oraz gwarantujące, że odnośne informacje są chronione **w sposób żadną miarą niedyskryminujący tej współpracy między państwami członkowskimi**, a równocześnie w pełni przestrzegane są prawa podstawowe osób fizycznych. **Akty prawne obowiązujące na szczeblu europejskim nie wystarczają. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych nie ma zastosowania do przetwarzania danych osobowych podczas działań, które nie są objęte zakresem stosowania prawa wspólnotowego, takich jak działania określone w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, a w żadnym przypadku do operacji przetwarzania dotyczących bezpieczeństwa publicznego, obronności, bezpieczeństwa państwa i działań państwa w zakresie prawa karnego.**

(5) Wymianę danych osobowych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych - zwłaszcza z uwagi na zasadę udostępniania informacji określoną w programie haskim - powinny wspierać jasne (...) przepisy umacniające wzajemne zaufanie właściwych organów oraz gwarantujące, że odnośne informacje są chronione, a równocześnie w pełni przestrzegane są prawa podstawowe osób fizycznych.

Poprawka 3
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 5a preambuły

(5a) Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do danych gromadzonych lub przetwarzanych przez właściwe organy w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania lub karania albo w celu wykonywania sankcji karnych. **Pozostawia ona w gestii państw członkowskich bardziej szczegółowe określenie na szczeblu krajowym, jakie inne cele należy uważać za niezgodne z celem, do którego dane osobowe były pierwotnie gromadzone.** Dalsze przetwarzanie danych osobowych do celów historycznych, statystycznych i naukowych nie jest na ogół niezgodne z pierwotnym celem przetwarzania.

(5a) Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do danych gromadzonych lub przetwarzanych przez właściwe organy w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania lub karania albo w celu wykonywania sankcji karnych. Dalsze przetwarzanie danych osobowych do celów historycznych, statystycznych i naukowych nie jest na ogół niezgodne z pierwotnym celem przetwarzania.

Poprawka 4
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 6b preambuły

(6b) **Niniejsza decyzja ramowa nie ma zastosowania do danych osobowych, które państwo członkowskie uzyskało w ramach zakresu zastosowania niniejszej decyzji ramowej i które z tego państwa pochodzą.**

skreślony

Poprawka 5
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 7 preambuły

(7) Zbliżenie przepisów państw członkowskich nie powinno w żadnym razie skutkować osłabieniem zapewnianej przez nie ochrony danych, a wręcz przeciwnie – powinno mieć na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony w obrębie Unii.

(7) Zbliżenie przepisów państw członkowskich nie powinno w żadnym razie skutkować osłabieniem zapewnianej przez nie ochrony danych, a wręcz przeciwnie – powinno mieć na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony w obrębie Unii **zgodnie z konwencją Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych (zwaną dalej „Konwencją 108”).**

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 6
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 8b preambuły

(8b) Archiwizowanie danych w postaci osobnego zestawu danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy dane te nie są już wymagane ani wykorzystywane w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania i karania oraz wykonywania sankcji karnych. Archiwizowanie danych w postaci osobnego zestawu jest dopuszczalne także wtedy, gdy archiwizowane dane są przechowywane w bazie danych wraz z innymi danymi w taki sposób, że nie można ich już wykorzystywać w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania i karania oraz wykonywania sankcji karnych. Okres przechowywania danych w archiwum zależy od celu ich zarchiwizowania oraz od tego, czy leży to w uzasadnionym interesie osób, których dotyczą dane. **Jeżeli chodzi o archiwizację do badań historycznych, można także przewidzieć bardzo długi okres przechowywania.**

(8b) Archiwizowanie danych w postaci osobnego zestawu danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy dane te nie są już wymagane ani wykorzystywane w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania i karania oraz wykonywania sankcji karnych. Archiwizowanie danych w postaci osobnego zestawu jest dopuszczalne także wtedy, gdy archiwizowane dane są przechowywane w bazie danych wraz z innymi danymi w taki sposób, że nie można ich już wykorzystywać w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania i karania oraz wykonywania sankcji karnych. Okres przechowywania danych w archiwum zależy od celu ich zarchiwizowania oraz od tego, czy leży to w uzasadnionym interesie osób, których dotyczą dane.

Poprawka 7
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 11a preambuły

(11a) Jeżeli dane osobowe mogą być dalej przetwarzane za zgodą państwa członkowskiego, od którego te dane uzyskano, to każde państwo członkowskie może określić warunki takiej zgody, **w tym na przykład udzielić ogólnej zgody co do określonych kategorii informacji lub określonych kategorii dalszego przetwarzania.**

(11a) Jeżeli dane osobowe mogą być dalej przetwarzane za zgodą państwa członkowskiego, od którego te dane uzyskano, to każde państwo członkowskie może określić warunki takiej zgody.

Poprawka 8
Projekt decyzji ramowej Rady
Punkt 13a preambuły

(13a) Państwo członkowskie powinno dopilnować, aby osoba, której dotyczą dane, była poinformowana o tym, że jej dane osobowe mogą być lub są gromadzone, przetwarzane lub przekazywane innemu państwu członkowskiemu do zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń, wykrywania przestępstw, ich ścigania lub do wykonywania sankcji karnych. Sposób, w jaki realizowane jest prawo osoby, której dotyczą dane, do otrzymywania informacji, oraz odnośne wyjątki są określone w prawie krajowym. Gwarancja taka może być ogólnie zrealizowana na przykład przez uchwalenie przepisów lub ogłoszenie wykazu operacji przetwarzania.

(13a) Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby osoba, której dotyczą dane, była poinformowana o tym, że jej dane osobowe mogą być lub są gromadzone, przetwarzane lub przekazywane innemu państwu członkowskiemu, **państwu trzeciemu lub podmiotowi prywatnemu dla celów** zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń, wykrywania przestępstw, ich ścigania lub do wykonywania sankcji karnych. Sposób, w jaki realizowane jest prawo osoby, której dotyczą dane, do otrzymywania informacji, oraz odnośne wyjątki są określone w prawie krajowym. Gwarancja taka może być ogólnie zrealizowana na przykład przez uchwalenie przepisów lub ogłoszenie wykazu operacji przetwarzania.

Poprawka 9
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 1 – ustęp 2 – litera ca) (nowa)

ca) opracowywane są na szczeblu krajowym.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADEĘ

POPRAWKA

Poprawka 10
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 1 – ustęp 4

4. *Niniejsza decyzja ramowa nie narusza podstawowych interesów bezpieczeństwa narodowego i konkretnych działań wywiadowczych dotyczących bezpieczeństwa narodowego.* **skreślony**

Poprawka 11
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 2 – litera l)

l) „anonimizacja danych” oznacza takie przekształcenie danych osobowych, po którym nie można już przyporządkować poszczególnych informacji osobistych lub rzeczowych do określonej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej **albo można tego dokonać jedynie niewspółmiernie dużym nakładem czasu, kosztów i sił.**

l) „anonimizacja danych” oznacza takie przekształcenie danych osobowych, po którym nie można już przyporządkować poszczególnych informacji osobistych lub rzeczowych do określonej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej.

Poprawka 12
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 7

Dane osobowe, które ujawniają pochodzenie rasowe i etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe albo przynależność do związków zawodowych, oraz dane osobowe dotyczące stanu zdrowia i seksualności **wolno przetwarzać tylko wtedy, gdy jest to bezwzględnie konieczne i gdy prawo krajowe przewiduje stosowne gwarancje.**

(1) Przetwarzanie danych osobowych, które ujawniają pochodzenie rasowe i etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe albo przynależność do związków zawodowych, oraz danych osobowych dotyczących stanu zdrowia i seksualności **jest zabronione.**

(2) **W drodze wyjątku dane takie mogą być przetwarzane w przypadkach:**

- **przewidzianych przez prawo, po uprzednim uzyskaniu zgody właściwego organu sądowego (przy czym każdy przypadek rozpatrywany jest indywidualnie), i gdy jest to absolutnie konieczne do zapobiegania przestępstwom związanym z terroryzmem i innym poważnym przestępstwom, jak również do celów prowadzenia ścigania i karania w tej dziedzinie;**
- **gdy państwa członkowskie przewidują odpowiednie szczególne środki bezpieczeństwa, na przykład zapewnienie dostępu do określonych danych wyłącznie pracownikom, którzy są odpowiedzialni za wypełnianie zgodnych z prawem zadań stanowiących uzasadnienie dla przetwarzania danych.**

Te szczególne kategorie danych nie mogą być przetwarzane automatycznie, chyba że prawo krajowe zapewnia odpowiednie zabezpieczenia. Te sam warunek ma zastosowanie do danych osobowych związanych z wyrokami skazującymi.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 13
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 11 – ustęp 1

1. Każdy przypadek przekazania danych osobowych należy odnotować w protokole lub dokumentacji, aby umożliwić weryfikację legalności przetwarzania danych i autokontrolę oraz zapewnić właściwą integralność i odpowiednie bezpieczeństwo danych.

1. Każdy przypadek przekazania, **przyznania dostępu i dalszego przetwarzania** danych osobowych należy odnotować w protokole lub dokumentacji, aby umożliwić weryfikację legalności przetwarzania danych i autokontrolę oraz zapewnić właściwą integralność i odpowiednie bezpieczeństwo danych.

Poprawka 14
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 12 – ustęp 1 – zdanie wprowadzające

1. Dane osobowe przekazane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego wolno dalej przetwarzać zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 2 w celach innych od tych, do których dane te zostały przekazane lub udostępnione, **wyłącznie** gdy te inne cele to:

1. Dane osobowe przekazane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego wolno dalej przetwarzać zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 2 **jedynie w niezbędnych przypadkach** w celach innych od tych, do których dane te zostały przekazane lub udostępnione, gdy te inne cele to:

Poprawka 15
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 12 – ustęp 1 – litera d)

d) inny cel - wyłącznie za uprzednią zgodą państwa członkowskiego przekazującego dane lub za zgodą osoby, której dotyczą dane, udzieloną zgodnie z prawem krajowym.

d) inny **konkretny** cel, **o ile jest on przewidziany przez prawo i konieczny w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na ochronę jednego z interesów określonych w art. 9 Konwencji 108**, jednak wyłącznie za uprzednią zgodą państwa członkowskiego przekazującego dane lub za zgodą osoby, której dotyczą dane, udzieloną zgodnie z prawem krajowym.

Poprawka 16
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14 – ustęp 1 – zdanie wprowadzające

1. Państwa członkowskie określają, że dane osobowe przekazane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogą być przekazywane państwom trzecim, instytucjom lub organizacjom międzynarodowym, które ustanowiono na mocy międzynarodowych porozumień lub które uznaje się za instytucje międzynarodowe, tylko wtedy, gdy:

1. Państwa członkowskie określają, że dane osobowe przekazane lub udostępnione **w drodze indywidualnej** przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogą być przekazywane państwom trzecim, instytucjom lub organizacjom międzynarodowym, które ustanowiono na mocy międzynarodowych porozumień lub które uznaje się za instytucje międzynarodowe, tylko wtedy, gdy:

Poprawka 17
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14 – ustęp 1 – litera d)

d) dane państwo trzecie lub dana instytucja międzynarodowa zapewniają odpowiednią ochronę podczas planowanego przetwarzania danych.

d) dane państwo trzecie lub dana instytucja międzynarodowa zapewniają odpowiednią ochronę podczas planowanego przetwarzania danych **odpowiadającą ochronie wynikającej z postanowień z art. 2 protokołu dodatkowego do Konwencji 108 i z odpowiedniego orzecznictwa na mocy art. 8 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności**.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 18
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14 – ustęp 2

2. Przekazywanie danych bez uprzedniej zgody, o której mowa w ust. 1 lit. c), dopuszczalne jest jedynie wtedy, gdy od ich przekazania zależy zażegnanie bezpośredniego poważnego zagrożenia bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub bezpośredniego poważnego zagrożenia podstawowych interesów państwa członkowskiego, a uprzedniej zgody nie można uzyskać na czas. Niezwłocznie informuje się o tym organ odpowiedzialny za wydanie zgody.

2. Przekazywanie danych bez uprzedniej zgody, o której mowa w ust. 1 lit. c), dopuszczalne jest jedynie wtedy, gdy od ich przekazania zależy zażegnanie bezpośredniego poważnego zagrożenia bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub bezpośredniego poważnego zagrożenia podstawowych interesów państwa członkowskiego, a uprzedniej zgody nie można uzyskać na czas. **W takim przypadku dane osobowe mogą być przetwarzane przez odbiorcę jedynie pod warunkiem, że jest to bezwzględnie konieczne w określonym celu, w jakim zostały one przekazane.** Niezwłocznie informuje się o tym organ odpowiedzialny za wydanie zgody. **O przekazaniu danych powiadamia się właściwy organ nadzoru.**

Poprawka 19
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14 – ustęp 3

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. d) dane osobowe wolno przekazać, gdy:

a) prawo krajowe państwa członkowskiego przekazującego dane tak przewiduje w:

(i) określonym uzasadnionym interesie osoby, której dotyczą dane, lub

(ii) uzasadnionym interesie ogólnym, zwłaszcza w **ważnym interesie publicznym, lub**

b) państwo trzecie lub odnośna instytucja lub organizacja międzynarodowa otrzymujące dane przewidują gwarancje, **które według danego państwa członkowskiego są w świetle jego prawa krajowego właściwe.**

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. d) dane osobowe wolno **wyjątkowo** przekazać, gdy:

a) prawo krajowe państwa członkowskiego przekazującego dane tak przewiduje w:

(i) określonym uzasadnionym interesie osoby, której dotyczą dane, lub

(ii) uzasadnionym interesie ogólnym, zwłaszcza w **przypadku pilnych i podstawowych interesów państw członkowskich lub w celu zapobiegnięcia bezpośredniemu znacznemu zagrożeniu bezpieczeństwa publicznego;**

b) państwo trzecie lub odnośna instytucja lub organizacja międzynarodowa otrzymujące dane przewidują gwarancje, **w odniesieniu do których dane państwa członkowskie upewniają się o właściwości** w świetle prawa krajowego.

ba) państwa członkowskie zapewniają prowadzenie rejestrów tego rodzaju przekazów danych i udostępniają je na żądanie krajowym organom odpowiedzialnym za ochronę danych.

Poprawka 20
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14 – ustęp 4

4. To, czy ochrona, o której mowa w ust. 1, jest wystarczająca, oceniane jest w świetle wszystkich okoliczności towarzyszących operacji przekazania danych lub serii takich operacji. Szczególną uwagę zwraca się na charakter danych, cel i długość planowanej(-ych) operacji ich przetwarzania, państwo pochodzenia danych oraz państwo lub organizację międzynarodową, do których dane te mają ostatecznie trafić, przepisy prawa - zarówno ogólne, jak i sektorowe - obowiązujące w danym państwie trzecim lub w danej organizacji międzynarodowej oraz zasady zawodowe i środki bezpieczeństwa stosowane przez to państwo lub tę organizację.

4. To, czy ochrona, o której mowa w ust. 1 lit. d), jest wystarczająca, oceniane jest **przez niezależny organ** w świetle wszystkich okoliczności towarzyszących operacji przekazania danych lub serii takich operacji. Szczególną uwagę zwraca się na charakter danych, cel i długość planowanej(-ych) operacji ich przetwarzania, państwo pochodzenia danych oraz państwo lub organizację międzynarodową, do których dane te mają ostatecznie trafić, przepisy prawa - zarówno ogólne, jak i sektorowe - obowiązujące w danym państwie trzecim lub w danej organizacji międzynarodowej oraz zasady zawodowe i środki bezpieczeństwa stosowane przez to państwo lub tę organizację.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 21
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14a – tytuł

Przekazywanie danych podmiotom prywatnym w państwach członkowskich

Przekazywanie danych podmiotom prywatnym **i dostęp do danych otrzymanych przez podmioty prywatne** w państwach członkowskich**Poprawka 22**
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14a – ustęp 1 – zdanie wprowadzające

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dane osobowe przekazane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogły być przekazywane podmiotom prywatnym tylko wtedy, gdy:

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dane osobowe przekazane lub udostępnione **w drodze indywidualnej** przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogły być przekazywane podmiotom prywatnym tylko wtedy, gdy:

Poprawka 23
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14a – ustęp 2a (nowy)

2a. Państwa członkowskie zapewniają swoim właściwym organom możliwość dostępu do danych osobowych kontrolowanych przez podmioty prywatne oraz możliwość przetwarzania tych danych jedynie w indywidualnych przypadkach, do określonych celów i pod nadzorem sądowym w państwach członkowskich.

Poprawka 24
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 14a – ustęp 2b (nowy)

2b. Prawo krajowe państw członkowskich przewiduje, że jeśli podmioty prywatne otrzymują i przetwarzają dane w ramach misji publicznej, nakłada się na nie obowiązki co najmniej równoważne lub większe niż obowiązki spoczywające na właściwych organach.

Poprawka 25
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 17 – ustęp 1 – litera a)

a) **przynajmniej** potwierdzenie ze strony administratora danych lub krajowego organu nadzoru, czy odnoszące się do niej dane **zostały przekazane lub udostępnione**, oraz informacje o odbiorcy lub kategoriach odbiorców, którym jej dane zostały ujawnione, a także powiadomienie o tym, które dane są przetwarzane; **lub**

a) **co najmniej** potwierdzenie ze strony administratora danych lub krajowego organu nadzoru, czy odnoszące się do niej dane **są przetwarzane** oraz informacje o **celach przetwarzania, odbiorcach** lub kategoriach odbiorców, którym jej dane zostały ujawnione, a także powiadomienie o tym, które dane są przetwarzane **oraz informacje o powodach wszelkich decyzji zautomatyzowanych;**

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADEĘ

POPRAWKA

Poprawka 26

**Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 22 – ustęp 2 – litera h)**

h) podczas przesyłu danych osobowych i podczas przemieszczania nośników danych nie można było bez uprawnienia odczytywać, kopiować, zmieniać ani usuwać danych osobowych (kontrola transportu);

h) podczas przesyłu danych osobowych i podczas przemieszczania nośników danych nie można było bez uprawnienia odczytywać, kopiować, zmieniać ani usuwać danych osobowych, **w tym również poprzez zastosowanie odpowiednich technik szyfrowania** (kontrola transportu);

Poprawka 27

**Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 22 – ustęp 2 – litera ja) (nowa)**

ja) kontrolować skuteczność środków bezpieczeństwa, o których mowa w niniejszym ustępie oraz podejmować konieczne działania organizacyjne dotyczące kontroli wewnętrznej w celu zapewnienia zgodności z niniejszą decyzją ramową.

Poprawka 28

**Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 24**

Państwa członkowskie stosują odpowiednie środki, tak aby przepisy niniejszej decyzji ramowej zostały w pełni wdrożone, oraz określają w szczególności skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające kary za naruszenie przepisów przyjmowanych na mocy niniejszej decyzji ramowej.

Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki, tak aby przepisy niniejszej decyzji ramowej były właściwie wykonywane, oraz określają w szczególności skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające kary, **w tym sankcje administracyjne i/lub karne zgodne z prawem krajowym**, za naruszenie przepisów przyjmowanych na mocy niniejszej decyzji ramowej.

Poprawka 29

**Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 25 – ustęp 1a (nowy)**

1a. Każde państwo członkowskie gwarantuje przeprowadzanie konsultacji z organami nadzoru podczas opracowywania środków administracyjnych lub regulacji prawnych odnoszących się do ochrony praw i wolności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenie dochodzeń i ścigania w tej dziedzinie lub w celu wykonywania sankcji karnych.

Poprawka 30

**Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 25a (nowy)**

Artykuł 25a

Grupa robocza ds. ochrony osób w zakresie przetwarzania danych osobowych do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, ścigania i karania w tej dziedzinie

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

1. Niniejszym ustanawia się grupę roboczą ds. ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, jak również ścigania i karania w tej dziedzinie (zwaną dalej „grupą roboczą”). Grupa ta ma charakter doradczy i działa w sposób niezależny.

2. W skład grupy roboczej wchodzi przedstawiciel organu(-ów) nadzoru wskazanego(-ych) przez każde państwo członkowskie, przedstawiciel Europejskiego Inspektora Ochrony Danych oraz przedstawiciel Komisji.

Każdy członek grupy roboczej jest powoływany przez instytucję, organ lub organy, które reprezentuje. W przypadku, gdy dane państwo członkowskie wskazało kilka organów nadzoru, mianują one wspólnego przedstawiciela.

Przewodniczący wspólnych organów nadzoru ustanowionych na mocy tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej mają prawo uczestnictwa lub bycia reprezentowanymi podczas posiedzeń grupy roboczej. Organ lub organy nadzoru wyznaczone przez Islandię, Norwegię i Szwajcarię są uprawnione do wyznaczenia reprezentantów do udziału w spotkaniach grupy roboczej, o ile w ich trakcie poruszane są kwestie związane z dorobkiem Schengen.

3. Grupa robocza podejmuje decyzje zwykłą większością głosów przedstawicieli organów nadzorczych.

4. Grupa robocza wybiera swojego przewodniczącego. Kadencja przewodniczącego trwa dwa lata. Jego mandat jest odnawialny.

5. Komisja zapewnia obsługę sekretariatu grupy roboczej.

6. Grupa robocza przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

7. Grupa robocza rozpatruje tematy wpisane do porządku obrad przez przewodniczącego z jego inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela organów nadzoru, Komisji, Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub przewodniczących wspólnych organów nadzoru.

Poprawka 31
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 25b (nowy)

Artykuł 25b

Zadania

1. Grupa robocza:

a) wydaje opinie na temat środków krajowych, w celu zagwarantowania w koniecznych przypadkach, że ochrona danych zapewniana podczas krajowego przetwarzania danych odpowiada poziomem ochronie przewidywanej w niniejszej decyzji ramowej;

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADEĘ

POPRAWKA

- b) wydaje opinie w sprawie poziomu ochrony danych w relacjach pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi i organami międzynarodowymi, w szczególności w celu zagwarantowania, że transfer danych osobowych do krajów trzecich lub organów międzynarodowych, które zapewniają odpowiedni poziom ochrony danych, jest dokonywany zgodnie z art. 14 niniejszej decyzji ramowej;
- c) doradza Komisji i państwom członkowskim w sprawie wszelkich proponowanych zmian dotyczących niniejszej decyzji ramowej, w sprawie wszelkich dodatkowych lub szczególnych środków mających na celu ochronę praw i swobód osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych do celów zapobiegania przestępstwom i ich wykrywania, jak również do celów ścigania i karania w tej dziedzinie oraz w sprawie wszelkich innych proponowanych środków wpływających na tego typu prawa i swobody.
2. W przypadku stwierdzenia, że pomiędzy przepisami prawa i praktykami stosowanymi przez państwa członkowskie pojawiają się rozbieżności mogące mieć negatywny wpływ na równowagę ochrony osób w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w Unii Europejskiej, grupa robocza powiadamia o stanie rzeczy Radę i Komisję.
3. Grupa robocza może, z inicjatywy własnej lub Komisji bądź Rady, opracować zalecenia w sprawie wszystkich kwestii odnoszących się do ochrony osób w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w Unii Europejskiej do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, ścigania i karania w tej dziedzinie.
4. Opinie i zalecenia grupy roboczej są przekazywane Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.
5. Komisja, w oparciu o informacje dostarczone przez państwa członkowskie, informuje grupę roboczą o działaniach podjętych w odpowiedzi na jej opinie i zalecenia. Informacja ta jest podawana do wiadomości publicznej, a także przekazywana Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Państwa członkowskie informują grupę roboczą o wszelkich działaniach podjętych przez nie zgodnie z postanowieniami ust. 1
6. Grupa robocza sporządza roczne sprawozdanie na temat sytuacji w zakresie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, a także ścigania i karania w tej dziedzinie w Unii Europejskiej i w krajach trzecich. Sprawozdanie to jest podawane do wiadomości publicznej, a także przekazywane Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

Wtorek, 23 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 32
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 27a – ustęp 1

1. Cztery lata po upływie terminu wskazanego w art. 28 ust. 1 państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie na temat krajowych środków zastosowanych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania niniejszej decyzji ramowej, a zwłaszcza na temat tych przepisów, których należy przestrzegać już podczas pobierania danych. Komisja *zbada* w szczególności **konsekwencje przepisu o zakresie stosowania, zawartego w art. 1 ust. 2.**

1. Cztery lata po upływie terminu wskazanego w art. 28 ust. 1 państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie na temat krajowych środków zastosowanych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania niniejszej decyzji ramowej, a zwłaszcza na temat tych przepisów, których należy przestrzegać już podczas pobierania danych. Komisja *analizuje* w szczególności **zastosowanie** art. 1 ust. 2.

Poprawka 33
Projekt decyzji ramowej Rady
Artykuł 27a – ustęp 2a (nowy)

2a. W tym celu Komisja uwzględnia uwagi przekazane przez parlamenty i rządy państw członkowskich, Parlament Europejski, grupę roboczą (art. 29) ustanowioną dyrektywą 95/46/WE, Europejskiego Inspektora Ochrony Danych oraz grupę roboczą ustanowioną na mocy art. 25a niniejszej decyzji ramowej.

Środa, 24 września 2008 r.

Migracja do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) *

P6_TA(2008)0441

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotycząca projektu decyzji Rady w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (12059/1/2008 — C6-0188/2008 — 2008/0077(CNS))

(2010/C 8 E/37)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12059/1/2008),
 - uwzględniając wniosek Komisji (COM(2008)0196),
 - uwzględniając art. 30 ust. 1 lit. a), b), art. 31 ust. 1 lit. a), b) i art. 34 ust. 2 lit. c) Traktatu UE,
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0188/2008),
 - uwzględniając art. 93 oraz art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0351/2008),
1. zatwierdza po poprawkach projekt decyzji Rady;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę tekstu, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przedłożonego do konsultacji;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 1 Projekt decyzji Rady Artykuł 11A a (nowy)

Artykuł 11A a Składanie sprawozdań

Do końca każdego półrocza, a po raz pierwszy do końca pierwszego półrocza roku 2009, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępu prac nad rozwojem systemu SIS II oraz migracją z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Środa, 24 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 2
Projekt decyzji Rady
Artykuł 12

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Decyzja przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 71 ust. 2 decyzji nr 533/2007/WSiSW.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Decyzja przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 71 ust. 2 decyzji Rady 2007/533/WSiSW, **w żadnym wypadku nie później niż w dniu 30 czerwca 2010 r.**

Migracja do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (rozporządzenie)*

P6_TA(2008)0442

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotyczące projektu rozporządzenia Rady w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (11925/2/2008 — C6-0189/2008 — 2008/0078(CNS))

(2010/C 8 E/38)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt rozporządzenia Rady (11925/2/2008),
- uwzględniając wniosek Komisji (COM(2008)0197),
- uwzględniając art. 66 Traktatu WE, zgodnie z którym Rada przeprowadziła konsultacje z Parlamentem (C6-0189/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0352/2008),

1. zatwierdza po poprawkach projekt rozporządzenia Rady;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę tekstu, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przedłożonego do konsultacji;
5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Środa, 24 września 2008 r.

TEKST
PROPONOWANY PRZEZ RADĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 11A a (nowy)**Artykuł 11A a)****Składanie sprawozdań**

Do końca każdego półrocza, a po raz pierwszy do końca pierwszego półrocza roku 2009, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępu prac nad rozwojem systemu SIS II oraz migracją z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II).

Poprawka 2
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Rozporządzenie przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Rozporządzenie przestaje obowiązywać w dniu ustalonym przez Radę stanowiącą zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006, **jednak nie później niż w dniu 30 czerwca 2010 r.**

Wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków *II**

P6_TA(2008)0443

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotycząca wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków (5719/3/2008 — C6-0225/2008 — 2005/0239(COD))

(2010/C 8 E/39)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5719/3/2008 — C6-0225/2008) ⁽¹⁾,
- uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2005)0589),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 62 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0334/2008),

⁽¹⁾ Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 533.

Środa, 24 września 2008 r.

1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC2-COD(2005)0239

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przyjmując dyrektywę 2002/59/WE ⁽⁴⁾, Unia Europejska wzmocniła swoją zdolność zapobiegania sytuacjom stanowiącym zagrożenie dla bezpieczeństwa życia ludzkiego na morzu i ochrony środowiska morskiego.
- (2) Z uwagi na fakt, że niniejsza dyrektywa dotyczy zmiany dyrektywy 2002/59/WE, większość zobowiązań w niej zawartych nie będzie miała zastosowania do państw członkowskich pozbawionych wybrzeża morskiego i portów morskich. Zatem jedyne zobowiązania mające zastosowanie do Austrii, Republiki Czeskiej, Węgier, Luksemburga i Słowacji to zobowiązania dotyczące statków pływających pod banderą tych państw członkowskich, bez uszczerbku dla spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku współpracy zapewniającej ciągłość pomiędzy morskimi i innymi systemami usług zarządzania ruchem modalnym, w szczególności systemami usług informacji rzecznej.
- (3) Na mocy niniejszej dyrektywy państwa członkowskie, które są państwami przybrzeżnymi, powinny być w stanie wymieniać informacje gromadzone podczas monitorowania ruchu morskiego, które przeprowadzają w swoich obszarach kompetencji. Wspólnotowy system wymiany informacji morskiej SafeSeaNet (|| „SafeSeaNet”), opracowany przez Komisję w porozumieniu z państwami członkowskimi zawiera z jednej strony sieć wymiany danych, a z drugiej strony standaryzuje podstawowe informacje dotyczące statków i ich ładunku. Dzięki temu możliwe jest zlokalizowanie u źródła i przekazanie wszelkim organom dokładnej i aktualnej informacji na temat statków znajdujących się na europejskich wodach, ich przemieszczania się, ich niebezpiecznych lub zanieczyszczających ładunków oraz na temat wypadków morskich.

⁽¹⁾ Dz. U. C 318 z 23.12.2006, str. 195.

⁽²⁾ Dz. U. C 229 z 22.9.2006, str. 38.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, s. 533), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2008 r. (Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 1) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 10.

Środa, 24 września 2008 r.

- (4) Odpowiednio zatem, w celu zagwarantowania sprawnego stosowania informacji zgromadzonych w ten sposób, konieczne jest zintegrowanie infrastruktury potrzebnej do zbierania i wymiany danych, o których mowa w niniejszej dyrektywie i wdrażanej przez administracje krajowe z SafeSeaNet.
- (5) Spośród informacji odnotowywanych i wymienianych zgodnie z dyrektywą 2002/59/WE, szczególnie znaczenie mają te dotyczące dokładnych cech charakterystycznych przewożonych drogą morską towarów niebezpiecznych lub zanieczyszczających. W związku z tym oraz w świetle ostatnich wypadków morskich, służby przybrzeżne powinny uzyskać łatwiejszy dostęp do opisu właściwości węglowodorów przewożonych drogą morską, co stanowi podstawowy czynnik w wyborze najodpowiedniejszych technik kontroli; w sytuacji nagłej służby te powinny mieć bezpośrednie połączenie z tymi podmiotami, które dysponują najlepszą wiedzą na temat przewożonych towarów.
- (6) Systemy automatycznego rozpoznawania statków (AIS — system automatycznej identyfikacji), o których mowa w Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, z dnia 1 listopada 1974 r. (konwencja „SOLAS”), pozwalają nie tylko na zwiększenie możliwości monitorowania tych statków, lecz przede wszystkim na podniesienie poziomu ich bezpieczeństwa w sytuacjach nadmiernego zbliżenia. Z tego tytułu AIS został włączony do części normatywnej dyrektywy 2002/59/WE. Wobec znaczącej liczby kolizji z udziałem statków rybackich, które ewidentnie nie zostały zauważone przez statki handlowe lub które nie zauważyły statków handlowych znajdujących się w pobliżu, niezmiernie pożądane jest rozszerzenie tego środka na statki rybackie o długości przekraczającej 15 metrów. W ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego można przyznać pomoc finansową na instalowanie na pokładzie statków rybackich urządzeń zapewniających bezpieczeństwo takich jak AIS. **Międzynarodowa Organizacja Morska (MOM) uznała, że publikowanie w celach handlowych w sieci internetowej lub gdzie indziej danych AIS przekazywanych przez statki mogłoby zagrazać bezpieczeństwu statków i urzędzeń portowych oraz zaleciła rządów państw członkowskich, aby zgodnie z postanowieniami prawa krajowego zapobiegały przypadkom udostępniania danych AIS osobom postronnym mającym zamiar publikowania ich w sieci internetowej lub w inny sposób. Ponadto dostępność informacji AIS na temat szlaków morskich i ładunków nie powinna szkodzić uczciwej konkurencji pomiędzy podmiotami działającymi w przemyśle morskim.**
- (7) Obowiązek zainstalowania AIS powinien być rozumiany również jako wymóg utrzymywania AIS w działaniu ciąglem, z wyjątkiem przypadków, gdy międzynarodowe przepisy lub normy stanowią o ochronie informacji nawigacyjnej.
- (8) **Z badań przeprowadzonych w imieniu Komisji wyraźnie wynika, że integracja AIS z systemami określania pozycji statków i systemów łączności stosowanymi w ramach wspólnej polityki rybołówstwa nie jest ani użyteczna, ani wykonalna.**
- (9) **Na mocy dyrektywy 2002/59/WE państwo członkowskie ma prawo zwrócić się z własnej inicjatywy do innego państwa członkowskiego o udzielenie informacji dotyczących statku oraz niebezpiecznego lub zanieczyszczającego ładunku przez niego przewożonego. Należy podkreślić, iż nie oznacza to, że jedno państwo członkowskie ma prawo kierować systematycznie do drugiego żądania, lecz oznacza, że może się ono zwrócić o udzielenie takich informacji tylko ze względu na bezpieczeństwo morskie lub ochronę środowiska morskiego.**
- (10) Dyrektywa 2002/59/WE przewiduje przyjęcie przez państwa członkowskie szczególnych środków w odniesieniu do statków mogących stwarzać potencjalne zagrożenie ze względu na ich funkcjonowanie lub stan. Z tego tytułu, pożądane jest dodanie do wykazu tych statków takich, które nie mają satysfakcjonującej ochrony ubezpieczeniowej lub innych gwarancji finansowych lub które zostały zgłoszone przez pilotów lub władze portowe jako ujawniające nieprawidłowości mogące zmniejszyć bezpieczeństwo żeglugi lub stworzyć zagrożenie dla środowiska naturalnego.
- (11) Zgodnie z dyrektywą 2002/59/WE niezbędne wydaje się, w odniesieniu do zagrożeń wynikających z wyjątkowo złych warunków pogodowych, uwzględnienie potencjalnych niebezpieczeństw dla żeglugi spowodowanych tworzeniem się lodu. Zatem, w przypadku gdy właściwy organ wyznaczony przez państwo członkowskie uzna, w oparciu o prognozy w zakresie tworzenia się lodu, dostarczone przez specjalne służby meteorologiczne, że warunki żeglugowe stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa życia ludzkiego lub stanowią poważne zagrożenie spowodowania zanieczyszczenia, powinien poinformować o tym kapitanów statków obecnych na obszarze podlegającym jego właściwości lub zamierzających wejść do portu lub portów lub wyjść z portu lub portów, położonych

Środa, 24 września 2008 r.

w takim obszarze. Dany organ powinien mieć możliwość podjęcia wszelkich odpowiednich kroków służących zapewnieniu bezpieczeństwa życia ludzkiego na morzu i ochronie środowiska. **Zgodnie z rozdziałem II-1 częścią A-1 prawidłem 3-1 konwencji SOLAS, państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za dopilnowanie, by statki pływające pod ich banderą były projektowane, budowane i utrzymywane zgodnie z wymogami dotyczącymi struktury, elementów mechanicznych i elektrycznych towarzystw klasyfikacyjnych uznanych przez ich administracje. Państwa członkowskie powinny zatem ustanowić wymogi w zakresie nawigacji na wodzie, na której tworzy się lód, zgodnie z wymogami organizacji uznanych na mocy dyrektywy Rady 94/57/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich⁽¹⁾ lub odpowiednimi standardami krajowymi. Państwa członkowskie powinny być w stanie zweryfikować, czy niezbędna na pokładzie dokumentacja potwierdza, że statek spełnia wymogi dotyczące wytrzymałości i mocy, proporcjonalne do sytuacji w zakresie tworzenia się lodu na danym obszarze.**

- (12) Dyrektywa 2002/59/WE przewiduje, że państwa członkowskie sporządzą plany przyjmowania, gdy wymaga tego sytuacja, zagrożonych statków w swoich portach lub w innym chronionym miejscu w jak najlepszych warunkach w celu ograniczenia następstw wypadków na morzu. Jednakże biorąc pod uwagę wytyczne w zakresie miejsc schronienia dla statków potrzebujących pomocy, stanowiące załącznik do rezolucji A.949(23) Międzynarodowej Organizacji Morskiej z dnia 13 grudnia 2003 r. (|| „rezolucja IMO A.949(23)”), które zostały przyjęte po przyjęciu dyrektywy 2002/59/WE i odnoszą się bardziej do statków potrzebujących pomocy niż do statków zagrożonych, dyrektywa ta powinna być odpowiednio zmieniona. **Dyrektywa ta nie odbiega od zasad mających zastosowanie do akcji ratowniczych takich jak te, które zostały ustanowione w Międzynarodowej konwencji o poszukiwaniu i ratownictwie morskim z 1979 r., kiedy zagrożone jest życie ludzkie. Konwencja ta więc nadal znajduje w pełni zastosowanie.**
- (13) Na podstawie rezolucji IMO A.949(23) oraz w następstwie prac prowadzonych wspólnie przez Komisję Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego (|| „Agencja”) i państwa członkowskie, konieczne jest określenie podstawowych przepisów, które powinny zawierać plany przyjmowania statków potrzebujących pomocy w celu zapewnienia zharmonizowanego i skutecznego wdrażania tego środka oraz wyjaśnienia zakresu obowiązków państw członkowskich.
- (14) Rezolucja IMO A.949(23) ma stanowić podstawę wszelkich planów opracowywanych przez państwa członkowskie w celu skutecznego reagowania na zagrożenia stwarzane przez statki potrzebujące pomocy. Jednak oceniając ryzyko związane z takimi zagrożeniami, państwa członkowskie mogą, z uwagi na szczególne okoliczności, uwzględnić inne czynniki, takie jak wykorzystanie wody morskiej do produkcji wody pitnej oraz wytwarzanie energii elektrycznej.
- (15) **W celu zapewnienia pełnej współpracy ze strony kapitanów statków i załóg oraz pozyskania ich zaufania należy zapewnić, aby kapitanowie i załoga statków potrzebujących pomocy mogli liczyć na dobre i uczciwe traktowanie ze strony właściwych organów danego państwa członkowskiego. W tym celu pożądane jest, aby państwa członkowskie stosowały, w zgodzie z ich ustawodawstwem krajowym, odnośne postanowienia wytycznych IMO w sprawie sprawiedliwego traktowania załogi w razie wypadku na morzu.**
- (16) W sytuacji gdy statek potrzebuje pomocy, może zaistnieć konieczność podjęcia decyzji dotyczącej przyjęcia tego statku w miejscu schronienia. **Jest to szczególnie ważne w przypadku sytuacji zagrożenia na morzu, czyli w sytuacji, która może doprowadzić do utraty statku lub zagrożenia środowiskowego lub nawigacyjnego. We wszystkich takich przypadkach konieczne jest, aby możliwe było zwrócenie się do niezależnego organu w każdym państwie członkowskim lub regionie, w zależności od wewnętrznej struktury państwa członkowskiego, posiadającego odpowiednie uprawnienia i wiedzę fachową potrzebną do podjęcia wszelkich niezbędnych decyzji oraz udzielenia pomocy zagrożonemu statkowi w celu ochrony życia ludzkiego i środowiska naturalnego oraz ograniczenia szkód gospodarczych. Właściwy organ powinien mieć charakter stały. Powinien on w szczególności mieć prawo do podjęcia niezależnej decyzji o przyjęciu statku potrzebującego pomocy w miejscu schronienia.** W tym celu powinien on sporządzić wstępną ocenę sytuacji na podstawie informacji zawartej w odpowiednim planie przyjmowania statków w miejscu schronienia.

⁽¹⁾ Dz. U. L 319 z 12.12.1994, str. 20.

Środa, 24 września 2008 r.

- (17) Plany przyjmowania statków potrzebujących pomocy powinny dokładnie opisywać łańcuch decyzyjny w odniesieniu do powiadamiania o omawianych sytuacjach i odpowiedniego reagowania. Należy dokładnie określić zainteresowane organy i ich uprawnienia, podobnie jak środki komunikacji pomiędzy zaangażowanymi stronami. Stosowane procedury powinny zapewniać możliwość szybkiego podjęcia odpowiedniej decyzji na podstawie **specjalistycznej** wiedzy fachowej **na temat problematyki morskiej w zakresie radzenia sobie z wypadkami, w których można się spodziewać poważnych szkodliwych konsekwencji oraz na podstawie** adekwatnych informacji dostępnych właściwemu organowi.
- (18) Przy sporządzaniu planów państwa członkowskie powinny gromadzić informacje na temat potencjalnych miejsc schronienia na wybrzeżu, aby umożliwić właściwemu organowi, w razie wypadku lub incydentu na morzu, jasne i szybkie określenie najbardziej odpowiednich obszarów przyjęcia statków potrzebujących pomocy. Informacje te powinny zawierać opis określonych cech charakterystycznych rozważanych miejsc oraz dostępnego wyposażenia i urządzeń, tak aby ułatwić przyjmowanie statków potrzebujących pomocy lub zajęcie się następstwami wypadku lub zanieczyszczenia.
- (19) Ważna jest odpowiednia publikacja wykazu właściwych organów odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji o przyjęciu statku w miejscu schronienia oraz wykazu organów odpowiedzialnych za otrzymywanie zgłoszeń alarmowych i postępowanie z nimi. Dostęp do stosownych informacji może okazać się przydatny również dla stron zaangażowanych w operacje pomocy na morzu, w tym dla firm oferujących pomoc i firm holowniczych oraz władz sąsiadujących państw członkowskich, których z dużym prawdopodobieństwem może dotyczyć sytuacja zagrożenia na morzu.
- (20) **Brak gwarancji finansowych lub ubezpieczenia nie powinien zwalniać państwa członkowskiego z obowiązku udzielenia pomocy statkowi potrzebującemu pomocy i przyjęcia go w miejscu schronienia, jeżeli w ten sposób możliwe jest ograniczenie zagrożenia dla załogi i środowiska naturalnego. Mimo, że właściwe organy mogą zweryfikować, czy statek jest objęty ubezpieczeniem lub inną gwarancją finansową umożliwiającą stosowny zwrot kosztów i wypłatę odszkodowania za szkody związane z przyjęciem statku w miejscu schronienia, żądanie udzielenia tych informacji nie może opóźnić akcji ratunkowej.**
- (21) **Porty, które przyjmują statek potrzebujący pomocy, muszą mieć możliwość polegania na szybkim zwrocie kosztów i wypłacie odszkodowania za wszelkie szkody wynikłe z akcji ratunkowej. W tym celu ważne jest, aby stosowana była nie tylko dyrektywa 2008/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... [w sprawie odpowiedzialności cywilnej i gwarancji finansowych armatorów] ⁽¹⁾ i uregulowania Międzynarodowego Funduszu Odszkodowań za Szkody Spowodowane Zanieczyszczeniem Olejami (International Oil Pollution Compensation Funds), ale także Międzynarodowa konwencja w sprawie odpowiedzialności i rekompensaty za szkody związane z przewozem morzem substancji niebezpiecznych i szkodliwych z 1996 r., Międzynarodowej konwencji o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami bunkrowymi z 2001 r. oraz Konwencji o usuwaniu wraków z 2007 r. Państwa członkowskie powinny zatem ratyfikować te konwencje tak szybko, jak to możliwe. W wyjątkowych przypadkach państwa członkowskie powinny zapewnić zwrot kosztów i wypłatę odszkodowania za szkody poniesione przez port w wyniku przyjęcia statku w miejscu schronienia, w szczególności, jeżeli takie koszty i szkody ekonomiczne nie są objęte gwarancjami finansowymi armatorów lub innymi istniejącymi mechanizmami rekompensaty.**
- (22) Szczególną funkcją środków monitorowania ruchu statków i wyznaczania tras statkom jest umożliwianie państwom członkowskim uzyskiwanie faktycznej wiedzy o statkach korzystających z wód podlegających ich jurysdykcji, dzięki czemu w razie konieczności będą w stanie podejmować skuteczniejsze działania przeciw potencjalnym zagrożeniom. Dzielenie się zgromadzonymi informacjami poprawia ich jakość i ułatwia ich przetwarzanie.
- (23) Zgodnie z dyrektywą 2002/59/WE państwa członkowskie i Komisja osiągnęły znaczący postęp w kierunku harmonizacji elektronicznej wymiany danych, w szczególności w odniesieniu do transportu towarów niebezpiecznych lub zanieczyszczających. SafeSeaNet, opracowywany od 2002 r., powinien zostać teraz ustanowiony jako sieć źródłowa na poziomie Wspólnoty. **Istotną rzeczą jest zagwarantowanie, że SafeSeaNet nie spowoduje dodatkowego obciążenia administracyjnego ani dodatkowych kosztów dla przemysłu oraz że dojdzie do harmonizacji z przepisami międzynarodowymi, a kwestia poufności będzie brana pod uwagę w związku ze wszelkimi możliwymi skutkami handlowymi.**

⁽¹⁾ Dz. U. L.

Środa, 24 września 2008 r.

- (24) Postęp dokonany w dziedzinie nowych technologii, a zwłaszcza w zakresie ich zastosowań kosmicznych, takich jak **satelitarne urządzenia monitorowania** statków, systemy obrazowania czy też system **Galileo**, umożliwiają dzisiaj rozszerzenie monitorowania ruchu statków na otwarte morze i tym samym zapewnienie lepszego działania systemu na wodach europejskich. **Ponadto IMO zmieniła konwencję SOLAS w celu uwzględnienia zmian w zakresie bezpieczeństwa na morzu i ochrony środowiska morskiego, aby opracować systemy identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu (Long-range Identification and Tracking — LRIT). Zgodnie ze strukturą przyjętą przez IMO oraz przewidując możliwość utworzenia regionalnych ośrodków gromadzenia danych LRIT, a także biorąc pod uwagę doświadczenie zdobyte dzięki systemowi SafeSeaNet, należy stworzyć europejskie centrum gromadzenia danych LRIT do celów zbierania informacji LRIT i ich administrowaniem. W celu uzyskania danych LRIT państwa członkowskie będą musiały być połączone z europejskim centrum danych LRIT.**
- (25) **W celu umożliwienia ograniczenia kosztów i uniknięcia zbędnego umieszczenia sprzętu na podkładach statków żeglujących w obszarach morskich objętych zasięgiem stacji monitorowania AIS, dane AIS powinny być włączone do systemu LIRT. W tym celu państwa członkowskie i Komisja powinny podejmować wszelkie stosowne inicjatywy, w szczególności w ramach IMO.**
- (26) W celu zagwarantowania jak najlepszego wykorzystania — zharmonizowanych na poziomie Wspólnoty — informacji zgromadzonych na mocy dyrektywy 2002/59/WE dotyczących bezpieczeństwa morskiego, Komisja powinna mieć możliwość, w razie konieczności, przetwarzania danych i korzystania z nich oraz udostępniania ich organom wyznaczonym przez państwa członkowskie.
- (27) W tym kontekście opracowanie systemu „Equasis” wykazało, jak ważne jest propagowanie kultury „bezpiecznych mórz”, w szczególności wśród podmiotów zajmujących się transportem morskim. Komisja powinna móc przyczynić się do rozpowszechniania, w szczególności poprzez ten system, wszelkich informacji związanych z bezpieczeństwem morskim.
- (28) **Informacje gromadzone zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą być rozpowszechniane i wykorzystywane tylko w celu zapobiegania sytuacjom, które zagrażają bezpieczeństwu życia ludzi na morzu oraz ochronie środowiska morskiego. Komisja powinna więc sprawdzić możliwości rozwiązywania problemów związanych z bezpieczeństwem sieci i informacji.**
- (29) Rozporządzenie (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiające Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ⁽¹⁾ centralizuje zadania komitetów ustanowionych na mocy odpowiedniego prawodawstwa Wspólnoty w sprawie bezpieczeństwa morskiego, zapobiegania zanieczyszczeniu przez statki i ochrony warunków życia i pracy na pokładzie. Obecnie działający komitet powinien zatem zostać zastąpiony przez COSS.
- (30) Należy również uwzględnić poprawki do odnośnych instrumentów międzynarodowych.
- (31) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (32) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany dyrektywy 2002/59/WE w celu zastosowania kolejnych zmian do międzynarodowych konwencji, protokołów, kodów i rezolucji z nią związanych, **zmian jej załączników I, III i IV w świetle zdobytego doświadczenia, ustanawiania wymogów dotyczących umieszczania sprzętu LIRT na pokładach statków żeglujących w obszarze objętym zasięgiem stałych stacji AIS, ustanawiania zasad politycznych i zasad rządzących dostępem do informacji w Europejskim Centrum Danych LRIT oraz zmiany definicji, odniesień i załączników, tak aby dostosować je do prawa wspólnotowego lub międzynarodowego.** Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne tej dyrektywy, między innymi, poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

⁽¹⁾ Dz. U. L 324 z 29.11.02, str. 1 ||.

⁽²⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23 ||.

Środa, 24 września 2008 r.

- (33) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1406/2002 z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającego Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego ⁽¹⁾ Agencja zapewnia Komisji i państwom członkowskim konieczne wsparcie we wdrażaniu dyrektywy 2002/59/WE.

■

- (34) Dyrektywa 2002/59/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 2002/59/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Tytuł ten zastępuje się tytułem w brzmieniu:

„Dyrektywa 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca wspólnotowy system monitorowania statków i zasady regulujące odpowiedzialność cywilną i gwarancje finansowe właścicieli statków oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/75/EWG;”

- 2) W art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie we Wspólnocie systemu monitorowania i informowania o ruchu statków w celu poprawy bezpieczeństwa i sprawności w ruchu morskim, poprawy bezpieczeństwa w portach i na morzu, a także poprawy skuteczności działań władz w razie wypadków, kolizji lub w sytuacjach potencjalnie niebezpiecznych na morzu, w tym działań poszukiwawczych i ratowniczych, oraz wniesienia wkładu w poprawę skuteczności działań w zakresie zapobiegania i wykrywania zanieczyszczeń powodowanych przez statki.”

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Niniejsza dyrektywa określa również zasady stosujące się do pewnych aspektów obowiązków podmiotów gospodarczych uczestniczących w łańcuchu transportu morskiego w zakresie odpowiedzialności cywilnej i ustanawia odpowiednie zabezpieczenia finansowe dla marynarzy w przypadkach pozostawienia ich przez armatora.”

- 3) W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:

- statków o pojemności brutto wynoszącej co najmniej 300 ton, o ile przepisy nie stanowią inaczej, oraz*
- zgodnie z prawem międzynarodowym, do obszarów morskich znajdujących się pod jurysdykcją państw członkowskich.”*

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie

„O ile nie wskazano inaczej, niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:”

- (ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) zasobów statku i wyposażenia do użytku na pokładzie statków.”

- 4) W art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w lit. a) wprowadza się następujące zmiany:

- i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„»odpowiednie dokumenty międzynarodowe« oznacza następujące dokumenty w ich aktualnym brzmieniu:”

(1) Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 1 ||.

Środa, 24 września 2008 r.

ii) **po czwartym tiret dodaje się tiret w brzmieniu:**

„— **»Konwencja z 1996 r.« oznacza ujednolicony tekst konwencji z 1976 r. o ograniczeniu odpowiedzialności w dziedzinie wierzytelności w transporcie morskim, przyjętej przez IMO, zmodyfikowanej przez protokół z 1996 r.»**

iii) **dodaje się tiret w brzmieniu:**

„— »Rezolucja IMO A.917(22)« oznacza rezolucję Międzynarodowej Organizacji Morskiej 917(22) zatytułowaną »Wytyczne użytkowania na statkach systemu automatycznej identyfikacji statków (AIS)«, zmienioną rezolucją IMO A.956(23);

— **»Rezolucja A 930(22) IMO« oznacza rezolucję IMO i Rady Administracyjnej Międzynarodowego Urzędu Pracy zatytułowaną »Wytyczne w sprawie zapewnienia zabezpieczenia finansowego marynarzom w przypadkach pozostawienia ich przez armatora«**

— »Rezolucja IMO A.949(23)« oznacza rezolucję 949(23) Międzynarodowej Organizacji Morskiej zatytułowaną »Wytyczne w zakresie miejsc schronienia dla statków potrzebujących pomocy;«

— »Rezolucja IMO A.950(23)« oznacza rezolucję 950(23) Międzynarodowej Organizacji Morskiej zatytułowaną »Służby asysty morskiej (MAS);«

— **»Wytyczne IMO dotyczące sprawiedliwego traktowania marynarzy w razie wypadku morskiego« oznacza wytyczne załączone do rezolucji LEG. 3(91) Komitetu Prawnego IMO i Rady Administracyjnej Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 27 kwietnia 2006 r.»;**

b) lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) »właściwe organy« oznaczają organy i organizacje wyznaczone przez Państwa Członkowskie do wykonywania zadań zgodnie z niniejszą dyrektywą.”

c) **dodaje się punkt w brzmieniu:**

„ka) **»armator« oznacza właściciela statku albo jakąkolwiek inną organizację lub osobę taką jak zarządca lub agent albo czarterujący statek, której armator powierzył odpowiedzialność za eksploatację statku i która, przez przejęcie odpowiedzialności, wyraziła zgodę na przejęcie wszelkich wynikających z tego obowiązków i zobowiązań;**”

d) **dodaje się litery w brzmieniu:**

„s) »SafeSeaNet« oznacza wspólnotowy system wymiany informacji morskiej opracowany przez Komisję we współpracy z Państwami Członkowskimi w celu zapewnienia wdrożenia prawodawstwa wspólnotowego;

t) »linia regularna« oznacza rejsy zorganizowane w sposób zapewniający połączenie pomiędzy dwoma lub więcej portami, zgodnie z opublikowanym rozkładem jazdy albo odbywających się z taką regularnością lub częstotliwością, która pozwala rozpoznać ich cykliczny charakter;

u) »statek rybacki« oznacza każdy statek posiadający wyposażenie do komercyjnej eksploatacji żywych zasobów wodnych;

v) »statek potrzebujący pomocy« oznacza statek znajdujący się w sytuacji, która może doprowadzić do utraty statku lub powstania zagrożenia dla środowiska naturalnego lub zagrożenia nawigacji. **Ratowanie osób na statku jest, w razie konieczności, prowadzone zgodnie z konwencją ASAR, która ma pierwszeństwo przed przepisami niniejszej dyrektywy.**

Środa, 24 września 2008 r.

- w) »odpowiedzialność cywilna« dla celów konwencji z 1996 r. oznacza odpowiedzialność, zgodnie z którą osoba trzecia poszkodowana w wyniku realizacji transportu morskiego jest uprawniona do dochodzenia roszczeń z zastrzeżeniem ograniczeń zgodnie z art. 2 tej konwencji, z wyjątkiem wierzytelności objętych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr.../2008 z dnia... [w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków] (*);
- x) »LRIT« oznacza system, który automatycznie przekazuje informacje dotyczące identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu zgodnie z uregulowaniem 19 rozdziału V konwencji SOLAS dla celów bezpieczeństwa morskiego lub ochrony środowiska morskiego.

(*) Dz. U. L ...”

5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Zwolnienia

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić linie żeglugowe zapewniające regularne rejsy między portami znajdującymi się na ich terytorium z obowiązku ustanowionego w art. 4 z zastrzeżeniem spełnienia przez nie następujących warunków:

- a) armator obsługujący regularne linie żeglugowe, opracowuje i uaktualnia listę takich statków i przekazuje ją właściwemu organowi;
- b) dla każdego rejsu informacje wymienione w załączniku I pkt 1 są udostępniane na żądanie właściwemu organowi. Armator musi ustanowić wewnętrzny system zapewniający całodobowe przekazywanie takich informacji w formie elektronicznej, niezwłocznie po wystąpieniu właściwego organu z żądaniem, zgodnie z art. 4 ust. 1;
- c) port przeznaczenia jest informowany, zgodnie z art. 4, o wszelkiej rozbieżności w stosunku do planowanej godziny przybycia do portu przeznaczenia lub do stacji pilotowej równej lub przekraczającej sześć godzin;
- d) zwolnienia są przyznawane wyłącznie określonym statkom na specyficznych liniach żeglugowych;
- e) linia może zostać uznana za linię regularną wyłącznie, jeżeli jej rejsy są zapewnione w okresie co najmniej jednego miesiąca;
- f) zwolnienia z obowiązków, o których mowa w art. 4 są ograniczone do rejsów, których przewidywany maksymalny czas trwania wynosi dwanaście godzin.

2. W przypadku gdy regularne linie międzynarodowe są obsługiwane między dwoma lub więcej państwami, z których przynajmniej jedno jest państwem członkowskim, każde z zainteresowanych państw członkowskich może zwrócić się do innych państw członkowskich o przyznanie tej linii zwolnienia. Wszystkie zainteresowane państwa członkowskie, w tym państwa nadbrzeżne, współpracują w celu otrzymania zwolnienia dla danej linii, zgodnie z warunkami przedstawionymi w ust. 1.

3. Państwa członkowskie dokonują okresowej weryfikacji warunków przewidzianych w ust. 1 i 2. W przypadku, gdy przynajmniej jeden z tych warunków nie jest wypełniany, państwa członkowskie niezwłocznie cofają zwolnienie zainteresowanej stronie.

4. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji listę armatorów i statków zwolnionych w myśl niniejszego artykułu, a także wszelką aktualizację tej listy.”

Środa, 24 września 2008 r.

6) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Stosowanie systemów automatycznej identyfikacji statków (AIS) przez statki rybackie

Każdy statek rybacki, którego długość całkowita przekracza 15 metrów i pływający pod banderą Państwa Członkowskiego oraz zarejestrowany we Wspólnocie lub prowadzący działalność na wodach wewnętrznych lub na morzu terytorialnym Państwa Członkowskiego, lub też prowadzący wyładunek połowu w porcie należącym do Państwa Członkowskiego zostaje wyposażony, zgodnie z harmonogramem zamieszczonym w załączniku II część I pkt 3, w AIS (klasa A) spełniający normy eksploatacyjne określone przez IMO.

Statki rybackie wyposażone w AIS utrzymują system w działaniu ciągłym. W wyjątkowych okolicznościach AIS może zostać wyłączony gdy kapitan uzna, że jest to konieczne dla bezpieczeństwa lub ochrony jego statku.

Artykuł 6b

Wykorzystanie systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu (LRIT)

1. **Każdy statek zawijający podczas podróży międzynarodowej do portu państwa członkowskiego powinien być wyposażony w system LRIT zgodnie z regulacją 19 z rozdziału V konwencji SOLAS oraz normami eksploatacyjnymi i wymogami funkcjonalnymi przyjętymi przez IMO.**

Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ustanawia zasady i wymogi dotyczące umieszczenia sprzętu LRIT na pokładach statków żeglujących po wodach obszarów objętych zasięgiem stałych stacji AIS państw członkowskich, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 28 ust. 2, i przedstawia IMO wszelkie stosowne środki.

2. **Państwa członkowskie i Komisja współpracują w celu ustanowienia Europejskiego Centrum Danych LRIT, którego zadaniem będzie przetwarzanie informacji dotyczących identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu.**

Europejskie Centrum Danych LRIT powinno stanowić część europejskiego systemu zarządzania informacjami morskimi, SafeSeaNet. Koszty związane ze zmianą krajowych elementów SafeSeaNet mającą na celu włączenie informacji LRIT ponoszą państwa członkowskie.

Państwa członkowskie ustanawiają i utrzymują połączenie z Europejskim Centrum Danych LRIT.

3. **Komisja określa politykę i zasady dostępu do informacji przechowywanych w Europejskim Centrum Danych LRIT zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 28 ust. 2.”**

7) Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Obowiązki załadowcy

1. **Załadowcy oferujący do przewozu towary niebezpieczne lub zanieczyszczające w porcie państwa członkowskiego przed załadunkiem towarów na pokład przedstawiają kapitanowi lub operatorowi statku, niezależnie od jego wielkości, deklarację zawierającą następujące informacje:**

a) informacje wymienione w pkt 2 załącznika I;

Środa, 24 września 2008 r.

- b) dla substancji określonych w załączniku I Konwencji Marpol — kartę danych dotyczących bezpieczeństwa z wyszczególnieniem fizykochemicznych właściwości produktów (**w stosownych przypadkach**), **łącznie** z lepkością wyrażoną w cSt w temp. 50 °C oraz gęstością w temp. 15 °C **oraz inne dane zawarte w karcie danych dotyczących bezpieczeństwa zgodnie z rezolucją IMO MSC.150 (77)**;
- c) numery alarmowe załadowcy lub innej osoby lub organu będącego w posiadaniu informacji dotyczących fizykochemicznych właściwości produktów oraz określających działania, jakie należy podjąć w nagłym wypadku.
- 2. Statki przybywające z portów spoza Wspólnoty i kierujące się do portu państwa członkowskiego lub do miejsca zakotwiczenia na wodach terytorialnych państwa członkowskiego, który przewozi na pokładzie niebezpieczne lub zanieczyszczające substancje, musi posiadać deklarację sporządzoną przez załadowcę zawierającą następujące informacje:**
- a) **informacje wymienione w sekcji 3 załącznika I;**
- b) **informacje wymagane na mocy ust. 1 lit. b) i lit. c) niniejszego artykułu.**
- 3. Załadowca ma obowiązek zapewnienia i jest odpowiedzialny za zapewnienie, aby ładunek przedstawiony do przewozu dokładnie odpowiadał ładunkowi zgłoszonemu zgodnie z ust. 1 i 2."**
- 8) w art. 14 ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:**
- „c) każde państwo członkowskie jest zdolne do bezzwłocznego przesłania właściwym władzom krajowym lub lokalnym innego państwa członkowskiego, na ich wniosek, informacji Safe-SeaNet dotyczących statku i niebezpiecznych lub zanieczyszczających towarów przewożonych na jego pokładzie, jeżeli jest to ściśle wymagane ze względów bezpieczeństwa morskiego lub ochrony środowiska morskiego."**
- 9) W art. 16 ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:
- „d) statki, które nie dopełniły zgłoszenia lub które nie posiadają zaświadczenia o ubezpieczeniu lub gwarancji finansowych na mocy **niniejszej dyrektywy** i zasad międzynarodowych;
- e) statki, które zostały zgłoszone przez pilotów lub władze portowe jako statki, ujawniające nieprawidłowości mogące zmniejszyć bezpieczeństwo ich żeglugi lub powodować zagrożenie dla środowiska."
- 10) Dodaje się artykuł w brzmieniu:
- „Artykuł 18a
- Działania podejmowane w przypadku zagrożenia spowodowanego obecnością lodu
1. W sytuacjach, w których właściwe organy uznają, biorąc pod uwagę sytuację lodową, że istnieje poważne zagrożenie bezpieczeństwa życia ludzkiego na morzu lub zagrożenie dla ochrony ich obszarów żeglugi lub stref przybrzeżnych, lub obszarów żeglugi lub stref przybrzeżnych innych państw:
- a) przekazują kapitanowi statku znajdującego się na obszarze ich właściwości lub zamierzającego wejść do jednego z ich portów lub z niego wyjść odpowiednie informacje o sytuacji lodowej, zalecanych trasach i działaniach lodołamaczy na obszarze ich właściwości;
- b) mają prawo żądać, bez uszczerbku dla obowiązku udzielenia pomocy statkom potrzebującym pomocy oraz dla innych zobowiązań wynikających z odpowiednich zasad międzynarodowych, żeby statki znajdujące się w danym obszarze i zamierzające wejść do portu lub terminalu lub z nich wyjść albo opuścić kotwicowisko, **udokumentowały, że spełniają** wymogi dotyczące wytrzymałości i mocy odpowiadające sytuacji lodowej w danym obszarze.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Środki podejmowane zgodnie z ust. 1 opierają się, w odniesieniu do danych dotyczących sytuacji lodowej, na prognozach pogody i sytuacji lodowej dostarczonych przez wykwalifikowane służby meteorologiczne uznane przez Państwo Członkowskie.”

11) W art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W tym celu przekazują oni na żądanie właściwym organom krajowym informacje, o których mowa w art. 12.”

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie przestrzegają, zgodnie z ich prawem krajowym, odnośnych postanowień wytycznych IMO w sprawie sprawiedliwego traktowania marynarzy w razie wypadków morskich, w szczególności w odniesieniu do kapitana i załogi statku potrzebującego pomocy na wodach podlegających ich jurysdykcji.”

12) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Właściwy organ w przypadku przyjęcia statków potrzebujących pomocy:

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ posiadający wymagane kompetencje, który jest niezależny i w trakcie akcji ratunkowej ma prawo samodzielnie podejmować decyzje dotyczące przyjęcia statków w celu:

- ochrony życia ludzi,
- ochrony wybrzeża,
- ochrony środowiska morskiego,
- zapewnienia bezpieczeństwa na morzu,
- zminimalizowania strat gospodarczych.

2. Organ, o którym mowa w ust. 1, jest odpowiedzialny za wykonywanie planów, o których mowa w art. 20a.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1 może, między innymi,

- a) ograniczyć poruszanie się statku lub skierować go tak, aby płynął określonym kursem. Ten wymóg nie zwalnia kapitana statku z odpowiedzialności za bezpieczne kierowanie nim;
- b) skierować urzędowe żądanie do kapitana statku, aby zaprzestał zagrożenia środowisku naturalnemu lub bezpieczeństwu na morzu;
- c) wejść na pokład lub wysłać zespół badawczy na pokład statku w celu zbadania stopnia ryzyka, udzielenia pomocy kapitanowi, aby zaradzić zaistniałej sytuacji i informować właściwą stację nadbrzeżną;
- d) w razie konieczności samodzielnie wezwać i rozmieścić pracowników ratownictwa morskiego;
- e) spowodować, aby statek był pilotowany lub holowany.”

Środa, 24 września 2008 r.

13) Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Przyjmowanie w miejscach schronienia statków potrzebujących pomocy

1. **Organ, o którym mowa w art. 19a, podejmuje decyzję o przyjęciu statku w miejscu schronienia. Organ ten zapewnia, że statki w nagłych wypadkach podlegają** uprzedniej ocenie sytuacji w oparciu o plany, o których mowa w art. 20a, **i są przyjmowane w miejscu schronienia w przypadkach, gdy umożliwi to zmniejszenie lub uniknięcie towarzyszącego tej sytuacji niebezpieczeństwa.**

2. Organy, o których mowa w ust. 1, spotykają się regularnie w celu wymiany wiedzy fachowej i ulepszania środków przyjmowanych na mocy niniejszego artykułu. Mogą się one zebrać w dowolnym momencie, stosownie do szczególnych okoliczności.”

14) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 20a

Plany przyjmowania statków potrzebujących pomocy

1. Państwa członkowskie opracowują plany reagowania na zagrożenia wywołane przez statki potrzebujące pomocy na wodach podlegających ich jurysdykcji **oraz zapewniania przyjmowania statków i ochrony życia ludzi.**

2. Plany, o których mowa w ust. 1, są opracowywane po konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz na podstawie rezolucji IMO nr A.949(23) i A.950(23), i zawierają co najmniej:

- a) dane organu lub organów odpowiedzialnych za przyjmowanie i reagowanie w przypadku zgłoszeń alarmowych;
- b) dane organu właściwego do dokonania oceny sytuacji i podjęcia decyzji o udzieleniu lub odmowie przyjęcia statku potrzebującego pomocy;
- c) informacje na temat linii brzegowej **państw członkowskich i wszystkie elementy ułatwiające przeprowadzenie szybkiej oceny oraz szybkie podjęcie decyzji dotyczącej wyboru miejsca** schronienia **statku potrzebującego pomocy**, wraz z opisem czynników środowiskowych, gospodarczych i społecznych oraz warunków naturalnych;
- d) procedury oceny dotyczące udzielenia lub odmowy przyjęcia statku potrzebującego pomocy w miejscu schronienia;
- e) stosowne zasoby i urządzenia służące do udzielania pomocy, ratowania i zapobiegania zanieczyszczeniom;
- f) procedury dotyczące międzynarodowych mechanizmów koordynacji i podejmowania decyzji;
- g) procedury dotyczące gwarancji finansowych i odpowiedzialności ustanowione w odniesieniu do statków przyjmowanych w miejscu schronienia.

3. Państwa członkowskie publikują nazwy właściwego organu, o którym mowa w **art. 19a**, jak również organów wyznaczonych do przyjmowania i reagowania w przypadku zgłoszeń alarmowych **jak również ich adresy kontaktowe.**

Państwa Członkowskie przekazują sąsiednim Państwom Członkowskim, na ich żądanie, stosowne informacje dotyczące takich planów.

Środa, 24 września 2008 r.

W ramach wdrażania procedur przewidzianych w planach przyjmowania statków potrzebujących pomocy, Państwa Członkowskie zapewniają, aby stosowne informacje były udostępniane stronom uczestniczącym w operacjach.

Na życzenie Państw Członkowskich, otrzymujący informacje zgodnie z akapitem drugim i trzecim są zobowiązani do zachowania poufności.

4. Państwa Członkowskie informują Komisję do ... (*) o środkach przyjętych w ramach stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 20b

System odpowiedzialności cywilnej i gwarancji finansowej

1. Państwa członkowskie określają system odpowiedzialności cywilnej armatorów i zapewniają uregulowanie prawa armatorów do ograniczonej odpowiedzialności zgodnie ze wszystkimi postanowieniami konwencji z 1996 r.

2. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki mające na celu ustanowienie przez każdego z armatorów podnoszących banderę danego państwa gwarancji finansowej od odpowiedzialności cywilnej w wysokości ustanowionej na mocy konwencji z 1996 r.

3. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki mające na celu ustanowienie przez każdego z armatorów podnoszących banderę państwa trzeciego, zgodnie z ust. 2, gwarancji finansowej, od chwili, kiedy statek tego armatora wpływa do wyłącznej strefy ekonomicznej danego państwa lub do analogicznej strefy. Gwarancja taka jest ważna co najmniej przez trzy miesiące począwszy od daty, od której jest wymagana.

Artykuł 20c

Gwarancje finansowe w przypadkach pozostawienia marynarzy przez armatora

1. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki mające na celu ustanowienie przez każdego z armatorów podnoszących ich banderę gwarancji finansowej stanowiącej zabezpieczenie dla zatrudnionych bądź pracujących na pokładzie marynarzy w przypadku pozostawienia ich przez armatora, zgodnie z rezolucją IMO A. 930(22).

2. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki mające na celu ustanowienie przez każdego z armatorów podnoszących banderę państwa trzeciego, zgodnie z wymogami ust. 1, gwarancji finansowej, od chwili, kiedy statek tego armatora wpływa do portu lub do terminalu pływającego znajdującego się pod ich jurysdykcją, lub też zarzuca kotwicę na obszarze znajdującym się pod ich jurysdykcją.

3. Państwa członkowskie dbają o dostępność systemu gwarancji finansowych w przypadkach pozostawienia marynarzy przez armatora, zgodnie z rezolucją IMO A. 930(22).

Artykuł 20d

Zaświadczenie o gwarancji finansowej

1. Posiadanie oraz ważność gwarancji finansowych wymienionych w art. 20b i 20c są potwierdzone jednym lub kilkoma zaświadczeniami.

2. Zaświadczenia te wydawane są przez właściwe organy państw członkowskich, po zweryfikowaniu przez te organy, że armator spełnia wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Przy wydawaniu zaświadczeń właściwe organy biorą również pod uwagę, czy podmiot udzielający gwarancji prowadzi przedsiębiorstwo w UE.

(*) Dz. U.:18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

Dla statku zarejestrowanego w państwie członkowskim zaświadczenia są wydawane lub zatwierdzane przez właściwy organ państwa, w którym statek jest zarejestrowany.

Dla statku zarejestrowanego w państwie trzecim zaświadczenia mogą być wydawane lub zatwierdzane przez właściwy organ każdego z państw członkowskich.

3. Warunki wydawania i ważności zaświadczeń, a zwłaszcza kryteria i procedury ich przyznawania, jak również środki dotyczące podmiotów udzielających gwarancji finansowych są określone przez Komisję. Środki te, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 28 ust. 2.

4. Zaświadczenia zawierają następujące informacje:

- a) nazwę statku i port macierzysty;
- b) nazwę i adres głównej siedziby armatora;
- c) rodzaj gwarancji;
- d) nazwę i adres głównej siedziby ubezpieczyciela lub innej osoby udzielającej gwarancji lub, w szczególnych przypadkach, adres siedziby, w której ustanowiono ubezpieczenie lub gwarancję;
- e) okres ważności zaświadczenia, który nie może być dłuższy od okresu ubezpieczenia lub gwarancji.

5. Zaświadczenia wydawane są w urzędowym języku lub w urzędowych językach państwa wydającego zaświadczenie. Jeżeli używanym językiem nie jest język angielski ani francuski, zaświadczenie zawiera tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 20e

Zgłoszenie zaświadczenia o gwarancji finansowej

1. Zaświadczenie znajduje się na pokładzie statku, a kopia zostaje złożona w organie prowadzącym rejestr statków lub, jeśli statek nie jest zarejestrowany w państwie członkowskim, w organie państwa, które wydało lub zatwierdziło zaświadczenie. Dany organ przekazuje kopię dokumentacji urzędowi wspólnotowemu przewidzianemu w art. 20 i w celu jej włączenia do rejestru.

2. Podmiot eksploatujący statek, agent lub kapitan wpływając do wyłącznej strefy ekonomicznej lub analogicznej strefy państwa członkowskiego w przypadkach określonych w art. 20 b zgłasza organom danego państwa członkowskiego posiadanie na pokładzie zaświadczenia o gwarancji finansowej.

3. Podmiot eksploatujący statek, agent lub kapitan statku zmierzającego do portu lub do terminalu pływającego znajdującego się pod jurysdykcją państwa członkowskiego lub przed rzuceniem kotwicy w obszarze będącym pod jurysdykcją państwa członkowskiego w przypadkach określonych w art. 20 b zgłasza organom danego państwa członkowskiego posiadanie na pokładzie zaświadczenia o gwarancji finansowej.

4. Właściwe organy państw członkowskich korzystają ze wspólnotowej platformy wymiany informacji o statkach SafeSeaNet dla wymiany informacji określonych w ust. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 20f**Sankcje**

Państwa członkowskie zapewniają przestrzeganie zasad wymienionych w niniejszej dyrektywie i ustanawiają sankcje za naruszenie tych zasad. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 20g**Wzajemne uznawanie w państwach członkowskich zaświadczeń o gwarancjach finansowych**

Państwa członkowskie uznają zaświadczenia wydane lub zatwierdzone na podstawie art. 20d przez inne państwo członkowskie do wszystkich celów określonych w niniejszej dyrektywie i traktuje je na równi z zaświadczeniami wydanymi lub zatwierdzonymi przez siebie, nawet w przypadku statku niezarejestrowanego w państwie członkowskim.

Państwo członkowskie może w każdej chwili zwrócić się o konsultację do państwa, które wydało lub zatwierdziło zaświadczenie, jeśli uzna, że ubezpieczyciel lub gwarant wymieniony w zaświadczeniu nie jest w stanie spełnić wymagań nałożonych przez niniejszą dyrektywę.

Artykuł 20h**Bezpośrednie działania przeciwko udzielającym gwarancji finansowych od odpowiedzialności cywilnej**

Każdy wniosek w sprawie odszkodowania za szkody wyrządzone przez statek może zostać skierowany bezpośrednio do udzielającego gwarancji finansowej na pokrycie odpowiedzialności cywilnej armatora.

Udzielający gwarancji finansowej może podnosić wszelkie zarzuty, które mógłby podnieść sam armator, z wyjątkiem zarzutów związanych z upadłością lub postępowaniem likwidacyjnym armatora.

Udzielający gwarancji finansowej może również powołać się na fakt, że szkody są wynikiem umyślnego działania lub zaniechania armatora. Nie może on jednak powołać się na żaden środek obrony, który mógłby wykorzystać w procesie wytoczonym przeciw niemu samemu przez armatora.

Udzielający gwarancji finansowej może w każdym przypadku zażądać włączenia armatora do procedury.

Artykuł 20i**Urząd wspólnotowy**

Ustanawia się urząd wspólnotowy odpowiedzialny za prowadzenie pełnego rejestru wydanych zaświadczeń o gwarancji, jego kontrolę i aktualizację jego ważności oraz weryfikację istnienia gwarancji finansowych zarejestrowanych przez państwa trzecie.

Artykuł 20j**Gwarancja finansowa i wypłata odszkodowania**

1. Brak zaświadczenia ubezpieczenia lub gwarancji finansowej nie zwalnia państwa członkowskiego z obowiązku przeprowadzenia wstępnej oceny i podjęcia decyzji, o której mowa w art. 20 ust. 1 i nie jest sam w sobie wystarczającym powodem, aby państwo członkowskie odmówiło przyjęcia statku w miejscu schronienia.

Środa, 24 września 2008 r.

2. *Bez uszczerbku dla ust. 1, przed przyjęciem zagrożonego statku w miejscu schronienia państwo członkowskie ma prawo wymagać od armatora, agenta lub kapitana statku przedstawienia zaświadczenia ubezpieczenia lub gwarancji finansowych w rozumieniu niniejszej dyrektywy obejmującej odpowiedzialność armatora, agenta lub kapitana statku za szkody spowodowane przez statek. Wymaganie zaświadczenia nie prowadzi do opóźnienia w przyjęciu statku potrzebującego pomocy.*

3. *Państwa członkowskie zapewniają zwrot kosztów i wypłatę odszkodowania za ewentualną szkodę ekonomiczną poniesioną przez port w wyniku decyzji wydanej zgodnie z art. 20 ust. 1, jeśli takie koszty nie zostaną pokryte lub odszkodowanie nie zostanie wypłacone w rozsądnym terminie przez armatora lub operatora statku zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz istniejącymi mechanizmami wypłacania rekompensaty finansowej."*

15) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

SafeSeaNet

1. Państwa Członkowskie ustanawiają systemy zarządzania informacjami morskimi na szczeblu krajowym lub lokalnym w celu przetwarzania informacji, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

2. Systemy utworzone zgodnie z ust. 1 umożliwiają operacyjne wykorzystywanie zebranych informacji i spełniają, w szczególności, warunki określone w art. 14.

3. W celu zagwarantowania skutecznej wymiany informacji, o których mowa w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie zapewniają, aby krajowe lub lokalne systemy utworzone w celu gromadzenia, przetwarzania i przechowywania informacji mogły być połączone z SafeSeaNet. Komisja zapewnia działanie SafeSeaNet przez całą dobę. **Podstawowe zasady SafeSeaNet zostały ustanowione w załączniku III.**

4. *Państwa członkowskie, działając w ramach porozumień regionalnych lub transgranicznych projektów międzyregionalnych lub transnarodowych, gwarantują, że wprowadzone systemy informacji lub sieci informacyjne funkcjonują zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy oraz są kompatybilne i połączone z SafeSeaNet."*

16) W art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) rozszerzanie zasięgu wspólnotowego systemu monitorowania i informacji o ruchu statków lub jego uaktualnianie w celu ulepszenia rozpoznawania i monitorowania statków, z uwzględnieniem postępów dokonanych w dziedzinie technologii informatycznych i komunikacyjnych. W tym celu Państwa Członkowskie i Komisja podejmują wspólne działanie dla ustanowienia, w niezbędnych przypadkach, obowiązkowych systemów zgłaszania, obowiązkowych morskich służb ruchu oraz odpowiednich systemów tras przepływu statków w celu przedłożenia ich IMO do zatwierdzenia. Współpracują również, w ramach właściwych organizacji regionalnych lub międzynarodowych, nad rozwojem systemów identyfikacji i śledzenia dalekiego zasięgu;"

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„e) zapewnienie połączeń i współdziałania krajowych systemów stosowanych do zarządzania informacjami, o których mowa w załączniku I, oraz rozwijanie i uaktualnianie systemu SafeSeaNet."

Środa, 24 września 2008 r.

17) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 23a

Przetwarzanie informacji dotyczących bezpieczeństwa morskiego i zarządzanie nimi

1. W zależności od potrzeb Komisja zapewnia przetwarzanie, wykorzystywanie i rozpowszechnianie wśród wyznaczonych przez Państwa Członkowskie organów informacji gromadzonych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. W odpowiednich przypadkach Komisja przyczynia się do rozwoju i funkcjonowania systemów gromadzenia i rozpowszechniania danych dotyczących bezpieczeństwa morskiego, w szczególności za pośrednictwem systemu „Equasis” lub innego równoważnego systemu o charakterze publicznym.”

18) W art. 24 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„Państwa członkowskie, zgodnie z ich ustawodawstwem krajowym, weryfikują, czy publikacja danych AIS i LRIT przekazywanych przez statki nie stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa bądź ochrony środowiska lub ryzyka zakłócenia konkurencji pomiędzy armatorami. W szczególności nie zezwalają one na publiczne rozpowszechnianie informacji dotyczących szczegółów ładunku lub osób znajdujących się na pokładzie, chyba że kapitan lub operator zgodził się na takie ich wykorzystanie.

Komisja bada ewentualne problemy w zakresie bezpieczeństwa sieciowego i informacyjnego, które mogą być związane ze środkami przewidzianymi na mocy niniejszej dyrektywy, a w szczególności jej art. 6, 6a, 14 i 22a i proponuje wszelkie stosowne zmiany do załącznika III w celu poprawy bezpieczeństwa sieci.”

19) Artykuły 27 i 28 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 27

Procedura zmiany dyrektywy

1. *Definicje zawarte w art. 3, odniesienia do instrumentów wspólnotowych i instrumentów IMO oraz załączników mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 28 ust. 2 w celu dostosowania ich do prawa wspólnotowego i międzynarodowego, które zostało przyjęte, zmienione lub wprowadzone w życie, o ile takie zmiany nie rozszerzają zakresu niniejszej dyrektywy.*

2. *Ponadto, załączniki I, III i IV mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 28 ust. 2, w świetle doświadczenia zdobytego w związku z niniejszą dyrektywą, pod warunkiem że takie zmiany nie prowadzą do rozszerzenia zakresu niniejszej dyrektywy.*

Artykuł 28

Procedura Komitetu

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1 – 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

(*) Dz. U. L 324 z 29.11.02, str. 1. ||.”

Środa, 24 września 2008 r.

20) w pkt 4 załącznika I tiret X otrzymuje brzmienie:

„— X. informacje różne:

— *właściwości i szacunkowa ilość paliwa bunkrowego w zbiornikach dla wszystkich statków je przewożąc,*

— *status nawigacyjny*”

21) W załączniku II pkt I dodaje się punkt w brzmieniu:

„3. Statki rybackie

Statki rybackie o długości całkowitej przekraczającej 15 metrów podlegają wymaganiom dotyczącym wyposażenia określonym w art. 6a zgodnie z następującym harmonogramem:

— statki rybackie o długości całkowitej wynoszącej 24 metry lub więcej, ale mniejszej niż 45 metrów: nie później niż... (*);

— statki rybackie o długości całkowitej wynoszącej 18 metrów lub więcej, ale mniejszej niż 24 metry: nie później niż ... (**);

— statki rybackie o długości całkowitej przekraczającej 15 metrów, ale mniejszej niż 18 metrów: nie później niż ... (***)

Do nowo wybudowanych statków rybackich o długości całkowitej przekraczającej 15 metrów wymóg dotyczący wyposażenia określony w art. 6a stosuje się od ... (****).

(*) 3 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 4 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) 5 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(****) 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.”

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do ... (*). Przekazują Komisji teksty tych przepisów **wraz z tabelą zgodności pomiędzy tymi przepisami a przepisami niniejszej dyrektywy**.

Przepisy przyjmowane przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

(*) 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

Dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego *II**

P6_TA(2008)0444

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniającej dyrektywy 1999/35/WE i 2002/59/WE (5721/5/2008 — C6-0226/2008 — 2005/0240(COD))

(2010/C 8 E/40)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5721/5/2008 — C6-0226/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2005)0590),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0332/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 23.

⁽²⁾ Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 546.

P6_TC2-COD(2005)0240

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE ustanawiającej podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniającej dyrektywę Rady 1999/35/WE oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/59/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

Środa, 24 września 2008 r.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy utrzymać wysoki poziom bezpieczeństwa w transporcie morskim w Europie oraz dołożyć wszelkich starań, aby ograniczyć liczbę wypadków i incydentów morskich.
- (2) Szybkie przeprowadzanie dochodzeń technicznych w sprawach wypadków morskich poprawia bezpieczeństwo morskie, pomagając w zapobieganiu ponownym wypadkom, które powodują utratę życia, utratę statków i zanieczyszczenie środowiska morskiego.
- (3) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 21 kwietnia 2004 r. na temat poprawy bezpieczeństwa na morzu ⁽⁴⁾ zalecił Komisji przedstawienie wniosku w sprawie dyrektywy dotyczącej prowadzenia dochodzeń w sprawach wypadków morskich.
- (4) Art. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. (|| 'UNCLOS) ustanawia prawo państw nadbrzeżnych do prowadzenia dochodzeń w sprawie przyczyn wypadków morskich mających miejsce na ich wodach terytorialnych, które mogłyby stanowić zagrożenie dla życia lub środowiska, angażować służby poszukiwawcze i ratunkowe państwa nadbrzeżnego lub w inny sposób dotyczyć tego państwa.
- (5) Art. 94 UNCLOS stanowi, że państwo bandery wszczyna dochodzenie w sprawie określonych wypadków lub incydentów związanych z żeglugą na pełnym morzu prowadzone przez odpowiednio wykwalifikowaną osobę lub osoby lub przed taką osobą lub osobami.
- (6) Prawidło I/21 Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z dnia 1 listopada 1974 r. (|| 'SOLAS 74), Międzynarodowa konwencja o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. oraz Międzynarodowa konwencja o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki z dnia 2 listopada 1973 r. nakładają na państwa bandery obowiązek prowadzenia dochodzeń w sprawach wypadków oraz powiadamiania Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) o ich wynikach.
- (7) Kodeks zasad wprowadzania obowiązkowych instrumentów IMO, stanowiący załącznik do rezolucji A.973(24) zgromadzenia ogólnego IMO z dnia 1 grudnia 2005 r., przypomina o obowiązku zapewnienia przez państwa bandery prowadzenia dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa na morzu przez odpowiednio wykwalifikowanych inspektorów, posiadających odpowiednie kompetencje w sprawach związanych z wypadkami i incydentami morskimi. Kodeks ten wymaga ponadto, aby państwa bandery były przygotowane do zapewnienia w tym celu wykwalifikowanych inspektorów, niezależnie od miejsca, w którym nastąpił wypadek lub incydent.
- (8) Należy uwzględnić Kodeks dochodzenia w sprawach wypadków i incydentów morskich stanowiący załącznik do rezolucji A.849(20) zgromadzenia ogólnego IMO z dnia 27 listopada 1997 r. (|| „kodeks dochodzenia w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO”), który przewiduje wdrożenie wspólnego podejścia w zakresie dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa przy wypadkach i incydentach morskich oraz współpracę między państwami w zakresie ustalania czynników prowadzących do wypadków i incydentów morskich. Należy także uwzględnić rezolucję A.861(20) zgromadzenia ogólnego IMO z dnia 27 listopada 1997 r. i rezolucję MSC.163(78) Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego IMO z dnia 17 maja 2004 r., w których zamieszczono definicję rejestratorów danych z podróży.

⁽¹⁾ Dz. U. C 318 z 23.12.2006, str. 195.

⁽²⁾ Dz. U. C 229 z 22.9.2006, str. 38.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 546), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2008 r. (Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 23) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz. U. C 104 E z 30.4.2004, str. 730.

Środa, 24 września 2008 r.

- (9) Podczas prowadzenia dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa przy wypadkach i incydentach morskich państwa członkowskie powinny uwzględnić „Wytyczne w zakresie sprawiedliwego traktowania marynarzy w sytuacji wypadku morskiego”, stanowiące załącznik do rezolucji LEG.3(91) Komitetu Prawnego IMO oraz organu zarządzającego Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 27 kwietnia 2006 r. ¶
- (10) Dyrektywa Rady 1999/35/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie systemu obowiązkowych przeglądów dla bezpiecznej, regularnej żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich ⁽¹⁾ nakłada na państwa członkowskie obowiązek zdefiniowania, w ramach swoich systemów prawnych, statusu prawnego, który umożliwi im i każdemu innemu żywotnie zainteresowanemu państwu członkowskiemu uczestnictwo, współpracę lub, tam gdzie przewiduje to kodeks przeprowadzania dochodzeń przy wypadkach i incydentach morskich IMO, prowadzenie dowolnego dochodzenia w sprawie wypadku lub incydentu morskiego, w którym uczestniczył prom typu ro-ro lub szybki statek pasażerski.
- (11) Dyrektywa 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽²⁾ nakłada na państwa członkowskie obowiązek przestrzegania kodeksu dochodzenia w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO i publikacji wyników dochodzenia ¶ niezwłocznie po ich zakończeniu.
- (12) Prowadzenie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa przy wypadkach i incydentach z udziałem statków pełnomorskich lub innych statków w porcie lub innym ograniczonym obszarze morskim w sposób wolny od uprzedzeń jest niezwykle istotne dla skutecznego określenia okoliczności i przyczyn takiego wypadku lub incydentu. Takie dochodzenie powinno być zatem prowadzone przez wykwalifikowanych inspektorów pod kontrolą niezależnego organu lub podmiotu, **dysponującemu na stałe uprawnieniami umożliwiającymi podejmowanie decyzji**, aby zapobiec potencjalnym konfliktom interesów.
- (13) Państwa członkowskie powinny zapewnić organom odpowiedzialnym za dochodzenie techniczne możliwie najlepsze warunki pełnienia ich zadań, zgodnie ze swoim prawodawstwem dotyczącym uprawnień organów odpowiedzialnych za dochodzenie sądowe oraz, w stosownych wypadkach, we współpracy z tymi organami.
- (14) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich systemy prawne umożliwiały im i każdemu innemu żywotnie zainteresowanemu państwu członkowskiemu uczestnictwo lub współpracę w dochodzeniach w sprawie wypadku na podstawie przepisów kodeksu dochodzeń w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO lub prowadzenie takiego dochodzenia.
- (15) Każde państwo członkowskie może zlecić innemu państwu członkowskiemu zadanie prowadzenia dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa przy wypadku lub incydencie morskim (¶ „dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa”) lub konkretnych zadań wchodzących w skład takiego dochodzenia, o ile zostało to obustronnie uzgodnione.
- (16) Państwa członkowskie powinny podjąć wszelkie wysiłki, aby nie obciążać kosztami pomocy, o którą zwrócono się w ramach dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa, w których uczestniczą co najmniej dwa państwa członkowskie. W przypadku zwrócenia się o pomoc do państwa członkowskiego, które nie uczestniczy w dochodzeniu w sprawie bezpieczeństwa, państwa członkowskie powinny porozumieć się w sprawie zwrotu poniesionych kosztów.
- (17) Na mocy prawidła V/20 SOLAS 74 statki pasażerskie oraz statki inne niż pasażerskie o wyporności brutto równej lub przekraczającej 3 000 ton, zbudowane w dniu 1 lipca 2002 r. lub później, muszą mieć na pokładzie rejestratory danych z podróży pomocne w dochodzeniach w sprawie wypadków. Mając na uwadze znaczenie takiego sprzętu przy określaniu polityki zapobiegania wypadkom w żegludze morskiej, należy systematycznie domagać się jego instalacji na pokładach statków odbywających rejsy krajowe lub międzynarodowe, które zawijają do portów Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz. U. L 138 z 1.6.1999, str. 1. ¶

⁽²⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 10.

Środa, 24 września 2008 r.

- (18) Dane z rejestratorów danych z podróży oraz innych urządzeń elektronicznych mogą być wykorzystane zarówno po wypadku lub incydencie morskim do zbadania jego przyczyn, jak i zapobiegawczo w celu poznania okoliczności, które mogą prowadzić do takich zdarzeń. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby takie dane, jeżeli są dostępne, były właściwie wykorzystywane w obu celach.
- (19) **Należy przeprowadzić dochodzenie lub w inny sposób zbadać alarmy o niebezpieczeństwie nadane ze statków lub informacje pochodzące z innych źródeł, a mówiące o zagrożeniu statku lub osób przebywających w danym momencie lub wcześniej na jego pokładzie lub o poważnym potencjalnym ryzyku, na jakie w wyniku zdarzenia mającego związek z eksploatacją statku narażeni są ludzie, konstrukcja statku lub środowisko naturalne.**
- (20) Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ nakłada na Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (|| „Agencja”) obowiązek współpracy z państwami członkowskimi na rzecz opracowania rozwiązań technicznych i zapewnienia pomocy technicznej w związku z wdrażaniem prawodawstwa wspólnotowego. W zakresie dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa Agencja ma szczególny obowiązek ułatwiania współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w zakresie opracowywania, z należyтым uwzględnieniem różnych systemów prawnych poszczególnych państw członkowskich, wspólnych metod prowadzenia dochodzeń w sprawie wypadków morskich zgodnie z ustalonymi zasadami międzynarodowymi.
- (21) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Agencja ułatwia współpracę w zakresie udzielania pomocy państwom członkowskim w działaniach związanych z dochodzeniami oraz w analizowaniu istniejących sprawozdań z dochodzeń w sprawie wypadków morskich.
- (22) **Przy opracowywaniu lub zmianie wspólnej metodologii dochodzenia w sprawie wypadków należy uwzględnić wszelkie wnioski wyciągnięte z analiz dotychczasowych sprawozdań z wypadków morskich, które to wnioski mogą być przydatne w zapobieganiu przyszłych katastrof oraz poprawie bezpieczeństwa na morzu w Unii Europejskiej.**
- (23) Państwa członkowskie i **Wspólnota** powinny należycie uwzględniać zalecenia dotyczące bezpieczeństwa sformułowane w wyniku postępowania w sprawie bezpieczeństwa.
- (24) Celem dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa technicznego jest zapobieganie wypadkom i incydentom morskim, zatem jego wnioski oraz zalecenia dotyczące bezpieczeństwa w żadnym wypadku nie służą ustaleniu odpowiedzialności ani przypisaniu winy.
- (25) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, mianowicie zwiększenie bezpieczeństwa morskiego we Wspólnocie i ograniczenie w ten sposób ryzyka wypadków morskich w przyszłości, nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki *niniejszej dyrektywy* możliwe jest jego osiągnięcie w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (26) Środki konieczne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 1. ||

⁽²⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||

Środa, 24 września 2008 r.

(27) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany niniejszej dyrektywy w celu zastosowania kolejnych zmian do międzynarodowych konwencji, protokołów, kodów i rezolucji z nią związanych oraz do przyjęcia lub zmiany wspólnej metodologii dotyczącej dochodzenia w sprawie wypadków i incydentów morskich. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE,

I

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Celem niniejszej dyrektywy jest poprawa bezpieczeństwa morskiego oraz zapobieganie zanieczyszczeniom przez statki, a co za tym idzie — ograniczenie ryzyka wypadków morskich w przyszłości poprzez:
 - a) ułatwienie szybkiego przeprowadzania dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa oraz właściwej analizy wypadków i incydentów morskich w celu określenia ich przyczyn oraz
 - b) zapewnienie terminowego i szczegółowego przedstawiania sprawozdań z dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa oraz propozycji działań naprawczych.
2. *Dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa wszczynane* na mocy niniejszej dyrektywy nie zmierzają do ustalenia odpowiedzialności ani do przypisania winy. Państwa członkowskie zapewniają jednak, aby organ lub podmiot dochodzeniowy (|| „*organ dochodzeniowy*”) nie powstrzymywał się od pełnego relacjonowania przyczyn wypadku lub incydentu ze względu na ewentualną możliwość określenia odpowiedzialności lub do przypisania winy na podstawie jego ustaleń.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do wypadków i incydentów morskich **oraz alarmów o niebezpieczeństwie na morzu**, które:
 - a) dotyczą statków pływających pod banderą jednego z państw członkowskich;
 - b) mają miejsce na morzu terytorialnym lub wodach wewnętrznych państw członkowskich zgodnie z definicją zawartą w UNCLOS; lub
 - c) dotyczą innych żywotnych interesów państw członkowskich.
2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do wypadków i incydentów morskich **ani do alarmów o niebezpieczeństwie na morzu**, które dotyczą wyłącznie:
 - a) okrętów wojennych i transportowców lub innych statków będących własnością państwa członkowskiego lub użytkowanych przez to państwo, używanych wyłącznie w specjalnej służbie państwowej;
 - b) statków nienapędzanych mechanicznie, statków drewnianych o prostej konstrukcji, jachtów i łodzi rekreacyjnych niewykorzystywanych do celów handlowych, o ile nie są lub nie będą obsadzone załogą i nie przewożą lub nie będą przewozić w celach handlowych więcej niż 12 pasażerów;
 - c) jednostek żeglugi śródlądowej pływających po wodach śródlądowych;
 - d) statków rybackich o długości nieprzekraczającej 15 metrów;
 - e) zakotwiczonych przybrzeżnych jednostek wiertniczych.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „Kodeks dochodzeń w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO” oznacza Kodeks dochodzeń w sprawach wypadków morskich i incydentów, stanowiący załącznik do rezolucji A.849(20) zgromadzenia ogólnego IMO z dnia 27 listopada 1997 r. w aktualnym brzmieniu.
- 2) Następujące terminy mają znaczenie zgodne z definicjami podanymi w kodeksie dochodzeń w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO:
 - a) „wypadek morski”;
 - b) „bardzo poważny wypadek morski”;
 - c) „incydent morski”;
 - d) „dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa przy wypadku lub incydencie morskim”;
 - e) „państwo kierujące dochodzeniem”;
 - f) „państwo żywotnie zainteresowane”.
- 3) **Terminy „poważny wypadek” oraz „mniej poważny wypadek” mają znaczenie zgodne ze zaktualizowanymi definicjami podanymi w Okólniku 953 Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego IMO.**
- 4) Terminy „prom typu ro-ro” oraz „szybki statek pasażerski” należy rozumieć zgodnie z definicjami zawartymi w art. 2 dyrektywy 1999/35/WE.
- 5) „Rejestrator danych z podróży” (|| „VDR”) należy rozumieć zgodnie z definicją zawartą w rezolucji A.861(20) zgromadzenia ogólnego IMO oraz rezolucji MSC.163(78) Komitetu Bezpieczeństwa Morskiego IMO.
- 6) **„Alarm o niebezpieczeństwie” oznacza sygnał nadany ze statku lub informacje pochodzące z dowolnego źródła, powiadamiające o tym, że statkowi lub osobom znajdującym się w danym momencie lub wcześniej na jego pokładzie zagraża niebezpieczeństwo na morzu;**
- 7) „Zalecenia dotyczące bezpieczeństwa” oznaczają propozycje wystosowane, **również do celów rejestracji i kontroli:**
 - a) przez organ dochodzeniowy państwa prowadzącego dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa lub kierującego takim dochodzeniem, w oparciu o informacje uzyskane w tym postępowaniu; lub, w stosownych przypadkach,
 - b) przez Komisję, **działającą we współpracy z Agencją i** stanowiącą na podstawie analizy danych zbiorczych **oraz wyników przeprowadzonych dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa.**

Artykuł 4

Status dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa

1. Państwa członkowskie określają, zgodnie ze swoimi systemami prawnymi, status prawny dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa w sposób pozwalający na jak najszybsze i jak najskuteczniejsze ich prowadzenie ||.

Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie ze swoimi przepisami prawa i — w odpowiednich przypadkach — we współpracy z organami odpowiedzialnymi za prowadzenie dochodzeń sądowych, aby dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa:

- a) były niezależne od dochodzeń w sprawach karnych lub innych prowadzonych równoległe w celu ustalenia odpowiedzialności lub przypisania winy, **przy czym w dochodzeniach sądowych mogą być wykorzystywane jedynie wnioski lub zalecenia wynikające z dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa wszczętych na mocy niniejszej dyrektywy;** oraz

Środa, 24 września 2008 r.

- b) nie były w nieuzasadniony sposób uniemożliwiane, zawieszane ani opóźniane z powodu takich dochodzeń.
2. Zasady ustanawiane przez państwa członkowskie zgodnie z ramami stałej współpracy, o których mowa w art. 10, obejmują przepisy zezwalające na:
- a) współpracę i wzajemną pomoc w zakresie dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa prowadzonych przez inne państwa członkowskie lub powierzenie innemu państwu członkowskiemu zadania kierowania takim dochodzeniem zgodnie z art. 7; oraz
- b) koordynację działań ich odpowiednich organów dochodzeniowych w zakresie koniecznym do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Obowiązek przeprowadzenia dochodzenia

1. Każde państwo członkowskie zapewnia przeprowadzenie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa przez organ dochodzeniowy, o którym mowa w art. 8, w przypadku **poważnego lub** bardzo poważnego wypadku morskiego,
- a) w którym uczestniczył statek pływający pod jego banderą, niezależnie od miejsca wypadku;
- b) który nastąpił na jego morzu terytorialnym lub wodach wewnętrznych, zgodnie z ich definicją zawartą w UNCLOS, niezależnie od bandery statku lub statków uczestniczących w wypadku; lub
- c) który dotyczy żywotnego interesu tego państwa członkowskiego, niezależnie od miejsca wypadku oraz bandery statku lub statków uczestniczących w zdarzeniu.
2. **Oprócz przeprowadzenia dochodzenia w sprawie poważnych lub bardzo poważnych wypadków**, organ dochodzeniowy, **o którym mowa w art. 8, po ustaleniu wstępnych faktów w sprawie** decyduje o ewentualnym wszczęciu dochodzenia dotyczącego bezpieczeństwa **w sprawie mniej poważnego wypadku, incydentu morskiego lub alarmu o niebezpieczeństwie**.

Podejmując decyzję w tej sprawie organ dochodzeniowy uwzględni powagę wypadku lub incydentu, typ statku lub ładunku, **których dotyczy alarm o niebezpieczeństwie, lub wszelkie wnioski ze strony służb poszukiwawczych i ratunkowych**

3. Zakres prowadzenia dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa i praktyczne przygotowania do nich określa organ dochodzeniowy państwa członkowskiego kierującego dochodzeniem we współpracy z odpowiednimi organami innych żywotnie zainteresowanych państw, w sposób najbardziej sprzyjający, *zdaniami organu dochodzeniowego*, realizacji celu niniejszej dyrektywy i z zamiarem zapobieżenia wypadkom i incydentom w przyszłości.

4. Dochodzenia dotyczące bezpieczeństwa odbywają się zgodnie ze *wspólną metodologią* dochodzeń w sprawie wypadków i incydentów morskich opracowaną zgodnie z przepisami art. 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1406/2002. Komisja przyjmuje lub zmienia tę metodologię do celów niniejszej dyrektywy.

Środek ten mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie, przyjmowany jest zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

Zmieniając wspólną metodologię, Komisja uwzględni wnioski ze sprawozdań z dochodzenia w sprawie wypadku oraz zawarte w nich zalecenia w sprawie bezpieczeństwa.

5. Dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa rozpoczyna się w najkrótszym możliwym terminie po wystąpieniu wypadku lub incydentu morskiego, **a w każdym razie nie później niż dwa miesiące po jego wystąpieniu.**

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 6

Obowiązek powiadamiania

Państwo członkowskie wymaga, w ramach swojego systemu prawnego, niezwłocznego powiadamiania swojego organu dochodzeniowego przez odpowiedzialne organy lub zaangażowane strony o wystąpieniu wszystkich wypadków, incydentów **i alarmów o niebezpieczeństwie** objętych zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Kierowanie dochodzeniami w sprawie bezpieczeństwa i uczestnictwo w nich

1. **¶** W przypadku **poważnych lub bardzo poważnych wypadków obejmujących istotny interes** co najmniej **dwóch państw członkowskich**, państwa te **uzgadniają w trybie pilnym**, które z nich będzie kierować dochodzeniem. **Jeżeli nie dojdą one do porozumienia co do tego które z nich ma kierować dochodzeniem, Komisja, na podstawie opinii wydanej przez Agencję, podejmuje w tej sprawie decyzję, która zostaje niezwłocznie wdrożona.**

¶

2. Niezależnie od ust. 1 każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa oraz koordynację współpracy z innymi żywotnie zainteresowanymi państwami członkowskimi do czasu, **aż uzgodnią one albo Komisja zdecyduje**, które z nich ma być państwem kierującym dochodzeniem.

3. Bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy oraz z prawa międzynarodowego państwo członkowskie może, w rozpatrywanych indywidualnie przypadkach, za obustronną zgodą zlecić innemu państwu członkowskiemu prowadzenie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa lub konkretnych zadań wchodzących w skład tego dochodzenia.

4. W razie wypadku, incydentu morskiego **lub alarmu o niebezpieczeństwie**, w którym uczestniczył prom typu ro-ro lub szybki statek pasażerski, **¶ dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa** wszczynają państwo członkowskie, na którego wodach terytorialnych lub wodach wewnętrznych, zgodnie z definicją UNCLOS, miało miejsce ten wypadek, incydent **lub alarm o niebezpieczeństwie**, natomiast gdy zdarzenie miało miejsce na wodach innych, ostatnie państwo członkowskie, przez którego terytorium przepływał ten prom lub statek. **To państwo członkowskie jest odpowiedzialne za dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa oraz koordynację współpracy z innymi żywotnie zainteresowanymi państwami członkowskimi do czasu, aż uzgodnią one albo gdy Komisja zdecyduje**, które z nich ma być państwem kierującym dochodzeniem.

Artykuł 8

Organy dochodzeniowe

1. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa pod nadzorem bezstronnego stałego organu dochodzeniowego **lub podmiotu wyposażonego w konieczne uprawnienia, złożonego z inspektorów**, którzy posiadają **odpowiednie kwalifikacje** w zakresie wypadków i incydentów morskich.

Organ dochodzeniowy jest **funkcjonalnie niezależny, w szczególności od władz krajowych odpowiedzialnych za zdolność do żeglugi, certyfikację, inspekcje, zatrudnienie, bezpieczną nawigację, konserwację, kontrolę ruchu morskiego, kontrolę służb portu i działania portów morskich, od organów prowadzących dochodzenia w celu ustalenia odpowiedzialności lub egzekwowania prawa oraz w ogólności od wszystkich innych stron, których** interesy mogłyby stać w sprzeczności z powierzonym **temu organowi** zadaniem.

Państwa członkowskie nieposiadające dostępu do morza, które nie mają statków ani jednostek pływających pod ich banderą, **określają niezależny punkt kontaktowy współpracujący w dochodzeniu w sprawie bezpieczeństwa** zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c).

2. Organ dochodzeniowy zapewnia, aby poszczególni inspektorzy posiadali praktyczną wiedzę i doświadczenie w dziedzinach, w których pełnią swoje zwykłe obowiązki dochodzeniowe. Ponadto organ dochodzeniowy zapewnia, w razie konieczności, dostęp do odpowiedniej wiedzy fachowej.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Działania powierzone organowi dochodzeniowemu można rozszerzyć na zbieranie i analizę danych związanych z bezpieczeństwem morskim, w szczególności do celów prewencyjnych, w zakresie, w jakim działania te nie wpływają na jego niezależność ani nie nakładają na niego odpowiedzialności w sprawach regulacyjnych, administracyjnych lub związanych z normalizacją.
4. Państwa członkowskie, działając w ramach swoich systemów prawnych, zapewniają, aby inspektorzy ich organów dochodzeniowych lub każdego innoorganu dochodzeniowego, któremu powierzono zadanie prowadzenia dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa, w uzasadnionych przypadkach we współpracy z organami odpowiedzialnymi za dochodzenie sądowe, posiadali uprawnienia do:
- swobodnego dostępu do wszystkich istotnych dla sprawy obszarów lub miejsca wypadku oraz do wszystkich statków, wraków lub konstrukcji, łącznie z ładunkiem, wyposażeniem lub szczątkami;
 - bezwłocznego zapewnienia wykazu dowodów i kontrolowanego przeszukania wraków, szczątków lub innych elementów lub substancji w celu ich zbadania lub analizy;
 - żądania badania lub analizy elementów, o których mowa w lit. b), oraz swobodnego dostępu do wyników tych badań lub analiz;
 - swobodnego dostępu, kopiowania i wykorzystania wszystkich odnośnych informacji i zarejestrowanych danych, łącznie z danymi pochodzącymi z VDR, dotyczących statku, rejsu, ładunku, załogi i wszystkich pozostałych osób, obiektów, warunków lub okoliczności;
 - swobodnego dostępu do wyników badań ciał ofiar lub do wyników badań próbek pobranych z ich ciał;
 - żądania przeprowadzenia badań osób zaangażowanych w działania statku lub wszelkich innych istotnych dla sprawy osób oraz swobodnego dostępu do wyników tych badań lub do przeprowadzenia badań próbek pobranych od takich osób i swobodnego dostępu do wyników tych badań;
 - przesłuchania świadków bez udziału osób, których interesy mogłyby zostać uznane za utrudniające prowadzenie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa;
 - dostępu do rejestrów przeglądów i odnośnych informacji przechowywanych przez państwo bandery, właścicieli, towarzystwa klasyfikacyjne lub inne odpowiednie strony, jeżeli strony te lub ich przedstawiciele posiadają siedzibę na terenie państwa członkowskiego;
 - zwrócenia się o pomoc do właściwych organów danych państw, łącznie z inspektorami państwa bandery i państwa portu, funkcjonariuszami straży przybrzeżnej, pracownikami obsługi ruchu statków, zespołami poszukiwawczymi i ratowniczymi, pilotami i innym personelem portu lub morskim.
5. Organ dochodzeniowy *posiadać zdolność do niezwłocznego reagowania* na powiadomienia o wypadkach oraz otrzymania środków koniecznych do niezależnego pełnienia swojej funkcji. Jego inspektorzy mają przyznany status zapewniający im niezbędne gwarancje niezależności.
6. Organ dochodzeniowy może połączyć zadania, które wykonuje w ramach niniejszej dyrektywy, z pracą dochodzeniową w sprawie zdarzeń innych niż wypadki morskie, pod warunkiem że takie dochodzenia nie zagrażają jego niezależności.

Artykuł 9

Niejawnianie informacji

Państwa członkowskie, działając w ramach swoich systemów prawnych *dopilnowują*, aby niżej wymienione informacje nie były dostępne do innych celów niż dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa **■**:

- wszystkie dowody z zeznań świadków oraz pozostałe oświadczenia, wyjaśnienia i notatki sporządzone lub otrzymane przez organ dochodzeniowy w toku prowadzenia dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa;

Środa, 24 września 2008 r.

- b) zapisy ujawniające tożsamość osób, które składały zeznania w ramach dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa;
- c) informacje medyczne lub dotyczące życia osobistego osób, które uczestniczyły w wypadku lub incydencie.

Ponadto państwa członkowskie zapewniają, że oświadczenia świadków lub inne informacje dostarczone przez nich w trakcie prowadzenia dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa nie dostaną się w ręce władz państw trzecich, aby w ten sposób zapobiec wykorzystaniu takich oświadczeń i informacji w dochodzeniach karnych prowadzonych w tych państwach.

Artykuł 10

Ramy stałej współpracy

1. Państwa członkowskie, w ścisłej współpracy z Komisją, ustanawiają ramy stałej współpracy umożliwiające współpracę ich właściwych organów dochodzeniowych w stopniu koniecznym do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy.
2. Regulamin ram stałej współpracy oraz wymagane dla niej ustalenia organizacyjne przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 2.
3. W ramach stałej współpracy organy dochodzeniowe w państwach członkowskich uzgadniają w szczególności najlepsze formy współpracy w celu:
 - a) umożliwienia organom dochodzeniowym współużytkowanie instalacji, urządzeń i sprzętu do technicznego badania wraków i wyposażenia statku oraz innych obiektów mających znaczenie dla dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa, łącznie z pozyskaniem i oceną informacji pochodzących z VDR i innych urządzeń elektronicznych;
 - b) zapewnienia współpracy technicznej oraz wzajemnego dostępu do wiedzy fachowej koniecznej do wykonania konkretnych zadań;
 - c) pozyskiwania i wzajemnego udostępniania informacji potrzebnych do analizowania danych o wypadku oraz przygotowywania stosownych zaleceń dotyczących bezpieczeństwa na poziomie wspólnotowym;
 - d) przygotowywania wspólnych zasad realizacji zaleceń dotyczących bezpieczeństwa oraz przystosowywania metod dochodzeniowych do zmian wynikających z postępu technicznego i naukowego;
 - e) **wprowadzenie środków szybkiego ostrzeżenia w razie wypadku lub incydentu morskiego;**
 - f) opracowywania zasad poufności w zakresie udostępniania — z poszanowaniem przepisów krajowych — zeznań świadków i przetwarzania danych oraz innych zapisów, o których mowa w art. 9 **■**;
 - g) organizowania, w miarę potrzeb, stosownych zajęć szkoleniowych dla poszczególnych inspektorów;
 - h) wspierania współpracy w dziedzinach wchodzących w zakres niniejszej dyrektywy z organami dochodzeniowymi państw trzecich oraz z międzynarodowymi organizacjami prowadzącymi dochodzenia w sprawie wypadków morskich.

■

4. **Każde państwo członkowskie, z którego urządzeń lub usług korzystał lub skorzystałby w zwykłych okolicznościach statek przed nastąpieniem wypadku lub incydentu, a które posiada informacje istotne dla dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa, dostarcza tych informacji prowadzącemu to dochodzenie organowi dochodzeniowemu.**

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 11

Koszty

1. W przypadkach dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa, w których uczestniczą co najmniej dwa państwa członkowskie, ich odnośne działania realizowane są bezpłatnie.
2. W przypadku zwrócenia się o pomoc do państwa członkowskiego, które nie uczestniczy w dochodzeniu w sprawie bezpieczeństwa, państwa członkowskie uzgadniają zwrot poniesionych kosztów.

Artykuł 12

Współpraca z żywotnie zainteresowanymi państwami trzecimi

1. Państwa członkowskie współpracują w możliwie największym zakresie z innymi żywotnie zainteresowanymi państwami trzecimi w dochodzeniu w sprawie bezpieczeństwa.
2. Na mocy wzajemnego porozumienia żywotnie zainteresowane państwa trzecie mogą włączyć się w dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa prowadzone przez państwo członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą na każdym etapie tego dochodzenia.
3. Współpraca państwa członkowskiego w dochodzeniu w sprawie bezpieczeństwa prowadzonym przez żywotnie zainteresowane państwo trzecie odbywa się bez uszczerbku dla wymagań związanych z prowadzeniem dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa oraz wymagań dotyczących sprawozdawczości z tych dochodzeń określonych w niniejszej dyrektywie. W przypadku gdy żywotnie zainteresowane państwo trzecie prowadzi dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa obejmujące co najmniej jedno państwo członkowskie, państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie będą prowadzić równoległego dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa, pod warunkiem że to państwo trzecie prowadzi dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa zgodnie z kodeksem dochodzeń w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO.

Artykuł 13

Przechowywanie dowodów

Państwa członkowskie przyjmują środki w celu zapewnienia, aby strony, których dotyczą wypadki i incydenty objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy dołożyły wszelkich starań dla:

- a) zachowania wszystkich informacji pochodzących z map, rejestrów pokładowych, zapisów elektronicznych i magnetycznych oraz taśm wideo, łącznie z informacjami pochodzącymi z VDR i innych urządzeń elektronicznych, dotyczących okresu przed wypadkiem, w trakcie wypadku i po nim;
- b) zapobieżenia nadpisaniu lub innym zmianom takich informacji;
- c) zapobieżenia zakłóceniom powodowanym przez inny sprzęt, który mógłby zostać zasadnie uznany za mający związek z dochodzeniem w sprawie bezpieczeństwa przy wypadku;
- d) szybkiego zebrania i przechowywania wszystkich dowodów do celów dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa.

Artykuł 14

Sprawozdania dotyczące wypadków

1. Dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa prowadzone zgodnie z niniejszą dyrektywą są zakończone sprawozdaniem opublikowanym w formacie określonym przez właściwy organ dochodzeniowy zgodnie z właściwymi sekcjami załącznika I.

Organy dochodzeniowe mogą zdecydować, że dochodzenie w sprawie bezpieczeństwa, które nie dotyczy **poważnego lub** bardzo poważnego wypadku morskiego i którego wyniki potencjalnie nie doprowadzą do skutecznego zapobiegania wypadkom i incydentom w przyszłości, zostanie zakończone publikacją uproszczonego sprawozdania.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Organy dochodzeniowe dokładają wszelkich starań, aby udostępnić sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, do wiadomości publicznej, **a zwłaszcza całemu sektorowi morskemu, który w razie potrzeby otrzymuje specjalne wnioski i zalecenia**, w ciągu 12 miesięcy od daty wypadku. Jeżeli przygotowanie sprawozdania końcowego w tym terminie jest niemożliwe, w ciągu 12 miesięcy od daty wypadku lub incydentu publikuje się sprawozdanie tymczasowe.

3. Organ dochodzeniowy państwa członkowskiego kierującego dochodzeniem przesyła Komisji kopię sprawozdania końcowego, uproszczonego lub tymczasowego. W celu poprawy jakości **sprawozdania** w sposób najbardziej sprzyjający realizacji celu niniejszej dyrektywy organ dochodzeniowy uwzględnia w nim ewentualne spostrzeżenia Komisji.

4. Co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie zawierające informacje podające stopień realizacji przepisów niniejszej dyrektywy oraz stopień zgodności z nimi, a także ewentualne dalsze kroki uznane za niezbędne w świetle zaleceń podanych w tym sprawozdaniu.

Artykuł 15

Zalecenia dotyczące bezpieczeństwa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zalecenia dotyczące bezpieczeństwa wydawane przez organy dochodzeniowe były należycie uwzględniane przez ich adresatów oraz aby, w stosownych przypadkach, właściwe działania realizowane w ich następstwie były zgodne z przepisami prawa wspólnotowego i międzynarodowego.

2. W stosownych przypadkach organ dochodzeniowy lub Komisja, **działając we współpracy z Agencją**, wydają zalecenia dotyczące bezpieczeństwa na podstawie analizy danych zbiorczych **oraz wyników przeprowadzonych dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa**.

3. Zalecenia dotyczące bezpieczeństwa w żadnym przypadku nie przypisują winy lub odpowiedzialności za wypadek.

Artykuł 16

System wczesnego ostrzegania

Jeżeli na dowolnym etapie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa organ dochodzeniowy państwa członkowskiego uzna, że w celu zapobieżenia ryzyku kolejnych wypadków konieczne jest pilne podjęcie działania na poziomie wspólnotowym, niezwłocznie powiadamia Komisję o konieczności wystosowania wczesnego ostrzeżenia, bez uszczerbku dla prawa tego organu do wystosowania wczesnego ostrzeżenia.

W razie potrzeby Komisja wystosowuje notę ostrzegawczą do wiadomości odpowiedzialnych organów we wszystkich pozostałych państwach członkowskich, do przedsiębiorstw żeglugowych i innych właściwych stron.

Artykuł 17

Europejska baza danych o wypadkach morskich

1. Dane dotyczące wypadków i incydentów morskich są przechowywane i analizowane za pomocą europejskiej elektronicznej bazy danych, która zostanie utworzona przez Komisję, zwanej europejską platformą informacyjną w sprawie wypadków morskich (EMCIP).

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ||organach upoważnionych do dostępu do tej bazy danych.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Organy dochodzeniowe państw członkowskich powiadamiają Komisję o wypadkach i incydentach morskich zgodnie z wzorem zamieszczonym w załączniku II. Organy te dostarczają Komisji także dane z postępowań w sprawie bezpieczeństwa zgodnie ze schematem bazy danych EMCIP.
4. Komisja i państwa członkowskie opracowują według właściwego harmonogramu schemat bazy danych i sposób powiadamiania o nich.

Artykuł 18

Sprawiedliwe traktowanie marynarzy

Zgodnie z przepisami swego prawa krajowego państwa członkowskie przestrzegają odpowiednich postanowień wytycznych IMO w sprawie sprawiedliwego traktowania marynarzy w razie wypadku morskiego.

Artykuł 19

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady. ⁽¹⁾
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi dwa miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 20

Uprawnienia do wprowadzania zmian

Komisja może aktualizować definicje zawarte w niniejszej dyrektywie oraz odesłania do aktów Wspólnoty i instrumentów IMO w celu dostosowania ich do środków Wspólnoty lub IMO, które weszły w życie, i pod warunkiem przestrzegania ograniczeń nałożonych niniejszą dyrektywą.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 3.

Stanowiąc zgodnie z tą samą procedurą Komisja może również wprowadzać zmiany w załącznikach.

Zmiany w kodeksie dochodzeń w sprawach wypadków i incydentów morskich IMO mogą być wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

Artykuł 21

Środki dodatkowe

Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie uniemożliwia państwu członkowskiemu podejmowania dodatkowych środków w sprawie bezpieczeństwa morskiego, które nie są ujęte w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że takie środki nie naruszają niniejszej dyrektywy lub w inny sposób nie wpływają niekorzystnie na osiągnięcie jej celu, **jak również celów Unii.**

⁽¹⁾ Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 22

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu ich wdrożenia. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 23

Zmiany w obowiązujących aktach

1. Niniejszym skreśla się art. 12 dyrektywy 1999/35/WE.
2. Niniejszym skreśla się art. 11 dyrektywy 2002/59/WE.

Artykuł 24

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do ... (*) **Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków oraz tablicę korelacji pomiędzy tymi nimi a niniejszą dyrektywą.**

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonania takiego odesłania ustalany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 26

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Dz. U.: 24 miesiące od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK I

TREŚĆ SPRAWOZDANIA Z DOCHODZENIA W SPRAWIE BEZPIECZEŃSTWA

Wprowadzenie

Cechą charakterystyczną dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa jest to, że zalecenie dotyczące bezpieczeństwa w żadnym wypadku nie służy ustaleniu odpowiedzialności lub winy, a sprawozdanie z takiego postępowania nie jest sporządzane pod względem treści i stylu z zamiarem jego wykorzystania w postępowaniu sądowym.

(Sprawozdanie nie powinno zawierać żadnych odesłań do zeznań świadków ani łączyć osób wspomnianych w nim z osobami, które składały zeznania w toku dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa.)

1. Streszczenie

W tej części przedstawia się podstawowe fakty dotyczące wypadku lub incydentu morskiego: co, kiedy, gdzie i w jaki sposób miało miejsce, a także informacje na temat skutków: ofiar śmiertelnych, rannych, uszkodzenia statku, ładunku, strat odniesionych przez strony trzecie lub zanieczyszczenia środowiska.

2. Fakty

Ta część zawiera wyraźnie wyodrębnione rozdziały, w których podana jest wystarczająca ilość informacji interpretowanych przez organ dochodzeniowy jako fakty, potwierdzających analizę i ułatwiających zrozumienie zdarzenia.

Rozdziały te zawierają w szczególności następujące informacje:

2.1 Dane statku

Bandera/rejestr statku;

Tożsamość statku;

Główne cechy statku;

Dane dotyczące właściciela i armatora;

Informacje na temat konstrukcji;

Minimalna obsada załogowa konieczna do bezpiecznej obsługi statku;

Dopuszczalny ładunek.

2.2. Dane o rejsie

Porty zawinięcia;

Rodzaj rejsu;

Informacje na temat ładunku;

Załoga.

2.3. Informacje dotyczące wypadku lub incydentu morskiego

Typ wypadku lub incydentu morskiego;

Data i godzina zdarzenia;

Pozycja i miejsce wypadku lub incydentu morskiego;

Środowisko zewnętrzne i wewnętrzne;

Eksploatacja statku i etap rejsu;

Miejsce na pokładzie;

Dane dotyczące czynnika ludzkiego;

Skutki (dla ludzi, statku, ładunku, środowiska, inne).

Środa, 24 września 2008 r.

2.4. Zaangażowanie organów nabrzeżnych i reakcja na alarm

Kto brał udział;
Zastosowane środki;
Szybkość reakcji;
Podjęte działania;
Osiągnięte wyniki.

3. Opis

W tej części następuje rekonstrukcja wypadku lub incydentu morskiego, będąca chronologicznym opisem kolejnych zdarzeń prowadzących do wypadku lub incydentu morskiego, odbywających się w jego trakcie i po nim z uwzględnieniem udziału wszystkich czynników (tj. ludzi, materiałów, środowiska, wyposażenia lub czynników zewnętrznych). Długość opisywanego okresu zależy od czasu nastąpienia konkretnych zdarzeń związanych z wypadkiem lub incydentem morskim, które bezpośrednio przyczyniły się do jego wystąpienia. Ta część obejmuje również wszelkie istotne szczegóły przeprowadzonego dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa, w tym wyniki badań.

4. Analiza

Ta część zawiera kilka wyraźnie wyodrębnionych rozdziałów, w których zawarta jest analiza każdego zdarzenia związanego z wypadkiem oraz uwagi dotyczące wyników wszystkich stosownych badań wykonanych w trakcie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa oraz wszystkich działań w zakresie bezpieczeństwa, które mogły już zostać podjęte w celu zapobieżenia wypadkom morskim.

W rozdziałach tych powinny znaleźć się informacje dotyczące:

- kontekstu i środowiska, w którym nastąpiło zdarzenie związane z wypadkiem;
- błędnych działań ludzkich oraz zaniedbań, zdarzeń z udziałem materiałów niebezpiecznych, wpływu na środowisko, awarii wyposażenia i czynników zewnętrznych;
- czynników dodatkowych, obejmujących działania ludzkie, prace na pokładzie, zarządzanie na łodzi lub wpływ przepisów prawnych.

Analiza i uwagi umożliwiają wyciągnięcie w sprawozdaniu logicznych wniosków uwzględniających wszystkie czynniki dodatkowe, także te niosące ryzyko, względem których istniejące środki zaradcze mające na celu zapobieżenie zdarzeniu wypadkowemu lub wyeliminowanie czy ograniczenie skutków takiego zdarzenia, uznano za niewystarczające lub niepodjęte.

5. Wnioski

W tej części podsumowuje się ustalone czynniki dodatkowe oraz środki zaradcze (materialne, funkcjonalne, symboliczne lub proceduralne), które okazały się niewystarczające lub których nie podjęto, a względem których należy opracować działania związane z bezpieczeństwem, aby uniknąć wypadków morskich.

6. Zalecenia dotyczące bezpieczeństwa

W stosownych przypadkach ta część sprawozdania zawiera zalecenia dotyczące bezpieczeństwa, które opracowano na podstawie analizy i wniosków, a które dotyczą konkretnych dziedzin tematycznych, takich jak prawodawstwa, konstrukcji, procedur, inspekcji, zarządzania, bezpieczeństwa i higieny pracy, szkoleń, prac naprawczych, konserwacji, pomocy służb nabrzeżnych oraz działań ratowniczych w przypadku alarmu.

Zalecenia dotyczące bezpieczeństwa mają na celu zapobieżenie wypadkom morskim i skierowane są do podmiotów posiadających uprawnienia, aby wprowadzić je w życie, takich jak właściciele statków, armatorzy, uznane organizacje, organy administracji morskiej, służby kontroli ruchu statków, służby ratunkowe, międzynarodowe organizacje morskie i instytucje europejskie.

W tej części podane są także tymczasowe zalecenia dotyczące bezpieczeństwa, które mogły zostać wydane lub działania w zakresie bezpieczeństwa podjęte w trakcie dochodzenia w sprawie bezpieczeństwa.

Środa, 24 września 2008 r.

7. Dodatki

W odpowiednich przypadkach do sprawozdania można załączyć w formie papierowej lub elektronicznej między innymi następujące informacje:

- zdjęcia, filmy, nagrania dźwiękowe, wykresy, rysunki;
- stosowne normy;
- wykaz stosowanych terminów i skrótów technicznych;
- szczególne opracowania na temat bezpieczeństwa;
- inne informacje.

ZAŁĄCZNIK II

DANE ZAWARTE W POWIADOMIENIU O WYPADKU LUB INCYDENCIE MORSKIM

(Część europejskiej platformy informacyjnej w sprawie wypadków morskich)

Uwaga: Podkreślone numery oznaczają dane, które należy przedstawić dla każdego statku, jeżeli w wypadku lub incydencie morskim uczestniczy więcej niż jeden statek.

01. Odpowiedzialne państwo członkowskie / osoba kontaktowa
02. Inspektor państwa członkowskiego
03. Rola państwa członkowskiego
04. Państwo nadbrzeżne, które ucierpiało w zdarzeniu
05. Liczba żywotnie zainteresowanych państw
06. Żywotnie zainteresowane państwa
07. Organ powiadamiający
08. Godzina powiadomienia
09. Data powiadomienia
- 10.** Nazwa statku
- 11.** Numer/oznaczenie identyfikacyjne IMO
- 12.** Bandera statku
13. Rodzaj wypadku lub incydentu morskiego
- 14.** Rodzaj statku
15. Data wypadku lub incydentu morskiego
16. Godzina wypadku lub incydentu morskiego
17. Pozycja — szerokość geograficzna
18. Pozycja — długość geograficzna
19. Miejsce wypadku lub incydentu morskiego
- 20.** Port wyjścia
- 21.** Port przeznaczenia
- 22.** System rozgraniczenia ruchu
- 23.** Etap rejsu
- 24.** Eksploatacja statku
- 25.** Miejsce na pokładzie
- 26.** Ofiary śmiertelne:
 - załoga
 - pasażerowie
 - pozostali
- 27.** Poważnie ranni:
 - załoga
 - pasażerowie
 - pozostali
- 28.** Zanieczyszczenie

Środa, 24 września 2008 r.

29. Uszkodzenie statku
30. Uszkodzenie ładunku
31. Inne uszkodzenia
32. Krótki opis wypadku lub incydentu morskiego

Odpowiedzialność przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków *II**

P6_TA(2008)0445

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków (6389/2/2008 — C6-0227/2008 — 2005/0241(COD))

(2010/C 8 E/41)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (6389/2/2008 — C6-0227/2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2005)0592),
 - uwzględniając zmieniony wniosek Komisji (COM(2007)0645),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0333/2008),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. C 190 E z 29.7.2008, str. 17.

⁽²⁾ Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 562.

P6_TC2-COD(2005)0241

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 dotyczącego odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morzu z tytułu wypadków

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,
uwzględniając wniosek Komisji,

Środa, 24 września 2008 r.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach wspólnej polityki transportowej należy przyjąć dodatkowe środki w celu zwiększenia bezpieczeństwa transportu morskiego. Środki te obejmują zasady odpowiedzialności za szkody wyrządzone pasażerom, ponieważ istotne jest zapewnienie odpowiedniego poziomu odszkodowań pasażerom, którzy ulegli wypadkom na morzu.
- (2) W dniu 1 listopada 2002 r. pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) przyjęty został protokół z 2002 r. do Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 1974 r.. Wspólnota i państwa członkowskie są w trakcie podejmowania decyzji w sprawie przystąpienia do tego protokołu lub ratyfikowania go.
- (3) Konwencja ateńska w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 1974 r., zmieniona protokołem z 2002 r. (|| „konwencja ateńska”), ma zastosowanie tylko do transportu międzynarodowego. Na wewnętrznym rynku morskim zlikwidowano rozróżnienie między krajowym a międzynarodowym rynkiem usług transportowych i dlatego celowe jest, by zapewnić taki sam poziom i charakter odpowiedzialności na obszarze Wspólnoty, zarówno w transporcie międzynarodowym, jak i krajowym.
- (4) **Ubezpieczenie wymagane w ramach konwencji ateńskiej musi być dostosowane do środków finansowych armatorów i towarzystw ubezpieczeniowych. Armatorzy muszą być w stanie dotrzymać warunków ubezpieczenia w rozsądny z ekonomicznego punktu widzenia sposób. W szczególności w przypadku niewielkich towarzystw żeglugowych wykonujących krajowe usługi transportowe należy wziąć pod uwagę sezonowy charakter ich działalności. Okres przejściowy na stosowanie niniejszego rozporządzenia powinien być dostatecznie długi, aby zapewnić wprowadzenie obowiązkowych ubezpieczeń przewidzianych w konwencji ateńskiej bez uszczerbku dla obowiązujących systemów ubezpieczeń.**
- (5) **Uznaje się za właściwe zobowiązanie przewoźnika do wypłacenia zaliczki w przypadku śmierci lub szkody na osobie pasażera, przy czym zaliczka nie oznacza uznania odpowiedzialności.**
- (6) **Stosowne, wyczerpujące i zrozumiałe informacje na temat nowych praw przyznanych pasażerom powinny być im dostarczane przed podróżą.**
- (7) **Wszystkie zmiany konwencji ateńskiej będą włączane do prawodawstwa wspólnotowego, chyba że zmiana zostanie wykluczona w procedurze określonej w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ⁽⁴⁾.**
- (8) Komitet Prawny IMO przyjął w dniu 19 października 2006 r. zastrzeżenie i wytyczne IMO dotyczące wdrożenia konwencji ateńskiej (|| „wytyczne IMO”), by odnieść się do niektórych kwestii wchodzących w zakres konwencji ateńskiej, a zwłaszcza odszkodowań za szkody związane z aktami terrorystycznymi. Jako takie, wytyczne IMO mogą być uznawane za *lex specialis*.

⁽¹⁾ Dz. U. C 318 z 23.12.2006, str. 195.

⁽²⁾ Dz. U. C 229 z 22.9. 2006, str. 38.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 562), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2008 r. (Dz. U. C 190 E z 29.7.2008, str. 17) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

- (9) Niniejsze rozporządzenie obejmuje część wytycznych IMO i nadaje im moc wiążącą. W tym celu w postanowieniach wytycznych IMO — w szczególności — czasownik „powinien” należy rozumieć jako „należy”.
- (10) Postanowienia konwencji ateńskiej (załącznik I) i wytycznych IMO (załącznik II) należy interpretować odpowiednio w kontekście prawodawstwa wspólnotowego.
- (11) Kwestie objęte art. 17 i art. 17a konwencji ateńskiej należą do wyłącznych kompetencji Wspólnoty || w zakresie, w jakim artykuły te mają wpływ na przepisy ustanowione rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾. W tym zakresie, te artykuły staną się częścią porządku prawnego Wspólnoty w momencie przystąpienia Wspólnoty do konwencji ateńskiej.
- (12) Do celów niniejszego rozporządzenia sformułowanie „lub został w nim zarejestrowany w państwie członkowskim” należy rozumieć w ten sposób, że państwo bandery *do celów rejestracji* czarteru bare-boat *jest albo* państwem członkowskim, *albo* państwem-stroną konwencji ateńskiej. Państwa członkowskie i Komisja powinny podjąć niezbędne kroki, by zachęcić IMO do opracowania wytycznych dotyczących rejestracji statków w czarterze bare-boat.
- (13) Do celów niniejszego rozporządzenia wyrażenie „sprzęt do poruszania się” nie obejmuje bagażu ani pojazdów w rozumieniu art. 8 konwencji ateńskiej.
- (14) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (15) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do wprowadzania zmian w niniejszym rozporządzeniu, tak by możliwe było wprowadzanie przyszłych zmian do konwencji międzynarodowych, związanych z nimi protokołach, kodeksach i rezolucjach. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i ich celem jest zmiana innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia i, między innymi, przez dodanie nowych, innych niż istotne elementów, należy je przyjmować zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (16) Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego („Agencja”) ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1406/2002 z dnia 27 czerwca 2002 r.⁽³⁾ powinna wspomagać Komisję w przygotowaniu i sporządzeniu sprawozdania z postępów w stosowaniu nowych zasad.
- (17) Z uwagi na konieczność szerszych konsultacji między państwami członkowskimi w kwestiach dotyczących bezpieczeństwa na morzu konieczna jest ponowna ocena uprawnień Agencji i ewentualne rozważenie ich rozszerzenia.**
- (18) Władze krajowe, a w szczególności portowe, odgrywają zasadniczą rolę w identyfikacji różnego rodzaju zagrożeń dla bezpieczeństwa na morzu i w reagowaniu na nie.**
- I**
- (19) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie stworzenie jednolitego zbioru zasad regulujących prawa przewoźników na morzu i ich pasażerów w razie wypadku, nie może być zrealizowany w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, lecz — ze względu na konieczność zapewnienia identycznych granic odpowiedzialności w razie wypadku we wszystkich państwach członkowskich — może zostać lepiej zrealizowany na szczeblu Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

⁽¹⁾ Dz. U. L 12 z 16. 1.2001, str. 1. ||

⁽²⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||

⁽³⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 1. ||

Środa, 24 września 2008 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowy system związany z odpowiedzialnością i ubezpieczeniem z tytułu przewozu pasażerów morzem, zgodny ze stosownymi przepisami:

- a) Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 1974 r. zmienionej protokołem z 2002 r. (|| „konwencja ateńska”), zamieszczonymi w załączniku I do niniejszego rozporządzenia; oraz
- b) zastrzeżenia i wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej przyjętych przez Komitet Prawny IMO dnia 19 października 2006 r., (|| „wytyczne IMO”), zamieszczonymi w załączniku II.

Ponadto, niniejsze rozporządzenie rozszerza zakres stosowania tych przepisów na przewóz morzem w obrębie jednego państwa członkowskiego || i określa pewne dodatkowe wymogi.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do każdego przewozu międzynarodowego w rozumieniu art. 1 ust. 9 konwencji ateńskiej lub do przewozu morzem w obrębie jednego państwa członkowskiego || jeżeli:

- a) statek podnosi banderę państwa członkowskiego lub został w nim zarejestrowany; ||
- b) umowa przewozu została zawarta w państwie członkowskim; lub
- c) miejsce wyjazdu lub przeznaczenia zgodnie z umowa przewozu znajduje się w państwie członkowskim.

||

Artykuł 3

Odpowiedzialność i ubezpieczenie

1. System odpowiedzialności w odniesieniu do pasażerów, ich bagażu i || pojazdów oraz zasady ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia, postanowieniom art. 1 i 1a, art. 2 ust. 2, art. 3 — 16, **za wyjątkiem art. 7 ust. 2, oraz** art. 18, 20 i 21 konwencji ateńskiej zamieszczonymi w załączniku I oraz wytycznym IMO zamieszczonym w załączniku II.

Artykuł 7 ust. 2 konwencji ateńskiej nie ma zastosowania w odniesieniu do przewozu pasażerów podlegającego zakresowi niniejszego rozporządzenia, chyba że Parlament Europejski i Rada, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu, wprowadzi w tym celu odpowiednie zmiany do niniejszego rozporządzenia.

2. Wytyczne IMO zamieszczone w załączniku II uznaje się za prawnie wiążące.

Artykuł 4

Rekompensata za sprzęt osób o ograniczonej sprawności ruchowej lub inny szczególny sprzęt

W przypadku utraty lub uszkodzenia sprzętu umożliwiającego poruszanie się lub innego szczególnego sprzętu używanego przez pasażera o ograniczonej sprawności ruchowej, odpowiedzialność przewoźnika podlega art. 3 ust. 3 konwencji ateńskiej. Wysokość odszkodowania odpowiada kwocie koniecznej do zastąpienia tego sprzętu lub, w odpowiednich przypadkach, kosztom jego naprawy.

||

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 5

Wpłata zaliczki

W przypadku, gdy śmierć lub szkoda na osobie pasażera nastąpiły wskutek wypadku statku **■**, przewoźnik, który faktycznie wykonał **w całości lub w części** przewóz, podczas którego doszło do wypadku, wypłaca zaliczkę wystarczającą na pokrycie niecierpiących zwłoki potrzeb finansowych proporcjonalnie do odniesionej szkody, w terminie 15 dni od ustalenia tożsamości osoby uprawnionej do odszkodowania. W razie śmierci **lub całkowitej i trwałej niepełnosprawności pasażera, lub uszkodzeń ciała pasażera w 75 % lub więcej, uznanych klinicznie za bardzo poważne** kwota ta wynosi co najmniej 21 000 EUR.

Artykuł ten ma zastosowanie również w sytuacji, gdy przewoźnik ma siedzibę na terenie Wspólnoty.

Wpłata zaliczki nie stanowi uznania odpowiedzialności. Może ona zostać zaliczona na poczet wszelkich późniejszych kwot wypłaconych na podstawie niniejszego rozporządzenia i nie podlega zwrotowi, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 3 ust. 1 i art. 6 konwencji ateńskiej oraz w dodatku A do wytycznych IMO, lub gdy osoba, której wypłacono zaliczkę, nie jest osobą uprawnioną do odszkodowania.

Wpłacenie lub otrzymanie zaliczki, zależnie od sytuacji, umożliwia przewoźnikowi wykonującemu przewóz lub pasażerowi wszczęcie postępowania sądowego w celu ustalenia odpowiedzialności i winy.

Artykuł 6

Informowanie pasażerów

Przewoźnik lub wykonujący przewóz zapewniają, aby pasażerowie otrzymali stosowne, **wyczerpujące** i zrozumiałe informacje dotyczące ich praw gwarantowanych niniejszym rozporządzeniem **przed wyjazdem**. O ile przewoźnik lub wykonujący przewóz wypełnił wynikające z niniejszego artykułu obowiązki dotyczące udzielania informacji, drugi z tych podmiotów nie jest już do tego zobowiązany. Informacje te są **dostarczane w właściwej, wyczerpującej i zrozumiałej formie i, w przypadku informacji dostarczanych przez organizatorów wycieczek, są zgodne z art. 4 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek** ⁽¹⁾.

Aby spełnić wymóg informowania pasażerów, przewoźnik lub wykonujący przewóz mogą wykorzystać streszczenie przepisów niniejszego rozporządzenia przygotowane przez Komisję i udostępnione publicznie.

Artykuł 7

Sprawozdanie

Do ... (*) Nie później niż w ciągu 3 lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja sporządza sprawozdanie z jego stosowania, w którym uwzględni między innymi rozwój sytuacji ekonomicznej oraz wydarzenia na forach międzynarodowych.

Do niniejszego sprawozdania może zostać dołączona propozycja wprowadzenia zmian do przedmiotowego rozporządzenia lub wniosek, który Komisja powinna przedstawić na stosownych forach międzynarodowych.

Artykuł 8

Procedura

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, związane z przyjęciem zmian granic odpowiedzialności ustalonych w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 konwencji ateńskiej w celu uwzględnienia decyzji podjętych na mocy art. 23 konwencji ateńskiej i odpowiadających im aktualizacji załącznika I, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz. U. L 158 z 23.6.1990, str. 59.

(*) Trzy lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 24 września 2008 r.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, związane z przyjęciem zmian do wytycznych IMO określonych w załączniku II, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Artykuł 9

Procedura Komitetu

1. Komisję wspiera Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS), ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2099/2002 z dnia 5 listopada 2002 r. ||
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się przepisy art. 5a ust.1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem art. 8 tej decyzji.

Artykuł 10

Przepis przejściowy

W odniesieniu do przewozu morzem w obrębie jednego państwa członkowskiego || państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o odroczeniu jego stosowania w terminie **do dwóch lat od daty jego wejścia w życie w przypadku przewozu regularnymi liniami promowymi oraz** w terminie do 4 lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia **w odniesieniu do przewozu regularnymi liniami promowymi w regionach objętych art. 299 ust. 2 Traktatu.**

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia wejścia w życie w stosunku do Wspólnoty konwencji ateńskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

POSTANOWIENIA KONWENCJI ATEŃSKIEJ W SPRAWIE PRZEWOZU MORZEM PASAŻERÓW I ICH BAGAŻU ISTOTNE DLA STOSOWANIA NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA.

(tekst ujednolicony Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 1974 r. oraz protokołu z 2002 r. do tej konwencji)

Artykuł 1

Definicje

W niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają znaczenie określone niżej:

1. a) „przewoźnik” – oznacza osobę, która zawarła umowę przewozu lub w której imieniu została zawarta taka umowa, bez względu na to, czy przewóz jest faktycznie wykonywany przez nią, czy przez wykonującego przewóz;

Środa, 24 września 2008 r.

- b) „wykonujący przewóz” – oznacza osobę inną niż przewoźnik, będącą właścicielem, czarterującym lub armatorem statku, która faktycznie wykonuje całość lub część przewozu; oraz
 - c) „przewoźnik, który faktycznie wykonuje całość lub część przewozu” – oznacza wykonującego przewóz lub jeżeli przewoźnik faktycznie wykonuje przewóz, przewoźnika;
2. „umowa przewozu” – oznacza umowę zawartą przez przewoźnika lub w jego imieniu na przewóz morzem pasażera lub pasażera i jego bagażu, w zależności od sytuacji;
 3. „statek” – oznacza jedynie statek morski, z wyłączeniem poduszkowca;
 4. „pasażer” – oznacza każdą osobę przewożoną statkiem:
 - a) na mocy umowy przewozu, albo
 - b) która za zgodą przewoźnika towarzyszy pojazdowi lub żywym zwierzętom, objętym umową przewozu ładunku nie podlegającą postanowieniom niniejszej konwencji;
 5. „bagaż” – oznacza każdą rzecz lub pojazd przewożony przez przewoźnika na mocy umowy przewozu, z wyłączeniem:
 - a) rzeczy i pojazdów przewożonych na podstawie czarteru, konosamentu lub innej umowy, przede wszystkim dotyczącej przewozu ładunku, i
 - b) żywych zwierząt;
 6. „bagaż kabinowy” – oznacza bagaż, który pasażer ma w swojej kabine lub który w inny sposób znajduje się w jego posiadaniu, pod jego opieką lub kontrolą; z wyłączeniem stosowania pkt 8 niniejszego artykułu i artykułu 8, bagaż kabinowy obejmuje bagaż, który pasażer ma w pojeździe lub na nim;
 7. „utrata lub uszkodzenie bagażu” – obejmuje również straty pieniężne wynikające z niedostarczenia pasażerowi bagażu w rozsądnym czasie po przybyciu statku, na którym bagaż był lub powinien być przewieziony; nie obejmuje jednak opóźnień wynikających ze sporów ze stosunku pracy;
 8. „przewóz” – obejmuje następujące okresy:
 - a) w odniesieniu do pasażera i jego bagażu kabinowego – czas, w którym pasażer i (lub) jego bagaż kabinowy znajdują się na pokładzie statku lub w trakcie załadunku albo wyładunku, oraz czas, w którym pasażer i jego bagaż kabinowy przewożone są drogą wodną z lądu na statek lub odwrotnie, jeżeli koszt takiego przewozu jest włączony do opłaty za przewóz lub jeżeli środek transportu używany do przewozu pomocniczego został przez przewoźnika postawiony do dyspozycji pasażera; jednakże w odniesieniu do pasażera przewóz nie obejmuje czasu, w którym pasażer znajduje się na terminalu morskim lub stacji, na nabrzeżu lub w jakimkolwiek innym pomieszczeniu portowym;
 - b) w odniesieniu do bagażu kabinowego – również czas, w którym pasażer znajduje się na terminalu morskim, na stacji, na nabrzeżu lub w jakimkolwiek innym pomieszczeniu portowym, jeżeli bagaż ten został przejęty przez przewoźnika lub jego pracownika albo agenta i nie został przekazany pasażerowi;
 - c) w odniesieniu do innego bagażu, który nie jest bagażem kabinowym – czas od momentu przejęcia bagażu przez przewoźnika lub jego pracownika albo agenta na lądzie lub na pokładzie aż do momentu ponownego jego przekazania pasażerowi przez przewoźnika lub jego pracownika albo agenta;
 9. „przewóz międzynarodowy” – oznacza każdy przewóz, w którym zgodnie z umową przewozu miejsce wyjazdu i miejsce przeznaczenia znajdują się w dwóch różnych państwach lub w jednym państwie, jeżeli zgodnie z umową przewozu lub planowaną trasą następuje zawinięcie do portu pośredniego w innym państwie;

Środa, 24 września 2008 r.

10. „Organizacja” oznacza Międzynarodową Organizację Morską (IMO);

11. „Sekretarz Generalny” oznacza Sekretarza Generalnego Organizacji.

Artykuł 1a

Załącznik

Załącznik do niniejszej konwencji stanowi jej integralną część.

Artykuł 2

Zastosowanie

1. (...) (*)

2. Niezależnie od postanowień ust. 1, niniejszej konwencji nie stosuje się, gdy przewóz podlega jakiegokolwiek innej międzynarodowej konwencji dotyczącej przewozu pasażerów lub bagażu innym środkiem transportu lub przepisom o odpowiedzialności cywilnej, wynikającym z postanowień takiej konwencji, jeśli istnieje obowiązek stosowania tych postanowień do przewozu morzem.

Artykuł 3

Odpowiedzialność przewoźnika

1. W razie strat wynikających ze śmierci pasażera lub szkody na jego osobie, spowodowanych wypadkiem morskim granica odpowiedzialności przewoźnika wobec jednego pasażera w każdym odrębnym przypadku nie przekracza 250 000 jednostek obliczeniowych, chyba że przewoźnik udowodni, że wypadek ten:

- a) nastąpił na skutek działań wojennych lub wrogich, wojny domowej, powstania albo na skutek zjawiska przyrodniczego w swej naturze wyjątkowego, nieuniknionego i niemożliwego do opanowania; lub
- b) był w całości wynikiem działania lub zaniechania, jakiego dopuściła się strona trzecia z zamiarem spowodowania wypadku.

Jeżeli straty przekraczają powyższą granicę, przewoźnik ponosi również odpowiedzialność w zakresie, w jakim ją przekroczył, chyba że udowodni, że do wypadku, który spowodował straty, nie doszło z winy ani przez niedbalstwo przewoźnika.

2. Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za straty wynikające ze śmierci pasażera lub szkody na jego osobie, niespowodowane wypadkiem morskim, jeżeli do wypadku, który spowodował straty, doszło z winy lub przez niedbalstwo przewoźnika. Ciężar udowodnienia winy lub niedbalstwa spoczywa na powodzie.

3. Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za straty wynikające z utraty lub uszkodzenia bagażu kabinego, jeżeli do wypadku, który spowodowało straty, doszło z winy lub przez niedbalstwo przewoźnika. W razie strat spowodowanych wypadkiem morskim wina lub niedbalstwo przewoźnika są domniemane.

4. Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za straty wynikające z utraty lub uszkodzenia bagażu innego niż kabinowy, chyba że udowodni, że do wypadku, który spowodował straty, nie doszło z winy ani przez niedbalstwo przewoźnika.

(*) Niezamieszczony.

Środa, 24 września 2008 r.

5. Do celów niniejszego artykułu:
- a) „wypadek morski” oznacza rozbicie statku, jego wywrócenie, zderzenie lub jego wejście na mieliznę, wybuch lub pożar na statku albo uszkodzenie statku;
 - b) „wina lub niedbalstwo przewoźnika” obejmują winę lub niedbalstwo załogi przewoźnika podczas wykonywania obowiązków służbowych;
 - c) „uszkodzenie statku” oznacza jakąkolwiek dysfunkcję, awarię lub niezgodność z obowiązującymi przepisami bezpieczeństwa dotyczącą jakichkolwiek części statku lub jego wyposażenia, które wykorzystywane są jako drogi ucieczki lub drogi ewakuacyjne, w celu umożliwienia pasażerom wejścia na statek i opuszczenie go; do zapewnienia napędu, sterowności i bezpieczeństwa żeglugi, do cumowania, kotwiczenia, przybijania do lub odbijania od nabrzeża lub kotwiczowiska, do opanowywania szkód po zatopieniu; lub do uruchamiania środków ratunkowych; oraz
 - d) „strata” nie obejmuje odszkodowań o charakterze karnym.
6. Odpowiedzialność przewoźnika na mocy niniejszego artykułu obejmuje wyłącznie straty poniesione w następstwie zdarzeń, do których doszło w trakcie przewozu. Ciężar udowodnienia, że do zdarzenia, które spowodowało straty, doszło w trakcie przewozu, oraz ciężar udowodnienia zakresu strat spoczywają na powodzie.
7. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie narusza prawa przewoźnika do roszczeń regresowych wobec strony trzeciej ani jego prawa do wykazania niedbalstwa pasażera zgodnie z art. 6 niniejszej konwencji. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie narusza praw wynikających z granic odpowiedzialności określonych w art. 7 lub 8 niniejszej konwencji.
8. Domniemanie winy lub niedbalstwa którejs z stron lub przeniesienie ciężaru dowodu na którąś z stron nie wyklucza rozpatrzenia dowodów świadczących na korzyść tej strony.

Artykuł 4

Wykonujący przewóz

1. Jeżeli wykonanie przewozu lub jego części zostało powierzone wykonującemu przewóz, przewoźnik jest nadal odpowiedzialny za całość przewozu zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji. Ponadto wykonujący przewóz będzie podlegał postanowieniom niniejszej konwencji oraz będzie uprawniony do korzystania z postanowień tej konwencji w zakresie części przewozu wykonanej przez niego.
2. W odniesieniu do przewozu wykonanego przez wykonującego przewóz, przewoźnik jest odpowiedzialny za działania i zaniechania wykonującego przewóz, jego pracowników i agentów działających w ramach ich zatrudnienia.
3. Każde specjalne porozumienie, na którego mocy przewoźnik podejmie zobowiązanie nienałożone niniejszą konwencją, lub też jakiegokolwiek zrzeczenie się uprawnień wynikających z niniejszej konwencji będzie obowiązywało wykonującego przewóz, jeżeli wyrazi na nie zgodę wyraźnie i na piśmie.
4. W razie gdy zarówno przewoźnik, jak i wykonujący przewóz ponoszą odpowiedzialność, ich odpowiedzialność jest solidarna.
5. Nic w niniejszym artykule nie uszczupla jakichkolwiek praw do roszczeń regresowych między przewoźnikiem a wykonującym przewóz.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 4a

Obowiązkowe ubezpieczenie

1. Gdy pasażerowie przewożeni są na pokładzie statku, który zarejestrowany jest w Państwie-Stronie i który posiada zezwolenie na przewóz ponad dwunastu pasażerów, a niniejsza konwencja ma zastosowanie, to każdy przewoźnik, który faktycznie wykonuje całość lub część przewozu, będzie posiadać ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe, takie jak gwarancja banku lub podobnej instytucji finansowej, od, wynikającej z niniejszej konwencji, odpowiedzialności za śmierć pasażera lub szkodę na jego osobie. Granica ubezpieczenia obowiązkowego lub innego zabezpieczenia finansowego wynosi co najmniej 250 000 jednostek obliczeniowych na jednego pasażera w każdym odrębnym przypadku.

2. Certyfikat potwierdzający, że ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe są zawarte zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji, zostanie wydany każdemu statkowi po stwierdzeniu przez właściwe władze Państwa-Strony, że zostały spełnione wymogi określone w ust. 1. W przypadku statku zarejestrowanego w Państwie-Stronie taki certyfikat zostanie wydany lub poświadczony przez właściwe władze państwa, w którym jest on zarejestrowany; w przypadku statku niezarejestrowanego w Państwie-Stronie może on zostać wydany lub poświadczony przez właściwe władze któregośkolwiek z Państw-Stron. Certyfikat ten będzie miał formę określoną w załączniku do niniejszej konwencji i będzie zawierać następujące dane:

- a) nazwę statku, wyróżniający numer lub litery oraz nazwę portu macierzystego;
- b) nazwę i główną siedzibę przewoźnika, który faktycznie wykonuje całość lub część przewozu;
- c) numer identyfikacyjny statku nadany przez Międzynarodową Organizację Morską;
- d) rodzaj i okres ważności zabezpieczenia;
- e) nazwę i główną siedzibę ubezpieczyciela lub innej osoby wystawiającej zabezpieczenie finansowe oraz w stosownych przypadkach siedzibę, w której ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe zostały ustanowione; oraz
- f) okres ważności certyfikatu, który nie może przekraczać okresu ważności ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego.

3. a) Państwo-Strona może upoważnić uznaną przez siebie instytucję lub organizację do wydania certyfikatu. Taka instytucja lub organizacja będzie każdorazowo informować to państwo o wydaniu certyfikatu. W każdym przypadku Państwo-Strona ponosi całkowitą odpowiedzialność za kompletność wydanego w ten sposób certyfikatu i jego zgodność ze stanem faktycznym oraz zobowiązuje się przeprowadzić niezbędne działania zapewniające spełnienie tego obowiązku.

b) Państwo-Strona powiadomi Sekretarza Generalnego o:

- i) szczegółowym zakresie oraz warunkach upoważnienia nadanego uznawanej przez siebie instytucji lub organizacji;
- ii) cofnięciu takiego upoważnienia; oraz
- iii) dniu, w którym takie upoważnienie lub jego cofnięcie staje się skuteczne.

Nadane upoważnienie staje się skuteczne najwcześniej po 3 miesiącach od dnia powiadomienia o nim Sekretarza Generalnego.

c) Instytucja lub organizacja upoważniona do wydawania certyfikatu zgodnie z postanowieniami niniejszego ustępu będzie co najmniej uprawniona do cofania tych certyfikatów, jeżeli warunki, pod jakimi zostały one wydane, nie będą spełniane. W każdym przypadku instytucja lub organizacja będzie powiadamiać o cofnięciu certyfikatu państwo, w którego imieniu został on wydany.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Certyfikaty sporządzane są w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa wydającego. Jeżeli jest to język inny niż angielski, francuski lub hiszpański, tekst zawierać będzie tłumaczenie na jeden z tych języków, przy czym tekst w języku urzędowym danego państwa może zostać pominięty, jeżeli państwo to tak zadecyduje.
5. Certyfikat będzie znajdować się na statku, a jego odpis zostanie złożony władzom, które prowadzą rejestr statków, lub jeżeli statek nie jest zarejestrowany w Państwie-Stronie — władzom państwa wydającego lub poświadczającego certyfikat.
6. Ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe nie spełnia wymogów niniejszego artykułu, jeżeli z przyczyn innych niż upływanie terminu ważności ubezpieczenia lub zabezpieczenia określonego w certyfikacie może ono stracić skuteczność przed upływem trzech miesięcy od dnia, w którym jego wygaśnięcie zapowiedziano zostało władzom określonym w ust. 5, chyba że w okresie tym certyfikat został tym władzom zwrócony lub wydany został nowy certyfikat. Powyższe postanowienia mają analogicznie zastosowanie do każdej zmiany powodującej, że ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe przestają spełniać wymogi niniejszego artykułu.
7. Państwo, w którym zarejestrowany jest statek, określa warunki wydawania oraz ważności certyfikatu, uwzględniając postanowienia niniejszego artykułu.
8. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie może być interpretowane w sposób uniemożliwiający Państwu-Stronie opieranie się na informacjach o sytuacji finansowej wystawcy ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego, uzyskanych na użytek niniejszej konwencji od innych państw lub od Organizacji lub od innych organizacji międzynarodowych. Opieranie się na takich informacjach nie zwalnia jednak Państwa-Strony z odpowiedzialności jako państwa wydającego certyfikat.
9. Certyfikaty wydane lub poświadczane z upoważnienia Państwa-Strony będą na użytek niniejszej konwencji uznawane przez inne Państwa-Strony oraz będą traktowane przez te państwa tak, jakby posiadały tę samą skuteczność, co certyfikaty wydawane lub poświadczane przez nie same, nawet gdy certyfikaty te zostały wydane lub poświadczane w odniesieniu do statków niezarejestrowanych w Państwie-Stronie. W każdej chwili Państwo-Strona może się zwrócić do państwa wydającego lub poświadczającego certyfikat z prośbą o konsultację, jeżeli uzna, że ubezpieczyciel lub poręczyciel określony z nazwy na certyfikacie ubezpieczenia nie posiada środków finansowych pozwalających na spełnienie zobowiązań nałożonych przez niniejszą konwencję.
10. Z każdym roszczeniem o odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego wydanego zgodnie z niniejszym artykułem można wystąpić bezpośrednio do ubezpieczyciela lub innej osoby wystawiającej zabezpieczenie finansowe. W takim przypadku kwota określona w ust. 1 stanowi granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela lub innej osoby wystawiającej zabezpieczenie finansowe, nawet jeżeli przewoźnikowi lub wykonującemu przewóz nie przysługuje ograniczenie odpowiedzialności. Pozwany może następnie stosować środki obrony (ale bez powoływania się na upadłość lub zakończenie działalności), do których zgodnie z niniejszą konwencją byłby uprawniony przewoźnik, o którym mowa w ust. 1. Ponadto pozwany może w ramach obrony powołać się na to, że szkoda powstała w wyniku umyślnego działania ubezpieczonego; pozwany nie będzie jednak stosował żadnych środków obrony innych niż te, do których byłby uprawniony w postępowaniu wszczętym na żądanie ubezpieczonego przeciwko pozwanemu. W każdym wypadku pozwany będzie miał prawo wnosić, by do postępowania zostali włączeni przewoźnik i wykonujący przewóz.
11. Wszelkie kwoty należne z tytułu ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego ważnego zgodnie z ust. 1 będą służyć wyłącznie do pokrycia roszczeń powstałych na podstawie niniejszej konwencji, a każda wypłata takich kwot będzie zmniejszać wszelką odpowiedzialność wynikającą z niniejszej konwencji o wysokość wypłaconych kwot.
12. Państwo-Strona w żadnym wypadku nie zezwoli na działalność statku podnoszącego jego banderę, do którego stosuje się niniejszy artykuł, jeżeli nie został wydany certyfikat zgodnie z ust. 2 lub 15.

Środa, 24 września 2008 r.

13. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszego artykułu, każde Państwo-Strona zapewnia w swoich przepisach krajowych, aby każdy statek, który posiada zezwolenie na przewóz ponad dwunastu pasażerów niezależnie od miejsca jego rejestracji i który wchodzi do lub wychodzi z portu na jego terytorium i to w takim zakresie, w jakim ma zastosowanie niniejsza konwencja — posiadał ubezpieczenia lub inne zabezpieczenia finansowe o zakresie określonym w ust. 1.

14. Niezależnie od postanowień ust. 5, Państwo-Strona może powiadomić Sekretarza Generalnego, że do celów ust. 13 certyfikat wymagany na podstawie ust. 2 nie musi być przewożony na pokładzie ani okazywany przy wejściu do lub wyjściu z portu na jego terytorium, pod warunkiem że Państwo-Strona wydając taki certyfikat powiadomiło Sekretarza Generalnego o prowadzeniu rejestru w formie elektronicznej — dostępnego dla wszystkich Państw-Stron, potwierdzającego istnienie certyfikatu i pozwalającego Państwom-Stronom wywiązywać się z ich obowiązków określonych w ust. 13.

15. Jeżeli statek będący własnością Państwa-Strony nie posiada ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego, odnośne postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do takiego statku, lecz statek taki powinien posiadać certyfikat wydany przez stosowne władze państwa, w którym jest on zarejestrowany, i stanowiące, że statek ten jest własnością tego państwa, a odpowiedzialność ponoszona jest do kwoty określonej w ust. 1. Certyfikat taki powinien tak dalece jak to możliwe odpowiadać wzorowi określonymu w ust. 2.

Artykuł 5

Kosztowności

Przewoźnik nie odpowiada za utratę lub uszkodzenie pieniędzy, papierów wartościowych, złota, wyrobów ze srebra, biżuterii, ozdób, dzieł sztuki lub innych kosztowności, z wyjątkiem sytuacji, gdy te kosztowności zostały przekazane przewoźnikowi do depozytu w celu przechowania, przy czym odpowiada on do wysokości przewidzianej w art. 8 ust. 3, jeżeli nie zostanie ustalona wyższa granica odpowiedzialności zgodnie z art. 10 ust. 1.

Artykuł 6

Przyczynienie się

Sąd rozpatrujący sprawę może uwolnić przewoźnika całkowicie lub częściowo od odpowiedzialności zgodnie z prawem tego sądu, jeżeli przewoźnik udowodni, że do śmierci pasażera lub szkody na jego osobie albo do utraty lub uszkodzenia jego bagażu przyczyniły się lub je spowodowały wina albo niedbalstwo pasażera.

Artykuł 7

Granica odpowiedzialności z tytułu śmierci lub szkody na osobie

1. Odpowiedzialność przewoźnika na mocy art. 3 z tytułu śmierci pasażera lub szkody na jego osobie w żadnym wypadku nie przekracza 400 000 jednostek obliczeniowych na jednego pasażera w każdym odrębnym przypadku. Jeżeli zgodnie z prawem sądu rozpatrującego sprawę odszkodowanie jest przyznane w formie okresowych wypłat, równoważnik kwotowy tych wypłat nie może przekroczyć tej granicy.

2. Państwo-Strona może w drodze szczegółowych przepisów prawa krajowego regulować granicę odpowiedzialności określoną w ust. 1, pod warunkiem że krajowa górna granica odpowiedzialności, jeżeli istnieje, nie jest niższa od granicy określonej w ust. 1. Państwo-Strona, które skorzysta z możliwości wskazanej w niniejszym ustępie, poinformuje Sekretarza Generalnego o przyjętej granicy odpowiedzialności lub o jej braku.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 8

Granica odpowiedzialności z tytułu utraty lub uszkodzenia bagażu i pojazdów

1. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu utraty lub uszkodzenia bagażu kabinowego nie może w żadnym wypadku przekroczyć 2 250 jednostek obliczeniowych na pasażera za przewóz.
2. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu utraty lub uszkodzenia pojazdów łącznie z całym bagażem w nich lub na nich przewożonym, w żadnym wypadku nie przekracza 12 700 jednostek obliczeniowych na pojazd za przewóz.
3. Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu utraty lub uszkodzenia bagażu innego niż wymieniony w ust. 1 i 2 w żadnym wypadku nie przekracza 3 375 jednostek obliczeniowych na pasażera za przewóz.
4. Przewoźnik i pasażer mogą uzgodnić, że odpowiedzialność przewoźnika będzie podlegać potrąceniu (franszyzie redukcyjnej) nieprzekraczającemu 330 jednostek obliczeniowych w razie uszkodzenia pojazdu i nieprzekraczającemu 149 jednostek obliczeniowych na pasażera w razie utraty lub uszkodzenia innego bagażu, które to kwoty te będą potrącane od należności za utratę lub uszkodzenie.

Artykuł 9

Jednostka obliczeniowa i przeliczenie

1. Jednostką obliczeniową wymienioną w niniejszej konwencji jest specjalne prawo ciągnięcia określone przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy. Kwoty, wymienione w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 będą przeliczane na walutę krajową państwa, w którym znajduje się sąd rozpatrujący sprawę, według kursu tej waluty wyrażonego w stosunku do specjalnego prawa ciągnięcia i obowiązującego w dniu wydania orzeczenia lub w dniu uzgodnionym przez strony. Kurs waluty krajowej Państwa-Strony, które jest członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego, jest ustalany w stosunku do specjalnego prawa ciągnięcia zgodnie z metodą wyceny stosowaną przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy w danym dniu w swoich operacjach i transakcjach. Kurs waluty krajowej Państwa-Strony, które nie jest członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego, ustalany będzie w stosunku do specjalnego prawa ciągnięcia w sposób określony przez to Państwo-Stronę.
2. Państwo, które nie jest członkiem Międzynarodowego Funduszu Walutowego i którego prawo nie zezwala na stosowanie postanowień ust. 1, może jednak w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia niniejszej konwencji lub przystąpienia do niej albo w dowolnym późniejszym terminie oświadczyć, że jednostka obliczeniowa wymieniona w ust. 1 będzie równa 15 frankom w złocie. Frank w złocie, o którym mowa w niniejszym ustępie, odpowiada sześćdziesięciu pięciu i pół miligramom złota próby dziewięćset. Przeliczanie franka w złocie na walutę krajową odbywa się zgodnie z prawem danego państwa.
3. Operacja, o której mowa w ust. 1 zdanie ostatnie, i przeliczenie, o którym mowa w ust. 2, będą przeprowadzone w taki sposób, aby w walucie krajowej Państw-Stron możliwie dokładnie wyrazić taką samą realną wartość kwot wymienionych w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8, jaka wynikałaby z zastosowania ust. 1 trzy pierwsze zdania. Zależnie od stosowanej metody państwa powiadomą Sekretarza Generalnego o sposobie dokonywania operacji określonej w ust. 1 lub o wyniku przeliczenia określonego w ust. 2 podczas składania dokumentu potwierdzającego ratyfikację, przyjęcie, zatwierdzenie niniejszej konwencji lub przystąpienie do niej, a także każdorazowo o dokonywanych zmianach.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 10

Dodatkowe postanowienia dotyczące granicy odpowiedzialności

1. Przewoźnik i pasażer mogą uzgodnić, wyraźnie i w formie pisemnej, wyższą granicę odpowiedzialności niż przewidziana w art. 7 i 8.
2. Odsetki od odszkodowania i koszty sądowe nie będą wliczane do granicy odpowiedzialności przewidzianej w art. 7 i 8.

Artykuł 11

Środki obrony i granice przewidziane dla pracowników przewoźnika

Jeżeli przeciwko pracownikowi lub agentowi przewoźnika albo wykonującemu przewóz zostanie wytoczone powództwo w związku ze szkodą przewidzianą w niniejszej konwencji, pracownik ten lub agent, gdy udowodni, że działał w ramach zakresu swego zatrudnienia, będzie uprawniony do skorzystania ze środków obrony i ograniczenia odpowiedzialności, do jakich jest uprawniony przewoźnik lub wykonujący przewóz na podstawie niniejszej konwencji.

Artykuł 12

Zbieg roszczeń

1. Przewidziane w art. 7 i 8 granice odpowiedzialności będą miały zastosowanie do zbiegu kwot należnych z tytułu wszystkich roszczeń wynikających ze śmierci każdego pasażera lub szkody na jego osobie albo utraty lub uszkodzenia jego bagażu.
2. Odnośnie do przewozu wykonanego przez wykonującego przewóz zbieg kwot należnych od przewoźnika i wykonującego przewóz oraz ich pracowników i agentów działających w ramach zakresu ich zatrudnienia nie przekracza najwyższej kwoty, która mogłaby być zasądzona od przewoźnika lub wykonującego przewóz na mocy niniejszej konwencji, ale żadna z wymienionych osób nie będzie odpowiadać powyżej kwoty stanowiącej granicę ponoszonej przez nią odpowiedzialności.
3. W każdym wypadku, gdy pracownik albo agent przewoźnika lub wykonującego przewóz jest uprawniony zgodnie z art. 11 niniejszej konwencji do skorzystania z granic odpowiedzialności przewidzianych w art. 7 i 8, zbieg kwot należnych od przewoźnika lub wykonującego przewóz, w zależności od sytuacji, oraz od tego pracownika lub agenta nie może przekroczyć tych granic.

Artykuł 13

Utrata prawa do ograniczonej odpowiedzialności

1. Przewoźnik nie jest uprawniony do korzystania z prawa do ograniczenia odpowiedzialności przewidzianej w art. 7 i 8 i art. 10 ust. 1, jeśli zostanie udowodnione, że szkoda powstała wskutek działania lub zaniechania przewoźnika, dokonanych z zamiarem spowodowania takiej szkody, lub przez lekkomyślność i ze świadomością, że szkoda taka prawdopodobnie nastąpi.
2. Pracownik lub agent przewoźnika lub wykonującego przewóz nie są uprawnieni do korzystania z uprawnień wynikających z tych granic, jeśli zostanie udowodnione, że szkoda powstała wskutek działania lub zaniechania tego pracownika albo agenta, dokonanych z zamiarem spowodowania takiej szkody, lub przez lekkomyślność i ze świadomością, że szkoda taka prawdopodobnie nastąpi.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 14

Podstawa roszczeń

Powództwo o odszkodowanie z tytułu śmierci pasażera lub szkody na jego osobie albo utraty lub uszkodzenia bagażu nie może być wniesione przeciwko przewoźnikowi lub wykonującemu przewóz inaczej niż zgodnie z niniejszą konwencją.

Artykuł 15

Zawiadomienie o utracie lub uszkodzeniu bagażu

1. Pasażer powinien zawiadomić w formie pisemnej przewoźnika lub jego agenta:
 - a) w razie widocznego uszkodzenia bagażu:
 - i) w odniesieniu do bagażu kabinowego – przed opuszczeniem statku przez pasażera lub w trakcie tej czynności;
 - ii) w odniesieniu do każdego innego bagażu – przed jego odbiorem lub w trakcie;
 - b) w razie uszkodzenia bagażu, które nie jest widoczne, lub utraty bagażu – w ciągu piętnastu dni od dnia opuszczenia statku lub odbioru bagażu albo od dnia, w którym taki odbiór bagażu powinien być nastąpić.
2. W razie gdy pasażer nie zastosuje się do postanowień niniejszego artykułu, domniemywa się, że otrzymał swój bagaż nieuszkodzony, jeśli nie zostanie udowodnione inaczej.
3. Zawiadomienie w formie pisemnej nie jest konieczne, gdy stan bagażu w czasie jego przyjmowania był przedmiotem wspólnych oględzin lub inspekcji.

Artykuł 16

Przedawnienie roszczeń

1. Każde powództwo o odszkodowanie z tytułu śmierci pasażera lub szkody na jego osobie albo utraty lub uszkodzenia bagażu ulega przedawnieniu z upływem dwóch lat.
2. Termin przedawnienia jest liczony w następujący sposób:
 - a) w razie szkody na osobie — od dnia opuszczenia statku przez pasażera;
 - b) w razie śmierci pasażera, która nastąpiła w czasie przewozu – od dnia, w którym pasażer powinien był opuścić statek, a w razie odniesienia w czasie przewozu szkód na osobie powodujących śmierć pasażera po opuszczeniu statku – od dnia śmierci, z tym że okres ten nie może przekroczyć trzech lat od daty opuszczenia statku;
 - c) w razie utraty lub uszkodzenia bagażu – od dnia opuszczenia statku lub od dnia, w którym powinno było ono nastąpić, w zależności od tego, który z nich jest późniejszy.
3. Prawo sądu rozpatrującego sprawę będzie decydować o podstawie zawieszenia i przerwania biegu przedawnienia, ale w żadnym wypadku powództwo nie może być wniesione, zgodnie z niniejszą konwencją, po upływie któregokolwiek z poniższych terminów:
 - a) terminu pięciu lat od dnia opuszczenia statku przez pasażera lub od dnia, w którym pasażer powinien był opuścić statek, zależnie od tego, która z tych dat będzie późniejsza, lub, o ile nastąpi wcześniej

Środa, 24 września 2008 r.

b) terminu trzech lat od dnia, w którym powód dowiedział się lub powinien był się dowiedzieć się o szkodzie na osobie, o utracie lub szkodzie spowodowanej danym zdarzeniem.

4. Niezależnie od ust. 1, 2 i 3 termin przedawnienia może być przedłużony w drodze oświadczenia złożonego przez przewoźnika lub przez porozumienie stron, po powstaniu przyczyny powodującej możliwość powództwa. Oświadczenie lub porozumienie powinno mieć formę pisemną.

Artykuł 17

Właściwa jurysdykcja (*)

Artykuł 17a

Uznanie i wykonanie (*)

Artykuł 18

Nieważność postanowień umownych

Żadne z postanowień umowy zawartej przed wypadkiem, który spowodował śmierć pasażera lub szkodę na jego osobie albo utratę lub uszkodzenie jego bagażu, stanowiące o zwolnieniu jakiejkolwiek osoby z przewidzianej niniejszą konwencją odpowiedzialności wobec pasażera lub ustalające niższą granicę odpowiedzialności niż określona w niniejszej konwencji, chyba, że zgodnie z ust. 4 art. 8, ani żadne postanowienie zmierzające do zdjęcia ciężaru dowodu z przewoźnika lub wykonującego przewóz lub skutkujące ograniczeniem opcji określonych w art. 17 ust. 1 lub 2 nie mają mocy prawnej, jednak nieważność takiego postanowienia nie pociąga za sobą nieważności umowy przewozu, która nadal podlega postanowieniom niniejszej konwencji.

Artykuł 20

Szkody nuklearne

Niniejsza konwencja nie przewiduje odpowiedzialności za szkody powstałe w wyniku wypadku jądrowego:

- a) jeżeli osoba eksploatująca urządzenie jądrowe ponosi odpowiedzialność za takie szkody na mocy konwencji paryskiej o odpowiedzialności osób trzecich w dziedzinie energii jądrowej z dnia 29 lipca 1960 r. zmienionej protokołem dodatkowym z dnia 28 stycznia 1964 r. lub na mocy konwencji wiedeńskiej o odpowiedzialności cywilnej za szkodę jądrową z dnia 21 maja 1963 r. lub na mocy jakiejkolwiek obowiązującej zmiany w nich lub jakiegokolwiek obowiązującego protokołu do nich; lub
- b) jeżeli osoba eksploatująca urządzenie jądrowe ponosi odpowiedzialność za taką szkodę na podstawie prawa krajowego regulującego zasady odpowiedzialności za takie szkody, pod warunkiem że prawo to jest pod każdym względem tak samo korzystne dla osób, które mogą ponieść szkody, jak konwencja paryska lub wiedeńska lub jakakolwiek obowiązująca zmiana w nich lub jakikolwiek obowiązujący protokół do nich.

Artykuł 21

Przewóz handlowy przez instytucje rządowe

Niniejsza konwencja ma zastosowanie do przewozu handlowego podejmowanego przez państwa lub instytucje rządowe na podstawie umów przewozu w rozumieniu art. 1.

22 i 13 Protokołu z 2002 r. do Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 1974 r.)

Artykuł 22

Rewizja i zmiany (*)

(*) Niezamieszczony.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 23

Zmiana ograniczeń

1. Nie naruszając postanowień art. 22, specjalna procedura ustalona w niniejszym artykule będzie miała zastosowanie wyłącznie w celu zmiany granic określonych w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 konwencji zmienionej niniejszym protokołem.
2. Na wniosek co najmniej połowy, lecz w żadnym wypadku nie mniej niż sześciu Państw-Stron niniejszego protokołu każda propozycja zmiany granic, w tym potrażeń (franszyz redukcyjnych), określonych w art. 3 ust. 1, art. 4a ust. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 konwencji zmienionej niniejszym protokołem, zostanie rozesłana przez Sekretarza Generalnego do wszystkich członków Organizacji oraz do wszystkich Państw-Stron.
3. Każda zmiana zaproponowana i rozesłana w powyższy sposób zostaje przedłożona Komitetowi Prawnemu Organizacji (zwanemu dalej „Komitetem Prawnym”) do rozpatrzenia co najmniej sześć miesięcy po dacie jej rozesłania.
4. Wszystkie Państwa-Strony konwencji zmienionej niniejszym protokołem, niezależnie od tego, czy są one członkami Organizacji, mają prawo uczestniczyć w pracach komitetu Prawnego przy rozpatrywaniu i przyjmowaniu zmian.
5. Zmiany będą przyjmowane większością dwóch trzecich głosów Państw-Stron konwencji zmienionej niniejszym protokołem obecnych i biorących udział w głosowaniu na posiedzeniu Komitetu Prawnego rozszerzonego zgodnie z ust. 4, pod warunkiem, że co najmniej połowa Państw-Stron konwencji zmienionej niniejszym protokołem będzie obecna w czasie głosowania.
6. Rozpatrując propozycję zmiany granic, Komitet Prawny bierze pod uwagę przeszłe zdarzenia, a w szczególności wielkość wynikających z nich szkód, zmiany wartości pieniężnej oraz wpływ proponowanej zmiany na koszt ubezpieczenia.
7.
 - a) Zmiany granic na mocy niniejszego artykułu nie można rozpatrywać przed upływem pięciu lat od otwarcia niniejszego protokołu wyłożono do podpisu, ani też przed upływem pięciu lat od dnia wejścia poprzedniej zmiany w życie na mocy niniejszego artykułu.
 - b) Granice nie mogą być zwiększone do poziomu przekraczającego kwotę, która odpowiada granicom określonym w konwencji zmienionej niniejszym protokołem powiększonym o sześć procent rocznie kumulowanych od dnia otwarcia niniejszego protokołu do podpisu.
 - c) Granice nie mogą być zwiększone do poziomu przekraczającego kwotę, która odpowiada granicom określonym w konwencji zmienionej niniejszym protokołem pomnożonemu przez trzy.
8. O wszelkich zmianach przyjętych zgodnie z ust. 5 Organizacja powiadamia wszystkie Państwa-Strony. Uznaje się, że zmiana została zaakceptowana, po upływie osiemnastu miesięcy od daty powiadomienia, chyba że w tym czasie co najmniej jedna czwarta państw, które w chwili przyjęcia zmiany były Państwami-Stronami, powiadomi Sekretarza Generalnego, że zmiany nie akceptuje; w takim przypadku zmiana zostaje odrzucona i nie ma skutków prawnych.
9. Zmiana uznana za zaakceptowaną zgodnie z ust. 8 wchodzi w życie po upływie osiemnastu miesięcy od jej akceptacji.
10. Zmiana jest wiążąca dla wszystkich Państw-Strony, chyba że wypowiedzą one niniejszy protokół zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2, co najmniej sześć miesięcy przed wejściem zmiany w życie. Takie wypowiedzenie staje się skuteczne z chwilą wejścia zmiany w życie.

Środa, 24 września 2008 r.

11. Jeżeli zmiana została przyjęta, ale nie upłynął jeszcze osiemnastomiesięczny okres przeznaczony na jej akceptację, państwo, które podczas tego okresu staje się Państwem-Stroną, jest związane zmianą, o ile wejdzie ona w życie. Państwo, które staje się Państwem-Stroną po tym okresie, jest związane zmianą, która została zaakceptowana zgodnie z ust. 8. W przypadkach, o których mowa w niniejszym ustępie, państwo zostaje związane zmianą z chwilą jej wejścia w życie lub z chwilą wejścia niniejszego protokołu w życie w odniesieniu do tego państwa, jeżeli ta druga data jest późniejsza.

ZAŁĄCZNIK DO KONWENCJI ATEŃSKIEJ

CERTYFIKAT UBEZPIECZENIA LUB INNEGO ZABEZPIECZENIA FINANSOWEGO W ODNIESIENIU DO ODPOWIEDZIALNOŚCI Z TYTUŁU ŚMIERCI LUB SZKODY NA OSOBIE PASAŻERA

Wydane zgodnie z postanowieniami art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r.

Nazwa statku	Wyróżniający numer lub litery	Numer identyfikacyjny statku nadany przez IMO	Port macierzysty	Nazwa oraz pełny adres głównej siedziby przewoźnika, który faktycznie wykonuje przewóz

Niniejszym zaświadcza się, że wyżej wymieniony statek posiada polisę ubezpieczeniową lub inne zabezpieczenie finansowe, które spełniają wymogi art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r.

Rodzaj zabezpieczenia

Okres ważności zabezpieczenia

Nazwa i adres ubezpieczyciela(-i) lub poręczyciela(-i)

Nazwa

Adres

Niniejszy certyfikat zachowuje ważność do

Wydano lub poświadczono przez rząd

(pełna nazwa państwa)

LUB

Jeżeli Państwo-Strona korzysta z możliwości określonych w art. 4a ust. 3, należy zamieścić następujący tekst:

Niniejszy certyfikat został wydany z upoważnienia rządu

(pełna nazwa państwa) przez (nazwa instytucji lub organizacji)

Sporządzono w w dniu

(miejsce)

(data)

.....
(podpis i stanowisko wydającego lub poświadczającego
urzędnika)

Środa, 24 września 2008 r.

Objaśnienia:

1. Jeżeli zachodzi taka potrzeba, określenie państwa może zawierać przywołanie stosownych organów publicznych w kraju, gdzie certyfikat jest wydawany.
2. Jeżeli pełna kwota zabezpieczenia pochodzi z więcej niż jednego źródła, należy wskazać kwotę otrzymaną z każdego z tych źródeł.
3. Jeżeli zabezpieczenie zapewniono w kilku formach, należy je wymienić.
4. Pozycja „Okres ważności zabezpieczenia” musi określać datę, od której zabezpieczenie zaczyna obowiązywać.
5. Pozycja „Adres” ubezpieczyciela(-i) lub poręczyciela(-i) musi wskazywać główne miejsce prowadzenia działalności przez ubezpieczyciela(-i) lub poręczyciela(-i). We właściwym przypadku należy podać miejsce zapewnienia ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia.

ZAŁĄCZNIK II

WYJĄTKI Z ZASTRZEŻENIA I WYTYCZNYCH DOTYCZĄCYCH WDROŻENIA KONWENCJI ATEŃSKIEJ Z 2002 R. PRZYJĘTYCH PRZEZ KOMITET PRAWNY MIĘDZYNARODOWEJ ORGANIZACJI MORSKIEJ W DNIU 19 PAŹDZIERNIKA 2006 R.

ZASTRZEŻENIE I WYTYCZNE IMO DOTYCZĄCE WDROŻENIA KONWENCJI ATEŃSKIEJ

Zastrzeżenie

1. Należy ratyfikować konwencję ateńską z następującym zastrzeżeniem lub wraz z równoważnym mu oświadczeniem:

„[1.1] Zastrzeżenie w związku z ratyfikacją przez Rząd ... Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r. (zwanej dalej „konwencją”)

Ograniczenie odpowiedzialności przewoźników itd.

- [1.2] Rząd ... zastrzega sobie prawo do ograniczenia odpowiedzialności i ogranicza tę odpowiedzialność określoną na mocy art. 3 ust. 1 lub ust. 2 konwencji — o ile w ogóle ograniczenie jest stosowane — z tytułu śmierci lub szkody na osobie pasażera spowodowanych którymkolwiek z zagrożeń, o których mowa w pkt 2.2 wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej, do niższej z następujących kwot:

— 250 000 jednostek obliczeniowych na pasażera w każdym przypadku

lub

— 340 000 000 jednostek obliczeniowych na statek w każdym przypadku.

- [1.3] Ponadto Rząd ... zastrzega sobie prawo do stosowania i stosuje do tej odpowiedzialności, *mutatis mutandis*, pkt 2.1.1 i 2.2.2 wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej.

- [1.4] Odpowiedzialność wykonującego przewóz zgodnie z art. 4 konwencji, odpowiedzialność pracowników i agentów przewoźnika lub wykonującego przewóz zgodnie z art. 11 konwencji oraz granica najwyższej łącznej kwoty, która mogłaby być zasądzona, zgodnie z art. 12 konwencji ogranicza się w ten sam sposób.

Środa, 24 września 2008 r.

- [1.5] Zastrzeżenie i zastosowanie środków określonych w pkt 1.2 będzie miało zastosowanie niezależnie od podstawy odpowiedzialności zgodnie z art. 3 ust. 1 lub ust. 2 i niezależnie od wszelkich postanowień art. 4 lub art. 7 konwencji, które mogłyby stanowić inaczej; niniejsze zastrzeżenie i zastosowanie środków nie wpływa jednak na stosowanie art. 10 i art. 13.

Obowiązkowe ubezpieczenie i ograniczenie odpowiedzialności ubezpieczycieli

- [1.6] Rząd ... zastrzega sobie prawo do ograniczenia wymagań i ogranicza wymagania nałożone na mocy art. 4a ust. 1, by utrzymywać ubezpieczenie lub inne zabezpieczenie finansowe na wypadek śmierci lub szkody na osobie pasażera spowodowanych którymkolwiek z zagrożeń, o których mowa w pkt 2.2 wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej, do niższej z następujących kwot:

— 250 000 jednostek obliczeniowych na pasażera w każdym przypadku

lub

— 340 000 000 jednostek obliczeniowych na statek w każdym przypadku.

- [1.7] Rząd ... zastrzega sobie prawo do ograniczenia odpowiedzialności i ogranicza odpowiedzialność ubezpieczyciela lub innej osoby udzielającej zabezpieczenia finansowego na mocy art. 4a ust. 10 z tytułu śmierci lub szkody na osobie pasażera spowodowanych którymkolwiek z zagrożeń, o których mowa w pkt 2.2 wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej, do maksymalnej granicy równoważnej kwocie ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia finansowego, które przewoźnik jest zobowiązany utrzymać na mocy pkt 1.6 niniejszego zastrzeżenia.

- [1.8] Ponadto Rząd ... zastrzega sobie prawo do stosowania i stosuje wytyczne IMO dotyczące wdrożenia konwencji ateńskiej, w tym klauzule, o których mowa w pkt 2.1 i 2.2 tych wytycznych, do wszystkich obowiązkowych na mocy konwencji ubezpieczeń.

- [1.9] Rząd ... zastrzega sobie prawo do zwolnienia i zwalnia ubezpieczyciela lub inną osobę udzielającą zabezpieczenia finansowego na mocy art. 4a ust. 1 z wszelkiej odpowiedzialności, do której ubezpieczyciel lub inna osoba udzielająca zabezpieczenia finansowego się nie zobowiązali.

Certyfikaty

- [1.10] Rząd ... zastrzega sobie prawo do wydawania i wydaje certyfikaty ubezpieczenia na mocy art. 4a ust. 2 konwencji w celu:

— odzwierciedlenia ograniczeń odpowiedzialności i wymogów ubezpieczenia, o których mowa w pkt 1.2, 1.6, 1.7 i 1.9 oraz

— włączenia innych takich ograniczeń, wymogów i zwolnień zgodnie z warunkami na rynku ubezpieczeń w chwili wydawania certyfikaty.

- [1.11] Rząd ... zastrzega sobie prawo do akceptowania i akceptuje certyfikaty ubezpieczenia wydawane przez inne Państwa-Strony na mocy podobnych zastrzeżeń.

- [1.12] Wszystkie takie ograniczenia, wymogi i zwolnienia zostaną jasno wskazane w certyfikacie wydanym lub poświadczonym na mocy art. 4a ust. 2 konwencji.

Związek niniejszego zastrzeżenia z wytycznymi IMO dotyczącymi wdrożenia konwencji ateńskiej

Środa, 24 września 2008 r.

[1.13] Prawa utrzymane w związku z niniejszym zastrzeżeniem będą wykonywane z należywym uwzględnieniem wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej lub wszelkich zmian tych wytycznych, by zagwarantować jednolite podejście. Jeżeli wniosek o zmianę wytycznych IMO dotyczących wdrożenia konwencji ateńskiej, w tym o zmianę ograniczeń, zostanie zatwierdzony przez Komitet Prawny IMO, zmiany te będą stosowane od daty określonej przez ten Komitet. Nie narusza to przepisów prawa międzynarodowego w zakresie prawa państwa do wycofania lub zmiany zgłoszonego przez nie zastrzeżenia.”

Wytyczne

2. W obecnej sytuacji na rynku ubezpieczeń Państwa-Strony powinny wydawać certyfikaty ubezpieczenia na podstawie polisy wystawionej przez jednego ubezpieczyciela i obejmującej ryzyka wojenne oraz polisy wystawionej przez innego ubezpieczyciela obejmującej ryzyka niezwiązane z wojną. Każdy z ubezpieczycieli jest odpowiedzialny wyłącznie za stosowną część ubezpieczenia. Należy stosować następujące zasady (przywoływane klauzule zostały przedstawione w dodatku A):
 - 2.1. Zarówno ubezpieczenie na wypadek wojny, jak i ubezpieczenie niezwiązane z wojną może podlegać następującym klauzulom:
 - 2.1.1. Klauzula instytucyjowa wyłączająca ryzyko skażenia radioaktywnego oraz działania broni chemicznej, biologicznej, biochemicznej i elektromagnetycznej (klauzula instytucyjowa nr 370);
 - 2.1.2. Klauzula instytucyjowa wyłączająca atak informatyczny (klauzula instytucyjowa nr 380);
 - 2.1.3. Wyłączenia i ograniczenia odpowiedzialności podmiotu zapewniającego obowiązkowe zabezpieczenie finansowe na mocy konwencji z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszymi wytycznymi, w szczególności granicę 250 000 jednostek obliczeniowych na pasażera w każdym przypadku;
 - 2.1.4. Warunek, że ubezpieczenie pokrywa wyłącznie zobowiązania objęte konwencją z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszymi wytycznymi; oraz
 - 2.1.5. Warunek, że wszelkie kwoty wypłacone na mocy konwencji służą zmniejszeniu pozostałej części zobowiązania przewoźnika lub jego ubezpieczyciela na mocy art. 4a konwencji, nawet jeżeli nie zostały wypłacone przez stosownych ubezpieczycieli na wypadek wojny oraz ryzyk niezwiązanych z wojną ani nie były od nich wymagane.
 - 2.2. Ubezpieczenie na wypadek wojny obejmuje ewentualne zobowiązania za straty poniesione w wyniku śmierci lub uszkodzenia ciała pasażera, spowodowanych:
 - wojną, wojną domową, rewolucją, rebelią, powstaniem bądź wynikającymi z nich zamieszkami społecznymi lub jakimkolwiek wrogim działaniem ze strony państwa prowadzącego wojnę lub przeciwko temu państwu,
 - zaborem, zajęciem, zatrzymaniem, ograniczeniem swobody lub przetrzymaniem oraz skutkami tych aktów bądź jakichkolwiek usiłowań ich dokonania,
 - porzuconymi minami, torpedami, bombami lub inną porzuconą bronią wojenną,
 - przez jakiegokolwiek terrorystę lub jakąkolwiek osobę działającą z pobudek politycznych lub jakimkolwiek działaniem podjętym w celu zapobieżenia lub zaradzenia takiemu ryzyku,
 - konfis katą i wywłaszczeniem,
- 2.2.1. Klauzula automatycznego zakończenia i wyłączenia wojny

Środa, 24 września 2008 r.

- 2.2.2. Jeżeli roszczenia poszczególnych pasażerów przekraczają ogólną kwotę 340 000 000 jednostek obliczeniowych na statek w każdym przypadku, przewoźnik jest uprawniony do powołania się na ograniczenie swojej odpowiedzialności do kwoty 340 000 000 jednostek obliczeniowych, pod warunkiem że:
- ta kwota zostanie rozdzielona pomiędzy strony roszczące proporcjonalnie do ich ustalonych roszczeń,
 - podział tej kwoty pomiędzy strony roszczące znane w chwili dokonywania podziału może być jedno- lub wieloetapowy, oraz
 - podziału tej kwoty może dokonać ubezpieczyciel, sąd lub inny właściwy organ, do którego zwróci się ubezpieczyciel w jakimkolwiek państwie członkowskim, w którym rozpoczęto postępowanie prawne odnośnie do roszczeń, które uważa się za objęte ubezpieczeniem.
- 2.2.3. Klauzula o powiadomieniu z 30-dniowym wyprzedzeniem w przypadkach nieobjętych pkt 2.2.1.
- 2.3. Ubezpieczenie niezwiązane z wojną powinno obejmować wszystkie ryzyka podlegające obowiązkowemu ubezpieczeniu inne niż ryzyka wymienione w pkt 2.2, niezależnie od tego, czy podlegają one wyłączeniom, ograniczeniom lub wymogom określonym w pkt 2.1 i 2.2.
3. Przykładowy zestaw polis ubezpieczeniowych (Blue Cards) oraz wzór certyfikatu ubezpieczenia, przygotowane na podstawie niniejszych wytycznych, określone zostały w dodatku B.

DODATEK A

KLAUZULE, O KTÓRYCH MOWA W WYTYCZNYCH 2.1.1, 2.1.2 ORAZ 2.2.1

Klauzula instytucyjowa wyłączająca ryzyko skażenia radioaktywnego oraz działanie broni chemicznej, biologicznej, biochemicznej i elektromagnetycznej (klauzula instytucyjowa nr 370 z 10/11/2003 r.)

Niniejsza klauzula ma pierwszeństwo i unieważnia wszystkie niezgodne z nią postanowienia niniejszej umowy ubezpieczenia.

- 1 W żadnym wypadku niniejsze ubezpieczenie nie pokrywa strat, uszkodzeń, odpowiedzialności ani wydatków bezpośrednio lub pośrednio spowodowanych przez albo w całości lub w części wynikających z:
 - 1.1. promieniowania jonizującego lub skażenia radioaktywnego pochodzącego z jakiegokolwiek paliwa jądrowego lub jakichkolwiek odpadów radioaktywnych, lub ze spalania paliwa jądrowego;
 - 1.2. radioaktywnych, toksycznych, wybuchowych lub innych niebezpiecznych lub wywołujących skażenia właściwości jakiegokolwiek instalacji nuklearnej, reaktora albo innego zestawu jądrowego lub ich nuklearnego składnika;
 - 1.3. jakiegokolwiek broni lub urządzenia o działaniu opartym na rozszczepieniu atomowym lub jądrowym lub fuzji albo innej podobnej reakcji albo sile lub substancji radioaktywnej;
 - 1.4. radioaktywnych, toksycznych, wybuchowych lub w inny sposób niebezpiecznych lub wywołujących skażenia właściwości jakiegokolwiek substancji radioaktywnej. Wyłączenie to nie obejmuje radioaktywnych izotopów, innych niż paliwo jądrowe, podczas gdy izotopy te są przygotowywane, przewożone, składowane lub używane w celach handlowych, rolniczych, medycznych, naukowych lub temu podobnych celach pokojowych;
 - 1.5. jakiegokolwiek broni chemicznej, biologicznej, biochemicznej lub elektromagnetycznej.

Klauzula instytucyjowa wyłączająca atak informatyczny (klauzula instytucyjowa nr 380 z 10/11/2003 r.)

1. Wyłącznie z zastrzeżeniem klauzuli zamieszczonej poniżej w ust. 2 niniejsze ubezpieczenie w żadnym wypadku nie obejmuje odpowiedzialności za szkody lub uszkodzenia lub wydatków bezpośrednio lub pośrednio spowodowanych przez albo w całości lub w części wynikających z użycia lub eksploatacji — jako środka powodującego szkodę — jakiegokolwiek komputera, systemu komputerowego, programu komputerowego, złośliwego kodu źródłowego, wirusa komputerowego, procesu lub jakiegokolwiek innego systemu elektronicznego.

Środa, 24 września 2008 r.

2. W przypadkach gdy niniejsza klauzula dotyczy polis obejmujących ryzyko wojny, wojny domowej, rewolucji, rebelii, powstania bądź wynikających z nich zamieszek społecznych lub jakichkolwiek wrogich działań ze strony państwa prowadzącego wojnę lub przeciwko temu państwu, lub też terroryzmu lub aktów jakiejkolwiek osoby działającej z pobudek politycznych, klauzula zamieszczona w ust. 1 nie wyłącza strat (które w przeciwnym wypadku byłyby objęte ubezpieczeniem) wynikających z użycia jakiegokolwiek komputera, systemu komputerowego, programu komputerowego lub jakiegokolwiek innego systemu elektronicznego stanowiącego element wyrzutni lub systemu naprowadzania lub systemu odpalania jakiejkolwiek broni lub pocisku.

Klauzula automatycznego zakończenia i wyłączenia wojny

1.1. Automatyczne zakończenie ubezpieczenia

Niezależnie od tego, czy wystosowano powiadomienie o unieważnieniu, ubezpieczenie ZAKOŃCZY SIĘ AUTOMATYCZNIE:

- 1.1.1. wraz z wybuchem wojny (wypowiedzianej lub nie) pomiędzy którymkolwiek z następujących państw: Zjednoczone Królestwo, Stany Zjednoczone Ameryki, Francja, Federacja Rosyjska, Chińska Republika Ludowa;
- 1.1.2. w odniesieniu do każdego statku, którego dotyczy to ubezpieczenie, w przypadku jego zajęcia, w tym do faktycznego użytku.

1.2. Wojna pięciu mocarstw

Niniejsze ubezpieczenie wyłącza:

- 1.2.1. odpowiedzialność za szkody lub uszkodzenia lub wydatki wynikające z wybuchu wojny (wypowiedzianej lub nie) pomiędzy którymkolwiek z następujących państw: Zjednoczone Królestwo, Stany Zjednoczone Ameryki, Francja, Federacja Rosyjska, Chińska Republika Ludowa;
- 1.2.2. zajęcie, w tym do faktycznego użytku.

DODATEK B

I. Przykłady polis ubezpieczeniowych (Blue Cards), o których mowa w wytycznej nr 3

Certyfikat Blue Card wydany przez ubezpieczyciela na wypadek wojny

Certyfikat wydany jako dowód ubezpieczenia zgodnie z postanowieniami art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r.

Nazwa statku:

Numer identyfikacyjny statku nadany przez IMO:

Port macierzysty:

Nazwisko (nazwa) i adres właściciela:

Niniejszym zaświadcza się, że wyżej wymieniony statek, o ile nie nastąpi zmiana właściciela, posiada polisę ubezpieczeniową spełniającą wymogi art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r. z zastrzeżeniem wszystkich wyłączeń i ograniczeń dozwolonych w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek wojny na mocy wspomnianej konwencji i wytycznych dotyczących jej wdrożenia przyjętych przez Komitet Prawny IMO w październiku 2006 r., obejmujących w szczególności następujące klauzule: [Tu można wstawić tekst konwencji i wytycznych wraz z dodatkami w zakresie uznanym za stosowny]

Okres ubezpieczenia od: 20 lutego 2007 r.

do: 20 lutego 2008 r.

Środa, 24 września 2008 r.

Ubezpieczyciel ma prawo unieważnić niniejsze certyfikaty z zachowaniem trzydziestodniowego okresu od powiadomienia wyżej wspomnianego urzędu, zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu tego ubezpieczenia wygasa z dniem upłynięcia wspomnianego okresu od daty powiadomienia wyłącznie w tym, co się tyczy wypadków mających miejsce po tym terminie.

Data:.....

War Risks, Inc.

Certyfikat wydany przez:

[Adres]

.....
Podpis ubezpieczyciela

Jako wyłączny agent War Risks, Inc.

Certyfikat Blue Card wydany przez ubezpieczyciela niezwiązanego z wojną

Certyfikat wydany jako dowód ubezpieczenia zgodnie z postanowieniami art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r.

Nazwa statku:

Numer identyfikacyjny statku nadany przez IMO:

Port macierzysty:

Nazwisko (nazwa) i adres właściciela:

Niniejszym zaświadcza się, że wyżej wymieniony statek, o ile nie nastąpi zmiana właściciela, posiada polisę ubezpieczeniową spełniającą wymogi art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r. z zastrzeżeniem wszystkich wyłączeń i ograniczeń dozwolonych ubezpieczycielom niezwiązanym z wojną na mocy wspomnianej konwencji i wytycznych dotyczących jej wdrożenia przyjętych przez Komitet Prawny IMO w październiku 2006 r., obejmujących w szczególności następujące klauzule: [Tu można wstawić tekst konwencji i wytycznych wraz z dodatkami w zakresie uznanym za stosowny]

Okres ubezpieczenia od: 20 lutego 2007 r.

do: 20 lutego 2008 r.

Ubezpieczyciel ma prawo unieważnić niniejszy certyfikat z zachowaniem trzymiesięcznego okresu od powiadomienia wyżej wspomnianego urzędu, zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu tego ubezpieczenia wygasa z dniem upłynięcia wspomnianego okresu od daty powiadomienia wyłącznie w tym, co się tyczy wypadków mających miejsce po tym terminie.

Data:

PANDI P&I

Certyfikat wydany przez:

[Adres]

.....
Podpis ubezpieczyciela

Jako wyłączny agent PANDI P&I

Środa, 24 września 2008 r.

II. Wzór certyfikatu ubezpieczenia, o którym mowa w wytycznej nr 3

CERTYFIKAT UBEZPIECZENIA LUB INNEGO ZABEZPIECZENIA FINANSOWEGO

W ODNIESIENIU DO ODPOWIEDZIALNOŚCI Z TYTUŁU ŚMIERCI LUB SZKODY NA OSOBIE PASAŻERA

Wydane zgodnie z postanowieniami art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r.

Nazwa statku	Wyróżniający numer lub litery	Numer identyfikacyjny statku nadany przez IMO	Port macierzysty	Nazwa oraz pełny adres głównej siedziby przewoźnika, który faktycznie wykonuje przewóz

Niniejszym zaświadcza się, że wyżej wymieniony statek posiada polisę ubezpieczeniową lub inne zabezpieczenie finansowe, które spełniają wymogi art. 4a Konwencji ateńskiej w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu z 2002 r.

Rodzaj zabezpieczenia.....

Okres ważności zabezpieczenia.....

Nazwa i adres ubezpieczyciela(i) lub poręczyciela(i)

Ubezpieczenie, którego dotyczy niniejszy certyfikat, zostało podzielone na ubezpieczenie na wypadek wojny oraz ubezpieczenie niezwiązane z wojną, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi wdrożenia konwencji przyjętymi przez Komitet Prawny IMO w październiku 2006 r. Do obydwu tych części ubezpieczenia stosują się wszystkie wyłączenia i ograniczenia dozwolone na mocy konwencji i wytycznych dotyczących jej wdrożenia. Ubezpieczyciele nie ponoszą odpowiedzialności solidarnie. Ubezpieczycielami są:

Dla ryzyk na wypadek wojny: War Risks, Inc., [adres]

Dla ryzyk niezwiązanych z wojną: Pandi P&I, [adres]

Niniejszy certyfikat zachowuje ważność do

Wydano lub poświadczono przez rząd

(Pełna nazwa państwa)

LUB

Jeżeli Państwo-Strona korzysta z możliwości określonych w art. 4a ust. 3, należy zamieścić następujący tekst:

Niniejszy certyfikat został wydany z upoważnienia rządu
(pełna nazwa państwa) przez(nazwa instytucji lub organizacji)

Sporządzono ww dniu

(data)

.....
(podpis i stanowisko wydającego lub poświadczającego
urzędnika)

Środa, 24 września 2008 r.

Objaśnienia:

1. Jeżeli zachodzi taka potrzeba, określenie państwa może zawierać wskazanie stosownych organów publicznych w kraju, gdzie świadectwo jest wydawane.
2. Jeżeli pełna kwota zabezpieczenia pochodzi z więcej niż jednego źródła, należy wskazać kwotę otrzymaną z każdego z tych źródeł.
3. Jeżeli zabezpieczenie zapewniono w kilku formach, należy je wymienić.
4. Pozycja „Okres ważności zabezpieczenia” musi określać datę, od której zaczyna ono obowiązywać.
5. Pozycja „Adres” ubezpieczyciela(-i) lub poręczyciela(-i) musi wskazywać główne miejsce prowadzenia działalności przez ubezpieczyciela(-i) lub poręczyciela(-i). We właściwym przypadku należy podać miejsce zapewnienia ubezpieczenia lub innego zabezpieczenia.

Kontrola państwa portu (przekształcenie) *II**

P6_TA(2008)0446

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady dotyczącego przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli państwa portu (przekształcenie) (5722/3/2008 — C6-0224/2008 — 2005/0238(COD))

(2010/C 8 E/42)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5722/3/2008 — C6-0224/2008) ⁽¹⁾,
- uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2005)0588),
- uwzględniając zmieniony wniosek Komisji (COM(2008)0208),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 62 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0335/2008),

1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 11.

⁽²⁾ Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 584.

Środa, 24 września 2008 r.

P6_TC2-COD(2005)0238

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie kontroli państwa portu (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 95/21/WE z dnia 19 czerwca 1995 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu w odniesieniu do żeglugi morskiej ⁽⁴⁾ była kilkakrotnie zasadniczo zmieniana. Z uwagi na to, że mają zostać wprowadzone dalsze zmiany, dyrektywę należy przekształcić w celu większej przejrzystości.
- (2) Wspólnota wyraża głęboką troskę z powodu katastrof morskich oraz zanieczyszczenia mórz i wybrzeży państw członkowskich.
- (3) Wspólnota wyraża nie mniejszą troskę o warunki życia i pracy na pokładach statków.
- (4) Poziom bezpieczeństwa, zapobiegania zanieczyszczeniom oraz warunków życia i pracy na statku można skutecznie podnieść poprzez radykalne zmniejszenie liczby statków nieodpowiadających normom, poruszających się po wodach Wspólnoty, dzięki skrupulatnemu przestrzeganiu konwencji, międzynarodowych kodeksów i rezolucji.
- (5) **W tym celu państwa członkowskie powinny starać się przyjąć środki konieczne do ratyfikacji Konwencji z 2006 r. Międzynarodowej Organizacji Pracy o pracy na morzu, która w artykule 5.2.1 zawiera postanowienia dotyczące obowiązków państwa portu;**
- (6) **Państwa członkowskie podejmą środki niezbędne dla dostosowania prawa krajowego do przepisów dotyczących ograniczenia odpowiedzialności zawartych w tekście podsumowującym konwencji z 1976 r. Międzynarodowej Organizacji Morza w sprawie ograniczenia odpowiedzialności w zakresie roszczeń morskich, zmienionej protokołem z 1996 r. (konwencja z 1996 r.) Uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie C-188/07 ⁽⁵⁾, stwierdzić należy, że odszkodowanie z tytułu szkód wyrządzonych osobom trzecim z powodu odpadów wynika z zasady „zanieczyszczający płaci”, zgodnie z dyrektywą Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽⁶⁾ i dyrektywą 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu ⁽⁷⁾, a także otwiera prawo do odszkodowania za całkowitą wyrządzoną szkodę, w tym w przypadku szkód niepokrytych w całości i wykraczających poza zakres przepisów krajowych wynikających z transpozycji konwencji.**

⁽¹⁾ Dz. U. C 318 z 23.12.2006, str. 195.

⁽²⁾ Dz. U. C 229 z 22.9.2006, str. 38.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 584), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2008 r. (Dz. U. C 198 E z 5.8.2008, str. 1) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 157 z 7.7.1995, str. 1. ||.

⁽⁵⁾ Orzeczenie z dnia 24 czerwca 2008 r. (Commune de Mesquer), dotychczas nieopublikowane w zbiorze orzeczeń.

⁽⁶⁾ Dz. U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

⁽⁷⁾ Dz. U. L 143 z 30.4.2004, str. 56.

Środa, 24 września 2008 r.

- (7) Odpowiedzialność za monitorowanie zgodności statków z międzynarodowymi z normami bezpieczeństwa, zapobiegania zanieczyszczeniom oraz warunków życia i pracy na statku należy w pierwszej kolejności do państwa bandery. Polegając, w odpowiednich przypadkach, na opinii uznanych organizacji, państwo bandery w pełni gwarantuje kompletność i skuteczność inspekcji i przeglądów przeprowadzanych w celu wydania odpowiednich certyfikatów. Odpowiedzialność za utrzymanie stanu statku i jego wyposażenia, po przeglądzie mającym na celu zachowanie zgodności z obowiązującymi wymogami dotyczącymi statku zawartymi w konwencjach należy do przedsiębiorstwa będącego właścicielem statku. Jednakże niektóre państwa bandery poważnie zaniedbują obowiązek wprowadzania i stosowania międzynarodowych norm. Odtąd, jako drugi sposób ochrony przeciwko żegludze niespełniającej norm, monitorowania zgodności z międzynarodowymi normami bezpieczeństwa, zapobiegania zanieczyszczeniom oraz monitorowania warunków życia i pracy na statku, powinno być również zapewnienie przez państwo portu, że kontrola przeprowadzana przez państwo portu nie stanowi przeglądu, a właściwe formularze inspekcyjne nie stanowią świadectw zdolności żegludowej.
- (8) Ujednolicone podejście do efektywnego wprowadzenia międzynarodowych norm, przez państwa członkowskie, w stosunku do statków żeglujących na wodach, które pozostają pod ich jurysdykcją, i korzystających z ich portów pozwoli uniknąć zniekształceń konkurencji.
- (9) Branża żeglugi morskiej jest narażona na akty terroryzmu. Państwa członkowskie powinny skutecznie wdrażać środki z zakresu ochrony transportu oraz aktywnie monitorować zgodność z zasadami dotyczącymi ochrony poprzez przeprowadzanie kontroli ochrony.
- (10) Należy skorzystać z doświadczeń zdobytych podczas funkcjonowania memorandum paryskiego w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (Paryż MOU) podpisanego w Paryżu w dniu 26 stycznia 1982 r.
- (11) Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA) ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1406/2002 ⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 2002 r. powinna zapewnić wsparcie konieczne do jednolitego i skutecznego wprowadzenia w życie systemu kontroli przeprowadzanej przez państwo portu. EMSA powinna, w szczególności, przyczynić się do tego, by państwa członkowskie opracowały i wdrożyły bazę danych wyników inspekcji, utworzoną zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz jednolity wspólnotowy system szkolenia i oceny kompetencji inspektorów dokonujących kontroli przeprowadzanej przez państwo portu.
- (12) Efektywny system kontroli przeprowadzanej przez państwo portu powinien mieć na celu zagwarantowanie, że wszystkie statki wpływające do portów w Unii Europejskiej są regularnie poddawane inspekcji. Inspekcje powinny skupiać się na statkach nieodpowiadających normom, podczas gdy statki spełniające normy, czyli te, które pomyślnie przechodziły wcześniejsze inspekcje lub które pływają pod banderą państwa spełniającego wymagania Dobrowolnego Audytu Państw Członkowskich Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), powinny być nagradzane przez rzadsze poddawanie inspekcjom. Nowe ustalenia dotyczące inspekcji powinny zostać włączone do wspólnotowego systemu kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, gdy tylko zostaną określone różne jego aspekty, oraz opierać się na systemie podziału inspekcji między państwami członkowskimi, tak aby każde państwo członkowskie sprawiedliwie wносиło wkład w osiągnięcie wspólnotowego celu, jakim jest całościowy system inspekcji. Ponadto państwa członkowskie powinny zatrudniać i utrzymywać niezbędną liczbę pracowników, w tym wykwalifikowanych inspektorów, przy uwzględnieniu wielkości i charakteru ruchu statków w każdym porcie.
- (13) System inspekcji ustanowiony niniejszą dyrektywą uwzględnia prace przeprowadzone w ramach Paryż MOU. Jako że wszelkie działania wynikające z Paryż MOU powinny zostać uzgodnione na szczeblu Wspólnoty przed ich zastosowaniem w obrębie UE, należy ustanowić i utrzymywać ścisłą koordynację pomiędzy Wspólnotą a Paryż MOU w celu zachowania spójności.

(1) Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

- (14) Komisja powinna, w ścisłej współpracy z Paryż MOU, zarządzać bazą danych wyników inspekcji i ją aktualizować. Baza danych wyników inspekcji powinna obejmować dane dotyczące inspekcji pochodzące z państw członkowskich i wszystkich państw, które są stronami Paryż MOU. Państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji informacje konieczne do zapewnienia właściwego monitorowania wykonania dyrektywy, w szczególności co do ruchu statków, do czasu, gdy wspólnotowy system informacji morskiej, SafeSeaNet, nie będzie w pełni operacyjny i umożliwi automatyczne zachowywanie danych dotyczących zawinięć statków w bazie danych wyników inspekcji. Na podstawie danych dotyczących inspekcji przekazanych przez państwa członkowskie Komisja powinna wyszukać, w bazie danych wyników inspekcji, dane dotyczące profilu ryzyka statków i statków kwalifikujących się do inspekcji, a także o ruchu statków oraz powinna obliczyć zobowiązanie inspekcyjne dla każdego państwa członkowskiego. Powinna istnieć możliwość łączenia się bazy danych wyników inspekcji z innymi wspólnotowymi bazami danych dotyczących bezpieczeństwa morskiego.
- (15) Państwa członkowskie powinny dążyć do przeprowadzenia przeglądu metody sporządzania „białej”, „szarej” i „czarnej” listy państw bandery w ramach Paryż MOU, aby zagwarantować, że metoda ta jest sprawiedliwa, w szczególności, w odniesieniu do sposobu traktowania państwa bandery posiadającego niewielką flotę.
- (16) Zasady i procedury inspekcji przeprowadzanej przez państwo portu, łącznie z kryteriami dotyczącymi zatrzymania statku, powinny być ujednolicone dla zapewnienia jednakowej skuteczności we wszystkich portach, co pozwoliłoby również radykalnie zmniejszyć selektywne korzystanie z niektórych portów w celu uniknięcia sieci stosownej kontroli.
- (17) **Inspekcje okresowe i dodatkowe powinny obejmować** badanie obszarów wstępnie określonych dla każdego statku, różniących się w zależności od rodzaju statku, rodzaju inspekcji oraz wyników poprzednich inspekcji kontrolnych, przeprowadzanych przez państwo portu. Baza danych wyników inspekcji wskazuje elementy służące do określenia obszarów ryzyka, które należy sprawdzić przy każdej inspekcji.
- (18) Niektóre kategorie statków po osiągnięciu pewnego wieku stanowią poważne zagrożenie wypadkowe lub zagrożenie zanieczyszczenia środowiska i powinny być poddawane rozszerzonej inspekcji. *Konieczne jest szczegółowe określenie zasad takich rozszerzonych inspekcji.*
- (19) Zgodnie z systemem inspekcji ustanowionym niniejszą dyrektywą odstępy czasu między okresowymi inspekcjami statków są określane w zależności od profilu ryzyka ustalonego na podstawie pewnych parametrów ogólnych i historycznych. Odstęp czasu między inspekcjami okresowymi statków o wysokim ryzyku nie powinien przekraczać 6 miesięcy.
- I**
- (20) Niektóre statki stwarzają wyraźne zagrożenie dla bezpieczeństwa na morzu oraz dla środowiska morskiego ze względu na swój zły stan, **państwo** bandery i historię. Dlatego **należy odmawiać im dostępu do portów Wspólnoty i kotwicowisk, chyba że może zostać wykazane, iż mogą one poruszać się bezpiecznie po wodach Wspólnoty. Należy sformułować wytyczne określające procedury mające zastosowanie w przypadku nałożenia takiego zakazu dostępu oraz cofnięcia tegoż zakazu.** W celu zapewnienia przejrzystości wykaz statków, którym odmówiono dostępu do portów **i kotwicowisk we Wspólnocie**, powinien zostać opublikowany.
- (21) Mając na względzie zmniejszenie obciążenia niektórych administracji oraz przedsiębiorstw, które jest związane z powtarzającymi się inspekcjami, przeglądami przeprowadzanymi przez państwo przyjmujące, na podstawie dyrektywy Rady 1999/35/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie systemu obowiązkowych przeglądów dla bezpiecznej, regularnej żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich⁽¹⁾, które nie jest państwem bandery statku, na promach typu ro-ro lub na szybkim statku pasażerskim, obejmujące co najmniej wszystkie elementy rozszerzonej inspekcji, powinny być brane pod uwagę podczas wyznaczania profilu ryzyka statku, okresów pomiędzy inspekcjami i stopnia wypełnienia zobowiązania inspekcyjnego każdego państwa członkowskiego. Ponadto Komisja powinna przeanalizować, czy właściwe jest zaproponowanie zmiany dyrektywy 1999/35/WE w przyszłości, mając na uwadze podwyższenie poziomu bezpieczeństwa wymaganego dla żeglugi promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich z i do portów państw członkowskich.

(1) Dz. U. L 138 z 1.6.1999, str. 1. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

- (22) Niezgodności z przepisami określonymi w stosownych konwencjach powinny być usunięte. Statki, które powinny podjąć działania naprawcze, w przypadkach gdy odnotowany brak zgodności stwarza poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa, zdrowia lub środowiska, powinny być zatrzymane do czasu usunięcia uchybień.
- (23) Należy wprowadzić prawo do odwołania od decyzji o zatrzymaniu, podejmowanych przez właściwe organy, w celu zapobiegania nieuzasadnionym decyzjom, które mogłyby spowodować bezpodstawne zatrzymania i opóźnienia.
- (24) Organy i inspektorzy zaangażowani w działania kontrolne przeprowadzane przez państwo portu nie powinni znajdować się w konflikcie interesów z portem inspekcji lub poddawany inspekcji statkami ani nie powinny między nimi istnieć inne interesy związane z tą działalnością. Inspektorzy powinni być odpowiednio wykwalifikowani i przeszkoleni, tak aby utrzymywali i podnosili swoje kwalifikacje w zakresie przeprowadzania inspekcji. Państwa członkowskie powinny współpracować przy opracowywaniu i rozpowszechnianiu jednolitego *wspólnotowego systemu szkolenia i oceny kompetencji inspektorów*.
- (25) Piloci i władze lub organy portowe powinny mieć możliwość udostępniania użytecznych informacji dotyczących widocznych anomalii odnotowanych na statkach.
- (26) Skargi **składane przez osoby posiadające uzasadniony interes** dotyczące warunków życia i pracy na statku powinny być badane. Każda osoba składająca skargę powinna zostać poinformowana o działaniach podjętych w następstwie jej złożenia.
- (27) Współpraca między właściwymi organami państw członkowskich oraz innymi organami i organizacjami jest konieczna do zapewnienia skutecznego egzekwowania norm w stosunku do statków niespełniających wymogów, którym udzielono zezwolenia na dalszą żeglugę, a także do celów wymiany informacji o statkach przebywających w portach.
- (28) Ponieważ baza danych wyników inspekcji jest istotną częścią kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, państwa członkowskie powinny zapewnić jej aktualizację w świetle wymagań Wspólnoty.
- (29) Publikowanie informacji dotyczących statków oraz ich armatorów lub przedsiębiorstw żeglugowych niespełniających międzynarodowych norm bezpieczeństwa, zdrowia i ochrony środowiska morskiego może być skutecznym środkiem odstrasającym dysponentów ładunku od korzystania z takich statków oraz bodźcem dla ich właścicieli do podejmowania działań naprawczych. Odnośnie do informacji, które mają być udostępnione, Komisja powinna nawiązać ścisłą współpracę z Paryż MOU i mieć na uwadze wszelkie publikowane informacje w celu uniknięcia zbędnego ich powielania. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazania właściwych informacji tylko raz.
- (30) Wszystkie koszty inspekcji statków, w wyniku których ujawniono podstawy do zatrzymania statku, oraz koszty poniesione podczas zniesienia decyzji o odmowie dostępu powinny być ponoszone przez właściciela lub armatora statku.
- (31) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (32) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany niniejszej dyrektywy w celu zastosowania zmian do międzynarodowych konwencji, międzynarodowych kodeksów i rezolucji i ustanawiania przepisów wykonawczych dla art. 7 i 9. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(1) Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie zmniejszenie liczby statków nieodpowiadających normom, poruszających się po wodach objętych jurysdykcją państw członkowskich, poprzez poprawę wspólnotowego systemu inspekcji statków oraz opracowanie środków zapobiegających zanieczyszczeniu środowiska morskiego, nie mogą być w wystarczający sposób osiągnięte przez państwa członkowskie a, ze względu na ich skalę i efekty, mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (34) Obowiązek dokonania transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w stosunku do dyrektywy 95/21/WE. Obowiązek dokonania transpozycji przepisów, które nie zostały zmienione, wynika z tej dyrektywy.
- (35) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w sekcji B załącznika XV.
- (36) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania - zarówno w interesie swoim, jak i Wspólnoty — i publikowania własnych tabel możliwie dokładnie ilustrujących korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji.
- (37) Aby nie nakładać nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie nie posiadające dostępu do morza, zasada *de minimis* powinna umożliwić takim państwom odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy, co oznacza, że takie państwa członkowskie, dopóki spełniają pewne kryteria, nie są zobowiązane do transpozycji niniejszej dyrektywy do swojego prawa krajowego.
- (38) Aby uwzględnić fakt, że francuskie departamenty zamorskie, należące do innego obszaru geograficznego, są często stronami innych niż Paryż MOU regionalnych memorandum dotyczących kontroli przeprowadzanej przez państwo portu i charakteryzują się bardzo niewielkim ruchem statków pochodzących z Europy kontynentalnej, zainteresowanym państwom członkowskim powinno umożliwić się wyłączenie tych portów z systemu kontroli przeprowadzanej przez państwo portu stosowanego w obrębie Wspólnoty.

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynienie się do radykalnego zmniejszenia liczby statków nieodpowiadających normom, poruszających się po wodach pozostających pod jurysdykcją państw członkowskich, poprzez:

- a) podniesienie poziomu zgodności z międzynarodowym i właściwym prawem wspólnotowym dotyczącym bezpieczeństwa morskiego, ochrony żeglugi morskiej, ochrony środowiska morskiego oraz warunków życia i pracy na statkach wszystkich bander;
- b) ustanowienie wspólnych kryteriów kontroli statków przez państwo portu oraz harmonizację procedur kontroli i zatrzymywania statków na podstawie wiedzy specjalistycznej i doświadczeń zgromadzonych w ramach Paryż MOU.
- c) wdrożenie w obrębie Wspólnoty systemu kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, opartego na inspekcjach przeprowadzanych w obrębie Wspólnoty i w regionie podlegającym memorandum paryskiemu, mając na celu inspekcję wszystkich statków z częstotliwością uzależnioną od ich profilu ryzyka, przy czym statki o wysokim ryzyku podlegają bardziej **dogłębnej** inspekcji przeprowadzanej w krótszych odstępach czasu.

⁽¹⁾ Dz. U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „konwencje” oznaczają następujące konwencje wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odnośnymi kodeksami o statusie obowiązkowym w ich aktualnym brzmieniu:
 - a) Międzynarodowa konwencja o liniach ładunkowych, 1966 (LL 66);
 - b) Międzynarodowa konwencja o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974 (SOLAS 74);
 - c) Międzynarodowa konwencja o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, 1973, wraz z protokołem z 1978 r. (MARPOL 73/78);
 - d) Międzynarodowa konwencja o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978 (STCW 78);
 - e) Konwencja w sprawie międzynarodowych przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu, 1972 (Colreg 72);
 - f) Międzynarodowa konwencja o pomierzaniu pojemności statków, 1969 (ITC 69);
 - g) Konwencja dotycząca minimalnych norm na statkach handlowych, 1976 (MOP nr 147);
 - h) Międzynarodowa konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami, 1992 (CLC 92);
2. „memorandum paryskie” (Paryż MOU) oznacza protokół ustaleń w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, podpisany w Paryżu dnia 26 stycznia 1982 r., w aktualnym brzmieniu;
3. „ramy i procedury dla dobrowolnego systemu audytu państw członkowskich przez IMO” oznaczają rezolucję A.974 (24) zgromadzenia IMO;
4. „region podlegający memorandum paryskiemu” oznacza obszar geograficzny, na którym państwa strony memorandum paryskiego przeprowadzają inspekcje w kontekście tego memorandum;
5. **„port” oznacza obszar lądu i wody, na którym znajdują się takie obiekty i urządzenia, które pozwalają głównie na przyjmowanie statków, ich załadunek i rozładunek, magazynowanie towarów, odbiór i dostawę tych towarów oraz zaokrętowanie i wyokrętowanie;**
- 6) „statek” oznacza każdy statek morski, podnoszący banderę państw portu, do którego ma zastosowanie co najmniej jedna z powyższych konwencji;
- 7) „bezpośrednie działania w płaszczyźnie statek/port” oznaczają interakcje, jakie mają miejsce, kiedy działania obejmujące przepływ osób lub towarów lub świadczenie usług portowych na rzecz statku lub ze statku, wywierają bezpośredni i natychmiastowy wpływ na statek;
- 8) „statek na kotwicy” oznacza statek w porcie lub na innym obszarze w obrębie jurysdykcji portu, ale nie na miejscu postoju, przeprowadzający bezpośrednie działania w płaszczyźnie statek/port;
- 9) „inspektor” oznacza pracownika sektora publicznego lub inną osobę odpowiednio upoważnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego do prowadzenia inspekcji w ramach kontroli przeprowadzanej przez państwo portu i odpowiedzialną przed tymi organami;

Środa, 24 września 2008 r.

- 10) „właściwy organ” oznacza organ administracji morskiej odpowiedzialny za sprawowanie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 11) „organ właściwy ds. ochrony na morzu” oznacza organ właściwy ds. ochrony na morzu zgodnie z definicją określoną w art. 2 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 725/2004 z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych ⁽¹⁾.
- 12) „inspekcja wstępna” oznacza wizytację na pokładzie statku przeprowadzaną przez inspektora w celu sprawdzenia zgodności z odpowiednimi konwencjami i przepisami, w tym przynajmniej kontrole wymagane zgodnie z art. 13 ust. 1.;
- 13) „bardziej szczegółowa inspekcja” oznacza inspekcję, w której statek, jego wyposażenie i załoga jako całość lub też odpowiednio jeden z tych elementów są poddane, w okolicznościach określonych szczegółowo w art. 13 ust. 3, dogłębnemu badaniu obejmującemu konstrukcję statku, wyposażenie, załogę, warunki życia i pracy oraz zastosowanie się do procedur postępowania na pokładzie;
- 14) „rozszerzona inspekcja” oznacza inspekcję, której zakres obejmuje przynajmniej pozycje wymienione w załączniku VII. Rozszerzona inspekcja może obejmować bardziej szczegółową inspekcję w przypadku, gdy istnieją ku temu wyraźne powody zgodnie z art. 13 ust. 3.
- 15) „skarga” oznacza każdą informację lub sprawozdanie przedstawione przez osobę **fizyczną lub prawną**, która jest w uzasadniony sposób zainteresowana bezpieczeństwem statku, w tym bezpieczeństwem lub zagrożeniem zdrowia jego załogi, warunkami życia i pracy na statku i zapobieganiem zanieczyszczeniom;
- 16) „zatrzymanie” oznacza oficjalny zakaz wypływania statku na morze ze względu na wykryte braki, które pojedynczo lub razem czynią statek niezdatnym do żeglugi morskiej;
- 17) „decyzja o odmowie dostępu” oznacza decyzję wydaną kapitanowi statku, przedsiębiorstwu odpowiedzialnemu za statek oraz państwu bandery zawiadamiającą ich o tym, że statkowi będzie odmówiony dostęp do **wszystkich** portów **i kotwicowisk** we Wspólnocie;
- 18) „zawieszenie pracy” oznacza oficjalny zakaz kontynuowania pracy statku ze względu na wykazane braki, które pojedynczo lub razem mogłyby uczynić dalszą pracę statku niebezpieczną;
- 19) „przedsiębiorstwo” oznacza właściciela statku lub jakąkolwiek inną organizację, lub osobę taką jak zarządzający lub czarterujący statek bez załogi, która przejęła odpowiedzialność za eksploatację statku od właściciela statku i która przyjmując taką odpowiedzialność, zgodziła się przejąć wszystkie obowiązki i zobowiązania nałożone przez Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczeństwem (ISM);
- 20) „uznana organizacja” oznacza przedsiębiorstwo klasyfikacyjne lub inną jednostkę prywatną, która w imieniu administracji państwa bandery przeprowadza zadania ustawowe;
- 21) „świadcstwo ustawowe” oznacza świadectwo wystawione przez państwo bandery lub w jego imieniu, zgodnie z konwencjami;
- 22) „świadcstwo klasy” oznacza dokument wydany przez uznaną organizację w celu potwierdzenia zgodności z konwencją SOLAS 74, rozdział II-1, część A-1, paragraf 3-1;
- 23) „baza danych wyników inspekcji” oznacza system informacyjny **przyczyniający się do wdrażania systemu** kontroli przeprowadzanej przez państwo portu w obrębie Wspólnoty i **obejmujący dane związane z inspekcjami przeprowadzonymi** w regionie podlegającym memorandum paryskiemu.
- 24) „Konwencja z 1996 r.” oznacza **ujednolicony tekst konwencji z 1976 r. o ograniczeniu odpowiedzialności w dziedzinie wierzitelności w transporcie morskim, przyjętej przez Międzynarodową Organizację Morską, zmieniony protokołem z 1996 r.;**

⁽¹⁾ Dz. U. L 129 z 29.4.2004, str. 6.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 3

Zakres zastosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do każdego statku — i jego załogi — zawijającego do portu **lub kotwiczowiska** w państwie członkowskim, w celu przeprowadzenia bezpośrednich działań w płaszczyźnie statek/port.

I

Francja może zdecydować, że, niniejszy ustęp nie ma zastosowania do portów znajdujących się w jej departamentach zamorskich, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu.:

W przypadku gdy państwo członkowskie przeprowadza inspekcję **na** statku **znajdującym** się na **jego** wodach **terytorialnych**, lecz **poza portem, procedurę** taką uznaje się za inspekcję, zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Przepisy niniejszego artykułu nie naruszają prawa interwencji, które państwa członkowskie posiadają na mocy stosownych konwencji **międzynarodowych**.

Państwa członkowskie, **które nie posiadają portów morskich**, mogą **pod pewnymi warunkami** zastosować odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy. **Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 31 ust. 3, środki w celu wdrożenia mechanizmu stosowania odstępstw.**

I

2. W przypadku statków o tonażu brutto poniżej 500 ton państwa członkowskie stosują wymagania odpowiedniej konwencji oraz podejmują, w zakresie nieobjętym konwencją, działania konieczne do zagwarantowania, że statki te nie stwarzają wyraźnego zagrożenia dla bezpieczeństwa, zdrowia lub środowiska. W stosowaniu niniejszego ustępu państwa członkowskie kierują się załącznikiem I do memorandum paryskiego.

3. Podczas inspekcji statku podnoszącego banderę państwa, nie będącego stroną *jednej* z konwencji, państwa członkowskie gwarantują, że *ten* statek i jego załoga nie są traktowane bardziej przychylnie niż statki podnoszące banderę państwa, które jest stroną danej konwencji.

4. Statki rybackie, okręty wojenne, okręty pomocnicze, statki drewniane o prostej konstrukcji, statki rządowe używane do celów niekomercyjnych oraz jachty turystyczne niezajmujące się handlem są wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Uprawnienia dotyczące inspekcji

1. Zgodnie z prawem międzynarodowym, państwa członkowskie podejmują wszystkie konieczne działania, o których mowa w niniejszej dyrektywie, w celu upoważnienia do przeprowadzenia inspekcji na pokładzie obcych statków.

2. Państwa członkowskie wyznaczają odpowiednie organy, **którym jest przydzielana niezbędna liczba pracowników, także poprzez rekrutację**, w szczególności wykwalifikowanych inspektorów, przeprowadzających inspekcje statków oraz gwarantują, że powierzone im zadania są wykonywane zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, a w szczególności, że są w stanie przeprowadzić inspekcje wymagane zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 5

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu dostosowania prawa krajowego do przepisów konwencji z 1996 r. dotyczących ograniczenia odpowiedzialności.

Odszkodowanie z tytułu szkód wyrządzonych osobom trzecim z powodu odpadów, wynikające z zasady „zanieczyszczający płaci”, zgodnie z dyrektywą 75/442/EWG i dyrektywą 2004/35/WE, otwiera prawo do odszkodowania za całkowitą wyrządzoną szkodę, w tym w przypadku szkód niepokrytych w całości i wykraczających poza zakres przepisów krajowych wynikających z transpozycji konwencji.

Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić bardziej rygorystyczne przepisy niż przepisy ustanowione w niniejszym artykule.

Artykuł 6

System inspekcji i roczne zobowiązania inspekcyjne

1. Państwa członkowskie przeprowadzają inspekcje zgodnie z systemem wyboru określonym w art. 12 i przepisami załącznika I.
2. Aby wypełnić swoje roczne zobowiązanie inspekcyjne, każde państwo członkowskie:
 - a) przeprowadza inspekcje wszystkich statków o priorytecie I, o których mowa w art. 12 lit. a), zawijających do jego portów lub kotwiczowisk oraz
 - b) przeprowadza rocznie łączną liczbę inspekcji statków o priorytecie I i II, o których mowa w art. 12 lit. a) i b), odpowiadającą co najmniej jego udziałowi w łącznej liczbie inspekcji przeprowadzanych corocznie w obrębie Wspólnoty i w regionie podlegającym memorandum paryskiemu. Udział każdego państwa członkowskiego w łącznej liczbie inspekcji jest określany w oparciu o liczbę statków zawijających do portów **lub kotwiczowisk** danego państwa członkowskiego w stosunku do ogólnej liczby statków zawijających do portów **lub kotwiczowisk** poszczególnych państw w obrębie Wspólnoty i w regionie podlegającym memorandum paryskiemu.
3. Mając na uwadze sposób obliczania udziału w łącznej liczbie inspekcji, które należy przeprowadzać corocznie w obrębie Wspólnoty i w regionie podlegającym memorandum paryskiemu, o których mowa w ust. 2 lit. b), statki na kotwicy nie są wliczane, o ile dane państwo członkowskie nie postanowi inaczej.

Artykuł 7

Zgodność ze wspólnotowym systemem inspekcji

Zgodnie z art. 5 każde państwo członkowskie:

- a) **przeprowadza inspekcje wszystkich statków o priorytecie I, o których mowa w art. 12 (a), zawijających do jego portów i kotwiczowisk, oraz**
- b) **przeprowadza rocznie łączną liczbę inspekcji statków o priorytecie I i priorytecie II, o których mowa w art. 12 (a) i (b), która odpowiada co najmniej jego rocznym zobowiązaniom inspekcyjnym.**

■

Artykuł 8

Okoliczności, w których statki nie są poddawane inspekcji

1. **W następujących okolicznościach państwo** członkowskie może podjąć decyzję o odroczeniu inspekcji statku o priorytecie I ■:
 - i) jeżeli inspekcja może zostać przeprowadzona podczas następnego zawinięcia tego statku do portu, w tym samym państwie członkowskim, o ile w międzyczasie statek ten nie zawija do żadnego innego portu **lub kotwiczowiska** w obrębie Wspólnoty i w regionie podlegającym memorandum paryskiemu, a odroczenie nie przekracza 15 dni, lub

Środa, 24 września 2008 r.

- ii) jeżeli inspekcja może zostać przeprowadzona w innym porcie w obrębie Wspólnoty i w regionie podlegającym memorandum paryskiemu, do którego statek ten zawija w terminie do 15 dni, o ile państwo, w którym znajduje się ten port, zgodzi się na przeprowadzenie inspekcji.

Jeżeli inspekcja została odroczone, **ale nie przeprowadzona** zgodnie z pkt. i) i ii) i **nie** została wprowadzona do bazy danych wyników inspekcji, należy ją traktować jako **inspekcję nieprzeprowadzoną** w stosunku do państwa członkowskiego, które dokonało odroczenia.

2. **Jeżeli zachodzą następujące okoliczności**, inspekcje statków o priorytecie I, nieprzeprowadzone z przyczyn operacyjnych, nie są liczone jako nieprzeprowadzone, pod warunkiem że przyczyna nieprzeprowadzenia inspekcji została wprowadzona do bazy danych wyników inspekcji, **oraz jeżeli** w opinii właściwego organu przeprowadzenie inspekcji stanowiłoby ryzyko dla bezpieczeństwa inspektorów, statku, jego załogi lub portu, lub też środowiska morskiego.

■

3. Jeżeli nie przeprowadzono inspekcji statku na kotwicy, nie liczy się ona jako inspekcja nieprzeprowadzona, **pod warunkiem że — jeśli zastosowanie ma pkt (ii) — przyczyna nieprzeprowadzenia inspekcji została wprowadzona do bazy danych wyników inspekcji, oraz** w przypadku gdy:

- i) statek zostanie poddany inspekcji w innym porcie w obrębie Wspólnoty lub w regionie podlegającym memorandum paryskiemu zgodnie z załącznikiem I w terminie do 15 dni, lub

■

ii) w opinii właściwego organu przeprowadzenie inspekcji stanowiłoby ryzyko dla bezpieczeństwa inspektorów, statku, jego załogi lub portu, lub też środowiska morskiego ■.

4. Środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez uzupełnienie jej, związane z przepisami wykonawczymi do niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 31 ust. 3.

Artykuł 9

Zgłoszenie przybycia statku

1. Armator, agent lub kapitan statku kwalifikującego się zgodnie z art. 14 do rozszerzonej inspekcji i który zmierza do portu **lub kotwicowiska** w państwie członkowskim, zgłasza swoje przybycie **w pierwszym porcie lub kotwicowisku we Wspólnocie**, zgodnie z przepisami **załącznika III**.

2. Po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu oraz w art. 4 dyrektywy 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽¹⁾, właściwe władze portu przekazują te informacje właściwemu organowi, **a także właściwym władzom portów lub kotwicowisk, do których kolejno zawinie statek we Wspólnocie**.

3. Wszelkie informacje, o których mowa w niniejszym artykule, przekazuje się drogą elektroniczną. **Innych środków komunikacji używa się tylko w przypadku, gdy zastosowanie drogi elektronicznej jest niemożliwe**.

4. Procedury i formaty opracowane przez państwa członkowskie do celów **wdrożenia** załącznika III są zgodne z **■ dyrektywą 2002/59/WE ■**.

⁽¹⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 10.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 10

Profil ryzyka statku

1. Wszystkim statkom, **zawijającym do portu lub kotwicowiska państwa członkowskiego**, należy w **bazie danych wyników inspekcji** przypisać profil ryzyka statku, który określa priorytet danego statku odnośnie do przeprowadzenia na nim inspekcji, częstotliwość inspekcji i ich zakres.

2. O profilu ryzyka statku decyduje kombinacja następujących ogólnych i historycznych parametrów:

a) parametry ogólne

Parametry ogólne odnoszą się do rodzaju, wieku i bandery statku, **uznanych organizacji zainteresowanych** i działalności przedsiębiorstwa, zgodnie z załącznikiem I część I sekcja 1 oraz załącznikiem II.

b) parametry historyczne

Parametry historyczne **opierają się** na liczbie **nieprawidłowości** i zatrzymań w określonym czasie, zgodnie z załącznikiem I część I sekcja 2 oraz załącznikiem II.

3. **Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 31 ust. 3, przepisy wykonawcze** do niniejszej dyrektywy **określające** w szczególności:

— **wartości przypisane każdemu parametrowi ryzyka**

— **zestaw parametrów ryzyka odpowiadający każdemu poziomowi profilu ryzyka statku,**

— **warunki wdrażania kryteriów państwa bandery, o których mowa w załączniku I części I.1 lit. c) pkt iii), dotyczących udowodnienia zgodności z odpowiednimi instrumentami.**

■

Artykuł 11

Częstotliwość inspekcji

|| Statki zawijające do **wspólnotowych portów lub kotwicowisk** podlegają następującym inspekcjom okresowym lub dodatkowym:

a) statki podlegają inspekcjom okresowym z uprzednio ustaloną częstotliwością uzależnioną od ich profilu ryzyka zgodnie z załącznikiem I część I. Okres pomiędzy kolejnymi inspekcjami okresowymi **statków wysokiego ryzyka nie przekracza sześciu miesięcy;**

b) statki podlegają inspekcjom dodatkowym niezależnie od okresu, jaki upłynął od ich ostatniej inspekcji okresowej w następujących przypadkach:

— właściwy organ zapewnia przeprowadzenie inspekcji statków, do których mają zastosowanie czynniki nadrzędne wymienione w załączniku I część II sekcja 2A;

— może zostać przeprowadzona inspekcja statków, do których mają zastosowanie nieprzewidziane okoliczności wymienione w załączniku I część II sekcja 2B. O konieczności przeprowadzenia dodatkowej inspekcji decyduje właściwy organ na podstawie swojej fachowej oceny.

Artykuł 12

Wybór statków do inspekcji

Właściwy organ zapewnia wybór statków do inspekcji na podstawie ich profilu ryzyka określonego zgodnie z załącznikiem I część I oraz gdy mają zastosowanie czynniki nadrzędne lub nieprzewidziane okoliczności określone w załączniku I część II sekcja 2A i 2B.

Środa, 24 września 2008 r.

Mając na uwadze inspekcję statków, właściwy organ:

- a) wybiera statki, których inspekcja jest obowiązkowa, określone jako „statki o priorytecie I” zgodnie ze schematem wyboru określonym w załączniku I część II sekcja 3A;
- b) może wybrać statki, które mogą podlegać inspekcji, określone jako „statki o priorytecie II” zgodnie ze schematem wyboru określonym w załączniku I część II sekcja 3B.

Artykuł 13

Inspekcje wstępne i inspekcje bardziej szczegółowe

Państwa członkowskie gwarantują, że statki, które zostały wybrane do inspekcji zgodnie z art. 12, zostają poddane inspekcji wstępnej lub inspekcji bardziej szczegółowej zgodnie z następującymi przepisami:

1. Podczas każdej wstępnej inspekcji statku właściwy organ gwarantuje, że inspektor co najmniej:
 - a) sprawdzi świadectwa i dokumenty wymienione w załączniku IV, które zgodnie z wspólnotowym prawem morskim oraz konwencjami odnoszącymi się do bezpieczeństwa i ochrony powinny znajdować się na pokładzie;
 - b) sprawdzi w odpowiednich przypadkach, czy usunięte zostały braki wykryte podczas poprzedniej inspekcji przeprowadzonej przez państwo członkowskie lub państwo -sygnatariusza memorandum paryskiego;
 - c) zweryfikuje ogólny stan statku, w tym warunki higieniczne, także w maszynowni oraz pomieszczeniach mieszkalnych.
2. W przypadku gdy po inspekcji, o której mowa w ust. 1, braki, które mają zostać usunięte w kolejnym porcie, zostały wpisane do bazy danych wyników inspekcji, właściwy organ tego portu może zdecydować o nieprzeprowadzeniu weryfikacji, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c).
3. Bardziej szczegółowa inspekcja obejmująca dokładniejsze sprawdzenie zgodności z pokładowymi wymaganiami eksploatacyjnymi przeprowadzana jest w każdym przypadku, gdy po inspekcji, o której mowa w ust. 1, występują wyraźne powody, aby sądzić, że stan statku, jego wyposażenia lub załogi w znacznym stopniu nie spełnia stosownych wymagań określonych w *jednej* z konwencji.

„Wyraźne powody” istnieją wówczas, gdy inspektor stwierdza istnienie oznak, które w jego fachowej ocenie dają podstawy do przeprowadzenia bardziej szczegółowej inspekcji statku, jego wyposażenia lub załogi.

Przykłady „wyraźnych powodów” są podane w załączniku V.

Artykuł 14

Rozszerzone inspekcje

1. Następujące kategorie statków podlegają rozszerzonej inspekcji zgodnie z załącznikiem II część I sekcja 3A i 3B:
 - statki o wysokim profilu ryzyka;
 - statki pasażerskie, tankowce, gazowce, chemikaliowce lub masowce, starsze niż 12 lat;
 - statki o wysokim profilu ryzyka lub statki pasażerskie, tankowce, gazowce, chemikaliowce lub masowce, starsze niż 12 lat, w przypadkach wystąpienia czynników nadrzędnych lub nieprzewidzianych okoliczności;
 - statki podlegające reinspekcji po wydaniu nakazu odmowy dostępu, zgodnie z art. 16.

Środa, 24 września 2008 r.

2. *Armator lub kapitan takiego statku gwarantują, że w harmonogramie eksploatacyjnym statku jest przewidziany wystarczający czas na przeprowadzenie rozszerzonej inspekcji.*

Bez uszczerbku dla środków kontroli wymaganych do celów ochrony statek taki pozostaje w porcie do czasu zakończenia inspekcji.

3. *Po otrzymaniu wstępnego zgłoszenia statku, który kwalifikuje się do okresowej rozszerzonej inspekcji, właściwy organ przekazuje statkowi informację, jeżeli rozszerzona inspekcja nie zostanie przeprowadzona.*

4. Zakres rozszerzonej inspekcji, obejmujący wymagane obszary ryzyka, został określony w załączniku VII. Zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 31 ust. 2 Komisja przyjmuje środki niezbędne do wdrożenia załącznika VII.

Artykuł 15

Wytyczne i procedury dotyczące bezpieczeństwa i ochrony

1. Państwa członkowskie gwarantują, że ich inspektorzy przestrzegają procedur i wytycznych określonych w załączniku VI.

2. W odniesieniu do kontroli ochrony państwa członkowskie stosują procedury określone w załączniku VI niniejszej dyrektywy do wszystkich statków, o których mowa w art. 3 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 725/2004, zawijających do ich portów, chyba że podnoszą banderę państwa portu przeprowadzającego inspekcję.

3. Przepisy art. 14 niniejszej dyrektywy dotyczące rozszerzonych inspekcji mają zastosowanie do promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich, o których mowa w art. 2 lit. a) i b) dyrektywy 1999/35/WE.

Jeżeli państwo przyjmujące, które nie jest państwem bandery statku, dokonało na statku przeglądu zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy 1999/35/WE, wówczas przegląd specjalny może zostać zapisany w bazie danych wyników inspekcji odpowiednio jako bardziej szczegółowa lub rozszerzona inspekcja i uwzględniony do celów art. 10, 11 i 12 niniejszej dyrektywy oraz do wyznaczania stopnia wykonania zobowiązania inspekcyjnego każdego państwa członkowskiego na tyle, na ile spełnione zostały wszystkie punkty, o których mowa w załączniku VII.

Nie naruszając zakazu użytkowania promów typu ro-ro i szybkich statków pasażerskich wydanego zgodnie z art. 10 dyrektywy 1999/35/WE mają zastosowanie odpowiednio przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące usuwania braków, zatrzymania, decyzji o odmowie dostępu, działań podejmowanych w konsekwencji inspekcji, zatrzymań i decyzji o odmowie dostępu.

4. W razie konieczności Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w art. 31 ust. 2, przyjąć zasady ujednoliconego wdrażania ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 16

Środki odmowy dostępu dotyczące określonych statków

1. **Państwo** członkowskie odmawia dostępu do swoich portów i **kotwicowisk** każdemu statkowi **spełniającemu kryteria określone w tym ustępie, z wyjątkiem sytuacji opisanych w art. 21 ust. 6, jeżeli statek:**

— podnosi banderę państwa, **które jest wpisane** na czarną **lub szarą** listę **ustanowioną** w memorandum paryskim na podstawie informacji zapisanych w bazie danych wyników inspekcji i publikowaną corocznie przez Komisję, oraz

■

— w okresie ostatnich 36 miesięcy więcej niż dwukrotnie **został zatrzymany lub** wydano mu — na mocy dyrektywy 1999/35/WE — zakaz prowadzenia działalności w porcie państwa członkowskiego lub państwa — sygnatariusza memorandum paryskiego.

Środa, 24 września 2008 r.

Dla celów niniejszego ustępu listy określone przez memorandum paryskie wchodzi w życie dnia 1 lipca każdego roku.

Decyzja o odmowie dostępu *zostaje cofnięta dopiero po upływie okresu trzech miesięcy od daty jej wydania, jeżeli spełnione zostały warunki, o których mowa w pkt 4-10 załącznika IX.*

Jeżeli statek jest przedmiotem drugiej decyzji o odmowie dostępu, okres ten ulega przedłużeniu do 12 miesięcy. Każde kolejne zatrzymanie w porcie wspólnotowym prowadzi do trwałej odmowy statkowi dostępu do jakiegokolwiek portu lub kotwiczowiska w obrębie Wspólnoty.

I

2. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie stosują się do procedur ustanowionych w załączniku VIII.

Artykuł 17

Protokół z inspekcji dla kapitana statku

Po zakończeniu inspekcji, bardziej szczegółowej inspekcji lub rozszerzonej inspekcji, inspektor opracowuje protokół, zgodnie z załącznikiem IX. Kopia protokołu z inspekcji zostaje dostarczona kapitanowi statku.

Artykuł 18

Skargi

Wszystkie skargi są przedmiotem **bezwłocznej** wstępnej oceny, **dokonywanej w krótkim terminie przez właściwy organ.**

Ocena ta umożliwia określenie, czy skarga jest uzasadniona, właściwa i w oczywisty sposób zasadna. Jeżeli tak jest, właściwy organ nadaje skardze odpowiedni dalszy bieg. W szczególności przewiduje on możliwość przedstawienia opinii przez kapitana, właściciela statku i jakąkolwiek inną osobę bezpośrednio zainteresowaną skargą, w tym samego skarżącego.

Tożsamość osoby składającej skargę nie jest ujawniana kapitanowi ani właścicielowi statku, którego to dotyczy.

Inspektor zapewnia poufność podczas wszystkich rozmów z członkami załogi.

Państwa członkowskie informują administrację państwa bandery o skargach, które nie zostały uznane za wyraźne nieuzasadnione, i o działaniach podjętych w ich następstwie, oraz, w stosownych przypadkach, przekazują kopię tych informacji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP).

Artykuł 19

Naprawa i zatrzymanie

1. Właściwy organ zapewni, że wszelkie braki potwierdzone lub wykryte w drodze inspekcji są lub będą naprawione tak, aby odpowiadały normom określonym w konwencjach.

2. W przypadku braków, które stwarzają wyraźne zagrożenie bezpieczeństwa, zdrowia lub środowiska, właściwy organ państwa portu, w którym statek jest poddawany inspekcji, gwarantuje, że statek zostanie zatrzymany lub też zawieszona zostanie praca, podczas której braki zostały wykryte. Nakaz zatrzymania statku lub zawieszenia pracy zostanie zniesiony dopiero, gdy zagrożenie zostanie usunięte lub też gdy organ ten stwierdzi, że statek może, przy spełnieniu wszystkich niezbędnych warunków, wypłynąć na morze lub że działalność można kontynuować bez zagrożenia bezpieczeństwa i zdrowia pasażerów lub załogi, lub zagrożenia innych statków oraz bez nadmiernego zagrożenia skażeniem środowiska morskiego.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Podejmując decyzję o zatrzymaniu statku, inspektor stosuje kryteria określone w załączniku X.
4. Właściwy organ wydaje decyzję o zatrzymaniu statku, jeśli inspekcja wykáže, że statek nie jest wyposażony w sprawny rejestrator danych z podróży, wymagany zgodnie z dyrektywą 2002/59/WE.

Jeśli taki brak nie może zostać z łatwością usunięty w porcie zatrzymania, właściwy organ może zezwolić, aby statek udał się do odpowiedniej stoczni remontowej, leżącej najbliżej portu zatrzymania, gdzie brak może zostać sprawnie usunięty, lub może nakazać, aby brak został usunięty w terminie maksymalnie 30 dni, przewidzianym w wytycznych opracowanych w memorandum paryskim. Do tych celów stosuje się procedury określone w art. 20.

5. W wyjątkowych okolicznościach, kiedy ogólny stan statku w oczywisty sposób nie odpowiada normom, właściwy organ może wstrzymać inspekcję do czasu, kiedy odpowiedzialne strony podejmą kroki niezbędne dla zagwarantowania, że statek odpowiada stosownym wymaganiom określonym w konwencjach.

6. W przypadku zatrzymania statku, właściwy organ niezwłocznie powiadamia pisemnie, załączając protokół z inspekcji, administrację państwa bandery lub, gdy nie jest to możliwe, konsula lub w przypadku jego nieobecności najbliższe przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, o wszystkich okolicznościach, w których interwencja została uznana za konieczną. Ponadto w razie konieczności powiadamia się również wyznaczonych kontrolerów lub uznane organizacje, odpowiedzialne za wydawanie świadectw klasy lub świadectw ustawowych zgodnie z konwencjami.

7. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dodatkowych wymogów określonych w konwencjach dotyczących zawiadomiania i procedur sprawozdawczych związanych z kontrolą przeprowadzaną przez państwo portu.

8. Podczas wykonywania kontroli przeprowadzanej przez państwo portu na mocy niniejszej dyrektywy dokłada się wszelkich starań, aby żaden statek nie został bezpodstawnie zatrzymany lub opóźniony. Jeśli statek zostanie bezpodstawnie zatrzymany lub opóźniony, jego właściciel lub armator jest uprawniony do rekompensaty wszelkich poniesionych strat lub zniszczeń. W każdym przypadku podejrzenia bezpodstawnego zatrzymania lub opóźnienia odpowiedzialność za wyjaśnienie sprawy spoczywa na właścicielu lub armatorze statku.

9. W celu zmniejszenia zatorów w porcie właściwy organ może zezwolić na przestawienie zatrzymanego statku do innej części portu, jeżeli nie stwarza to zagrożenia. Ryzyko związane z zatorami w porcie nie może być jednak brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o zatrzymaniu lub wypuszczeniu statku.

Właściwy organ informuje władze lub organy portu przy najbliższej sposobności o wydaniu decyzji o zatrzymaniu.

Władze lub organy portu współpracują z właściwym organem w celu ułatwienia rozlokowania zatrzymanych statków.

Artykuł 20

Prawo do odwołania

1. Właściciel lub armator statku, lub też jego przedstawiciel w państwie członkowskim posiada prawo do odwołania się od decyzji o zatrzymaniu lub od odmowy dostępu podjętej przez właściwy organ. Złożenie odwołania nie powoduje zawieszenia decyzji o zatrzymaniu statku lub o odmowie dostępu.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Państwa członkowskie ustanawiają i stosują w tym celu odpowiednie procedury zgodnie z ustawodawstwem krajowym **i współpracują w szczególności w celu zapewnienia rozpatrywania odwołań w rozsądnym terminie.**
3. Właściwy organ odpowiednio informuje kapitana statku, o którym mowa w ust. 1, o prawie do odwołania **i o kwestiach praktycznych związanych z jego składaniem.**
4. Jeżeli w wyniku odwołania lub wniosku złożonego przez właściciela lub armatora statku, lub też jego przedstawiciela nakaz zatrzymania lub decyzja o odmowie dostępu zostanie cofnięta lub zmieniona, to:
 - a) państwa członkowskie zapewniają niezwłoczne wprowadzenie odpowiedniej zmiany do bazy danych dotyczących inspekcji;
 - b) państwo członkowskie, w którym wydano nakaz zatrzymania lub decyzję o odmowie dostępu, w terminie 24 godzin od takiej decyzji, zapewnia publikację sprostowanej informacji, zgodnie z art. 26.

Artykuł 21

Działania podejmowane w konsekwencji inspekcji i zatrzymań

1. Jeśli braki, o których mowa w art. 19 ust. 2, nie mogą zostać usunięte w porcie, w którym dokonano inspekcji, właściwy organ tego państwa członkowskiego może zezwolić danemu statkowi na **bezpośrednie** przepłynięcie do odpowiedniej stoczni remontowej, leżącej najbliżej portu zatrzymania, w której mogą zostać podjęte odpowiednie działania, zgodnie z wyborem kapitana i zainteresowanych organów, przy zastrzeżeniu, że spełnione są warunki określone przez właściwy organ państwa bandery i zaakceptowane przez to państwo członkowskie. Warunki te gwarantują, że statek może płynąć bez zagrożenia bezpieczeństwa i zdrowia pasażerów lub załogi, lub też zagrożenia innych statków ani bez nadmiernego zagrożenia skażeniem środowiska morskiego.
2. Jeżeli decyzja o wysłaniu statku do stoczni remontowej wynika z braku zgodności z rezolucją IMO A. 744(18) w sprawie wytycznych dotyczących wzmocnionego programu inspekcji podczas kontroli drobnicowców i tankowców, w odniesieniu do dokumentacji statku lub w odniesieniu do braków i uszkodzeń konstrukcyjnych, właściwy organ może zażądać przeprowadzenia koniecznych pomiarów grubości w porcie zatrzymania, zanim statek uzyska zgodę na wypłynięcie.
3. W okolicznościach, o których mowa w ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego w porcie inspekcji powiadamia właściwy organ państwa, w którym mieści się stocznia remontowa, strony wymienione w art. 19 ust. 6 oraz — w stosownych przypadkach — wszelkie inne organy o wszystkich warunkach rejsu.

Właściwy organ państwa członkowskiego otrzymującego takie powiadomienie informuje organ powiadamiający o podejmowanych działaniach.

4. Państwa członkowskie podejmują działania w celu zagwarantowania, że we wszystkich portach **lub kotwicowiskach** na terytorium Wspólnoty odmawia się dostępu statkom, o których mowa w ust. 1, wypływającym na morze, które:
 - a) nie zastosowały się do warunków określonych przez właściwy organ któregośkolwiek państwa członkowskiego w porcie inspekcji; lub
 - b) nie zgadzają się na spełnienie obowiązujących wymagań określonych w konwencjach poprzez niestawienie się w wyznaczonej stoczni remontowej.

Taka odmowa dostępu zostaje utrzymana do czasu, kiedy właściciel lub armator statku dostarczy dowodów przekonujących właściwy organ państwa członkowskiego, w którym statek uznano za wadliwy, o tym, że statek całkowicie spełnia wszystkie obowiązujące wymagania określone w konwencjach.

Środa, 24 września 2008 r.

5. W okolicznościach, o których mowa w ust. 4 lit. a) właściwy organ państwa członkowskiego, w którym uznano statek za wadliwy, natychmiast powiadamia właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich.

W okolicznościach, o których mowa w ust. 4 lit. b), właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się stocznia remontowa, natychmiast powiadamia właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich.

Przed wydaniem odmowy wpuszczenia statku państwo członkowskie może prosić o konsultację z administracją państwa bandery danego statku.

6. W drodze wyjątku od postanowień ust. 4 stosowny organ portu może zezwolić na dostęp do danego portu **lub kotwicowiska** wobec konieczności spowodowanej siłą wyższą lub nadrzędnymi względami bezpieczeństwa, lub też w celu zmniejszenia lub zminimalizowania zagrożenia zanieczyszczeniem, lub w celu usunięcia braków, pod warunkiem że właściciel, armator lub kapitan statku **podjął** odpowiednie środki zapewniające bezpieczeństwo, uznane za zadowalające przez właściwy organ tego państwa członkowskiego.

Artykuł 22

Kompetencje zawodowe inspektorów

1. Inspekcje są przeprowadzane tylko przez inspektorów spełniających kryteria kwalifikacyjne określone w załączniku XI, którzy zostali upoważnieni przez właściwy organ do dokonywania kontroli przeprowadzanej przez państwo portu.

2. Jeśli właściwy organ państwa portu nie jest w stanie zapewnić wymaganej wiedzy fachowej, inspektorowi tego organu może pomagać osoba o wiedzy wymaganej w tym zakresie.

3. Właściwy organ, inspektorzy dokonujący kontroli przeprowadzanej przez państwo portu oraz osoby pomagające im nie mogą być gospodarczo związane ani z portem, gdzie dokonywana jest inspekcja, ani ze statkiem, który jest poddawany inspekcji, jak również inspektorzy nie mogą być pracownikami lub wykonywać pracy w imieniu organizacji pozarządowych wydających świadectwa ustawowe i świadectwa klasy lub wykonujących przeglądy konieczne do wydania takich świadectw statkom.

4. Każdy inspektor posiada przy sobie osobisty dokument w formie dowodu tożsamości, wydany przez właściwy organ zgodnie z dyrektywą Komisji 96/40/WE z dnia 25 czerwca 1996 r. ustanawiająca wspólny wzór dowodu tożsamości dla inspektorów przeprowadzających kontrolę państwa portu ⁽¹⁾.

5. Państwa członkowskie gwarantują, że kompetencje inspektorów oraz spełnienie przez nich kryteriów minimalnych, o których mowa w załączniku XI, zostały zweryfikowane przed upoważnieniem ich do przeprowadzania inspekcji oraz że są one następnie sprawdzane okresowo, zgodnie z systemem szkolenia, o którym mowa w ust. 7.

6. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednie przeszkolenie inspektorów w odniesieniu do zmian w **stosowanym we Wspólnocie** systemie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu określonym w niniejszej dyrektywie oraz zmian w konwencjach.

7. We współpracy z państwami członkowskimi Komisja opracowuje i rozpowszechnia jednolity wspólnotowy system przeprowadzanego przez państwa członkowskie szkolenia i oceny kompetencji inspektorów kontroli przeprowadzanej przez państwo portu.

⁽¹⁾ Dz. U. L 196 z 7.8.1996, str. 8.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 23

Sprawozdania od pilotów i władz portowych

1. Państwa członkowskie podejmują stosowne działania w celu zagwarantowania, że ich piloci, zatrudnieni przy doprowadzaniu lub odprowadzaniu statków z miejsca postoju lub zatrudnieni na statkach zdążających do portu na terytorium państwa członkowskiego lub przepływających przez jego terytorium, natychmiast informują właściwy organ państwa portu lub państwa wybrzeża, za każdym razem, kiedy podczas pełnienia rutynowych obowiązków stwierdzą, że na statku istnieją widoczne anomalie, które mogłyby utrudnić bezpieczną żeglugę statku lub które mogłyby stanowić zagrożenie skażeniem środowiska morskiego.
2. Jeśli podczas wykonywania rutynowych obowiązków władze lub organy portowe stwierdzą, że na statku przebywającym w ich porcie istnieją widoczne anomalie, które mogą narazić bezpieczeństwo statku lub stwarzają nadmierne zagrożenie skażeniem środowiska morskiego, powiadamiają one natychmiast właściwy organ danego państwa portu.
3. Państwa członkowskie wymagają od pilotów oraz od władz lub organów portowych zgłaszania co najmniej następujących informacji w miarę możliwości w formacie elektronicznym:
 - informacje o statku (nazwa, numer identyfikacyjny nadany przez IMO, sygnał wywoławczy, bandera);
 - informacje o rejsie (ostatni port zawinięcia, port docelowy);
 - opis widocznych anomalii stwierdzonych na pokładzie.
4. Państwa członkowskie zapewniają podjęcie stosownych działań w następstwie złożenia przez pilotów i władze lub organy portowe zawiadomienia o widocznych anomaljach i zachowują szczegółowe informacje dotyczące podjętych działań.
5. Komisja, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 31 ust. 2 może przyjąć przepisy służące wdrożeniu niniejszego artykułu, w tym ujednoczony formularz elektroniczny oraz procedury dotyczące zgłaszania widocznych anomalii przez pilotów i władze lub organy portowe oraz zgłaszania działań podjętych przez państwa członkowskie w ich następstwie.

Artykuł 24

Baza danych wyników inspekcji

1. Komisja opracowuje, utrzymuje i aktualizuje bazę danych wyników inspekcji, opierając się na wiedzy fachowej i doświadczeniu zgromadzonych w ramach memorandum paryskiego.

Baza danych wyników inspekcji zawiera wszystkie informacje wymagane do wdrożenia systemu inspekcji ustanowionego na mocy niniejszej dyrektywy i obejmuje funkcje określone w załączniku XII.
2. **Państwa członkowskie przyjmują właściwe środki w celu zagwarantowania, że informacje dotyczące aktualnego czasu przybycia i wypłynięcia każdego statku zawijającego do jego portów są przekazywane do bazy danych dotyczących inspekcji poprzez krajowe systemy zarządzania informacjami morskimi, o których mowa w art. 25 ust. 4 dyrektywy 2002/59/WE, odpowiednio w ciągu godziny od przybycia statku i trzech godzin od jego wypłynięcia.**
3. Państwa członkowskie gwarantują, że informacje dotyczące inspekcji przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą są przekazywane do bazy danych wyników inspekcji, natychmiast po zakończeniu protokołu z inspekcji lub wycofaniu nakazu zatrzymania.

Państwa członkowskie gwarantują, że informacje przekazane do bazy danych wyników inspekcji są w terminie 72 godzin potwierdzane do celów ich publikacji.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Na podstawie danych dotyczących inspekcji przekazanych przez państwa członkowskie Komisja jest w stanie wyszukać w bazie danych wyników inspekcji wszelkie stosowne dane dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy, w szczególności dotyczące profilu ryzyka statków, statków kwalifikujących się do inspekcji, ruchu statków oraz zobowiązań inspekcyjnych dla każdego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie mają dostęp do wszelkich informacji zachowanych w bazie danych wyników inspekcji istotnych dla wdrożenia procedur inspekcji przewidzianych niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie i państwa trzecie będące sygnatariuszami memorandum paryskiego otrzymują dostęp do wszelkich danych wprowadzonych przez nie do bazy danych wyników inspekcji oraz do danych dotyczących statków pływających pod ich banderą.

Artykuł 25

Wymiana informacji i współpraca

Każde państwo członkowskie gwarantuje, że jego władze lub organy portowe oraz inne stosowne władze lub organy dostarczają właściwemu organowi kontroli przeprowadzanej przez państwo portu następujące rodzaje informacji, które znajdują się w ich posiadaniu:

- informacje przekazane zgodnie z *art. 9* oraz załącznikiem III;
- informacje dotyczące statków, które nie wywiązały się z obowiązku zgłoszenia wszelkich informacji wymaganych niniejszą dyrektywą oraz dyrektywą 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku⁽¹⁾ i dyrektywą 2002/59/WE, a także, w stosownym przypadku, z rozporządzeniem (WE) nr 725/2004;
- informacje dotyczące statków, które wypłynęły na morze, nie spełniwszy warunków *art. 7* lub *10* dyrektywy 2000/59/WE;
- informacje dotyczące statków, którym ze względów bezpieczeństwa odmówiono wejścia do portu lub z niego wydalono.
- informacje dotyczące widocznych anomalii zgodnie z *art. 23*.

Artykuł 26

Publikacja informacji

Komisja udostępnia i utrzymuje na publicznie dostępnej stronie internetowej informacje związane z inspekcjami, zatrzymaniami i odmowami dostępu zgodnie z załącznikiem XIII, opierając się na wiedzy fachowej i doświadczeniu zgromadzonych w ramach memorandum paryskiego.

Artykuł 27

Publikacja listy przedsiębiorstw o niskim i bardzo niskim poziomie działalności

Komisja ustanawia i publikuje regularnie na publicznie dostępnej stronie internetowej informacje o przedsiębiorstwach, których poziom działalności, z punktu widzenia profilu ryzyka statku, o którym mowa w załączniku I część 1, uznano w okresie co najmniej 3 miesięcy za niski i bardzo niski.

Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w *art. 31 ust. 2*, zasady wdrożenia niniejszego artykułu, **dopilnowując, aby uwzględniły one wielkość floty użytkowanej przez przedsiębiorstwa żeglugowe, oraz** określając w szczególności sposoby publikacji.

⁽¹⁾ Dz. U. L 332 z 28.12.2000, str. 81. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 28

Zwrot kosztów

1. Jeśli inspekcje, o których mowa w *art. 13 i 14*, potwierdzą lub wykryją braki w stosunku do wymagań określonych w konwencji nakazujących zatrzymanie statku, wszystkie koszty związane z inspekcjami w każdym normalnym okresie obrachunkowym są pokrywane przez właściciela lub armatora statku, lub też ich przedstawiciela w państwie portu.
2. Wszystkimi kosztami związanymi z inspekcjami przeprowadzonymi przez właściwy organ państwa członkowskiego na mocy przepisów *art. 16 i art. 21 ust. 4* obciążony jest właściciel lub armator statku.
3. W przypadku zatrzymania statku wszystkie koszty odnoszące się do zatrzymania w porcie ponosi właściciel lub armator statku.
4. Zatrzymanie nie jest uchylane do czasu, kiedy zostanie wniesiona pełna opłata lub zapewniona zostanie wystarczająca gwarancja zwrotu kosztów.

Artykuł 29

Dane do monitorowania realizacji

Państwa członkowskie dostarczają Komisji informacje wymienione w załączniku XIV w odstępach czasu określonych w tym załączniku.

Artykuł 30

Monitorowanie zgodności i działalności państw członkowskich

W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz w celu monitorowania ogólnego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli przeprowadzanej przez państwo portu zgodnie z *art. 2 lit. b) ppkt (i)* rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 Komisja gromadzi konieczne informacje i przeprowadza wizytacje w państwach członkowskich.

Artykuł 31

Procedura Komitetu

1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) utworzony na mocy *art. 3* rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ⁽¹⁾
2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu stosuje się *art. 5 i 7* decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej *art. 8*.

Okres wskazany w *art. 5 ust. 6* decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, mają zastosowanie *art. 5a ust. 1-4* i *art. 7* decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej *art. 8*

⁽¹⁾ Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 32

Procedura wprowadzania zmian

Komisja:

- a) dostosowuje załączniki, z wyjątkiem załącznika I, tak aby uwzględnić zmiany do wspólnotowego prawodawstwa dotyczącego bezpieczeństwa morskiego i ochrony żeglugi morskiej, które weszły oraz do konwencji, międzynarodowych kodeksów i rezolucji odpowiednich organizacji międzynarodowych i do memorandum paryskiego;
- b) wprowadza zmiany do definicji odnoszących się do konwencji, międzynarodowych kodeksów i rezolucji oraz prawodawstwa wspólnotowego, które są istotne do celów niniejszej dyrektywy.

Środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 31 ust. 2.

Zmiany w międzynarodowych instrumentach, o których mowa w art. 2, mogą zostać wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

Artykuł 33

Przepisy wykonawcze

Podczas ustanawiania przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 3, art. 14 ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 23 ust. 5 i art. 27 zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 i 3, Komisja dokłada szczególnych starań, by przepisy te uwzględniały wiedzę specjalistyczną i doświadczenia zdobyte dzięki systemowi inspekcji we Wspólnocie i w ramach memorandum paryskiego.

Artykuł 34

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają system kar za naruszenie krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy oraz podejmują wszystkie środki niezbędne do zagwarantowania, że takie kary są stosowane. Kary zapewnione w ten sposób są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 35

Przegląd

Komisja dokonuje przeglądu wykonywania niniejszej dyrektywy, **w szczególności w celu ujednolicenia stosowania wspólnotowego systemu inspekcji**, nie później niż 18 miesięcy od dnia ... (*) Przegląd obejmuje, między innymi, wypełnienie całkowitego wspólnotowego zobowiązania inspekcyjnego określonego w art. 5, zbadanie liczby inspektorów kontroli przeprowadzanej przez państwo portu w każdym państwie członkowskim, liczbę przeprowadzonych inspekcji oraz zgodność z rocznym zobowiązaniem inspekcyjnym każdego państwa członkowskiego i wdrożenie art. 7 i 8.

Komisja przekazuje wyniki przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz ustala na podstawie przeglądu, czy należy zaproponować dyrektywę zmieniającą lub dalsze prawodawstwo w tej dziedzinie.

(*) Data, o której mowa 36 ust. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 36

Wykonanie i powiadomienie

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów **artykułów ... i punktów ... załączników ... [jego artykułów lub akapitów oraz punktów załączników, których treść została zmieniona w porównaniu z poprzednią dyrektywą] nie później niż 18 miesięcy po dacie określonej w art. 38. Niezwłocznie przedkładają one Komisji tekst tych przepisów i tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a przepisami niniejszej dyrektywy.**

2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Zawierają one również zapis, że odesłania w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych do dyrektyw uchylonych przez niniejszą dyrektywę są traktowane jak odesłania do niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie określają sposób dokonania takiego odesłania i sformułowania tego zapisu.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

4. Ponadto Komisja na bieżąco powiadamia Parlament Europejski i Radę o postępach w wykonywaniu niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich.

Artykuł 37

Uchylenie

Dyrektywa 95/21/WE zmieniona dyrektywami wymienionymi w części A załącznika XV traci moc z dniem (*), bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w części B załącznika XV.

Odesłania do uchylonej dyrektywy są traktowane jako odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku XVI.

Artykuł 38

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuły ... i punkty ... załączników ... [jego artykuły i akapity oraz punkty załączników, których treść nie została zmieniona w porównaniu z poprzednią dyrektywą] wchodzi w życie dnia ... ().**

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) **Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.**

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 39

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ELEMENTY WSPÓLNOTOWEGO SYSTEMU INSPEKCJI PRZEPROWADZANEJ PRZEZ PAŃSTWO PORTU

(o którym mowa w art. 6)

Wspólnotowy system inspekcji przeprowadzanej przez państwo portu zawiera następujące elementy:

I. Profil ryzyka statku

O profilu ryzyka statku decyduje kombinacja następujących ogólnych i historycznych parametrów:

1. Parametry ogólne

a) Rodzaj statku

Statki pasażerskie, zbiornikowce do przewozu ropy naftowej i substancji chemicznych, zbiornikowce do przewozu gazów skroplonych oraz masowce są uważane za stwarzające większe ryzyko.

b) Wiek statku

Statki starsze niż dwanaście lat są uważane za stwarzające większe zagrożenie.

c) Działalność państwa bandery

(i) Statki podnoszące banderę państwa z wysokim wskaźnikiem zatrzymań w UE i regionie podlegającym memorandum paryskiemu są uważane za stwarzające większe zagrożenie.

(ii) Statki podnoszące banderę państwa z niskim wskaźnikiem zatrzymań w UE i regionie podlegającym memorandum paryskiemu są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie.

(iii) Statki podnoszące banderę państwa, w którym, zgodnie z ramami i procedurami dla dobrowolnego systemu audytu państw członkowskich przez IMO zakończono audyt i, w odpowiednich przypadkach, przedstawiono plan działań naprawczych, są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie. Zaraz po przyjęciu przepisów, o których mowa w art. 10 ust. 3, państwo bandery takiego statku musi udowodnić zgodność z Kodeksem zasad wprowadzania obowiązkowych instrumentów IMO.

d) Uznane organizacje

(i) Statki, którym świadectwa wydały uznane organizacje, posiadające niski lub bardzo niski poziom działalności w stosunku do ich wskaźników zatrzymań w UE i regionie podlegającym memorandum paryskiemu, są uważane za stwarzające większe zagrożenie.

(ii) Statki, którym świadectwa wydały uznane organizacje posiadające wysoki poziom działalności w stosunku do ich wskaźników zatrzymań w UE i regionie podlegającym memorandum paryskiemu, są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie.

(iii) Statki posiadające świadectwa wydane przez uznane organizacje zgodnie z dyrektywą 94/57/WE są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie.

Środa, 24 września 2008 r.

e) Działalność przedsiębiorstwa

- (i) Statki należące do przedsiębiorstwa o niskim lub bardzo niskim poziomie działalności, określonym na podstawie wskaźnika wykazanych braków i zatrzymań w UE oraz w regionie podlegającym memorandum paryskiemu, są uważane za stwarzające większe zagrożenie.
- (ii) Statki należące do przedsiębiorstwa o wysokim poziomie działalności, określonym na podstawie wskaźnika wykazanych braków i zatrzymań w UE oraz w regionie podlegającym memorandum paryskiemu, są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie.

2. Parametry historyczne

- (i) Statki, które zostały zatrzymane więcej niż jeden raz, są uważane za stwarzające większe zagrożenie.
- (ii) Statki, które podczas inspekcji przeprowadzanych w okresie, o którym mowa w załączniku IIa, wykazały mniej braków, niż liczba, o której mowa w załączniku II, są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie
- (iii) Statki, które nie zostały zatrzymane w okresie, o którym mowa w załączniku II, są uważane za stwarzające mniejsze zagrożenie.

Parametry ryzyka, uwzględnia się łącznie, stosując ważenie odzwierciedlające relatywny wpływ każdego parametru na całkowite ryzyko prezentowane przez statek, w taki sposób, aby określić następujące profile ryzyka statku:

- wysokie ryzyko;
- normalne ryzyko;
- niskie ryzyko.

Przy określaniu wymienionych profili ryzyka większy nacisk kładzie się na parametry rodzaju statku, działalność państwa bandery, uznanych organizacji i działalność przedsiębiorstwa.

II. Inspekcja statków

1. Inspekcje okresowe

Inspekcje okresowe są przeprowadzane z uprzednio określoną częstotliwością. Ich częstotliwość jest określana w zależności od profilu ryzyka statku. Odstęp czasu między inspekcjami okresowymi statków o wysokim ryzyku nie przekracza 6 miesięcy. Odstęp czasu między inspekcjami okresowymi statków o innych profilach ryzyka zwiększa się w miarę zmniejszania się ryzyka.

Państwa członkowskie przeprowadzają okresową inspekcję:

- każdego statku o wysokim profilu ryzyka, który nie został poddany inspekcji w porcie UE lub regionu podlegającego memorandum paryskiemu w ciągu ostatnich 6 miesięcy. Statki o wysokim ryzyku kwalifikują się do inspekcji od 5 miesiąca;
- każdego statku o normalnym profilu ryzyka, który nie został poddany inspekcji w porcie UE lub regionu podlegającego memorandum paryskiemu w ciągu ostatnich 12 miesięcy. Statki o normalnym ryzyku kwalifikują się do inspekcji od 10 miesiąca;
- każdego statku o niskim profilu ryzyka, który nie został poddany inspekcji w porcie UE lub regionu podlegającego memorandum paryskiemu w ciągu ostatnich **30 miesięcy**. Statki o niskim ryzyku kwalifikują się do inspekcji od 24 miesiąca.

2. Inspekcje dodatkowe

Statki, w odniesieniu do których zaistniały następujące czynniki nadrzędne lub nieoczekiwane okoliczności, są poddawane inspekcji niezależnie od czasu, który upłynął od ostatniej inspekcji okresowej. O konieczności przeprowadzenia dodatkowej inspekcji ze względu na nieoczekiwane okoliczności decyduje jednak inspektor na podstawie swojej wiedzy specjalistycznej.

2.A. Czynniki nadrzędne

Statki, do których odnoszą się następujące czynniki nadrzędne, są poddawane inspekcji niezależnie od czasu, jaki upłynął od ich ostatniej inspekcji okresowej:

- Statki, które od czasu ostatniej inspekcji w UE lub regionie podlegającym memorandum paryskiemu zostały zawieszane lub wycofane ze swojej klasy ze względów bezpieczeństwa.

Środa, 24 września 2008 r.

- Statki będące przedmiotem sprawozdania lub powiadomienia od innego państwa członkowskiego.
- Statki, których nie można zidentyfikować w bazie danych wyników inspekcji.
- **Statki, które nie wywiązały się z odpowiedniego obowiązku zgłoszenia, o którym mowa w art. 9 niniejszej dyrektywy, w dyrektywie 2000/59/WE, dyrektywie 2002/59/WE i, w stosownych przypadkach, w rozporządzeniu (WE) nr 725/2004.**
- **Statki, które zostały zgłoszone jako posiadające nieusunięte braki, z wyjątkiem statków, których braki musiały zostać usunięte przed wypłynięciem.**
- Statki, które:
 - uczestniczyły w kolizji, osiadły na mieliźnie lub zostały wyrzucone na brzeg w drodze do portu;
 - zostały oskarżone o domniemane złamanie przepisów o wyładowywaniu szkodliwych substancji lub wycieków, lub
 - manewrowały w sposób niekonsekwentny lub niebezpieczny bez zachowania środków wyznaczania dróg morskich przyjętych przez IMO lub praktyk i procedur bezpiecznej żeglugi.

2.B. Nieoczekiwane okoliczności

Statki, do których odnoszą się następujące nieprzewidziane okoliczności, mogą być poddane inspekcji niezależnie od czasu, jaki upłynął od ich ostatniej inspekcji okresowej. Decyzję o przeprowadzeniu dodatkowej inspekcji podejmuje właściwy organ na podstawie swojej wiedzy specjalistycznej.

- Statki, które:
 - były eksploatowane w sposób stanowiący zagrożenie dla ludzi, mienia lub środowiska naturalnego, lub
 - nie przestrzegały zalecenia dla żeglugi przy wejściu na Morze Bałtyckie zawartego w załącznikach do rezolucji IMO MSC.138(76).
- Statki posiadające świadectwa wydane przez byłą uznaną organizację, której od czasu ostatniej inspekcji w Unii Europejskiej lub regionie podlegającym memorandum paryskiemu, wycofano uznanie.
- Statki zgłoszone przez pilotów lub władze lub organy portowe jako prezentujące widoczne anomalie, które mogą zagrozić bezpiecznej żegludze lub które mogłyby stanowić zagrożenie skażeniem środowiska morskiego zgodnie z art. 23 niniejszej dyrektywy.
- Statki, które nie wywiązały się z odpowiedniego obowiązku zgłoszenia, o którym mowa w art. 9 niniejszej dyrektywy, w dyrektywie 2000/59/WE, dyrektywie 2002/59/WE i, w stosownych przypadkach, w rozporządzeniu (WE) 725/2004.
- Statki będące przedmiotem sprawozdania lub skargi zgłoszonych przez kapitana, członka załogi lub inną osobę lub organizację, która jest w uzasadniony sposób zainteresowana bezpieczną eksploatacją statku, warunkami życia i pracy na statku lub zapobieganiem zanieczyszczeniom, o ile dane państwo członkowskie nie uzna sprawozdania za wyraźnie nieuzasadnione.
- Statki, które zostały zatrzymane więcej niż 3 miesiące temu.

Środa, 24 września 2008 r.

- Statki, które zostały zgłoszone jako posiadające nieusunięte braki, z wyjątkiem statków, których braki musiały zostać usunięte w terminie 14 dni od wypłynięcia oraz których braki musiały zostać usunięte przed wypłynięciem.
- Statki, które zostały zgłoszone jako mające problemy z ładunkiem, w szczególności ładunkiem niebezpiecznym lub szkodliwym.
- Statki, które były eksploatowane w sposób stanowiący zagrożenie dla ludzi, mienia lub środowiska naturalnego.
- Statki, co do których otrzymano z wiarygodnego źródła informacje, że ich parametry ryzyka różnią się od tych zarejestrowanych, a przez to ich poziom ryzyka jest wyższy.

3. Schemat wyboru

3.A. Statki o priorytecie I są poddawane inspekcji w następujący sposób:

- a) rozszerzoną inspekcję przeprowadza się na:
 - wszystkich statkach o wysokim profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 6 miesięcy;
 - wszystkich statkach pasażerskich, tankowcach, gazowcach, chemikaliowcach lub masowcach starszych niż 12 lat, o normalnym profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 12 miesięcy;
- b) inspekcję wstępną lub bardziej szczegółową, zależnie od przypadku, przeprowadza się na:
 - wszystkich statkach pasażerskich, tankowcach, gazowcach, chemikaliowcach lub masowcach starszych niż 12 lat, o normalnym profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 12 miesięcy;
- c) w przypadku zajścia czynnika nadrzędnego:
 - bardziej szczegółową lub rozszerzoną inspekcję, zgodnie z fachową opinią inspektora, przeprowadza się na wszystkich statkach o wysokim profilu ryzyka i na wszystkich statkach pasażerskich, tankowcach, gazowcach, chemikaliowcach lub masowcach starszych niż 12 lat;
 - bardziej szczegółową inspekcję przeprowadza się na wszystkich statkach starszych niż 12 lat, innych niż statki pasażerskie, tankowce, gazowce, chemikaliowce lub masowce.

3.B. *Jeśli właściwy organ wybiera statek o priorytecie II do inspekcji, zastosowanie znajduje następujący system wyboru:*

- a) rozszerzoną inspekcję przeprowadza się na:
 - wszystkich statkach o wysokim profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 5 miesięcy;
 - wszystkich statkach pasażerskich, tankowcach, gazowcach, chemikaliowcach lub masowcach starszych niż 12 lat, o normalnym profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 10 miesięcy; lub
 - wszystkich statkach pasażerskich, tankowcach, gazowcach, chemikaliowcach lub masowcach starszych niż 12 lat, o niskim profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 24 miesięcy.
- b) inspekcję wstępną lub bardziej szczegółową, zależnie od przypadku, przeprowadza się na:
 - wszystkich statkach starszych niż 12 lat, innych niż statki pasażerskie, tankowce, gazowce, chemikaliowce lub masowce, o normalnym profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 10 miesięcy; lub
 - wszystkich statkach starszych niż 12 lat, innych niż statki pasażerskie, tankowce, gazowce, chemikaliowce lub masowce, o niskim profilu ryzyka, które nie były poddane inspekcji w ciągu ostatnich 24 miesięcy.

Środa, 24 września 2008 r.

- c) w przypadku zajścia nieprzewidzianych okoliczności:
- bardziej szczegółową lub rozszerzoną inspekcję, zgodnie z fachową opinią inspektora, przeprowadza się na wszystkich statkach o wysokim profilu ryzyka lub wszystkich statkach pasażerskich, tankowcach, gazowcach, chemikaliowcach lub masowcach starszych niż 12 lat;
 - bardziej szczegółową inspekcję przeprowadza się na wszystkich statkach starszych niż 12 lat, innych niż statki pasażerskie, tankowce, gazowce, chemikaliowce lub masowce.

ZAŁĄCZNIK II

ELEMENTY PROFILU RYZYKA STATKU

(o których mowa w art. 10 ust. 2)

Parametry ogólne			Profil				
			Statki o wysokim poziomie ryzyka		Statki o normalnym poziomie ryzyka	Statki o niskim poziomie ryzyka	
Parametry ogólne			Kryteria	Punkty ważone	Kryteria	Kryteria	
1	Rodzaj statku		Chemikaliowiec Gazowiec Tankowiec Masowiec Statek pasażerski	2	Statek o poziomie ryzyka, które nie jest wysokie ani niskie	Wszystkie rodzaje	
2	Wiek statku		Wszystkie rodzaje starsze niż 12 lat	1		W każdym wieku	
3a	Bandera	Czarna, szara i biała lista	Czarna lista — bardzo wysokie ryzyko, wysokie ryzyko, ryzyko średnie do wysokiego	2		Biała lista	
			Czarna lista — średnie ryzyko	1			
3b	Audyt IMO		-	-		Tak	
4a	Uznana organizacja	Działalność	W	-		1	Wysoki poziom
			Ś	-			-
			N	Niski poziom			-
			BN	Bardzo niski poziom			-
4b	Uznana przez UE		-	-		Tak	
5	Przedsiębiorstwo	Działalność	W	-	2	Wysoki poziom	
			Ś	-		-	
			N	Niski poziom		-	
			BN	Bardzo niski poziom		-	
Parametry historyczne							
6	Liczba braków zapisanych podczas każdej inspekcji podczas ostatnich 36 miesięcy	Braki	Nie kwalifikuje się	-		Co najwyżej 5 (i co najmniej jedna inspekcja przeprowadzona podczas ostatnich 36 miesięcy)	
7	Liczba zatrzymań podczas ostatnich 36 miesięcy	Zatrzymania	Co najmniej 2 zatrzymania	1		Nie był zatrzymany	

Statki o wysokim poziomie ryzyka to statki, które spełniają kryteria pozwalające na osiągnięcie co najmniej 5 punktów ważonych.

Statki o niskim poziomie ryzyka spełniają wszystkie kryteria związane z parametrami niskiego ryzyka.

Statki o normalnym poziomie ryzyka nie są statkami o wysokim ani o niskim poziomie ryzyka.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK III

ZGŁOSZENIE

(o którym mowa w art. 9 ust. 1)

Dane, które należy przedstawić zgodnie z art. 9 ust. 1:

Informacje wymienione poniżej przekazuje się władzy lub organowi portowemu lub władzy lub organowi wyznaczonemu do tego celu, przynajmniej na trzy dni przed przewidywanym przybyciem do portu **lub kotwiczniska** lub przed wypłynięciem z poprzedniego portu, w przypadku gdy przewidywany czas rejsu wynosi mniej niż trzy dni:

- a) identyfikacja statku (nazwa, sygnał wywoławczy, numer identyfikacyjny IMO lub numer MMSI);
- b) planowany okres zawinięcia **i lista portów wspólnotowych odwiedzonych kolejno podczas danego rejsu;**
- c) w odniesieniu do zbiornikowców:
 - i) budowa: jednokadłubowa, jednokadłubowa z oddzielnymi zbiornikami balastowymi (SBT), dwukadłubowa,
 - ii) stan zbiorników ładunkowych i balastowych: pełne, puste, nieczynne,
 - iii) ilość i charakter ładunku;
- d) planowane operacje w porcie **lub kotwicznisku** docelowym (ładunek, rozładunek, inne);
- e) **wspólnotowe porty lub kotwiczniska, do których statek kolejno zawija podczas danego rejsu;**
- f) planowane ustawowe inspekcje przeglądowe oraz istotne prace konserwacyjne i naprawcze, które należy przeprowadzić w porcie docelowym;
- g) data ostatniej rozszerzonej inspekcji przeprowadzonej zgodnie z memorandum paryskim.

ZAŁĄCZNIK IV

LISTA ŚWIADECTW I DOKUMENTÓW

(o których mowa w art. 13 ust. 1)

1. Międzynarodowy certyfikat pomiarowy (1969).
2. — Certyfikat bezpieczeństwa statku pasażerskiego,
 - Certyfikat bezpieczeństwa konstrukcji statku towarowego,
 - Certyfikat bezpieczeństwa wyposażenia statku towarowego,
 - Certyfikat bezpieczeństwa urządzeń radiowych statku towarowego,
 - Certyfikat zwolnienia wraz z, w odpowiednich przypadkach, wykazem ładunków,
 - Certyfikat bezpieczeństwa statku towarowego.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Międzynarodowy certyfikat ochrony statku (ISSC).
4. Zapis historii statku (CSR).
5. Międzynarodowy certyfikat zgodności dla przewożenia skroplonych gazów luzem;
Certyfikat zgodności dla przewożenia skroplonych gazów luzem.
6. Międzynarodowy certyfikat zgodności dla przewożenia niebezpiecznych substancji chemicznych luzem;
Certyfikat zgodności dla przewożenia niebezpiecznych substancji chemicznych luzem.
7. Międzynarodowy certyfikat o zapobieganiu zanieczyszczeniom olejami.
8. Międzynarodowy certyfikat o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki przewożące luzem szkodliwe substancje ciekłe.
9. Międzynarodowy certyfikat wolnej burty (1966);
Międzynarodowy certyfikat zwolnienia od wymagań wolnej burty.
10. Książka zapisów olejowych, sekcja I i II.
11. Książka zapisów ładunkowych.
12. Dokument minimalnej bezpiecznej obsady.
13. Świadectwa lub wszelkie inne dokumenty wymagane zgodnie z przepisami konwencji STCW.
14. Świadectwa lekarskie (patrz konwencja MOP nr 73 o badaniu medycznym marynarzy).
15. Wykaz zawierający regulamin pracy na pokładzie statku (konwencja MOP nr 180 i STCW 95).
16. Zapisy godzin pracy i odpoczynku marynarzy (konwencja MOP nr 180).
17. Informacje o stateczności.
18. Kopia dokumentu zgodności i certyfikatu zarządzania bezpieczeństwem wydanych zgodnie z Międzynarodowym kodeksem zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobieganiem zanieczyszczeniu (SOLAS 74, rozdział IX).
19. Świadectwa dotyczące wytrzymałości kadłuba statku i urządzeń maszynowych wydane przez stosowną uznaną organizację (wymagane tylko w przypadkach, kiedy statek utrzymuje klasę w uznanej organizacji).
20. Dokument zgodności ze specjalnymi wymaganiami dla statków przewożących towary niebezpieczne.
21. Certyfikat bezpieczeństwa jednostek szybkich oraz pozwolenie na ich eksploatację.
22. Manifest towarów niebezpiecznych lub wykaz ładunku, lub szczegółowy plan ładunku.
23. Dziennik okrętowy zawierający zapisy testów i ćwiczeń, w tym ćwiczeń związanych z ochroną, oraz dziennik inspekcji i konserwacji środków ratunkowych i przeciwpożarowych oraz ich rozmieszczenia.
24. Certyfikat bezpieczeństwa statku specjalnego.
25. Certyfikat bezpieczeństwa morskiej ruchomej platformy wiertniczej.

Środa, 24 września 2008 r.

26. Dla zbiornikowców do przewozu ropy naftowej - zapis systemu monitorowania i kontroli postępowania z olejami podczas ostatniego rejsu w stanie balastowym.
27. Rozkład alarmów, plan kontroli przeciwpożarowej, a dla statków pasażerskich plan kontroli uszkodzeń statku.
28. Plan zapobiegania rozlewom olejowym.
29. Dokumentacja przeglądów (w przypadku masowców i zbiornikowców do przewozu ropy naftowej).
30. Protokoły z poprzednich inspekcji w ramach kontroli przeprowadzonej przez państwo portu.
31. Dla statków pasażerskich typu ro-ro - informacja o maksymalnym stosunku A/A.
32. Dokument uprawniający do przewozu ziarna luzem.
33. Poradnik mocowania ładunków.
34. Plan postępowania ze śmieciami i książka zapisów śmieciowych.
35. System wspomagania decyzji kapitana dla statków pasażerskich.
36. Plan współpracy w poszukiwaniach i ratownictwie dla statków pasażerskich prowadzących żeglugę liniową.
37. Wykaz ograniczeń eksploatacyjnych dla statków pasażerskich.
38. Instrukcje operacji ładunkowych na masowcu.
39. Plan załadunku i rozładunku dla masowców.
40. Certyfikat ubezpieczenia lub inny dokument zabezpieczenia finansowego od odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami (Międzynarodowa konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami, 1992).
41. Świadectwa wymagane zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/XX/WE z dnia ... dotyczące odpowiedzialności cywilnej i zabezpieczeń finansowych właścicieli statków.
42. **Świadectwa wymagane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/XX/WE z dnia ...[zmieniającą dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków oraz system odpowiedzialności cywilnej i gwarancji finansowych właścicieli statków].**
43. Świadectwo wymagane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr XXXX/2008 [w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morzu i wodach śródlądowych z tytułu wypadków ⁽¹⁾].
44. Międzynarodowy certyfikat o zapobieganiu zanieczyszczeniu powietrza przez silnik.
45. Międzynarodowe świadectwo zapobiegania zanieczyszczeniom ściekami.

⁽¹⁾ Dodanie pkt 41, 42 i 43 uzależnione jest od przyjęcia odpowiednich aktów prawnych zawartych w trzecim pakiecie morskim.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK V

PRZYKŁADY „WYRAŹNYCH POWODÓW”

(o których mowa w art. 13 ust. 3)

- A. Przykłady wyraźnych powodów dla przeprowadzenia bardziej szczegółowej inspekcji
1. Statki wymienione w załączniku I część II sekcja 2A i 2B.
 2. Książka zapisów olejowych nie jest prowadzona właściwie.
 3. Podczas sprawdzania świadectw i innych dokumentów zostały wykryte nieścisłości.
 4. Oznaki wskazujące na to, że członkowie załogi nie są w stanie spełniać wymagań związanych z komunikacją pokładową określonych w art. 17 dyrektywy 2001/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy ⁽¹⁾.
 5. Świadectwo zostało uzyskane w drodze oszustwa lub posiadaczem świadectwa nie jest osoba, której pierwotnie je wystawiono.
 6. Kapitan, oficer lub marynarz na statku posiadają świadectwo wystawione przez państwo, które nie ratyfikowało konwencji STCW.
 7. Dowody wskazujące na to, że prace ładunkowe i inne nie są wykonywane bezpiecznie lub zgodnie z wytycznymi IMO, np. zawartość tlenu w przewodach zasilających zbiorniki ładunkowe gazami obojętnymi przekracza maksymalny dozwolony poziom.
 8. Nieprzedstawienie przez kapitana zbiornikowca do przewozu ropy naftowej zapisów systemu monitorowania i kontroli postępowania z olejami podczas ostatniego rejsu w stanie balastowym.
 9. Brak aktualnego rozkładu alarmów lub fakt, że członkowie załogi nie są świadomi swoich obowiązków w wypadku pożaru lub rozkazu opuszczenia statku.
 10. Wysyłanie fałszywych alarmów o zagrożeniu bez ich właściwego odwołania.
 11. Brak podstawowego wyposażenia lub jego rozmieszczenia wymaganego przez konwencje.
 12. Wysoce niehigieniczne warunki na pokładzie statku.
 13. Dowody uzyskane na podstawie ogólnego wrażenia inspektora i jego spostrzeżeń, że stan kadłuba statku lub jego konstrukcji uległ pogorszeniu lub istnieją poważne braki, które mogą zagrażać integralności konstrukcyjnej statku, jego wodoszczelności lub odporności na czynniki atmosferyczne.
 14. Informacja o tym lub dowód na to, że kapitan lub załoga nie są zaznajomieni z podstawowymi czynnościami dotyczącymi bezpieczeństwa statku lub zapobiegania zanieczyszczeniu, lub że takie czynności nie zostały podjęte.
 15. Brak wykazu zawierającego regulamin pracy na pokładzie statku lub zapisów godzin pracy lub odpoczynku marynarzy.
- B. Przykłady wyraźnych powodów kontroli statku pod względem ochrony
1. Podczas wstępnej inspekcji w ramach kontroli przeprowadzanej przez państwo portu inspektor może zdecydować, że istnieją następujące wyraźne powody dla podjęcia dalszych środków kontroli dotyczących ochrony statku:
 - 1.1. Certyfikat ISSC jest nieważny lub upłynął jego okres ważności
 - 1.2. Poziom ochrony statku jest niższy niż poziom ochrony portu

⁽¹⁾ Dz. U. L 136 z 18.5.2001, str. 17. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

- 1.3. Nie zostały przeprowadzone ćwiczenia związane z ochroną statku
 - 1.4. Zapisy z ostatnich 10 przypadków współpracy statku z portem lub statku z innym statkiem są niekompletne
 - 1.5. Spostrzeżenie lub dowód świadczący o tym, że główni członkowie załogi statku nie potrafią się ze sobą porozumieć
 - 1.6. Uzyskane na podstawie spostrzeżeń dowody, że istnieją poważne braki w ustaleniach dotyczących ochrony
 - 1.7. Informacje uzyskane od stron trzecich, takie jak sprawozdanie dotyczące kwestii ochrony statku lub odnośna skarga
 - 1.8. Statek posiada wydany po raz kolejny z rzędu tymczasowy || ISSC || i według fachowej oceny inspektora jednym z celów, jaki mają statek lub przedsiębiorstwo, występując z wnioskiem o wydanie takiego certyfikatu, jest uniknięcie spełnienia wszystkich wymagań rozdziału XI-2 konwencji SOLAS 74 i części A kodeksu ISPS w czasie przekraczającym okres ważności pierwotnego certyfikatu tymczasowego. W części A kodeksu ISPS są określone okoliczności, w których może zostać wydany certyfikat tymczasowy.
2. Jeżeli inspektor zadecyduje o zaistnieniu wyraźnych powodów opisanych powyżej, natychmiast powiadamia on właściwy organ ds. ochrony (chyba że inspektor jest jednocześnie odpowiednio upoważnionym oficerem ds. ochrony). Właściwy organ ds. ochrony podejmuje wtedy decyzję o dalszych koniecznych środkach kontroli, biorąc pod uwagę poziom ochrony zgodnie z konwencją SOLAS 74 rozdział XI prawidło 9.
 3. Wyraźne powody, inne niż te określone powyżej, należą do kompetencji odpowiednio upoważnionego oficera ds. ochrony.

ZAŁĄCZNIK VI

PROCEDURY KONTROLI STATKÓW

(o których mowa w art. 15 ust. 1)

Załącznik 1 do memorandum paryskiego „Procedury kontroli przeprowadzanej przez państwo portu” (PSCO) i odpowiednie instrukcje wydane przez memorandum paryskie w ich zaktualizowanej wersji:

- Instruction 33/2000/02 Operational Control on Ferry and Passenger ships (*Instrukcja 33/2000/02 Kontrola operacyjna na promach i statkach pasażerskich*),
- Instruction 35/2002/02 Guidelines for the PSCO on Electronic Charts (*Instrukcja 35/2002/02 Wytoczne dla oficera kontroli państwa portu dotyczące map elektronicznych*),
- Instruction 36/2003/08 Guidance for inspection on Working and Living conditions (*Instrukcja 36/2003/08 Wskazówki dotyczące inspekcji warunków pracy i życia*),
- Instruction 37/2004/02 Guidelines in Compliance STCW 78/95 convention as amended (*Instrukcja 37/2004/02 Wytoczne dla oficera kontroli państwa portu dotyczące konwencji STCW 78/95 wraz ze zmianami*),
- Instruction 37/2004/05 Guidelines the inspection of hours of work/rest (*Instrukcja 37/2004/05 Wytoczne dotyczące inspekcji godzin pracy/odpoczynku*),
- Instruction 37/2004/10 Guidelines for Port State Control Officers on Security Aspects (*Instrukcja 37/2004/10 Wytoczne dla oficera kontroli państwa portu dotyczące aspektów związanych z bezpieczeństwem*),
- Instruction 38/2005/02 Guidelines for PSCO's checking a Voyage Data recorder (VDR) (*Instrukcja 38/2005/02 Wytoczne dla oficera kontroli państwa portu dotyczące kontroli rejestratora danych z podróży (VDR)*),
- Instruction 38/2005/05 Guidelines on MARPOL 73/78 Annex I (*Instrukcja 38/2005/05 Wytoczne dotyczące MARPOL, załącznik I*),
- Instruction 38/2005/07 Guidelines on the control of the Condition assessment scheme (CAS) of single hull oil tankers (*Instrukcja 38/2005/07 Wytoczne dotyczące kontroli schematu oceny stanu technicznego (CAS) tankowców jednoposzyciowych*),
- Instruction 39/2006/01 Guidelines for the Port State Control Officer on on the ISM Code (*Instrukcja 39/2006/01 Wytoczne dla oficera kontroli państwa portu dotyczące kodeksu ISM*),
- Instruction 39/2006/02 Guidelines for Port State Control Officers on control of GMDSS (*Instrukcja 39/2006/02 Wytoczne dla oficerów kontroli państwa portu dotyczące kontroli systemu GMDSS*),

Środa, 24 września 2008 r.

- Instruction 39/2006/03 Optimisation of Banning and Notification checklist (*Instrukcja 39/2006/03 Optymalizacja listy kontrolnej dotyczącej zakazów i powiadomień*),
- Instruction 39/2006/10 Guidelines for PSCOs for the examination of ballast tanks and main power failure simulation (black-out test) (*Instrukcja 39/2006/10 Wytoczne dla oficerów kontroli państwa portu dotyczące sprawdzania zbiorników balastowych i symulacji awarii głównego zasilania*),
- Instruction 39/2006/11 Guidance for checking the structure of Bulk Carriers (*Instrukcja 39/2006/11 Wskazówki dotyczące sprawdzania struktury masowców*),
- Instruction 39/2006/12 Code of Good Practice for Port State Control Officers (*Instrukcja 39/2006/12 Kodeks wzorców postępowania dla oficerów kontroli państwa portu*).
- Instruction 40/2007/04 Criteria for the responsibility assessment of Recognized Organisations (RO's) (*Instrukcja 40/2007/04 Kryteria oceny odpowiedzialności uznanych organizacji*),
- Instruction 40/2007/09 Interim Guidelines for Port State Control inspectors for compliance with Annex VI of MARPOL 73/78 (*Instrukcja 40/2007/09 Tymczasowe wytyczne dla inspektorów kontroli państwa portu dotyczące zgodności z załącznikiem VI do konwencji MARPOL 73/78*),

ZAŁĄCZNIK VII

ROZSZERZONA INSPEKCYJA STATKÓW

(o której mowa w art. 14)

Rozszerzona inspekcja dotyczy w szczególności ogólnego stanu następujących obszarów ryzyka:

- dokumentacji
- stanu struktury statku
- stopnia wodoszczelności
- systemów awaryjnych
- łączności radiowej
- obsługi ładunku
- ochrony przeciwpożarowej
- alarmów
- warunków pracy i życia
- sprzętu nawigacyjnego
- urządzeń ratunkowych
- ładunków niebezpiecznych
- urządzeń napędowych i wspomagających
- zapobiegania zanieczyszczeniom.

Ponadto, z zastrzeżeniem praktycznej wykonalności lub jakichkolwiek ograniczeń związanych z bezpieczeństwem ludzi, statku lub portu elementami rozszerzonej inspekcji, rozszerzona inspekcja obejmuje sprawdzenie konkretnych elementów obszarów ryzyka w zależności od rodzaju statku, na którym przeprowadza się inspekcję, zgodnie z art. 14 ust. 3.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK VIII

PRZEPISY DOTYCZĄCE ODMOWY DOSTĘPU
DO PORTÓW W OBRĘBIE WSPÓLNOTY(o których mowa w *art. 16*)

1. Jeżeli warunki opisane w *art. 16 ust. 1* są spełnione, właściwy organ portu, w którym statek zostaje zatrzymany po raz trzeci, informuje na piśmie kapitana statku, że zostanie wydana decyzja o odmowie dostępu, która stanie się skuteczna od momentu opuszczenia portu przez statek, po usunięciu wszystkich braków, które doprowadziły do zatrzymania statku.
2. Właściwy organ przekazuje również kopię decyzji o odmowie dostępu administracji państwa bandery, zainteresowanej uznanej organizacji, innym państwom członkowskim oraz innym sygnatariuszom memorandum paryskiego, Komisji oraz Sekretariatowi memorandum paryskiego. Właściwy organ aktualizuje również bezzwłocznie bazę danych dotyczących inspekcji, wprowadzając informacje dotyczące odmowy dostępu.
3. W celu cofnięcia decyzji o odmowie dostępu właściciel lub armator musi zwrócić się z formalnym wnioskiem do właściwego organu państwa członkowskiego, które wydało decyzję o odmowie dostępu. Do wniosku musi zostać załączony dokument wydany przez administrację państwa bandery, po przeprowadzeniu wizytacji na pokładzie statku przez kontrolera odpowiednio upoważnionego przez administrację państwa bandery, potwierdzający, że statek całkowicie spełnia stosowane postanowienia konwencji. Administracja państwa bandery dostarcza właściwemu organowi dowód na to, że wizytacja na pokładzie statku została przeprowadzona.
4. Po przeprowadzeniu wizytacji na pokładzie statku kontrolera towarzystwa klasyfikacyjnego do wniosku o zniesienie nakazu odmowy dostępu musi również zostać załączony, w odpowiednich przypadkach, dokument wydany przez towarzystwo klasyfikacyjne, które sklasyfikowało statek, potwierdzający zgodność statku z normami danej klasy zastrzeżonymi przez to towarzystwo. Towarzystwo klasyfikacyjne dostarcza właściwemu organowi dowód na to, że wizytacja na pokładzie statku została przeprowadzona.
5. Decyzja o odmowie dostępu może zostać cofnięta wyłącznie po upływie okresu, o którym mowa w *art. 16* niniejszej dyrektywy, oraz po reinspekcji statku w uzgodnionym porcie. Jeżeli uzgodniony port znajduje się w państwie członkowskim, właściwy organ tego państwa może, na wniosek organu, który wydał decyzję o odmowie dostępu, upoważnić statek do wpłynięcia do uzgodnionego portu w celu przeprowadzenia reinspekcji. W takich przypadkach do czasu cofnięcia decyzji o odmowie dostępu w porcie nie powinny odbywać się żadne prace związane z obsługą ładunku.
6. Jeżeli zatrzymanie, które doprowadziło do wydania decyzji o odmowie dostępu, było związane również z brakami w konstrukcji statku organ, który wydał decyzję o odmowie dostępu, może zażądać udostępnienia podczas reinspekcji określonych pomieszczeń, w tym ładowni oraz zbiorników, w celu ich kontroli.
7. Reinspekcja jest przeprowadzana przez organ państwa członkowskiego, który wydał decyzję o odmowie dostępu, lub — za zgodą organu państwa członkowskiego, który wydał decyzję o odmowie dostępu — przez właściwy organ portu przeznaczenia. Właściwy organ może wymagać powiadomienia o reinspekcji na 14 dni przed jej terminem. Państwu członkowskiemu, które wydało decyzję o odmowie dostępu, muszą zostać dostarczone zadowalające dowody, iż statek całkowicie spełnia stosowne wymagania konwencji.
8. Reinspekcja ma zakres inspekcji rozszerzonej i obejmuje co najmniej właściwe pozycje załącznika VII.

Środa, 24 września 2008 r.

9. Wszelkie koszty tej rozszerzonej inspekcji ponosi właściciel lub armator.
10. Jeżeli wyniki rozszerzonej inspekcji zadowolają państwo członkowskie zgodnie z załącznikiem VII, decyzja o odmowie dostępu musi zostać cofnięta, a przedsiębiorstwo, do którego należy statek, musi zostać o tym poinformowane na piśmie.
11. Właściwy organ powiadamia również na piśmie o swojej decyzji administrację państwa bandery, zainteresowane towarzystwo klasyfikacyjne, inne państwa członkowskie, innych sygnatariuszy memorandum paryskiego, Komisję oraz Sekretariat memorandum paryskiego. Właściwy organ aktualizuje również bezzwłocznie bazę danych wyników inspekcji, wprowadzając informacje dotyczące zniesienia nakazu odmowy dostępu.
12. Informacje dotyczące statków, którym odmówiono dostępu do portów w obrębie Wspólnoty, muszą zostać udostępnione w bazie danych wyników inspekcji oraz opublikowane zgodnie z przepisami art. 26 i załącznika XIII.

ZAŁĄCZNIK IX

PROTOKÓŁ Z INSPEKCJI

(o którym mowa w art. 17)

Protokół z inspekcji musi zawierać przynajmniej następujące pozycje.

I. Informacje ogólne

1. Właściwy organ, który sporządził protokół
2. Data i miejsce inspekcji
3. Nazwa statku poddanego inspekcji
4. Bandera
5. Rodzaj statku (zgodnie ze wskazaniem w certyfikacie zarządzania bezpieczeństwem)
6. Numer identyfikacyjny IMO
7. Sygnał wywoławczy
8. Tonaż (gt)
9. Nośność (o ile dotyczy)
10. Rok budowy ustalony na podstawie daty budowy statku podanej na świadectwach bezpieczeństwa statku
11. Towarzystwo lub towarzystwa klasyfikacyjne, a także jakakolwiek inna organizacja, która(-e) wydała(-y) świadectwa klasy statkowi, jeżeli statek takie posiada
12. Uznana organizacja lub uznane organizacje lub jakakolwiek strona, która(-e) wydała statkowi świadectwa w imieniu państwa bandery zgodnie ze stosowanymi konwencjami.
13. Nazwa i adres przedsiębiorstwa, do którego należy statek, lub armatora statku
14. W przypadku statków przewożących płynne lub stałe ładunki masowe nazwisko i adres czarterującego odpowiedzialnego za wybór statku i rodzaj czarteru

Środa, 24 września 2008 r.

15. Ostateczny termin sporządzenia protokołu z inspekcji
16. Wskazanie, że szczegółowe informacje na temat inspekcji lub zatrzymania mogą zostać opublikowane.

II. Informacje dotyczące inspekcji

1. Świadectwa wydane w zastosowaniu właściwych konwencji, organ lub organizacja, które wydały dane świadectwo(-a), z podaniem daty wydania i utraty ważności
2. Części lub elementy statku, które zostały poddane inspekcji (w przypadku bardziej szczegółowej lub rozszerzonej inspekcji)
3. Port i data ostatniego przeglądu pośredniego lub rocznego lub przeglądu w celu odnowienia świadectwa oraz nazwa organizacji, która przeprowadziła przegląd
4. Rodzaj inspekcji (inspekcja, bardziej szczegółowa inspekcja, rozszerzona inspekcja)
5. Charakter braków
6. Podjęte środki.

III. Dodatkowe informacje w przypadku zatrzymania

1. Data wydania nakazu zatrzymania
2. Data zniesienia nakazu zatrzymania
3. Charakter braków uzasadniających nakaz zatrzymania (z odniesieniami do konwencji, o ile dotyczy)
4. Wskazanie, o ile dotyczy, czy uznana organizacja lub jakikolwiek inny organ prywatny, który dokonał odpowiedniego przeglądu, ponosi odpowiedzialność w związku z brakami, które same lub w połączeniu z innymi, doprowadziły do zatrzymania
5. Podjęte środki.

ZAŁĄCZNIK X

KRYTERIA UZASADNIAJĄCE ZATRZYMANIE STATKU

(o których mowa w *art. 19 ust. 3*)

WPROWADZENIE

Przed podjęciem decyzji o tym, czy braki wykryte podczas inspekcji uzasadniają zatrzymanie danego statku, inspektor musi zastosować kryteria podane poniżej w pkt 1 i 2.

W pkt 3 podane są przykłady braków, które same w sobie mogą stanowić uzasadnienie decyzji o zatrzymaniu statku (patrz *art. 19 ust. 4*).

W przypadku gdy podstawą do zatrzymania jest uszkodzenie statku powstałe w rezultacie wypadku podczas rejsu statku do portu, nie wydaje się nakazu zatrzymania, pod warunkiem że:

- a) należycie wypełniono zobowiązania zawarte w prawidło I/11 lit. c) konwencji SOLAS 74 dotyczące powiadomienia administracji państwa bandery, wyznaczonego kontrolera lub uznanej organizacji odpowiedzialnej za wydanie stosownego świadectwa;
- b) przed wejściem do portu kapitan lub właściciel statku przedłożył organowi kontroli przeprowadzanej przez państwo portu szczegółowe informacje o okolicznościach wypadku i zaistniałych uszkodzeniach oraz informację o wymaganym powiadomieniu administracji państwa bandery;

Środa, 24 września 2008 r.

- c) na statku przeprowadzana jest właściwa czynność naprawcza, odpowiadająca wymaganiom organu, oraz
- d) po otrzymaniu informacji o zakończeniu czynności naprawczych organ upewnił się, że braki, które stanowiły zagrożenie bezpieczeństwa, zdrowia lub środowiska naturalnego, zostały usunięte.

1. GŁÓWNE KRYTERIA

Przy wydawaniu fachowej opinii co do tego, czy statek powinien zostać zatrzymany, inspektor musi zastosować następujące kryteria:

Przedział czasowy:

Statki, które nie są wystarczająco bezpieczne, aby wypływać na morze, muszą być zatrzymane przy pierwszej inspekcji bez względu na to, ile czasu statek będzie przebywał w porcie.

Kryterium:

Statek zostaje zatrzymany, jeśli jego braki są wystarczająco poważne, aby konieczna była ponowna wizytacja inspektora w celu upewnienia się, że zostały one usunięte przed ponownym wypłynięciem statku na morze.

Konieczność kolejnej wizytacji inspektora jest miernikiem znaczenia braków. Nie nakłada ona jednak na inspektora takiego zobowiązania w każdym przypadku. Wynika z niej obowiązek sprawdzenia przez upoważniony organ, w taki czy w inny sposób, w miarę możliwości w drodze kolejnej wizytacji, czy braki zostały usunięte przed wypłynięciem z portu.

2. STOSOWANIE GŁÓWNYCH KRYTERIÓW

Przy podejmowaniu decyzji, czy braki wykryte na statku są wystarczająco poważne, aby konieczne było jego zatrzymanie, inspektor musi ocenić, czy:

- 1. statek posiada stosowne i ważne dokumenty;
- 2. statek ma załogę wymaganą zgodnie z określeniem w dokumencie o bezpiecznej obsadzie załogowej.

Podczas inspekcji inspektor musi ponadto ocenić, czy statek lub jego załoga są w stanie:

- 3. bezpiecznie żeglować podczas najbliższego rejsu;
- 4. bezpiecznie obsługiwać, przewozić i monitorować stan ładunku podczas najbliższego rejsu;
- 5. bezpiecznie obsługiwać maszynownię podczas najbliższego rejsu;
- 6. utrzymać prawidłowy napęd i sterowanie podczas najbliższego rejsu;
- 7. skutecznie ugasić pożar w każdej części statku, jeśli zaszłaby taka potrzeba podczas najbliższego rejsu;
- 8. szybko i bezpiecznie opuścić statek oraz przeprowadzić akcję ratowniczą, jeśli zaszłaby taka potrzeba podczas najbliższego rejsu;
- 9. nie dopuścić do zanieczyszczenia środowiska podczas najbliższego rejsu;
- 10. utrzymać właściwą stabilność podczas najbliższego rejsu;
- 11. zachować odpowiednią wodoszczelność na całym statku podczas najbliższego rejsu;
- 12. nawiązać łączność w sytuacjach alarmowych, jeśli zajdzie taka potrzeba, podczas najbliższego rejsu;

Środa, 24 września 2008 r.

13. zapewnić bezpieczne i zdrowe warunki na pokładzie podczas najbliższego rejsu;
14. dostarczyć wszelkich informacji w razie wypadku.

Jeśli odpowiedź na przynajmniej jedno z powyższych pytań jest negatywna przy uwzględnieniu wszystkich wykrytych braków, należy uznać zatrzymanie statku za konieczne. Połączenie braków o mniejszym znaczeniu może również stanowić powód zatrzymania statku.

3. Aby pomóc inspektorom korzystać z podanych wytycznych, poniżej przedstawiono wykaz przykładów braków — pogrupowanych według konwencji lub kodeksów — których charakter jest uznawany za wystarczająco poważny, aby uzasadniać zastosowanie zatrzymania w stosunku do statku. Poniższy wykaz nie jest wyczerpujący.

3.1. Informacje ogólne

Brak ważnych świadectw i dokumentów zgodnie z wymaganiami stosownych aktów. Statki pływające pod banderą państwa, które nie jest stroną odpowiedniej konwencji lub które nie wprowadziło w życie innego stosownego aktu, nie są jednak upoważnione do posiadania świadectw przewidzianych przepisami określonymi w danej konwencji lub innym stosownym akcie. W związku z tym brak wymaganych świadectw nie może sam w sobie stanowić powodu do zatrzymania takiego statku; jednakże stosując klauzulę o «zaprzestaniu bardziej przychylnego traktowania», należy upewnić się o merytorycznej zgodności z wymaganiami przed wypłynięciem statku.

3.2. Zagadnienia związane z SOLAS 74

1. Defekt uniemożliwiający właściwą pracę lub dotyczący napędu lub innych istotnych urządzeń mechanicznych, jak również instalacji elektrycznych.
2. Niedostateczna czystość w maszynowni, nadmierne ilości mieszanek wody oleistej w zęzach, izolacja instalacji rurowej — łącznie z rurami wydechowymi w maszynowni zanieczyszczoną ropą naftową, nieprawidłowa praca zęzowych urządzeń pompujących.
3. Nieprawidłowości w pracy generatora awaryjnego, oświetlenia, akumulatorów i przełączników.
4. Nieprawidłowości w pracy głównego i pomocniczego urządzenia sterującego.
5. Brak, niewystarczająca liczba lub bardzo zły stan osobistych urządzeń ratunkowych, łodzi ratunkowych i urządzeń do wodowania.
6. Brak, niezgodność z normą lub bardzo zły stan: systemu wykrywania ognia, alarmów pożarowych, sprzętu przeciwpożarowego, stałych urządzeń gaśniczych, zaworów wentylacyjnych, zwilżaczy ognia, urządzeń szybko zamykających — w stopniu uniemożliwiającym ich użycie zgodnie z przeznaczeniem.
7. Brak, bardzo zły stan lub nieprawidłowości w działaniu ochrony przeciwpożarowej na pokładzie zbiornikowców.
8. Brak, niezgodność z normą lub bardzo zły stan świateł, kształtów urządzeń sterowniczych lub sygnalizacji dźwiękowej.
9. Brak lub nieprawidłowości w działaniu sprzętu radiowego do celów porozumiewania się w sytuacjach bezpiecznych oraz w niebezpieczeństwie.
10. Brak lub nieprawidłowości w działaniu sprzętu nawigacyjnego, przy uwzględnieniu przepisów prawidła V/16.2 SOLAS 74.
11. Brak uaktualnionych map nawigacyjnych lub innych istotnych stosownych publikacji nautycznych koniecznych podczas zamierzonego rejsu, biorąc pod uwagę, że zatwierdzony system obrazowania elektronicznych map i informacji nawigacyjnych (ECDIS) wykorzystujący urzędowe dane może być stosowany w zastępstwie map.
12. Brak iskrobezpiecznej wentylacji wyciągowej w pompowni ładunkowej

Środa, 24 września 2008 r.

13. Poważne braki w wymaganiach operacyjnych, jak określono w pkt 5.5 załącznika 1 do memorandum paryskiego.
 14. Liczba, skład lub świadectwa załogi nieodpowiadające dokumentowi o bezpiecznej obsadzie załogowej.
 15. Nieprzeprowadzenie programu rozszerzonych badań zgodnie z konwencją SOLAS 74, rozdział XI, правило 2.
- 3.3. Zagadnienia związane z kodeksem IBC
1. Transport materiału niewymienionego w świadectwie zdatności lub brakujące informacje dotyczące ładunku.
 2. Brak lub uszkodzenie wysokociśnieniowych urządzeń zabezpieczających.
 3. Instalacje elektryczne nie są samoistnie bezpieczne lub są niezgodne z wymaganiami kodeksu.
 4. Źródła zapłonu w niebezpiecznych miejscach.
 5. Niedopełnienie wymagań specjalnych.
 6. Przekroczenie maksymalnej dozwolonej ilości ładunku na jeden zbiornik.
 7. Niewystarczające zabezpieczenie materiałów wrażliwych przed wysokimi temperaturami.
- 3.4. Zagadnienia związane z kodeksem IGC
1. Transport materiału niewymienionego w świadectwie zdatności lub brakujące informacje dotyczące ładunku.
 2. Brakujące urządzenia zamykające dla pomieszczeń mieszkalnych lub pomieszczeń usługowych.
 3. Niegazoszczelna gródź.
 4. Uszkodzone śluzy powietrzne.
 5. Brakujące lub uszkodzone zawory szybko zamykające.
 6. Brakujące lub uszkodzone zawory bezpieczeństwa.
 7. Instalacje elektryczne nie są samoistnie bezpieczne lub są niezgodne z wymaganiami kodeksu.
 8. Niedziałające wentylatory w części ładunkowej.
 9. Niedziałające alarmowe wskaźniki ciśnienia na zbiornikach ładunkowych.
 10. Uszkodzone urządzenie do wykrywania gazów lub urządzenie do wykrywania gazów toksycznych.
 11. Transport substancji podlegających zatrzymaniu bez ważnego świadectwa inhibicyjnego.
- 3.5. Zagadnienia związane z konwencją o liniach ładunkowych
1. Znaczne obszary zniszczenia lub skorodowania lub wżery korozyjne w poszyciu stalowym i związanych z nim usztywnieniach na pokładach i w kadłubie, wywierające wpływ na zdatność żeglugową lub zdolność zabierania ładunków lokalnych, o ile nie zostały przeprowadzone prawidłowe naprawy tymczasowe na potrzeby rejsu do portu napraw stałych.
 2. Zarejestrowany przypadek niewystarczającej stabilności.
 3. Brak wystarczających i solidnych informacji w zatwierdzonej formie, które pozwalałyby kapitanowi w sposób szybki i prosty zorganizować ładowanie i balastowanie statku w taki sposób, że na wszystkich etapach rejsu i w różnych warunkach zostaje zachowany bezpieczny margines stabilności oraz że nie dochodzi do żadnych niedopuszczalnych obciążeń konstrukcji statku.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Brak, bardzo zły stan lub uszkodzenie urządzeń zamykających, urządzeń zamykających luk i drzwi wodoszczelnych.
 5. Przeciążenie.
 6. Brak znaku zanurzenia lub znak zanurzenia niemożliwy do odczytania.
- 3.6. Zagadnienia związane z konwencją Marpol, załącznik I
1. Brak, bardzo zły stan lub nieprawidłowości działania sprzętu filtrującego wody zaolejone, systemów monitorowania i kontroli wyładowania ropy lub sygnalizacji przekroczenia 15 ppm zaolejenia.
 2. Pozostająca objętość zbiornika resztkowego lub odstojnika błota defekosaturacyjnego niewystarczająca na zamierzony odcinek rejsu.
 3. Niedostępna książka zapisów olejowych.
 4. Wstawiona bez zezwolenia przegroda wyładowania.
 5. Brak dokumentu sprawozdania z przeglądu lub jego niezgodność z prawidłem 13G ust. 3 lit. b) Konwencji Marpol 73/78.
- 3.7. Zagadnienia związane z konwencją Marpol 73/78, załącznik II
1. Brak podręcznika P&A.
 2. Ładunek nie jest określony według kategorii.
 3. Nie można uzyskać księgi rejestracji ładunku.
 4. Transport substancji olejopodobnych bez dopełnienia wymogów lub bez odpowiednio poprawionego świadectwa.
 5. Wstawiona bez zezwolenia przegroda wyładowania.
- 3.8. Zagadnienia związane z konwencją Marpol 73/78, załącznik V
1. Brak planu gospodarowania odpadami.
 2. Nie można uzyskać książki zapisów odpadów powstających na statku.
 3. Załoga statku nie zna wymagań planu gospodarowania odpadami dotyczących usuwania i wyładowywania odpadów.
- 3.9. Zagadnienia związane z konwencją STCW i dyrektywą 2001/25/WE
1. Nieprzedstawienie przez marynarzy świadectwa, dowodu posiadania właściwego świadectwa, posiadania ważnego zezwolenia lub przedstawienia udokumentowanego dowodu, że do administracji państwa bandery złożono wniosek o potwierdzenie.
 2. Dowód, że świadectwo zostało uzyskane w drodze oszustwa lub posiadaczem świadectwa nie jest osoba, której pierwotnie je wystawiono.
 3. Niespełnienie stosownych wymagań administracji państwa bandery w odniesieniu do bezpiecznej obsady załogowej.
 4. Brak organizacji wachty nawigacyjnej lub maszynowej spełniającej wymagania wyznaczone dla danego statku przez administrację państwa bandery.
 5. Nieobecność na wachcie osoby wykwalifikowanej do obsługi sprzętu niezbędnego do bezpiecznej żeglugi, łączności radiowej lub zapobiegania zanieczyszczeniom środowiska morskiego.
 6. Nieprzedstawienie dowodu biegłości zawodowej w obowiązkach powierzonych marynarzom dla bezpieczeństwa statku i zapobiegania zanieczyszczeniom.
 7. Niezdolność do wystawienia na pierwszej wachcie na początku rejsu oraz na następnych wachtach osób, które są dostatecznie wypoczęte oraz zdolne do wykonywania obowiązków.

Środa, 24 września 2008 r.

3.10. Zagadnienia związane z konwencjami MOP

1. Niewystarczające zapasy żywnościowe na odcinek rejsu do następnego portu.
2. Niewystarczające zapasy wody pitnej na odcinek rejsu do następnego portu.
3. Wysoce niehigieniczne warunki na pokładzie.
4. Brak ogrzewania w pomieszczeniach mieszkalnych na statku pływającym w rejonach, gdzie mogą występować bardzo niskie temperatury.
5. 5 Niedostateczna wentylacja w pomieszczeniach mieszkalnych na statku.
6. Znaczne nagromadzenie odpadów, zablokowanie sprzętem lub ładunkiem lub inna niebezpieczna sytuacja w korytarzach i pomieszczeniach mieszkalnych.
7. Wyraźne dowody wskazujące na to, że zmęczenie wpływa na efektywność pracy personelu wachtowego i innych osób pełniących obowiązki na pierwszej wachcie lub na następnych wachtach.

3.11. Zagadnienia, które nie stanowią podstawy zatrzymania, ale przy których należy np. wstrzymać prace związane z obsługą ładunku

Nieprawidłowości pracy (lub utrzymania) systemu gazu obojętnego lub urządzeń związanych z ładunkiem są uznawane za wystarczające powody dla wstrzymania prac związanych z obsługą ładunku.

ZAŁĄCZNIK XI

MINIMALNE KRYTERIA DLA INSPEKTORÓW

(o których mowa w art. 22 ust. 1 i 5)

1. Inspektorzy muszą posiadać odpowiednią wiedzę teoretyczną oraz doświadczenie praktyczne dotyczące statków i ich obsługi. Muszą być w stanie wykonywać przepisy konwencji oraz stosowne procedury dotyczące kontroli przeprowadzanej przez państwo portu. Wiedza ta oraz kompetencje w zakresie wykonywania międzynarodowych oraz wspólnotowych przepisów muszą zostać uzyskane w drodze udokumentowanych programów szkoleniowych.
2. Inspektorzy muszą spełniać przynajmniej jeden z poniższych warunków:
 - a) mieć odpowiednie kwalifikacje uzyskane w instytucji morskiej lub żeglugowej oraz stosowne doświadczenie zdobyte na morzu jako dyplomowany oficer na statku posiadający obecnie lub w przeszłości ważne świadectwo kwalifikacyjne zgodnie z konwencją STCW II/2 lub III/2; bez ograniczeń dotyczących obszaru działania, mocy napędowej lub tonażu lub
 - b) uprzednio zdać uznany przez właściwy organ egzamin na inżyniera budowy okrętów, inżyniera mechanika lub inżyniera w dziedzinach związanych z żeglugą morską i mieć przynajmniej 5 lat doświadczenia zawodowego w tym zakresie, lub
 - c) posiadać odpowiedni dyplom ukończenia studiów wyższych lub inny równoważny dyplom oraz odbyć odpowiednie szkolenie i uzyskać kwalifikacje jako inspektor ds. bezpieczeństwa statku.
3. Inspektor musi:
 - uprzednio przepracować przynajmniej jeden rok jako inspektor państwa bandery zajmujący się badaniem i wydawaniem świadectw zgodnie z konwencjami lub zaangażowany w monitorowanie działalności uznanych organizacji, którym powierzono zadania ustawowe lub
 - uzyskać równoważny poziom kompetencji dzięki ukończeniu przynajmniej rocznego szkolenia w terenie polegającego na obserwowaniu kontroli przeprowadzanych przez państwo portu pod kierunkiem doświadczonych oficerów kontroli państwa portu.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Inspektorzy wymienieni w pkt 2 lit. a) muszą mieć przynajmniej pięcioletnie doświadczenie w służbie morskiej obejmujące okresy służby morskiej jako oficerowie, odpowiednio, w części pokładowej lub maszynowej, lub jako inspektorzy państwa bandery, lub jako asystenci inspektora państwa portu. Takie doświadczenie obejmuje co najmniej dwuletni okres służby morskiej w charakterze oficera pokładowego lub maszynowego.
5. Inspektorzy muszą posiadać umiejętność porozumiewania się ustnego i pisemnego z marynarzami w języku powszechnie używanym podczas żeglugi.
6. Inspektorzy niespełniający powyższych kryteriów są również akceptowani, jeśli są zatrudnieni przez właściwy organ państwa członkowskiego przy kontroli przeprowadzanej przez państwo portu w dniu przyjęcia niniejszej dyrektywy.
7. W przypadku gdy w państwie członkowskim inspekcje, o których mowa w *art. 15 ust. 1 i ust. 2*, są przeprowadzane przez inspektorów kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, inspektorzy ci muszą posiadać odpowiednie kwalifikacje obejmujące wystarczającą teoretyczną i praktyczną wiedzę z zakresu ochrony morskiej. Na odpowiednie kwalifikacje składają się:
 - a) dobra znajomość zagadnień związanych z ochroną żeglugi i portów oraz ich zastosowania w odniesieniu do badanych działań;
 - b) dobra wiedza praktyczna w zakresie technologii i technik związanych z ochroną;
 - c) wiedza na temat zasad, procedur i technik prowadzenia inspekcji;
 - d) wiedza praktyczna w zakresie badanych czynności.

ZAŁĄCZNIK XII

FUNKCJE BAZY DANYCH WYNIKÓW INSPEKCJI

(o których mowa w *art. 24 ust.1*)

1. Baza danych wyników inspekcji umożliwia co najmniej:
 - dodawanie danych dotyczących inspekcji pochodzących z państw członkowskich i wszystkich państw będących stronami memorandum paryskiego;
 - zapewnianie danych dotyczących profilu ryzyka statków oraz statków kwalifikujących się do inspekcji;
 - wyznaczanie zobowiązań inspekcyjnych każdego państwa członkowskiego;
 - ustalenie białej oraz szarej i czarnej listy państw bandery, o których mowa w *art. 16 ust. 1*;
 - zapewnianie danych dotyczących działalności przedsiębiorstw;
 - określanie elementów obszarów ryzyka, które należy sprawdzać podczas każdej inspekcji.
2. Baza danych wyników inspekcji może być dostosowywana zgodnie z postępem technicznym oraz w celu połączenia z innymi wspólnotowymi bazami danych dotyczących bezpieczeństwa morskiego, w tym SafeSeaNet, która zapewnia dane dotyczące rzeczywistych zawinięć statków do portów państw członkowskich, oraz w odpowiednich przypadkach ze stosownymi krajowymi systemami informacyjnymi.
3. Należy utworzyć hiperłącze z bazą danych wyników inspekcji do systemu informacyjnego Equasis. Państwa członkowskie zachęcają inspektorów do korzystania z publicznych i prywatnych baz danych dotyczących inspekcji statków, dostępnych za pośrednictwem systemu informacyjnego Equasis.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK XIII

PUBLIKOWANIE INFORMACJI DOTYCZĄCYCH INSPEKCJI, ZATRZYMAŃ ORAZ ODMÓW DOSTĘPU
W PORTACH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

(o którym mowa w art. 26)

1. Informacje publikowane zgodnie z art. 26 muszą zawierać:
 - a) nazwę statku,
 - b) numer identyfikacyjny nadany przez IMO,
 - c) rodzaj statku,
 - d) tonaż (gt),
 - e) rok budowy ustalony na podstawie daty budowy statku podanej na świadectwach bezpieczeństwa statku,
 - f) nazwę i adres przedsiębiorstwa, do którego statek należy,
 - g) w przypadku statków przewożących płynne lub stałe ładunki masowe nazwę i adres przedsiębiorstwa czarterującego odpowiedzialnego za wybór statku i rodzaj czarteru,
 - h) państwo bandery,
 - i) świadectwa klasy i świadectwa ustawowe, wydane zgodnie z odpowiednimi konwencjami, oraz organ lub organizację, które wydały każde z tych świadectw, łącznie z datą wydania i datą utraty ważności,
 - j) port i datę ostatniego przeglądu pośredniego lub rocznego w przypadku świadectw wymienionych w lit. i) oraz nazwę organu, który przeprowadził przegląd, lub organizacji, która go przeprowadziła,
 - k) datę, państwo, port zatrzymania,
2. W odniesieniu do statków, które zatrzymano, informacje opublikowane zgodnie z art. 26, muszą również zawierać
 - a) liczbę zatrzymań w ciągu ostatnich 36 miesięcy,
 - b) datę zniesienia zatrzymania,
 - c) czas trwania zatrzymania, w dniach,
 - d) przyczyny zatrzymania, przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny,
 - e) wskazanie, we właściwym przypadku, czy uznana organizacja, która dokonała przeglądu, ponosi odpowiedzialność w związku z brakami, które — same lub w połączeniu z innymi — doprowadziły do zatrzymania,
 - f) opis podjętych środków, w przypadku gdy statek dostał pozwolenie na udanie się do najbliższej właściwej stoczni remontowej,
 - g) jeżeli statkowi odmówiono dostępu do któregośkolwiek z portów we Wspólnocie, przyczyny takiego działania przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK XIV

DANE DOSTARCZANE W KONTEKŚCIE MONITOROWANIA REALIZACJI

(o których mowa w art. 29)

1. Każdego roku państwa członkowskie muszą dostarczyć Komisji następujące dane dotyczące poprzedniego roku najpóźniej do dnia 1 kwietnia.

1.1. Liczba inspektorów działających w ich imieniu w ramach kontroli przeprowadzanej przez państwo portu.

Informacje te muszą być przekazywane Komisji przy użyciu następującej tabeli wzorcowej ⁽¹⁾ ⁽²⁾

Port/obszar	Liczba inspektorów zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin (A)	Liczba inspektorów zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin (B)	Przeliczenie (B) na pełny wymiar godzin (C)	Ogółem (A+C)
Port X /lub Obszar X				
Port Y /lub Obszar Y				
OGÓŁEM				

⁽¹⁾ W przypadku gdy inspekcje przeprowadzone w kontekście kontroli przeprowadzanej przez państwo portu stanowią jedynie część pracy inspektorów, całkowita liczba inspektorów musi zostać przeliczona na liczbę odpowiadającą inspektorom pracującym w pełnym wymiarze godzin. W przypadku gdy ten sam inspektor pracuje w więcej niż jednym porcie lub obszarze geograficznym, obowiązujący ekwiwalent czasowy musi zostać obliczony w każdym porcie.

⁽²⁾ Niniejsze informacje muszą być dostarczane na szczeblu krajowym oraz dla każdego portu zainteresowanego państwa członkowskiego. Do celów niniejszego załącznika port oznacza pojedynczy port lub obszar geograficzny obsługiwany przez inspektora lub grupę inspektorów, obejmujący kilka pojedynczych portów, we właściwych przypadkach.

1.2. Całkowita liczba pojedynczych statków, które wpłynęły do ich portów na szczeblu krajowym. Liczba ta odpowiada liczbie statków objętych dyrektywą, które wpłynęły do ich portów na szczeblu krajowym, policzonych tylko jeden raz.

2. Państwa członkowskie muszą:

a) dostarczać Komisji raz na sześć miesięcy wykaz zawinięć do portu pojedynczych statków innych niż regularne pasażerskie i towarowe połączenia promowe, które wpłynęły do ich portów lub które zgłosiły władzom lub organom portu swoje przybycie na kotwicowisko, wraz z numerem identyfikacyjnym statku nadanym przez IMO, datą przybycia oraz portem dla każdego ruchu statku. Wykaz ten jest przekazywany w formie arkusza kalkulacyjnego umożliwiającego automatyczne wyszukiwanie i przetwarzanie wyżej wymienionych informacji. Wykaz ten jest dostarczany w terminie czterech miesięcy od końca okresu, do którego odnoszą się dane,

oraz

b) dostarczać Komisji oddzielne wykazy regularnych pasażerskich połączeń promowych oraz regularnych towarowych usług promowych, o których mowa w lit. a), nie później niż sześć miesięcy po wdrożeniu niniejszej dyrektywy, a następnie za każdym razem, gdy następują zmiany w takich połączeniach. Wykaz taki zawiera, w odniesieniu do każdego statku, numer identyfikacyjny statku nadany przez IMO, jego nazwę oraz trasę, na której pływa. Wykaz ten jest przekazywany w formie arkusza kalkulacyjnego umożliwiającego automatyczne wyszukiwanie i przetwarzanie wyżej wymienionych informacji.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK XV

SEKCJA A

UCHYLONA DYREKTYWA ORAZ JEJ KOLEJNE ZMIANY

(o których mowa w art. 37)

Dyrektywa Rady 95/21/WE	(Dz. U. L 157 z 7.7.1995, str. 1)
Dyrektywa Rady 98/25/WE	(Dz. U. L 133 z 7.5.1998, str. 19)
Dyrektywa Komisji 98/42/WE	(Dz. U. L 184 z 27.6.1998, str. 40)
Dyrektywa Komisji 1999/97/WE	(Dz. U. L 331 z 23.12.1999, str. 67)
Dyrektywa 2001/106/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	(Dz. U. L 19 z 22.1.2002, str. 17)
Dyrektywa 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	(Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 53)
	Tylko art. 4

SEKCJA B

WYKAZ TERMINÓW TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(o których mowa w art. 37)

Dyrektywa	Termin transpozycji
Dyrektywa 95/21/WE	30 czerwca 1996 r.
Dyrektywa 98/25/WE	30 czerwca 1998 r.
Dyrektywa 98/42/WE	30 września 1998 r.
Dyrektywa 1999/97/WE	13 grudnia 2000 r.
Dyrektywa 2001/106/WE	22 lipca 2003 r.
Dyrektywa 2002/84/WE	23 listopada 2003 r.

ZAŁĄCZNIK XVI

TABELA KORELACJI

(o której mowa w art. 37)

Dyrektywa 95/21/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1 część wprowadzająca	Artykuł 1 część wprowadzająca
Artykuł 1 tiret pierwsze	Artykuł 1 lit. a)
Artykuł 1 tiret drugie	Artykuł 1 lit. b)
-	Artykuł 1 lit. c)
Artykuł 2 część wprowadzająca	Artykuł 2 część wprowadzająca
Artykuł 2 ust. 1 część wprowadzająca	Artykuł 2 ust. 1 część wprowadzająca
Artykuł 2 ust. 1 tiret pierwsze	Artykuł 2 ust. 1 lit. a)
Artykuł 2 ust. 1 tiret drugie	Artykuł 2 ust. 1 lit. b)
Artykuł 2 ust. 1 tiret trzecie	Artykuł 2 ust. 1 lit. c)
Artykuł 2 ust. 1 tiret czwarte	Artykuł 2 ust. 1 lit. d)
Artykuł 2 ust. 1 tiret piąte	Artykuł 2 ust. 1 lit. e)
Artykuł 2 ust. 1 tiret szóste	Artykuł 2 ust. 1 lit. f)
Artykuł 2 ust. 1 tiret siódme	Artykuł 2 ust. 1 lit. g)
Artykuł 2 ust. 1 ostatnie zdanie	-
Artykuł 2 ust. 2	Artykuł 2 ust. 2
-	Artykuł 2 ust. 3
-	Artykuł 2 ust. 4
-	Artykuł 2 ust. 5
Artykuł 2 ust. 3	Artykuł 2 ust. 6
Artykuł 2 ust. 4	-
-	Artykuł 2 ust. 7
-	Artykuł 2 ust. 8
Artykuł 2 ust. 5	Artykuł 2 ust. 9
-	Artykuł 2 ust. 10
-	Artykuł 2 ust. 11

Środa, 24 września 2008 r.

Dyrektywa 95/21/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 2 ust. 6	Artykuł 2 ust. 12
Artykuł 2 ust. 7	Artykuł 2 ust. 13
Artykuł 2 ust. 8	Artykuł 2 ust. 14
-	Artykuł 2 ust. 15
Artykuł 2 ust. 9	Artykuł 2 ust. 16
-	Artykuł 2 ust. 17
Artykuł 2 ust. 10	Artykuł 2 ust. 18
-	Artykuł 2 ust. 19
-	Artykuł 2 ust. 20
-	Artykuł 2 ust. 21
-	Artykuł 2 ust. 22
-	Artykuł 2 ust. 23
-	Artykuł 2 ust. 24
Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy, tiret pierwsze	Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy,
Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy, tiret drugie	Artykuł 3 ust. 1 akapit drugi
-	Artykuł 3 ust. 1 akapit trzeci
Artykuł 3 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 3 ust. 1 akapit czwarty
-	Artykuł 3 ust. 1 akapit piąty
Artykuł 3 ust. 2 do 4	Artykuł 3 ust. 2 do 4
-	Artykuł 4 ust. 1
Artykuł 4	Artykuł 4 ust. 2
Artykuł 5	-
-	Artykuł 6
-	Artykuł 7
-	Artykuł 8
-	Artykuł 9
-	Artykuł 10
-	Artykuł 11
-	Artykuł 12
Artykuł 6 ust. 1 część wprowadzająca	-
-	Artykuł 13 ust. 1, część wprowadzająca
Artykuł 6 ust. 1 lit. a)	Artykuł 13 ust. 1 lit. a)
-	Artykuł 13 ust. 1 lit. b)
Artykuł 6 ust. 1 lit. b)	Artykuł 13 ust. 1 lit. c)
Artykuł 6 ust. 2	-
-	Artykuł 13 ust. 2
Artykuł 6 ust. 3	Artykuł 13 ust. 3
Artykuł 6 ust. 4	-
Artykuł 7	-
Artykuł 7a	-
Artykuł 7b	-
-	Artykuł 14
-	Artykuł 15
-	Artykuł 16
Artykuł 8	Artykuł 17
-	Artykuł 18
Artykuł 9 ust. 1 i 2	Artykuł 19 ust. 1 i 2
Artykuł 9 ust. 3, zdanie pierwsze	Artykuł 19 ust. 3
Artykuł 9 ust. 3 zdania od 2 do 4	Artykuł 19 ust. 4
Artykuł 9 ust. 4 do 7	Artykuł 19 ust. 5 do 8
-	Artykuł 19 ust. 9
Artykuł 9a	-
Artykuł 10 ust. 1 do 3	Artykuł 20 ust. 1 do 3
-	Artykuł 20 ust. 4
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 21 ust. 1
-	Artykuł 21 ust. 2
Artykuł 11 ust. 2	Artykuł 21 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 11 ust. 3 akapit pierwszy	-
Artykuł 11 ust. 3 akapit drugi	Artykuł 21 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 11 ust. 4 do 6	Artykuł 22 ust. 4 do 6
Artykuł 12 ust. 1 do 3	Artykuł 22 ust. 1 do 3

Środa, 24 września 2008 r.

Dyrektywa 95/21/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 12 ust. 4	Artykuł 22 ust. 4
-	Artykuł 22 ust. 5 do 7
Artykuł 13 ust. 1 do 2	Artykuł 23 ust. 1 do 2
-	Artykuł 23 ust. 3 do 5
Artykuł 14	-
Artykuł 15	-
-	Artykuł 24
-	Artykuł 25
-	Artykuł 26
-	Artykuł 27
Artykuł 16 ust. 1 i 2	Artykuł 28 ust. 1 i 2
Artykuł 16 ust. 2a	Artykuł 28 ust. 3
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 28 ust. 4
Artykuł 17	Artykuł 29
-	Artykuł 30
Artykuł 18	Artykuł 31
Artykuł 19	Artykuł 32
-	Artykuł 33
Artykuł 19a	Artykuł 34
-	Artykuł 35
Artykuł 20	Artykuł 36
-	Artykuł 37
Artykuł 21	Artykuł 38
Artykuł 22	Artykuł 39
Załącznik I	-
-	Załącznik I
-	Załącznik II
-	Załącznik III
Załącznik II	Załącznik IV
Załącznik III	Załącznik V
Załącznik IV	Załącznik VI
Załącznik V	Załącznik VII
Załącznik VI	Załącznik X
Załącznik VII	Załącznik XI
-	Załącznik XII
Załącznik VIII	Załącznik XIII
Załącznik IX	Załącznik IX
Załącznik X	Załącznik XIV
Załącznik XI	Załącznik VIII
Załącznik XII	-
-	Załącznik XV
-	Załącznik XV

Środa, 24 września 2008 r.

Organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie) *II**

P6_TA(2008)0447

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (przekształcenie) (5724/2/2008 — C6-0222/2008 — 2005/0237A(COD))

(2010/C 8 E/43)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5724/2/2008 — C6-0222/2008) ⁽¹⁾,
- uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2005)0587),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 traktatu WE,
- uwzględniając art. 62 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0331/2008),

1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 11.

⁽²⁾ Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 632.

P6_TC2-COD(2005)0237A

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz. U. C 318 z 23.12.2006, str. 195.

Środa, 24 września 2008 r.

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 94/57/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich ⁽³⁾ została kilkakrotnie zasadniczo zmieniona. Z uwagi na to, że mają zostać wprowadzone dalsze zmiany, należy dokonać przekształcenia dyrektywy w celu zwiększenia jej przejrzystości.
- (2) Ze względu na charakter przepisów dyrektywy 94/57/WE właściwym wydaje się przekształcenie jej przepisów w dwa różne wspólnotowe instrumenty prawne, a mianowicie dyrektywę i rozporządzenie.
- (3) W swojej rezolucji z dnia 8 czerwca 1993 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa na morzu ⁽⁴⁾ Rada wyznaczyła jako cel usunięcie z wód terytorialnych Wspólnoty wszystkich statków niespełniających odpowiednich wymogów, a także przyznała pierwszeństwo wspólnotowemu działaniu zmierzającemu do zapewnienia skutecznego i jednolitego wprowadzania w życie przepisów prawa międzynarodowego poprzez opracowanie wspólnych norm dotyczących towarzystw klasyfikacyjnych, **określonych jako organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach (zwane dalej „uznanymi organizacjami”)**.
- (4) Do zwiększania bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczaniu mórz może skutecznie przyczynić się ściśle stosowanie się do międzynarodowych konwencji, kodeksów i rezolucji, w połączeniu ze wspieraniem swobody świadczenia usług.
- (5) Za kontrolę zgodności statków z jednolitymi międzynarodowymi normami w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczaniu mórz odpowiedzialne są państwa bandery i portu.
- (6) Państwa członkowskie są odpowiedzialne za wydawanie międzynarodowych certyfikatów w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczaniu mórz na mocy takich konwencji jak Międzynarodowa konwencja o bezpieczeństwie życia na morzu (Konwencja SOLAS 74) z dnia 1 listopada 1974 r., Międzynarodowa konwencja o liniach ładunkowych z 5 kwietnia 1966 r. oraz Międzynarodowa konwencja o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 2 listopada 1973 r. (Konwencja MARPOL), a także za wprowadzenie w życie tych konwencji.
- (7) Zgodnie z tymi konwencjami wszystkie państwa członkowskie mogą, w różnym zakresie, upoważniać uznane organizacje do poświadczania takiej zgodności i mogą zlecić wydawanie określonych certyfikatów w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniom.
- (8) W skali światowej wiele **uznanych organizacji** nie zapewnia właściwej realizacji przepisów dotyczących bezpieczeństwa na morzu ani **odpowiedniej** wiarygodności, gdy działają w imieniu administracji krajowych, ponieważ nie dysponują odpowiednimi strukturami, ani doświadczeniem gwarantującym ich wiarygodność i zdolność do wykonywania swoich **zadań** w sposób wysoce profesjonalny.
- (9) **Ponadto te uznane organizacje** określają i wdrażają reguły dotyczące projektowania, budowy, utrzymania i inspekcji statków oraz spoczywa na nich obowiązek przeprowadzania inspekcji statków w imieniu państw bandery i poświadczania, że statki te spełniają wymogi międzynarodowych konwencji w zakresie wydawania odpowiednich certyfikatów. Aby mogły one w zadawalający sposób wypełniać ten obowiązek, muszą to być organizacje całkowicie niezależne posiadające wysoce wyspecjalizowane kompetencje techniczne i rygorystyczne systemy zarządzania jakością.
- (10) **Uznane organizacje** dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach powinny mieć możliwość oferowania swoich usług w całej Wspólnocie i konkurowania ze sobą, oferując równoważne poziomy bezpieczeństwa i ochrony środowiska. Należy zatem w jednolity sposób wprowadzić i stosować konieczne standardy zawodowe w całej Wspólnocie.

⁽¹⁾ Dz. U. C 229 z 22.9.2006, str. 38.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 632), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2008 r. (Dz. U. C 184 E z 22.7.2008, str. 11) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽³⁾ Dz. U. L 319 z 12.12.1994, str. 20. ||

⁽⁴⁾ Dz. U. C 271 z 7.10.1993, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

- (11) Wydanie certyfikatu bezpieczeństwa radiowego statku towarowego można powierzyć organizacjom prywatnym dysponującym dostateczną wiedzą fachową i wykwalifikowanym personelem.
- (12) Państwo członkowskie może ograniczyć liczbę uznanych organizacji, którym udziela upoważnienia w zależności od jego potrzeb, w oparciu o obiektywne i przejrzyste przesłanki, które są przedmiotem kontroli ze strony Komisji zgodnie z procedurą komitetową.
- (13) Niniejsza dyrektywa powinna zapewnić swobodę świadczenia usług we Wspólnocie; stosownie do tego **Komisja** powinna być uprawniona do wynegocjowania z tymi państwami trzecimi, w których są zlokalizowane niektóre z uznanych organizacji ■ równości traktowania uznanych organizacji **mających siedzibę** na terytorium Wspólnoty.
- (14) Głębokie zaangażowanie krajowych administracji w przeglądy statków i wydawanie odpowiednich certyfikatów jest niezbędne dla zapewnienia pełnej zgodności z międzynarodowymi regułami bezpieczeństwa, nawet jeżeli państwa członkowskie powierzają wypełnianie obowiązków ustawowych uznanej organizacji, które nie są częścią ich struktury administracyjnej. Wskazane jest zatem ustanowienie ścisłych relacji roboczych między organami administracji a uznawanymi organizacjami upoważnionymi przez nie, co może się wiązać z koniecznością posiadania przez dane uznane organizacje lokalnych przedstawicielstw na terytorium państwa członkowskiego, w imieniu którego pełnią one swoje obowiązki.
- (15) Rozbieżność w systemach odpowiedzialności finansowej **między uznawanymi organizacjami działającymi** w imieniu państw członkowskich utrudniałaby prawidłowe wykonywanie niniejszej dyrektywy. W celu przyczynienia się do rozwiązania tego problemu należy zapewnić pewien stopień harmonizacji na poziomie wspólnotowym w zakresie odpowiedzialności wynikającej z wszelkich **szkód** spowodowanych przez uznawaną organizację, zgodnie z decyzją sądu, łącznie z rozstrzygnięciem sporu na drodze procedur arbitrażowych.
- (16) Środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (17) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze do zmiany niniejszej dyrektywy, tak by wprowadzić dalsze zmiany w związanych z nią międzynarodowych konwencjach, protokołach, kodeksach i rezolucjach. Ponieważ środki te mają ogólny zakres i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie o nowe elementy inne niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (18) Państwa członkowskie powinny jednak zachować możliwość zawieszania ■ uprawnień udzielonych uznanej organizacji **ze względu na poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i środowiska naturalnego. Komisja powinna bezzwłocznie podjąć decyzję, zgodnie z procedurą komitetu, odnośnie do tego, czy należy odwołać taki środek krajowy.**
- (19) Państwa członkowskie powinny dokonywać okresowej oceny działania uznanych organizacji działających w ich imieniu i przekazywać Komisji oraz wszystkim pozostałym państwom członkowskim dokładne informacje dotyczące takich działań.
- (20) Państwa członkowskie jako władze portu są zobowiązane do zapewnienia większego bezpieczeństwa i sprawniejszego zapobiegania zanieczyszczeniu na wodach Wspólnoty poprzez objęcie kontrolą w pierwszej kolejności tych statków, których certyfikaty wydane zostały przez organizacje niespełniające wspólnych kryteriów, zapewniając tym samym, aby statki te, pływające pod banderą państwa trzeciego, nie korzystały z bardziej korzystnego traktowania.

(1) Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

- (21) W chwili obecnej nie istnieją ujednoczone normy międzynarodowe, którym musiałyby odpowiadać wszystkie statki na etapie ich budowy i podczas całego okresu ich eksploatacji, dotyczące kadłuba, maszyn, instalacji elektrycznej i sterująco-kontrolnej. Takie normy można ustalić odwołując się do zasad uznanych organizacji lub równoważnych norm, o których decydują administracje krajowe, zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych ⁽¹⁾.
- (22) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie środków, którymi mają kierować się państwa członkowskie w ich stosunkach z organizacjami dokonującymi inspekcji i przeglądów oraz wydającymi świadectwa zgodności działającymi we Wspólnocie, nie może być w wystarczający sposób osiągnięty przez państwa członkowskie i może zostać, ze względu na skalę działania, lepiej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określonej w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wychodzi poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (23) Obowiązek dokonania transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w stosunku do dyrektywy 94/57/WE. Obowiązek dokonania transpozycji przepisów, które nie zostały zmienione, wynika z tej dyrektywy.
- (24) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na zobowiązania państw członkowskich dotyczące terminów transpozycji dyrektyw określonych w załączniku I część B.
- (25) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, do ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelację między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (26) Środki, które powinny być stosowane przez **uznane** organizacje są określone w rozporządzeniu (WE) nr .../... Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia..... ⁽³⁾ [w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach] ⁽⁴⁾||,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem niniejszej dyrektywy jest:

- a) **zagwarantowanie skutecznego i spójnego wywiązywania się z obowiązków państwa bandery przez państwa członkowskie zgodnie z konwencjami międzynarodowymi;**
- b) **ustanowienie środków**, jakie mają być stosowane przez państwa członkowskie w ich stosunkach z **uznanymi** organizacjami, **którym zlecają dokonanie** inspekcji i przeglądu statków oraz wydającymi certyfikaty zgodności z konwencjami międzynarodowymi w zakresie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu mórz, *przy jednoczesnym poparciu celu*, którym jest swoboda świadczenia usług. Proces ten obejmuje rozwój i realizację wymogów bezpieczeństwa w odniesieniu do kadłuba, maszyn, instalacji elektrycznej, **radiotelefonicznej** i sterująco-kontrolnej statków objętych zakresem **wymienionych** międzynarodowych konwencji.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „statek” oznacza statek objęty zakresem międzynarodowych konwencji;

⁽¹⁾ Dz. U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. ||.

⁽²⁾ Dz. U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

⁽³⁾ Dz. U... ||.

⁽⁴⁾ Dz. U. L.

Środa, 24 września 2008 r.

- b) „statek pływający pod banderą państwa członkowskiego” oznacza statek zarejestrowany i pływający pod banderą państwa członkowskiego zgodnie z jego prawodawstwem. Statki nieodpowiadające tej definicji traktuje się jak statki pływające pod banderą państwa trzeciego;
- c) „inspekcje i przeglądy” oznacza inspekcje i przeglądy, które są obowiązkowe na podstawie konwencji międzynarodowych, **a także na podstawie niniejszej dyrektywy i pozostałych przepisów wspólnotowych dotyczących bezpieczeństwa na morzu;**
- d) „międzynarodowe konwencje” oznacza Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu (SOLAS 74), z 1 listopada 1974 r. **¶** Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL) z dnia 2 listopada 1973 r., **Międzynarodową konwencję o pomierzaniu pojemności statków z 1969 r. (Tonnage 69), Międzynarodową konwencję o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r. (STCW 78), Konwencję o międzynarodowych przepisach w sprawie zapobiegania zderzeniom na morzu z 1972 r. (COLREG 72),** wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odpowiednimi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich państwach członkowskich w zaktualizowanej wersji;
- e) **„kodeks państwa bandery” oznacza część 1 i 2 Kodeksu zasad wprowadzania obowiązkowych instrumentów IMO, przyjętego przez IMO dnia 29 listopada 2007 r. rezolucją Zgromadzenia A.996(25), w jego zaktualizowanej wersji;**
- f) **„administracja” oznacza właściwe organy państwa członkowskiego, pod którego banderą statek pływa, wraz z wydziałami, agencjami i organizacjami mającymi za zadanie wdrażanie przepisów konwencji IMO dotyczących państwa bandery;**
- g) „organizacja” oznacza podmiot prawny, jego filie i wszelkie inne podmioty znajdujące się pod jego kontrolą, które wspólnie lub oddzielnie wykonują zadania objęte zakresem niniejszej dyrektywy;
- h) „kontrola” oznacza, do celów definicji w lit. g), prawa, umowy lub wszelkie inne środki, prawne lub faktyczne, które oddzielnie lub łącznie dają możliwość wywierania decydującego wpływu na podmiot prawny lub umożliwiają temu podmiotowi prawnemu wykonywanie zadań objętych zakresem niniejszej dyrektywy;
- i) „uznana organizacja” oznacza organizację uznaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr .../... ⁽¹⁾ [w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach];
- j) „upoważnienie” oznacza akt udzielenia przez państwo członkowskie upoważnienia lub przekazania kompetencji uznanej organizacji;
- k) „ustawowy certyfikat” oznacza certyfikat wydany w imieniu państwa bandery, zgodnie z konwencjami międzynarodowymi;
- l) „reguły i procedury” oznacza wymogi uznanej organizacji w zakresie projektowania, budowy, wyposażenia, utrzymania i przeglądu statków;
- m) „świadectwo klasy” oznacza dokument wydany przez uznaną organizację, poświadczający zdolność statku do określonego użytku lub świadczenia określonych usług, zgodnie z regułami i **przepisami** ustanowionymi i opublikowanymi przez tę uznaną organizację;
- n) „certyfikat bezpieczeństwa radiowego statku towarowego” oznacza certyfikat wprowadzony przez zmieniony protokół z 1988 r. zmieniający Konwencję SOLAS, przyjęty przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO).

Artykuł 3

1. Przyjmując na siebie obowiązki i zobowiązania wynikające z międzynarodowych konwencji, państwa członkowskie gwarantują, że ich właściwe administracje mogą zapewnić odpowiednie ich stosowanie **zgodnie z ust. 2 – 4.**

⁽¹⁾ Dz. U.: ||.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Państwa członkowskie stosują przepisy Kodeksu państwa bandery.
3. Co najmniej raz na pięć lat państwa członkowskie podejmują niezbędne działania mające na celu przeprowadzenie niezależnego audytu ich administracji zgodnie z przepisami rezolucji A.974 (24) przyjętej przez Zgromadzenie IMO dnia 1 grudnia 2005 r. W oparciu o wyniki audytu państwa członkowskie zapewniają w stosownych przypadkach opracowanie planu działań naprawczych zgodnie z częścią II sekcją 8 załącznika do wspomnianej rezolucji oraz zapewniają jego skuteczne i terminowe wdrożenie.
4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki odnośnie do inspekcji i przeglądu statków oraz wydawania ustawowych świadectw i certyfikatów zwolnienia zgodnie z przepisami międzynarodowych konwencji.
5. Jeżeli do celów ust. 1 państwo członkowskie podejmie w odniesieniu do statków pływających pod jego banderą decyzję o:
 - i) upoważnieniu organizacji do dokonywania pełnych lub częściowych inspekcji i przeglądów związanych z wydawaniem ustawowych certyfikatów, łącznie z tymi, które mają na celu ocenę zgodności z zasadami określonymi w art. 15 ust. 2 i, w stosownych przypadkach, do wydawania lub odnawiania tych certyfikatów; lub
 - ii) powierzeniu **uznanym organizacjom zadania przeprowadzenia** wszystkich lub części inspekcji i przeglądów, o których mowa w pkt i);

obowiązki te może powierzyć wyłącznie uznanym organizacjom.

Właściwa administracja zatwierdza we wszystkich przypadkach pierwsze wydanie świadectw zwolnienia.

Jednakże w przypadku certyfikatu bezpieczeństwa radiowego statku towarowego obowiązki te mogą zostać powierzone organowi prywatnemu uznanemu przez właściwą administrację i posiadającemu wystarczającą wiedzę fachową oraz wykwalifikowany personel do prowadzenia w jej imieniu prac w zakresie oceny bezpieczeństwa łączności radiowej.

6. Artykuł ten nie dotyczy certyfikacji poszczególnych pozycji wyposażenia statku.

Artykuł 4

Wymagania państwa bandery

1. **Przed udzieleniem zezwolenia na użytkowanie statku, który uprawniono do pływania pod banderą danego państwa, dane państwo członkowskie podejmuje odpowiednie działania w celu zapewnienia zgodności tego statku ze stosownymi zasadami i przepisami międzynarodowymi. W szczególności sprawdza ono za pomocą wszelkich rozsądnych środków zgromadzone dotychczas dane dotyczące bezpieczeństwa statku. W razie potrzeby państwo członkowskie konsultuje się z administracją poprzedniego państwa bandery w celu ustalenia, czy nieprawidłowości lub nierozwiązane kwestie dotyczące bezpieczeństwa, stwierdzone przez tę administrację, pozostają nieusunięte.**
2. Jeżeli państwo bandery wystąpi o informacje o statku, który uprzednio pływał pod banderą państwa członkowskiego, to państwo członkowskie, do którego się zwrócono, niezwłocznie przedstawia występującemu o informację państwu bandery szczegółowe informacje na temat nieprawidłowości oraz inne informacje dotyczące bezpieczeństwa.
3. W przypadku powiadomienia administracji o zatrzymaniu statku pływającego pod banderą państwa członkowskiego przez państwo portu, państwo członkowskie powinno dopilnować podjęcia właściwych środków korygujących w celu dostosowania tego statku do stosownych przepisów i konwencji IMO. W tym celu administracja ustanawia stosowne procedury.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 5

Państwa członkowskie zapewniają bezpośrednią kontrolę organu publicznego nad co najmniej następującymi danymi dotyczącymi statków pływających pod ich banderą oraz stały dostęp administracji do tych danych za pomocą właściwych środków technologii komunikacyjnej:

- a) dane statku (nazwa, numer IMO itp.);
- b) daty przeglądów, w tym przeglądów dodatkowych i uzupełniających, jeśli takie były, oraz audytów;
- c) dane identyfikacyjne uznanych organizacji uczestniczących w certyfikacji i klasyfikacji statku;
- d) dane identyfikacyjne organu, który dokonał inspekcji statku zgodnie z przepisami dotyczącymi kontroli państwa portu oraz daty inspekcji;
- e) wyniki inspekcji przeprowadzonej przez kontrolę państwa portu (niezgodności: tak lub nie; zatrzymanie: tak lub nie);
- f) informacje dotyczące szkód;
- g) dane identyfikacyjne statków, które przestały pływać pod banderą danego państwa członkowskiego w ciągu ostatnich 12 miesięcy.

Na żądanie Komisji państwa członkowskie dostarczają jej wyżej wymienione dane.

Artykuł 6

1. W ramach systemu zarządzania jakością każde państwo członkowskie stale poddaje ocenie i rewiduje swoje wyniki działania jako państwo bandery. Te oceny obejmujące okres [36] miesięcy dotyczą wszelkich aspektów systemu zarządzania jakością w odniesieniu do operacyjnych części administracji.

Ocena powinna zawierać przynajmniej następujące wskaźniki wyników działania:

- wskaźnik zatrzymań w wyniku kontroli przeprowadzonej przez państwo portu,
- wyniki inspekcji dokonywanych przez państwo bandery oraz
- ewentualnie wskaźniki wyników działania w celu ustalenia, czy personel, zasoby i procedury administracyjne są odpowiednie dla wywiązywania się ze zobowiązań państwa bandery.

2. Państwa członkowskie, które przeprowadziły oceny zgodnie z ust. 1 akapit drugi i figurują na czarnej [lub szarej] liście publikowanej w sprawozdaniu rocznym Paryskiego Protokołu Ustaleń (MOU) dotyczącego kontroli państwa portu w dniu 1 lipca roku ukończenia ocen, dostarczają Komisji do dnia 1 listopada roku ukończenia oceny sprawozdanie z wyników działalności jako państwo bandery.

W sprawozdaniu określa się i analizuje podstawowe przyczyny niewywiązywania się ze zobowiązań. Sprawozdanie zawiera także plan działań naprawczych — łącznie z przeglądami uzupełniającymi, jeśli są konieczne — który zostaje wprowadzony w życie w możliwie jak najkrótszym terminie.

3. System zarządzania jakością zostanie opracowany i certyfikowany w ciągu ... (*).

(*) Trzy lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 7

Przed końcem [2010] r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonalności ustanowienia Protokołu Ustaleń w sprawie obowiązków kontrolnych państw bandery, mającego na celu zapewnienie równych warunków konkurencji między państwami bandery, które zobowiązały się do obowiązkowego wprowadzenia Kodeksu państw bandery i wyraziły zgodę na poddanie się audytowi zgodnie z postanowieniami rezolucji IMO A.974(24) przyjętej przez Zgromadzenie IMO dnia 1 grudnia 2005 r.

Artykuł 8

Stosunki z uznanymi organizacjami

1. Stosując art. 3 ust. 5, państwa członkowskie co do zasady nie odmawiają udzielenia upoważnienia wszelkim uznanym organizacjom do podejmowania takiej działalności, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 niniejszego artykułu i art. 9 i 13. Mogą jednak ograniczyć liczbę organizacji, którym udzielią upoważnienia, stosownie do swoich potrzeb, o ile istnieją ku temu przejrzyste i obiektywne przesłanki.

Na wniosek państwa członkowskiego, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 10 ust. 2, Komisja przyjmuje właściwe środki.

2. W celu udzielenia zgody przez państwo członkowskie na wypełnianie **jego imieniu** obowiązków wymienionych w art. 3 lub ich części przez uznaną organizację z siedzibą w państwie trzecim, może ono **ządać od** wymienionego państwa trzeciego **wzajemnego uznania** tych **uznanych organizacji**, które mają siedzibę we Wspólnocie.

Dodatkowo Wspólnota może wystąpić do państwa trzeciego, w którym uznana organizacja ma swoją siedzibę, o przyznanie traktowania na zasadach wzajemności tym uznanym organizacjom, które mają siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie, które podejmują decyzję jak opisano w art. 3 ust. 5, określają stosunki robocze między ich właściwą administracją a organizacjami działającymi w ich imieniu.

2. Stosunki robocze regulowane są sformalizowaną i sporządzoną na piśmie niedyskryminacyjną umową lub równoważnymi rozwiązaniami prawnymi ustalającymi szczególne obowiązki i funkcje przyjęte przez organizacje i obejmujące przynajmniej:

- a) przepisy określone w dodatku II do rezolucji IMO A.739(18) w sprawie wytycznych do upoważniania organizacji działających w imieniu administracji, czerpiąc inspirację z załącznika, dodatków i uzupełnień do okólnika 710 IMO MSC i okólnika 307 MEPC w sprawie wzoru umowy dotyczącej upoważniania uznanych organizacji działających w imieniu administracji.

W związku z tym, jeżeli uznana organizacja, jej inspektorzy lub jej personel techniczny wydają obowiązkowe świadectwa w imieniu administracji, to podlegają oni takim samym gwarancjom prawnym i takiej samej ochronie sądowej, włącznie z wszelkimi środkami obrony, z jakich mogłyby skorzystać administracja i jej członkowie w przypadku, gdyby to administracja wydawała wymienione obowiązkowe świadectwa;

Środa, 24 września 2008 r.

- b) następujące przepisy dotyczące odpowiedzialności finansowej:
- i) jeżeli odpowiedzialność wynikająca z jakiegoś wypadku morskiego zostaje ostatecznie i nieodwołalnie nałożona na administrację przez sąd lub jako element rozstrzygnięcia sporu na drodze postępowania arbitrażowego, łącznie z wymogiem wypłacenia odszkodowań stronom poszkodowanym z tytułu straty lub uszkodzenia mienia lub uszkodzenia ciała czy śmierci, które, jak udowodnił to sąd, zostały spowodowane umyślnie lub przez zaniechanie bądź rażące zaniechanie uznanej organizacji, jej organów, pracowników, agentów lub innych osób, które działają w imieniu uznanej organizacji, administracja będzie miała prawo do finansowej rekompensaty od uznanej organizacji w stopniu, w jakim ta strata, uszkodzenie lub śmierć według decyzji sądu zostały spowodowane przez uznaną organizację;
 - ii) jeżeli odpowiedzialność wynikająca z **jakiejsz szkody** zostaje ostatecznie i nieodwołalnie nałożona na administrację przez sąd lub jako część rozstrzygnięcia sporu na drodze postępowania arbitrażowego, łącznie z wymogiem wypłacenia odszkodowań stronom poszkodowanym z tytułu uszkodzenia ciała **nieprowadzącego do śmierci**, które, jak *dowodzono przed sądem, zostało spowodowane jakimkolwiek zaniechaniem, lekkomyślnością lub zaniechaniem ze strony uznanej organizacji, jej organów, pracowników, agentów lub innych osób, które działają w imieniu uznanej organizacji, administracja będzie miała prawo do **żądania** finansowej rekompensaty ze strony uznanej organizacji, jeżeli wymienione uszkodzenie ciała **nieprowadzące do śmierci zostało** spowodowane, **według orzeczenia sądu**, przez uznaną organizację; państwa członkowskie mogą ograniczyć maksymalną kwotę do zapłacenia przez uznaną organizację, która jednakże musi być co najmniej równa kwocie 4 milionów EUR, **chyba że w wyroku sądu lub orzeczeniu arbitrażowym wyznaczono niższą kwotę — w takim przypadku odszkodowanie będzie równe wyznaczonej kwocie**;*
 - iii) jeżeli odpowiedzialność wynikająca z **jakiejsz szkody** zostaje ostatecznie i nieodwołalnie nałożona na administrację przez sąd lub jako element rozstrzygnięcia sporu na drodze postępowania arbitrażowego, łącznie z wymogiem wypłacenia odszkodowań stronom poszkodowanym z tytułu straty lub uszkodzenia mienia, które, jak udowodnił to sąd, zostały spowodowane jakimkolwiek zaniechaniem, lekkomyślnością lub zaniechaniem ze strony uznanej organizacji, jej organów, pracowników, agentów lub innych osób, które działają w imieniu uznanej organizacji, administracja będzie miała prawo do **żądania** finansowej rekompensaty ze strony uznanej organizacji w stopniu, w jakim ta strata lub uszkodzenie według decyzji sądu zostały spowodowane przez uznaną organizację; państwa członkowskie mogą ograniczyć maksymalną kwotę do zapłacenia przez uznaną organizację, która jednakże musi być co najmniej równa kwocie 2 milionów EUR, **chyba że w wyroku sądu lub orzeczeniu arbitrażowym wyznaczono niższą kwotę — w takim przypadku odszkodowanie będzie równe wyznaczonej kwocie**;
- c) przepisy dotyczące okresowych audytów przeprowadzanych przez administrację lub bezstronny organ zewnętrzny wyznaczony przez administrację, dotyczące obowiązków podejmowanych przez organizacje w imieniu administracji, stosownie do postanowień art. 13 ust. 1;
- d) możliwość wrywkowych i szczegółowych inspekcji statków;
- e) przepisy dotyczące **obowiązkowego** zgłaszania informacji na temat ich sklasyfikowanej floty, zmian, zawiesznień i wycofań z klas.
3. Umowa bądź równoważne porozumienie prawne mogą nakładać wymóg posiadania przez uznaną organizację lokalnego przedstawicielstwa na terytorium państwa członkowskiego, w imieniu którego pełni ona obowiązki określone w art. 3. Wymóg taki może spełniać lokalne przedstawicielstwo posiadające osobowość prawną zgodnie z prawem państwa członkowskiego oraz podlegające jurysdykcji krajowych sądów.
4. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji szczegółowe informacje na temat stosunków roboczych określonych zgodnie z niniejszym artykułem. Komisja następnie informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 10

1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) utworzony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 ⁽¹⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres wskazany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1—4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Artykuł 11

1. Niniejsza dyrektywa może, bez poszerzania zakresu jej stosowania, zostać zmieniona w celu:

- a) wprowadzenia, do celów niniejszej dyrektywy, kolejnych zmian do międzynarodowych konwencji i związanych z nimi protokołów, kodeksów i rezolucji, o których mowa w art. 2 lit. d), art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 2, które weszły w życie;
- b) zmiany kwot wymienionych w art. 9 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) oraz (iii).

Te środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

2. Po przyjęciu nowych instrumentów lub protokołów do międzynarodowych konwencji wymienionych w art. 2 lit. d) Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, decyduje, uwzględniając procedury parlamentarne państw członkowskich oraz stosowne procedury wewnętrzne IMO, w sprawie szczegółowych regulacji dotyczących ratyfikacji tych nowych instrumentów lub protokołów, zapewniając jednocześnie ich jednolite i równoczesne stosowanie w państwach członkowskich.

Zmiany w międzynarodowych instrumentach określonych w art. 2 lit. d) i art. 9 mogą zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

Artykuł 12

Bez względu na ■ kryteria określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr .../..... ... ⁽²⁾ [w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach], jeśli państwo członkowskie uznaje, iż uznana organizacja nie może dłużej być upoważniona do wykonywania w jego imieniu zadań określonych w art. 3, może zawiesić ■ takie upoważnienie **zgodnie z następującą procedurą:**

- a) państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie o swojej decyzji, należycie ją uzasadniając;
- b) **Komisja analizuje, z punktu widzenia bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniom, uzasadnienie zawieszenia upoważnienia dla uznanej organizacji podane przez dane państwo członkowskie;**

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiające Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) (Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 1). ||

⁽²⁾ Dz. U... ||

Środa, 24 września 2008 r.

- c) *działając zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 10 ust. 2, Komisja powiadamia państwo członkowskie o tym, czy jego decyzja o zawieszeniu upoważnienia jest lub nie jest, jej zdaniem, wystarczająco uzasadniona przyczynami poważnego zagrożenia dla bezpieczeństwa lub środowiska. Jeżeli decyzja ta nie jest uzasadniona, Komisja występuje do państwa członkowskiego o wycofanie zawieszenia. Jeżeli decyzja jest uzasadniona, a państwo członkowskie, zgodnie z art. 8 ust. 1, ograniczyło liczbę organizacji działających w jego imieniu, Komisja zwraca się do danego państwa członkowskiego o wydanie nowego upoważnienia innej uznanej organizacji w celu zastąpienia zawieszonych organizacji.*

Artykuł 13

1. Każde państwo członkowskie **sprawdza**, czy uznana organizacja działająca w jego imieniu do celów art. 3 ust. 5 skutecznie pełni funkcje określone w tym artykule zgodnie z wymaganiami jego właściwej administracji.
2. Każde państwo członkowskie **dokonyuje kontroli każdej organizacji działającej w jego imieniu** co najmniej raz na dwa lata i **dostarcza** innym państwom członkowskim i Komisji sprawozdanie z wyników **takich działań kontrolnych** najpóźniej dnia 31 marca każdego roku następującego po latach, w których zostały one przeprowadzone.

Artykuł 14

Wykonując swoje prawa i obowiązki jako państwa portu, państwa członkowskie zgłaszają Komisji i innym państwom członkowskim i powiadamiają państwo bandery, którego to dotyczy, jeśli stwierdzą wydanie ważnego ustawowego certyfikatu przez uznaną organizację działającą w imieniu państwa bandery statkowi, który nie spełnia odpowiednich wymogów międzynarodowych konwencji, lub o jakimkolwiek uchybieniu statku posiadającego ważne świadectwo klasy, a związanym z pozycjami objętymi tym świadectwem. Tylko przypadki statków stanowiących poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i środowiska lub przypadki, w których widoczne są dowody szczególnie niedbałego zachowania uznanej organizacji, zostają zgłoszone do celów niniejszego artykułu. Uznana organizacja, której to dotyczy, zostaje powiadomiona o takim przypadku w momencie inspekcji wstępnej, tak aby mogła niezwłocznie podjąć właściwe działania w tej sprawie.

Artykuł 15

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby statki pływające pod jego banderą były projektowane, budowane, wyposażane i utrzymywane zgodnie z regułami i procedurami związanymi z wymogami uznanych organizacji dotyczącymi kadłuba, maszyn oraz instalacji elektrycznej i sterująco-kontrolnej.
2. Państwo członkowskie może podjąć decyzję o stosowaniu reguł, które uznaje za równoważne regułom i procedurom uznanych organizacji, wyłącznie pod warunkiem, że niezwłocznie powiadomi o nich Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną na mocy dyrektywy 98/34/WE i inne państwa członkowskie, oraz że żadne z państw członkowskich ani Komisja nie zgłoszą wobec nich sprzeciwu i nie uznają ich za nierównoważne w trybie procedury regulacyjnej, o której mowa w art. 10 ust. 2 niniejszej dyrektywy.
3. Państwa członkowskie współpracują z uznanymi organizacjami, którym udzielają upoważnienia, w opracowywaniu ich reguł i procedur. Państwa członkowskie konsultują się z uznanymi organizacjami, aby zapewnić jednolitą interpretację konwencji międzynarodowych.

Artykuł 16

Przepisy końcowe

Komisja co dwa lata powiadamia Parlament Europejski i Radę o postępach w wykonywaniu niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do **wdrożenia art. [...] i pkt [...] załącznika I [artykuły lub ich części oraz punktu załącznika I, które zostały merytorycznie zmienione w porównaniu do dyrektywy 94/57/WE] w terminie ... (*)** Niezwłocznie **przedstawiają** one Komisji **teksty** tych przepisów **oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.**

Przy przyjmowaniu ich przez państwa Członkowskie, przepisy te zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Zawierają one również zapis, że odesłania w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych do dyrektyw uchylonych przez niniejszą dyrektywę są traktowane jak odniesienia do niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie określają sposób dokonania takiego odniesienia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Dyrektywa 94/57/WE zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku I część A zostaje uchylona z dniem ... ⁽¹⁾, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odniesienia do uchylonych dyrektyw są traktowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) **18 miesięcy** od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ || Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

UCHYLONA DYREKTYWA Z JEJ KOLEJNYMI ZMIANAMI

(o której mowa w art. 18)

Dyrektywa Rady 94/57/WE	Dz. U. L 319 z 12.12.1994, str. 20
Dyrektywa Komisji 97/58/WE	Dz. U. L 274 z 7.10.1997, str. 8
Dyrektywa 2001/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	Dz. U. L 19 z 22.1.2002, str. 9
Dyrektywa 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 53

CZĘŚĆ B

WYKAZ TERMINÓW TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(o którym mowa w art. 18)

Dyrektywa	Termin transpozycji
94/57/WE	31 grudnia 1995 r.
97/58/WE	30 września 1998 r.
2001/105/WE	22 lipca 2003 r.
2002/84/WE	23 listopada 2003 r.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 94/57/WE	Niniejsza dyrektywa	Rozporządzenie (WE) nr .../... ⁽¹⁾ [w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach]
art. 1	art. 1	art. 1
art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)
art. 2 lit. b)	art. 2 lit. b)	-
art. 2 lit. c)	art. 2 lit. c)	-
art. 2 lit. d)	art. 2 lit. d)	art. 2 lit. b)
art. 2 lit. e)	art. 2 lit. e)	art. 2 lit. c)
-	art. 2 lit. f)	art. 2 lit. d)
art. 2 lit. f)	art. 2 lit. g)	art. 2 lit. e)
art. 2 lit. g)	art. 2 lit. h)	art. 2 lit. f)
art. 2 lit. h)	art. 2 lit. i)	art. 2 lit. g)
art. 2 lit. i)	art. 2 lit. k)	art. 2 lit. i)
-	art. 2 lit. j)	art. 2 lit. h)
art. 2 lit. j)	art. 2 lit. l)	-
art. 2 lit. k)	-	art. 2 lit. j)
art. 3	art. 3	-
art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze	-	art. 3 ust. 1
art. 4 ust. 1 zdanie drugie	-	art. 3 ust. 2
art. 4 ust. 1 zdanie trzecie	-	-
art. 4 ust. 1 zdanie czwarte	-	art. 4 ust. 1

⁽¹⁾ Dz. U.: ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Dyrektywa 94/57/WE	Niniejsza dyrektywa	Rozporządzenie (WE) nr .../... ⁽¹⁾ [w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach]
-	-	art. 3 ust. 3
-	-	art. 4 ust. 2, 3, 4
-	-	art. 5
-	-	art. 6
-	-	art. 7
art. 5 ust. 1	art. 8 ust. 1	-
art. 5 ust. 3	art. 8 ust. 2	-
art. 6 ust. 1, 2, 3, 4	art. 9 ust. 1, 2, 3, 4	-
art. 6 ust. 5	-	-
art. 7	art. 10	art. 12
art. 8 ust. 1 tiret pierwsze	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)	-
art. 8 ust. 1 tiret drugie	-	art. 13 ust. 1
art. 8 ust. 1 tiret trzecie	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)	-
-	art. 11 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 8 ust. 2	art. 11 ust. 2	-
art. 8 ust. 2 akapit drugi	-	art. 13 ust. 2
art. 9 ust. 1	-	-
art. 9 ust. 2	-	-
art. 10 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 12	-
art. 10 ust. 1 lit. a), b), c), ust. 2, 3, 4	-	-
art. 11 ust. 1,(2)	art. 13 ust. 1, 2	-
art. 11 ust. 3, 4	-	art. 8 ust. 1, 2
art. 12	art. 14	-
art. 13	-	-
art. 14	art. 15 ust. 1, 2	-
-	art. 15 ust. 3	-
-	art. 16	-
-	-	art. 9
art. 15 ust. 1	-	-
-	-	art. 10 ust. 1, 2
art. 15 ust. 2	-	art. 10 ust. 3
art. 15 ust. 3	-	art. 10 ust. 4
art. 15 ust. 4	-	art. 10 ust. 5
art. 15 ust. 5	-	art. 10 ust. 6 akapit pierwszy, drugi, trzeci, piąty
-	-	art. 10 ust. 6 akapit czwarty

(1) Dz. U.: ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Dyrektywa 94/57/WE	Niniejsza dyrektywa	Rozporządzenie (WE) nr .../... ⁽¹⁾ [w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach]
art. 16	art. 17	-
art. 17	art. 20	-
-	art. 18	-
-	art. 19	-
-	-	art. 11
-	-	art. 14
-	-	art. 15
-	-	art. 16
-	-	art. 17
-	-	art. 18
-	-	art. 19
załącznik	-	załącznik I
-	załącznik I	-
-	załącznik II	załącznik II

⁽¹⁾ Dz. U.: ‖.

Organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie) ***II

P6_TA(2008)0448

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnego stanowiska przyjętego przez Radę w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie) (5726/2/2008 — C6-0223/2008 — 2005/0237B(COD))

(2010/C 8 E/44)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5726/2/2008 — C6-0223/2008)⁽¹⁾,
- uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2005)0587),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 traktatu WE,
- uwzględniając art. 62 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A6-0330/2008),

⁽¹⁾ Dz. U. C 190 E z 29.7.2008, str. 1.⁽²⁾ Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 632.

Środa, 24 września 2008 r.

1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC2-COD(2005)0237B

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr .../2008 w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2,
- uwzględniając wniosek Komisji,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,
- stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 94/57/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich ⁽⁴⁾ została istotnie i wielokrotnie zmieniona. W związku z dalszymi zmianami, należy ją przekształcić w celu zachowania jasności.
 - (2) Ze względu na charakter przepisów dyrektywy 94/57/WE właściwym wydaje się przekształcenie jej przepisów w dwa różne wspólnotowe instrumenty prawne, a mianowicie dyrektywę i rozporządzenie.
-
- (3) Organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów na statkach powinny mieć możliwość oferowania swoich usług w całej Wspólnocie i konkurowania ze sobą, oferując równoważne poziomy zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony środowiska. Należy zatem w całej Wspólnocie w jednolity sposób wprowadzić i stosować konieczne standardy zawodowe.
 - (4) Do celu tego należy dążyć przy pomocy środków *odpowiednio powiązanych z pracami i działaniami* Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), a w odpowiednim przypadku rozwijającymi je i uzupełniającymi. ■
 - (5) Należy ustanowić minimalne kryteria uznawania organizacji w celu zwiększenia bezpieczeństwa statków i zapobiegania powodowanym przez nie zanieczyszczeniom. Należy zatem obostrzyć minimalne kryteria określone w dyrektywie 94/57/WE.
 - (6) W celu udzielenia wstępnego uznania organizacjom, które chcą uzyskać upoważnienie do działania w imieniu państw członkowskich, zgodnie z minimalnymi kryteriami, określonymi w niniejszym rozporządzeniu, mogłaby być skuteczniej oceniana w zharmonizowany i scentralizowany sposób przez Komisję wspólnie z państwami członkowskimi występującymi o uznanie.

⁽¹⁾ Dz. U. C 318 z 23.12.2006, str. 195.

⁽²⁾ Dz. U. C 229 z 22.9.2006, str. 38.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. C 74 E z 20.3.2008, str. 632), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2008 r. (Dz. U. C 190 E z 29.7.2008, str. 1) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 319 z 12.12.1994, str. 20. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

- (7) Uznanie powinno być udzielane wyłącznie na podstawie wyników działalności **danej** organizacji w zakresie jakości i bezpieczeństwa. Należy zapewnić, aby zakres tego uznania był zawsze zgodny z faktycznymi możliwościami tej organizacji. Uznanie powinno ponadto uwzględniać różnorodny status prawny i strukturę organizacyjną uznanych organizacji przy jednoczesnym zapewnieniu jednolitego stosowania minimalnych kryteriów **wymienionych powyżej** oraz skuteczności kontroli wspólnotowych. ▯
- (8) Środki konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (9) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze do zmiany niniejszego rozporządzenia, tak by wprowadzić dalsze zmiany w związanych z nią międzynarodowych konwencjach, protokołach, kodeksach i rezolucjach, aktualizować minimalne kryteria określone w załączniku I i przyjmować kryteria oceny skuteczności reguł i procedur oraz działań uznanych organizacji w zakresie bezpieczeństwa sklasyfikowanych przez nie statków i zapobiegania zanieczyszczeniu powodowanemu przez te statki. Ponieważ środki te mają ogólny zakres i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi, poprzez jego uzupełnienie o nowe elementy inne niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (10) Sprawą najwyższej wagi jest zapewnienie możliwości reagowania na niewypełnienie przez uznaną organizację swoich obowiązków w sposób szybki, skuteczny i proporcjonalny. Podstawowym celem powinno być uzupełnienie wszelkich braków tak, aby wszelkie potencjalne zagrożenia dla bezpieczeństwa lub dla środowiska zostały usunięte na wczesnym etapie. Należy zatem przyznać Komisji uprawnienia niezbędne do tego, aby mogła ona wymagać od uznanych organizacji podjęcia koniecznych działań zapobiegawczych i naprawczych oraz stosować środki przymusu w postaci grzywn i okresowych kar pieniężnych. Przy wykonywaniu tych uprawnień Komisja powinna postępować w sposób zgodny z prawami podstawowymi i zapewnić, aby organizacja mogła przedstawiać swoje stanowisko w trakcie całego postępowania.
- (11) Zgodnie z podejściem wspólnotowym decyzja o wycofaniu uznania organizacji, która nie wypełnia zobowiązań określonych w niniejszym rozporządzeniu jeżeli wyżej wymienione środki okażą się nieskuteczne lub jeżeli organizacja w inny sposób stanowi niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa i środowiska, musi zostać podjęta na poziomie wspólnotowym, a zatem — przez Komisję, na podstawie procedury komitetowej.
- (12) Ciągłe monitorowanie uznanych organizacji po fakcie w celu oceny zgodności ich działalności z niniejszym rozporządzeniem może być wykonane skuteczniej w sposób zharmonizowany i scentralizowany. Dlatego wykonywanie tego zadania w imieniu Wspólnoty należy powierzyć Komisji wraz z państwem członkowskim występującym o uznanie.
- (13) W ramach monitoringu działalności uznanych organizacji inspektorzy Komisji powinni mieć dostęp do statku i jego dokumentów niezależnie od jego bandery tak, aby możliwe było stwierdzenie, czy uznane organizacje stosują się do minimalnych kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wszystkich statków w poszczególnych klasach.
- (14) Zdolność uznanych organizacji do szybkiego wskazania i poprawienia niedociągnięć w zakresie stosowanych przez siebie reguł, procesów i wewnętrznych kontroli jest sprawą zasadniczą dla zapewnienia bezpieczeństwa statków, na których organizacje te przeprowadzają inspekcje i którym wydają certyfikaty. Zdolność tę należy zwiększyć **poprzez działalność niezależnego komitetu oceniającego, dysponującego swobodą działania w celu proponowania** działań mających na celu trwałą poprawę wszystkich uznanych organizacji oraz **zapewniającego produktywnę współpracę** z Komisją.

⁽¹⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ▯.

Środa, 24 września 2008 r.

- (15) Reguły i procedury uznanych organizacji stanowią kluczowy czynnik zwiększania bezpieczeństwa oraz zapobiegania wypadkom i zanieczyszczeniom. Dlatego też uznane organizacje zapoczątkowały proces, który powinien doprowadzić do harmonizacji ich reguł i procedur. Należy wspierać ten proces za pomocą prawodawstwa wspólnotowego, gdyż wywrze on pozytywny wpływ na bezpieczeństwo morskie, a także na konkurencyjność europejskiego przemysłu stoczniowego.
- █
- (16) Uznane organizacje powinny być zobowiązane do uaktualniania swoich norm technicznych i ich konsekwentnego stosowania w celu harmonizacji reguł bezpieczeństwa i zapewnienia jednolitego wprowadzania w życie reguł międzynarodowych we Wspólnocie. W przypadku gdy normy techniczne uznanych organizacji są identyczne lub bardzo podobne, należy wziąć pod uwagę, w stosownych przypadkach, wzajemne uznawanie certyfikatów dla materiałów, wyposażenia i komponentów, przyjmując jako punkt odniesienia najsurowsze normy.
- █
- (17) Ponieważ przejrzystość i wymiana informacji między zainteresowanymi stronami, jak również powszechne prawo dostępu do informacji, są podstawowymi narzędziami zapobiegania wypadkom na morzu, uznane organizacje powinny dostarczać wszelkie istotne informacje ustawowe dotyczące stanu statków danej klasy organom kontroli państwa portu i podać je do publicznej wiadomości.
- (18) Aby zapobiec zmianie klasy przez statki w celu uniknięcia przeprowadzenia █ napraw, **których wymagałyby od nich uznana organizacja po przeprowadzeniu danej inspekcji, należy wprowadzić przepis, że uznane organizacje powinny uprzednio wymieniać między sobą wszelkie istotne informacje dotyczące stanu statków, które czynią starania o zmianę klasy**, i w razie potrzeby informować o tym państwo bandery.
- █
- (19) Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) ustanowiona rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 ⁽¹⁾ powinna dostarczyć wsparcie konieczne dla zapewnienia stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (20) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie przyjęcie środków, które mają być stosowane przez działające we Wspólnocie organizacje dokonujące inspekcji i przeglądów statków oraz wydające certyfikaty, nie może być w wystarczający sposób osiągnięty przez państwa członkowskie i może zostać, ze względu na skalę działania, lepiej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wychodzi poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (21) Środki, jakie powinny być stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków, określono w dyrektywie nr .../.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ⁽²⁾ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich]. ⁽³⁾ ||,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia środki, jakie mają być stosowane przez organizacje zajmujące się inspekcją i przeglądem statków oraz wydawaniem certyfikatów zgodności z konwencjami międzynarodowymi dotyczącymi bezpieczeństwa na morzu i zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz, wspierając jednocześnie cel, którym jest swoboda świadczenia usług. Proces ten obejmuje rozwój i realizację wymogów bezpieczeństwa w odniesieniu do kadłuba, maszyn, instalacji elektrycznej i sterująco-kontrolnej statków objętych zakresem międzynarodowych konwencji.

⁽¹⁾ Dz. U. L 208 z 5.8.2002, str. 1. ||.

⁽²⁾ Dz. U. ||.

⁽³⁾ Dz. U. L ...

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „statek” oznacza statek objęty zakresem międzynarodowych konwencji;
- b) „międzynarodowe konwencje” oznacza Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu (SOLAS 74) z dnia 1 listopada 1974 r., z wyjątkiem rozdziału XI-2 załącznika do niej, Międzynarodową konwencję o liniach ładunkowych z dnia 5 kwietnia 1966 r. oraz Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (MARPOL) z dnia 2 listopada 1973, wraz z odnoszącymi się do nich protokołami i zmianami, a także odnośnymi kodeksami o statusie obowiązkowym we wszystkich państwach członkowskich w zaktualizowanej wersji;
- c) „organizacja” oznacza podmiot prawny, jego filie i wszelkie inne podmioty znajdujące się pod jego kontrolą, które wspólnie lub oddzielnie wykonują zadania objęte zakresem niniejszego rozporządzenia;
- d) „kontrola” oznacza, do celów definicji w lit. c), prawa, umowy lub wszelkie inne środki, prawne lub faktyczne, które oddzielnie lub łącznie dają możliwość wywierania decydującego wpływu na podmiot prawny lub umożliwiają temu podmiotowi prawnemu wykonywanie zadań objętych zakresem niniejszego rozporządzenia;
- e) „uznana organizacja” oznacza organizację uznaną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- f) „upoważnienie” oznacza akt udzielenia przez państwo członkowskie upoważnienia lub przekazania kompetencji uznanej organizacji;
- g) „ustawowy certyfikat” oznacza certyfikat wydany w imieniu państwa bandery, zgodnie z konwencjami międzynarodowymi;
- h) „przepisy klasyfikacyjne” oznacza wymogi uznanej organizacji w zakresie projektowania, budowy, wyposażenia, utrzymania i przeglądu statków;
- i) „świadczenie klasy” oznacza dokument wydany przez uznaną organizację, poświadczający zdolność statku do określonego użytku lub świadczenia określonych usług, zgodnie z regułami i **przepisami** ustanowionymi i opublikowanymi przez tę uznaną organizację;
- j) „**kraj siedziby**” oznacza **państwo**, w którym znajduje się siedziba statutowa, zarząd lub miejsce prowadzenia **głównej działalności uznanej** organizacji.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie, które pragną przyznać upoważnienie jakiejś organizacji, która nie została jeszcze uznana, przedstawiają Komisji wniosek o uznanie, łącznie z kompletnymi informacjami i dowodami zgodności organizacji z minimalnymi kryteriami wymienionymi w załączniku I i informacjami w sprawie wymogu i zobowiązania się przez nią do przestrzegania zgodności z przepisami art. 8 ust. 4, art. 9, 10 i 11.
2. Komisja, wspólnie z państwami członkowskimi składającymi wniosek, dokonuje oceny organizacji, w odniesieniu do których otrzymała wniosek o uznanie, w celu sprawdzenia, czy organizacje spełniają wymogi określone w ust. 1 i zobowiązują się ich przestrzegać.
3. Komisja, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 12 ust. 3, odmawia uznania organizacji, które nie spełniają wymogów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu lub których działalność uważana jest za stanowiącą niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa i środowiska na podstawie kryteriów określonych zgodnie z art. 14.

Artykuł 4

1. Uznanie przyznawane jest przez Komisję zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 12 ust. 3.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Uznanie przyznawane jest właściwemu podmiotowi prawnemu, który jest macierzystym podmiotem wszystkich podmiotów prawnych tworzących uznaną organizację. Uznanie obejmuje wszystkie podmioty prawne przyczyniające się do tego, że ta organizacja uzyskuje możliwość świadczenia usług w skali globalnej.

3. Działając zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 12 ust. 3 Komisja może ograniczyć uznanie w odniesieniu do określonych rodzajów statków, statków o określonej wielkości, statków określonych branż lub kombinacji tych kryteriów, zgodnie z potwierdzonymi możliwościami danej organizacji i wiedzą fachową, którą dysponuje. W takim przypadku Komisja podaje przyczyny takiego ograniczenia oraz warunki, po spełnieniu których ograniczenie może zostać cofnięte lub zmniejszone. Ograniczenie to może zostać w każdej chwili poddane przeglądowi.

4. Komisja opracowuje i regularnie uaktualnia wykaz organizacji uznanych zgodnie z niniejszym artykułem. Wykaz ten zostaje opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 5

Jeżeli Komisja uzna, że uznana organizacja nie spełnia minimalnych kryteriów określonych w załączniku I lub obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, lub że dotychczasowa działalność uznanej organizacji w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniu znacznie się pogorszyła, jednakże nie stwarza ona niedopuszczalnego zagrożenia dla bezpieczeństwa i środowiska, Komisja wymaga od uznanej organizacji, której to dotyczy, podjęcia w określonym terminie koniecznych działań zapobiegawczych i naprawczych w celu zapewnienia pełnej zgodności ze wspomnianymi minimalnymi kryteriami i obowiązkami i, w szczególności, wyeliminowania potencjalnego zagrożenia bezpieczeństwa lub środowiska, lub zaradzenia przyczynom pogarszającej się działalności w inny sposób.

Działania zapobiegawcze i naprawcze mogą obejmować tymczasowe środki ochronne, jeżeli potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa i środowiska naturalnego ma charakter bezpośredni.

Bez uszczerbku dla niezwłocznego wdrożenia tych środków Komisja powiadamia jednak o zamiarze ich podjęcia wszystkie państwa członkowskie, które przyznały uprawnienia danej uznanej organizacji.

Artykuł 6

1. Poza środkami podjętymi zgodnie z art. 5 Komisja może — zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 12 ust. 2 — nakładać grzywny na uznaną organizację, jeżeli:

a) poważne lub wielokrotne niespełnienie przez nią minimalnych kryteriów określonych w załączniku I lub obowiązków wynikających z art. 8 ust. 4, art. 9, 10 i 11 wskazuje na poważne uchybienia w jej strukturze, systemach, procedurach lub wewnętrznych kontrolach, lub

b) podczas oceny zgodnie z art. 8 ust. 1 uznana organizacja rozmyślnie podała Komisji błędne, niepełne lub wprowadzające w błąd informacje lub w inny sposób utrudniała tę ocenę.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, jeżeli uznana organizacja nie podejmie wymaganych przez Komisję działań zapobiegawczych i naprawczych lub nastąpią nieuzasadnione opóźnienia, Komisja może nałożyć okresowe kary pieniężne na wspomnianą organizację do czasu pełnego przeprowadzenia wymaganych działań.

3. Grzywny i okresowe kary pieniężne, o których mowa w ust. 1 i 2, są odstrasżające i proporcjonalne do powagi danego przypadku oraz do zdolności ekonomicznej uznanej organizacji, której to dotyczy, i uwzględniają w szczególności stopień naruszenia warunków bezpieczeństwa lub ochrony środowiska.

Są one nakładane dopiero po umożliwieniu uznanej organizacji i państwom członkowskim przedłożenia swoich uwag.

Łączna kwota nałożonych grzywien i okresowych kar pieniężnych nie przekracza 5 % całkowitych średnich obrotów uznanej organizacji w poprzednich trzech latach gospodarczych w odniesieniu do działalności objętej zakresem niniejszego rozporządzenia.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 7

1. Komisja wycofuje uznanie organizacji, jeżeli:
 - a) powtarzające się i rażące niespełnianie przez nią minimalnych kryteriów określonych w załączniku I lub obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia stwarza niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa i środowiska;
 - b) powtarzające się i rażące uchybienia w działalności tej organizacji w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniu stwarzają niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub środowiska;
 - c) organizacja uniemożliwia lub wielokrotnie utrudnia przeprowadzenie oceny organizacji przez Komisję, *lub*
 - d) organizacja nie uiszcza grzywien lub okresowych kar pieniężnych, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2. ||

I

2. Do celów ust. 1 lit. a) i b) Komisja podejmuje decyzję w oparciu o wszystkie dostępne informacje, w tym:

- a) wyniki własnej oceny uznanej organizacji, której to dotyczy, zgodnie z art. 8 ust. 1;
- b) sprawozdania przedstawione przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 dyrektywy .../.../WE ⁽¹⁾ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich];
- c) analizy nieszczęśliwych wypadków dotyczących statków sklasyfikowanych przez te uznane organizacje;
- d) powtarzanie się uchybień, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a);
- e) stopień, w jakim wpływa to na flotę sklasyfikowaną przez uznaną organizację, oraz
- f) nieskuteczność środków, o których mowa w art. 6 ust. 2.

3. O wycofaniu uznania decyduje Komisja z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 12 ust. 3 i po umożliwieniu zainteresowanej uznanej organizacji przedłożenia swoich uwag.

Artykuł 8

1. Wszystkie uznane organizacje oceniane są przez Komisję wspólnie z państwem członkowskim, które przedstawiło stosowny wniosek o uznanie, w sposób regularny i co najmniej co dwa lata, w celu potwierdzenia, że spełniają one obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia oraz minimalne kryteria określone w załączniku I. Ocena jest ograniczona do tych rodzajów działalności uznanych organizacji, które wchodzą w zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Wybierając uznane organizacje do oceny, Komisja przykłada szczególną wagę do działania uznanych organizacji w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniu, rejestrów nieszczęśliwych wypadków i do sprawozdań przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 14 dyrektywy .../.../WE ⁽²⁾ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich].

3. Ocena może obejmować wizytacje oddziałów regionalnych uznanej organizacji, jak również wyrównaną inspekcję statków, zarówno eksploatowanych, jak i tych w budowie, do celów kontrolowania działalności uznanej organizacji. W tym przypadku Komisja, w stosownych przypadkach, powiadamia państwa członkowskie, w których ma swoją siedzibę oddział regionalny. Komisja dostarcza państwom członkowskim sprawozdanie z wynikami oceny.

⁽¹⁾ Dz. U.: ||.

⁽²⁾ Dz. U.: ||.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Każda uznana organizacja udostępnia corocznie wyniki swojego przeglądu systemu zarządzania jakością komitetowi powołanemu na mocy art. 12 ust. 1.

Artykuł 9

1. **Nie jest możliwe powoływanie się na żadne klauzule z umów zawartych przez uznane organizacje ze stronami trzecimi ani umów dotyczących upoważnienia zawartych z państwem bandery, ograniczające dostęp Komisji do informacji koniecznych do celów przeprowadzenia oceny, o której mowa w art. 8 ust. 1.** ■

2. Uznane organizacje zapewniają *umieszczenie* w umowach **ze stronami trzecimi** w sprawie wydawania statkom świadectw obowiązkowych lub świadectw klasy zapisu, że warunkiem wydania tych świadectw jest zgoda tych stron na *wstęp* inspektorów **wspólnotowych** na pokład statku do celów art. 8 ust. 1.

Artykuł 10

1. Uznane organizacje prowadzą *okresowe konsultacje wzajemne* w celu zachowania równoważności i *osiągnięcia* harmonizacji swoich **reguł i przepisów** oraz ich wykonywania. Współpracują ze sobą w celu zapewnienia jednolitej interpretacji konwencji międzynarodowych, bez uszczerbku dla uprawnień państw bandery. Uznane organizacje w stosownych przypadkach uzgadniają techniczne i proceduralne warunki wzajemnego uznawania **odpowiednich** świadectw **klasy** opartych na *równoważnych normach*, przyjmując jako punkt odniesienia najsurowsze i *najbardziej rygorystyczne wzory* i **biorąc w szczególności pod uwagę elementy wyposażenia statków posiadające znak zgodności z dyrektywą Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 w sprawie wyposażenia statków** ⁽¹⁾.

■

Uznane organizacje uznają za *wystarczające, do celów klasyfikacji* świadectwa wyposażenia statków posiadające znak zgodności z *dyrektywą 96/98/WE* ■.

Dostarczają one Komisji i państwom członkowskim okresowych sprawozdań w sprawie istotnego postępu w normach i we wzajemnym uznawaniu świadectw dla materiałów, wyposażenia i komponentów.

2. **Po upływie ...** ⁽²⁾ Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ■ sporządzone na podstawie niezależnych badań sprawozdanie dotyczące osiągniętego poziomu harmonizacji reguł i **przepisów** oraz wzajemnego uznawania. **W razie niespełnienia przepisów niniejszego artykułu przez uznane organizacje Komisja proponuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie niezbędne środki.**

3. Uznane organizacje współpracują z administracją kontroli państwa portu, jeśli chodzi o statek ich klasy, szczególnie w celu ułatwienia usunięcia zgłoszonych braków lub innych niezgodności.

4. Uznane organizacje dostarczają wszystkim administracjom państw członkowskich, które udzieliły upoważnień przewidzianych w art. 3 dyrektywy .../WE ⁽³⁾ [w sprawie zgodności z *wymaganiami państwa bandery* oraz w sprawie *wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich*] i Komisji wszelkie istotne informacje o ich sklasyfikowanej flocie, przeniesieniach, zmianach, zawieszeniach i wycofaniach klasy, niezależnie od bandery, pod jaką te statki pływają.

⁽¹⁾ Dz. U. L 46 z 17.2.1997, str. 25.

⁽²⁾ Trzech lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

⁽³⁾ Dz. U.: ■.

Środa, 24 września 2008 r.

Informacje o przeniesieniach, zmianach, zawieszeniach i wycofaniach klasy, łącznie z informacjami o zaległych przeglądach, zaległych zaleceniach, warunkach klasy, warunkach działalności lub ograniczeniach operacyjnych wydanych na niekorzyść ich sklasyfikowanych statków - niezależnie od bandery, pod jaką te statki pływają - są również wprowadzane elektronicznie do wspólnej bazy danych z inspekcji, która jest wykorzystywana przez państwa członkowskie do wykonania dyrektywy .../.../WE+ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich] oraz jednocześnie rejestrowane we własnych systemach uznanych organizacji, w żadnym przypadku nie później niż 72 godziny od zdarzenia, które spowodowało obowiązek przekazania informacji. Informacje te, z wyjątkiem zaleceń i warunków klasy, które nie są zaległe, są publikowane na stronach internetowych tych uznanych organizacji.

5. Uznane organizacje nie wydają ustawowych certyfikatów statkowi, niezależnie od jego bandery, któremu została obniżona klasa lub który zmienia klasę z powodów bezpieczeństwa, zanim nie dadzą właściwej administracji państwa bandery możliwości wydania w rozsądnym czasie opinii, aby ustalić, czy konieczna jest pełna inspekcja.

6. W przypadkach przeniesienia klasy z jednej uznanej organizacji do drugiej, organizacja, która przenosi klasę bez nieuzasadnionego opóźnienia, przekazuje organizacji, która otrzymuje klasę pełną dokumentację statku, a w szczególności informuje ją o:

- a) wszelkich zaległych przeglądach;
- b) wszelkich zaległych zaleceniach i warunkach klasy;
- c) warunkach działalności wydanych na niekorzyść statku, oraz
- d) ograniczeniach operacyjnych wydanych na niekorzyść statku.

Nowe świadectwa statku mogą być wydane przez organizację, która otrzymuje klasę po pomyślnym zakończeniu wszelkich zaległych przeglądów i po wykonaniu, zgodnie ze wskazaniem organizacji, która przenosi klasę, wszystkich zaległych zaleceń lub warunków klasy wydanych uprzednio w odniesieniu do statku.

Przed **wystawieniem nowych** świadectw organizacja przyjmująca musi powiadomić organizację przekazującą o dacie **ich wysłania** i potwierdzić — dla każdego z zaległych przeglądów, zaleceń i warunków klasy — **podjęte czynności, jak również miejsce i datę ich rozpoczęcia i pomyślnego zakończenia**.

Uznane organizacje ustanawiają i realizują odpowiednie wspólne wymogi dotyczące przypadków przeniesienia klasy, w których konieczne są specjalne środki ostrożności. Przypadki te obejmują przynajmniej przypadki przeniesienia klasy statków 15-letnich i starszych oraz przeniesienia z organizacji nieuznanej do organizacji uznanej.

Uznane organizacje współpracują ze sobą przy prawidłowym wykonywaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 11

1. **Państwa członkowskie wraz z uznanymi organizacjami ustanawiają w terminie ...(*) komitet oceniający zgodność z normą jakości EN 45012. W jego pracach** mogą uczestniczyć z głosem doradczym stosowne stowarzyszenia branżowe z sektora stoczniowego.

(*) 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 24 września 2008 r.

2. **Komitet oceniający** wykonuje następujące zadania:
 - a) **regulację i ciągłą** ocenę systemów zarządzania jakością uznanych organizacji, zgodnie z kryteriami norm jakości ISO 9001;
 - b) certyfikację systemów **jakości** uznanych organizacji **||**;
 - c) wydawanie **wiążących** interpretacji *uznanych międzynarodowo* norm zarządzania jakością, w szczególności w celu uwzględnienia specyfiki charakteru i obowiązków uznanych organizacji, oraz
 - d) **przyjęcie** indywidualnych i zbiorowych zaleceń mających na celu poprawę **reguł**, procesów i mechanizmów kontroli wewnętrznej uznanych organizacji.
3. **Komitet oceniający jest niezależny**, posiada **uprawnienia niezbędne do działania niezależnego** od uznanych organizacji i dysponuje środkami koniecznymi do wypełniania swoich obowiązków w sposób skuteczny i na najwyższym poziomie profesjonalizmu. **Komitet** oceniający określa swoje metody pracy i regulamin.
||
4. **Komitet oceniający** udostępnia zainteresowanym stronom, w tym **||** Komisji, pełne informacje na temat swojego rocznego planu pracy oraz na temat swoich ustaleń i zaleceń, w szczególności w odniesieniu do sytuacji, w których naruszone zostały warunki bezpieczeństwa.
5. **Komitet oceniający** jest poddawany okresowej **kontroli** przez Komisję, **która działając zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 12 ust. 3, wnioskuje do komitetu oceniającego o przyjęcie środków, które Komisja uważa za konieczne dla zapewnienia pełnej zgodności z ust. 1.**
6. Komisja zdaje państwom członkowskim sprawozdanie z wyników oceny oraz działań podjętych w jej następstwie.

Artykuł 12

1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) utworzony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 ⁽¹⁾.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres wskazany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1—4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

⁽¹⁾ Dz. U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 13

1. Niniejsze rozporządzenie może, bez poszerzania zakresu jego stosowania, zostać zmienione, **zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 12 ust. 4**, w celu uaktualniania minimalnych kryteriów określonych w załączniku I, *ze szczególnym uwzględnieniem stosownych decyzji IMO*.

Te środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 12 ust. 4.

2. Zmiany w międzynarodowych konwencjach określonych w art. 2 lit. b) niniejszego rozporządzenia mogą zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

Artykuł 14

1. Komisja przyjmuje i podaje do wiadomości publicznej:

- a) kryteria służące do pomiaru skuteczności reguł i procedur oraz działalności uznanych organizacji w zakresie bezpieczeństwa sklasyfikowanych przez nią statków i zapobiegania zanieczyszczeniu powodowanemu przez te statki, przy szczególnym uwzględnieniu danych ustanowionych przez memorandum paryskie w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (MOU) lub przez inne podobne systemy; oraz
- b) kryteria służące do określenia, kiedy działalność taką należy uznać za stanowiącą niedopuszczalne zagrożenie dla bezpieczeństwa lub środowiska, które to kryteria mogą uwzględniać szczególne okoliczności mające wpływ na organizacje mniejszej wielkości lub organizacje wysoko wyspecjalizowane.

Środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia przez jego uzupełnienie są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 12 ust. 4.

2. Środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia przez jego uzupełnienie związane z wykonaniem art. 6 i, jeśli to stosowne, art. 7, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 12 ust. 4.

3. Bez uszczerbku dla natychmiastowego stosowania minimalnych kryteriów zamieszczonych w załączniku I Komisja może — zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 12 ust. 3 — przyjąć zasady dotyczące wykładni tych kryteriów oraz może rozważyć ustanowienie celów dla ogólnych minimalnych kryteriów, o których mowa w załączniku I część A pkt 3.

Artykuł 15

1. Organizacje, którym w momencie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zostało przyznane uznanie zgodnie z dyrektywą 94/57/WE, zachowują swoje uznanie z zastrzeżeniem przepisów ust. 2.

2. Bez uszczerbku dla art. 5 i 7, do dnia ... (*) Komisja ponownie bada wszystkie ograniczone uznania przyznane zgodnie z dyrektywą 94/57/WE w świetle art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia w celu podjęcia decyzji zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 12 ust. 3, czy ograniczenia powinny zostać zastąpione innymi czy usunięte. Ograniczenia mają w dalszym ciągu zastosowanie do czasu podjęcia decyzji przez Komisję.

(*) || Dwanaście miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 16

W trakcie przeprowadzania oceny zgodnie z art. 8 ust. 1 Komisja sprawdza, czy posiadacz uznania jest właściwym podmiotem prawnym należącym do organizacji, objętej przepisami niniejszego rozporządzenia. Jeżeli tak nie jest, Komisja podejmuje decyzję o zmianie dokumentu uznania.

W przypadku, gdy Komisja wprowadza zmiany w dokumencie uznania, państwa członkowskie dostosowują umowy zawarte z uznaną organizacją w celu uwzględnienia tych zmian.

Artykuł 17

Komisja co dwa lata powiadamia Parlament Europejski i Radę o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 18

Odniesienia do dyrektywy 94/57/WE w prawie wspólnotowym i krajowym są odpowiednio traktowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytywane zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 19

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

MINIMALNE KRYTERIA DLA ORGANIZACJI O KTÓRYCH MOWA W ART. 3

A. OGÓLNE KRYTERIA MINIMALNE

1. **Organizacja, która chce uzyskać lub zachować uznanie wspólnotowe**, musi posiadać osobowość prawną w państwie, w którym ma siedzibę. Jej rozliczenia są poświadczane przez niezależnych audytorów.
2. Uznana organizacja musi być w stanie udokumentować bogate doświadczenie w ocenie projektu i budowy statków handlowych.
3. Uznana organizacja musi w każdej chwili dysponować personelem zarządzającym, technicznym, pomocniczym i badawczym w liczbie odpowiedniej do wielkości floty, dla której przeprowadza inspekcje i wydaje świadectwa, jej składu oraz zaangażowania organizacji w budowę i przebudowę statków. Uznana organizacja musi być w stanie przydzielić każdemu miejscu pracy — w miarę potrzeb i odpowiednio do nich — środki i personel odpowiednie do zadań, które mają zostać wykonane, zgodnie z ogólnymi kryteriami minimalnymi z punktu 6 i 7 i szczegółowymi kryteriami minimalnymi z części B.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Uznana organizacja musi posiadać i stosować zestaw własnych wyczerpujących reguł i procedur lub wykazać się zdolnościami w zakresie projektowania, budowy oraz okresowych przeglądów statków handlowych, których jakość odpowiada uznanym międzynarodowo normom. Muszą one być publikowane i stale ulepszone dzięki programom badawczym i rozwojowym.
5. Uznana organizacja musi posiadać własny rejestr statków publikowany corocznie i utrzymywany w publicznie dostępnej || bazie danych.
6. Uznana organizacja nie może być kontrolowana przez właścicieli statków lub stoczniovców, lub inne osoby komercyjnie zaangażowane w produkcję, wyposażanie, naprawę lub eksploatację statków. Przychody uznanej organizacji nie są w znacznym stopniu uzależnione od jednego przedsiębiorstwa handlowego. Uznana organizacja nie prowadzi działalności klasyfikacyjnej ani ustawowej w przypadku, gdy jest tożsama lub ma powiązania biznesowe, osobiste lub rodzinne z właścicielem lub armatorem statku. Niezgodność ta ma również zastosowanie w odniesieniu do inspektorów zatrudnionych przez uznaną organizację.
7. Uznana organizacja musi działać zgodnie z przepisami określonymi w załączniku do rezolucji IMO A.789(19) w sprawie specyfikacji funkcji kontrolnych i certyfikacyjnych uznanych organizacji działających w imieniu administracji, jeżeli przepisy te obejmują sprawy wchodzące w zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia.

B. SZCZEGÓŁOWE KRYTERIA MINIMALNE

1. Uznana organizacja **zapewnia** ogólnosiwiatowy zasięg dzięki pracującemu wyłącznie dla niej **personelowi technicznemu** lub — we || właściwie uzasadnionych przypadkach — **personelowi technicznemu** pracującemu wyłącznie dla innych || organizacji.
2. Uznana organizacja musi kierować się w swoim działaniu kodeksem etyki.
3. Uznana organizacja musi być zarządzana i administrowana w sposób zapewniający poufność informacji wymaganych przez administrację.
4. Uznana organizacja musi dostarczać istotnych informacji administracji, Komisji i zainteresowanym stronom.
5. Uznana organizacja, a także jej inspektorzy i personel techniczny wykonują swoje zadania bez uszczerbku dla praw własności intelektualnej stoczni, dostawców wyposażenia i właścicieli statków, w tym patentów, licencji, wiedzy specjalistycznej lub wiedzy jakiegokolwiek rodzaju, której wykorzystanie jest prawnie chronione na szczeblu wspólnotowym lub krajowym. *Bez uszczerbku dla uprawnień państw członkowskich i Komisji do oceny, zwłaszcza na mocy art. 9, uznana organizacja ani inspektorzy i personel techniczny nie mogą w żadnym przypadku przekazywać ani upowszechniać danych istotnych z handlowego punktu widzenia uzyskanych w czasie działań dotyczących inspekcji, weryfikacji i nadzoru budowy i napraw statków.*
6. Zarząd uznanej organizacji musi określić i udokumentować swoją politykę, cele i zobowiązanie do jakości oraz zapewnić, że ta polityka jest zrozumiała, realizowana i utrzymywana w wszystkich poziomach w uznanej organizacji. Polityka uznanej organizacji musi odnosić się do celów i wskaźników działalności w zakresie bezpieczeństwa i zapobiegania zanieczyszczeniu.
7. Uznana organizacja musi zapewniać:
 - a) systematyczne ustanawianie i utrzymywanie reguł i procedur;
 - b) przestrzeganie jej reguł i procedur i wprowadzenie wewnętrznego systemu do pomiaru jakości usług w odniesieniu do tych reguł i procedur;

Środa, 24 września 2008 r.

- c) spełnianie wymogów działań statutowych, do których uznana organizacja jest upoważniona, i wprowadzenie wewnętrznego systemu pomiaru jakości usług w odniesieniu do zgodności z międzynarodowymi konwencjami;
 - d) określenie i udokumentowanie obowiązków, uprawnień i wzajemnych powiązań personelu, którego praca ma wpływ na jakość usług uznanej organizacji;
 - e) wykonywanie całości pracy w kontrolowanych warunkach;
 - f) system nadzoru, który monitoruje działania i prace wykonywane przez inspektorów oraz personel techniczny i administracyjny zatrudniony przez uznaną organizację;
 - g) posiadanie przez inspektorów rozległej wiedzy na temat szczególnego typu statku, na którym wykonują swoje czynności, jako istotne dla danego przeglądu, jaki ma być przeprowadzony, i istotnych stosowanych wymogów;
 - h) wprowadzenie w życie systemu podnoszenia kwalifikacji inspektorów i ciągłej aktualizacji ich wiedzy;
 - i) utrzymywanie się wyników wskazujących na osiągnięcie wymaganych norm w pozycjach objętych świadczonymi usługami, jak również skuteczne działanie systemu jakości;
 - j) utrzymywanie we wszystkich siedzibach powszechnego systemu zaplanowanych i udokumentowanych wewnętrznych audytów działań związanych z jakością;
 - k) przeprowadzanie ustawowych przeglądów i inspekcji wymaganych przez zharmonizowany system przeglądu i certyfikacji, do których uznana organizacja jest upoważniona, zgodnie z przepisem wymienionym w załączniku i dodatku do rezolucji IMO A.948(23) w sprawie wytycznych dla przeglądu w ramach zharmonizowanego systemu przeglądu i certyfikacji;
 - l) ustalenie jasnych i bezpośrednich powiązań między centralnymi i regionalnymi siedzibami uznanej organizacji i między uznanymi organizacjami i ich inspektorami w zakresie odpowiedzialności i kontroli.
8. **Organizacja** musi opracować, wprowadzić w życie i utrzymać skuteczny wewnętrzny system jakości oparty na odpowiednich elementach uznanych międzynarodowo norm jakości i zgodny normami z EN ISO/IEC 17020:2004 (organy inspekcji) oraz EN ISO 9001:2000 █, zinterpretowanymi i poświadczonymi przez **komitet oceniający**, o którym mowa w art. 11 ust.1.
- Komitet oceniający działa niezależnie, dysponując w tym celu wszelkimi środkami niezbędnymi do prawidłowego funkcjonowania i prowadzenia rzetelnej i nieprzerwanej pracy. Komitet posiada bardzo specjalistyczną i zaawansowaną wiedzę techniczną oraz kodeks postępowania gwarantujący niezależne działanie audytorów.**
9. Reguły i **przepisy** organizacji muszą być wprowadzane w życie w sposób umożliwiający organizacji sporządzanie w oparciu o własną, bezpośrednią wiedzę i ocenę wiarygodnych i obiektywnych deklaracji na temat bezpieczeństwa *danych* statków, przy pomocy świadectw klasy, na podstawie których mogą być wydawane *odpowiednie świadectwa obowiązkowe*.
10. Uznana organizacja musi dysponować środkami niezbędnymi do oceny - za pośrednictwem wykwalifikowanego profesjonalnego personelu oraz zgodnie z przepisami określonymi w załączniku do rezolucji IMO A.913 (22) w sprawie wytycznych dotyczących wykonywania przez administrację Międzynarodowego Kodeksu Zarządzania Bezpieczeństwem (ISM) - stosowania i utrzymywania systemu zarządzania bezpieczeństwem, zarówno na lądzie, jak i na statkach, przewidzianego do objęcia certyfikacją.
11. Uznana organizacja musi zezwolić na udział przedstawicieli administracji oraz innych zainteresowanych stron w opracowaniu jej reguł i procedur.
-

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 94/57/WE	Dyrektywa (WE) nr .../ ... ⁽¹⁾ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich]	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1	art. 1
art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)
art. 2 lit. b)	art. 2 lit. b)	-
art. 2 lit. c)	art. 2 lit. c)	-
art. 2 lit. d)	art. 2 lit. d)	art. 2 lit. b)
art. 2 lit. e)	art. 2 lit. e)	art. 2 lit. c)
-	art. 2 lit. f)	art. 2 lit. d)
art. 2 lit. f)	art. 2 lit. g)	art. 2 lit. e)
art. 2 lit. g)	art. 2 lit. h)	art. 2 lit. f)
art. 2 lit. h)	art. 2 lit. i)	art. 2 lit. g)
art. 2 lit. i)	art. 2 lit. k)	art. 2 lit. i)
-	art. 2 lit. j)	art. 2 lit. h)
art. 2 lit. j)	art. 2 lit. l)	-
art. 2 lit. k)	-	art. 2 lit. j)
art. 3	art. 3	-
art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze	-	art. 3 ust. 1
art. 4 ust. 1 zdanie drugie	-	art. 3 ust. 2
art. 4 ust. 1 zdanie trzecie	-	-
art. 4 ust. 1 zdanie czwarte	-	art. 4 ust. 1
-	-	art. 3 ust. 3
-	-	art. 4 ust. 2, 3, 4
-	-	art. 5
-	-	art. 6
-	-	art. 7
art. 5 ust. 1	art. 4 ust. 1	-
art. 5 ust. 3	art. 4 ust. 2	-
art. 6 ust. 1, 2, 3, 4	art. 5 ust. 1, 2, 3, 4	-
art. 6 ust. 5	-	-

⁽¹⁾ Dz. U.: ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Dyrektywa 94/57/WE	Dyrektywa (WE) nr .../ ... ⁽¹⁾ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich]	Niniejsze rozporządzenie
art. 7	art. 10	art. 12
art. 8 ust. 1 tiret pierwsze	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)	-
art. 8 ust. 1 tiret drugie	-	art. 13 ust. 1
art. 8 ust. 1 tiret trzecie	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)	-
-	art. 11 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 8 ust. 2	art. 11 ust. 2	-
art. 8 ust. 2 akapit drugi	-	art. 13 ust. 2
art. 9 ust. 1	-	-
art. 9 ust. 2	-	-
art. 10 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 12	-
art. 10 ust. 1 lit. a), b), c), ust. 2, 3, 4	-	-
art. 11 ust. 1,(2)	art. 13 ust. 1, 2	-
art. 11 ust. 3, 4	-	art. 8 ust. 1, 2
art. 12	art. 14	-
art. 13	-	-
art. 14	art. 15 ust. 1 i 2	-
-	art. 15 ust. 3	-
-	art. 16	-
-		art. 9
art. 15 ust. 1		
		art. 10 ust. 1, 2
art. 15 ust. 2		art. 10 ust. 3
art. 15 ust. 3	-	art. 10 ust. 4
art. 15 ust. 4		art. 10 ust. 5
art. 15 ust. 5		art. 10 ust. 6 akapit pierwszy, drugi, trzeci, piąty
-		art. 10 ust. 6 akapit czwarty
art. 16	art. 17	-
art. 17	art. 20	-
-	art. 18	-
-	art. 19	-

⁽¹⁾ Dz. U.: ||.

Środa, 24 września 2008 r.

Dyrektywa 94/57/WE	Dyrektywa (WE) nr .../ ... ⁽¹⁾ [w sprawie zgodności z wymaganiami państwa bandery oraz w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów statków oraz odpowiednich działań administracji morskich]	Niniejsze rozporządzenie
		art. 11
		art. 14
		art. 15
		art. 16
		art. 17
		art. 18
		art. 19
załącznik		załącznik I
	załącznik I	
	załącznik II	załącznik II

⁽¹⁾ Dz. U.: ||.

Sieci i usług łączności elektronicznej ***I

P6_TA(2008)0449

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (COM(2007)0697 — C6-0427/2007 — 2007/0247(COD))

(2010/C 8 E/45)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0697),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0427/2007),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0321/2008),

Środa, 24 września 2008 r.

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0247

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE zmieniającej dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Funkcjonowanie pięciu dyrektyw obejmujących istniejące ramy regulacyjne sieci i usług łączności elektronicznej — dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽⁴⁾, dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽⁵⁾, dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽⁶⁾, dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁷⁾ oraz dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽⁸⁾ (określanych wspólnie jako „Dyrektywa ramowa i dyrektywy szczegółowe”) — podlega okresowemu przeglądowi przez Komisję, w szczególności w celu ustalenia potrzeby ich zmian w świetle rozwoju rynku i technologii.

⁽¹⁾ Dz. U. C 224 z 30.8.2008, str. 50.

⁽²⁾ Opinia z dnia 19 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽⁵⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽⁶⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽⁷⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

⁽⁸⁾ Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

Środa, 24 września 2008 r.

- (2) W 2007 r. dokonano przeglądu dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾ mającego na celu zapewnienie optymalnych warunków konkurencyjności i pewności prawnej w sektorach przemysłu i usług w zakresie technologii informacyjnych i mediów w Unii Europejskiej oraz poszanowania różnorodności kulturowej i językowej. W tym świetle sprawiedliwe i zrównoważone ramy regulacyjne dotyczące elektronicznych sieci i usług komunikacyjnych stanowią główny filar sektora audiowizualnego UE.
- (3) W związku z powyższym Komisja przedstawiła wstępne wyniki przeglądu w komunikacie do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie przeglądu ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej UE. Na podstawie tych wstępnych wyników odbyły się konsultacje publiczne, w ramach których uznano ciągły brak rynku wewnętrznego łączności elektronicznej za najważniejszy aspekt wymagający poruszenia. Stwierdzono w szczególności, że fragmentacja uregulowań i niespójność pomiędzy działaniami krajowych organów regulacyjnych mogą zagrażać nie tylko konkurencyjności sektora, ale także istotnym korzyściom dla konsumentów, które można by uzyskać z transgranicznej konkurencji.
- (4) W związku z tym konieczne jest zreformowanie ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej UE w celu ostatecznego utworzenia rynku wewnętrznego łączności elektronicznej poprzez wzmocnienie wspólnotowego mechanizmu służącego do regulacji operatorów ze znaczącą pozycją rynkową na kluczowych rynkach. Reforma obejmuje również zdefiniowanie efektywnej i **skoordynowanej** strategii zarządzania widmem w celu uzyskania jednolitej europejskiej przestrzeni informacyjnej oraz wzmocnienie przepisów dotyczących niepełnosprawnych użytkowników w celu uzyskania zintegrowanego społeczeństwa informacyjnego.
- (5) **Głównym celem ram regulacyjnych UE w zakresie sieci i usług łączności elektronicznej jest stworzenie trwałego „ekosystemu” dla łączności elektronicznej w oparciu o podaż, poprzez skuteczne i konkurencyjne rynki infrastruktury i usług, oraz o popyt, poprzez rozwój społeczeństwa informacyjnego.**
- (6) **Dalszym celem unijnych ram prawnych w zakresie sieci i usług łączności elektronicznej jest stopniowe ograniczanie sektorowych uregulowań ex ante w miarę rozwoju konkurencji na rynkach łączności elektronicznej, tak aby łączność elektroniczna ostatecznie podlegała wyłącznie prawu konkurencji. Jako że rynki łączności elektronicznej wykazują w ostatnich latach silną dynamikę konkurencyjności, istotnym jest, by ustanowione uprzednio obowiązki regulacyjne były nakładane jedynie w razie braku skutecznej i zrównoważonej konkurencji. Konieczność dalszego stosowania uregulowań ex ante powinna zostać poddana przeglądowi w celu określenia konieczności dalszego ich stosowania nie później niż pięć lat od daty transpozycji niniejszej dyrektywy.**
- (7) W celu zapewnienia proporcjonalnego i właściwego podejścia, dostosowanego do zmieniających się warunków konkurencji, krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość zdefiniowania rynków na poziomie niższym niż krajowy oraz zniesienia obowiązków regulacyjnych na rynkach lub na obszarach geograficznych, gdzie istnieje skuteczna konkurencja w zakresie infrastruktury. Powinno to mieć zastosowanie nawet tam, gdzie obszary geograficzne nie są zdefiniowane jako odrębne rynki.
- (8) W celu osiągnięcia celów agendy lizbońskiej koniecznym jest stworzenie odpowiednich zachęt dla inwestycji w szybkie sieci, które będą wspierały innowacje w zakresie bogatych w treści usług internetowych i umocnią międzynarodową konkurencyjność Unii Europejskiej. Takie sieci mają ogromny potencjał w zakresie zapewniania korzyści konsumentom i przedsiębiorstwom w całej Unii Europejskiej. W związku z tym istotne jest wspieranie trwałych inwestycji w zakresie rozwoju tych sieci, a jednocześnie należy utrzymać konkurencję i zwiększać wybór konsumenta poprzez przewidywalność i spójność środowiska regulacyjnego.

⁽¹⁾ Dz. U. L 298 z 17.10.1989, str. 23.

Środa, 24 września 2008 r.

- (9) W swoim komunikacie z dnia 20 marca 2006 r. „Niwelowanie różnic w dostępie do łączności szerokopasmowych” ⁽¹⁾ Komisja przyznała, że w Unii Europejskiej istnieje terytorialny podział pod względem dostępu do szybkich usług szerokopasmowych. Pomimo ogólnego wzrostu liczby łączności szerokopasmowych dostęp do nich w niektórych regionach jest ograniczony ze względu na wysokie koszty będące skutkiem niskiej gęstości zaludnienia i dużego oddalenia. Ekonomiczne zachęty do inwestowania w budowę sieci szerokopasmowej na tych obszarach okazują się często niewystarczające. Jednakże postęp techniczny obniża koszty rozbudowy sieci. Dla zapewnienia mniej rozwiniętym regionom inwestycji w nowe technologie, regulacje prawne dotyczące łączności elektronicznej powinny być spójne z innymi środkami politycznymi, takimi jak polityka pomocy państwa, fundusze strukturalne czy też cele szersze polityki przemysłowej.
- (10) Inwestycje w badania i rozwój mają kluczowe znaczenie dla rozwoju sieci światłowodowych nowej generacji i osiągnięcia elastycznego i wydajnego dostępu do sieci radiowej, sprzyjając większej konkurencji i innowacyjnym rozwiązaniom i usługom z korzyścią dla konsumentów. Wyzwanie polega na zapewnieniu powszechnej i spójnej infrastruktury nowej generacji dla sieci i usług łączności elektronicznej.
- (11) Polityka państwa powinna uzupełniać skuteczne funkcjonowanie rynków łączności elektronicznej, dotykając zarówno kwestii podaży, jak i popytu, tak aby pobudzać zdrowy mechanizm, w którym rozwój lepszej treści i usług zależy od dostępności infrastruktury i vice versa. Interwencje organów publicznych powinny być współmierne i nie powinny ani zakłócać konkurencji, ani hamować prywatnych inwestycji, powinny natomiast zwiększyć zachęty do inwestowania i zmniejszyć bariery przy wchodzeniu na rynek. W związku z tym organy publiczne mogą poprzeć wprowadzenie infrastruktury o wysokiej wydajności, która będzie funkcjonować przez długi czas. Należy przy tym przyznawać środki publiczne w oparciu o otwarte, przejrzyste i konkurencyjne procedury, nie faworyzując z góry żadnej konkretnej technologii i zapewniając sprawiedliwy dostęp do infrastruktury.
- (12) Unijne ramy regulacyjne w zakresie sieci i usług łączności elektronicznej powinny również promować ochronę konsumentów w sektorze łączności elektronicznej poprzez dostarczanie wszelkimi możliwymi sposobami właściwych i kompleksowych informacji, poprzez zapewnianie przejrzystości taryfowej oraz wysokiej jakości w świadczeniu usług. Powinny one w pełni uznawać rolę stowarzyszeń konsumenckich w publicznych konsultacjach oraz zapewnić, aby właściwe organy posiadały instrumenty niezbędne do zapobiegania ewentualnym manipulacjom i do działania z konieczną skutecznością przy karaniu wszelkich oszustw.
- (13) Przy podejmowaniu działań na mocy niniejszej dyrektywy Komisja powinna uwzględnić stanowiska krajowych organów regulacyjnych i zainteresowanych stron z sektora, korzystając z efektywnych konsultacji zapewniających przejrzystość i współmierność. Komisja powinna opublikować szczegółowe dokumenty konsultacyjne, wyjaśniające różne rozważane sposoby działania, a stronom zainteresowanym z sektora należałoby udzielić rozsądnego terminu na udzielenie odpowiedzi. Po przeprowadzeniu konsultacji i rozważeniu odpowiedzi Komisja powinna podać powody podjętej decyzji w oświadczeniu, które powinno zawierać opis sposobu uwzględnienia stanowisk respondentów.
- (14) Aby umożliwić krajowym organom regulacyjnym osiągnięcie celów określonych w dyrektywie ramowej i w dyrektywach szczegółowych, w szczególności dotyczących interoperacyjności typu koniec-koniec, zakres dyrektywy ramowej należy rozszerzyć w taki sposób, aby obejmował urządzenia radiowe i końcowe urządzenia telekomunikacyjne zdefiniowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności ⁽²⁾ oraz sprzęt konsumencki wykorzystywany w telewizji cyfrowej.
- (15) Bez uszczerbku dla dyrektywy 1999/5/WE, konieczne jest wyjaśnienie pewnych aspektów dotyczących stosowania niektórych funkcji urządzeń końcowych, które dotyczą dostępu niepełnosprawnych użytkowników końcowych, tak aby zapewnić interoperacyjność między urządzeniami końcowymi i sieciami i usługami łączności elektronicznej.

⁽¹⁾ Dz. U. C 151 z 29.6.2006, str. 15.

⁽²⁾ Dz. U. L 91 z 7.4.1999, str. 10.

Środa, 24 września 2008 r.

- (16) Niektóre definicje należy sformułować bardziej przejrzysto lub zmienić w taki sposób, aby uwzględniły rozwój rynku oraz technologii i aby wyeliminować niejednoznaczności zidentyfikowane podczas wdrażania ram regulacyjnych.
- (17) **Działania krajowych organów regulacyjnych i Komisji w kontekście unijnych ram regulacyjnych w zakresie sieci i usług łączności elektronicznej przyczyniają się do realizacji obszerniejszych celów państwowych strategii politycznych w zakresie kultury, zatrudnienia, ochrony środowiska, spójności społecznej, rozwoju regionalnego oraz zagospodarowania przestrzennego.**
- (18) **Krajowe rynki łączności elektronicznej będą nadal różnić się między sobą w ramach UE. Dlatego ważne jest, by krajowe organy regulacyjne oraz Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT) posiadały uprawnienia i wiedzę niezbędne do stworzenia konkurencyjnego „ekosystemu” UE na rynkach i w usługach łączności elektronicznej, wykazując jednocześnie zrozumienie dla różnic krajowych i regionalnych i respektując zasadę pomocniczości.**
- (19) Należy podkreślić niezależność krajowych organów regulacyjnych, tak aby zapewnić skuteczniejsze stosowanie przez nie ram regulacyjnych i zwiększenie ich uprawnień oraz przewidywalności ich decyzji. W tym celu konieczne jest wprowadzenie do prawa krajowego wyraźnych przepisów zapewniających ochronę krajowego organu regulacyjnego podczas wykonywania jego zadań przed interwencją zewnętrzną lub naciskami politycznymi, które mogłyby zagrozić niezależności dokonywanej przez niego oceny rozpatrywanych spraw. Takie zewnętrzne wpływy sprawiają, że krajowy organ legislacyjny nie nadaje się do pełnienia roli krajowego organu regulacyjnego na podstawie ram regulacyjnych. W tym celu konieczne jest ustalenie z góry zasad dotyczących podstaw dla zwalniania szefa krajowego organu regulacyjnego w celu usunięcia wszelkich uzasadnionych wątpliwości co do neutralności tego organu i jego odporności na wpływy zewnętrzne. Ważne jest, aby krajowe organy regulacyjne miały swój własny budżet, tak aby mogły w szczególności dokonać rekrutacji wystarczającej liczby wykwalifikowanych pracowników. W celu zapewnienia przejrzystości powinny go publikować co roku.
- (20) Istniały znaczne rozbieżności co do sposobu stosowania przez organy odwoławcze środków przejściowych mających na celu zawieszenie decyzji krajowych organów regulacyjnych. W celu uzyskania większej spójności podejścia konieczne jest stosowanie wspólnego standardu zgodnego z orzecznictwem wspólnotowym. Ze względu na znaczenie odwołań dla ogólnego funkcjonowania ram regulacyjnych, konieczne jest ustanowienie mechanizmu zbierania informacji na temat odwołań i decyzji o zawieszeniu decyzji podjętych przez organy regulacyjne we wszystkich państwach członkowskich oraz przekazywaniu sprawozdań dotyczących takich informacji Komisji.
- (21) Aby krajowe organy regulacyjne skutecznie wykonywały zadania regulacyjne, zbierane przez nie dane powinny obejmować dane księgowe dotyczące rynków detalicznych związanych z rynkami hurtowymi, na których jeden operator ma znaczącą pozycję rynkową i które są regulowane przez krajowy organ regulacyjny. Powinny one również obejmować dane umożliwiające krajowemu organowi regulacyjnemu ocenę potencjalnego wpływu planowanych aktualizacji lub zmian topologii sieci na rozwój konkurencji lub na produkty hurtowe udostępniane innym stronom.
- (22) Konsultacje krajowe przewidziane w art. 6 dyrektywy ramowej powinny zostać przeprowadzone przed konsultacjami wspólnotowymi przewidzianymi w art. 7 tej dyrektywy tak, aby umożliwić odzwierciedlenie w konsultacjach wspólnotowych poglądów zainteresowanych stron. Pozwoliłoby to również uniknąć konieczności przeprowadzenia drugich konsultacji wspólnotowych w przypadku zmian planowanego środka wynikających z konsultacji krajowych.
- (23) Swoboda krajowych organów regulacyjnych powinna zostać dostosowana do opracowywania spójnych praktyk regulacyjnych i spójnego stosowania ram regulacyjnych, aby mogła skutecznie przyczynić się do rozwoju i zakończenia budowy rynku wewnętrznego. Dlatego krajowe organy regulacyjne powinny wspierać działania Komisji dotyczące rynku wewnętrznego oraz działania BERT, który powinien stanowić wyłączone forum współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi przy wykonywaniu zadań wynikających z ram regulacyjnych.

Środa, 24 września 2008 r.

- (24) Mechanizm wspólnotowy umożliwiający Komisji wymaganie od krajowych organów regulacyjnych wycofania się z planowanych środków dotyczących definiowania rynku i wyznaczania operatorów o znaczącej pozycji rynkowej przyczynił się znacznie do uzyskania spójnego podejścia przy identyfikowaniu okoliczności, w których można stosować uregulowania ex ante, i w których operatorzy podlegają takim uregulowaniom. Jednak nie istnieje równoważny mechanizm do stosowania w odniesieniu do środków naprawczych. Monitorowanie rynku realizowane przez Komisję, a w szczególności doświadczenie związane z art. 7 dyrektywy ramowej, wykazało, że niezgodności w stosowaniu środków naprawczych przez krajowe organy regulacyjne, nawet w podobnych warunkach rynkowych, osłabiają rynek wewnętrzny łączności elektronicznej, nie zapewniają równych warunków operatorom prowadzącym działalność w różnych państwach członkowskich i uniemożliwiają uzyskanie korzyści przez konsumentów, wynikających z transgranicznej konkurencyjności i usług. Komisja powinna uzyskać uprawnienia do wymagania od krajowych organów regulacyjnych, aby wycofały projektowane środki dotyczące środków naprawczych wybranych przez krajowe organy regulacyjne. Aby zapewnić spójne stosowanie ram regulacyjnych we Wspólnocie, Komisja powinna skonsultować się z **BERT** przed podjęciem decyzji.
- (25) Ważne jest wdrażanie ram regulacyjnych w terminie. Gdy Komisja podejmuje decyzję wymagającą od krajowego organu regulacyjnego wycofania planowanego środka, krajowe organy regulacyjne powinny przedłożyć Komisji zmieniony środek. Konieczne jest ustanowienie terminu zgłoszenia zmienionego środka Komisji zgodnie z art. 7 dyrektywy ramowej, tak aby uczestnicy rynku mogli znać czas trwania przeglądu rynku i aby zwiększyć stopień pewności prawnej.
- (26) Podobnie, ze względu na konieczność uniknięcia próżni regulacyjnej w sektorze charakteryzującym się szybkimi zmianami, gdyby przyjęcie ponownie zgłoszonego projektowanego środka dalej tworzyło barierę dla jednolitego rynku lub było niezgodne z prawem wspólnotowym, Komisja powinna mieć uprawnienia do nakazania właściwemu krajowemu organowi regulacyjnemu, po konsultacji z **BERT**, nałożenia określonego środka naprawczego w wyznaczonym terminie.
- (27) Ze względu na krótkie terminy, kompetencje dotyczące mechanizmu konsultacji wspólnotowych należy przyznać Komisji, aby mogła ona podjąć środki wykonawcze prowadzące do uproszczenia procedur wymiany informacji pomiędzy Komisją a krajowymi organami regulacyjnymi, na przykład w przypadkach dotyczących stabilnych rynków lub obejmujących jedynie niewielkie zmiany wcześniejszych zgłaszanych środków bądź też w celu umożliwienia wprowadzenia zwolnienia z obowiązku zgłaszania w związku z dążeniem do uproszczenia procedur w niektórych przypadkach.
- (28) Zgodnie z celami Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, ramy regulacyjne powinny zapewniać wszystkim użytkownikom, w tym niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, osobom w podeszłym wieku i użytkownikom ze szczególnymi potrzebami społecznymi, łatwy dostęp do przystępnych cenowo usług wysokiej jakości. Deklaracja 22 załączona do aktu końcowego z Amsterdamu stanowi, że instytucje Wspólnoty będą brały pod uwagę potrzeby osób niepełnosprawnych przy projektowaniu środków podlegających art. 95 Traktatu.
- (29) Częstotliwości radiowe należy uznać za ograniczony zasób publiczny o istotnej wartości publicznej i rynkowej. W interesie publicznym leży jak najskuteczniejsze i jak najefektywniejsze zarządzanie widmem z perspektywy ekonomicznej, społecznej i środowiskowej, **przy uwzględnieniu celów kulturalnych i celów pluralizmu mediów**, oraz stopniowe usuwanie przeszkód na drodze do jego efektywnego wykorzystania.
- (30) *Mimo że zarządzanie widmem pozostaje w zakresie uprawnień państw członkowskich, jedynie koordynacja i, w stosownych przypadkach, harmonizacja na szczeblu wspólnotowym może zapewnić czerpanie przez użytkowników widma pełnych korzyści z rynku wewnętrznego i skuteczną ochronę interesów UE na całym świecie.*

Środa, 24 września 2008 r.

- (31) Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące zarządzania widmem powinny być zgodne z pracami organizacji międzynarodowych i regionalnych zajmujących się zarządzaniem widmem radiowym, takich jak Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (International Telecommunications Union — ITU) i Europejska Konferencja Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (European Conference of Postal and Telecommunications Administrations — CEPT), aby zapewnić skuteczne zarządzanie wykorzystywaniem widma w całej Wspólnocie i na świecie oraz jego harmonizację.
- (32) W dążeniu do realizacji celów ustanowionych w art. 8 a dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), szczyt dotyczący widma radiowego powinien zostać zwołany w 2010 r. z inicjatywy państw członkowskich i z udziałem Parlamentu Europejskiego, Komisji Europejskiej i wszystkich zainteresowanych stron. Powinien on przyczynić się w szczególności do zapewnienia większej spójności w unijnych strategiach politycznych dotyczących widma radiowego, dostarczenia wytycznych w zakresie przejścia z telewizji analogowej na cyfrową telewizję naziemną oraz uwolnienia widma dla nowych usług komunikacyjnych po przejściu na nadawanie cyfrowe.
- (33) Przejście z telewizji analogicznej na cyfrową telewizję naziemną powinno, jako wynik doskonałej skuteczności technologii cyfrowych, uwolnić znaczną ilość pasm widm w UE, tzw. dywidendę cyfrową. Państwa członkowskie powinny jak najszybciej uwolnić dywidendę cyfrową, co pozwoli obywatelom europejskim na czerpanie korzyści płynących z wprowadzenia nowych, innowacyjnych i konkurencyjnych usług. W tym celu należy usunąć istniejące na poziomie krajowym przeszkody w skutecznym rozdzieleniu lub ponownym rozdzieleniu dywidendy cyfrowej oraz zastosować spójniejsze i bardziej zintegrowane podejście do rozdzielania dywidendy cyfrowej we Wspólnocie.
- (34) Częstotliwościami radiowymi należy zarządzać w taki sposób, aby zapewnić uniknięcie szkodliwych zakłóceń. Dlatego konieczne jest właściwe zdefiniowanie podstawowej koncepcji szkodliwych zakłóceń, odnosząc się do istniejących tablic przeznaczeń częstotliwości uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym, aby zapewnić ograniczenie interwencji regulacyjnej w zakresie niezbędnym do zapobieżenia takim zakłóceniom.
- (35) Aktualny system zarządzania i dystrybucji widma opiera się zasadniczo na decyzjach administracyjnych, które są niewystarczająco elastyczne, aby dotrzymywać kroku zmianom technologicznym i gospodarczym, w tym w szczególności szybkiemu rozwojowi technologii bezprzewodowej i zwiększającemu się zapotrzebowaniu na pasma częstotliwości. Nadmierna fragmentacja polityki w poszczególnych krajach prowadzi do zwiększenia kosztów i utraty szans rynkowych dla użytkowników widma, a ponadto powoduje spowolnienie tempa innowacji ze szkodą dla rynku wewnętrznego, konsumentów i ogółu gospodarki. Ponadto, warunki dostępu do częstotliwości radiowych i ich użytkowania mogą być różne w zależności od rodzaju operatora, podczas gdy usługi elektroniczne świadczone przez tych operatorów w znacznej mierze się pokrywają, co stwarza napięcia pomiędzy posiadaczami praw, rozbieżności pod względem kosztów dostępu do widma i potencjalne zakłócenia funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (36) Granice krajowe mają coraz mniejsze znaczenie dla określania optymalnego wykorzystania widma radiowego. Fragmentacja zarządzania prawami dostępu do spektrum ogranicza inwestycje i innowacje i nie pozwala operatorom i producentom urządzeń na uzyskiwanie korzyści z ekonomii skali, utrudniając w ten sposób rozwój rynku wewnętrznego sieci i usług łączności elektronicznej z wykorzystaniem widma radiowego.
- (37) Konieczne jest zwiększenie elastyczności zarządzania widmem i dostępu do widma za pośrednictwem zezwoleń neutralnych pod względem technologii i usług, tak aby umożliwić jego użytkownikom wybór najlepszych technologii i usług do stosowania w **pasmach częstotliwości dostępnych dla usług łączności elektronicznej, określonych w krajowych planach przeznaczeń częstotliwości i w przepisach ITU dotyczących łączności radiowej** („zasady neutralności technologii i usług”). Administracyjne określanie technologii i usług powinno **mieć zastosowanie zawsze wtedy, gdy w grę wchodzi cele interesu ogólnego**.

Środa, 24 września 2008 r.

- (38) **Ograniczenia** zasady neutralności technologii powinny być **odpowiednie i** uzasadnione potrzebą unikania szkodliwych zakłóceń, na przykład poprzez nakazy stosowania masek emisji i poziomów mocy, lub potrzebą zapewnienia ochrony zdrowia publicznego poprzez ograniczenie narażenia ogółu społeczeństwa na działanie pól magnetycznych lub zapewnienia właściwego współużytkowania widma, w szczególności gdy jego użytkowanie podlega jedynie ogólnym zezwoleniom lub **zapewnienia zgodności z celem interesu ogólnego w myśl prawa wspólnotowego**.
- (39) Użytkownicy widma powinni również mieć możliwość swobodnego wyboru usług, które chcą oferować w danej częstotliwości, z uwzględnieniem środków przejściowych dotyczących wcześniej nabytych praw, **krajowych planów przeznaczeń częstotliwości oraz przepisów ITU dotyczących łączności radiowej**. Wyjątki od zasady neutralności usług, które wymagają świadczenia określonej usługi w celu uwzględnienia krajowych spraw publicznych lub realizacji jasno zdefiniowanych celów interesu ogólnego, takich jak bezpieczeństwo życia, konieczność wspierania społecznej, regionalnej i terytorialnej spójności, **wydatne wykorzystanie częstotliwości radiowych oraz efektywne zarządzanie widmem**, należy dopuszczać w uzasadnionym i proporcjonalnym zakresie. Cele te powinny obejmować: promowanie **krajowych strategii polityki audiowizualnej i medialnej**, różnorodności kulturowej i językowej oraz pluralizmu mediów, zgodnie z definicjami zawartymi w ustawodawstwie krajowym, dostosowanymi do prawa wspólnotowego. O ile nie będzie to konieczne dla ochrony bezpieczeństwa życia **lub zagwarantowania osiągnięcia tych celów**, wyjątki nie powinny prowadzić do wyłącznego użytkowania w celu świadczenia pewnych usług, tylko raczej polegać na przyznaniu pierwszeństwa, tak aby w tym samym paśmie mogły współistnieć inne usługi lub technologie, w największym możliwym zakresie. Aby posiadacz zezwolenia mógł swobodnie wybrać najbardziej efektywny środek przenoszący zawartość usług świadczonych za pośrednictwem częstotliwości radiowych, zawartość nie powinna być regulowana w zezwoleniach na użytkowanie częstotliwości radiowych.
- (40) Do kompetencji państw członkowskich należy określanie zakresu i charakteru każdego wyjątku dotyczącego wspierania różnorodności kulturowej i językowej, **krajowej polityki audiowizualnej i medialnej** oraz pluralizmu mediów, zgodnie ze swoimi *prawami krajowymi*.
- (41) Ponieważ przyznanie widma określonym technologiom lub usługom jest wyjątkiem od zasad neutralności technologii i usług oraz zmniejsza swobodę wyboru świadczonych usług lub stosowanej technologii, wszelkie wnioski w sprawie takiego przyznania powinny być przejrzyste i podlegać konsultacjom publicznym.
- (42) W celu zapewnienia elastyczności i skuteczności krajowe organy regulacyjne powinny również umożliwić użytkownikom widma swobodny transfer lub dzierżawienie ich praw użytkowania na rzecz osób trzecich, w pasmach, które zostaną zidentyfikowane na zharmonizowanej podstawie, co pozwoliłoby na wycenę spektrum przez rynek. Z uwagi na uprawnienia do zapewnienia efektywnego użytkowania spektrum, krajowe organy regulacyjne powinny podejmować działania zapewniające, aby obrót nie prowadził do zakłócenia konkurencji, gdy widmo pozostaje niewykorzystane.
- I**
- (43) Do celów związanych z rynkiem wewnętrznym, konieczne może być również zharmonizowanie na poziomie wspólnotowym identyfikacji pasm częstotliwości podlegających obrotowi, warunków odsprzedaży lub przejścia na prawa podlegające odsprzedaży w określonych pasmach, minimalnego formatu praw podlegających odsprzedaży, wymagań niezbędnych do spełnienia w celu zapewnienia ogólnej dostępności oraz rzetelności informacji niezbędnych do odsprzedaży widma i wymagań mających na celu ochronę konkurencji i zapobieżenie przetrzymywaniu widma. Komisja powinna w związku z tym uzyskać uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych dla takiej harmonizacji. Takie środki wykonawcze powinny właściwie uwzględniać kwestię przyznania indywidualnych praw użytkowania na zasadach komercyjnych lub niekomercyjnych.
- (44) Wprowadzenie neutralności technologii i usług oraz odsprzedaży istniejących praw użytkowania widma może wymagać ustanowienia zasad przejściowych, w tym środków mających na celu zapewnienie uczciwej konkurencji, ponieważ nowy system może upoważniać niektórych użytkowników widma do rozpoczęcia konkurowania z użytkownikami widma, którzy nabyli swoje prawa do widma na bardziej uciążliwych zasadach i warunkach. Z drugiej strony, gdy prawa zostały przyznane w ramach odstępstwa od zasad ogólnych lub zgodnie z kryteriami o innym charakterze niż obiektywny, przejrzysty, proporcjonalny i niedyskryminacyjny, dla osiągnięcia celów interesu ogólnego, sytuacja posiadaczy takich praw nie powinna ulec poprawie ze szkodą dla ich nowych konkurentów poza zakresem niezbędnym do osiągnięcia takich celów interesu ogólnego. Każde widmo, które stało się zbędne do osiągnięcia celów interesu ogólnego, powinno zostać odzyskane i przydzielone ponownie zgodnie z dyrektywą o zezwoleniach.

Środa, 24 września 2008 r.

- (45) W celu promowania funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz wspierania rozwoju usług transgranicznych, Komisja powinna **mieć możliwość konsultacji z BERT** w dziedzinie numeracji. Co więcej, aby umożliwić obywatelom państw członkowskich, w tym osobom podróżującym i użytkownikom niepełnosprawnym, dostęp do pewnych usług przy użyciu tych samych, rozpoznawalnych numerów, po podobnych cenach, we wszystkich państwach członkowskich, uprawnienia Komisji do podejmowania technicznych środków wykonawczych powinny obejmować również w razie potrzeby właściwą zasadę taryfową lub właściwy mechanizm taryfowy, **jak również ustanowienie jednolitego, unijnego tymczasowego numeru telefonu zapewniającego przyjazny dla użytkownika dostęp do tych usług.**
- (46) Zezwolenia dostępu do własności publicznej lub prywatnej wydane dla przedsiębiorstw zapewniających sieci i usługi łączności elektronicznej są niezbędne do ustanowienia sieci łączności elektronicznej lub nowych elementów sieci. Dlatego zbędna złożoność i opóźnienia procedur przyznawania praw drogi mogą stanowić istotne przeszkody dla rozwoju konkurencji. W związku z tym konieczne jest uproszczenie nabywania praw drogi przez upoważnione przedsiębiorstwa. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość koordynacji nabywania praw drogi, udostępniając odpowiednie informacje na swoich stronach internetowych.
- (47) Konieczne jest wzmocnienie uprawnień państw członkowskich wobec posiadaczy praw drogi, aby zapewnić wprowadzanie lub rozwijanie nowych sieci w sposób **uczciwy, skuteczny i odpowiedzialny** wobec środowiska naturalnego, niezależnie od zobowiązania jakiegokolwiek operatora o znaczącej pozycji rynkowej do zapewnienia dostępu do jego sieci łączności elektronicznej. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość indywidualnego nakładania wymogów współużytkowania **elementów sieci oraz do urządzeń towarzyszących, takich jak przewody, maszty, anteny i wejścia do budynków** oraz lepszej koordynacji przeprowadzanych prac. Poprawa współużytkowania urządzeń może doprowadzić do istotnej poprawy konkurencji i obniżenia ogólnego kosztu finansowego i środowiskowego rozmieszczania infrastruktury łączności elektronicznej dla przedsiębiorstw, **zwłaszcza rozmieszczania nowych światłowodowych sieci dostępu. Krajowe organy regulacyjne powinny w szczególności mieć możliwość nakładania na operatorów liczących się na rynku obowiązku dostarczania oferty referencyjnej w celu zagwarantowania dostępu do swoich przewodów w uczciwy i niedyskryminacyjny sposób.**
- (48) Wiarygodne i bezpieczne przekazywanie informacji przez sieci łączności elektronicznej odgrywa coraz ważniejszą rolę w całej gospodarce i społeczeństwie. Złożoność systemów, awarie techniczne lub błędy ludzkie, wypadki lub ataki mogą wpływać na funkcjonowanie i dostępność infrastruktur fizycznych dostarczających ważne usługi obywatelom UE, w tym usługi e-Rządu. Dlatego krajowe organy regulacyjne powinny zapewnić utrzymanie integralności i bezpieczeństwa publicznych sieci łączności. **Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci Informacji (ENISA) (1) powinna** przyczynić się do zwiększania poziomu bezpieczeństwa łączności elektronicznej, na przykład poprzez dostarczanie wiedzy i doświadczeń, oraz promować wymianę najlepszych praktyk. Zarówno **ENISA**, jak i krajowe organy regulacyjne powinny mieć niezbędne środki do wykonywania swoich obowiązków, w tym uprawnienia do uzyskiwania wystarczających informacji dla oceny poziomu bezpieczeństwa sieci lub usług oraz kompleksowych i wiarygodnych danych na temat przypadków rzeczywistych zagrożeń bezpieczeństwa, które wywarły istotny wpływ na działanie sieci lub usług. Biorąc pod uwagę, że właściwe stosowanie odpowiednich zasad bezpieczeństwa nie jest działaniem jednorazowym, tylko ciągłym procesem wdrażania, przeglądu i aktualizacji, od podmiotów zapewniających dostęp do sieci i świadczących usługi w zakresie łączności elektronicznej powinno się wymagać podejmowania środków mających na celu ochronę ich integralności i bezpieczeństwa odpowiednio do oceny ryzyka, z uwzględnieniem stopnia rozwoju takich środków.
- (49) W przypadku istnienia konieczności uzgodnienia wspólnego zestawu wymagań związanych z bezpieczeństwem, Komisja powinna uzyskać uprawnienia do przyjmowania technicznych środków wykonawczych pozwalających na uzyskanie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa sieci i usług łączności elektronicznej na rynku wewnętrznym. **ENISA powinna** przyczynić się do harmonizacji odpowiednich technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa poprzez zapewnienie porad ekspertów. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć uprawnienia do wydawania wiążących instrukcji dotyczących technicznych środków wykonawczych przyjętych zgodnie z dyrektywą ramową. Aby wykonywać swoje obowiązki, powinny one mieć prawo do prowadzenia dochodzeń i nakładania kar w przypadku stwierdzenia nieprzestrzegania wymagań.

(1) **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 460/2004 (Dz. U. L 77 z 13.3.2004, str. 1).**

Środa, 24 września 2008 r.

- (50) Doświadczenie we wdrażaniu ram regulacyjnych wskazuje na to, że rynek, na który rozszerza się znaczącą pozycję rynkową, nie stanowi źródła problemu, tylko raczej przedmiot oddziaływania jego skutków. Dlatego znacząca pozycja rynkowa na jednym rynku powinna być poddana działaniom krajowych organów regulacyjnych u źródła, a nie na rynkach sąsiednich, na których są odczuwane jej skutki.
- (51) W przypadku rynków, które zostaną zidentyfikowane jako ponadnarodowe, procedurę analizy rynku należy uprościć i zwiększyć jej skuteczność poprzez umożliwienie Komisji, przy uwzględnieniu opinii **BERT**, wyznaczenia jednego lub większej liczby przedsiębiorstw posiadających znaczącą pozycję rynkową i nałożenia na nie jednego lub większej liczby szczegółowych obowiązków, co pozwoli na rozwiązywanie problemów regulacyjnych o charakterze ponadnarodowym bezpośrednio na poziomie wspólnotowym.
- (52) W celu zapewnienia uczestnikom rynku pewności w odniesieniu do obowiązujących warunków regulacyjnych, konieczne jest ustalenie terminów dokonywania analiz rynku. Ważne jest, aby analiza rynku była prowadzona regularnie, w racjonalnych i właściwych ramach czasowych. Ramy czasowe należy ustalić z uwzględnieniem faktu, czy określony rynek był już wcześniej przedmiotem analizy i czy został prawidłowo zgłoszony. Niedokonanie przez krajowy organ regulacyjny analizy rynku w wyznaczonym terminie może zagrozić rynkowi wewnętrznemu i zwykle postępowanie w sprawie naruszenia przepisów może nie doprowadzić do uzyskania pożądanego skutku na czas. Komisja powinna mieć w związku z tym możliwość poproszenia **BERT** o pomoc w wykonywaniu zadań danego krajowego organu regulacyjnego, w szczególności o wydanie opinii obejmującej projektowany środek, analizę odnośnego rynku i odpowiednich obowiązków, które Komisja mogłaby wówczas nałożyć.
- (53) Ze względu na wysoki poziom innowacyjności technologicznej i wysoce dynamiczne rynki w sektorze łączności elektronicznej istnieje konieczność zapewnienia możliwości szybkiego dostosowywania przepisów, w sposób skoordynowany i zharmonizowany na poziomie europejskim, ponieważ doświadczenie wskazuje na to, że rozbieżności pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi we wdrażaniu ram regulacyjnych mogą stworzyć barierę utrudniającą rozwój rynku wewnętrznego. Dlatego Komisja powinna uzyskać uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych w takich obszarach, jak uregulowania nowych usług, numeracji, nazywania i adresowania, spraw konsumenckich łącznie z eDostępnością i środków regulacyjnych z zakresu rachunkowości.
- (54) Jednym z ważnych zadań nałożonych na **BERT** jest wydawanie opinii związanych ze sporami transgranicznymi, o ile jest to właściwe. Krajowe organy regulacyjne powinny w związku z tym uwzględniać w takich przypadkach wszelkie opinie **BERT**.
- (55) Doświadczenie we wdrażaniu ram regulacyjnych wskazuje, że istniejące przepisy uprawniające krajowe organy regulacyjne do nakładania grzywien okazały się nieskuteczne, jeżeli chodzi o zapewnienie właściwych zachęt do spełniania wymagań regulacyjnych. Odpowiednie uprawnienia wykonawcze mogą się przyczynić do terminowego wdrażania ram regulacyjnych, sprzyjając pewności prawnej, która jest ważnym motorem inwestycji. Brak skutecznych uprawnień w przypadku nieprzestrzegania przepisów występuje w przypadku wszystkich unormowań zawartych w ramach regulacyjnych. Dlatego wprowadzenie do dyrektywy ramowej nowego przepisu dotyczącego uchybienia obowiązkowi wynikającym z dyrektywy ramowej i dyrektyw szczegółowych powinno zapewnić stosowanie spójnych i koherentnych zasad egzekwowania przestrzegania wszystkich unormowań zawartych w ramach regulacyjnych i związanych z nimi kar.
- (56) **Należy wspierać zarówno inwestycje, jak i konkurencję, w celu zapewnienia konsumentowi możliwości wyboru.**
- (57) Istniejące ramy regulacyjne zawierały pewne przepisy ułatwiające przechodzenie ze starych ram regulacyjnych z 1998 r. na nowe ramy z 2002 r. Przejście to zostało zakończone we wszystkich państwach członkowskich i środki te powinny zostać uchylone, ponieważ są obecnie zbędne.

Środa, 24 września 2008 r.

- (58) W załączniku I do dyrektywy ramowej znajdował się wykaz rynków, które miały zostać objęte zaleceniem w sprawie odnośnych rynków produktów i usług, które mogą wymagać uregulowań ex ante. Załącznik ten powinien zostać uchylony, ponieważ spełnił już swój cel zapewnienia podstawy do opracowania pierwotnej wersji zalecenia ⁽¹⁾.
- (59) W załączniku II do dyrektywy ramowej wymieniono kryteria, które powinny być stosowane przez krajowe organy regulacyjne podczas oceny wspólnej pozycji dominującej zgodnie z drugim akapitem art. 14 ust. 2 tej dyrektywy. Załącznik ten może wprowadzać w błąd krajowe organy regulacyjne przeprowadzające analizę rynku. Co więcej, koncepcja wspólnej pozycji dominującej zależy również od orzecznictwa || Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Dlatego załącznik II należy zmienić.
- (60) Celem rozdziału funkcjonalnego, na mocy którego od zintegrowanego wertykalnie operatora wymaga się ustanowienie rozdzielonych operacyjnie jednostek organizacyjnych, jest zapewnienie świadczenia w pełni równoważnych produktów dostępu wszystkim operatorom detalicznym, w tym własnym jednostkom detalicznym zintegrowanego wertykalnie operatora. Rozdział funkcjonalny może doprowadzić do poprawy konkurencji na szeregu istotnych rynków poprzez istotne ograniczenie zachęt do dyskryminacji i poprzez ułatwienie weryfikacji i egzekwowania przestrzegania zasady niedyskryminacji. W celu uniknięcia zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, wnioski w sprawie rozdziału funkcjonalnego powinny być z góry zatwierdzane przez Komisję.
- (61) Wdrożenie rozdziału funkcjonalnego nie powinno uniemożliwiać stosowania odpowiednich mechanizmów koordynacji pomiędzy poszczególnymi, oddzielnymi jednostkami organizacyjnymi w celu zapewnienia ochrony praw nadzoru nad zarządem i działalnością gospodarczą przysługujących spółce macierzystej.
- (62) ***Dalsza integracja rynku wewnętrznego sieci i usług łączności elektronicznej wymaga ściślejszej koordynacji stosowania instrumentów regulacyjnych ex ante przewidzianych w unijnych ramach prawnych w zakresie sieci i usług łączności elektronicznej.***
- (63) Gdy zintegrowane wertykalnie przedsiębiorstwo zdecyduje się na przekazanie znacznej części lub całości aktywów lokalnej sieci dostępu oddzielnej jednostce organizacyjnej mającej innych właścicieli lub przez ustanowienie oddzielnej jednostki organizacyjnej, która będzie się zajmowała produktami dostępu, krajowy organ regulacyjny powinien ocenić wpływ zamierzonej transakcji na wszystkie istniejące obowiązki regulacyjne nałożone na zintegrowanego wertykalnie operatora, aby zapewnić zgodność wszelkich nowych ustaleń z dyrektywą 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) i dyrektywą 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej). Dany krajowy organ regulacyjny powinien dokonać nowej analizy rynków, na których prowadzi działalność oddzielona jednostka, i powinien odpowiednio nałożyć, utrzymać, zmienić lub wycofać nałożone obowiązki. W tym celu krajowy organ regulacyjny powinien mieć możliwość zażądania informacji od przedsiębiorstwa.
- (64) Mimo, że w niektórych okolicznościach jest właściwe, aby krajowy organ regulacyjny nakładał obowiązki na operatorów, którzy nie mają znaczącej pozycji rynkowej, aby osiągnąć takie cele, jak możliwość podłączenia typu koniec-koniec lub interoperacyjność usług, **lub aby wspierać skuteczność i trwałą konkurencję oraz zapewnić maksymalne korzyści dla użytkowników końcowych**, niezbędne jest zapewnienie, aby takie obowiązki były nakładane zgodnie z ramami regulacyjnymi, a w szczególności z procedurami notyfikacji obowiązującymi dany organ.
- (65) Komisja ma prawo do przyjmowania środków wykonawczych mających na celu dostosowanie warunków dostępu do telewizji cyfrowej i usług radiowych określonych w załączniku I do rozwoju rynku oraz technologii. To samo dotyczy minimalnego wykazu pozycji w załączniku II, które muszą zostać udostępnione do wiadomości publicznej, aby spełniały wymóg przejrzystości.
- (66) ***Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek legislacyjny w celu przyjęcia tych środków harmonizacyjnych dotyczących wdrożenia wspólnotowej polityki w zakresie łączności elektronicznej, które wykraczają poza techniczne środki wykonawcze.***

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie odnośnych rynków produktów i usług sektora łączności elektronicznej podlegających regulacji ex ante zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. U. L 114 z 8.5.2003, str. 45).

Środa, 24 września 2008 r.

- (67) Ułatwienie dostępu do zasobów częstotliwości radiowych uczestnikom rynku przyczyni się do usunięcia barier wejścia na rynek. Co więcej, postęp technologiczny zmniejsza ryzyko szkodliwych zakłóceń w niektórych pasmach częstotliwości i dlatego zmniejsza zapotrzebowanie na indywidualne prawa użytkownika. Dlatego warunki użytkownika widma w celu świadczenia usług łączności elektronicznej powinny być na ogół określone w ogólnych zezwoleniach, chyba że indywidualne prawa będą potrzebne, biorąc pod uwagę wykorzystanie widma, do ochrony przed szkodliwymi zakłóceniami lub spełnienia określonego celu interesu ogólnego. Decyzje o potrzebie istnienia indywidualnych praw powinny być podejmowane w sposób przejrzysty i proporcjonalny.
- (68) Wprowadzenie wymogu neutralności usług i technologii w decyzjach o przydziale i rozdzielaniu, wraz ze zwiększoną możliwością przekazywania praw pomiędzy przedsiębiorstwami, powinno zwiększyć swobodę i dostępne środki zapewniania łączności elektronicznej i usług mediów audiowizualnych na rzecz ogółu społeczeństwa, ułatwiając przez to również osiągnięcie celów interesu ogólnego. **Niemniej** pewne obowiązki interesu ogólnego nakładane na nadawców w odniesieniu do dostarczania usług z zakresu mediów audiowizualnych **mogą wymagać stosowania** określonych kryteriów przyznawania widma, **w przypadku gdy wydaje się** to niezbędne do spełnienia określonego celu interesu ogólnego ustalonego w prawie krajowym. Procedury związane z realizacją celów interesu ogólnego powinny być we wszystkich okolicznościach przejrzyste, obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne.
- (69) **Wszelkie całkowite lub częściowe zwolnienie** z obowiązku uiszczania opłat ustalonych za użytkowanie widma **powinno być obiektywne i przejrzyste i wynikać z innych obowiązków interesu ogólnego określonych w prawie krajowym.**
- (70) Biorąc pod uwagę ograniczony wpływ indywidualnych praw użytkownika, które nie podlegają obrotowi, na wolny dostęp do częstotliwości radiowych, ich ważność powinna być ograniczona w czasie. W przypadkach, gdy prawa użytkownika zawierają postanowienia o odnawianiu ich ważności, państwa członkowskie powinny najpierw przeprowadzić przegląd, obejmujący konsultacje publiczne, biorąc pod uwagę zmiany na rynku, odnośnie zasięgu i technologii. Ze względu na ograniczoną dostępność widma konieczne jest dokonywanie regularnych przeglądów indywidualnych praw przyznanych przedsiębiorstwom. W trakcie wykonywania takiego przeglądu państwa członkowskie powinny równoważyć interesy posiadaczy praw z potrzebą wprowadzenia odsprzedaży widma oraz bardziej elastycznego jego użytkowania za pośrednictwem ogólnych zezwoleń, tam gdzie jest to możliwe.
- (71) Krajowe organy regulacyjne powinny być uprawnione do zapewniania skutecznego użytkowania spektrum i numerów oraz, w przypadku istnienia niewykorzystanego widma lub zasobów numeracyjnych, do podejmowania działań zapobiegających ich antykonkurencyjnemu gromadzeniu, które może utrudnić wchodzenie na rynek nowych przedsiębiorców.
- (72) Usunięcie barier prawnych i administracyjnych w odniesieniu do ogólnych zezwoleń lub praw użytkownika widma i numerów z implikacjami ogólnoeuropejskimi powinno sprzyjać rozwojowi technologii i usług oraz powinno przyczynić się do poprawy konkurencji. Chociaż koordynacja warunków technicznych dostępności i skutecznego użytkowania częstotliwości radiowych jest zorganizowana zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 676/2002/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) ⁽¹⁾, do osiągnięcia celów rynku wewnętrznego może być również niezbędne koordynowanie lub zharmonizowanie procedur selekcji oraz warunków dotyczących praw i zezwoleń w odniesieniu do pewnych pasm, praw użytkownika numerów i ogólnych zezwoleń. Dotyczy to w szczególności usług łączności elektronicznej takich jak usługi satelitarne, które ze swojej natury mogą być dostępne na rynku wewnętrznym lub mają potencjał transgraniczny, których rozwój zostałby utrudniony w wyniku rozbieżności w przydziale widma pomiędzy państwami członkowskimi **lub między UE i krajami trzecimi, z uwzględnieniem decyzji ITU i CEPT.** Dlatego Komisja, z pomocą Komitetu ds. Łączności i mając przede wszystkim na uwadze opinię BERT, powinna mieć możliwość przyjęcia technicznych środków wykonawczych, pozwalających na osiągnięcie takich celów. Środki wykonawcze przyjęte przez Komisję mogą wymagać od państw członkowskich udostępnienia praw użytkownika widma lub numerów na całym swoim terytorium, a w razie potrzeby wycofania wszelkich innych istniejących krajowych praw użytkownika. W takich przypadkach państwa członkowskie nie powinny przyznawać żadnych nowych praw użytkownika dotyczących odpowiedniego pasma widma lub zakresu numerów zgodnie z procedurami krajowymi.

⁽¹⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

- (73) Rozwój rynku i technologii umożliwił rozmieszczanie usług łączności elektronicznej poza granice geograficzne państw członkowskich. W art. 16 dyrektywy o zezwoleniach wymaga się od Komisji, aby dokonywała przeglądu funkcjonowania krajowych systemów ogólnych zezwoleń i rozwoju transgranicznego świadczenia usług wewnątrz Wspólnoty. Stwierdzono, że przepisy art. 8 dyrektywy o zezwoleniach, dotyczące zharmonizowanego przydzielania częstotliwości radiowych, są nieskuteczne pod względem zaspokajania potrzeb przedsiębiorstw pragnących świadczyć usługi w całej Wspólnocie, w związku z czym wymagają one nowelizacji.
- (74) Mimo, że przyznawanie zezwoleń i monitorowanie zgodności z warunkami użytkowania powinno pozostać zadaniem każdego państwa członkowskiego, państwa członkowskie powinny powstrzymać się od nakładania wszelkich dalszych warunków, kryteriów lub procedur, które ograniczyłyby, zmieniły lub opóźniły prawidłowe wdrażanie zharmonizowanej lub skoordynowanej procedury selekcji lub przyznawania zezwoleń. Takie środki koordynacji lub harmonizacji mogłyby obejmować przejściowe odstępstwa lub, w przypadku widma, mechanizmy przejściowego współużytkowania widma, które zwolniłyby państwo członkowskie ze stosowania takich środków, gdy jest to uzasadnione w celu ułatwienia ich wdrażania i o ile nie stworzy to nadmiernych różnic w regulacjach i warunkach konkurencyjności między państwami członkowskimi.
- (75) Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość podejmowania skutecznych działań w zakresie monitorowania i zapewniania przestrzegania warunków ogólnych zezwoleń lub praw użytkowania, w tym uprawnień do nakładania skutecznych kar finansowych lub sankcji administracyjnych w przypadku naruszenia tych warunków.
- (76) Warunki, które mogą być dołączane do zezwoleń, powinny obejmować szczególne warunki regulujące dostępność dla użytkowników niepełnosprawnych i konieczność przekazywania informacji przez władze publiczne i służby ratownicze sobie nawzajem oraz ogółowi społeczeństwa przed wystąpieniem, w trakcie i po zakończeniu poważniejszych kataklizmów. Również biorąc pod uwagę znaczenie innowacji technicznej, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wydawania zezwoleń na wykorzystywanie widma do celów doświadczalnych, z określonymi ograniczeniami i warunkami ściśle uzasadnionymi doświadczalnym charakterem takich praw.
- (77) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2887/2000 z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie uwolnionego dostępu do pętli lokalnej⁽¹⁾ okazało się skuteczne na początkowym etapie otwierania rynku. W dyrektywie ramowej wzywa się Komisję do monitorowania przechodzenia z ram regulacyjnych z 1998 r. na te z 2002 r. i do przedstawienia wniosku w sprawie uchylecia tego rozporządzenia we właściwym czasie. Zgodnie z ramami regulacyjnymi z 2002 r. krajowe organy regulacyjne są zobowiązane do analizy rynku hurtowego uwolnionego dostępu do pętli i podpętli metalowych w celu świadczenia usług szerokopasmowych i głosowych zdefiniowanych w zaleceniu w sprawie odnośnych rynków produktów i usług. Ponieważ wszystkie państwa członkowskie przeanalizowały ten rynek co najmniej jednokrotnie i istnieją odpowiednie obowiązki oparte na ramach regulacyjnych z 2002 r., rozporządzenie (WE) nr 2887/2000 stało się zbędne, w związku z czym powinno zostać uchylone.
- (78) Powinny zostać przyjęte środki niezbędne do wdrożenia dyrektywy ramowej, dyrektywy o dostępie i dyrektywy o zezwoleniach, zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz. U. L 336 z 30.12.2000, str. 4.

⁽²⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. ||.

Środa, 24 września 2008 r.

(79) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych w odniesieniu do zgłoszeń z art. 7 dyrektywy ramowej, do harmonizacji w dziedzinie widma i numeracji oraz w sprawach związanych z bezpieczeństwem sieci i usług, do identyfikacji rynków transgranicznych, do wdrażania standardów i do ujednoliconego stosowania przepisów ram regulacyjnych. Konieczne jest również przyznanie uprawnień do podejmowania środków wykonawczych mających na celu dostosowanie do rozwoju rynku i technologii załącznika I oraz II do dyrektywy o dostępie oraz do podejmowania środków wykonawczych w celu zharmonizowania zasad dotyczących zezwoleń oraz procedur i warunków zatwierdzania sieci i usługi łączności elektronicznej. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu *zmianę innych niż istotne elementów tych dyrektyw poprzez ich uzupełnienie*, muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 5a decyzji 1999/468/WE. **Biorąc pod uwagę, że przeprowadzenie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą w terminach zwykle stosowanych mogłoby, w pewnych wyjątkowych sytuacjach, hamować przyjęcie środków wykonawczych we właściwym czasie, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny działać szybko w celu zapewnienia przyjęcia tych środków we właściwym czasie,**

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej)

W dyrektywie 2002/21/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) Artykuł 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zharmonizowane ramy prawne dla świadczenia usług łączności elektronicznej, sieci łączności elektronicznej, urządzeń towarzyszących i usług towarzyszących oraz niektórych aspektów dotyczących urządzeń końcowych **w celu ułatwienia dostępu dla niepełnosprawnych użytkowników oraz zachęcenia do korzystania z usług telekomunikacji elektronicznej użytkowników w mniej korzystnym położeniu.** Określa ona zadania krajowych organów regulacyjnych oraz procedury zmierzające do zapewnienia zharmonizowanego stosowania uregulowań prawnych w obrębie Wspólnoty.”

2) W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) Litera b) otrzymuje brzmienie:

„b) »rynki ponadnarodowe« oznaczają rynki obejmujące swoim zakresem Wspólnotę lub znaczną jej część, mieszczące się w więcej niż jednym państwie członkowskim;”

b) Litera d) otrzymuje brzmienie:

„d) »publiczna sieć łączności« oznacza sieć łączności elektronicznej wykorzystywaną całkowicie lub częściowo do świadczenia publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, które umożliwiają/wspierają przekazywanie informacji pomiędzy punktami końcowymi sieci, w tym elementy sieci, które nie są aktywne;”

c) Litera e) otrzymuje następujące brzmienie:

„e) »urządzenia towarzyszące« oznaczają takie urządzenia, które są związane z siecią łączności elektronicznej lub z usługami łączności elektronicznej i umożliwiają lub wspierają świadczenie usług za pośrednictwem powyższych sieci lub usług albo które mogą je umożliwić lub wspierać, i obejmują systemy translacji numerów lub adresów, systemy dostępu warunkowego i przewodniki po programach elektronicznych, a także infrastrukturę fizyczną, **taką jak wejścia do budynków, okablowanie budynków, wieże i inne konstrukcje wspierające**, przewody, **kanały kablowe**, maszty, **anteny**, studzienki i szafki **uliczne i wszelkie inne nieaktywne elementy;**”

Środa, 24 września 2008 r.

d) Litera l) otrzymuje brzmienie:

- „l) »dyrektywy szczegółowe« oznaczają dyrektywę 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach), dyrektywę 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie), dyrektywę 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) i dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (*)

(*) Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.”

e) Dodaje się następujące litery q), r) i s):

- „q) »rozdzielanie« oznacza wyznaczenie danego pasma częstotliwości lub zakresu numerów do wykorzystywania w celu świadczenia jednego lub kilku rodzajów usług, o ile jest to właściwe, zgodnie z określonymi warunkami;
- r) »przydział« oznacza zezwolenie udzielone przez krajowy organ regulacyjny osobie prawnej albo osobie fizycznej na użytkowanie częstotliwości radiowej albo kanału częstotliwości radiowej, numeru albo bloku lub bloków numerów;
- s) »szkodliwe zakłócenia« oznaczają zakłócenia, które zagrażają funkcjonowaniu usług radionawigacyjnych albo innych usług związanych z bezpieczeństwem albo które w inny sposób poważnie pogarszają, utrudniają lub wielokrotnie przerywają usługę radiokomunikacyjną funkcjonującą zgodnie z właściwymi przepisami **międzynarodowymi**, wspólnotowymi lub krajowymi.”

3) Artykuł 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają wykonywanie uprawnień przez krajowe organy regulacyjne w sposób niezależny, bezstronny i jawny **oraz terminowy**. Krajowe organy regulacyjne nie występują o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od jakiegokolwiek innego organu w związku z codziennym wykonywaniem zadań przydzielanych im zgodnie z przepisami krajowymi wdrażającymi prawo wspólnotowe. Wyłącznie organy odwoławcze ustanowione zgodnie z art. 4 albo sądy krajowe są uprawnione do zawieszania lub uchylania decyzji krajowych organów regulacyjnych.

Państwa członkowskie zapewniają, by zwolnienie szefów krajowych organów regulacyjnych lub ich zastępców było możliwe wyłącznie wówczas, gdy nie będą oni spełniać warunków wymaganych do wykonywania ich obowiązków określonych wcześniej w prawie krajowym lub jeżeli dopuszczą się poważnego uchybienia. Decyzja o zwolnieniu szefa krajowego organu regulacyjnego zawiera uzasadnienie i jest opublikowana w chwili tego zwolnienia.

Państwa członkowskie zapewniają posiadanie wystarczających zasobów finansowych i ludzkich przez krajowe organy regulacyjne do wykonania przydzielonych im zadań, a także oddzielnych budżetów rocznych. Budżety te są opublikowane.

3a. Państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, by cele Organu Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (BERT) w zakresie promowania lepszej współpracy regulacyjnej i spójności były aktywnie wspierane przez krajowe organy regulacyjne.

Państwa członkowskie zapewniają krajowym organom regulacyjnym wystarczające zasoby finansowe i ludzkie do wykonywania przydzielonych im zadań oraz umożliwienia im aktywnego uczestnictwa i wkładu w BERT. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć oddzielne budżety roczne, a budżety te powinny być podawane do wiadomości publicznej.

3b. Państwa członkowskie dopilnują, by przy przyjmowaniu decyzji dotyczących ich rynków krajowych krajowe organy regulacyjne uwzględniały w jak największym stopniu wspólne stanowiska wydane przez BERT.”

Środa, 24 września 2008 r.

4) W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by na szczeblu krajowym istniały skuteczne mechanizmy, które umożliwią użytkownikom oraz przedsiębiorstwom udostępniającym sieci lub usługi łączności elektronicznej, których dotyczy dana decyzja wydana przez krajowy organ regulacyjny, korzystanie z prawa odwołania się od takiej decyzji do organu odwoławczego niezależnego od stron zaangażowanych w spór. Taki organ, który może być sądem, posiada odpowiednią wiedzę specjalistyczną umożliwiającą mu właściwe **i efektywne** wypełnianie jego funkcji. Państwa członkowskie zapewniają właściwe rozpatrzenie każdej sprawy, gwarantując istnienie skutecznych środków odwoławczych **oraz rozpatrzenie sprawy przed organem odwoławczym w rozsądnych granicach czasowych. Państwa członkowskie wyznaczają terminy rozpatrywania takich odwołań.**

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowego organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zostaną przyznane środki przejściowe. Środki przejściowe mogą zostać przyznane, **zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego**, ze względu na istnienie pilnej potrzeby zawieszenia skutków decyzji w celu zapobieżenia poważnej i nieodwracalnej szkodzie dla strony wnioskującej o takie środki i gdy wymaga tego równowaga interesów.”

b) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. **Organy odwoławcze uprawnione są do występowania z wnioskiem o opinię BERT przed podjęciem decyzji w trakcie postępowania odwoławczego.**

4. Państwa członkowskie zbierają informacje na temat przedmiotów odwołań, liczby wniosków odwoławczych, czasu trwania postępowań odwoławczych, liczby decyzji o przyznaniu środków przejściowych podjętych zgodnie z ust. 1 i powodów takich decyzji. Państwa członkowskie udostępniają co roku takie informacje Komisji **i BERT.**”

5) Artykuł 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorstwa udostępniające sieci i usługi łączności elektronicznej dostarczały wszystkie informacje, w tym informacje o charakterze finansowym, niezbędne krajowym organom regulacyjnym dla zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych lub decyzji wydanych na ich podstawie. Przedsiębiorstwa dostarczają niezwłocznie takie informacje na żądanie krajowego organu regulacyjnego w terminie i w zakresie przez niego wskazanym. Informacja, której żąda krajowy organ regulacyjny, powinna być proporcjonalna do celu, jakiemu ma służyć. Krajowy organ regulacyjny przedstawia uzasadnienie żądania danej informacji **i przestrzega prawa wspólnotowego i krajowego o tajemnicy przedsiębiorstwa.**”

6) Artykuły 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

Mechanizm konsultacji oraz zapewniania przejrzystości

Z wyjątkiem sytuacji objętych zakresem art. 7 ust. 10, art. 20, lub art. 21 i o ile nie przewidziano inaczej w ramach środka wykonawczego przyjętego zgodnie z art. 9c, państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne, zamierzające podjąć środki, zgodnie z postanowieniami niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych, albo zamierzające wprowadzić ograniczenia zgodnie z art. 9 ust. 3 i art. 9 ust. 4, **mogące mieć znaczący wpływ na odnośny rynek**, umożliwiły zainteresowanym stronom wypowiedzenie się w rozsądnym terminie w kwestii proponowanych środków.

Krajowe organy regulacyjne ogłaszają przeprowadzenie procedur konsultacyjnych.

Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie jednego punktu informacyjnego, za pośrednictwem którego będą dostępne wszystkie bieżące konsultacje.

Środa, 24 września 2008 r.

Krajowy organ regulacyjny udostępnia wyniki procedur konsultacyjnych, chyba że dotyczą one informacji poufnych, zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego i krajowego o tajemnicy przedsiębiorstwa. **W razie nieuzasadnionego ujawnienia informacji poufnych krajowe organy regulacyjne na wniosek zainteresowanych przedsiębiorstw dbają o jak najszybsze przyjęcie odpowiednich środków.**

Artykuł 7

Konsolidacja rynku wewnętrznego w zakresie łączności elektronicznej

1. Realizując swoje zadania wynikające z przepisów niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych, krajowe organy regulacyjne biorą przede wszystkim pod uwagę cele określone w art. 8, zwłaszcza w zakresie, w jakim odnoszą się one do funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Krajowe organy regulacyjne przyczyniają się do rozwoju rynku wewnętrznego poprzez **przejrzystą** współpracę z Komisją i **BERT** celem zapewnienia jednolitego wdrażania we wszystkich państwach członkowskich przepisów niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych. W tym celu organy współpracują w szczególności z Komisją i **BERT** przy identyfikacji rodzajów instrumentów i środków naprawczych najlepiej nadających się do zastosowania w określonych sytuacjach rynkowych.

3. O ile przepisy wykonawcze przyjęte zgodnie z art. 7b nie stanowią inaczej, z chwilą zakończenia konsultacji, o których mowa w art. 6, jeżeli krajowy organ regulacyjny zamierza podjąć środek, który:

a) jest objęty zakresem art. 15 lub art. 16 niniejszej dyrektywy, art. 5 lub art. 8 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie) oraz

b) może oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi,

zapewnia on udostępnienie projektowanego środka **jednocześnie** Komisji, **BERT** i krajowym organom regulacyjnym w innych państwach członkowskich, łącznie z uzasadnieniem tego środka, zgodnie z art. 5 ust. 3, i informuje Komisję, **BERT** oraz inne krajowe organy regulacyjne o takim środku. Krajowe organy regulacyjne, **BERT** oraz Komisja mogą przedstawić swoje uwagi danemu krajowemu organowi regulacyjnemu wyłącznie w terminie jednego miesiąca. Termin jednomiesięczny nie może zostać przedłużony.

4. Jeżeli proponowany środek, o którym mowa w ust. 3, zmierza do:

a) oznaczenia odnośnego rynku w sposób odbiegający od sposobu określonego w zaleceniu przyjętym zgodnie z art. 15 ust. 1; albo

b) podjęcia decyzji o wskazaniu lub niewskazaniu przedsiębiorstwa jako posiadającego, samodzielnie bądź łącznie z innymi, znaczącą pozycję rynkową, zgodnie z art. 16 ust. 3, 4 albo 5; ||

■

oraz oddziaływałby na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, a Komisja poinformowała krajowy organ regulacyjny o swojej opinii, zgodnie z którą proponowany środek stanowiłby przeszkodę w funkcjonowaniu rynku jednolitego, lub o swoich poważnych wątpliwościach co do zgodności tego środka z przepisami prawa wspólnotowego, a w szczególności z celami wskazanymi w art. 8, wówczas proponowany środek nie może być stosowany dłużej niż przez okres dwóch miesięcy. Okres ten nie może zostać przedłużony.

5. W ciągu dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 4, Komisja może podjąć decyzję wymagającą od właściwego krajowego organu regulacyjnego wycofania projektowanego środka. Przed wydaniem decyzji Komisja uwzględni w jak największym stopniu opinię **BERT** przekazaną zgodnie z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 z dnia ... [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)] (*). Decyzji towarzyszy szczegółowa i obiektywna analiza, dla czego Komisja uznaje, że projektowany środek nie powinien zostać przyjęty, łącznie ze szczegółowymi propozycjami w sprawie zmiany projektowanego środka.

Środa, 24 września 2008 r.

6. W okresie trzech miesięcy od wydania przez Komisję decyzji zgodnie z ust. 5, wymagającej od krajowego organu regulacyjnego wycofania projektowanego środka, krajowy organ regulacyjny zmienia lub cofa projektowany środek. Jeżeli projektowany środek zostanie zmieniony, krajowy organ regulacyjny przystępuje do konsultacji publicznych zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 6, i ponownie zgłasza zmieniony projektowany środek Komisji zgodnie z przepisami ust. 3.

7. Dany krajowy organ regulacyjny weźmie przede wszystkim pod uwagę opinie innych krajowych organów regulacyjnych, **BERT** oraz Komisji i będzie mógł, z wyjątkiem sytuacji określonych w ustępie 4, podjąć proponowany odpowiedni środek, zaś w przypadku podjęcia tego środka — powiadomić o tym Komisję. Każdy inny organ krajowy wykonujący funkcje zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywami szczegółowymi uwzględnia także przede wszystkim uwagi Komisji.

■

8. W szczególnych okolicznościach, jeżeli krajowy organ regulacyjny uzna, że istnieje pilna potrzeba podjęcia działania w celu ochrony konkurencji i interesów użytkowników, na zasadzie odstępowania od procedur określonych w ust. 3 i 4, może on niezwłocznie przyjąć proporcjonalne i tymczasowe środki. O przyjęciu tychże środków zawiadamia niezwłocznie Komisję, inne krajowe organy regulacyjne i **BERT**, przedstawiając odpowiednie uzasadnienie. Decyzja krajowego organu regulacyjnego w przedmiocie nadania tym środkom charakteru trwałego lub przedłużeniu terminu ich stosowania powinna zostać podjęta zgodnie z postanowieniami ustępu 3 i 4.

(*) Dz. U. L ...”

7) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Procedura dotycząca spójnego stosowania środków naprawczych

1. W przypadku, gdy krajowy organ regulacyjny zamierza przyjąć środek w celu nałożenia, zmiany lub wycofania obowiązku operatora na podstawie art. 16 w związku z art. 5 i art. od 9 do 13 a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) i art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej), Komisja i krajowe władze regulacyjne w innych państwach członkowskich w terminie jednego miesiąca od zgłoszenia projektowanego środka przedstawiają właściwemu krajowemu organowi regulacyjnemu uwagi.

2. Jeśli projektowany środek dotyczy nałożenia, zmiany lub wycofania obowiązku innego niż obowiązki przewidziane w art. 13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie), Komisja może w tym samym terminie zgłosić właściwemu krajowemu organowi regulacyjnemu i **BERT** powody, dla których uważa, że projektowany środek stworzyłoby ograniczenie dla jednolitego rynku, lub dla których żywi poważne wątpliwości co do jego zgodności z prawem wspólnotowym. W takim przypadku projektowany środek nie jest przyjmowany w kolejnych dwóch miesiącach następujących po zgłoszeniu dokonanym przez Komisję.

W przypadku braku takiego zgłoszenia właściwy krajowy organ regulacyjny może przyjąć projektowany środek, uwzględniając w jak największym stopniu wszelkie uwagi Komisji lub każdego innego krajowego organu regulacyjnego.

3. W terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w ust. 2, Komisja, **BERT** i właściwy krajowy organ regulacyjny ściśle współpracują w celu określenia najwłaściwszego i najskuteczniejszego środka w świetle celów ustanowionych w art. 8, biorąc jednocześnie pod uwagę opinie uczestników rynku i konieczność zapewnienia rozwoju spójnej praktyki regulacyjnej.

Środa, 24 września 2008 r.

W tym samym dwumiesięcznym terminie BERT, podejmując decyzję bezwzględną większością głosów, przyjmuje opinię potwierdzającą stosowność i skuteczność projektowanego środka lub wskazującą, że projektowany środek powinien być zmieniony, i przedstawiającą określone propozycje realizacji tego celu. Opinia ta jest uzasadniana i podawana do publicznej wiadomości.

W przypadku, gdy BERT potwierdza stosowność i skuteczność projektowanego środka, właściwy krajowy organ regulacyjny może przyjąć projektowany środek, uwzględniając w jak największym stopniu wszelkie uwagi Komisji i BERT. Krajowy organ regulacyjny podaje do publicznej wiadomości sposób, w jaki uwzględnił te uwagi.

W przypadku, gdy BERT wskazał, że projektowany środek powinien być zmieniony, Komisja może, biorąc przede wszystkim pod uwagę opinię BERT, podjąć decyzję, w której żąda od właściwego krajowego organu regulacyjnego zmiany projektowanego środka i przedstawia powody i szczegółowe propozycje realizacji tego celu.

4. Jeśli projektowany środek dotyczy nałożenia, zmiany lub wycofania obowiązku ustanowionego w art. 13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie), projektowany środek nie jest przyjmowany przez kolejne dwa miesiące po upływie terminu jednego miesiąca określonego w ust. 1.

W terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w akapicie pierwszym, Komisja, BERT oraz właściwy krajowy organ regulacyjny ściśle współpracują w celu ustalenia, czy przedstawiony projekt środka jest zgodny z art. 13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie), oraz w szczególności czy jest to środek najbardziej stosowny i skuteczny. W tym celu należy odpowiednio uwzględnić opinie uczestników rynku oraz potrzebę zapewnienia rozwoju jednolitej praktyki regulacyjnej. Na uzasadnione żądanie BERT lub Komisji okres dwumiesięczny zostaje przedłużony na dalsze dwa miesiące.

W terminie nieprzekraczającym okresu ustanowionego w akapicie drugim, BERT, podejmując decyzję bezwzględną większością głosów, wydaje uzasadnioną opinię potwierdzającą stosowność i skuteczność projektowanego środka lub wskazującą, że projektowany środek nie powinien być przyjęty. Ta opinia jest uzasadniana i podawana do wiadomości publicznej.

Tylko w przypadku, gdy Komisja i BERT potwierdzą stosowność i skuteczność projektowanego środka, właściwy krajowy organ regulacyjny może przyjąć projektowany środek, biorąc pod uwagę przede wszystkim wszelkie uwagi Komisji i BERT. Krajowy organ regulacyjny podaje do publicznej wiadomości sposób, w jaki uwzględnił te uwagi.

5. W terminie trzech miesięcy od przyjęcia przez Komisję, zgodnie z ust. 3 akapit czwarty, uzasadnionej decyzji żądającej od krajowego organu regulacyjnego zmiany projektowanego środka, krajowy organ regulacyjny zmienia lub wycofuje projektowany środek. Jeżeli projektowany środek zostanie zmieniony, krajowy organ regulacyjny przystępuje do konsultacji publicznych zgodnie z procedurą konsultacji i przejrzystości, o których mowa w art. 6, i ponownie zgłasza zmieniony projektowany środek Komisji zgodnie z przepisami ust. 7.

6. Krajowy organ regulacyjny może wycofać proponowany projekt danego środka w dowolnym momencie procedury.

Artykuł 7b

Przepisy wykonawcze

|| Komisja może, uwzględniając w jak największym stopniu opinię BERT, ustanowić zalecenia lub wytyczne w odniesieniu do art. 7, definiujące formę, treść i stopień szczegółowości zgłoszeń zgodnych z art. 7 ust. 3, okoliczności, w których zgłoszenia nie będą wymagane, oraz obliczanie terminów."

Środa, 24 września 2008 r.

8) W art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 drugi akapit otrzymuje brzmienie:

„O ile art. 9 w odniesieniu do częstotliwości radiowych nie stanowi inaczej **i o ile co innego nie jest wymagane, aby osiągnąć cele ustanowione w ust. od 2 do 4**, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zagwarantowania neutralności technologicznej regulacji i zapewniają, że przy wykonywaniu zadań prawnych określonych w niniejszej dyrektywie i w dyrektywach szczegółowych, w szczególności tych związanych z zapewnieniem skutecznej konkurencji, krajowe organy regulacyjne postępują analogicznie.”

b) W ust. 2 litery a) i b) **oraz c)** otrzymują brzmienie:

„a) zapewniając, by użytkownicy, w tym użytkownicy niepełnosprawni, użytkownicy w podeszłym wieku, i użytkownicy ze szczególnymi potrzebami społecznymi niezależnie od kosztów czerpali maksymalne korzyści z różnorodności, ceny i jakości usług **oraz by dostawcy uzyskiwali rekompensatę za ewentualne dodatkowe koszty netto, które mogą udokumentować, powstałe w wyniku nałożenia obowiązku świadczenia odnośnych usług użyteczności publicznej;**

b) zapewniając, że nie występuje zniekształcenie czy ograniczenie konkurencji w sektorze łączności elektronicznej, w szczególności w odniesieniu do dostarczania treści **i usług oraz dostępu do nich we wszystkich sieciach**

c) **wspierając i ułatwiając uzależnione od rynku efektywne inwestowanie w dziedzinie infrastruktury, oraz promując technologie innowacyjne; oraz;**”

c) W ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) **Skreśla się lit. c);**

(ii) Litera d) otrzymuje brzmienie:

„d) współpracując z Komisją i **BERT** w celu rozwoju spójnych praktyk regulacyjnych i spójnego stosowania niniejszej dyrektywy oraz dyrektyw szczegółowych.”

d) W ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) Litera e) otrzymuje brzmienie:

„e) uwzględniając potrzeby określonych grup społecznych, w szczególności użytkowników niepełnosprawnych, użytkowników w podeszłym wieku i użytkowników ze szczególnymi potrzebami społecznymi;”

(ii) Dodaje się literę g) **oraz h)** w brzmieniu:

„g) stosując zasadę, że użytkownicy końcowi powinni mieć możliwość uzyskania dostępu i rozpowszechniania wszelkich zgodnych z prawem treści oraz użytkowania wszelkich zgodnych z prawem, wybranych przez siebie aplikacji lub usług **i w tym celu przyczyniając się do promowania zgodnych z prawem treści, zgodnie z art. 33 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej).**

h) **stosując zasadę, że nie można ograniczać podstawowych praw i wolności użytkowników końcowych bez uprzedniego orzeczenia organu sądowego, w szczególności zgodnie z art. 11 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej dotyczącym wolności wypowiedzi i prawa do informacji, z wyjątkiem przypadków zagrożenia bezpieczeństwa publicznego, w których orzeczenie może zostać wydane później.**”

e) **Dodaje się ust. 1 a w następującym brzmieniu:**

„5. **Krajowe organy regulacyjne, dążąc do realizacji celów polityki, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, stosują obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne zasady regulacyjne, między innymi poprzez:**

a) **propagowanie przewidywalności regulacyjnej poprzez zapewnienie ciągłości środków zaradczych w drodze dokonywania w miarę potrzeby analiz rynku;**

Środa, 24 września 2008 r.

- b) zapewnienie niedyskryminacyjnego traktowania, w podobnych okolicznościach, przedsiębiorstw dostarczających sieci i usługi łączności elektronicznej;
- c) zapewnienie konkurencji z korzyścią dla konsumentów i promowanie w miarę możliwości konkurencji w zakresie infrastruktury;
- d) promowanie inwestycji i innowacji uwarunkowanych potrzebami rynku w nowej i udoskonalonej infrastrukturze, w tym poprzez zapewnienie współużytkowania inwestycji i zapewnienie właściwego podziału ryzyka pomiędzy inwestora i przedsiębiorstwa korzystające z dostępu do nowych urządzeń;
- e) uwzględnianie różnorodności warunków dotyczących konkurencji i konsumentów, które istnieją w poszczególnych obszarach geograficznych wewnątrz państw członkowskich;
- f) nakładanie *ex ante* obowiązków regulacyjnych tylko w przypadku braku skutecznej oraz zrównoważonej konkurencji, a także łagodzenie lub znoszenie takich obowiązków, kiedy tylko warunek ten zostanie spełniony.”

9) Dodaje się artykuły w następującym brzmieniu:

„Artykuł 8a

Komitet ds. polityki w zakresie widma radiowego

1. Niniejszym ustanawia się Komitet ds. polityki w zakresie widma radiowego (RSPC), jako wkład w realizację celów ustanowionych w art. 8b ust. 1, 3 i 5.

Komitet ten doradza Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji w kwestiach polityki w zakresie widma radiowego.

Komitet składa się z przedstawicieli wysokiego szczebla z każdego krajowego organu regulacyjnego odpowiedzialnego za politykę w zakresie widma radiowego w każdym państwie członkowskim. Każde państwo członkowskie ma jeden głos, a Komisja nie ma prawa głosu.

2. Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji lub z własnej inicjatywy Komitet ds. polityki w zakresie widma radiowego przyjmuje opinie, podejmując decyzję bezwzględnie większością głosów.

3. RSPC przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie ze swojej działalności.

Artykuł 8b

Strategiczne planowanie i koordynacja polityki w zakresie widma radiowego w Unii Europejskiej

1. Państwa członkowskie współpracują między sobą i z Komisją w zakresie planowania strategicznego, koordynacji i harmonizacji wykorzystywania widma radiowego we Wspólnocie. W tym celu biorą one pod uwagę między innymi aspekty gospodarcze, aspekty w zakresie bezpieczeństwa, zdrowia, użyteczności publicznej, wolności wypowiedzi, aspekty kulturowe, naukowe, społeczne i techniczne polityki UE, jak również różne interesy użytkowników widma radiowego, w celu optymalizacji wykorzystania widma radiowego i uniknięcia szkodliwych zakłóceń.

2. Polityka UE w zakresie widma radiowego jest prowadzona bez uszczerbku dla:

a) środków przyjmowanych na szczeblu wspólnotowym lub krajowym, zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego, służących realizacji celów ogólnego interesu, w szczególności związanych z uregulowaniami dotyczącymi treści i polityką audiowizualną i medialną;

b) przepisów dyrektywy 1999/5/WE; oraz

c) prawa państw członkowskich do organizowania i korzystania z ich widma radiowego do celów zapewnienia porządku publicznego oraz publicznego bezpieczeństwa i obrony.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Państwa członkowskie zapewniają koordynację podejść w zakresie polityki widma radiowego w Unii Europejskiej i, w stosownych przypadkach, zharmonizowane warunki w odniesieniu do dostępności i skutecznego wykorzystania widma radiowego, konieczne do ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego w takich obszarach polityki UE, jak łączność elektroniczna, transport, badania naukowe i rozwój.

4. Komisja, należycie uwzględniając opinię RSPC, może przedstawić wniosek legislacyjny ustanawiający program działania w zakresie widma radiowego, z uwzględnieniem strategicznego planowania i harmonizacji wykorzystania widma radiowego w Unii Europejskiej lub inne środki legislacyjne służące optymalizacji wykorzystania widma radiowego i uniknięciu szkodliwych zakłóceń.

5. Państwa członkowskie zapewniają skuteczną koordynację interesów Unii Europejskiej w organizacjach międzynarodowych posiadających kompetencje w zakresie widma radiowego. W razie konieczności zapewnienia takiej skutecznej koordynacji, Komisja, należycie uwzględniając opinię RSPC, może zaproponować Parlamentowi Europejskiemu i Radzie cele wspólnej polityki obejmujące w razie konieczności mandat negocjacyjny."

10) Artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Zarządzanie częstotliwościami radiowymi do celów świadczenia usług łączności elektronicznej

1. Uwzględniając fakt, że częstotliwości radiowe stanowią dobro publiczne o istotnej wartości społecznej, kulturowej i ekonomicznej, państwa członkowskie zapewniają skuteczne zarządzanie częstotliwościami radiowymi do celów świadczenia usług łączności elektronicznej na swoim terytorium, zgodnie z przepisami art. 8 i 8b. Zapewniają także, by rozdzielanie i przyznawanie takich częstotliwości radiowych przez krajowe organy regulacyjne odbywało się według obiektywnych, jawnych, niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych kryteriów. Państwa członkowskie działają przy tym w zgodzie z porozumieniami międzynarodowymi i mogą wziąć pod uwagę kwestie związane z polityką publiczną.

2. Państwa członkowskie wspierają proces harmonizacji użytkowania częstotliwości radiowych w obrębie Wspólnoty, mając na uwadze potrzebę zapewnienia skutecznego i wydajnego ich wykorzystania i korzyści dla konsumentów, takich jak ekonomia skali i interoperacyjność usług. W ten sposób działają one zgodnie z art. 8b i 9c niniejszej dyrektywy oraz z postanowieniami decyzji 676/2002/WE (decyzji o spektrum radiowym).

3. O ile nie przewidziano inaczej w drugim akapicie lub w ramach środków przyjętych zgodnie z art. 9c, państwa członkowskie zapewniają możliwość świadczenia wszystkich rodzajów usług łączności elektronicznej w pasmach częstotliwości radiowej dostępnych dla usług łączności elektronicznej, zgodnie z przepisami ITU dotyczącymi łączności radiowej.

Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić proporcjonalne i niedyskryminacyjne ograniczenia określonych rodzajów technologii wykorzystywanych w usługach łączności elektronicznej, gdy jest to uzasadnione koniecznością:

- a) uniknięcia ewentualnych szkodliwych zakłóceń,
- b) ochrony zdrowia publicznego przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych,
- c) zagwarantowania technicznej jakości usług,
- d) zapewnienia maksymalizacji współużytkowania częstotliwości radiowych ||,
- e) zapewnienia efektywnego wykorzystania częstotliwości radiowych,
- f) realizacji celu interesu ogólnego zgodnie z ust. 4.

Środa, 24 września 2008 r.

4. O ile nie przewidziano inaczej w drugim akapicie, państwa członkowskie zapewniają możliwość świadczenia wszystkich rodzajów usług łączności elektronicznej w pasmach częstotliwości radiowej **dostępnych** dla usług łączności elektronicznej, **zgodnie z krajowymi tabelami przeznaczenia częstotliwości i przepisami ITU dotyczącymi łączności radiowej**. Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić proporcjonalne i niedyskryminacyjne ograniczenia rodzajów świadczonych usług łączności elektronicznej.

Środki, które wymagają świadczenia usług **w zakresie łączności elektronicznej** w określonym paśmie **dostępnym dla usług łączności elektronicznej**, są uzasadnione w przypadku konieczności zapewnienia realizacji zgodnego z prawem wspólnotowym celu interesu ogólnego *określonego w prawodawstwie krajowym*, takiego jak bezpieczeństwo życia, wspieranie społecznej, regionalnej albo terytorialnej spójności albo unikanie nieskutecznego wykorzystywania częstotliwości radiowych lub **promowanie celów polityki kulturalnej i medialnej, takich jak różnorodność kulturowa i językowa oraz pluralizm mediów**.

Środek zakazujący świadczenia jakiegokolwiek innej usługi **łączności elektronicznej** w określonym paśmie może być stosowane wyłącznie wówczas, gdy będzie to uzasadnione koniecznością ochrony usług związanych z bezpieczeństwem życia.

5. Państwa członkowskie poddają regularnemu przeglądowi konieczność istnienia ograniczeń **i środków**, o których mowa w ust. 3 i 4 **oraz podają do publicznej wiadomości wyniki tych przeglądów**.

6. Ustępy 3 i 4 dotyczą rozdzielania i przydziału częstotliwości radiowych **od dnia ... (*)**

(*) *Data transpozycji niniejszej dyrektywy.*

11) Dodaje się art. 9a, 9b i 9c w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Przegląd ograniczeń istniejących praw

1. Przez okres pięciu lat od ...(*) państwa członkowskie **mogą zapewniać** posiadaczom praw użytkownika częstotliwości radiowych przyznanych przed tą datą **i ważnych przez okres co najmniej pięciu lat od tej daty** możliwość złożenia wniosku do właściwego krajowego organu regulacyjnego o ponowną ocenę ograniczeń ich praw zgodnie z art. 9 ust. 3 i ust. 4.

Przed podjęciem decyzji właściwy krajowy organ zawiadamia posiadacza prawa o swojej ocenie ograniczeń, wskazując zakres prawa po ponownej ocenie, zapewniając przy tym odpowiednią ilość czasu na wycofanie wniosku.

Jeżeli posiadacz prawa wycofa swój wniosek, jego prawo pozostanie niezmienione do chwili wygaśnięcia lub do końca okresu 5 lat, jeżeli nastąpi on wcześniej.

2. W przypadku, gdy posiadacz prawa, o którym mowa w ust. 1, świadczy usługi w zakresie nadawania audycji radiowych lub telewizyjnych i prawo użytkownika częstotliwości radiowych zostało mu przyznane w celu wypełnienia określonego celu interesu ogólnego, **w tym świadczenia usług nadawania, prawo użytkownika** części częstotliwości radiowych, które są niezbędne do wypełnienia tego celu **nie ulega zmianie**. Część częstotliwości radiowych, która *staje się* niepotrzebna do wypełnienia tego celu, podlega procedurze nowego przydziału praw, zgodnie z **art. 9 ust. 3 i ust. 4 niniejszej dyrektywy oraz** art. 7 ust. 2 dyrektywy o zezwoleniach.

3. Po pięcioletnim okresie, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki, aby zapewnić obowiązywanie art. 9 ust. 3 i ust. 4 w stosunku do wszelkich pozostałych rozdziałów i przydziałów częstotliwości radiowych, które istniały w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

4. W ramach wdrażania postanowień niniejszego artykułu państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu zagwarantowania uczciwej konkurencji.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 9b

Przeniesienie indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość przekazania lub dzierżawienia przez przedsiębiorstwa na rzecz innych przedsiębiorstw indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych w pasmach, wobec których przewidziano to w ramach środków wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 9c, **pod warunkiem, że takie przekazanie lub dzierżawienie jest zgodne z procedurami krajowymi i krajowymi planami przeznaczenia częstotliwości.**

W przypadku innych pasm państwa członkowskie mogą również ustanowić możliwość przekazania lub dzierżawienia przez przedsiębiorstwa na rzecz innych przedsiębiorstw indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych, **zgodnie z procedurami krajowymi.**

2. Państwa członkowskie zapewniają, by zamiar przedsiębiorstw przekazania praw użytkowania częstotliwości radiowych **oraz fakt takiego przekazania** był zgłaszany **właściwym** krajowym organom odpowiedzialnym za **przyznawanie indywidualnego prawa użytkowania częstotliwości radiowych**, a także by był on upubliczniony. Jeżeli użytkowanie częstotliwości radiowych zostało zharmonizowane w wyniku wdrożenia **art. 9c i** decyzji o spektrum radiowym lub innych środków przyjętych na szczeblu Wspólnoty, każde takie przekazanie powinno spełniać wymagania takiego zharmonizowanego użytkowania.

Artykuł 9c

Środki harmonizacji zarządzania częstotliwością radiową

Aby przyczynić się do rozwoju rynku wewnętrznego, w celu realizacji zasad określonych w **art. 8b, 9, 9a i 9b**, Komisja może przyjąć właściwe **techniczne** środki wykonawcze, w celu:

a) wdrożenia planu działania w zakresie widma radiowego ustanowionego w myśl art. 8b ust. 4;

b) identyfikacji pasm, których prawa użytkowania mogą być przekazywane lub dzierżawione pomiędzy przedsiębiorstwami;

c) zharmonizowania warunków dołączonych do takich praw; █

d) **identyfikacji pasm, dla których stosuje się zasadę** neutralności usług;

Te środki, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3. █

(*) **Data transpozycji niniejszej dyrektywy.**

12) W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowe organy regulacyjne zapewniają, by plany numeracyjne oraz procedury były stosowane w sposób zapewniający równe traktowanie wszystkich usługodawców **i użytkowników numerów w Unii Europejskiej.** W szczególności państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorstwa, którym przydzielono dany zakres numerów, nie dyskryminowały innych usługodawców **i użytkowników** w odniesieniu do ciągów numerów używanych przy zapewnianiu dostępu do ich usług.”

b) Ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie wspierają proces harmonizacji **określonych numerów lub zakresów numerów** w obrębie Wspólnoty, jeżeli będzie to sprzyjać funkcjonowaniu rynku wewnętrznego albo rozwojowi usług ogólnoeuropejskich. Komisja może podjąć odpowiednie techniczne środki wykonawcze w tym zakresie, **w tym zapewnienie ponadgranicznego dostępu do krajowych zasobów numeracyjnych wykorzystywanych w przypadku podstawowych usług, takich jak biura numerów.** Środki wykonawcze mogą nakładać na **BERT** określone obowiązki związane z ich stosowaniem.

Środa, 24 września 2008 r.

Środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączona z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3. ■”

- 13) W art. 11 ust. 1, słowa „działa na podstawie przejrzystych i ogólnie dostępnych procedur, bez dyskryminacji i bez zwłoki,” otrzymują brzmienie:

„działa na podstawie prostych, przejrzystych i ogólnie dostępnych procedur, stosowanych bez dyskryminacji i bez zwłoki, przy czym w każdym przypadku podejmuje decyzję w ciągu czterech miesięcy od daty złożenia wniosku, oraz”

- 14) Artykuł 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Kolokacja oraz współużytkowanie części składowych sieci i urządzeń towarzyszących przez przedsiębiorstwa udostępniające sieci łączności elektronicznej

1. Jeżeli na podstawie przepisów prawa krajowego przedsiębiorstwo udostępniające sieci łączności elektronicznej ma prawo instalowania urządzeń na, nad albo pod własnością prywatną albo państwową lub jeżeli może ono korzystać z procedury wyłączenia lub użytkowania nieruchomości, krajowe organy regulacyjne **w pełnym poszanowaniu zasady proporcjonalności**, mogą nakazać współużytkowanie tych urządzeń lub nieruchomości, w tym z wejść do budynków, **okablowania budynków**, masztów, anten, **wież i innych konstrukcji wspierających**, przewodów, **kanalów kablowych**, studzienek i szafek **oraz wszelkich innych nieaktywnych elementów**.

2. Państwa członkowskie mogą nakazać, aby posiadacze praw, o których mowa w ust. 1, współużytkowali urządzenia lub nieruchomości (w tym fizyczną kolokację), albo przyjąć środki zmierzające do ułatwienia koordynacji robót publicznych w celu ochrony środowiska, zdrowia publicznego, bezpieczeństwa publicznego albo dla osiągnięcia celów planowania przestrzennego, wyłącznie po upływie odpowiedniego terminu wyznaczonego dla przeprowadzenia konsultacji publicznych, podczas których wszystkie zainteresowane strony będą mogły wyrazić swoje stanowisko. Takie wspólne korzystanie albo działania koordynacyjne mogą wiązać się z ustanowieniem reguł dotyczących podziału kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości.

3. **Państwa członkowskie zapewniają krajowym organom regulacyjnym uprawnienia umożliwiające im nakazanie posiadaczom praw, o których mowa w ust. 1, współużytkowania urządzeń lub nieruchomości (w tym fizyczną kolokację) w celu pobudzania skutecznych inwestycji w zakresie infrastruktury oraz wspierania innowacji, po upływie odpowiedniego terminu wyznaczonego dla przeprowadzenia konsultacji publicznych, podczas których osoby bezpośrednio zainteresowane powinny mieć prawo do wyrażenia swego stanowiska. Takie wspólne korzystanie albo działania koordynacyjne mogą wiązać się z ustanowieniem reguł dotyczących podziału kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości oraz wiązać się z zapewnieniem właściwego podziału ryzyka między zainteresowanymi przedsiębiorstwami.**

4. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne, w oparciu o informacje dostarczone przez posiadaczy praw, o których mowa w ust. 1, ustanowiły szczegółowy spis charakterystyki, dostępności i położenia geograficznego urządzeń, o których mowa w tym ustępie, oraz udostępniły go zainteresowanym stronom.

5. Państwa członkowskie dopilnują, by właściwe organy ustanowiły odpowiednie procedury koordynacji we współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi, w odniesieniu do robót publicznych, o których mowa w ust. 2 oraz innych odpowiednich publicznych urządzeń lub nieruchomości. **Procedury te mogą obejmować procedury mające na celu zapewnienie zainteresowanym stronom informacji dotyczących odpowiednich urządzeń lub nieruchomości publicznych oraz bieżących i planowanych robót publicznych, oraz że informacje te docierają do nich na czas, a współużytkowanie jest ułatwione w jak największej mierze.**

6. Środki przyjęte przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z **niniejszym artykułem** powinny być obiektywne, przejrzyste, **niedyskryminacyjne** i proporcjonalne.”

Środa, 24 września 2008 r.

15) Dodaje się rozdział IIIa w brzmieniu:

„Rozdział IIIa

BEZPIECZEŃSTWO I INTEGRALNOŚĆ SIECI I USŁUG

Artykuł 13a

Bezpieczeństwo i integralność

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności lub świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej podejmowały właściwe środki techniczne i organizacyjne w celu ochrony bezpieczeństwa swoich sieci lub usług. Biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy i technologii, środki te zapewniają poziom bezpieczeństwa proporcjonalny do istniejącego ryzyka. W szczególności należy podjąć środki zapobiegające wpływowi i minimalizujące wpływ wypadków stwarzających zagrożenie bezpieczeństwa na użytkowników i wzajemnie połączone sieci.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności przyjmowały **odpowiednie** środki w celu zapewnienia integralności swoich sieci, tak aby zapewnić ciągłość świadczenia usług za pośrednictwem tych sieci. **Właściwe organy krajowe przeprowadzają konsultacje ze wszystkimi podmiotami świadczącymi usługi łączności elektronicznej przed przyjęciem szczegółowych środków mających na celu bezpieczeństwo i integralność sieci łączności elektronicznej.**

3. Państwa członkowskie zapewniają zawiadomianie **właściwego** krajowego organu przez przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności lub świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej o każdym naruszeniu bezpieczeństwa lub **utracie** integralności, które miało istotny wpływ na działanie sieci lub usług.

W razie potrzeby, **właściwy** krajowy organ, którego sprawa dotyczy, zawiadamia **właściwe** organy regulacyjne w innych państwach członkowskich **oraz Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)**. W przypadku, gdy ujawnienie naruszenia leży w interesie publicznym, **właściwy** krajowy organ może o nim poinformować opinię publiczną.

Raz do roku właściwy krajowy organ przekazuje Komisji sprawozdanie podsumowujące otrzymane zgłoszenia i działania podjęte zgodnie z niniejszym ustępem.

4. Uwzględniając przede wszystkim opinię **ENISA**, Komisja może przyjąć właściwe techniczne środki wykonawcze mające na celu harmonizację środków, o których mowa w ust. 1, 2 oraz 3, w tym środki określające okoliczności, format i procedury stosowane wobec wymogów dotyczących zgłoszenia. **Przyjęcie takich technicznych środków wykonawczych nie powinno stanowić dla państw członkowskich przeszkody w przyjmowaniu dodatkowych wymogów w celu realizacji celów określonych w ust. 1 i 2.**

Techniczne środki wykonawcze dotyczące powiadomień są zgodne z przepisami dyrektywy 2002/58/WE.

Te środki wykonawcze, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie **nowymi innymi niż istotne elementami**, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3. ||

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 13b

Wdrożenie i egzekwowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez **właściwe organy krajowe uprawnień** do wydawania wiążących instrukcji dla przedsiębiorstw udostępniających publiczne sieci łączności lub świadczących publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej, w celu wdrożenia przepisów art. 13a. **Te wiążące instrukcje są proporcjonalne, ekonomicznie i technicznie wyważone oraz wdrażane w rozsądnych ramach czasowych.**

2. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez **właściwe organy krajowe uprawnień** do wymagania od przedsiębiorstw udostępniających publiczne sieci łączności lub świadczących publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej:

a) dostarczania informacji potrzebnych do oceny bezpieczeństwa **i integralności** ich usług i sieci, w tym do oceny udokumentowanych polityk bezpieczeństwa; oraz

b) polecenia wykwalifikowanemu, niezależnemu organowi przeprowadzenia audytu bezpieczeństwa i udostępnienia wyników takiego audytu krajowemu organowi regulacyjnemu.

3. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez **właściwe organy krajowe wszelkich uprawnień** niezbędnych do badania przypadków nieprzestrzegania wymogów, **a także ich wpływu na bezpieczeństwo i integralność sieci.**

4. Niniejsze przepisy nie naruszają art. 3 niniejszej dyrektywy.”

16) Artykuł 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przedsiębiorstwo posiada znaczącą pozycję na określonym rynku oraz w sytuacji, gdy powiązania między obydwoma rynkami pozwalają na przeniesienie pozycji rynkowej z jednego rynku na drugi rynek, tym samym zwiększając pozycję rynkową danego przedsiębiorstwa, można nałożyć środki zaradcze mające na celu zapobieganie takiemu działaniu na rynku powiązanym, zgodnie z art. 9, 10, 11 i 13 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie). W przypadku, gdy środki te okażą się niewystarczające, można zastosować środki zaradcze w myśl art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa w sprawie usługi powszechnej).”

17) W art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) Nagłówek otrzymuje brzmienie:

„Procedura identyfikacji i definiowania rynków”

b) W ust. 1 pierwszy akapit otrzymuje brzmienie:

„1. Po przeprowadzeniu publicznych konsultacji oraz konsultacji z **BERT-em** Komisja przyjmuje zalecenie w sprawie odnośnych rynków produktów i usług (zwane dalej „zaleceniem”). Zalecenie określa takie rynki produktów i usług sektora łączności elektronicznej, których cechy mogą usprawiedliwiać nałożenie wymogów prawnych określonych w dyrektywach szczegółowych, bez uszczerbku dla rynków, które mogą być zdefiniowane w szczególnych przypadkach na podstawie przepisów prawa konkurencji. Komisja definiuje rynki zgodnie z zasadami prawa konkurencji.”

c) **Dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:**

„2a. Do dnia ... (*) Komisja publikuje dla krajowych organów regulacyjnych wytyczne dotyczące decyzji mających na celu nałożenie, zmianę lub wycofanie obowiązków w odniesieniu do przedsiębiorstw o znaczącej pozycji rynkowej.

(*) **Data wejścia w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/ .../WE [zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE].”**

Środa, 24 września 2008 r.

d) Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uwzględniając przede wszystkim treść zalecenia oraz wytycznych, krajowe organy regulacyjne definiują odnośne rynki stosownie do okoliczności krajowych, a w szczególności odnośne rynki geograficzne na ich terytorium, zgodnie z zasadami prawa konkurencji. Krajowe organy regulacyjne postępują zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 6 oraz 7, zanim zdefiniują rynki różne od tych, które zostały zdefiniowane w zaleceniu.”

e) Ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Uwzględniając przede wszystkim opinię **BERT** przekazaną zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)], Komisja może podjąć decyzję określającą rynki ponadpaństwowe.

Ta decyzja, mająca na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, jest podejmowana zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3. █”

18) W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustępy 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne przeprowadzają analizę odnośnych rynków uwzględniając **rynki wymienione** w zaleceniu i uwzględniając w jak największym stopniu treść wytycznych. Państwa członkowskie zapewniają, by taka analiza została przeprowadzona w miarę potrzeby we współpracy z krajowymi organami odpowiedzialnymi za ochronę konkurencji.

2. Jeżeli na podstawie przepisów ust. 3 lub 4, art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej) albo art. 8 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie) krajowy organ regulacyjny zobowiązany jest podjąć decyzję w sprawie nałożenia, utrzymania, zmiany lub cofnięcia obowiązków w odniesieniu do przedsiębiorstw, stwierdza on na podstawie dokonanej analizy rynku, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, czy na danym odnośnym rynku występuje skuteczna konkurencja.”

b) Ustępy 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. W przypadku rynków ponadpaństwowych określonych w decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 4, Komisja wnioskuje do **BERT** o przeprowadzenie analizy rynku, uwzględniając przede wszystkim treść wytycznych, i o przekazanie opinii w przedmiocie nałożenia, utrzymania, zmiany lub cofnięcia obowiązków regulacyjnych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Komisja, uwzględniając przede wszystkim opinię **BERT**, może wydać decyzję uznającą jedno lub więcej przedsiębiorstw za posiadające znaczącą pozycję rynkową na takim rynku, i nakładającą na nie jeden lub więcej szczegółowych obowiązków zgodnie z art. 9-13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie) i art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej). Komisja dąży wówczas do realizacji celów polityki określonych w art. 8.

6. Środki podjęte zgodnie z przepisami ust. 3, 4 oraz 5 niniejszego artykułu, podlegają procedurom, o których mowa w art. 6 i 7. Krajowe organy regulacyjne przeprowadzają analizę odnośnego rynku:

a) w ciągu dwóch lat od wcześniejszego zgłoszenia projektowanego środka odnoszącego się do takiego rynku;

b) w przypadku rynków niezgłoszonych wcześniej Komisji, w ciągu jednego roku od przyjęcia zmienionego zalecenia w sprawie odnośnych rynków, albo;

c) w przypadku państw członkowskich, które niedawno wstąpiły do Unii, w ciągu roku od ich przystąpienia.”

Środa, 24 września 2008 r.

c) Dodaje się ustęp 7 w brzmieniu:

„7. Jeżeli krajowy organ regulacyjny nie zakończy swojej analizy odnośnego rynku wskazanego w zaleceniu w terminie określonym w art. 16 ust. 6, Komisja może zażądać od **BERT** wydania opinii, w tym projektu środka, w sprawie analizy danego rynku i szczegółowych obowiązków, które mają zostać nałożone. **BERT** przeprowadza konsultacje publiczne dotyczące danego projektowanego środka.

”

19) W art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) W **pierwszym zdaniu ust. 1** słowa „**art. 22 ust. 2**” zastępuje się słowami „**art. 22 ust. 3**”; w drugim zdaniu ust. 1 słowa „działając zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ust. 2” zastępuje się słowami „podejmuje właściwe środki wykonawcze i”.

b) Ustęp 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W przypadku braku takich norm i/lub specyfikacji, państwa członkowskie będą zachęcały do wdrożenia norm lub zaleceń przyjętych przez Międzynarodową Unię Telekomunikacyjną (ITU), Europejską Konferencję Administracji Poczty i Telekomunikacji (CEPT), Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO) lub Międzynarodową Komisję Elektrotechniczną (IEC).”

c) W ust. 6 słowa „usunie je z wykazu norm i/lub specyfikacji, o których mowa w ust. 1, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ust. 3” zastępuje się słowami „podejmuje właściwe środki wykonawcze i usuwa te normy lub specyfikacje z wykazu norm lub specyfikacji, o których mowa w ust. 1.”

d) Dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Środki wykonawcze, o których mowa w **ust. 1, 4 i 6**, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.”

20) W art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 dodaje się literę c) w brzmieniu:

„c) podmioty świadczące usługi telewizji cyfrowej i dostarczające sprzęt — do współpracy przy świadczeniu interaktywnych usług telewizyjnych dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych.”

b) Skreśla się ustęp 3.

21) Artykuł 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Procedury harmonizacji

1. Bez uszczerbku dla art. 9 niniejszej dyrektywy oraz art. 6 i 8 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach), jeżeli Komisja stwierdzi, że rozbieżności we wdrażaniu przez krajowe organy regulacyjne zadań regulacyjnych określonych w niniejszej dyrektywie i dyrektywach szczegółowych **tworzą** barierę wejścia na rynek wewnętrzny, może ona wydać decyzję odnośnie do zharmonizowanego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych dla lepszej realizacji celów określonych w art. 8, uwzględniając przede wszystkim opinię **BERT**, o ile zostanie wydana.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, mająca na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, jest podejmowana zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Środki podjęte zgodnie z ust. 1 mogą obejmować wskazanie zharmonizowanego lub skoordynowanego podejścia w odniesieniu do następujących zagadnień:

- a) spójnego wdrażania podejść regulacyjnych, w tym uregulowań dotyczących nowych usług **oraz rynków lokalnych i transgranicznych usług łączności elektronicznej dla przedsiębiorstw**;
- b) numerowania, nazywania i adresowania, w tym zakresów numerów, przenoszenia numerów i identyfikatorów, systemów translacji numerów i adresów oraz dostępu do służb ratowniczych pod numerem 112;
- c) spraw konsumenckich, **nieobjętych dyrektywą 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej), w tym w szczególności** dostępu usług i sprzętu łączności elektronicznej dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych;
- d) regulacji z zakresu rachunkowości, **w tym kalkulacji ryzyka inwestycyjnego**.

¶

22) Artykuł 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku sporu pomiędzy usługodawcami powstałego w związku z obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych, jeżeli jedna ze stron jest przedsiębiorcą udostępniającym sieci lub świadczącym usługi łączności elektronicznej w danym państwie członkowskim, dany krajowy organ regulacyjny, na wniosek którejkolwiek ze stron i bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, wydaje wiążącą decyzję celem rozstrzygnięcia sporu w możliwie najkrótszym terminie, a w każdym razie w terminie nieprzekraczającym czterech miesięcy, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności. Dane państwo członkowskie wymaga, by wszystkie strony sporu w pełni współpracowały z krajowym organem regulacyjnym.”

23) Artykuł 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Rozstrzyganie sporów transgranicznych

1. W przypadku transgranicznego sporu powstałego w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych pomiędzy stronami z różnych państw członkowskich, jeżeli rozstrzygnięcie sporu należy do zakresu kompetencji krajowych organów regulacyjnych więcej niż jednego państwa członkowskiego, stosuje się przepisy ust. 2, 3 oraz 4.

2. Każda ze stron może przekazać spór danemu krajowemu organowi regulacyjnemu. Krajowe organy regulacyjne koordynują swoje wysiłki **w ramach BERT** celem rozstrzygnięcia sporu, **w miarę możliwości poprzez przyjęcie wspólnej decyzji**, zgodnie z celami określonymi w art. 8. **Jakiegokolwiek obowiązki nałożone na przedsiębiorstwa przez krajowe organy regulacyjne w związku z rozstrzygnięciem sporu są zgodne z postanowieniami niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych.**

Każdy krajowy organ regulacyjny uprawniony do rozstrzygania takiego sporu może zwrócić się z wnioskiem do **BERT** o wydanie zalecenia zgodnego z art. 18 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)], dotyczącego działań, które należy podjąć zgodnie z przepisami dyrektywy ramowej lub dyrektyw szczegółowych w celu rozstrzygnięcia sporu.

W przypadku złożenia takiego wniosku do **BERT**, każdy krajowy organ regulacyjny uprawniony do rozstrzygania jakiegokolwiek aspektu sporu czeka z podjęciem działań rozstrzygających spór do chwili uzyskania zalecenia **BERT** zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)], bez uszczerbku dla możliwości przyjęcia w razie potrzeby pilnych środków przez krajowe organy regulacyjne.

Środa, 24 września 2008 r.

Każdy obowiązek nałożony na przedsiębiorstwo przez krajowy organ regulacyjny w ramach rozstrzygnięcia sporu powinien być zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych i uwzględnić przede wszystkim zalecenie wydane przez **BERT** zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)].

3. Państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy umożliwiające właściwym krajowym organom regulacyjnym wspólne odstępienie od rozstrzygnięcia sporu, jeżeli istnieją inne mechanizmy, w tym mediacja, mogące lepiej i w odpowiednim czasie przyczynić się do rozstrzygnięcia sporu, zgodnie z przepisami art. 8.

Krajowe organy regulacyjne niezwłocznie informują strony. Jeżeli po upływie czterech miesięcy spór nie zostanie rozstrzygnięty, a strona, **której prawa zostały naruszone**, nie wszczęła postępowania przed sądem i jeżeli zażąda tego dowolna ze stron, krajowe organy regulacyjne koordynują swoje wysiłki celem rozstrzygnięcia sporu, **w miarę możliwości poprzez przyjęcie wspólnej decyzji**, zgodnie z przepisami art. 8, uwzględniając w jak największym stopniu zalecenie **BERT** wydane zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)].

4. Procedura, o której mowa w ust. 2, nie stanowi przeszkody dla żadnej ze stron w skierowaniu sporu na drogę sądową.”

24) Dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące kar mających zastosowanie do naruszeń krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i dyrektywami szczegółowymi oraz zapewniają wdrożenie tych kar. Przewidziane sankcje muszą być **odpowiednie**, skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie zgłaszają te przepisy Komisji najpóźniej do dnia ... (*) i dokonują bezzwłocznego zgłoszenia wszelkich późniejszych dotyczących ich zmian.”

25) W art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) **Dodaje się ustęp w brzmieniu:**

„1a. **W drodze odstępstwa od postanowień ust. 1 przy przyjmowaniu środków w myśl art. 9c Komisję powinien wspierać Komitet ds. widma radiowego ustanowiony na mocy art. 3 ust. 1 decyzji nr 676/2002/WE.**”

b) Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W razie odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się przepisy art. 5a ust. 1—4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE przy uwzględnieniu przepisów art. 8 tej decyzji.”

c) Ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W razie odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się przepisy art. 5a ust. 1, 2, 4 oraz 6 i art. 7 decyzji 1999/468/WE przy uwzględnieniu postanowień art. 8 tej decyzji.”

26) Skreśla się art. 27.

27) Skreśla się **załącznik I, a załącznik II otrzymuje brzmienie zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.**

(*) Termin wdrożenia dyrektywy 2008/ .../WE [zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE].

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie)

W dyrektywie 2002/19/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) Do art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) Lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) »dostęp« oznacza udostępnianie urządzeń lub usług innemu przedsiębiorstwu, na ściśle określonych warunkach, na zasadzie wyłączności albo braku wyłączności, w celu świadczenia usług łączności elektronicznej, **w tym** dostarczania usług społeczeństwa informacyjnego lub usług nadawania treści. Obejmuje to m. in.: dostęp do elementów sieci i urządzeń towarzyszących, co może się wiązać z podłączeniem urządzeń za pomocą stacjonarnych albo niestacjonarnych środków (w szczególności obejmuje to dostęp do pętli lokalnej oraz urządzeń i usług niezbędnych do obsługi pętli lokalnej); dostęp do fizycznej infrastruktury, w tym budynków, przewodów i masztów; dostęp do odpowiednich systemów oprogramowania, w tym do systemów operacyjnego wspierania; dostęp do translacji numerów albo systemów zapewniających ekwiwalentną funkcjonalność; **dostęp do koniecznych dla abonenta informacji i mechanizmów zwrotu kwot pobranych od użytkowników końcowych dostawcom usług biura numerów**; dostęp do sieci stacjonarnych i ruchomych, a w szczególności dla roamingu; dostęp do systemów warunkowego dostępu do usług telewizji cyfrowej; oraz dostęp do sieciowych usług wirtualnych.”

b) Lit. e) otrzymuje następujące brzmienie:

„e) **„pętla lokalna” oznacza fizyczny obwód łączący punkt zakończenia sieci ramą dystrybucyjną albo równorzędny urządzeniem w stacjonarnej publicznej sieci łączności elektronicznej.**”

2) Artykuł 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operatorzy publicznych sieci łączności mają prawo, a na wniosek innego uprawnionego przedsiębiorstwa, zgodnie z art. 4 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach), obowiązek negocjowania wzajemnych połączeń celem świadczenia publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, w sposób zapewniający świadczenie tych usług oraz ich interoperacyjność w obrębie całej Wspólnoty. Operatorzy zapewnią dostęp i wzajemne połączenia innym przedsiębiorstwom na zasadach i warunkach zgodnych z wymogami nałożonymi przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z art. 5, 6, 7 oraz 8. **Zasady i warunki dotyczące wzajemnych połączeń nie wprowadzają jednak nieuzasadnionych przeszkód dla interoperacyjności.**”

3) W art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) **Ustępy 1 i 2** otrzymują brzmienie:

„**Dla realizacji celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), krajowe organy regulacyjne wspierają i w razie potrzeby zapewniają, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, odpowiedni dostęp oraz wzajemne połączenia, jak również interoperacyjność usług, oraz wykonują swoje zadania w taki sposób, by promować wydajność, zrównoważoną konkurencję, inwestycje i innowacje oraz zapewnić maksymalne korzyści dla użytkowników końcowych.**”

W szczególności i niezależnie od środków, które mogłyby zostać podjęte w stosunku do przedsiębiorstw dysponujących znaczącą pozycją rynkową zgodnie z art. 8, krajowe organy regulacyjne mogą nakładać:

a) **w zakresie niezbędnym do zapewnienia bezpośredniego podłączenia użytkowników końcowych oraz uczciwego i racjonalnego dostępu do usług strony trzeciej, takich jak usługi biura numerów, obowiązki na przedsiębiorstwa, które kontrolują dostęp do użytkowników końcowych, w tym, w uzasadnionych przypadkach, obowiązek wzajemnych połączeń ich sieci lub interoperacyjności ich sieci w sytuacji, kiedy nie zostało to jeszcze zrealizowane i zapewnienia interoperacyjności ich usług, w tym poprzez mechanizmy zwrotu dostawcom usług kwot pobranych od użytkowników końcowych, na sprawiedliwych, przejrzystych i rozsądnych warunkach.**

Środa, 24 września 2008 r.

b) *na operatorów, w granicach tego, co jest niezbędne dla zapewnienia użytkownikom końcowym dostępu do cyfrowych usług radiowych i telewizyjnych, określonych przez państwa członkowskie - obowiązek zapewnienia dostępu do innych urządzeń, o których mowa w załączniku I, część II, na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących warunkach.*

2. Obowiązki i wymogi nałożone na podstawie ust. 1 są obiektywne, przejrzyste, proporcjonalne i niedyskryminacyjne i są realizowane zgodnie z procedurami przewidzianymi w **art. 6, 7 i 7a** dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

Przy ocenie współmierności zobowiązań i warunków, które mają zostać wprowadzone, krajowe organy regulacyjne biorą pod uwagę różnice w warunkach konkurencji na różnych obszarach w ich państwach członkowskich.

b) Skreśla się ustęp 3 i 4.

4) Artykuł 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W związku z rozwojem rynku oraz technologii, Komisja może przyjąć środki wykonawcze zmieniające załącznik I. Środki, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

W przygotowywaniu przepisów, o których mowa w niniejszym ustępie, Komisji może pomagać **Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)**.”

5) Skreśla się art. 7.

6) W art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 wyrazy „art. 9-13” zastępuje się wyrazami „art. 9-13a”

b) **Ustęp 2 otrzymuje brzmienie:**

„2. **Jeżeli, w wyniku analizy rynku przeprowadzonej zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), dany operator został wskazany jako posiadający znaczącą pozycję na danym rynku, stosownie do okoliczności, krajowe organy regulacyjne, w razie potrzeby, nałożą na niego obowiązki wymienione w art. 9-13 niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 7a dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).**”

c) W ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

i) W pierwszym akapicie wprowadza się następujące zmiany:

— w pierwszym tiret wyrazy „art. 5 ust. 1 oraz ust. 2 i art. 6” zastępuje się wyrazami „art. 5 ust. 1 oraz art. 6”.

— w drugim tiret wyrazy „dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym (*)” zastępuje się wyrazami dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej (**))

(*) Dz. U. L 24 z 30.1.1998, str.1.

(**) Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37. ||

ii) Następujące zdanie dodaje się jako drugie zdanie drugiego akapitu:

„Komisja uwzględni przede wszystkim opinię **BERT** przekazaną zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. m) rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów w Telekomunikacji (BERT)].”

Środa, 24 września 2008 r.

7) Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

a) Ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne mogą, zgodnie z art. 8, nałożyć w odniesieniu do wzajemnych połączeń lub dostępu obowiązek przejrzystości, zgodnie z którym operatorzy muszą udostępniać publicznie określone informacje, takie jak dane księgowe, specyfikacje techniczne, dane dotyczące sieci, informacje o ograniczeniach dostępu do usług i aplikacji oraz polityce zarządzania ruchem, zasady i warunki podaży i użytkowania oraz ceny.”

b) Ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Niezależnie od ust. 3, jeżeli stwierdzono, zgodnie z art. 14 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), że dany operator posiada znaczącą pozycję rynkową na danym rynku w odniesieniu do lokalnego dostępu stacjonarnego, krajowe organy regulacyjne zapewnią publikację oferty ramowej zawierającej co najmniej elementy wymienione w załączniku II.”

c) Ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja może przyjąć niezbędne zmiany załącznika II w celu dostosowania go do rozwoju rynku i technologii. Środki, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3. Z uwagi na szczególnie pilny charakter sprawy Komisja może zastosować tryb pilny określony w art. 14 ust. 4. We wdrażaniu przepisów niniejszego ustępu Komisję może wspierać BERT.”

8) Artykuł 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Obowiązek zapewnienia dostępu i użytkowania specyficznych elementów sieci

1. Krajowe organy regulacyjne mogą nałożyć na operatorów, zgodnie z art. 8, obowiązek uwzględnienia uzasadnionych wniosków o dostęp i użytkowanie specyficznych elementów sieci oraz do urządzeń towarzyszących, w szczególności jeżeli krajowe organy regulacyjne uznają, że odmowa przyznania dostępu lub ustanowienie nierozsądnych zasad i warunków mających podobny skutek uniemożliwiłoby pojawienie się trwale konkurencyjnego rynku detalicznego albo nie byłoby to w interesie użytkowników końcowych.

W szczególności na operatorów są nakładane obowiązki:

- a) przyznania osobom trzecim dostępu do specyficznych elementów lub urządzeń sieciowych, w tym uwolnionego dostępu do pętli lokalnej;
- b) negocjowania w dobrej wierze z przedsiębiorstwami ubiegającymi się o dostęp;
- c) niewycofywania dostępu do urządzeń, jeżeli taki dostęp został już przyznany;
- d) oferowania szczególnych usług hurtowo celem odsprzedaży ich osobom trzecim;
- e) przyznania otwartego dostępu do technicznych interfejsów, protokołów albo innych kluczowych technologii niezbędnych dla zapewnienia interoperacyjności usług albo do wirtualnych usług sieciowych;
- f) zapewnienia kolokacji lub innych form współużytkowania urządzeń, w tym przewodów, budynków lub wejść do budynków, anten, wież i innych konstrukcji wspierających, masztów, studzienek, szafek i innych nieaktywnych elementów sieci;
- fa) dostarczenia osobom trzecim oferty ramowej dotyczącej przyznawania dostępu do przewodów;
- g) świadczenia specyficznych usług niezbędnych dla zapewnienia użytkownikom końcowym interoperacyjności usług typu koniec-koniec, w szczególności w odniesieniu do usług w inteligentnych sieciach albo usług roamingu w sieciach ruchomych;

Środa, 24 września 2008 r.

- h) zapewnienia dostępu do systemów pomocy operacyjnej albo podobnych systemów oprogramowania niezbędnych dla powstania uczciwej konkurencji w zakresie świadczenia usług;
- i) zapewnienia wzajemnych połączeń pomiędzy sieciami albo urządzeniami sieciowymi;
- j) zapewnienia dostępu do usług powiązanych takich jak zdolność identyfikowania, lokalizacji i obecności.

Krajowe organy regulacyjne mogą dołączyć do powyższych obowiązków wymogi dotyczące uczciwości, zasadności i terminowości.

2. Badając, czy zachodzą przesłanki nałożenia obowiązków, o których mowa w ustępie 1, a zwłaszcza oceniając, czy te obowiązki są proporcjonalne w odniesieniu do celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), krajowe organy regulacyjne wezmą pod uwagę w szczególności następujące elementy:

- a) techniczną i ekonomiczną wiarygodność użytkowania lub wprowadzania konkurencyjnych urządzeń, mając na uwadze tempo ewolucji rynku oraz charakter i rodzaj danych wzajemnych połączeń i dostępu, w tym wiarygodność w zakresie innych rozwiązań dotyczących dostępu do sieci, takich jak przewody;
- b) stopień wykonalności zapewnienia proponowanego dostępu, mając na uwadze dostępną pojemność;
- c) pierwotne inwestycje właściciela urządzeń, mając na uwadze wszelkie publiczne inwestycje i ryzyko związane z inwestycjami, w tym stosowny podział ryzyka między przedsiębiorstwa korzystające z dostępu do nowych urządzeń;
- d) konieczność zapewnienia długoterminowej konkurencji, w szczególności konkurencji w zakresie infrastruktury;
- e) w zależności od okoliczności, ewentualne odpowiednie prawa własności intelektualnej;
- f) świadczenie usług ogólnoeuropejskich.

3. Nakładając na operatora obowiązek zapewnienia dostępu zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, krajowe organy regulacyjne mogą określić wymogi techniczne i operacyjne, które podmiot zapewniający ten dostęp lub osoby korzystające z niego będą musieli spełnić, jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania sieci. Obowiązki przestrzegania szczegółowych standardów lub specyfikacji technicznych powinny być zgodne ze standardami i specyfikacjami ustanowionymi zgodnie z art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).”

9) Artykuł 13 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

a) Ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne mogą nałożyć na operatorów, zgodnie z art. 8, obowiązki związane ze zwrotem kosztów oraz kontrolą cen, w tym obowiązki związane z określaniem cen w zależności od ponoszonych kosztów oraz obowiązki dotyczące systemów księgowania kosztów, w odniesieniu do udostępniania szczególnych rodzajów wzajemnych połączeń lub dostępu, jeżeli przeprowadzona analiza rynku wskazuje, że dany operator mógłby, w przypadku braku efektywnej konkurencji, utrzymywać ceny na stosunkowo wysokim poziomie albo wymuszać ze szkodą dla użytkowników końcowych. Krajowe organy regulacyjne mają na uwadze dokonane przez operatora inwestycje oraz umożliwią mu uzyskanie zwrotu stosowanej części użytego kapitału, oraz bez uszczerbku dla art.19 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2002/21/WE, uwzględniają poniesione ryzyko oraz stosowny podział ryzyka pomiędzy inwestorów i przedsiębiorstwa korzystające z dostępu lub nowych urządzeń, w tym zróżnicowane krótko- i długoterminowe porozumienia o dzieleniu się ryzykiem.”

Środa, 24 września 2008 r.

b) *Dodaje się ustęp w brzmieniu:*

„5. Krajowe organy regulacyjne dbają o to, aby regulacja cen dostępu w przypadku długoterminowych umów w sprawie dostępu miała miejsce w oparciu o długoterminowe koszty przyrostowe wydajnie pracującego operatora, a także o to, aby uwzględniała ona stopę penetracji, obliczoną przez operatora dla nowego rynku oraz premię za ryzyko zawartą w krótkoterminowych umowach w sprawie dostępu. Premie za ryzyko są stopniowo eliminowane, gdyż postępuje penetracja rynku. Sprawdzenia ograniczenia marży nie stosuje się do umów krótkoterminowych, jeśli naliczana jest premia za ryzyko.”

10) Dodaje się artykuły 13a i 13b w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Rozdział funkcjonalny

1. Krajowy organ regulacyjny może, w ramach nadzwyczajnego środka regulacyjnego, nałożyć, **jako środek nadzwyczajny**, na zintegrowane wertykalnie przedsiębiorstwa, zgodnie z przepisami art. 8, a w szczególności z drugim akapitem art. 8 ust. 3, obowiązek umieszczenia działalności związanej z hurtowym zapewnianiem **stałych** produktów dostępu w niezależnie działającej jednostce organizacyjnej przedsiębiorstwa.

Taka jednostka organizacyjna dostarcza produkty i usługi dostępu wszystkim przedsiębiorstwom, w tym innym jednostkom działającym w ramach swojego przedsiębiorstwa, w takich samych terminach i na tych samych warunkach, w tym dotyczących poziomów cen i usług, przy użyciu tych samych systemów i procesów.

2. W przypadku zamiaru nałożenia przez krajowy organ regulacyjny obowiązku rozdziału funkcjonalnego, organ ten składa do Komisji wniosek obejmujący:

a) dowody wskazujące na to, że nałożenie **i wykonanie w rozsądnych ramach czasowych** odpowiednich obowiązków spośród obowiązków wskazanych w art. 9—13, **przy należyтым uwzględnieniu najlepszych rozwiązań regulacyjnych**, w celu zapewnienia skutecznej konkurencji po dokonaniu skoordynowanej analizy odnośnych rynków zgodnie z procedurą analizy rynków określoną w art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) nie odniosło skutku i nie odniesie trwałego skutku w postaci zapewnienia skutecznej konkurencji oraz że istnieją ważne i utrzymujące się problemy z konkurencją **i** zakłócenia rynku zidentyfikowane na szereg **analizowanych hurtowych** rynków produktów;

b) **dowody na to, że w rozsądnym terminie istnieją niewielkie szanse lub nie ma żadnych szans na konkurencję w dziedzinie infrastruktury;**

c) analizę oczekiwanego wpływu na organ regulacyjny, na przedsiębiorstwo, **a w szczególności na jego pracowników**, i na jego zachęty do inwestowania w sieć, jak i na innych zainteresowanych, w tym w szczególności **analizę** oczekiwanego wpływu na konkurencję w dziedzinie infrastruktury i jakichkolwiek potencjalnych skutków dla konsumentów;

d) **analizę powodów uzasadniających twierdzenie, że to zobowiązanie byłoby najskuteczniejszym sposobem wzmocnienia środków naprawczych mających na celu rozwiązanie zidentyfikowanych problemów lub braków na rynku;**

3. **Krajowy organ regulacyjny zawiera w swoim wniosku projekt proponowanego środka, który musi obejmować następujące elementy:**

a) dokładny charakter i poziom rozdziału;

b) identyfikację majątku oddzielnej jednostki organizacyjnej i produktów lub usług dostarczanych przez tą jednostkę;

c) rozwiązania w zakresie zarządzania zapewniające niezależność personelu zatrudnionego przez oddzielną jednostkę organizacyjną i odpowiednią strukturę zachęt;

Środa, 24 września 2008 r.

- d) zasady zapewniające przestrzeganie obowiązków;
- e) zasady zapewniające przejrzystość procedur operacyjnych, w szczególności w odniesieniu do innych zainteresowanych;
- f) program monitorowania zapewniający przestrzeganie wymagań, obejmujący m. in. publikację corocznego sprawozdania.

4. Po uzyskaniu decyzji Komisji dotyczącej projektowanego środka przyjętego zgodnie z art. 8 ust. 3, krajowy organ regulacyjny przeprowadza skoordynowaną analizę różnych rynków związanych z siecią dostępu zgodnie z procedurą określoną w art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej). Na podstawie swojej oceny krajowy organ regulacyjny nakłada, utrzymuje, zmienia lub cofa obowiązki, zgodnie z art. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

5. Przedsiębiorstwo, któremu nakazano rozdział funkcjonalny, może podlegać każdemu z obowiązków określonych w art. 9—13 na każdym z rynków, na którym uznano, że ma ono znaczącą pozycję rynkową zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) lub każdemu innemu obowiązkowi zatwierdzonemu przez Komisję zgodnie z art. 8 ust. 3.

Artykuł 13b

Dobrowolny podział zintegrowanego wertykalnie przedsiębiorstwa

1. Przedsiębiorstwa, które uznano za posiadające znaczącą pozycję na jednym lub kilku odnośnych rynkach zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), informują z wyprzedzeniem krajowy organ regulacyjny o zamiarze przeniesienia środków majątkowych lokalnej sieci dostępu albo ich znacznej części na oddzielną osobę prawną mającą innego właściciela albo o zamiarze ustanowienia oddzielnej jednostki organizacyjnej w celu dostarczania wszystkim usługodawcom detalicznym, w tym własnym jednostkom detalicznym, w pełni równoważnych produktów dostępu.

2. Krajowy organ regulacyjny ocenia wpływ zamierzonej transakcji na istniejące obowiązki regulacyjne na podstawie dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

W tym celu krajowy organ regulacyjny przeprowadza skoordynowaną analizę różnych rynków związanych z siecią dostępu zgodnie z procedurą określoną w art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

Na podstawie swojej oceny krajowy organ regulacyjny nakłada, utrzymuje, zmienia lub cofa obowiązki zgodnie z art. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

3. Prawnie lub operacyjnie rozdzielona jednostka organizacyjna może podlegać każdemu z obowiązków określonych w art. 9—13 na każdym z rynków, na którym uznano ją za posiadającą znaczącą pozycję rynkową zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) lub każdemu innemu obowiązkowi zatwierdzonemu przez Komisję zgodnie z art. 8 ust. 3.”

11) W art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W razie odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy art. 8 tej decyzji.”

■

12) Załącznik II otrzymuje brzmienie zgodne z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 3

Zmiany do dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach)

W dyrektywie 2002/20/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązuje również następująca definicja:

»ogólne zezwolenie« oznacza ramy prawne, określone przez państwo członkowskie zapewniające prawo świadczenia dostępu do sieci oraz usług łączności elektronicznej oraz określające szczegółowe obowiązki sektorowe, jakie mogą zostać nałożone w odniesieniu do wszystkich lub poszczególnych rodzajów sieci i usług łączności elektronicznej, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.»

2. Artykuł 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

a) Wyrazy „w artykułach 5, 6 oraz 7” zastępuje się wyrazami „w art. 5, 6, 6a oraz 7”;

b) Dodaje się akapit w następującym brzmieniu:

„Przedsiębiorstwa świadczące transgraniczne usługi łączności elektronicznej przedsiębiorstwom mającym swe siedziby w kilku państwach członkowskich są traktowane jednakowo we wszystkich państwach członkowskich i podlegają wyłącznie jednemu uproszczonemu procesowi powiadomienia w każdym zainteresowanym państwie członkowskim.”

3. Artykuł 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Prawo użytkowania częstotliwości radiowych i numerów

1. Państwa członkowskie **ułatwiają użytkowanie** częstotliwości radiowych **na mocy ogólnych zezwoleń. Państwa członkowskie mogą przyznać indywidualne prawa użytkowania** w celu:

a) uniknięcia **ewentualnych** szkodliwych zakłóceń,

b) zapewnienia wysokiej jakości technicznej usług;

c) zapewnienia efektywnego wykorzystania widma;

d) osiągnięcia innych celów interesu ogólnego, **określonych w ustawodawstwie krajowym, zgodnie z prawem wspólnotowym;** lub

e) dostosowania się do środków przyjętych zgodnie z art. 6a;

2. Państwa członkowskie przyznają **indywidualne** prawa **użytkowania** każdemu przedsiębiorstwu na jego wniosek, zgodnie z przepisami art. 6, 6a, 7 oraz 11 ust. 1 lit. c) niniejszej dyrektywy, oraz wszelkimi innymi przepisami zapewniającymi skuteczne wykorzystanie tych zasobów zgodnie z przepisami dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

Bez uszczerbku wobec szczególnych kryteriów **i procedur przyjętych** przez państwa członkowskie w zakresie przyznania prawa użytkowania częstotliwości radiowych usługodawcom w zakresie nadawania audycji radiowych i telewizyjnych dla osiągnięcia celów interesu ogólnego zgodnie z prawem wspólnotowym, takie prawa użytkowania są przyznawane w oparciu o **jawne**, obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne procedury, a w przypadku częstotliwości radiowych zgodnie z przepisami art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa). Wyjątkowo postępowania **mogą w drodze wyjątku** nie być otwarte w przypadkach, gdy można udowodnić, że przyznanie indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych usługodawcom w zakresie nadawania audycji radiowych i telewizyjnych jest niezbędne dla wypełnienia szczegółowego obowiązku, określonego **i uzasadnionego** z góry przez państwo członkowskie jako niezbędny do osiągnięcia celu interesu ogólnego zgodnie z prawem wspólnotowym.

Przyznając takie prawa, państwa członkowskie określają, czy prawa te mogą być przekazane przez posiadacza prawa, i na jakich warunkach. W przypadku częstotliwości radiowych takie określenie jest zgodne z **art. 9 i 9b** dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowej).

Środa, 24 września 2008 r.

Jeżeli państwo członkowskie przyznaje prawo użytkowania na określony czas, powinien on być odpowiedni dla danej usługi z punktu widzenia zamierzonych celów, **przy odpowiednim uwzględnieniu potrzeby umożliwienia właściwego okresu amortyzacji inwestycji.**

Jeżeli indywidualne prawa użytkowania częstotliwości **są przyznawane** na dziesięć lat lub dłużej i nie mogą być przekazywane lub dzierżawione pomiędzy przedsiębiorstwami, zgodnie z art. 9b dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), **właściwy krajowy organ zapewnia, aby kryteria przyznania indywidualnych praw użytkowania były stosowane i przestrzegane w okresie obowiązywania licencji.** Jeśli te kryteria te przestaną obowiązywać, indywidualne prawo użytkowania zostaje przekształcone w ogólne zezwolenie na użytkowanie częstotliwości radiowych, pod warunkiem wcześniejszego zawiadomienia o takim przekształceniu **i po upływie rozsądnego terminu**, lub zostaje uznane za możliwe do swobodnego przekazywania lub dzierżawy pomiędzy przedsiębiorstwami.

3. Decyzje **o przyznaniu** prawa użytkowania są podejmowane, ogłaszane i udostępniane publicznie jak najszybciej po otrzymaniu całkowitej dokumentacji wniosku przez krajowy organ regulacyjny, w terminie trzech tygodni w przypadku numerów przyznanych do realizacji szczególnych zadań w ramach krajowego planu numeracji oraz w terminie sześciu tygodni w przypadku częstotliwości radiowych, które przyznano **usługom** łączności elektronicznej w ramach krajowej tabeli przeznaczeń częstotliwości. Termin sześciu tygodni nie powinien w żaden sposób uchybiać postanowieniom obowiązujących umów międzynarodowych dotyczących użytkowania częstotliwości radiowych i pozycji orbitalnych.

4. Jeżeli, po konsultacji przeprowadzonej z zainteresowanymi stronami zgodnie z art. 6 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), postanowiono, że prawo użytkowania numeracji o szczególnym znaczeniu gospodarczym ma być przyznane po przeprowadzeniu konkurencyjnej albo porównawczej procedury selekcji, państwa członkowskie mogą przedłużyć maksymalny termin trzech tygodni **o maksymalnie** kolejne trzy tygodnie.

W odniesieniu do konkurencyjnej albo porównawczej procedury selekcji dla częstotliwości radiowych, stosuje się art. 7.

5. Państwa członkowskie nie ograniczają liczby praw użytkowania, które mają zostać przyznane, z wyjątkiem sytuacji, gdy jest to niezbędne dla zapewnienia skutecznego wykorzystania częstotliwości radiowych zgodnie z art. 7.

6. **Właściwe organy krajowe** zapewniają skuteczne i wydajne użytkowanie częstotliwości radiowych zgodnie z **art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 2** dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej). Zapewniają również, że nie występuje zakłócenie konkurencji w wyniku przekazania lub gromadzenia praw użytkowania częstotliwości radiowych."

4. W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ogólne zezwolenie na udostępnianie sieci i świadczenie usług łączności elektronicznej oraz prawa użytkowania częstotliwości radiowych i prawa użytkowania numerów mogą być poddane jedynie wymogom określonym w załączniku I. Takie wymogi powinny być niedyskryminacyjne, proporcjonalne i przejrzyste, a w przypadku praw użytkowania częstotliwości radiowych, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).”

b) W ust. 2, „artykułu 16, 17, 18 oraz 19 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej)” zastępuje się wyrazami „artykułu 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej)”.

c) W ust. 3 wyraz „załącznika” zastępuje się wyrazami „załącznika I”.

5. Dodaje się artykuł 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Środki harmonizacji

1. **Bez uszczerbku dla przepisów art. 5 ust. 1 i 2** niniejszej dyrektywy **oraz art. 8b i 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa)**, Komisja może przyjąć środki wykonawcze:

a) w celu zidentyfikowania pasm częstotliwości radiowej, których użytkowanie ma zostać objęte ogólnymi zezwoleniami;

Środa, 24 września 2008 r.

- b) w celu zidentyfikowania zakresów numeracji do harmonizacji na poziomie wspólnotowym;
- c) w celu harmonizacji procedur przyznawania ogólnych zezwoleń lub indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych lub numerów **przedsiębiorstwom udostępniającym ogólnoeuropejskie sieci lub świadczącym usługi łączności elektronicznej**;
- d) w celu harmonizacji warunków określonych w załączniku II, dotyczących **udzielania przedsiębiorstwom udostępniającym ogólnoeuropejskie sieci lub świadczącym usługi łączności elektronicznej** ogólnych zezwoleń lub indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych lub numerów.

■

Te środki, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14a ust. 3.

2. Środki, o których mowa w ust. 1 mogą, o ile jest to właściwe, umożliwiać państwom członkowskim złożenie uzasadnionego wniosku o częściowe zwolnienie lub tymczasowe odstępstwo od tych środków.

Komisja ocenia uzasadnienie wniosku, biorąc pod uwagę sytuację w państwie członkowskim, i może przyznać częściowe zwolnienie lub tymczasowe odstępstwo lub oba te środki, o ile nie odsunie to nadmiernie w czasie wdrożenia środków wykonawczych, o których mowa w ust. 1, albo nie stworzy nadmiernych różnic pomiędzy państwami członkowskimi w odniesieniu do sytuacji konkurencyjnej lub regulacyjnej.

■

6) W art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

i) Pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„1. Państwo członkowskie rozważające, czy ograniczyć liczbę praw użytkowania, które mają zostać przyznane dla częstotliwości radiowych, albo czy wydłużyć okres obowiązywania istniejących praw inaczej niż zgodnie z określonymi w nich warunkami, powinno między innymi:”

ii) Litera c) otrzymuje brzmienie:

„c) ogłosić każdą decyzję dotyczącą ograniczeń w przyznawaniu praw użytkowania lub odnawianiu praw użytkowania, wraz z jej uzasadnieniem;”

b) Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli przyznawanie praw użytkowania częstotliwości radiowych powinno być ograniczone, państwa członkowskie przyznają takie prawa według kryteriów selekcji, które muszą być obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne oraz proporcjonalne. Każde kryterium selekcji musi uwzględniać cele określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) i wymagania z art. 9 tej dyrektywy.”

c) W ust. 5 wyrazy „art. 9” zastępuje się wyrazami „art. 9b”.

7) W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustępy 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne monitorują i nadzorują zgodność z wymogami określonymi w ogólnym zezwoleniu lub prawach użytkowania oraz w szczegółowych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, zgodnie z art. 11.

Krajowe organy regulacyjne posiadają uprawnienia do zażądania, aby przedsiębiorstwa udostępniające sieci lub świadczące usługi łączności elektronicznej na podstawie ogólnego zezwolenia lub korzystające z prawa użytkowania częstotliwości radiowych lub numerów dostarczyły wszystkich informacji niezbędnych do sprawdzenia, czy są spełnione wymogi określone w ogólnym zezwoleniu, prawach użytkowania lub szczegółowych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, zgodnie z art. 11.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Jeżeli krajowy organ regulacyjny stwierdzi, że dane przedsiębiorstwo nie spełnia jednego lub więcej wymogów określonych w ogólnym zezwoleniu, prawach użytkowania lub szczegółowych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, zawiadamia o tym przedsiębiorstwo i zapewnia mu odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii, w rozsądnym terminie.

3. Właściwy organ posiada uprawnienia do żądania usunięcia naruszeń, o których mowa w ust. 2, albo natychmiast, albo w rozsądnym terminie, a także przyjmuje odpowiednie i proporcjonalne środki zmierzające do zapewnienia zgodności ze stanem prawnym.

W tym celu państwa członkowskie upoważniają właściwe organy do nakładania:

a) odstrasżających kar finansowych, w stosownych przypadkach, **które mogą obejmować okresowe kary z mocą wsteczną; oraz**

b) **nakazów zaprzestania świadczenia usługi lub pakietu usług, których kontynuowanie prowadziłyby do znaczącej szkody dla konkurencji, do czasu osiągnięcia zgodności ze zobowiązaniami dotyczącymi dostępu nałożonymi po przeprowadzeniu analizy rynku zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa)."**

b) Ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2 i 3, państwa członkowskie upoważniają właściwy organ do nakładania kar finansowych na przedsiębiorstwa, o ile jest to właściwe, z tytułu nieprzekazania informacji zgodnie z obowiązkami nałożonymi na nie na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a) albo lit. b) niniejszej dyrektywy lub art. 9 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie) w rozsądnym terminie określonym przez krajowy organ regulacyjny.”

c) Ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadkach poważnego **lub** powtarzającego się uchybienia wymogom określonym w ogólnym zezwoleniu, prawach użytkowania lub szczegółowych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, jeżeli środki zmierzające do zapewnienia zgodności ze stanem prawnym, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, okażą się nieskuteczne, krajowe organy regulacyjne mogą zakazać przedsiębiorstwu dalszego świadczenia dostępu do sieci lub usług łączności elektronicznej albo zawiesić lub cofnąć prawo użytkowania. Mogą zostać zastosowane sankcje i kary, które są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające, w odniesieniu do okresu każdego uchybienia, nawet jeżeli takie uchybienie zostanie później naprawione.”

d) Ustęp 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niezależnie od przepisów ustępów 2, 3 oraz 5, jeżeli właściwy organ dysponuje dowodem uchybienia wymogom określonym w ogólnym zezwoleniu, prawach użytkowania lub szczegółowych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, które stanowi bezpośrednie i poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, obronności lub zdrowia publicznego, albo spowoduje poważne gospodarcze lub operacyjne problemy dla innych usługodawców lub użytkowników korzystających z sieci lub usług łączności elektronicznej **lub innych użytkowników widma radiowego**, może on podjąć niezwłocznie środki tymczasowe, mające na celu naprawienie sytuacji, zanim zostanie wydana ostateczna decyzja w tej sprawie. Następnie należy zapewnić danemu przedsiębiorstwu odpowiednią możliwość wypowiedzenia się w danej kwestii i zaproponowania środków naprawczych. W razie potrzeby właściwy organ będzie mógł zatwierdzić podjęte środki tymczasowe, które mogą obowiązywać przez maksymalnie 3 miesiące.”

e) **Dodaje się ustęp w brzmieniu:**

„6a. **Państwa członkowskie zgodnie z prawem krajowym gwarantują poddanie kontroli sądowej środków podejmowanych przez organy krajowe na mocy ust. 5 i 6.**”

8) Artykuł 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

a) W literach a) i b) wyraz „załącznik” zastępuje się wyrazem „załącznik I”.

b) **akapicie pierwszym dodaje się literę w brzmieniu:**

„g) **wspieranie wydajnego wykorzystania i zapewnienie skutecznego zarządzania częstotliwościami radiowymi.**”

Środa, 24 września 2008 r.

9) Artykuł 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Zmiana praw i obowiązków

1. Państwa członkowskie zapewniają, by prawa, wymogi oraz procedury dotyczące ogólnych zezwoleń, praw użytkowania albo praw instalowania urządzeń mogły być zmienione jedynie w obiektywnie uzasadnionych przypadkach oraz w sposób proporcjonalny, uwzględniając, o ile jest to właściwe, szczegółowe warunki dotyczące praw użytkowania częstotliwości radiowych podlegających obrotowi. Zamiar wprowadzenia takich zmian ogłasza się w odpowiedni sposób, a zainteresowanym stronom, w tym użytkownikom i konsumentom, przyznaje się wystarczająco dużo czasu na wypowiedzenie się w kwestii proponowanych zmian, czyli co najmniej cztery tygodnie, z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności.

2. Państwa członkowskie nie ograniczają i nie cofają praw instalowania urządzeń lub praw użytkowania częstotliwości radiowych przed wpływem okresu, na jaki zostały one przyznane, chyba że jest to uzasadnione i stosowane zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego dotyczącymi odszkodowania w razie cofnięcia praw.”

10) Dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet ds. Łączności.

2. W drodze odstępstwa od postanowień ust. 1 przy przyjmowaniu środków w myśl art. 6a ust. 1 lit. a), c) i d), Komisję powinien wspierać Komitet ds. widma radiowego ustanowiony na mocy art. 3 ust. 1 decyzji nr 676/2002/WE.

3. W razie odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się postanowienia art. 3 oraz 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu przepisów art. 8 tej decyzji.

4. W razie odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się postanowienia art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu przepisów art. 8 tej decyzji.

■”

11) Artykuł 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie odpowiednie informacje na temat praw, wymogów, procedur, kosztów, opłat i decyzji związanych z ogólnymi zezwoleniami, prawami użytkowania i prawami instalowania urządzeń były publikowane oraz uaktualniane w odpowiedni sposób, tak aby zapewnić łatwy dostęp do tych informacji dla wszystkich zainteresowanych stron.”

12) W art. 17 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla art. 9a dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), państwa członkowskie dostosowują zezwolenia obowiązujące w dniu 31 grudnia 2009 r. do art. 5, 6, 7 oraz załącznika I do niniejszej dyrektywy nie później niż do [dnia 31 grudnia 2010 r.]

2. Jeżeli zastosowanie ustępu 1 pociąga za sobą ograniczenie praw albo zwiększenie obowiązków wynikających z obowiązujących już zezwoleń, państwa członkowskie mogą przedłużyć ważność powyższych praw i obowiązków nie później niż do [dnia 30 września 2011 r.], pod warunkiem, że nie będzie to naruszało praw innych przedsiębiorstw, wynikających z przepisów prawa wspólnotowego. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji takie przedłużenie terminu oraz przedstawiają jego uzasadnienie.”

13) Treść zmienionego załącznika określono w załączniku do niniejszej dyrektywy.

14) Dodaje się nowy załącznik II, którego tekst został określony w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 4**Procedura kontrolna**

1. Komisja dokona okresowego przeglądu funkcjonowania niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) oraz 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) i złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przed upływem trzech lat od daty zastosowania, o której mowa w art. 6 ust. 1. W swoim sprawozdaniu Komisja oceni, czy w świetle rozwoju sytuacji na rynku oraz w odniesieniu do konkurencji i ochrony konsumenta zachodzi potrzeba przedłużenia okresu obowiązywania przepisów w odniesieniu do sektorowych uregulowań *ex ante*, o których mowa w art. 8-13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) oraz art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) oraz czy powinny one zostać zniesione lub uchylone. W tym celu Komisja może zwrócić się do państw członkowskich oraz krajowych organów regulacyjnych i BÉRT z wnioskiem o przekazanie informacji, które zostaną jej dostarczone bez zbędnej zwłoki.

2. W przypadku stwierdzenia przez Komisję konieczności zmian lub uchylecia postanowień, o których mowa w ust.1, przedstawia ona bez zbędnej zwłoki wniosek Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 5

Uchylenie

Uchyła się rozporządzenie (WE) nr 2887/2000.

Artykuł 6

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą w terminie najpóźniej do [...]. Państwa członkowskie są zobowiązane do przekazywania Komisji tekstu krajowych przepisów oraz tabeli korelacji pomiędzy tymi przepisami a dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują powyższe przepisy od [...].

Przyjmując powyższe przepisy, państwa członkowskie zapewniają, by zawierały one odniesienie do niniejszej dyrektywy lub by odniesienie to towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [...] dnia od daty jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK

1. Załącznik II do dyrektywy 2002/21/WE otrzymuje następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK II

Kryteria stosowane przez krajowe organy regulacyjne przy ocenie występowania wspólnej pozycji dominującej, zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt 2

Dwa lub więcej przedsiębiorstw może być uznane za posiadające wspólnie pozycję dominującą w rozumieniu art. 14, jeżeli, nawet w braku strukturalnych czy innych powiązań pomiędzy nimi, działają one na rynku, który charakteryzuje się brakiem rzeczywistej konkurencji i na którym żadne pojedyncze przedsiębiorstwo nie ma znaczącej pozycji rynkowej. Niezależnie od orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wspólnej pozycji dominującej, taka sytuacja prawdopodobnie wystąpi, jeżeli rynek będzie skoncentrowany i wykaże określone charakterystyki, z których następujące mogą być najbardziej istotne w kontekście łączności elektronicznej:

- niska elastyczność podaży
- podobne udziały w rynku
- wysokie prawne lub ekonomiczne bariery dostępu
- integracja pionowa ze zbiorową odmową dostaw
- brak równoważącej siły nabywczej
- brak potencjalnej konkurencji

Powyższa lista nie jest wyczerpująca, zaś kryteria nie muszą być spełnione łącznie. Powyższa lista ma raczej za zadanie zilustrować rodzaje dowodów, jakie mogą być użyte na poparcie twierdzeń o istnieniu wspólnej pozycji dominującej.”

2. W załączniku II do dyrektywy 2002/19/WE tytuł, definicje, część A i część B, pkt 1 otrzymują brzmienie:

„Załącznik II

Minimalny wykaz elementów, jakie mają zostać zawarte w ofercie referencyjnej dla hurtowego dostępu do infrastruktury sieci, w tym dzielony lub w pełni uwolniony dostęp do sieci stacjonarnej, publikowane przez operatorów o znaczącej pozycji rynkowej (SMP).

Do celów niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

- a) „podpętla lokalna” oznacza częściową pętlę lokalną łączącą punkt zakończenia sieci [...] z koncentratorem lub określonym pośrednim punktem dostępu do stacjonarnej publicznej sieci łączności elektronicznej;
- b) „uwolniony dostęp do pętli lokalnej” oznacza pełny uwolniony dostęp do pętli lokalnej i współdzielony dostęp do pętli lokalnej; nie oznacza zmiany własności pętli lokalnej;
- c) „pełny uwolniony dostęp do pętli lokalnej” oznacza zapewnienie beneficjentowi dostępu do pętli lokalnej lub podpętli lokalnej operatora SMP upoważniające do pełnego wykorzystania możliwości infrastruktury sieci;
- d) „pełny uwolniony dostęp do pętli lokalnej” oznacza zapewnienie beneficjentowi dostępu do pętli lokalnej lub podpętli lokalnej operatora SMP upoważniające do pełnego wykorzystania możliwości infrastruktury sieci, takich jak część częstotliwości lub ekwiwalent;

Środa, 24 września 2008 r.

A. Warunki uwolnionego dostępu

1. **Elementy sieci, do których zapewnia się dostęp, obejmujące w szczególności następujące elementy, wraz ze stosownymi urządzeniami towarzyszącymi:**

- a) **uwolniony dostęp do pętli lokalnych i podpętli lokalnych;**
- b) **dostęp w odpowiednich punktach sieci służący zapewnieniu równorzędnej funkcjonalności uwolnionego dostępu w warunkach, w których dostęp ten nie jest możliwy ze względów technicznych lub gospodarczych;**
- c) **dostęp kablowy umożliwiający instalację sieci dostępu i przesyłu wstecznego;**

2. **Informacje dotyczące fizycznych punktów dostępowych, w tym szafek ulicznych i przełącznic, dostępności pętli lokalnych i podpętli, urządzeń przewodzących i do przesyłu wstecznego w określonych częściach sieci dostępu oraz dostępności w przewodach;**

3. **Warunki techniczne związane z dostępem i wykorzystaniem pętli lokalnych, podpętli i przewodów, w tym specyfikacje techniczne par skręconych przewodów lub światłowodów lub ekwiwalentów, dystrybutorów kablowych, przewodów i urządzeń towarzyszących;**

4. **Procedura zamówień i realizacji, ograniczenia w wykorzystaniu.**

B. Usługi kolokacji

1. **Informacje dotyczące odpowiednich punktów dostępowych operatora SMP rynkowej lub lokalizacji sprzętu oraz jego planowanej aktualizacji."**

3. W załączniku do dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Nagłówek „Załącznik” zastępuje się nagłówkiem „Załącznik I”.
- 2) Pierwszy akapit otrzymuje brzmienie:

„Wymogi wymienione w niniejszym załączniku składają się na maksymalną listę wymogów, które mogą być związane z ogólnym zezwoleniem (część A), prawami użytkownika częstotliwości radiowych (część B) oraz prawami użytkownika numerów (część C), o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1 lit. a, w granicach dozwolonych zgodnie z art. 5, 6, 7, 8 i 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).”

3) W części A wprowadza się następujące zmiany:

- a) Punkt 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Dostępność numerów z **krajowych planów** numeracji **państw członkowskich** dla użytkowników końcowych, numerów z ETNS i UIFN, w tym wymogi zgodne z przepisami dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej).”

- b) Punkt 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„7. Ochrona danych osobowych i prywatności, specyficznych dla sektora łączności elektronicznej, zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (*).”

(*) Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

Środa, 24 września 2008 r.

c) Punkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Reguły dotyczące ochrony konsumenta, specyficzne dla sektora łączności elektronicznej, w tym wymogi zgodne z przepisami dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej), i warunki dostępu dla użytkowników niepełnosprawnych zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy.”

d) W pkt 11 i 16 wyraz „dyrektywa 97/66/WE” zastępuje się wyrazem „dyrektywa 2002/58/WE”.

e) Dodaje się ustęp 11a w brzmieniu:

„11.a Warunki użytkowania w odniesieniu do komunikatów kierowanych przez organy publiczne do ogółu ludności, ostrzegających o bezpośrednich zagrożeniach i mających na celu zmniejszenie konsekwencji poważniejszych kataklizmów.”

f) W pkt 12 usuwa się wyrazy „oraz nadawcami publicznymi”.

g) Dodaje się literę w brzmieniu

„19. Obowiązki dotyczące przejrzystości spoczywające na dostawcach w zakresie zapewnienia bezpośredniego podłączenia użytkownika końcowego, w tym nieograniczonego dostępu do treści, usług i aplikacji, zgodnie z celami i zasadami określonymi w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE, ujawnianie informacji o ograniczeniach dostępu do usług i aplikacji oraz polityce zarządzania przesyłem, a także, tam gdzie jest to konieczne i proporcjonalne, dostęp krajowych organów regulacyjnych do takich informacji niezbędny w celu zweryfikowania poprawności ujawnionych informacji.”

4) W części B wprowadza się następujące zmiany:

a) Punkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek świadczenia usługi lub korzystania z rodzaju technologii, dla których prawo użytkowania danej częstotliwości zostało przyznane, w tym, w razie potrzeby, wymagania dotyczące zasięgu.”

b) Skreśla się pkt 2.

I

c) Punkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Dobrowolne zobowiązania, jakie przedsiębiorstwo, któremu przydzielono prawo użytkowania, przyjęło na siebie podczas konkurencyjnej lub porównawczej procedury selekcji. **Jeśli takie zobowiązanie odpowiada faktycznie jednemu lub kilku obowiązkom wymienionym w art. 9 — 13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie), zobowiązanie to uważa się za wygasłe najpóźniej w dniu 1 stycznia 2010 r.”**

d) Dodaje się następujący pkt 9:

„9. Szczególne obowiązki związane z doświadczalnym użytkowaniem częstotliwości radiowych.”

5) W części C wprowadza się następujące zmiany:

a) **Punkt 1 otrzymuje brzmienie:**

„1. Określenie usługi, dla której numer będzie użytkowany, w tym wszelkie wymogi związane ze świadczeniem tej usługi i, aby uniknąć wątpliwości, zasady taryfowe i maksymalne ceny, które mogą mieć zastosowanie do szczególnych zakresów numerów w celu zapewnienia ochrony konsumenta zgodnie z art. 8 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”

b) W części C pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Dobrowolne zobowiązania, jakie przedsiębiorstwo, któremu przydzielono prawo użytkowania, przyjęło na siebie podczas konkurencyjnej lub porównawczej procedury selekcji.”

Środa, 24 września 2008 r.

4. Do dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach) dodaje się następujący załącznik II:

„ZAŁĄCZNIK II

Warunki, które mogą podlegać harmonizacji zgodnie z art. 6a ust. 1 lit. d)

1) Warunki związane z prawami użytkownika częstotliwości radiowych:

- a) okres obowiązywania praw użytkownika częstotliwości radiowych;
- b) terytorialny zakres praw;
- c) możliwość przekazywania praw innym użytkownikom częstotliwości radiowych, a także warunki i procedury z nimi związane;
- d) sposób ustalania opłat za korzystanie z prawa użytkownika częstotliwości radiowych, **bez uszczerbku dla systemów określonych przez państwa członkowskie, w których obowiązek płacenia opłat związanych z użytkowaniem zastępuje się obowiązkiem osiągnięcia określonych celów interesu ogólnego;**
- e) liczba praw użytkownika do przyznania każdemu przedsiębiorstwu;
- f) warunki wymienione w części B załącznika I.

2) Warunki związane z prawami użytkownika numerów:

- g) okres obowiązywania praw użytkownika danego numeru lub numerów;
- h) terytorium, na którym obowiązują;
- i) wszelkie określone usługi lub zastosowania, dla których mają zostać zarezerwowane numery;
- j) przekazywanie i możliwość przenoszenia praw użytkownika;
- k) sposób ustalania opłat (o ile istnieją) za korzystanie z prawa użytkownika numerów;
- l) warunki wymienione w części C załącznika I.”

Europejski Urząd ds. Rynku Łączności Elektronicznej ***I

P6_TA(2008)0450

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Urząd ds. Rynku Łączności Elektronicznej (COM(2007)0699 — C6-0428/2007 — 2007/0249(COD))

(2010/C 8 E/46)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0699),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony przez Komisję Parlamentowi (C6-0428/2007),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0316/2008),

Środa, 24 września 2008 r.

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zauważa, że Komisja ogłosiła zamiar finansowania nowego Organu Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (BERT) w ramach podpozycji 1a obecnych wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 częściowo dzięki przesunięciom, a częściowo poprzez dodatkową kwotę na okres 2009-2013; wskazuje jednak, że władza budżetowa nie otrzymała do tej pory żadnej informacji dotyczącej szczegółów tego przesunięcia, w chwili obecnej nie jest zatem jasne, jakich programów czy priorytetów ono dotyczy i jakie przyniesie skutki w ciągu okresu finansowego oraz czy w podpozycji 1a pozostanie odpowiedni margines środków;
3. podkreśla, że zaproponowany organ BERT będzie pełnił również zadania administracyjne i wspomagał Komisję; z tego względu uważa, że należy zbadać wszystkie możliwości finansowania tego organu w ramach wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013, w tym z pozycji 5, która jak się wydaje nadal dysponuje odpowiednim marginesem środków;
4. podkreśla, że przepisy pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego (PMI) z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ powinny mieć zastosowanie przy ustanawianiu BERT; podkreśla, że jeżeli władza ustawodawcza podejmie decyzję o ustanowieniu takiej agencji, Parlament przystąpi do negocjacji z drugim organem władzy budżetowej w celu terminowego uzyskania porozumienia w sprawie finansowania tej agencji zgodnie z odpowiednimi przepisami PMI;
5. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
6. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

P6_TC1-COD(2007)0249

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (BERT)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz. U. C 224 z 30.8.2008, str. 50.

⁽²⁾ Dz. U. C 257 z 9.10.2008, str. 51.

Środa, 24 września 2008 r.

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽²⁾, dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽³⁾, dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽⁴⁾, dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁵⁾ oraz dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽⁶⁾ (zwane dalej wspólnie „dyrektywą ramową i dyrektywami szczegółowymi”), **a także stanowiska przyjęte przez organy UE, jak również rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie zaufania konsumentów do środowiska cyfrowego** ⁽⁷⁾, mają na celu stworzenie we Wspólnocie wewnętrznego rynku łączności elektronicznej przy równoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu inwestycji, innowacji i ochrony konsumenta poprzez zwiększenie konkurencji na rynku.
- (2) Przyjęte w 2002 r. ramy regulacyjne dla łączności elektronicznej ustanowiły system regulacji przez krajowe organy regulacyjne i przewidują współpracę pomiędzy tymi organami oraz współpracę tych organów z Komisją mającą na celu zapewnienie spójnej praktyki regulacyjnej i jednolitego zastosowania ram regulacyjnych na całym obszarze Wspólnoty, **pozostawiając jednak miejsce na konkurencję w zakresie uregulowań prawnych między krajowymi organami regulacyjnymi w świetle szczególnych krajowych warunków rynkowych.**
- I**
- (3) Krajowe organy regulacyjne posiadają dość dużą swobodę decyzyjną we wdrażaniu ram regulacyjnych, odzwierciedlającą ich wiedzę fachową dotyczącą warunków na rynkach lokalnych, jednak aby swoboda ta mogła przyczynić się do rozwoju i urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, należy ją pogodzić z koniecznością stworzenia spójnej praktyki regulacyjnej i jednolitego zastosowania ram regulacyjnych.
- (4) **Organ Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (BERT) należy ustanowić w celu osiągnięcia koordynacji między krajowymi organami regulacyjnymi państw członkowskich bez ujednolicania istniejących koncepcji regulacyjnych w stopniu, który osłabiłby konkurencję w zakresie uregulowań prawnych.**
- (5) Ze względu na potrzebę stosowania odpowiednich przepisów w sposób jednolity we wszystkich państwach członkowskich, decyzją 2002/627/WE ⁽⁸⁾ Komisja ustanowiła Europejską Grupę Regulatorów (ERG), aby pełniła ona rolę doradczą i pomocniczą wobec Komisji w konsolidacji rynku wewnętrznego oraz, bardziej ogólnie, stanowiła pośrednie ogniwo w stosunkach między krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją.
- (6) ERG przyczyniła się do osiągnięcia postępów w stworzeniu jednolitej praktyki regulacyjnej na ile to było możliwe. Jednak ze względu na swój charakter ERG stanowi luźną grupę opartą głównie na dobrowolnej współpracy i obecny status ERG nie odpowiada istotnym obowiązkom ciężącym na krajowych organach regulacyjnych w zakresie wdrażania ram regulacyjnych.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

⁽²⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽³⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽⁵⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

⁽⁶⁾ Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37. ||.

⁽⁷⁾ Dz. U. C 146 E z 12.6.2008, str. 370.

⁽⁸⁾ Dz. U. L 200 z 30.7.2002, str. 38.

Środa, 24 września 2008 r.

- (7) Z tego względu należy stworzyć bardziej solidne podstawy instytucjonalne dla ustanowienia organu, który zgromadzi wiedzę i doświadczenie krajowych organów regulacyjnych i otrzyma wyraźnie określony zakres kompetencji, przy uwzględnieniu konieczności, by organ ten dzięki jakości swojej pracy zyskał ■ autorytet w oczach jego członków oraz regulowanego sektora.
- (8) Potrzeba wzmocnienia mechanizmów zapewniających jednolitą praktykę regulacyjną w celu urzeczywistnienia wewnętrznego rynku sieci i usług łączności elektronicznej została podkreślona w sprawozdaniach Komisji z dnia 20 lutego 2006 r. oraz z dnia 29 marca 2007 r. dotyczących wdrażania ram regulacyjnych z 2002 r. ⁽¹⁾ oraz w trakcie konsultacji publicznych dotyczących komunikatu Komisji z dnia 29 czerwca 2006 do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie przeglądu ram regulacyjnych UE dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej. W sprawozdaniach tych oraz w konsultacjach jako najistotniejszy problem wymagający uwzględnienia w trakcie reformy ram regulacyjnych określono ciągły brak wewnętrznego rynku łączności elektronicznej. Rozdrobnienie przepisów i niespójności wynikające z luźnej koordynacji krajowych organów regulacyjnych stanowią zagrożenie dla konkurencyjności sektora oraz ograniczają korzyści dla konsumentów, wynikające z ponadgranicznej konkurencji oraz z istnienia transgranicznych i ogólnowspólnotowych usług.
- (9) Czynniki prowadzącymi do nieskutecznych rozwiązań i powstawania przeszkód na drodze do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego są w szczególności opóźnienia w przeprowadzaniu analiz na mocy dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), rozbieżne podejścia krajowych organów regulacyjnych do nakładania obowiązków mających na celu naprawę sytuacji braku konkurencji wykazaną w analizie rynku, niejednorodne warunki towarzyszące prawom użytkownika, zróżnicowane procedury selekcyjne usług ogólnowspólnotowych oraz funkcjonowanie różnej numeracji dla usług obejmujących cały obszar Wspólnoty, a także problemy, jakie stoją przed krajowymi organami regulacyjnymi podczas postępowania w przypadku sporów transgranicznych.
- (10) *Obecne podejście polegające na budowaniu większej spójności wśród krajowych organów regulacyjnych poprzez wymianę informacji i wiedzy praktycznej okazało się skuteczne w niedługim okresie, jaki minął od jego wprowadzenia. Potrzebna będzie jednak bardziej intensywna koordynacja wszystkich organów regulacyjnych na szczeblu krajowym i europejskim, aby zrozumieć i dalej rozwijać rynek wewnętrzny usług łączności elektronicznej w celu zwiększenia spójności regulacyjnej.*
- (11) Z tego względu wymagane jest ustanowienie nowego ■ organu, **BERT**. **BERT** wnieść istotny wkład w postępowanie w urzeczywistnianiu rynku wewnętrznego przez wspieranie działań Komisji i krajowych organów regulacyjnych. **BERT** będzie działać jako punkt odniesienia i zwiększy poziom zaufania z racji swej niezależności, jakości oferowanego doradztwa i dostarczanych informacji, przejrzystości procedur i metod działania, a także dbałości w wykonywaniu powierzonych zadań.
- (12) **BERT** powinien, dzięki zgromadzeniu w jednym miejscu doświadczenia i wiedzy specjalistycznej, poszerzyć możliwości krajowych organów regulacyjnych, bez potrzeby zastępowania ich obecnych funkcji lub powielania prowadzonych już prac, na korzyść wspierania Komisji w wykonywaniu jej obowiązków.
- (13) **BERT** powinien zastąpić ERG i **funkcjonować** jako wyłączne forum współpracy krajowych organów regulacyjnych **oraz ich władz i Komisji** w ramach pełnego zakresu wykonywanych przez nie zadań, zgodnie z ramami regulacyjnymi.
- (14) **BERT** zostanie ustanowiony w ramach obecnie istniejącej struktury instytucjonalnej i podziału uprawnień we Wspólnocie. Będzie on niezależny w zakresie spraw technicznych i będzie posiadać autonomię prawną, administracyjną i finansową. W tym celu konieczne ■ jest, by **BERT** był organem Wspólnoty, posiadającym osobowość prawną i wykonującym zadania nałożone nań niniejszym rozporządzeniem.
- (15) **BERT** będzie opierać się na działaniach prowadzonych na szczeblu krajowym i wspólnotowym i będzie wykonywać swoje zadania w ścisłej współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją oraz będzie otwarty na kontakty z sektorem, grupami konsumentów, **grupami interesu z dziedziny kultury** i innymi zainteresowanymi stronami.

⁽¹⁾ Dz. U. C 104 z 3.5.2006, str. 19 i Dz. U. C 191 z 17.8.2007, str. 17.

Środa, 24 września 2008 r.

- (16) **BERT** ma do odegrania istotną rolę w przewidzianych mechanizmach mających na celu konsolidację rynku wewnętrznego łączności elektronicznej, a w pewnych okolicznościach służących przeprowadzeniu analiz rynkowych.
- (17) **BERT** będzie odpowiednio doradzać Komisji i krajowym organom regulacyjnym, **a także Parlamentowi Europejskiemu na jego wniosek**, zgodnie ze wspólnotowymi ramami regulacyjnymi łączności elektronicznej i w ten sposób wspomagać ich skuteczne wdrażanie.
-
- (18) ■ Roczny przegląd dokonywany przez **BERT** określi najlepsze praktyki i nadal istniejące ograniczenia i przyczyni się do podniesienia **stopnia korzyści dla** obywateli podróżujących po terenie Unii Europejskiej.
- (19) W kontekście celów określonych w decyzji nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzji o spektrum radiowym)⁽¹⁾, Komisja może zwrócić się **w odpowiednich przypadkach** o niezależną opinię ekspercką **BERT** w sprawach dotyczących wykorzystania częstotliwości radiowych we Wspólnocie. Taka opinia może obejmować przeprowadzenie szczegółowych badań technicznych, jak również ocenę wpływu ekonomicznego i społecznego oraz analizę dotyczącą działań w ramach polityki częstotliwości. Może ona również obejmować sprawy związane z wdrażaniem art. 4 decyzji nr 676/2002/WE, w przypadku kiedy Urząd zostanie poproszony o udzielenie porady Komisji w sprawie rezultatów uzyskanych w ramach upoważnienia Komisji dla Europejskiej Konferencji Administracji Poczty i Telekomunikacji (CEPT).
- (20) Chociaż **sektor łączności elektronicznej jest sektorem kluczowym dla przejścia w kierunku bardziej zaawansowanej gospodarki europejskiej opartej na wiedzy**, a rozwój technologii i rynków zwiększył potencjał dla wprowadzenia usług łączności elektronicznej ponad granicami poszczególnych państw członkowskich, pojawia się ryzyko, że istnienie różnych krajowych warunków prawnych i regulacyjnych dotyczących wprowadzania tych usług utrudni świadczenie tego rodzaju usług transgranicznych. ■
- (21) **Komisja uznaje globalny i transgraniczny charakter globalnego rynku telekomunikacyjnego, zauważając, że rynek ten różni się od usług telekomunikacyjnych świadczonych jedynie w ramach krajowych oraz że zakłada się istnienie jednolitego rynku wszystkich globalnych usług telekomunikacyjnych (GTS), który należy traktować inaczej niż zwykle krajowe usługi telekomunikacyjne. Usługi GTS to szczególnie przypadek, w którym niezbędne może być ujednoczenie warunków udzielania zezwoleń. Powszechnie uznaje się, że usługi te, obejmujące zarządzanie danymi handlowymi i usługami głosowymi dla przedsiębiorstw wielonarodowych z siedzibami w różnych krajach, a często nawet na różnych kontynentach, są z natury transgraniczne, a w Europie — ogólnoeuropejskie. BERT powinien opracować wspólne podejście regulacyjne, aby wszystkie części Europy mogły czerpać korzyści gospodarcze ze zintegrowanych, działających bez zarzutu usług.**
- (22) W przypadku sporów o charakterze transgranicznym pomiędzy przedsiębiorstwami, dotyczących praw lub zobowiązań wynikających z ram regulacyjnych łączności elektronicznej, **BERT** powinien mieć uprawnienia do zbadania przyczyn sporu i udzielenia porady krajowym organom regulacyjnym w zakresie wyboru stosownych działań, jakie jego zdaniem należy podjąć w celu rozwiązania tego sporu zgodnie z przepisami ram regulacyjnych.
- (23) **Inwestycje i innowacje w sektorze łączności elektronicznej są ściśle ze sobą powiązane. BERT** powinien przyczynić się do rozwoju najlepszych praktyk regulacyjnych i jednolitego zastosowania regulacji w sektorze łączności elektronicznej przez ułatwianie wymiany informacji pomiędzy organami krajowymi i publiczne udostępnianie odpowiednich informacji w przystępnej formie. **BERT** powinien mieć możliwość odnoszenia się do spraw ekonomicznych i technicznych oraz dostępu do najbardziej aktualnych informacji, tak aby miał szansę sprostać wyzwaniom ekonomicznym i technicznym wynikającym z rozwoju społeczeństwa informacyjnego. ■
-

(1) Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

- (24) ¶ W celu poprawy przejrzystości cen detalicznych za wykonywanie i odbieranie regulowanych połączeń w roamingu na terytorium Wspólnoty oraz aby pomóc klientom korzystającym z roamingu w podejmowaniu decyzji co do korzystania ze swojego telefonu komórkowego podczas pobytu za granicą, **BERT** zapewni zainteresowanym stronom dostęp do aktualnych informacji dotyczących zastosowania rozporządzenia (WE) nr 717/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾ oraz będzie co roku upubliczniać rezultaty odpowiedniego monitoringu.
- (25) **BERT** powinien również móc zlecać wykonanie badań koniecznych dla realizacji przypisanych mu zadań, równocześnie dbając o to, by dzięki powiązaniom z Komisją i państwami członkowskimi uniknąć powielania podejmowanych wysiłków.
- ¶
- (26) Struktura **BERT** powinna być **nierozbudowana i** stosowna do wykonywanych zadań. ¶ Struktura ta powinna być dostosowana do szczególnych potrzeb wspólnotowego systemu regulacji łączności elektronicznej. Należy zwłaszcza w pełni **respektować** rolę krajowych organów regulacyjnych oraz ich niezależność, **zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim**.
- (27) **BERT** powinien posiadać wszelkie uprawnienia niezbędne do pełnienia **swoich** funkcji ¶ w sposób skuteczny i przede wszystkim niezależny. Analogicznie do sytuacji na poziomie krajowym, Rada Organów Regulacyjnych powinna więc działać niezależnie od jakichkolwiek interesów rynkowych i nie może zabiegać o instrukcje od żadnego rządu lub innego podmiotu publicznego lub prywatnego ani przyjmować takich instrukcji.
- (28) Aby **BERT** mógł dobrze funkcjonować, jego **dyrektora zarządzającego** należy powoływać na podstawie dotychczasowych osiągnięć oraz udokumentowanych umiejętności administracyjnych i kierowniczych, a także kompetencji i doświadczenia w zakresie sieci, usług i rynków łączności elektronicznej, a swoje obowiązki w zakresie organizacji wewnętrznego funkcjonowania **BERT** powinien on wykonywać w sposób całkowicie niezależny i elastyczny. Dyrektor **zarządzający** powinien zapewnić sprawne wypełnienie zadań **BERT** przy zachowaniu niezależności.
- (29) Aby zapewnić skuteczną realizację zadań przez **BERT**, Dyrektor **zarządzający** powinien posiadać odpowiednie uprawnienia do wydawania wszelkich opinii za zgodą Rady Organów Regulacyjnych oraz dopilnowania, by **BERT** działał zgodnie z ogólnymi zasadami określonym w tym celu.
- ¶
- (30) **BERT** powinien nie tylko funkcjonować według zasad operacyjnych opartych na niezależności i przejrzystości, ale również **być** otwarty na kontakty, **między innymi**, z przedstawicielami sektora, konsumentami, **związkami zawodowymi, podmiotami sektora publicznego, ośrodkami badań** i innymi zainteresowanymi stronami. **W stosownych przypadkach BERT powinien wspierać Komisję w upowszechnianiu i wymianie najlepszych praktyk wśród przedsiębiorstw**.
- (31) Procedury funkcjonowania **BERT** powinny więc zapewnić mu dostęp do wiedzy fachowej i doświadczenia w sektorze łączności elektronicznej, w szczególności w obszarach skomplikowanych technicznie i podlegających gwałtownym zmianom ¶.
- ¶
- (32) W celu zapewnienia pełnej autonomii i niezależności **BERT**, powinien on posiadać autonomiczny budżet. **Jedna trzecia środków pochodzić będzie** z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, **natomiast dwie trzecie przychodu pokryją krajowe organy regulacyjne. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby krajowe organy regulacyjne posiadały wystarczające środki na ten cel i zapewniły bezwarunkowe finansowanie. Taka metoda finansowania nie powinna naruszać niezależności BERT zarówno od państw członkowskich, jak i od Komisji**.
- (33) **BERT** powinien w stosownych przypadkach konsultować się z wszystkimi zainteresowanymi stronami i umożliwić im zajęcie w rozsądnym terminie stanowiska w sprawie treści projektowanych środków.

(1) Dz. U. L 171 z 29.6.2007, str. 32.

Środa, 24 września 2008 r.

- (34) Komisja powinna być uprawniona do **podjęcia niezbędnych środków, w przypadku gdy** przedsiębiorstwa nie dostarczą informacji niezbędnych BERT dla skutecznego wykonywania zadań. Ponadto państwa członkowskie powinny zapewnić stosowne ramy dla nakładania skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających kar na przedsiębiorstwa za niespełnienie wymogów określonych w tym rozporządzeniu.
- (35) W ramach swoich uprawnień, dążąc do realizacji celów i wykonując swoje zadania, **krajowe organy regulacyjne powinny zapewnić przestrzeganie przez BERT** mających zastosowanie do instytucji Wspólnoty przepisów dotyczących traktowania dokumentów poufnych. W stosownych przypadkach należy zapewnić spójną i bezpieczną wymianę informacji w ramach niniejszego rozporządzenia.
- (36) **Krajowe organy regulacyjne powinny zapewnić stosowanie przez BERT właściwych przepisów wspólnotowych dotyczących** publicznego dostępu do dokumentów, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾, oraz dotyczące ochrony osób w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾.
- (37) **Do dnia 1 stycznia 2014 r. powinien nastąpić przegląd w celu dokonania oceny, czy istnieje konieczność przedłużenia mandatu BERT. W przypadku gdy przedłużenie jest uzasadnione, powinno przeprowadzić się przegląd uregulowań budżetowych i proceduralnych, a także przegląd zasobów ludzkich.**

PRZYMUJĄ NINIEJSZOROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES, DEFINICJE I ZADANIA

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejszym ustanawia się **Organ Europejskich Regulatorów Telekomunikacji („BERT”)** posiadający zakres obowiązków określony w niniejszym rozporządzeniu. **Komisja konsultuje się z BERT przy wypełnianiu swoich funkcji na mocy dyrektywy ramowej i dyrektyw szczegółowych zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.**
2. **BERT** działa w ramach zakresu stosowania dyrektywy ramowej i dyrektyw szczegółowych oraz korzysta z wiedzy fachowej, którą dysponują krajowe organy regulacyjne. Poprzez realizację zadań wymienionych w rozdziałach II i III **BERT** przyczynia się **do poprawy uregulowań krajowych w sektorze łączności elektronicznej oraz** do lepszego funkcjonowania wewnętrznego rynku sieci i usług łączności elektronicznej, w tym w szczególności **do promocji skutecznego i spójnego stosowania ram regulacyjnych łączności elektronicznej oraz** do rozwoju łączności elektronicznej obejmującej cały obszar Wspólnoty **■**.
3. **BERT** realizuje swoje zadania we współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją **■**.

BERT pełni rolę płaszczyzny wymiany informacji i podejmowania spójnych decyzji przez krajowe organy regulacyjne. BERT zapewnia bazę organizacyjną procesu decyzyjnego krajowych organów regulacyjnych. Przyjmuje on wspólne stanowiska i uwagi. Ponadto BERT doradza Komisji i wspiera krajowe organy regulacyjne we wszystkich kwestiach pozostających w zakresie zadań powierzonych krajowym organom regulacyjnym na mocy dyrektywy ramowej i dyrektyw szczegółowych.

4. We wszystkich swoich działaniach, a w szczególności podczas przygotowywania swoich opinii, Urząd realizuje te same cele, które zostały określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) w odniesieniu do krajowych organów regulacyjnych.

⁽¹⁾ Dz. U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

⁽²⁾ Dz. U. L 8 z 12.1.2001, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

5. *Zostanie przyjęta decyzja, ustanawiająca biuro zapewniające BERT odpowiednie środki, zawierająca następujące przepisy:*

- a) *przepis przewidujący, że biuro stanowi część administracji Wspólnoty, jeśli chodzi o warunki zatrudnienia i zobowiązania budżetowe;*
- b) *szczególny regulamin pracowniczy dla biura, o ile jest to wymagane w celu zapewnienia autonomicznego wypełniania zadań BERT; oraz*
- c) *zasady pierwszego zgromadzenia i pierwszego przewodnictwa BERT.*

Siedzibą biura jest Bruksela.

Artykuł 2

Definicje

Dla potrzeb niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje ustalone w art. 2 dyrektywy 2002/21/WE, art. 2 dyrektywy 2002/19/WE, art. 2 dyrektywy 2002/20/WE, art. 2 dyrektywy 2002/22/WE, art. 2 dyrektywy 2002/58/WE oraz art. 2 decyzji nr 676/2002/WE ¶.

Artykuł 3

Zadania **BERT**

Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem **BERT** wykonuje następujące zadania:

- a) wydawanie na wniosek **Parlamentu Europejskiego**, Komisji lub z własnej inicjatywy opinii oraz wspieranie **Parlamentu Europejskiego** i Komisji poprzez zapewnianie **im** dodatkowego wsparcia technicznego we wszystkich kwestiach dotyczących łączności elektronicznej;
- b) *opracowywanie wspólnych stanowisk, wytycznych i najlepszych praktyk w celu wprowadzania regulacyjnych środków naprawczych na szczeblu krajowym oraz monitorowanie ich wdrażania w państwach członkowskich;*
- c) wspieranie Wspólnoty, państw członkowskich i krajowych organów regulacyjnych w stosunkach, dyskusjach i wymianie z osobami trzecimi;
- d) udzielanie rad uczestnikom rynku (**w tym konsumentom i organizacjom konsumentów**) i krajowym organom regulacyjnym w sprawach dotyczących regulacji;
- e) wymiana, rozpowszechnianie i gromadzenie informacji oraz przeprowadzanie badań w obszarach związanych z jego działalnością;
- f) *wymiana doświadczeń i promowanie innowacji w zakresie komunikacji elektronicznej;*
- g) *doradzanie krajowym organom regulacyjnym w sporach transgranicznych i, w stosownych przypadkach, w kwestii eDostępności*
- h) *wypracowywanie wspólnych stanowisk w sprawach ogólnoeuropejskich, takich jak GTS, z myślą o poprawie spójności przepisów oraz wspieraniu ogólnoeuropejskiego rynku i ogólnoeuropejskich przepisów.*

ROZDZIAŁ II

ZADANIA **BERT** W ODNIESIENIU DO UMACNIANIA RYNKU WEWNĘTRZNEGO

Artykuł 4

Rola **BERT** w zastosowaniu ram regulacyjnych

1. Na wniosek Komisji **BERT** wydaje opinie w sprawie wszelkich zagadnień dotyczących łączności elektronicznej *zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia. BERT może również przekazywać Komisji lub krajowym organom regulacyjnym opinie w sprawie tych zagadnień z własnej inicjatywy.*

Środa, 24 września 2008 r.

2. **W celu propagowania** jednolitego stosowania przepisów dyrektywy ramowej i dyrektyw szczegółowych **Komisja zwraca się również do BERT o pomoc** w przygotowywaniu zaleceń lub decyzji przyjmowanych przez Komisję zgodnie z art. 19 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej). **Parlament Europejski może również zwrócić się do BERT o taką pomoc, która może być wymagana w rozsądnym zakresie w odniesieniu do wszelkich pytań lub przepisów pozostających w zakresie działalności BERT.**

3. Zagadnienia, do których odnosi się ustęp 1, **są następujące:**

a) Projekty środków dotyczących definicji rynku, przygotowywane przez krajowe organy regulacyjne, określanie przedsiębiorstw o znaczącej pozycji na rynku oraz nakładanie środków zaradczych zgodnie z art. 7 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej);

■

b) identyfikację rynków ponadpaństwowych, zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej);

c) kwestie dotyczące normalizacji, zgodnie z art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej);

d) analizy poszczególnych rynków krajowych, zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) **oraz w stosownych przypadkach — rynków lokalnych;**

e) przejrzystość i dostęp użytkowników końcowych do informacji, zgodnie z art. 21 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej);

f) jakość usług, zgodnie z art. 22 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej);

g) skuteczne wdrażanie numeru alarmowego „112”, zgodnie z art. 26 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej);

■

h) przenoszenie numerów, zgodnie z art. 30 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej);

i) lepszy dostęp niepełnosprawnych użytkowników końcowych do usług i sprzętu łączności elektronicznej, zgodnie z art. 33 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej);

j) środki podjęte przez krajowe organy regulacyjne, zgodnie z art. 5 i art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie);

k) środki na rzecz zapewnienia przejrzystości w celu uwolnienia dostępu do pętli lokalnej, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie);

l) warunki dostępu do usług cyfrowej telewizji i radia, zgodnie z art. 6 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie) oraz interoperacyjności usług interaktywnej telewizji cyfrowej, zgodnie z art. 18 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej);

m) **kwestie pozostające w gestii BERT określone w dyrektywie ramowej i dyrektywach szczegółowych, o ile wpływają one na zarządzanie widmem lub zarządzanie to wpływa na nie;**

n) **środki zapewniające tworzenie wspólnych ogólnoeuropejskich przepisów i wymogów odnoszących się do dostawców usług GTS.**

4. Ponadto **Komisja może zwrócić się do BERT o realizację zadań określonych w art. 5 do 18.**

Środa, 24 września 2008 r.

5. **Komisja oraz krajowe organy regulacyjne uwzględniają przede wszystkim opinię BERT. W przypadku gdy BERT proponuje rozwiązania alternatywne, uwzględniając różne warunki rynkowe i logiczną zależność od metod przyjętych w różnych podejściach regulacyjnych, krajowe organy regulacyjne rozważają, które rozwiązanie najlepiej odpowiada ich podejściu regulacyjnemu. Krajowe organy regulacyjne i Komisja podają do wiadomości publicznej sposób, w jaki opinia BERT została uwzględniona.**

Artykuł 5

Konsultacje **BERT** w sprawie definicji i analizy rynków krajowych oraz w sprawie środków naprawczych

1. Komisja informuje **BERT** o swoich działaniach podjętych na podstawie art. 7 ust. 4 i ust. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

2. **BERT** przedstawia Komisji opinię w sprawie proponowanych środków z tym związanych w terminie 4 tygodni od uzyskania o nich informacji. Opinia winna zawierać szczegółową i obiektywną analizę proponowanych środków pod kątem tego, czy będą one stanowiły przeszkodę do stworzenia jednolitego rynku oraz ich zgodności z prawem wspólnotowym, w szczególności z celami, o których mowa w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej). W stosownych przypadkach **Komisja zwraca się do BERT o wskazanie, jakie zmiany** należy wprowadzić do proponowanych środków, aby zapewnić najskuteczniejszy sposób osiągnięcia tych celów.

3. Na żądanie **BERT** udostępnia Komisji wszystkie informacje, z których korzysta celem realizacji zadań, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 6

Przegląd rynków krajowych dokonywany przez **BERT**

1. Jeżeli **BERT** otrzyma od Komisji, na mocy art. 16 ust. 7 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), polecenie przeprowadzenia analizy odnośnego rynku w jednym z państw członkowskich, przedstawia on Komisji swoją opinię oraz wszelkie niezbędne informacje, w tym dotyczące rezultatów konsultacji publicznych i analizy rynku. W przypadku stwierdzenia przez **BERT** braku efektywnej konkurencji na tym rynku, w swojej opinii ujmuje on, po konsultacjach publicznych, proponowane środki i określa, które z przedsiębiorstw należy uznać za przedsiębiorstwa o znaczącej pozycji na tym rynku, oraz odpowiednie wymogi, które należy wprowadzić.

2. W stosownych przypadkach **BERT** może, przed przekazaniem swojej opinii Komisji, skonsultować się z odpowiednimi krajowymi organami ds. ochrony konkurencji.

3. Na żądanie **BERT** udostępnia Komisji wszystkie informacje, z których korzysta celem realizacji zadań, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 7

Definicje i analizy rynków ponadpaństwowych

1. Na żądanie **BERT** przekazuje Komisji swoją opinię w sprawie właściwych definicji rynków ponadpaństwowych.

2. W przypadku, kiedy Komisja zidentyfikuje rynek ponadpaństwowy zgodnie z art. 15 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), **BERT może, na żądanie, wspierać przedmiotowe krajowe organy regulacyjne we wspólnej analizie rynku** zgodnie z art. 16 ust. 5 tej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Na żądanie **BERT** udostępnia Komisji wszystkie informacje, z których korzysta celem realizacji zadań, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 8

Harmonizacja numeracji i przenoszenie numerów

I

1. **Na wniosek Komisji BERT** współpracuje z krajowymi organami regulacyjnymi w kwestiach dotyczących oszustw lub nadużycia zasobów numeracyjnych we Wspólnocie, w szczególności w odniesieniu do usług transgranicznych. **BERT** może wydać opinię w sprawie możliwych działań na poziomie Wspólnoty lub na poziomie krajowym w odniesieniu do oszustw lub nadużyć oraz innych obaw konsumentów dotyczących numeracji.
2. Na wniosek Komisji **BERT** przekazuje jej swoją opinię w sprawie zakresu i parametrów technicznych zobowiązań dotyczących przenoszenia numerów lub identyfikatorów abonenta oraz związanych z nimi informacji pomiędzy sieciami oraz w sprawie stosowności rozszerzenia takich zobowiązań na poziomie Wspólnoty.

Artykuł 9

Wdrażanie europejskiego numeru alarmowego „112”

I

1. Na wniosek Komisji **BERT** przekazuje jej opinię w sprawie kwestii technicznych związanych z wdrażaniem europejskiego numeru alarmowego „112”, zgodnie z art. 26 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej).
2. Przed przekazaniem swojej opinii Komisji zgodnie z ust. 1, **BERT** przeprowadza konsultacje z właściwymi organami krajowymi oraz konsultacje publiczne zgodnie z art. 31.

Artykuł 10

Doradztwo w sprawie kwestii dotyczących częstotliwości radiowych w związku z łącznością elektroniczną

1. Na żądanie **BERT w stosownych przypadkach** udziela porad Komisji, **Zespołowi ds. Polityki Spektrum Radiowego („RSPG”) lub Komitetowi ds. Spektrum Radiowego („RSC”) w kwestiach objętych zakresem odpowiedzialności BERT związanych z użytkowaniem** częstotliwości radiowych na potrzeby łączności elektronicznej we Wspólnocie. **BERT działa w ścisłej współpracy z RSPG i RSC w odpowiednich przypadkach.**
2. Działania, o których mowa w ust. 1, mogą zostać podjęte w związku z wdrażaniem decyzji nr 676/2002/WE (decyzji o spektrum radiowym) i pozostają one bez uszczerbku dla podziału zadań zgodnie z art. 4 tej decyzji.
3. **Komisja może zwrócić się do BERT o udzielenie porad RSPG lub RSC w odniesieniu do porad RSC dla Komisji** I w sprawie określenia celów wspólnej polityki, o których mowa w art. 6 ust. 3 decyzji nr 676/2002/WE (decyzji o spektrum radiowym), o ile wchodzą one w zakres łączności elektronicznej.

Środa, 24 września 2008 r.

4. **BERT w stosownych przypadkach wnosi wkład w przygotowanie sprawozdań publikowanych przez Komisję, RSPG, RSC lub inny właściwy organ, dotyczących** perspektyw rozwoju sytuacji w dziedzinie częstotliwości radiowych w sektorze łączności elektronicznej oraz wytyczne, w których określa potencjalne potrzeby i wyzwania w tym zakresie.

Artykuł 11

Harmonizacja warunków i procedur związanych z ogólnymi zezwoleniami i prawami do użytkowania

1. **Komisja może zwrócić się do BERT o przekazanie Komisji, RSPG lub RSC opinii** w sprawie zakresu stosowania i treści wszelkich środków wykonawczych przewidzianych w art. 6a dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach). Opinia ta może w szczególności obejmować ocenę **przez BERT** korzyści, które mogą płynąć dla wspólnego rynku usług i sieci łączności elektronicznej ze środków wykonawczych przyjętych przez Komisję na mocy art. 6a dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach), oraz identyfikację usług o potencjale ogólnospółnotowym, dla których mogą płynąć korzyści z tych środków.

■

2. Jeżeli Komisja, **RSPG, RSC lub inny właściwy organ** zwróci się do Urzędu z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień lub uzupełnienie wszelkich opinii wydanych na mocy ust. 1, Urząd udzieli takich wyjaśnień i złoży takie uzupełnienia w terminie określonym w tym wniosku.

■

Artykuł 12

Wycofanie praw użytkowania częstotliwości radiowych i numerów przyznanych zgodnie z powszechnymi procedurami selekcyjnymi

Komisja może zwrócić się do BERT o przekazanie Komisji, RSPG lub RSC opinii w sprawie wycofania praw użytkowania przyznanych zgodnie z powszechnymi procedurami selekcyjnymi przewidzianymi w art. 6b dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach).

Opinia ta stwierdza, czy zaistniały przypadki poważnego i powtarzalnego naruszenia warunków związanych z prawami użytkowania.

■

Artykuł 13

Inicjatywa własna

Urząd może z własnej inicjatywy przekazać **Parlamentowi Europejskiemu i Komisji** opinię, **w szczególności** dotyczącą spraw, o których mowa w art. 4 ust. 2, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 2, art. 10 ust. 1, art. 12, 14, 21 i 22 **lub wszelkiej innej sprawy, którą uznaje za istotną**.

ROZDZIAŁ III

UZUPEŁNIAJĄCE ZADANIA **BERT** ■

Artykuł 14

Spory transgraniczne

1. W przypadku otrzymania wniosku od krajowego organu regulacyjnego na mocy art. 21 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) o wydanie zalecenia w sprawie rozwiązania sporu, **BERT** powiadamia wszystkie strony sporu i wszystkie krajowe organy regulacyjne, których ten spór dotyczy.

2. **BERT** przeprowadza dochodzenie w sprawie powodów sporu i zwraca się z prośbą o stosowne informacje do stron oraz do krajowych organów regulacyjnych, których ten spór dotyczy.

Środa, 24 września 2008 r.

3. **BERT** wydaje zalecenie w nieprzekraczalnym terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności. Zalecenie określa wszelkie środki, które zdaniem **BERT** powinny zostać podjęte przez krajowe organy regulacyjne, których dotyczy spór, zgodnie z przepisami dyrektywy ramowej i/lub dyrektyw szczegółowych.

4. **BERT** może odmówić wydania takiego zalecenia, jeżeli według jego opinii istnieją inne mechanizmy, które lepiej przyczyniłyby się do rozwiązania konfliktu w krótszym czasie, zgodnie z przepisami art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej). W takich przypadkach **BERT** powiadamia bezzwłocznie strony sporu i krajowe organy regulacyjne.

Jeżeli spór nie zostanie rozstrzygnięty w terminie czterech miesięcy lub jeżeli strony sporu nie odwołają się do innych mechanizmów, **BERT** podejmie działania zgodnie z ust. 2 i 3 na wniosek krajowego organu regulacyjnego.

Artykuł 15

Wymiana, rozpowszechnianie i gromadzenie informacji

1. Uwzględniając politykę Wspólnoty w dziedzinie łączności elektronicznej **BERT** działa na rzecz wymiany informacji, zarówno pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi, jak również pomiędzy państwami członkowskimi, krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją, dotyczących sytuacji i rozwoju działalności regulacyjnej w zakresie sieci i usług łączności elektronicznej. **Uwzględniając różne warunki rynkowe i zależność od metod obranych w różnych podejściach regulacyjnych, BERT może opracować alternatywne rozwiązania w zharmonizowanych ramach regulacyjnych.**

2. **BERT** wspiera wymianę informacji, najlepsze praktyki regulacyjne i odpowiedni rozwój techniczny we Wspólnocie i poza nią w szczególności poprzez następujące działania:

- a) gromadzenie, przetwarzanie i upublicznianie informacji dotyczących charakterystyki technicznej, jakości i cen usług łączności elektronicznej oraz informacji dotyczących rynków łączności elektronicznej we Wspólnocie;
 - b) zlecenie lub przeprowadzanie badań dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej oraz ich regulacji i oraz
 - c) organizowanie lub wspieranie szkoleń **dla krajowych organów regulacyjnych, dotyczących zagadnień pozostających w zakresie zadań BERT określonych w dyrektywie ramowej i dyrektywach szczegółowych.**
3. **BERT** udostępnia informacje tego typu w łatwo dostępnej formie. **Zasady poufności traktowane są z należytych poszanowaniem.**

I

Artykuł 16

Monitoring i sprawozdawczość dotycząca sektora łączności elektronicznej

1. **Komisja może zwrócić się do BERT o monitorowanie zmian** na rynku łączności elektronicznej, a w szczególności ceny detaliczne produktów i usług, z których najczęściej korzystają użytkownicy.

2. **BERT** publikuje roczne sprawozdanie dotyczące rozwoju sektora łączności elektronicznej, w tym kwestii konsumenckich, w którym określa bariery pozostałe do usunięcia przed urzeczywistnieniem jednolitego rynku łączności elektronicznej. Sprawozdanie zawiera również przegląd i analizę przekazywanych przez państwa członkowskie na mocy art. 4 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) informacji dotyczących krajowych procedur odwoławczych oraz informacje na temat zakresu stosowania w państwach członkowskich procedur rozstrzygania sporów inaczey niż na drodze sądowej, o których mowa w art. 34 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej). **Sprawozdanie przedstawiane jest Parlamentowi Europejskiemu, który może wydać opinię na jego temat.**

Środa, 24 września 2008 r.

3. **Komisja może zwrócić się do BERT o wydanie opinii** w sprawie środków, które można zastosować w celu rozwiązania problemów zidentyfikowanych w trakcie oceny kwestii, o których mowa w ust. 1, **wraz z publikacją rocznego sprawozdania. Opinia ta przedstawiana jest Parlamentowi Europejskiemu.**

4. **Komisja może zwrócić się do BERT o okresowe publikowanie sprawozdań dotyczących** interoperacyjności usług cyfrowej telewizji interaktywnej, o których mowa w art. 18 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

Artykuł 17

Dostępność łączności elektronicznej

1. Na wniosek Komisji **BERT** udziela porad Komisji i **krajowym organom regulacyjnym** w sprawie poprawy interoperacyjności, dostępności oraz wykorzystania usług łączności elektronicznej i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych, a w szczególności uwzględnia przy tym kwestie dotyczące interoperacyjności transgranicznej, **analizując** szczególne potrzeby niepełnosprawnych użytkowników końcowych i osób w podeszłym wieku.

■

Artykuł 18

Dodatkowe zadania

Na wniosek Komisji **BERT** może podjąć realizację określonych dodatkowych zadań, **pod warunkiem zgody wszystkich członków.**

ROZDZIAŁ IV

ORGANIZACJA **BERT**

Artykuł 19

Organy **BERT**

W skład **BERT** wchodzi:

(a) Rada **Organów Regulacyjnych**;

■

b) dyrektor zarządzający.

■

Artykuł 20

Rada **Organów Regulacyjnych**

1. W skład Rady **Organów Regulacyjnych** wchodzi **po jednym członku z każdego państwa członkowskiego, który jest szefem lub nominowanym przedstawicielem wysokiego szczebla niezależnego krajowego organu regulacyjnego, odpowiadającym za bieżące stosowanie ram regulacyjnych w danym państwie członkowskim. Krajowe organy regulacyjne powołują po jednym zastępcy na każde państwo członkowskie. Komisja pełni rolę obserwatora za uprzednią zgodą Rady Organów Regulacyjnych.**

2. Rada **Organów Regulacyjnych** powołuje spośród swoich członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego. Jeżeli przewodniczący nie może pełnić swoich obowiązków, zastępuje go automatycznie zastępca przewodniczącego. Kadencja przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego trwa dwa i pół roku, **zgodnie z procedurami wyborczymi określonymi w regulaminie.**

3. Posiedzenia **Rady Organów Regulacyjnych, zwoływane przez przewodniczącego, odbywają się** co najmniej **cztery** razy w roku na sesji zwyczajnej. **Może ona również zbierać się w drodze wyjątku** z inicjatywy przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej członków. Rada **Organów Regulacyjnych** może zaprosić na swoje posiedzenie w charakterze obserwatora dowolną osobę, której opinia może mieć znaczenie. Członkowie Rady **Organów Regulacyjnych** mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego ■.

Środa, 24 września 2008 r.

4. Rada **Organów Regulacyjnych** podejmuje decyzje większością dwóch trzecich głosów obecnych członków, o ile niniejsze rozporządzenie, dyrektywa ramowa oraz dyrektywy szczegółowe nie przewidują inaczej. Decyzje przekazywane są Komisji.

Rada **Organów Regulacyjnych** zatwierdza regulamin wewnętrzny BERT większością dwóch trzecich głosów. Regulamin ten gwarantuje, że członkowie Rady **Organów Regulacyjnych** przed każdym posiedzeniem zawsze otrzymują pełny porządek obrad i propozycje wniosków, aby umożliwić im złożenie poprawek przed głosowaniem.

5. Każdy członek ma jeden głos. Szczegółową procedurę głosowania, w szczególności warunki, na jakich jeden z członków może działać w imieniu innego członka, jak również, w odpowiednich przypadkach, zasady dotyczące kworum, określają przepisy regulaminu wewnętrznego.

6. Podczas wykonywania zadań powierzonych jej na mocy niniejszego rozporządzenia Rada **Organów Regulacyjnych** działa niezależnie i nie zabiega o instrukcje od żadnego państwa członkowskiego lub innego publicznego lub prywatnego zainteresowanego podmiotu, ani nie przyjmuje takich instrukcji.

7. Usługi sekretariatu na rzecz Rady **Organów Regulacyjnych** świadczy BERT.

Artykuł 21

Zadania Rady **Organów Regulacyjnych**

1. Rada **Organów Regulacyjnych** powołuje dyrektora zarządzającego zgodnie z ust. 7. Rada **Organów Regulacyjnych** podejmuje wszelkie decyzje związane wykonywaniem przez BERT funkcji określonych w art. 3.

■

2. Po konsultacji z Komisją Rada **Organów Regulacyjnych**, w myśl art. 23 ust. 3 oraz w zgodzie z projektem budżetu przyjętym zgodnie z art. 25 przyjmuje do dnia 30 września każdego roku ■ program prac BERT na nadchodzący rok, po czym przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji ■.

■

3. Rada **Organów Regulacyjnych** sprawuje władzę dyscyplinarną nad dyrektorem zarządzającym.

■

4. Rada **Organów Regulacyjnych** przyjmuje w imieniu BERT szczególne przepisy dotyczące prawa dostępu do dokumentów BERT, zgodnie z art. 36.

5. Rada **Organów Regulacyjnych** przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności BERT i przesyła je, najpóźniej do dnia 15 czerwca, do Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Trybunału Obrachunkowego. Parlament Europejski może zwrócić się do przewodniczącego Rady **Organów Regulacyjnych** lub do dyrektora zarządzającego o przekazanie mu informacji dotyczących odnośnych kwestii związanych z działalnością BERT.

■

6. Rada **Organów Regulacyjnych** udziela dyrektorowi zarządzającemu wskazówek dotyczących wykonywania zadań dyrektora zarządzającego.

7. Rada **Organów Regulacyjnych** powołuje dyrektora zarządzającego. Rada **Organów Regulacyjnych** podejmuje tę decyzję większością trzech czwartych głosów swoich członków. Nowo mianowany dyrektor zarządzający nie bierze udziału w przygotowaniu takiej decyzji ani w głosowaniu nad nią.

Środa, 24 września 2008 r.

8. **Rada Organów Regulacyjnych zatwierdza odrębny rozdział sprawozdania rocznego poświęcony działalności konsultacyjnej przewidziany w ust. 5 niniejszego artykułu i art. 23 ust. 7.**

■

Artykuł 22

Dyrektor zarządzający

1. **BERT zarządzany jest przez dyrektora zarządzającego, który** podczas pełnienia swoich obowiązków **odpowiada przed Radą Organów Regulacyjnych i działa zgodnie z jej wskazówkami.** Dyrektor zarządzający nie zwraca się **poza tym** o instrukcje do jakiegokolwiek rządu lub innego organu, ani nie przyjmuje takich instrukcji.

2. Dyrektor **zarządzający** jest powoływany przez Radę **Organów Regulacyjnych** na podstawie osiągnięć, umiejętności i doświadczenia istotnych w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej ■. Przed mianowaniem **odpowiedniość kandydata wybranego** przez Radę **Organów Regulacyjnych** może **być przedmiotem niewiążącej opinii Parlamentu Europejskiego oraz Komisji.** W tym celu kandydata wzywa się do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego i udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków tej komisji.

3. Kadencja **dyrektora zarządzającego** wynosi pięć lat. ■

4. ■ Rada **Organów Regulacyjnych**, uwzględniając sprawozdanie z oceny, może jednokrotnie przedłużyć kadencję **dyrektora zarządzającego** nie dłużej niż o trzy lata, wyłącznie w przypadkach, gdy jest to uzasadnione zadaniami i zobowiązaniami **BERT.**

Rada **Organów Regulacyjnych** informuje Parlament Europejski o swoim zamiarze przedłużenia kadencji **dyrektora zarządzającego.** W ciągu miesiąca poprzedzającego przedłużenie jego kadencji dyrektor **zarządzający** może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwym komitetem Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków tego komitetu.

W przypadku nieprzedłużenia kadencji dyrektor **zarządzający** pełni swoje funkcje do czasu mianowania następcy.

5. Dyrektor **zarządzający** może zostać odwołany ze stanowiska tylko na podstawie decyzji Rady **Organów Regulacyjnych, z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego.** Rada **Organów Regulacyjnych** podejmuje tę decyzję większością trzech czwartych głosów swoich członków

6. Parlament Europejski i Rada mogą **zażądać od** **dyrektora zarządzającego** przedstawienia sprawozdania z wykonania przez niego obowiązków. **Jeśli okaże się to konieczne, przedmiotowo właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zwrócić się do dyrektora zarządzającego o wystąpienie na jej forum i udzielenie odpowiedzi na pytania jej członków.**

Artykuł 23

Zadania Dyrektora zarządzającego

1. Dyrektor **zarządzający** jest odpowiedzialny za reprezentowanie **BERT** i zarządzanie nim.

2. Dyrektor **zarządzający** przygotowuje **program pracy** Rady **Organów Regulacyjnych.** **Uczestniczy on, bez prawa głosu, w jej pracach.**

■

3. Każdego roku dyrektor **zarządzający** przygotowuje projekt rocznego programu prac **BERT** na nadchodzący rok i przedkłada go Radzie Organów Regulacyjnych ■ do dnia 30 czerwca roku bieżącego. **Rada Organów Regulacyjnych zatwierdza projekt rocznego programu prac zgodnie z art. 21 ust. 2.**

■

Środa, 24 września 2008 r.

4. Dyrektor **zarządzający** jest odpowiedzialny za **nadzór nad realizacją** rocznego programu prac **BERT** według wskazań Rady Organów Regulacyjnych **■**.
5. Dyrektor **zarządzający** podejmuje wszelkie niezbędne kroki, w szczególności poprzez przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikowanie komunikatów, w celu zapewnienia funkcjonowania **BERT** zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
6. Dyrektor **zarządzający** sporządza preliminarz przychodów i wydatków **BERT** zgodnie z art. 25 i wykonuje budżet **BERT** zgodnie z art. 26.
7. Każdego roku dyrektor **zarządzający** przygotowuje projekt sprawozdania rocznego, dotyczącego działań **BERT**, zawierający rozdział poświęcony działalności **konsultacyjnej BERT** oraz rozdział dotyczący spraw finansowo-administracyjnych.
8. Wobec personelu **BERT Rada Organów Regulacyjnych może powierzyć dyrektorowi zarządzającemu wykonywanie uprawnień przewidzianych** w art. 38 ust. 3.

■

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 24

Budżet **BERT**

1. Przychody i **środki BERT** obejmują przede wszystkim:
 - a) *dotację wspólnotową zapisaną we właściwym dziale budżetu ogólnego Unii Europejskiej (sekcja „Komisja”) zgodnie z decyzją władzy budżetowej oraz na mocy pkt. 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami* ⁽¹⁾;
 - b) *wkład finansowy wszystkich krajowych organów regulacyjnych; każde nowe państwo członkowskie dopilnowuje, aby krajowe organy regulacyjne posiadały odpowiednie środki finansowe wymagane do udziału w pracach BERT;*
 - c) *połowę profesjonalnego personelu stanowią oddelegowani eksperci krajowi (SNE) wywodzący się z organów krajowych;*
 - d) *najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Rada Organów Regulacyjnych uzgadnia wysokość wkładu finansowego, jaki ma wnieść każde państwo członkowskie na mocy lit. (b);*
 - e) *do 1 stycznia 2014 r. dokonany zostanie przegląd stosowności struktury budżetowej oraz spełnienia wymogów przez państwa członkowskie.*
2. Wydatki **BERT** pokrywają koszty personelu, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.
3. Przychody i wydatki równoważą się.
4. Wszystkie przychody i wydatki **■** są ujmowane w prognozie na każdy rok budżetowy, pokrywający się z rokiem kalendarzowym, i są ujmowane w budżecie **■**.
5. **Do dnia 1 stycznia 2014 r. nastąpi przegląd struktury organizacyjnej i finansowej BERT.**

⁽¹⁾ Dz. U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 25

Uchwalenie budżetu

1. Najpóźniej do dnia 15 lutego każdego roku dyrektor **zarządzający** przedstawia wstępny projekt budżetu dotyczący wydatków operacyjnych i programu prac przewidzianych na nadchodzący rok budżetowy i przekazuje go Radzie **Organów Regulacyjnych** wraz z wykazem etatów tymczasowych. Na podstawie projektu przygotowanego przez dyrektora **zarządzającego** Rada **Organów Regulacyjnych** opracowuje co roku preliminarz przychodów i wydatków **BERT** na następny rok budżetowy. Preliminarz, w tym projekt planu zatrudnienia, jest przekazywany Komisji przez Radę **Organów Regulacyjnych** najpóźniej do dnia 31 marca ■.
2. Komisja przekazuje preliminarz Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (zwanym dalej „władzą budżetową”) wraz ze wstępnym projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
3. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do wstępnego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, które uważa za konieczne w odniesieniu do planu zatrudnienia oraz kwotę dotacji obciążającej budżet ogólny, zgodnie z art. 272 Traktatu.
4. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla **BERT**.
5. Budżet **BERT** jest sporządzany przez Radę **Organów Regulacyjnych**. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W razie konieczności budżet jest odpowiednio dostosowywany.
6. Rada **Organów Regulacyjnych** niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o zamiarze zrealizowania każdego projektu, który może mieć znaczące skutki finansowe dla finansowania jej budżetu, w szczególności o wszelkich projektach dotyczących nieruchomości, takich jak najem lub zakup budynków. Rada Administracyjna powiadamia o tym zamiarze również Komisję. Jeżeli którykolwiek dział władzy budżetowej zamierza wydać opinię, powiadamia **BERT** o tym zamiarze w terminie dwóch tygodni od otrzymania informacji o projekcie dotyczącym nieruchomości. W przypadku braku odpowiedzi **BERT** może przystąpić do planowanego działania.

Artykuł 26

Wykonanie i kontrola budżetu

1. Dyrektor **zarządzający** działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet **BERT**.
2. **Dyrektor zarządzający sporządza dla BERT roczne sprawozdanie z działalności wraz z poświadczeniem wiarygodności. Dokumenty te są udostępniane do wiadomości publicznej.**
3. Najpóźniej do dnia 1 marca po zamknięciu każdego roku budżetowego księgowy **BERT** przekazuje tymczasowe sprawozdania finansowe księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu, wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy **BERT** przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami również do Parlamentu Europejskiego i Rady, najpóźniej do dnia 31 marca następnego roku. Księgowy Komisji konsoliduje następnie tymczasowe sprawozdania finansowe instytucji i organów zdecentralizowanych, zgodnie z art. 128 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002.
4. Najpóźniej do dnia 31 marca po zamknięciu każdego roku budżetowego księgowy Komisji przekazuje Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdania finansowe **BERT**, wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami w danym roku budżetowym. Sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami w danym roku budżetowym przesyłane jest także Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Środa, 24 września 2008 r.

5. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie tymczasowych sprawozdań finansowych **BERT** zgodnie z art. 129 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002, Dyrektor **zarządzający**, działając na własną odpowiedzialność, sporządza ostateczne sprawozdania finansowe **BERT** i przekazuje je do zaopiniowania Radzie **Organów Regulacyjnych**.
6. Rada **Organów Regulacyjnych** przedkłada opinię w sprawie ostatecznych sprawozdań finansowych **BERT**.
7. Do dnia 1 lipca po zamknięciu roku budżetowego Dyrektor **zarządzający** przekazuje ostateczne sprawozdania finansowe, wraz z opinią Rady **Organów Regulacyjnych**, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
8. Ostateczne sprawozdania finansowe są publikowane.
9. Dyrektor **zarządzający** przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi najpóźniej do dnia 15 października. Dyrektor przesyła również tę odpowiedź Radzie **Organów Regulacyjnych**, Parlamentowi Europejskiemu i Komisji.
10. Dyrektor **zarządzający** przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 146 ust. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium na dany rok budżetowy.
11. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, najpóźniej do dnia 15 maja roku N +2 udziela Dyrektorowi **zarządzającemu** absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

Artykuł 27

Systemy kontroli wewnętrznej

Audyt wewnętrzny Komisji odpowiada za audyt systemów kontroli wewnętrznej BERT.

Artykuł 28

Regulacje finansowe

Przepisy finansowe stosujące się do **BERT** są ustalane przez Radę **Organów Regulacyjnych** po konsultacji z Komisją. Przepisy te mogą odbiegać od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, jeżeli wymagają tego szczególne potrzeby operacyjne **BERT** i jedynie za uprzednią zgodą Komisji.

Artykuł 29

Środki zwalczania nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i innych nielegalnych działań stosuje się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽²⁾.
2. **BERT** przystępuje do Porozumienia Międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽³⁾ oraz bezzwłocznie przyjmuje właściwe przepisy mające zastosowanie do wszystkich pracowników **BERT**.

⁽¹⁾ Dz. U. L 357 z 31.12.2002, str. 72.

⁽²⁾ Dz. U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

⁽³⁾ Dz. U. L 136 z 31.5.1999, str. 15.

Środa, 24 września 2008 r.

3. Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy oraz instrumenty wykonawcze muszą wyraźnie stwierdzać, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą w razie potrzeby przeprowadzać na miejscu kontrole wśród beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez **BERT** oraz pracowników odpowiedzialnych za przydzielenie tych środków.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 30

Przekazywanie informacji **BERT**

1. Przedsiębiorstwa udostępniające sieci i usługi łączności elektronicznej udzielają wszelkich informacji, w tym informacji o charakterze finansowym, których żąda **BERT** w celu realizacji zadań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem. Na żądanie **BERT** przedsiębiorstwa przekazują takie informacje niezwłocznie, w terminach i w zakresie wskazanym przez **BERT**. **Komisja może wymagać od BERT podania uzasadnienia** żądania danej informacji

2. Krajowe organy regulacyjne przekazują **BERT** informacje, które są niezbędne dla realizacji przez Urząd jego zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia. Jeżeli udostępniona informacja odnosi się do informacji przekazanej uprzednio przez przedsiębiorstwo na wniosek krajowego organu regulacyjnego, przedsiębiorstwo to jest o tym fakcie informowane.

3. **W stosownych przypadkach gwarantuje się poufność informacji udostępnionej zgodnie z niniejszym artykułem. Zastosowanie ma art. 35.**

Artykuł 31

Konsultacje

Jeżeli **BERT** zamierza **wydać opinię** zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach konsultuje się z zainteresowanymi stronami oraz umożliwia im wypowiedzenie się w rozsądnym terminie **na temat projektu opinii**. **BERT udostępnia** wyniki procedur konsultacyjnych, chyba że dotyczą one informacji poufnych.

Artykuł 32

Nadzór, egzekwowanie przepisów i kary

1. Krajowe organy regulacyjne we współpracy z **BERT** odpowiadają za weryfikację stopnia, w jakim przedsiębiorstwa przestrzegają zobowiązań wynikających z przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. **Komisja zwraca przedsiębiorstwom uwagę, jeśli nie spełnią one żądania udzielenia informacji, o którym mowa w art. 30. W stosownych przypadkach i na wniosek BERT, Komisja może opublikować nazwy tych przedsiębiorstw**.

Artykuł 33

Deklaracja interesów

Personel **BERT**, **członkowie Rady Organów Regulacyjnych** oraz **dyrektor zarządzający BERT składają coroczną deklarację** zobowiązań i **deklarację** interesów wykazujące wszelkie bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogłyby być uważane za szkodliwe dla ich niezależności. Deklaracje te są składane w formie pisemnej.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 34

Przejrzystość

1. **BERT** wykonuje swoje działania z zachowaniem wysokiego stopnia przejrzystości.
2. **BERT** w przystępnej formie udostępnia opinii publicznej, w tym zainteresowanym stronom, obiektywne i wiarygodne informacje, w stosownych przypadkach również w odniesieniu do wyników pracy **BERT**. **BERT** publikuje również deklaracje interesów złożone przez **członków Rady Organów Regulacyjnych oraz** dyrektora **zarządzającego**.
3. Rada Organów Regulacyjnych, działając na wniosek Dyrektora **zarządzającego**, może upoważnić zainteresowane strony do uczestniczenia w niektórych pracach **BERT** w charakterze obserwatora.
4. **BERT** wprowadza w regulaminie wewnętrznym ustalenia praktyczne dotyczące wdrożenia zasad przejrzystości określonych w ust. 1 i 2.

Artykuł 35

Poufność

1. **BERT** nie ujawnia stronom trzecim otrzymanych i przetwarzanych informacji, których dotyczy wymóg zachowania poufności.
2. Członkowie **Rady Organów Regulacyjnych BERT**, **dyrektor zarządzający**, eksperci zewnętrzni oraz personel **BERT** podlegają również po zakończeniu pełnienia przez nich obowiązków wymogom dotyczącym poufności określonych w art. 287 Traktatu
3. **BERT** wprowadza w regulaminie wewnętrznym ustalenia praktyczne w zakresie wdrożenia zasad poufności określonych w ust. 1 i 2.
4. Bez uszczerbku dla art. 36, **BERT** podejmuje odpowiednie środki zgodnie z decyzją Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom ⁽¹⁾, aby chronić informacje, których dotyczy wymóg zachowania poufności, a do których ma dostęp lub które zostały mu przekazane przez państwa członkowskie lub krajowe organy regulacyjne. Państwa członkowskie podejmują równoważne działania zgodnie z odnośnym ustawodawstwem krajowym. Należy przy tym w odpowiedni sposób uwzględnić wagę możliwego naruszenia istotnych interesów Wspólnoty czy też jednego lub większej liczby państw członkowskich. Państwa członkowskie i Komisja respektują odpowiednią klauzulę poufności nadaną przez autora dokumentu.

Artykuł 36

Dostęp do dokumentów

1. W przypadku dokumentów będących w posiadaniu **BERT** stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 **||**.
2. Rada **Organów Regulacyjnych** przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w ciągu sześciu miesięcy od daty rzeczywistego rozpoczęcia działalności przez **BERT**.

||

Artykuł 37

Status prawny

1. **BERT** jest organem Wspólnoty i posiada osobowość prawną.
2. W każdym państwie członkowskim **BERT** posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanej przez ustawodawstwo krajowe osobom prawnym. Urząd może w szczególności nabywać lub zbywać majątek ruchomy i nieruchomy oraz być stroną w postępowaniach sądowych.

(1) Dz. U. L 317 z 3.12.2001, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

3. **BERT** reprezentuje jego Dyrektor.
4. Siedziba **BERT** znajduje się w [...]. Do czasu przygotowania jej własnych lokali, Urząd będzie mieścić się w lokalach Komisji.

Artykuł 38

Personel

1. Do pracowników **BERT** mają zastosowanie: regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Wspólnot Europejskich w celu stosowania tego regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.
2. Rada **Organów Regulacyjnych**, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne przepisy wykonawcze, zgodnie z postanowieniami art. 110 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.
3. Wobec swoich pracowników **BERT** korzysta z uprawnień przyznanych organowi mianującemu na mocy regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz organowi upoważnionemu do zawierania umów na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.
4. Rada **Organów Regulacyjnych** może przyjąć postanowienia umożliwiające zatrudnianie przez **BERT** oddelegowanych ekspertów krajowych z państw członkowskich.

Artykuł 39

Przywileje i immunitety

Do **BERT** i jego pracowników ma zastosowanie protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 40

Odpowiedzialność **BERT**

1. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej **BERT**, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla prawa wszystkich państw członkowskich, naprawia wszelkie szkody wyrządzone przez Urząd lub jego pracowników podczas wykonywania obowiązków. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest organem właściwym do orzekania we wszelkich sporach dotyczących naprawy takich szkód.
2. Osobistą odpowiedzialność finansową oraz odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników **BERT** wobec **BERT** regulują odpowiednie przepisy mające zastosowanie do pracowników **BERT**.

Artykuł 41

Ochrona danych osobowych

Podczas przetwarzania danych osobowych **BERT** podlega przepisom rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 42

Udział krajów trzecich

BERT jest otwarty na udział krajów europejskich niebędących członkami Unii Europejskiej, które zawarły ze Wspólnotą umowy odnośnie do przyjęcia i stosowania przepisów wspólnotowych w dziedzinie, której dotyczy niniejsze rozporządzenie. Zgodnie z odpowiednimi przepisami określonymi w tych umowach należy przyjąć ustalenia określające szczegółowe zasady udziału tych krajów w pracach **BERT**, a w szczególności charakter i zakres takiego udziału. **Zgodnie z decyzją Rady Organów Regulacyjnych** ustalenia te mogą uwzględniać udział w **posiedzeniach** Rady Organów Regulacyjnych, bez prawa głosu.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 43

Komitet ds. Łączności

1. We wdrażaniu przepisów niniejszego rozporządzenia Komisję wspiera Komitet ds. Łączności, powołany na mocy art. 22 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).
2. W przypadku odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się przepisy art. 3 oraz art. 7 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.
3. W przypadku odwołania do niniejszego ustępu, stosuje się przepisy art. 5a ust. 1 do 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Artykuł 44

Ocena i przegląd

W ciągu **trzech** lat po rozpoczęciu działalności **BERT** Komisja publikuje **sprawozdanie oceniające doświadczenia nabyte w wyniku** działalności **BERT**. Ocena ta obejmuje wyniki osiągnięte przez **BERT** i jego metody pracy, w odniesieniu do celu, mandatu i zadań **BERT** określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w rocznych programach prac **BERT**. **Sprawozdanie oceniające** uwzględnia opinie zainteresowanych stron zarówno na poziomie Wspólnoty, jak i na poziomie krajowym **oraz** jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. **Parlament Europejski wydaje opinię na temat sprawozdania oceniającego.**

Do dnia 1 stycznia 2014 r. nastąpi przegląd w celu dokonania oceny, czy istnieje konieczność przedłużenia mandatu BERT. W przypadku gdy przedłużenie jest uzasadnione, dokonuje się przeglądu uregulowań budżetowych i proceduralnych, a także przeglądu zasobów ludzkich.

Artykuł 45

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia [31 grudnia 2009 r.]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Sieci i usługi łączności elektronicznej, ochrona prywatności i ochrona konsumentów ***I

P6_TA(2008)0452

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów (COM(2007)0698 — C6-0420/2007 — 2007/0248(COD))

(2010/C 8 E/47)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0698),

Środa, 24 września 2008 r.

- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0420/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0318/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0248

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 września 2008 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych ⁽³⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz. U. C 24 z 30.8.2008, str. 50.

⁽²⁾ Dz. U. C 257 z 9.10.2008, str. 51.

⁽³⁾ Dz. U. C 181 z 18.7.2008, str. 1.

⁽⁴⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r.

Środa, 24 września 2008 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Funkcjonowanie *dyrektyw*: 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽¹⁾, 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽²⁾, 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽³⁾, 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usługach powszechnej) ⁽⁴⁾ oraz 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽⁵⁾, które stanowią obowiązujące ramy regulacyjne dla sieci i usług łączności elektronicznej podlega okresowemu przeglądowi przeprowadzanemu przez Komisję w szczególności w celu określenia potrzeby zmiany w świetle rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku.
- (2) W tym względzie, Komisja przedstawiła wnioski w swoim komunikacie dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie przeglądu ram regulacyjnych UE dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej.
- (3) Reforma ram regulacyjnych UE dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej, włącznie ze wzmocnieniem przepisów odnoszących się do użytkowników niepełnosprawnych, stanowi zasadniczy krok w kierunku osiągnięcia celu, jakim jest stworzenie jednolitej europejskiej przestrzeni informacyjnej, a zarazem integracyjnego społeczeństwa informacyjnego. Te cele zostały uwzględnione w strategicznych ramach na rzecz rozwoju społeczeństwa informacyjnego, o których mowa w komunikacie Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 1 czerwca 2005 r., zatytułowanym „i2010 - Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”.
- (4) *Usługa powszechna stanowi zabezpieczenie dla osób, którym zasoby finansowe, lokalizacja geograficzna lub specyficzne potrzeby społeczne nie pozwalają na dostęp do podstawowych usług dostępnych już większości obywateli. Fundamentalnym wymogiem usługi powszechnej określonej w dyrektywie 2002/22/WE jest zapewnienie użytkownikom, na życzenie, podłączenia do publicznej sieci telefonicznej w oznaczonym miejscu, po przystępnej cenie. Nie dotyczy ona więc ani usług telefonii komórkowej ani szerokopasmowego dostępu do Internetu. Ten podstawowy wymóg zderza się z ewolucją technologii i rynku, w którym komunikacja za pomocą sieci komórkowej może być podstawową formą dostępu do wielu dziedzin a sieci wciąż przyswajają technologie związane z komunikacją mobilną i technologie szerokopasmowe. Taki rozwój wiąże się z koniecznością przeprowadzenia oceny, czy spełnione są warunki techniczne, społeczne i ekonomiczne uzasadniające włączenie łączności mobilnej i szerokopasmowego dostępu do Internetu w zakres obowiązków świadczenia usługi powszechnej, jak również związanych z tym kwestii finansowych. W tym celu Komisja przedstawi nie później niż na jesieni 2008 r. przegląd zakresu obowiązku świadczenia usługi powszechnej oraz projekt reformy dyrektywy 2002/22/WE, aby sprostać odpowiednim celom usługi powszechnej. Przegląd uwzględni konkurencyjność gospodarczą i będzie zawierał analizę warunków społecznych, handlowych i technologicznych oraz ryzyko wykluczenia społecznego. Uwzględni on również rentowność techniczną i gospodarczą, szacowane koszty, alokację kosztów oraz formy finansowania zreformowanego obowiązku świadczenia usługi powszechnej. Ponieważ kwestie odnoszące się do zakresu obowiązku świadczenia usługi powszechnej będą w pełni objęte oddzielną procedurą, niniejsza dyrektywa zajmuje się jedynie innymi aspektami dyrektywy 2002/22/WE.*

⁽¹⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽²⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽³⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

⁽⁵⁾ Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

Środa, 24 września 2008 r.

- (5) Dla jasności i uproszczenia niniejszy akt dotyczy jedynie zmian do dyrektyw 2002/22/WE i 2002/58/WE.
- (6) *Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urzędzeń radiowych i końcowych urzędzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności ⁽¹⁾, a w szczególności dla wymogów dotyczących osób niepełnosprawnych na mocy jej art. 3 ust. 3 lit. f), niektóre aspekty dotyczące urzędzeń końcowych, w tym urzędzeń przeznaczonych dla użytkowników niepełnosprawnych, należy uwzględnić w zakresie dyrektywy 2002/22/WE, aby ułatwić dostęp do sieci i korzystanie z usług. Obecnie takie urzędzenia obejmują końcowe odbiorcze urzędzenia radiowe i telewizyjne, a także specjalne urzędzenia dla użytkowników końcowych z upośledzeniem słuchu.*
- (7) *Państwa członkowskie powinny wprowadzić środki mające na celu wsparcie powstania rynku dla szeroko dostępnych produktów i usług, które oferowałyby rozwiązania przeznaczone dla użytkowników niepełnosprawnych. Można tego dokonać, między innymi, poprzez odwołanie się do norm europejskich, wprowadzenie wymogów w zakresie dostępności elektronicznej (e-dostępności) do procedur udzielania zamówień publicznych na towary i świadczenie usług związanych z przetargami oraz poprzez wdrożenie aktów prawnych chroniących prawa osób niepełnosprawnych.*
- (8) Definicje wymagają skorygowania ze względu na zgodność z zasadą neutralności technologii i w celu zachowania ich aktualności w świetle rozwoju technologicznego. W szczególności, należy oddzielić warunki świadczenia usług do faktycznych elementów składających się na definicję publicznie dostępnej usługi telefonicznej tj. *usługi łączności elektronicznej* dostępnej publicznie dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez wybór lub wybór wstępny dostawcy lub odsprzedaż, krajowych i/lub międzynarodowych wywołań *oraz specjalnych środków komunikacji dla użytkowników niepełnosprawnych korzystających z usług transmisji tekstu lub „rozmów totalnych”* poprzez numer lub numery w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej, *bez względu na fakt, czy taka usługa odbywa się poprzez komutacje łączy, czy też w oparciu o technologię pakietową. Nieodłączną cechą takiej usługi jest jej dwukierunkowość, co pozwala obu stronom na wykonywanie połączeń.* Usługa niespełniająca tych warunków, *jak np. opcja click-through na stronie internetowej obsługi klienta*, nie jest publicznie dostępną usługą telefoniczną.
- (9) Należy wyjaśnić zasady stosowania niektórych przepisów w celu uwzględnienia sytuacji, w których dostawca usług odsprzedaje lub zmienia wizerunek marki publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych przez inne przedsiębiorstwo.
- (10) W wyniku rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku, sieci w coraz większym stopniu przechodzą na stosowanie technologii protokołu internetowego (IP) i konsumenci mają coraz większe możliwości wyboru między wieloma konkurującymi dostawcami usług głosowych. Dlatego też państwa członkowskie powinny mieć możliwość oddzielenia obowiązków świadczenia usługi powszechnej, dotyczących zapewnienia podłączenia do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, od świadczenia publicznie dostępnej usługi telefonicznej (włącznie z połączeniami do służb ratunkowych za pośrednictwem numeru „112”). Takie rozdzielenie nie powinno mieć wpływu na zakres obowiązków w ramach usługi powszechnej, określanych i poddawanych przeglądowi na poziomie Wspólnoty. Państwa członkowskie, w których korzysta się z innych niż „112” numerów dostępu do krajowych numerów alarmowych, mogą nakładać na przedsiębiorstwa podobne obowiązki w zakresie dostępu do tych krajowych numerów alarmowych.
- (11) Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość monitorowania zmian i poziomu taryf detalicznych na usługi, które mieszczą się w zakresie obowiązku świadczenia usługi powszechnej nawet wówczas, gdy państwo członkowskie nie wyznaczyło jeszcze przedsiębiorstwa do świadczenia usługi powszechnej.
- (12) Zbędne obowiązki mające na celu ułatwienie przejścia z dawnych ram regulacyjnych z 1998 r. na nowe — z 2002 r. należy uchylić wraz z innymi przepisami, które pokrywają się z przepisami ustanowionymi w dyrektywie 2002/21/WE i je powielają.

⁽¹⁾ Dz. U. L 91 z 7.4.1999, str. 10.

Środa, 24 września 2008 r.

- (13) Wymóg dotyczący zapewnienia minimalnego zestawu linii dzierżawionych na poziomie detalicznym, niezbędny do zagwarantowania ciągłości stosowania przepisów ram regulacyjnych z 1998 r. w dziedzinie linii dzierżawionych, których udostępnianie nie było jeszcze w wystarczającym stopniu konkurencyjne w czasie wejścia w życie ram regulacyjnych z 2002 r., nie jest już konieczny i powinien zostać uchylony.
- (14) Dalsze nakładanie wymogu wyboru i wstępnego wyboru dostawcy bezpośrednio przez prawo wspólnotowe mogłoby przyczynić się do ograniczenia rozwoju technologicznego. Te środki zaradcze powinny raczej wprowadzać krajowe organy regulacyjne w wyniku analizy rynku, zgodnie z procedurami ustanowionymi w dyrektywie 2002/21/WE.
- (15) **Przepisy dotyczące umów powinny mieć zastosowanie nie tylko do konsumentów, ale także do innych użytkowników końcowych, w szczególności mikroprzedsiębiorstw i MŚP, które mogą preferować umowę dostosowaną do potrzeb konsumenta. Dla uniknięcia zbędnego obciążenia administracyjnego dla dostawców usług i złożoności wynikającej z definicji MŚP, przepisy dotyczące umów nie powinny automatycznie mieć zastosowania do innych użytkowników końcowych, a jedynie na ich życzenie. Państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki mające na celu zwiększenie świadomości o takiej możliwości wśród MŚP.**
- (16) Dostawcy usług łączności elektronicznej powinni zagwarantować, że ich klienci są odpowiednio informowani o tym, czy mają przez nich zapewniony dostęp do służb ratunkowych **oraz informację o lokalizacji dzwoniącego** czy też nie i otrzymywać wyraźne i przejrzyste informacje w początkowej umowie oraz w regularnych odstępach czasowych po jej zawarciu, na przykład wraz z rachunkami klientów. **Te informacje powinny obejmować wszelkie ograniczenia w zakresie zasięgu terytorialnego w oparciu o planowane operacyjne parametry techniczne usługi oraz dostępną infrastrukturę. Tam, gdzie usługa nie jest świadczona w ramach komutowanej sieci telefonicznej, informacje powinny również zawierać poziom niezawodności dostępu i informacje o lokalizacji dzwoniącego w porównaniu do usługi świadczonej w komutowanej sieci telefonicznej, uwzględniając aktualne technologie i standardy jakości, jak również wszelkie parametry jakości usług określone w dyrektywie 2002/22/WE. Usługi głosowe pozostają najbardziej niezawodną i odpowiednią formą dostępu do służb ratowniczych. Inne środki komunikowania, takie jak wiadomości tekstowe mogą być mniej niezawodne i nie są natychmiastowe. Państwa członkowskie powinny jednakże, jeżeli uznają to za stosowne promować rozwój i stosowanie innych środków dostępu do służb ratunkowych mogących zapewnić dostęp porównywalny z usługami głosowymi.** Klienci powinni również być właściwie informowani o możliwych **typach działań**, które dostawca usług łączności elektronicznej może podejmować w odniesieniu do zagrożeń bezpieczeństwa lub o sposobach reagowania na zdarzenia naruszenia bezpieczeństwa i integralności, ponieważ takie działania mogą mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na dane klienta, prywatność lub inne aspekty świadczonych usług.
- (17) **W odniesieniu do urządzeń końcowych, umowa powinna precyzować wszelkie restrykcje nałożone przez dostawcę na korzystanie z tych urządzeń przez użytkownika, takie jak blokada SIM w urządzeniach komórkowych oraz wszelkie opłaty należne w związku z zakończeniem umowy zarówno przed uzgodnionym terminem jej zakończenia jak i w uzgodnionym terminie wygaśnięcia, w tym wszelkie opłaty nałożone w związku z zatrzymaniem urządzenia.**
- (18) **Bez nakładania jakichkolwiek obowiązków podjęcia działań przez dostawcę ponad działania wymagane w prawie wspólnotowym, umowa konsumencka powinna również precyzować rodzaj działań (o ile ma to zastosowanie), jakie dostawca może podjąć w przypadku zdarzeń naruszających bezpieczeństwo lub integralność, gróźb lub ryzyka narażenia na szkodę, oraz wszelkie reguły wdrażane przez dostawcę w celu zapewnienia odszkodowania w razie wystąpienia powyższych zdarzeń.**
- (19) **W celu właściwego odniesienia się do kwestii pozostających w ramach interesu publicznego w zakresie usług komunikacyjnych, a także zachęcenia do ochrony praw i wolności, właściwe władze krajowe powinny być zdolne do wytwarzania i rozpowszechniania, przy udziale dostawców, informacji pozostających w ramach interesu publicznego w zakresie usług komunikacyjnych. Informacje te powinny obejmować zawiadomienia dotyczące naruszeń praw autorskich oraz innego rodzaju bezprawnego wykorzystywania bądź rozpowszechniania treści szkodliwych, a także porady i środki ochrony z zakresu zagrożenia bezpieczeństwa osób, jakie może przykładowo zaistnieć w związku z ujawnieniem w niektórych przypadkach informacji prywatnych lub danych osobowych i osobistych. Przepływ informacji może być koordynowany w ramach procedury współpracy ustanowionej w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2002/22/WE. Tego rodzaju informacje pozostające w ramach interesu publicznego powinny być możliwie najczęściej uaktualniane i przedstawiane w sposób zrozumiały w wersji elektronicznej i papierowej, w zależności od decyzji podjętej przez**

Środa, 24 września 2008 r.

- dane państwo członkowskie, a także na stronach internetowych krajowych władz publicznych. Krajowe władze regulacyjne powinny być zdolne do zobligowania dostawców do przekazywania tego rodzaju standardowych informacji, w sposób uznany za właściwy przez krajowe władze regulacyjne, wszystkim klientom. Znaczne koszty dodatkowe dostawców usług związane z rozpowszechnianiem wspomnianych informacji powinny stanowić przedmiot umowy pomiędzy dostawcami a właściwymi władzami i powinny być przez nie ponoszone. Odnośne informacje powinny być również zamieszczane w umowach.
- (20) Prawo abonentów do odstąpienia od zawartych umów bez ponoszenia kary dotyczy zmian w obowiązkach umownych, które są narzucane przez dostawców sieci i/lub usług łączności.
- (21) Przepisy wspólnotowe dotyczące ochrony konsumentów oraz krajowe przepisy zgodne z prawem wspólnotowym powinny mieć zastosowanie do dyrektywy 2002/22/WE bez żadnych wyjątków.
- (22) Użytkownicy końcowi powinni decydować, jakie zgodne z prawem treści chcą móc przesyłać i otrzymywać oraz z jakich usług, programów, sprzętu i oprogramowania komputerowego chcą w tym celu korzystać, bez uszczerbku dla konieczności zachowania integralności i bezpieczeństwa sieci i usług. Konkurencyjny rynek z przejrzystą ofertą, o której mowa w dyrektywie 2002/22/WE powinien zapewnić, że użytkownicy końcowi mają możliwość dostępu i upowszechniania wszelkich zgodnych z prawem treści oraz do korzystania ze wszelkich zgodnych z prawem zastosowań użytkowych i/lub usług według własnego wyboru, zgodnie z art. 8 dyrektywy 2002/21/WE. Biorąc pod uwagę rosnące znaczenie łączności elektronicznej dla konsumentów i podmiotów gospodarczych, użytkownicy powinni być w każdym przypadku w pełni informowani o wszelkich restrykcjach i/lub ograniczeniach dotyczących korzystania z usług łączności elektronicznej wprowadzanych przez dostawcę usług i/lub sieci. Takie informacje powinny precyzować, zgodnie z wyborem dostawcy usługi, rodzaj treści, zastosowania użytkowego lub usług lub też indywidualnych zastosowań lub usług, albo też obydwie. W zależności od zastosowanej technologii i rodzaju restrykcji i/lub ograniczenia, takie restrykcje i/lub ograniczenia mogą wymagać zgody użytkownika zgodnie z dyrektywą 2002/58/WE.
- (23) Konkurencyjny rynek powinien stworzyć użytkownikom możliwość korzystania z usług o jakości, jakiej wymagają, jednak w szczególnych przypadkach może zaistnieć konieczność zagwarantowania, by sieci łączności publicznej osiągały minimalne poziomy jakości, w celu niedopuszczenia do degradacji usługi, zablokowania dostępu i/lub ograniczeń oraz zwolnienia tempa. W przypadku braku skutecznej konkurencji, krajowe organy regulacyjne powinny wykorzystać środki zaradcze, dostępne im na mocy dyrektyw ustanawiających ramy regulacyjne łączności elektronicznej, w celu zapewnienia, że dostęp użytkowników do określonych rodzajów treści i zastosowań użytkowych nie jest ograniczany bez racjonalnego uzasadnienia. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość wydania wytycznych w zakresie minimalnej jakości usług zgodnie z dyrektywą 2002/22/WE oraz przyjęcia innych środków, jeżeli w ich opinii te środki zaradcze nie okazały się skuteczne w odniesieniu do interesów użytkowników i innych okoliczności. Takie wytyczne i środki mogłyby obejmować podstawowy zbiór nieograniczonych usług.
- (24) Z braku odpowiednich przepisów prawa wspólnotowego treści, programy i usługi powinny być uznane za zgodne z prawem lub szkodliwe zgodnie z krajowym prawem materialnym i proceduralnym. Podejmowanie zgodnie z odpowiednią procedurą decyzji o tym, czy treści, programy lub usługi są zgodne z prawem lub szkodliwe czy nie, należy do zadań właściwych organów państw członkowskich, a nie do dostawców sieci lub usług łączności elektronicznej. Dyrektywa 2002/22/WE nie narusza dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) ⁽¹⁾, która m. in. zawiera zasadę „zwykłego przekazu” dotyczącą usługodawców będących pośrednikami. Dyrektywa 2002/22/WE nie wymaga od dostawców monitorowania informacji przekazywanych za pośrednictwem ich sieci lub nakładania kar czy podejmowania kroków prawnych przeciwko ich klientom z powodu takich informacji, ani nie nakładają na dostawców odpowiedzialności za takie informacje. Za nakładanie kar lub wszczynanie postępowań karnych odpowiedzialne są właściwe organy ścigania.
- (25) Dyrektywa 2002/22/WE nie stanowi uszczerbku dla właściwego i niedyskryminującego zarządzania siecią przez dostawców.

⁽¹⁾ Dz. U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

- (26) **Ponieważ niespójne środki zaradcze znacznie zaburzają pełną realizację rynku wewnętrznego, Komisja powinna przeprowadzić ocenę wytycznych lub innych środków przyjętych przez krajowe organy regulacyjne mających na celu ewentualną interwencję regulacyjną we Wspólnocie oraz, o ile to konieczne, przyjąć techniczne środki wykonawcze w celu osiągnięcia spójności w całej Wspólnocie.**
- (27) Dostępność przejrzystych, aktualnych i porównywalnych taryf ma zasadnicze znaczenie dla konsumentów na konkurencyjnych rynkach, na których występuje wielu dostawców oferujących usługi. Konsumentom usług łączności elektronicznej powinni mieć możliwość łatwego porównania cen różnych usług oferowanych na rynku, na podstawie informacji o taryfach, publikowanych w łatwo dostępnej formie. W celu umożliwienia im łatwego porównania cen, krajowe organy regulacyjne powinny dysponować uprawnieniami do wymagania od operatorów większej przejrzystości taryf i zapewnienia, że osoby trzecie mają prawo do bezpłatnego korzystania z publicznie dostępnych taryf publikowanych przez przedsiębiorstwa świadczące usługi łączności elektronicznej. **Powinny one również bezpośrednio lub przez strony trzecie, udostępnić cenniki, jeżeli nie zostały one zapewnione na rynku nieodpłatnie lub po rozsądnej cenie.** Operatorzy powinni mieć prawo do wszelkiego wynagrodzenia z tytułu takiego korzystania z taryf, które już zostały opublikowane i w związku z tym stanowią własność publiczną. Użytkownicy powinni być ponadto odpowiednio informowani o obowiązujących cenach lub o rodzaju oferowanych usług przed zakupem usługi, w szczególności, gdy z bezpłatnym numerem telefonicznym wiążą się dodatkowe opłaty. **Krajowe organy regulacyjne powinny móc wymagać, by te informacje były dostarczane ogólnie oraz dla pewnych kategorii usług określonych przez nie, przed wykonaniem połączenia; Przy określaniu kategorii połączeń wymagających informacji o cenie przed wykonaniem połączenia, krajowe organy regulacyjne powinny właściwie uwzględnić charakter usługi, warunki cenowe oraz czy jest ona świadczona przez usługodawcę nie będącego dostawcą elektronicznych usług komunikacyjnych.**
- (28) **Konsumentom powinni być informowani o ich prawie wykorzystania danych osobowych w spisach abonentów, a w szczególności celu lub celów tych spisów, jak również o ich prawie do nieodpłatnego nie figurowania w publicznym spisie abonentów, na mocy dyrektywy 2002/58/WE. Powinni oni również być informowani o możliwości istnienia systemów umożliwiających zawarcie danych w spisie abonentów, ale nie udostępniania ich użytkownikom spisu.**
- (29) **Państwa członkowskie powinny wprowadzić punkty kompleksowej obsługi służące do udzielania wszelkiego rodzaju informacji użytkownikom. Punkty te, którymi mogłyby zarządzać krajowe organy regulacyjne wraz ze stowarzyszeniami konsumentów, powinny również móc udzielać pomocy prawnej w sprawach sporów z operatorami. Dostęp do tych informacji powinien być bezpłatny, a użytkownicy powinni być informowani o ich istnieniu poprzez regularne kampanie informacyjne.**
- (30) W odniesieniu do przyszłych sieci IP, w których świadczenie usługi może być oddzielone od udostępniania sieci, państwa członkowskie powinny określić najbardziej odpowiednie środki, które należy podjąć w celu zapewnienia dostępności publicznie dostępnych usług telefonicznych dostarczanych za pośrednictwem publicznych sieci łączności i niezakłóconego dostępu do służb ratunkowych w przypadku załamania sieci w wyniku katastrofy lub w przypadku działania siły wyższej.
- (31) W zakres usług pomocy operatora wchodzi różnego rodzaju usługi na rzecz użytkowników końcowych. Świadczenie takich usług powinno być przedmiotem negocjacji handlowych między dostawcami publicznych sieci łączności a operatorami świadczącymi usługi pomocy, tak jak ma to miejsce w przypadku wszelkich innych usług wspierania klienta i nie ma potrzeby utrzymywania obowiązku ich dostarczania. Dlatego należy uchylić odpowiedni obowiązek.
- (32) **Usługi biura numerów powinny być — i często są — świadczone na zasadzie konkurencji, zgodnie z art. 5 dyrektywy Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾. W celu zapewnienia użytkownikom końcowym maksimum korzyści z konkurencji — z ostatecznym celem umożliwienia usunięcia regulacji detalicznych w odniesieniu do tych usług — należy wprowadzić środki hurtowe gwarantujące umieszczenie danych użytkowników końcowych (zarówno sieci stacjonarnych, jak i ruchomych) w bazach danych, zorientowane na koszt dostarczanie tych danych dostawcom usług oraz udostępnianie sieci na zorientowanych na koszt, racjonalnych i przejrzystych warunkach.**

⁽¹⁾ Dz. U. L 249 z 17.9.2002, str. 21.

Środa, 24 września 2008 r.

- (33) Użytkownicy końcowi powinni mieć możliwość wywołania i dostępu do dostępnych służb ratunkowych za pośrednictwem każdej usługi telefonicznej zdolnej do inicjowania połączenia głosowego za pośrednictwem numeru lub numerów w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej. Służby ratunkowe powinny mieć możliwość przyjmowania połączeń na numer „112” i odpowiadania na nie co najmniej równie sprawnie i skutecznie, jak w przypadku połączeń na inne krajowe numery alarmowe. Istotne znaczenie ma podnoszenie świadomości użytkowników o istnieniu numeru „112”. Ma to na celu poprawę ochrony i bezpieczeństwa obywateli podróżujących po terytorium Unii Europejskiej. W tym celu obywatele powinni być informowani, że numer „112” mogą wykorzystywać jako jeden numer alarmowy podczas podróży w każdym państwie członkowskim, w szczególności poprzez informacje przekazywane w międzynarodowych terminalach autobusowych, na dworcach kolejowych, w portach i portach lotniczych oraz informacje zamieszczane w książkach telefonicznych, w automatach telefonicznych, w materiałach abonenckich i rozliczeniach usług. **Leży to głównie w kompetencji państw członkowskich, ale Komisja powinna nadal wspierać i uzupełniać inicjatywy państw członkowskich w zwiększaniu świadomości o istnieniu numeru „112” oraz regularnie oceniać wiedzę społeczeństwa o tym numerze.** Obowiązek dostarczania informacji o lokalizacji rozmówców powinien zostać wzmocniony w celu poprawy ochrony obywateli Unii Europejskiej. W szczególności, operatorzy powinny zapewniać, by informacje o lokalizacji rozmówców były przekazywane służbom ratunkowym w trybie „push”. Aby nadażyć za osiągnięciami technologicznymi, również tymi, które umożliwiają coraz bardziej precyzyjną lokalizację rozmówców, Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania technicznych środków wykonawczych dla zapewnienia skutecznego wdrażania numeru „112” we Wspólnocie z korzyścią dla obywateli Unii Europejskiej.
- (34) Państwa członkowskie powinny podjąć szczególne środki w celu zapewnienia, że służby ratunkowe, w tym te objęte numerem „112”, są w równym stopniu dostępne dla osób niepełnosprawnych, w szczególności niesłyszących użytkowników końcowych, użytkowników z upośledzeniem słuchu, z upośledzeniem mowy i głuchoniewidomych. Może się to wiązać z zapewnieniem specjalnych urządzeń użytkownikom końcowym z upośledzeniem słuchu, usług transmisji tekstu lub innych specjalistycznych urządzeń.
- (35) **Rozwój międzynarodowego kodu „3883” (przestrzeń numerowa telefonii europejskiej (ETNS)) jest obecnie powstrzymany przez brak popytu, całkowicie zbiurokratyzowane wymogi proceduralne oraz niewystarczający poziom świadomości.** W celu wspierania rozwoju ETNS **Komisja powinna przekazać odpowiedzialność za zarządzanie nim, za przydzielanie i promocję Organowi Europejskich urzędów regulacji telekomunikacji (BERT) albo - na wzór realizacji domeny najwyższego poziomu „.eu” — osobnemu organowi, wyznaczonemu przez Komisję na podstawie otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury selekcji i działającemu w oparciu o zasady operacyjne stanowiące część prawa wspólnotowego.**
- (36) **Zgodnie z decyzją 2007/116/WE z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie rezerwacji krajowego zakresu numeracyjnego zaczynającego się na „116” na potrzeby zharmonizowanych usług o walorze społecznym, Komisja dokonała rezerwacji numerów w zakresie numeracyjnym „116” na potrzeby niektórych usług użyteczności społecznej⁽¹⁾. Numery określone w ramach wspomnianej decyzji nie mogą być wykorzystywane na potrzeby inne niż potrzeby tam określone, lecz państwa członkowskie nie są w jakikolwiek sposób zobligowane do zapewnienia, że usługi związane z zarezerwowanymi numerami są rzeczywiście świadczone. Stosowne postanowienia decyzji 2007/116/WE powinny zostać odzwierciedlone z dyrektywie 2002/22/WE w celu ich ściślejszego zespojenia z ramami regulacyjnymi z zakresu sieci i usług komunikacji elektronicznej, a także zapewnienia dostępu osób niepełnosprawnych. Mając na względzie szczególne aspekty związane ze zgłaszaniem zaginięcia dzieci oraz obecną ograniczoną dostępnością wspomnianej usługi, państwa członkowskie powinny nie tylko dokonać rezerwacji numeru, lecz także zagwarantować faktyczną dostępność na ich terytorium, pod numerem 116000, usługi z zakresu zgłaszania zaginięć dzieci.**
- (37) Koncepcja jednolitego rynku oznacza, że użytkownicy końcowi mogą mieć dostęp do wszystkich numerów uwzględnionych w krajowych planach numeracji innych państw członkowskich oraz do usług dostępu, włącznie z usługami społeczeństwa informacyjnego, za pośrednictwem niegeograficznych numerów telefonicznych w obrębie Wspólnoty, w tym także innych bezpłatnych numerów telefonicznych i połączeń telefonicznych po najwyższych stawkach. Użytkownicy końcowi powinni mieć również możliwość dostępu do numerów z ||ETNS|| i powszechnej sieci bezpłatnych linii telefonicznych (UIFN). Transgraniczny dostęp do zasobów numeracji i powiązanych usług nie powinien być ograniczony, za wyjątkiem obiektywnie uzasadnionych przypadków, takich jak konieczność zwalczania oszustw i nadużyć np. w związku z niektórymi najdroższymi usługami, lub gdy numer jest definiowany jako mający wyłącznie zasięg krajowy (np. krótki kod krajowy). Użytkownicy powinni z być wyprzedzeniem i jasno informowani o wszelkich zmianach mających zastosowanie do bezpłatnych numerów takich, jak opłaty za międzynarodowe wywołania numerów dostępnych za pośrednictwem standardowych międzynarodowych kodów dla połączeń zagranicznych. W celu zapewnienia użytkownikom końcowym skutecznego dostępu do numerów i usług we Wspólnocie, Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania środków wykonawczych. **Użytkownicy końcowi powinni także mieć możliwość połączenia się z jakimkolwiek innym użytkownikiem końcowym (zwłaszcza poprzez numery IP) w celu wymiany danych niezależnie od operatora, którego wybrali.**

(1) Dz. U. L 49, 17.2.2007, str. 30.

Środa, 24 września 2008 r.

- (38) By w pełni korzystać z konkurencyjnego środowiska, konsumenci powinni mieć możliwość podejmowania świadomych wyborów i zmiany usługodawcy, gdy leży to w ich interesie. Istotną sprawą jest zapewnienie, że z tej możliwości mogą oni korzystać bez ograniczeń prawnych, technicznych lub praktycznych, w postaci, między innymi, warunków umownych, procedur, opłat itd. Nie wyklucza to jednak określania racjonalnie uzasadnionych minimalnych okresów w umowach konsumenckich. Możliwość przeniesienia numeru jest podstawowym ułatwieniem w dokonywaniu wyboru przez konsumentów i skutecznym aspektem konkurencji na rynku łączności elektronicznej, a zatem takie przeniesienie powinno być realizowane w krótkim czasie, **zazwyczaj nie później niż w ciągu jednego dnia od daty złożenia wniosku przez konsumenta. Jednak, jak pokazuje doświadczenie z niektórych państw członkowskich, istnieje ryzyko przeniesienia numeru konsumenta bez jego zgody. Chociaż jest to kwestia, która w pierwszym rzędzie podlega rozpatrzeniu przez organy egzekwujące stosowanie prawa, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania minimalnych proporcjonalnych środków dotyczących procesu zmiany numeru, niezbędnych do ograniczenia takiego ryzyka, jednocześnie nie pozbawiając tego procesu atrakcyjności dla konsumentów.** W celu dostosowania możliwości przeniesienia numeru do zmian rynkowych i technologicznych, włącznie z ewentualnym przeniesieniem spisu numerów i informacji o profilu abonenta, przechowywanych w ramach sieci, Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania środków wykonawczych w tym obszarze. W ocenie, czy warunki technologiczne i rynkowe pozwalają na przenoszenie numerów między sieciami stacjonarnymi świadczącymi usługi a sieciami ruchomymi, należy w szczególności uwzględnić ceny podane użytkownikom oraz koszty przeniesienia dla przedsiębiorstw świadczących usługi w obrębie sieci stacjonarnych i ruchomych.
- (39) **█** Prawne obowiązki upowszechniania „must carry” mogą mieć zastosowanie w przypadku określonych usług **radiowych, audiowizualnych usług medialnych oraz usług uzupełniających** zapewnianych przez określonych dostawców usług medialnych. **Medialne usługi audiowizualne są zdefiniowane w dyrektywie 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej** ⁽¹⁾. Państwa członkowskie powinny podać jasne uzasadnienie obowiązków „must carry” dla zagwarantowania, że takie obowiązki są przejrzyste, proporcjonalne i właściwie określone. W tym względzie zasady „must carry” powinny być konstruowane w sposób przewidujący wystarczające środki zachęcające do efektywnego inwestowania w infrastrukturę. Zasady „must carry” należy poddawać okresowemu przeglądowi dla zachowania ich aktualności w zależności od zmian technologicznych i rynkowych oraz zapewnienia, że są one w dalszym ciągu proporcjonalne do celów, które należy osiągnąć. **Usługi uzupełniające obejmują, ale nie ograniczają się do** usług mających na celu poprawę dostępności dla użytkowników niepełnosprawnych takich, jak usługa wideotekstu, usługa wyświetlania napisów, dźwiękowego opisu obrazu, języka migowego.
- (40) W celu wyeliminowania istniejących niedociągnięć pod względem konsultacji z konsumentami i odpowiedniego traktowania interesów obywateli, państwa członkowskie powinny wprowadzić **odpowiednie mechanizmy** konsultacji. **Mechanizmy takie mogłyby** polegać na powołaniu instytucji, która, niezależnie od krajowych organów regulacyjnych i dostawców usług, przeprowadzałaby badanie w zakresie aspektów dotyczących konsumentów, na przykład dotyczące zachowań konsumentów i mechanizmów zmiany dostawców, i która działałaby w sposób przejrzysty oraz wniosłaby swój wkład do istniejących mechanizmów przeprowadzania konsultacji z zainteresowanymi stronami. **Powinien zostać ponadto ustanowiony mechanizm mający na celu zapewnienie właściwej współpracy z zakresu kwestii związanych z propagowaniem treści legalnych. Jakiegokolwiek procedury współpracy ustanowione w ramach tego rodzaju mechanizmu nie powinny jednak umożliwiać systematycznego nadzoru nad korzystaniem z Internetu.** W razie potrzeby rozwiązania kwestii ułatwienia dostępu do elektronicznych usług łączności i urządzeń końcowych i do korzystania z nich dla użytkowników niepełnosprawnych, oraz bez uszczerbku dla dyrektywy 1999/5/WE **█**, a w szczególności potrzeb związanych z niepełnosprawnością, zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. f), Komisja powinna mieć możliwość przyjęcia środków wykonawczych.
- (41) **Procedura rozstrzygania sporów inaczej niż na drodze sądowej powinna zostać wzmocniona poprzez zagwarantowanie odwoływania się do niezależnych organów rozstrzygania sporów inaczej niż na drodze sądowej, a także że jest ona zgodna przynajmniej z podstawowymi zasadami ustanowionymi w zaleceniu Komisji nr 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. dotyczącym zasad dla organów rozstrzygania sporów inaczej niż na drodze sądowej, zaangażowanych w pozasądowe rozstrzyganie sporów konsumenckich** ⁽²⁾. Państwa członkowskie mogą także wykorzystywać w tym celu istniejące organy rozstrzygania sporów pod warunkiem, że spełniają one mające zastosowanie wymagania, lub też mogą powołać nowe organy.

⁽¹⁾ Dz. U. L 332 z 18.12.2007, str. 27.

⁽²⁾ Dz. U. L 115 z 17.4.1998, str. 31.

Środa, 24 września 2008 r.

- (42) Obowiązki nałożone na przedsiębiorstwa wyznaczone do obowiązkowego świadczenia usługi powszechnej należy zgłosić Komisji.
- (43) *Dyrektywa 2002/58/WE harmonizuje przepisy państw członkowskich wymagane dla zapewnienia równoważnego poziomu ochrony podstawowych praw i wolności, w szczególności prawa do prywatności, prawa do poufności i bezpieczeństwa systemów technologii informacyjnych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej, oraz dla zapewnienia swobodnego przepływu we Wspólnocie tego typu danych oraz urządzeń i usług łączności elektronicznej.*
- (44) *Przetwarzanie danych o ruchu dla celów związanych z bezpieczeństwem sieci i informacji - przy zapewnieniu dostępności, prawdziwości, integralności i poufności przechowywanych lub przekazywanych danych - pozwoli na przetwarzanie tych danych w uzasadnionym interesie kontrolera danych, tak aby uniemożliwić dostęp bez zezwolenia i rozsyłanie tzw. „złośliwych kodów” oraz położyć kres atakom typu Denial of Service oraz szkodom dla komputerów i sieci łączności elektronicznej. Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) winna regularnie publikować badania opisujące rodzaje przetwarzania dopuszczone na mocy art. 6 dyrektywy 2002/58/WE.*
- (45) *Definiując środki wykonawcze w zakresie bezpieczeństwa przetwarzania danych, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, Komisja angażuje wszystkie istotne organy i organizacje europejskie (ENISA, Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i grupę roboczą, o której mowa w art. 29), jak również wszystkie odpowiednie zainteresowane strony, w szczególności aby być informowaną o najlepszych dostępnych technicznych i ekonomicznych metodach poprawy wdrażania dyrektywy 2002/58/WE.*
- (46) *Przepisy dyrektywy 2002/58/WE precyzują i uzupełniają dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ oraz w uzasadnionym interesie abonentów będących osobami fizycznymi lub prawnymi.*
- (47) *Liberalizacja rynków sieci i usług łączności elektronicznej i szybko postępujący rozwój technologiczny przyczyniły się do wzmożonej konkurencji i wzrostu gospodarczego, a w konsekwencji do powstania bogatej oferty usług dla użytkowników końcowych, dostępnych za pośrednictwem publicznych i prywatnych sieci łączności elektronicznej oraz publicznie dostępnych sieci prywatnych.*
- (48) *Adresy IP są kluczowe dla pracy Internetu. Identyfikują one za pomocą numeru urządzenia pracujące w sieci, takie jak komputery czy inteligentne urządzenia przenośne. Rozpatrując różne scenariusze, w których wykorzystywane są adresy IP, oraz związane z tym technologie, które w szybki sposób ewoluują, pojawiły się pytania dotyczące wykorzystywania tych adresów w niektórych okolicznościach jako danych osobowych. Komisja powinna zatem na podstawie badania dotyczącego adresów IP i ich wykorzystywania przedstawić w razie potrzeby tego rodzaju propozycje.*
- (49) *Postęp technologiczny umożliwia rozwój nowych zastosowań użytkowych opartych na urządzeniach do zbierania danych i identyfikacji, w tym na różnorodnych urządzeniach wykorzystujących częstotliwości radiowe. Na przykład urządzenia do identyfikacji radiowej (RFID) wykorzystują częstotliwości radiowe do odczytu danych metek towarowych z unikatowym kodem. Następnie te dane mogą być przekazywane do istniejących sieci łączności. Zastosowanie tego rodzaju technologii na szeroką skalę może przynieść istotne korzyści gospodarcze i społeczne, a tym samym w znaczący sposób przyczynić się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, jeżeli ich stosowanie zostanie zaakceptowane przez obywateli. Dla osiągnięcia tego celu należy zapewnić jednostkom **wszystkie** podstawowe prawa, **w tym** prawo do ochrony prywatności i danych. Gdy takie urządzenia są podłączone do publicznie dostępnych sieci łączności elektronicznej lub będą korzystały z usług łączności elektronicznej jako podstawowej infrastruktury, zastosowanie mają odpowiednie przepisy dyrektywy 2002/58/WE, włącznie z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa, ruchu i danych dotyczących lokalizacji i poufności.*

⁽¹⁾ Dz. U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

Środa, 24 września 2008 r.

- (50) **Dostawca publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej powinien przedsięwziąć odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia bezpieczeństwa swoich usług. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 95/46/WE i dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności⁽¹⁾, środki te powinny zagwarantować, że dostęp do danych osobowych ma jedynie upoważniony personel w celach zgodnych z prawem oraz że przechowywane lub przekazywane dane osobowe, a także sieć i usługi są chronione. Ponadto należy ustanowić politykę bezpieczeństwa w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w celu określenia słabych punktów w systemie, jak również prowadzić regularny monitoring i podejmować działania prewencyjne, naprawcze i służące łagodzeniu negatywnych skutków.**
- (51) **Krajowe organy regulacyjne powinny monitorować podejmowane działania i rozpowszechniać najlepsze praktyki wśród dostawców publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej.**
- (52) **Naruszenie bezpieczeństwa powodujące utratę lub sprzeniewierzenie danych osobowych abonentów lub osoby indywidualnej, jeżeli nie zostanie odpowiednio i terminowo rozwiązane, może przyczynić się do poważnych szkód dla użytkowników. Dlatego też krajowy organ regulacyjny lub inny właściwy organ krajowy powinien zostać bezzwłocznie powiadomiony o każdym naruszeniu bezpieczeństwa przez odpowiedniego dostawcę usługi. Właściwe organy określają powagę naruszenia i zwracają się do odpowiednich dostawców usług o powiadomienie w odpowiednich wypadkach, bez zbędnej zwłoki osób, których dotyczy naruszenie. Ponadto w przypadkach, gdy istnieje natychmiastowe i bezpośrednie zagrożenie praw i interesów klienta (takich jak w przypadku nieuprawnionego dostępu do treści wiadomości elektronicznych e-mail, do wyciągów z karty kredytowej itp.), odnośni dostawcy usługi — oprócz właściwych organów krajowych — natychmiast informują bezpośrednio zagrożonych użytkowników. Ponadto dostawcy informują co roku użytkowników, których to dotyczy, o wszystkich naruszeniach bezpieczeństwa, o których mowa w dyrektywie 2002/58/WE i które miały miejsce w danym okresie. Powiadomienie organów krajowych i użytkowników powinno zawierać informacje o środkach podjętych przez usługodawcę w celu zaradzenia naruszeniu, a także zalecenie dotyczące ochrony użytkowników, których ono dotyczyło.**
- (53) **Krajowe organy regulacyjne powinny dbać o interesy obywateli Unii Europejskiej, między innymi poprzez przyczynianie się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony prywatności i danych osobowych. Muszą one dysponować odpowiednimi środkami w celu wykonywania swoich obowiązków, między innymi pełnymi i rzetelnymi danymi o faktycznych zdarzeniach naruszenia bezpieczeństwa, które doprowadziły do sprzeniewierzenia danych osobowych jednostek.**
- (54) **Przy przyjmowaniu środków mających na celu transpozycję dyrektywy 2002/58/WE władze i sądy państw członkowskich powinny nie tylko dokonywać wykładni swojego prawa krajowego w sposób zgodny ze wspomnianą dyrektywą, lecz również nie opierać się na takiej wykładni tej dyrektywy, która pozostawałaby w sprzeczności z innymi prawami podstawowymi lub ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, takimi jak zasada proporcjonalności.**
- (55) **Należy ustanowić przepisy dotyczące środków wykonawczych w celu określenia wspólnego zbioru wymogów, które należy spełnić w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony prywatności i bezpieczeństwa danych osobowych przekazywanych lub przetwarzanych w związku z korzystaniem z sieci łączności elektronicznej na rynku wewnętrznym.**
- (56) **Przy określaniu szczegółowych zasad dotyczących formy i procedur mających zastosowanie przy zgłaszaniu naruszeń bezpieczeństwa, należy wziąć pod uwagę okoliczności naruszenia, w tym zbadać, czy dane osobowe były zabezpieczone poprzez zakodowanie lub za pomocą innych środków skutecznie ograniczających prawdopodobieństwo maskowania tożsamości lub innych form wykorzystania danych niezgodnie z prawem. W tych zasadach i procedurach należy ponadto uwzględnić uzasadnione interesy organów powołanych do egzekwowania prawa, w przypadkach gdy przedwczesne ujawnienie mogłoby niepotrzebnie utrudnić badanie okoliczności naruszenia.**

(1) Dz. U. L 105 z 13.4.2006, str. 54.

Środa, 24 września 2008 r.

- (57) Programy służące do ukradkowego monitorowania działań użytkowników i/lub udaremniania operacji wykonywanych na urządzeniach końcowych użytkowników z korzyścią dla osoby trzeciej (tak zwane oprogramowanie szpiegowskie) stanowią poważne zagrożenie dla prywatności. Należy zapewnić wysoki i równorzędny poziom ochrony prywatnej sfery użytkowników, niezależnie od tego, czy niechciane programy szpiegowskie są nieodwracalnie pobierane za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej, czy dostarczane i instalowane w formie ukrytej w programach rozpowszechnianych na zewnętrznych nośnikach do przechowywania danych takich, jak płyty kompaktowe, CD-ROM-y, klucze USB. **Państwa członkowskie powinny zachęcać użytkowników końcowych do podejmowania kroków niezbędnych do ochrony ich końcowych urządzeń przed wirusami i programami szpiegowskimi.**
- (58) Dostawcy usług łączności elektronicznej muszą ponieść znaczne nakłady inwestycyjne w celu zwalczania komunikatów niezamówionych („spam”). Są oni w lepszej sytuacji od użytkowników końcowych pod względem wiedzy i zasobów niezbędnych do wykrywania i identyfikacji nadawców takich komunikatów. Dostawcy usługi poczty elektronicznej oraz innych usług powinni zatem mieć możliwość **wszczynania** przeciwko nadawcom komunikatów niezamówionych **postępowań sądowych w sprawie takich naruszeń** i w ten sposób bronić interesów swoich klientów, a także własnych uzasadnionych interesów gospodarczych.
- (59) **W przypadku, gdy przetwarzaniu mogą ulegać dane dotyczące lokalizacji inne niż dane o ruchu, dane takie powinny być przetwarzane jedynie wówczas, gdy są one anonimowe, lub po uzyskaniu zgody użytkowników lub abonentów, których to dotyczy. Użytkownikom lub abonentom należy dostarczyć wyraźne i kompleksowe informacje dotyczące możliwości wycofania w każdym momencie ich zgody.**
- (60) Potrzeba zapewnienia odpowiedniego poziomu prywatności i ochrony danych przekazywanych i przetwarzanych w związku z korzystaniem z sieci łączności elektronicznej we Wspólnocie wymaga nadania skutecznych uprawnień w zakresie wykonania i egzekwowania przepisów, w celu zapewnienia odpowiednich środków zachęcających do ich przestrzegania. Krajowe organy regulacyjne powinny otrzymać wystarczające uprawnienia i środki w celu skutecznego badania przypadków nieprzestrzegania przepisów, włącznie z możliwością uzyskiwania wszelkich odpowiednich informacji, które mogą być im potrzebne do podejmowania decyzji w sprawach skarg i nakładania sankcji w sytuacjach nieprzestrzegania przepisów.
- (61) Transgraniczna współpraca i egzekwowanie powinny zostać wzmocnione zgodnie z istniejącymi wspólnotowymi mechanizmami transgranicznego egzekwowania, jak określono w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 2006/2004 z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) ⁽¹⁾ w drodze zmiany tego rozporządzenia.
- (62) Środki niezbędne do wdrożenia dyrektyw 2002/22/WE || i || 2002/58/WE || należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (63) **Jeżeli traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o ustanowieniu Wspólnoty Europejskiej ⁽³⁾ wejdzie w życie, Komisja powinna przedstawić Radzie i Parlamentowi nowy wniosek legislacyjny dotyczący prywatności i bezpieczeństwa danych w łączności elektronicznej, posiadający nową podstawę prawną.**
- (64) W szczególności Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków wykonawczych w odniesieniu do przejrzystości taryf, wymogów dotyczących minimalnej jakości usług, skutecznego świadczenia usług numeru „112”, skutecznego zapewnienia dostępu do numerów i usług oraz poprawy dostępności dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych, a także zmian w celu dostosowania załączników do postępu technicznego lub zmian popytu na rynku. Komisji należy również przyznać uprawnienia w celu przyjęcia środków wykonawczych dotyczących wymogów w zakresie informowania i powiadamiania oraz współpracy transgranicznej. Ponieważ są to środki o zasięgu ogólnym i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów dyrektywy 2002/22/WE poprzez uzupełnienie jej o nowe inne niż istotne elementy, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną z kontrolą, ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE. **Biorąc pod uwagę, że przeprowadzenie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą w terminach zwykle stosowanych mogłoby, w pewnych wyjątkowych sytuacjach, hamować terminowe przyjęcie środków wykonawczych, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny działać szybko w celu zapewnienia przyjęcia tych środków we właściwym czasie.**

⁽¹⁾ Dz. U. L 364 z 9.12.2004, str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽³⁾ Dz. U. C 306 z 17.12.2007, str. 1.

Środa, 24 września 2008 r.

(65) *Celem dyrektywy 2002/22/WE jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony praw konsumentów i indywidualnych użytkowników w ramach świadczenia usług telekomunikacyjnych. Ochrona ta nie jest wymagana w przypadku globalnych usług telekomunikacyjnych. Obejmują one korporacyjne usługi w zakresie danych lub łączności telefonicznej świadczone w pakiecie dużym przedsiębiorstwom usytuowanym w różnych krajach w obrębie UE lub poza nią w oparciu o umowy wynegocjowane indywidualnie przez obie strony o równej pozycji.*

(66) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2002/22/WE i 2002/58/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2002/22/WE
(dyrektywa o usłudze powszechnej)

W dyrektywie 2002/22/WE (dyrektywie o usłudze powszechnej) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. W ramach dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) niniejsza dyrektywa zawiera przepisy dotyczące sieci i usług łączności elektronicznej dla użytkowników końcowych. Celem jest zapewnienie dostępu w całej Wspólnocie do publicznie dostępnych usług dobrej jakości poprzez skuteczną konkurencję i możliwość wyboru, a także zajęcie się okolicznościami, w jakich rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych. Niniejsza dyrektywa zawiera również przepisy dotyczące abonenckich urządzeń końcowych, **ze szczególnym uwzględnieniem urządzeń końcowych dla użytkowników o szczególnych potrzebach, w tym dla użytkowników niepełnosprawnych i osób starszych.**

2. Niniejsza dyrektywa określa prawa użytkowników końcowych i odpowiadające im obowiązki przedsiębiorstw udostępniających publicznie dostępne sieci i usługi łączności elektronicznej. W odniesieniu do zapewnienia świadczenia usługi powszechnej w środowisku rynków otwartych i konkurencyjnych, niniejsza dyrektywa definiuje minimalny zestaw usług określonej jakości, do których mają dostęp wszyscy użytkownicy końcowi, po cenie przystępnej w świetle konkretnych warunków krajowych, bez naruszania konkurencji. Niniejsza dyrektywa również ustanawia obowiązki dotyczące zapewnienia pewnych usług obowiązkowych.

3. Przepisy niniejszej dyrektywy stosują się bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności dyrektyw 93/13/EWG i 97/7/WE oraz przepisów krajowych pozostających w zgodzie z prawem Wspólnoty.

2) W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się lit. b).

b) **lit. c i d)** otrzymuje brzmienie:

c) „publicznie dostępna usługa telefoniczna” oznacza usługę dostępną publicznie dla inicjowania **i/lub** odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, **■** wywołań krajowych i międzynarodowych **oraz inne środki komunikacji specjalnie opracowane dla użytkowników niepełnosprawnych korzystających z usług transmisji tekstu lub „rozmowy totalnej”** za pośrednictwem numeru lub numerów istniejących w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej;

Środa, 24 września 2008 r.

d) „numer geograficzny” oznacza numer istniejący w krajowym planie numeracji telefonicznej, w którym część jego struktury cyfrowej zawiera informację o znaczeniu geograficznym wykorzystywaną do przekierowywania wywołań tam, gdzie fizycznie mieści się urządzenie końcowe sieci (UKS);

c) skreśla się lit. e).

3) Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zapewnienie dostępu stacjonarnego i świadczenie usług telefonicznych

1. Państwa członkowskie dopilnują, aby co najmniej jedno przedsiębiorstwo spełniło wszystkie racjonalnie uzasadnione wnioski o stacjonarne podłączenie do publicznej sieci telefonicznej.

2. Tak zapewnione podłączenie powinno umożliwiać komunikację faksową i przesyłanie danych z szybkością pozwalającą na funkcjonalny dostęp do Internetu, przy uwzględnieniu przeważających technologii wykorzystywanych przez większość abonentów oraz technologicznych możliwości zastosowań.

3. Państwa członkowskie dopilnują, aby co najmniej jedno przedsiębiorstwo spełniło wszystkie racjonalnie uzasadnione wnioski o dostarczanie **publicznie dostępnej** usługi telefonicznej za pośrednictwem podłączenia do sieci, o którym mowa w ust. 1, pozwalającego inicjować i odbierać wywołania krajowe i międzynarodowe oraz wywołania służb ratunkowych **poprzez numer „112” czy jakkolwiek inny międzynarodowy numer alarmowy.**”

4) Art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Spisy wymienione w ust. 1 obejmują, z zastrzeżeniem przepisów art. 12 dyrektywy 2002/58/WE, wszystkich abonentów publicznie dostępnych usług telefonicznych.”

5) W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Publiczne płatne automaty telefoniczne i inne telekomunikacyjne punkty dostępne”

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewnią krajowym organom regulacyjnym możliwość nakładania obowiązków na przedsiębiorstwa mające na celu udostępnienie publicznych płatnych automatów telefonicznych lub innych telekomunikacyjnych punktów dostępowych dla zaspokojenia potrzeb użytkowników końcowych, mieszczących się w granicach rozsądku, pod względem pokrycia geograficznego, liczby telefonów, dostępności takich telefonów lub innych telekomunikacyjnych punktów dostępowych, dostępności dla użytkowników niepełnosprawnych oraz jakości usług.”

6) Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Środki dla użytkowników niepełnosprawnych

1. Państwa członkowskie podejmą specjalne środki na rzecz niepełnosprawnych użytkowników końcowych w celu zapewnienia dostępu i przystępności **usług łączności elektronicznej**, włącznie z dostępem do służb ratunkowych, usług biura numerów i spisów abonentów telefonicznych, na zasadach równoważnych z tymi, według których korzystają z nich inni użytkownicy końcowi.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Państwa członkowskie **mogą podjąć**, z uwzględnieniem warunków krajowych **oraz szczególnych wymogów związanych z niepełnosprawnością**, konkretne środki **ujawnione jako konieczne poprzez ocenę krajowych organów regulacyjnych** w celu zapewnienia niepełnosprawnym użytkownikom końcowym możliwości skorzystania z wyboru przedsiębiorstw i usługodawców dostępnych dla większości użytkowników końcowych, **a także promowania dostępności stosownego wyposażenia terminali**. **Gwarantują one, że w każdym przypadku potrzeby szczególnych grup użytkowników niepełnosprawnych są zaspokajane przynajmniej przez przynajmniej jedno przedsiębiorstwo.**
3. **Podjmując powyższe środki państwa członkowskie zachęcają do zapewniania zgodności z odpowiednimi normami i specyfikacjami publikowanymi zgodnie z art. 17, 18 i 19 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).**
4. **Aby móc przyjmować i wdrażać przepisy szczegółowe dotyczące użytkowników niepełnosprawnych, państwa członkowskie zachęcają do produkcji i udostępniania urządzeń końcowych oferujących niezbędne usługi i udogodnienia."**
- 7) W art. 8 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „3. Jeżeli podmiot wyznaczony zgodnie z art. 1 zamierza zbyć w znacznej części lub w całości swoje lokalne aktywa dostępu do lokalnej sieci na rzecz odrębnego podmiotu prawnego podlegającego innej własności, jest on zobowiązany z wyprzedzeniem powiadomić krajowy organ regulacyjny we właściwym terminie, w celu umożliwienia temu krajowemu organowi regulacyjnemu przeprowadzenia oceny wpływu zamierzonej transakcji na dostęp do sieci stacjonarnej i usług telefonicznych na mocy art. 4. Krajowy organ regulacyjny może nałożyć warunki zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach).”
- 8) Art. 9 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „1. Krajowe organy regulacyjne monitorują rozwój i poziom taryf detalicznych usług wymienionych w art. 4, 5, 6 i 7 jako podlegających obowiązkowi świadczenia usługi powszechnej i świadczonych przez wyznaczone przedsiębiorstwa, lub jeżeli nie wyznaczono żadnych przedsiębiorstw dla takiej usługi, dostępnych na rynku w inny sposób szczególnie w odniesieniu do krajowych cen konsumpcyjnych i dochodów konsumentów.
2. Państwa członkowskie mogą, z uwzględnieniem warunków krajowych, zażądać, aby wyznaczone przedsiębiorstwa zagwarantowały konsumentom opcjonalne taryfy lub pakiety, które odbiegają od tych, które zapewniają na normalnych warunkach handlowych, w szczególności w celu zadbania o to, żeby osoby z niskimi dochodami lub mające szczególne potrzeby społeczne nie rezygnowały z dostępu do lub korzystania z dostępu do sieci, o której mowa w art. 4 ust.1, lub usług określonych w art. 4 ust. 3 i art. 5, 6 i 7 objętych zakresem obowiązków świadczenia usługi powszechnej i świadczonych przez wyznaczone przedsiębiorstwa.
3. Państwa członkowskie **zapewniają** — oprócz wszelkich przepisów stanowiących, że wyznaczone przedsiębiorstwa mają zapewniać specjalne opcje taryfowe lub stosować się do limitów cenowych lub usredniania geograficznego, bądź podobnych programów — **■ wsparcie konsumentom zidentyfikowanym jako osoby o niskich dochodach, niepełnosprawne lub o szczególnych potrzebach społecznych.**”
- 9) Art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. **Państwa Członkowskie gwarantują, aby przedsiębiorstwa oferujące usługi telekomunikacyjne określone w art. 2 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) świadczyły określone usługi dodatkowe i usługi wymienione w załączniku I, część A niniejszej dyrektywy, w celu umożliwienia abonentom monitorowania i kontrolowania wydatków oraz unikania nieuzasadnionego odłączenia od usługi.**”
- 10) Art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. **Krajowe organy regulacyjne gwarantują, aby wyznaczone przedsiębiorstwa obarczone obowiązkami na mocy art. 4—7 i 9 ust. 2 publikowały zadowalające i aktualne informacje dotyczące ich wywiązywania się ze świadczenia usługi powszechnie dostępnej, na podstawie parametrów jakości obsługi, definicji i metod pomiaru, wymienionych w załączniku III. Publikowane informacje są udostępniane krajowym organom regulacyjnym na ich wniosek.**”
- 11) Tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:
- „OGRANICZENIA REGULACYJNE NAKŁADANE NA PRZEDSIĘBIORSTWA O ZNACZĄCEJ SILE RYNKOWEJ NA OKREŚLONYCH RYNKACH”
- 12) Skreśla się art. 16.

Środa, 24 września 2008 r.

13) W art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne nakładały odpowiednie obowiązki regulacyjne na przedsiębiorstwa zidentyfikowane jako posiadające znaczną siłę rynkową na danym rynku detalicznym, zgodnie z art. 14 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej):

a) jeżeli w wyniku analizy rynku, przeprowadzonej zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), krajowy organ regulacyjny stwierdzi, że dany rynek detaliczny, zidentyfikowany zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) nie jest skutecznie konkurencyjny oraz

b) jeżeli krajowy organ regulacyjny uzna, że obowiązki nałożone na mocy dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie), nie pozwoliłyby osiągnąć celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywie ramowej).

”b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Bez uszczerbku dla obowiązków, jakie mogą być nałożone na operatorów zidentyfikowanych jako posiadający znaczną siłę rynkową na danym rynku detalicznym zgodnie z ust. 1, krajowe organy regulacyjne mogą tymczasowo nałożyć obowiązki, o których mowa w ust. 2, na operatorów zidentyfikowanych jako posiadających znaczną siłę rynkową na danym rynku hurtowym, w sytuacji, gdy nałożone zostały, a nie weszły jeszcze w życie, obowiązki hurtowe w zapewnianiu konkurencyjności na rynku detalicznym.”

c) skreśla się ust. 3.

14) Skreśla się art. 18 i 19.

15) Art. 20 i 21 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 20

Umowy

■

1. Państwa członkowskie dopilnują, by w przypadku wykupienia abonamentu na usługi zapewniające podłączenie lub dostęp do publicznej sieci telefonicznej i/lub ■ usług **łączyności elektronicznej**, konsumenci **i inni użytkownicy końcowi** mieli prawo do zawarcia umowy z przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami świadczącymi takie usługi i/lub zapewniającymi takie podłączenie. Umowa powinna **w sposób jasny, kompleksowy i w łatwo dostępnej formie** określać co najmniej:

a) nazwę i adres usługodawcy;

b) świadczone usługi, **w tym w szczególności:**

— **w przypadku, gdy dostęp do służb ratunkowych i informacja o lokalizacji dzwoniącego mają być zapewnione na mocy art. 26, poziom niezawodności dostępu, o ile ma to zastosowanie oraz dostępność bądź nie na terenie całego kraju;**

— **informacje o wszelkich ograniczeniach dostępu, korzystania i upowszechniania zgodnych z prawem treści lub korzystania z wszelkich legalnych programów i usług przez abonenta, wprowadzanych przez dostawcę,**

— **poziomy jakości usługi z odniesieniem do wszelkich parametrów określonych w art. 22 ust. 2, tam gdzie ma to zastosowanie,**

— **rodzaje proponowanych usług w zakresie utrzymania i obsługi klienta, jak również o tym, jak skontaktować się z biurem obsługi klienta,**

Środa, 24 września 2008 r.

- określenie czasu wstępnego podłączenia, **a także**
 - **wszelkie ograniczenia wprowadzane przez dostawcę w zakresie korzystania z urządzeń końcowych;**
- c) **decyzja abonenta w sprawie umieszczenia bądź też nie jego danych osobowych w spisie abonentów oraz te dane;**
- d) szczegółowe dane dotyczące cen i taryf oraz sposobów uzyskiwania aktualnych informacji o wszystkich stosownych taryfach i opłatach eksploatacyjnych, **oferowane metody płatności oraz wszelkie różnice w kosztach związane z poszczególnymi metodami płatności;**
- e) okres trwania umowy i warunki wznowienia i zakończenia usług i zakończenia umowy **w tym:**
- **wszelkie opłaty związane z przenoszalnością numeru i inne identyfikatory; oraz**
 - **wszelkie opłaty wynikające z zakończenia umowy w tym zwrot kosztów związanych z urządzeniami końcowymi;**
- f) klauzule o rekompensacie i zwrocie kosztów, które stosuje się w przypadku, gdy usługa będąca przedmiotem umowy nie osiąga uzgodnionego poziomu jakości;
- g) metodę inicjowania procedur rozstrzygania sporów zgodnie z art. 34;
- h) **rodzaj działania, które może podjąć przedsiębiorstwo zapewniające podłączenie i/lub usługi w związku z przypadkami naruszenia bezpieczeństwa lub integralności lub groźbami i ryzykiem narażenia na szkodę, oraz wszelkie reguły dotyczące odszkodowania mające zastosowanie w przypadku naruszenia bezpieczeństwa lub integralności.**

Umowa zawiera również wszelkie informacje pochodzące od właściwych organów publicznych dotyczące wykorzystywania sieci oraz usług łączności elektronicznej do działań niezgodnych z prawem lub do upowszechniania treści niezgodnych z prawem oraz sposobów ochrony bezpieczeństwa, prywatności i danych osobowych, o których mowa w art. 21 ust. 4 i które odpowiadają świadczonej usłudze.

I

2. Abonenci mają prawo wycofać się z zawartych umów, bez ponoszenia kar, po zawiadomieniu o proponowanych zmianach warunków umowy. Abonentów powiadamia się w odpowiednim terminie, nie krótszym niż jeden miesiąc wcześniej, o wszelkich takich zmianach; jednocześnie informuje się ich o przysługującym prawie do wycofania się z takich umów bez ponoszenia kar, jeśli nie akceptują nowych warunków.

Artykuł 21

Przejrzystość i publikowanie informacji

I

1. Państwa członkowskie **zapewniają użytkownikom końcowym i konsumentom, że przedsiębiorstwa świadczące usługi w zakresie dostępu do publicznej sieci łączności i/lub usług łączności elektronicznej publikują** przejrzyste porównywalne, odpowiednie i aktualne informacje o stosowanych cenach i taryfach, **wszelkich opłatach wynikających z zakończenia umowy** oraz **informacji** o standardowych warunkach, **zgodnie z przepisami załącznika II.** Takie informacje **muszą być udostępniane w jasny, zrozumiały i łatwo dostępny sposób. Krajowe organy regulacyjne mogą określić dodatkowe wymogi w zakresie formy, w jakiej mają być publikowane te informacje.**

Środa, 24 września 2008 r.

2. Krajowe organy regulacyjne zachęcają do dostarczania **porównywalnych** informacji mających na celu umożliwienie użytkownikom końcowym i konsumentom dokonywania niezależnej oceny alternatywnych schematów korzystania z usług za pomocą przewodników interaktywnych lub podobnych technik. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne udostępniały **bezpośrednio lub za pośrednictwem stron trzecich** takie przewodniki i techniki **nieodpłatnie lub za rozsądną cenę**. Osoby trzecie mają zapewnioną możliwość bezpłatnego korzystania z **informacji** publikowanych przez przedsiębiorstwa będące dostawcami sieci łączności elektronicznej i/lub usług do celów sprzedaży lub udostępniania takich przewodników interaktywnych lub podobnych technik.

3. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne miały możliwość obligowania przedsiębiorstw świadczących usługi **podłączenia do publicznych sieci** łączności elektronicznej **i/lub usługi łączności elektronicznej między innymi** do:

- a) dostarczania **abonentom** informacji o obowiązujących taryfach **do wszelkich numerów lub usług podlegających szczególnym warunkom cenowym; w odniesieniu do poszczególnych kategorii usług krajowe organy regulacyjne mogą wymagać udostępnienia tych informacji przed wykonaniem połączenia;**
- b) **regularnego informowania abonentów o braku niezawodnego dostępu do służb ratunkowych lub informacji o lokalizacji dzwoniącego w ramach usługi, na którą wykupili abonament;**
- c) **informowania abonentów o wszelkich zmianach ograniczeń dostępu, korzystania i upowszechniania zgodnych z prawem treści lub korzystania z wszelkich legalnych programów i usług, według wyboru abonentów;**
- d) **informowania abonentów o ich prawie do zawarcia danych osobowych w spisie abonentów oraz wszelkiego typu danych; oraz**
- e) **regularnego informowania abonentów niepełnosprawnych o szczegółach dotyczących najnowszych produktów i usług przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych.**

Jeżeli uznają to za stosowne, krajowe organy regulacyjne mogą promować środki samo i współregulacji przed nałożeniem jakichkolwiek obowiązków.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne miały możliwość zobowiązać przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 3, do rozpowszechniania informacji użyteczności publicznej wśród obecnych i nowych abonentów, o ile zajdzie taka konieczność. Informacje te są dostarczane w znormalizowanej formie przez właściwe organy publiczne i m. in. dotyczą następujących kwestii:

- a) **najbardziej powszechnych form korzystania z usług łączności elektronicznej do działań niezgodnych z prawem lub do upowszechniania treści niezgodnych z prawem, a w szczególności w sposób naruszający prawa i wolności innych osób, w tym naruszania praw autorskich i ich konsekwencji; oraz**
- b) **dostępnych dla abonentów środków ochrony bezpieczeństwa osobistego, prywatności i danych osobowych podczas korzystania z usług łączności elektronicznej.**

Znaczne dodatkowe koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo w związku ze spełnieniem tych obowiązków są zwracane przez właściwe władze publiczne."

16) W art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

- a) **ust. 1 i 2** otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne po uwzględnieniu stanowisk zainteresowanych stron, miały możliwość wymagać od przedsiębiorstw będących dostawcami świadczących publicznie dostępnych sieci i/lub usług łączności elektronicznej publikowania porównywalnych, odpowiednich i aktualnych informacji o jakości ich usług dla użytkowników końcowych i **o środkach wprowadzanych w celu** zapewnienia równorzędnego dostępu do tych informacji użytkownikom niepełnosprawnym. Przed publikacją informacje są również dostarczane krajowemu organowi regulacyjnemu, na jego wniosek.

Środa, 24 września 2008 r.

2. *Krajowe organy regulacyjne mogą, w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym użytkownikom niepełnosprawnym, dostępu do wyczerpujących, porównywalnych, wiarygodnych i przyjaznych dla użytkownika informacji, określać, między innymi, parametry jakości usług, które należy mierzyć oraz zawartość, formę i sposób podania informacji przeznaczonej do opublikowania, w tym ewentualne mechanizmy certyfikacji jakości. Można stosować parametry, definicje i metody pomiaru, podane w załączniku III, w odpowiednich przypadkach.*

b) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. *Krajowy organ regulacyjny może wydawać wytyczne określające minimalny poziom jakości usług, a w przypadkach konieczności podejmować również inne kroki mające na celu niedopuszczenie do degradacji usług i spowolnienia ruchu w sieciach, a także zapewnienie, że zdolność użytkowników do uzyskiwania dostępu, rozpowszechniania treści oraz wykorzystywania wybranych przez nich aplikacji lub usług nie jest ograniczona w sposób nadmierny. Wspomniane wytyczne lub środki oparte są we właściwym zakresie na standardach określonych w art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).*

Po dokonaniu analizy tego rodzaju wytycznych lub środków i przeprowadzeniu konsultacji z organem europejskich regulatorów telekomunikacyjnych (BERT), Komisja może przyjąć w tym zakresie techniczne środki wdrażania w przypadku uznania, że odnośne wytyczne lub środki mogą stanowić barierę dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Środki te, przewidziane w celu zmiany innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 37 ust. 2.

17) Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Dostępność usług

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia **w możliwie największym stopniu pełnej** dostępności publicznie dostępnych usług telefonicznych ■ w przypadku załamania sieci w wyniku katastrofy lub działania siły wyższej. Państwa członkowskie dopilnują, by przedsiębiorstwa świadczące publicznie dostępne usługi telefoniczne podejmowały wszelkie racjonalnie **konieczne środki** w celu zapewnienia nieprzerwanego dostępu do służb ratunkowych z **jakiegokolwiek miejsca na terytorium UE.**”

18) W art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Usługi biura numerów”

b) **ust. 1** otrzymuje brzmienie:

„1. *Państwa członkowskie gwarantują, że wszyscy użytkownicy końcowi sieci łączności elektronicznej mają prawo do udostępniania swoich informacji dostawcom usług biura numerów i spisu abonentów zgodnie z postanowieniami ust. 2.*”

c) **ust. 3, 4 i 5** otrzymują brzmienie:

„3. *Państwa członkowskie zapewniają wszystkim użytkownikom końcowym ■ usługi łączności elektronicznej możliwość dostępu do usług biura numerów oraz gwarantują, że operatorzy kontrolujący dostęp do takich usług zapewniają je na uczciwych, zorientowanych na koszty, obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych warunkach.*

4. *Państwa członkowskie nie zachowują żadnych ograniczeń regulacyjnych, które powstrzymują użytkowników końcowych w jednym państwie członkowskim przed bezpośrednim dostępem do biura numerów w innym państwie członkowskim w drodze połączenia głosowego lub wiadomości SMS, a także wprowadzają środki zapewniające taki dostęp zgodnie z art. 28.*

Środa, 24 września 2008 r.

5. Ustępy 1, 2, 3 i 4 stosuje się z zastrzeżeniem wymagań przepisów prawodawstwa Wspólnoty dotyczących ochrony danych osobowych i prywatności oraz, w szczególności, art. 12 dyrektywy 2002/58/WE.”

19) Art. 26 i 27 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 26

Służby ratunkowe i jeden europejski numer alarmowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, w uzupełnieniu wszelkich innych krajowych numerów alarmowych określonych przez krajowe organy regulacyjne, wszystkim użytkownikom końcowym usług, o których mowa w ust. 2, również użytkownikom publicznych automatów telefonicznych, możliwość bezpłatnego kontaktu ze służbami ratunkowymi bez konieczności korzystania z jakichkolwiek środków płatności, za pośrednictwem jednego europejskiego numeru alarmowego 112

2. Państwa członkowskie **we współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi, służbami ratunkowymi i dostawcami** dopilnują, by przedsiębiorstwa świadczące usługi **łączości elektronicznej w zakresie** inicjowania krajowego i/lub międzynarodowego wywołania za pośrednictwem numeru lub numerów istniejących w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej umożliwiały **niezawodny** dostęp do służb ratunkowych.

3. Państwa członkowskie zapewniają właściwe odbieranie i obsługę **wszystkich** wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112” **przez służby alarmowe** w sposób najlepiej odpowiadający krajowej organizacji systemów alarmowych. Takie wywołania należy przyjmować i obsługiwać z co najmniej taką samą sprawnością i skutecznością jak wywołania z krajowych numerów alarmowych, w przypadku gdy są one w dalszym ciągu wykorzystywane.

4. Państwa członkowskie dopilnują, by użytkownicy niepełnosprawni mieli **■** dostęp do służb ratunkowych, **równoważny do tego, z którego korzystają inni użytkownicy końcowi**. Środki podjęte w celu zapewnienia użytkownikom niepełnosprawnym dostępu do służb ratunkowych w czasie podróży w państwach członkowskich **polegają** na zapewnieniu zgodności z odpowiednimi normami i specyfikacjami publikowanymi zgodnie z przepisami art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (*dyrektywa ramowa*).

5. Państwa członkowskie dopilnują, by, informacje o lokalizacji rozmówców były bezpłatnie udostępniane **niezwłocznie po dotarciu wywołania alarmowego do służby ratunkowej**. **Ma to również zastosowanie do** wszystkich wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112”.

■

6. Państwa członkowskie zapewniają, **oprócz informacji o numerach krajowych, wszystkim** obywatelom **Unii** odpowiednie informacje o istnieniu jednego europejskiego numeru alarmowego „112” i korzystaniu z niego, w szczególności poprzez podejmowanie inicjatyw przeznaczonych dla osób podróżujących między państwami członkowskimi. **■**

7. W celu skutecznego świadczenia usług numeru „112” w państwach członkowskich **■** Komisja, po konsultacji z **BERT**, może przyjąć techniczne środki wykonawcze.

Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2. **■**

Artykuł 27

Europejskie kody dostępu telefonicznego

1. Państwa członkowskie zapewniają istnienie kodu „00” jako standardowego kodu dostępu międzynarodowego. Dopuszcza się istnienie lub kontynuowanie specjalnych ustaleń dla wywołań między miejscowościami sąsiadującymi przez granice państw członkowskich. Użytkownicy końcowi publicznie dostępnych usług telefonicznych, których to dotyczy, otrzymują pełne informacje o takich ustaleniach.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Te państwa członkowskie, którym Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU) przydzielił międzynarodowy kod „3883”, powierzają **organizacji powołanej na mocy prawa wspólnotowego i wyznaczonej przez Komisję na podstawie otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury selekcji albo BERT** wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie, łącznie z przydzielaniem numerów, przestrzeżeniem numerową telefonii europejskiej (ETNS) i jej promocję.

3. Państwa członkowskie dopilnują, by wszystkie przedsiębiorstwa prowadzące publiczne sieci telefoniczne, realizowały wszystkie wywołania przychodzące do ETNS według stawek nieprzekraczających maksymalnej stawki, którą stosują dla wywołań do i z innych państw członkowskich.”

20) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Harmonizacja numerów zharmonizowanych usług użyteczności społecznej, w tym gorąca linia w sprawach zaginionych dzieci

1. Państwa członkowskie propagują wprowadzanie numerów z zakresu numeracyjnego „116” w myśl postanowień decyzji 2007/116/WE Komisji z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie rezerwacji krajowego zakresu numeracyjnego zaczynającego się na „116” na potrzeby zharmonizowanych usług o walorze społecznym (*). Zachęcają one do prowadzenia na ich terenie usług, dla których rezerwowane są tego rodzaju numery.

2. Państwa członkowskie gwarantują, że niepełnosprawni użytkownicy końcowi będą dysponowali dostępem do usług zapewnianych w ramach zakresu numeracyjnego „116”. W celu zagwarantowania niepełnosprawnym użytkownikom końcowym dostępu do tego rodzaju usług w czasie podróży w innych państwach członkowskich, podejmowane środki obejmują zapewnianie zgodności z właściwymi standardami lub specyfikacjami opublikowanymi w myśl postanowień art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

3. Państwa członkowskie zapewniają właściwe informowanie obywateli o istnieniu i zakresie usług gwarantowanych w ramach zakresu numeracyjnego „116”, w szczególności poprzez inicjatywy nakierowane konkretnie na osoby podróżujące pomiędzy państwami członkowskimi.

4. Poza środkami o ogólnym zastosowaniu do wszystkich numerów z zakresu numeracyjnego „116” podejmowanymi w oparciu o postanowienia ust. 1, 2 oraz 3, państwa członkowskie zapewniają dostęp obywateli do usług gorącej linii umożliwiającej zgłaszanie przypadków zaginięcia dzieci. Gorąca linia dostępna jest pod numerem 116 000.

5. W celu zapewnienia właściwego wdrażania w państwach członkowskich zakresu numeracyjnego „116”, w szczególności gorącej linii o numerze 116000 w sprawach zaginionych dzieci oraz dostępu niepełnosprawnych użytkowników końcowych w czasie podróży w innych państwach członkowskich, Komisja, po odbyciu konsultacji z BERT, może przyjąć techniczne środki wdrażające.

Środki te, przewidziane w celu zmiany innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 37 ust. 2.

(*) Dz. U. L 49 z 17.2.2007, str. 30.”

Środa, 24 września 2008 r.

21) Art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Dostęp do numerów i usług

1. Państwa członkowskie gwarantują, by **w sytuacji, gdy jest to wykonalne pod względem technicznym i gospodarczym, i z wyjątkiem przypadków, gdy wywołany abonent postanowił ze względów handlowych ograniczyć dostęp stron wywołujących z poszczególnych obszarów geograficznych**, krajowe organy regulacyjne podejmowały wszelkie niezbędne kroki w celu zagwarantowania, że:

■

a) użytkownicy końcowi mają dostęp do wszystkich numerów we Wspólnocie **bez względu na stosowaną przez operatora technologię czy urządzenia**, również uwzględnionych w planach numeracji obowiązujących w państwach członkowskich, zapewnianych w ramach ETNS i powszechnej sieci darmowych linii telefonicznych; **oraz**

b) **świadczono usługi połączeniowe dla telefonów tekstowych, wideotelefonów i produktów umożliwiających komunikację osobom starszym lub osobom niepełnosprawnym, przy najmniej w zakresie wywołań alarmowych.**

W każdym przypadku z osobna krajowe organy regulacyjne mają możliwość zablokowania dostępu do numerów lub usług, gdy jest to uzasadnione podejrzeniem oszustwa lub niewłaściwego korzystania, **oraz zagwarantowania, że w takich przypadkach, w tym w sytuacji, gdy prowadzone jest dochodzenie, dostawcy usług łączności elektronicznej wstrzymują dochody z właściwych połączeń wzajemnych lub innych usług.**

2. W celu zapewnienia użytkownikom końcowym skutecznego dostępu do numerów i usług we Wspólnocie, Komisja może ■ przyjąć techniczne środki wykonawcze. Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2 ■.

Wszystkie takie środki techniczne mogą podlegać okresowemu przeglądowi przy uwzględnieniu rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku.

3. **Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy regulacyjne miały możliwość zobowiązać przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności do publikowania informacji o zarządzaniu sieciami w zakresie wszelkich ograniczeń dostępu do lub korzystania z usług, treści lub zastosowań użytkowanych przez użytkowników końcowych. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez krajowe organy regulacyjne wszelkich uprawnień niezbędnych do badania przypadków ograniczania przez przedsiębiorstwa dostępu do usług, treści lub zastosowań użytkowanych przez użytkowników końcowych.**

22) W art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie umożliwiają krajowym organom regulacyjnym wymaganie od wszystkich przedsiębiorstw, będących dostawcami publicznie dostępnych usług telefonicznych i/lub publicznych sieci łączności, udostępnienia użytkownikom końcowym dodatkowych usług wymienionych w załączniku I część B, w zależności od możliwości technicznych i ekonomicznej opłacalności.”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2 państwa członkowskie mogą nałożyć obowiązki wymienione w załączniku I część A pkt e), dotyczące odłączenia jako wymagania ogólnego wobec wszystkich przedsiębiorstw będących dostawcami publicznych sieci łączności i/lub publicznie dostępnych usług telefonicznych.”

23) Art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Ułatwienie zmiany dostawcy

1. Państwa członkowskie zapewniają wszystkim abonentom posiadającym numery z krajowego planu numeracji telefonicznej możliwość zachowania na ich życzenie dotychczasowego numeru lub numerów, niezależnie od przedsiębiorstwa świadczącego usługę, zgodnie z przepisami załącznika I, część C.

Środa, 24 września 2008 r.

2. Krajowe organy regulacyjne dopilnują, by ceny połączeń wzajemnych związanych z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na koszty oraz aby bezpośrednio obciążenia abonentów, jeśli są stosowane, nie zniechęcały do korzystania z tych możliwości.
3. Krajowe organy regulacyjne nie narzucają taryf detalicznych w odniesieniu do przenoszenia numerów w sposób, który naruszałby konkurencję tak jak w przypadku ustanawiania szczególnych lub powszechnych taryf detalicznych.
4. Przenoszenie numerów, a następnie ich aktywacja, odbywa się w możliwie najkrótszym czasie, nie później niż w ciągu jednego dnia roboczego, licząc od pierwszego wniosku zgłoszonego przez abonenta. **Krajowe organy regulacyjne mogą przedłużyć ten jednodniowy termin i w razie potrzeby zalecić odpowiednie środki służące zagwarantowaniu, że numery abonentów nie są przenoszone wbrew ich woli. Krajowe organy regulacyjne mogą nałożyć odpowiednie sankcje na dostawców, w tym obowiązek wypłaty rekompensaty, w przypadku opóźnień w przenoszeniu numeru lub nadużyć w zakresie przenoszenia numerów przez dostawców lub w ich imieniu.**
5. **Państwa członkowskie gwarantują, że czas trwania umów zawieranych między abonentami i przedsiębiorstwami świadczącymi usługi łączności elektronicznej nie przekracza 24 miesięcy. Upewniają się one również, że przedsiębiorstwa te gwarantują użytkownikom możliwość zawarcia umowy na maksymalny okres 12 miesięcy obejmującej wszystkie usługi i urządzenia końcowe.**
6. **Państwa członkowskie dopilnują, by procedura rozwiązania umów nie miała negatywnego wpływu na zmianę dostawców usług.**

24) Art. 31 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą nakładać racjonalnie uzasadnione obowiązki upowszechniania „must carry” w odniesieniu do transmitowania określonych **audycji** radiowych i **programów audiowizualnych** oraz **dotatkowych usług, zwłaszcza** usług dostępu, na przedsiębiorstwa podlegające ich jurysdykcji, prowadzące sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania audycji radiowych i **programów** audiowizualnych wśród ogółu obywateli, w przypadku gdy znacząca liczba użytkowników końcowych takich sieci wykorzystuje je jako swój główny sposób odbierania audycji radiowych i programów audiowizualnych. Takie obowiązki nakłada się jedynie w przypadkach koniecznych do zrealizowania jasno określonych celów związanych z interesem ogółu, wyraźnie i szczegółowo określonych przez każde państwo członkowskie i muszą być proporcjonalne i przejrzyste.

Obowiązki, o których mowa w pierwszym akapicie podlegają przeglądowi przeprowadzanemu przez państwa członkowskie najpóźniej w ciągu roku od [terminu wdrożenia aktu zmieniającego], za wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie przeprowadziły taki przegląd w ciągu dwóch poprzednich lat.

Państwa członkowskie będą dokonywać przeglądu obowiązków upowszechniania „must carry” **w regularnych odstępach czasu.**”

25) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Gwarantowanie równoważnego dostępu i wyboru użytkownikom niepełnosprawnym

Państwa członkowskie gwarantują, by krajowe organy regulacyjne miały możliwość nakładania na przedsiębiorstwa będące dostawcami publicznie dostępnych sieci łączności elektronicznej stosownych wymogów gwarantujących, że użytkownicy niepełnosprawni:

- a) **mają dostęp do usług łączności elektronicznej równoważny z tym, jaki ma większość użytkowników końcowych; oraz**
- b) **mają możliwość skorzystania z wyboru przedsiębiorstw i usług dostępnych dla większości użytkowników końcowych.**”

Środa, 24 września 2008 r.

26) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 32a

Dostęp do treści, usług i aplikacji

Państwa członkowskie gwarantują, że jakiegokolwiek ograniczenia w zakresie praw użytkowników do dostępu do treści, usług i aplikacji, o ile takie ograniczenia są konieczne, wdrażane będą za pomocą właściwych środków oraz zgodnie z zasadami proporcjonalności, wydajności i skuteczności. Środki te nie skutkują zahamowaniem rozwoju społeczeństwa informacyjnego, w myśl postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (*), i nie stanowią uszczerbku dla podstawowych praw obywatelskich, takich jak prawo do prywatności i prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy.

(*) Dz. U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.”

27) W art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

i) **akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:**

„Państwa członkowskie zapewniają w stopniu właściwym, aby krajowe organy regulacyjne brały pod uwagę stanowiska użytkowników końcowych, użytkowników, wytwórców oraz przedsiębiorstw, które zapewniają sieci lub usługi łączności elektronicznej w sprawach związanych ze wszystkimi prawami użytkowników końcowych i konsumentów, odnoszącymi się do publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, w szczególności w przypadkach, gdy mają one znaczący wpływ na rynek.”

ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W szczególności, państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne ustanowiły **mechanizmy** konsultacji **zapewniające**, że w ich procesie decyzyjnym należy uwzględnić kwestie dotyczące użytkowników końcowych, w tym w szczególności użytkowników niepełnosprawnych.”

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Bez uszczerbku dla przepisów krajowych pozostających w zgodzie z prawem Wspólnoty promujących cele związane z polityką w zakresie kultury i mediów, takie jak różnorodność kulturowa i lingwistyczna oraz pluralizm mediów, krajowe władze regulacyjne i inne odpowiednie władze, o ile to stosowne, promują współpracę pomiędzy przedsiębiorstwami świadczącymi elektroniczne usługi komunikacyjne i/lub służbami i sektorami zainteresowanymi promowaniem zgodnych z prawem treści w sieciach i usługach łączności elektronicznej. Taka współpraca może również obejmować koordynację udostępniania informacji użyteczności publicznej zgodnie z art. 21 ust. 4 i art.20 ust 1.”

c) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

■

„3. Bez uszczerbku dla stosowania dyrektywy 1999/5/WE, w szczególności dla wymogów dotyczących osób niepełnosprawnych na mocy jej art. 3 ust.3 lit. f), a także poprawy dostępności użytkowników niepełnosprawnych do usług łączności elektronicznej i urządzeń, Komisja może przyjąć właściwe techniczne środki wykonawcze po przeprowadzeniu publicznych konsultacji i **po konsultacji z BERT**. Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2 ■.”

Środa, 24 września 2008 r.

28) Artykuł 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie przez niezależne organy przejrzystych, prostych i niedrogich pozasądowych procedur rozstrzygnięcia sporów między konsumentami a przedsiębiorstwami będącymi dostawcami sieci i/lub usług łączności elektronicznej, związanych z warunkami umownymi i/lub wykonaniem umów dotyczących udostępniania takich sieci i usług **■**. Takie procedury **umożliwiają** sprawiedliwe i szybkie rozwiązanie sporów **oraz uwzględniają wymogi zawarte w zaleceniu Komisji nr 98/257/WE z dnia 30 marca 1998 r. dotyczącym zasad dla organów rozstrzygnięcia sporów inaczej niż na drodze sądowej** (*). Państwa członkowskie mogą, w przypadku **gdy istnieją ku temu podstawy, przyjąć system zwrotu kosztów i/lub rekompensat. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć te obowiązki na spory dotyczące innych użytkowników końcowych.**

Państwa członkowskie dopilnują, by organy upoważnione do rozstrzygnięcia takich sporów, **które mogą być punktami kompleksowej obsługi informacyjnej**, dostarczały Komisji i **władzom** odpowiednich informacji do celów statystycznych.

Państwa członkowskie sprzyjają godnym zaufania procedurom pozasądowego rozwiązywania sporów ze szczególnym uwzględnieniem interakcji łączności audiowizualnej i elektronicznej.

(*) Dz. U. L 115 z 17.4.1998, str. 31.”

29) Artykuł 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Dostosowanie załączników

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy oraz konieczne do dostosowania załączników I, II, III i VI do rozwoju technologii lub zmian popytu na rynku Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 37 ust. 2.”

30) Art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowe organy regulacyjne powiadamiają Komisję o obowiązkach nałożonych na przedsiębiorstwa wyznaczone do obowiązkowego świadczenia usługi powszechnej. Wszelkie zmiany mające wpływ na obowiązki nałożone na przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa, których dotyczą na mocy niniejszej dyrektywy, są bezzwłocznie zgłaszane do Komisji.”

31) Artykuł 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Łączności, ustanowiony na mocy art. 22 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust.1 do ust. 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.

■

32) Załączniki I, II i III zastępuje się tekstem znajdującym się w załącznikach I, II i III do niniejszej dyrektywy.

Środa, 24 września 2008 r.

33) W załączniku VI, pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wspólny algorytm kodowania i odbioru niekodowanego

Wszelkie wyposażenie konsumentów przeznaczone do odbioru konwencjonalnego cyfrowego sygnału telewizyjnego (tj. nadawanie za pośrednictwem przekazu naziemnego, kablowego lub satelitarnego, który był początkowo przewidziany dla odbioru stacjonarnego, takiego jak DVB-T, DVB-C lub DVB-S), do kupienia lub wynajęcia lub w inny sposób udostępnione we Wspólnocie, umożliwiające odkodowanie cyfrowych sygnałów telewizyjnych musi:

- **umożliwiać odkodowanie takich sygnałów zgodnie ze wspólnym europejskim algorytmem kodowania administrowanym przez uznaną europejską organizację normalizacyjną, obecnie ETSI;**
- **odtwarzać sygnały niekodowane pod warunkiem, że w przypadku wynajmowania takiego sprzętu wynajmujący spełnia warunki odpowiedniej umowy wynajmu.”**

34) Skreśla się załącznik VII.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2002/58/WE

(dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej)

W dyrektywie 2002/58/WE (dyrektywie o prywatności i łączności elektronicznej) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa harmonizuje przepisy państw członkowskich wymagane dla zapewnienia równoważnego poziomu ochrony podstawowych praw i wolności, w szczególności prawa do prywatności oraz prawa do poufności i bezpieczeństwa systemów technologii informacyjnych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej, oraz dla zapewnienia swobodnego przepływu we Wspólnocie tego typu danych oraz urzędzeń i usług łączności elektronicznej.

2. Przepisy niniejszej dyrektywy dookreślają i uzupełniają dyrektywę 95/46/WE zgodnie z celami przedstawionymi w ust. 1. Ponadto, zapewniają ochronę uzasadnionych interesów abonentów będących osobami fizycznymi lub prawnymi.”

2) Artykuł 2 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) „połączenie” oznacza połączenie, które dochodzi do skutku za pośrednictwem publicznie dostępnej usługi telefonicznej umożliwiającej dwustronną komunikację;”

3) Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Usługi

Niniejszą dyrektywę stosuje się do przetwarzania danych osobowych w związku z dostarczaniem publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej w publicznych **i prywatnych** sieciach łączności oraz w publicznie dostępnych **sieciach prywatnych** we Wspólnocie, włącznie z publicznymi **i prywatnymi sieciami łączności oraz publicznie dostępnymi sieciami prywatnymi** służącymi do zbierania danych i obsługi urzędzeń identyfikacyjnych.”

4) Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

a) Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Bezpieczeństwo przetwarzania”

Środa, 24 września 2008 r.

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 95/46/WE i dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności (*), środki te obejmują:

- stosowne środki techniczne i organizacyjne zapewniające dostęp do danych osobowych jedynie upoważnionemu personelowi w wyłącznie prawnie uzasadnionych celach i chroniące przechowywane lub przekazywane dane osobowe przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą lub zmianą czy też nieuprawnionym lub bezprawnym przechowywaniem, przetwarzaniem, dostępem lub ujawnieniem;
- stosowne środki techniczne i organizacyjne chroniące sieć i usługi przed przypadkowym, bezprawnym lub nieuprawnionym wykorzystaniem, nakładaniem się lub zakłócaniem funkcjonowania lub dostępności;
- politykę bezpieczeństwa w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych;
- proces służący określeniu i ocenie racjonalnie przewidywalnych słabych punktów systemów wykorzystywanych przez dostawcę usług łączności elektronicznej, obejmujący regularne monitorowanie przypadków naruszenia bezpieczeństwa; oraz
- proces polegający na podejmowaniu działań prewencyjnych, naprawczych i służących łagodzeniu negatywnych skutków wszelkich słabych punktów ujawnionych w procesie opisanym w tiret czwartym, a także proces polegający na podejmowaniu działań prewencyjnych, naprawczych i łagodzących negatywne skutki zdarzeń dotyczących bezpieczeństwa, które mogą prowadzić do naruszenia bezpieczeństwa.

1b. Krajowy organ regulacyjny dysponuje uprawnieniami do przeprowadzania audytu środków podjętych przez dostawcę publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej i usług społeczeństwa informacyjnego oraz do wydawania zaleceń dotyczących dobrych praktyk i wskaźników wydajności odnośnie do poziomu bezpieczeństwa, do jakiego środki te mają prowadzić.

(*) Dz. U. L 105 z 13.4.2006, str. 54.”

c) Dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. W przypadku poważnego naruszenia bezpieczeństwa, prowadzącego do przypadkowego lub bezprawnego zniszczenia, utraty, zmiany, nieuprawnionego ujawnienia lub dostępu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub przetwarzanych w inny sposób w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług łączności we Wspólnocie i mogącego przynieść szkodę użytkownikom, dostawca publicznie dostępnych usług łączności, a także wszelkie przedsiębiorstwa świadczące usługi dla konsumentów za pośrednictwem Internetu, które są administratorami danych i dostawcami usług społeczeństwa informacyjnego, bez zbędnej zwłoki powiadamiają o takim naruszeniu krajowy organ regulacyjny lub właściwy organ zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego. Powiadomienie właściwego organu zawiera co najmniej informacje o charakterze naruszenia i zalecanych środkach w celu ograniczenia jego ewentualnych negatywnych skutków. W powiadomieniu właściwego organu należy ponadto opisać konsekwencje naruszenia i środki podjęte przez dostawcę usług w celu odniesienia się do niego.

Dostawca publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, a także wszelkie przedsiębiorstwa świadczące usługi dla konsumentów za pośrednictwem Internetu, które są administratorami danych i dostawcami usług społeczeństwa informacyjnego, informują zawczasu użytkowników w celu uniknięcia nadciągającego i bezpośredniego zagrożenia praw i interesów klienta.

Środa, 24 września 2008 r.

Powiadomienie abonenta lub osoby indywidualnej o naruszeniu bezpieczeństwa nie jest wymagane, jeżeli dostawca wykazał właściwemu organowi, że wprowadził w życie odpowiednie technologiczne środki ochrony oraz że środki te zostały zastosowane do danych, których dotyczyło naruszenie bezpieczeństwa. Tego rodzaju technologiczne środki ochrony sprawiają, że dane stają się nieczytelne dla każdego, kto nie jest uprawniony do dostępu do nich.

4. Właściwy organ rozpatruje i ocenia powagę naruszenia. Jeśli naruszenie zostanie uznane za poważne, właściwy organ zobowiązuje dostawcę publicznie dostępnej usługi łączności elektronicznej i dostawcę usług społeczeństwa informacyjnego do właściwego powiadomienia bez zbędnej zwłoki osób, których dotyczy naruszenie. Powiadomienie zawiera informacje, o których mowa w ust. 3.

Powiadomienie o poważnym naruszeniu może zostać przełożone, w przypadku gdy może ono utrudnić postępy śledztwa w sprawie poważnego naruszenia.

Sprawozdawcy powiadamiają corocznie o wszystkich naruszeniach bezpieczeństwa, które spowodowały przypadkowe lub bezprawne zniszczenie, utratę lub zmianę lub nieuprawnione ujawnienie lub dostęp do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub przetwarzanych w inny sposób w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług łączności we Wspólnocie.

Krajowe organy regulacyjne kontrolują również, czy przedsiębiorstwa rzetelnie wywiązały się z obowiązków powiadamiania o naruszeniach zgodnie z niniejszym artykułem, a także nakładać odpowiednie sankcje, w stosownych przypadkach łącznie z publikacją w przypadku niedotrzymania.

5. Powagę naruszenia wymagającego powiadomienia abonentów określa się zgodnie z okolicznościami naruszenia, takimi jak zagrożenie danych osobowych spowodowane naruszeniem, typ danych, których naruszenie dotyczyło, liczba abonentów, których naruszenie dotyczyło, oraz bezpośredni lub potencjalny wpływ naruszenia na świadczenie usług.

6. W celu zapewnienia spójności we wdrażaniu środków, o których mowa w **ust. 1-5**, Komisja, po konsultacji z **Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, odpowiednimi zainteresowanymi stronami i Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA), zaleca** techniczne środki wykonawcze dotyczące między innymi **środków, o których mowa w ust. 1a, oraz** okoliczności, formy i procedur mających zastosowanie do wymogów w zakresie informacji i powiadomień, o których mowa w **ust. 4 i 5**.

Komisja włącza w te działania wszystkie odpowiednie zainteresowane strony, zwłaszcza w celu uzyskania informacji o najlepszych dostępnych technicznych i ekonomicznych metodach poprawy wdrażania niniejszej dyrektywy. Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14a ust. 2. w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 14a ust. 3."

5) Art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

*„3. Państwa członkowskie dopilnują, by przechowywanie informacji lub uzyskanie dostępu do informacji już przechowywanych w urządzeniu końcowym abonenta lub użytkownika, **bezpośrednio lub pośrednio, za pośrednictwem dowolnego nośnika, jest zabronione, chyba że zainteresowany abonent lub użytkownik wyraził uprzednią zgodę, przy czym odpowiednie ustawienia przeglądarki stanowią uprzednią zgodę, oraz** otrzyma jasne i wyczerpujące informacje zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, między innymi o celach przetwarzania, i otrzyma prawo do odmowy zgody na takie przetwarzanie przez **administratora** danych. Nie stanowi to przeszkody dla technicznego przechowywania danych ani dostępu do nich jedynie w celu wykonania **transmisji komunikatu za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej lub gdy jest to szczególnie niezbędne w celu świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego, wyraźnie zażądanej przez abonenta lub użytkownika.**”*

Środa, 24 września 2008 r.

6) W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów wprowadzania na rynek usług łączności elektronicznej lub świadczenia usług tworzących wartość dodaną, dostawca publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej może przetwarzać dane, określone w ust. 1, w zakresie i przez czas niezbędny do tego rodzaju usług lub wprowadzenia ich na rynek, jeżeli abonent lub użytkownik, których dane dotyczą, wyraził na to uprzednią zgodę. Użytkownicy lub abonenci mają możliwość odwołania swojej zgody na przetwarzanie danych o ruchu w każdej chwili.”

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Bez uszczerbku dla zgodności z przepisami innymi niż art. 7 dyrektywy 95/46/WE i art. 5 tej dyrektywy, dane o ruchu można przetwarzać w uzasadnionym interesie kontrolera danych w celu wdrożenia technicznych środków zapewniających bezpieczeństwo sieci i informacji - zgodnie z definicją zawartą w art. 4 lit. (c) rozporządzenia (WE) 460/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiającego Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (*) publicznej usługi łączności elektronicznej, publicznej lub prywatnej sieci łączności elektronicznej, usługi społeczeństwa informacyjnego lub związanego z nimi urządzenia końcowego łączności elektronicznej, chyba że ważniejsze okazują się prawa podstawowe i wolności podmiotów, których dane te dotyczą. Przetwarzanie takie ogranicza się do zakresu ściśle niezbędnego do celów tego rodzaju działania mającego zapewniać bezpieczeństwo.

(*) Dz. U. L 77 z 13.3.2004, str. 1.”

7) W art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Używanie automatycznych systemów wywoływania i łączności bez ludzkiej ingerencji (aparaty wywołujące automatycznie), faksów lub poczty elektronicznej (w tym krótkich wiadomości tekstowych SMS i wiadomości multimedialnych MMS) do celów marketingu bezpośredniego może być dozwolone jedynie wobec abonentów, którzy uprzednio wyrazili na to zgodę.”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W każdym przypadku zakazana jest praktyka wysyłania poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego przerabiająca lub zatajająca tożsamość nadawcy, w imieniu którego wysyłany jest komunikat, lub sprzeczna z art. 6 dyrektywy 2000/31/WE, lub zawierająca linki do stron stworzonych w złym lub oszukańczym zamiarze, lub bez aktualnego adresu, na który odbiorca może wysłać wniosek o zaprzestanie takich komunikatów.”

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek środków administracyjnych, w odniesieniu do których mogą zostać przyjęte przepisy, między innymi na podstawie art. 15a ust. 2, państwa członkowskie dopilnują, by każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes w zwalczaniu naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, również dostawca usług łączności elektronicznej chroniący własnych uzasadnionych interesów gospodarczych lub interesów swoich klientów, mogła występować na drogę sądową przeciwko takim naruszeniom.”

8) Art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli to konieczne, możliwe jest przyjęcie środków zapewniających, że urządzenie końcowe jest konstruowane w sposób zgodny z prawem użytkowników do ochrony i kontroli wykorzystywania ich danych osobowych, zgodnie z dyrektywą 1999/5/WE i z decyzją Rady 87/95/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych i telekomunikacji (*). Środki takie są zgodne z zasadą neutralności technologicznej.

(*) Dz. U. L 36 z 7.2.1987, str. 31.”

Środa, 24 września 2008 r.

9) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Łączności ustanowiony na mocy art. 22 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust.1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust.1, 2, 4 i 6, oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.”

10) W art. 15 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Dostawcy publicznie dostępnych usług łączności i dostawcy usług społeczeństwa informacyjnego bez zbędnej zwłoki powiadamiają niezależne organy ochrony danych o wszelkich wnioskach o dostęp do danych osobowych otrzymanych zgodnie z ust. 1, w tym o podanym uzasadnieniu prawnym i o procedurze prawnej zastosowanej do każdego wniosku; Odpowiedni niezależny organ ochrony danych powiadamia właściwe organy sądowe o tych przypadkach, w których uzna, że nie zastosowano właściwych przepisów prawa krajowego.”

11) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Wykonanie i egzekwowanie prawa

1. Państwa członkowskie ustanawiają zasady stosowania kar — **w tym, w odpowiednim przypadku, sankcji karnych** — z tytułu naruszeń krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu dopilnowania, żeby te zasady były przestrzegane. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie przekazują te przepisy Komisji najpóźniej przed i powiadamiają bezzwłocznie o wszelkich następujących zmianach mających na nie wpływ.
2. Bez uszczerbku dla wszelkich ewentualnie dostępnych środków prawnych, państwa członkowskie dopilnują, by krajowy organ regulacyjny dysponował uprawnieniami w celu doprowadzenia do zaprzestania naruszeń, o których mowa w ust. 1.
3. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne były wyposażone we wszelkie uprawnienia do prowadzenia dochodzeń i środki, w tym możliwość otrzymywania informacji, których mogą potrzebować, niezbędne do monitorowania i egzekwowania przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy.
4. W celu zapewnienia efektywnej współpracy w zakresie egzekwowania przepisów prawa krajowego, przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy, i stworzenia zharmonizowanych warunków świadczenia usług obejmujących transgraniczny przepływ danych, Komisja może przyjąć techniczne środki wykonawcze, po konsultacji z **ENISA, grupą roboczą, o której mowa w art. 29**, i odpowiednimi organami regulacyjnymi.

Środki te, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne elementy niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14a ust. 2. w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 14a ust. 3.”

Środa, 24 września 2008 r.

12) Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Przeгляд

Najpóźniej do ... (*), Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, po skonsultowaniu grupy roboczej na mocy art. 29 i Europejskiego inspektora ochrony danych sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu na podmioty gospodarcze i konsumentów, zwłaszcza w odniesieniu do przepisów o niepożądanym komunikatach, powiadomieniach o naruszeniach oraz wykorzystywaniu danych osobowych przez publiczne lub prywatne strony trzecie do celów nieobjętych niniejszą dyrektywą, z uwzględnieniem otoczenia międzynarodowego. W tym celu Komisja może żądać od państw członkowskich informacji, które dostarczane są bez zbędnej zwłoki. W stosownych przypadkach Komisja przedkłada wnioski w sprawie zmian do niniejszej dyrektywy, uwzględniając wyniki tego sprawozdania, wszelkie zmiany w sektorze oraz traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (**), w szczególności nowe kompetencje w dziedzinie ochrony danych ustanowione w art. 16 traktatu w sprawie funkcjonowania Unii Europejskiej oraz wszelkie inne wnioski, które uzna za niezbędne do poprawy skuteczności niniejszej dyrektywy.

Najpóźniej do ..., Komisja po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, grupą roboczą powołaną na mocy art. 29 i innymi zainteresowanymi stronami, w tym z przedstawicielami przedsiębiorstw przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie oparte na dogłębnym badaniu wraz z zaleceniami dotyczącymi standardowych sposobów wykorzystywania adresów IP oraz stosowania dyrektyw w sprawie prywatności i łączności elektronicznej oraz ochrony danych w zakresie dotyczącym ich gromadzenia i dalszego przetwarzania.

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Dz. U. C 306 z 17.12.2007, str. 1.”

Artykuł 3

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 2006/2004

W załączniku do rozporządzenia (WE) 2006/2004 || dodaje się punkt w brzmieniu:

„17. W odniesieniu do ochrony konsumentów dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej: Artykuł 13 (Dz. U. L 201 z 31.7.2002, str. 37).”

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie najpóźniej do dnia [...] przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. O przyjętych przepisach państwa członkowskie powiadamiają **Parlament Europejski i** Komisję i przekazują im tabelę korelacji między tymi przepisami a przepisami niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują powyższe środki, począwszy od dnia [...].

Przyjmując powyższe przepisy, państwa członkowskie dopilnują, by zawierały one odniesienie do niniejszej dyrektywy, lub by odniesienie to towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą oraz wszelkich zmian w tych przepisach.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [...] dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Środa, 24 września 2008 r.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OPIS USŁUG DODATKOWYCH I USŁUG OKREŚLONYCH W ART. 10 (KONTROLA WYDATKÓW), ART. 29 (USŁUGI DODATKOWE) I ART. 30 (UŁATWIENIE ZMIANY DOSTAWCY)

Część A

Usługi dodatkowe i usługi określone w art. 10:

a) Rachunki szczegółowe

Państwa członkowskie mają dopilnować, by krajowe organy regulacyjne, zależnie od wymagań odpowiednich przepisów prawa o ochronie danych osobowych i prywatności, mogły ustanowić podstawowy poziom szczegółowości rachunków, które wyznaczone przedsiębiorstwa (zgodnie z w art. 8) mają świadczyć bezpłatnie na rzecz **użytkowników końcowych**, tak aby mogli oni:

- i) weryfikować i kontrolować opłaty ponoszone za stacjonarne korzystanie z publicznej sieci łączności/telefonicznej i/lub pokrewne publicznie dostępne usługi telefoniczne oraz
- ii) odpowiednio monitorować korzystanie z tych usług i wydatki, a w ten sposób racjonalnie kontrolować swoje rachunki.

Gdzie stosowne, można zaoferować abonentom dodatkowe poziomy uszczegółowienia według rozsądnych taryf lub bezpłatnie.

Wywołań, które są bezpłatne dla abonenta wywołującego, w tym wywołania linii typu „pomoc”, nie wymienia się w rachunku szczegółowym abonenta wywołującego.

b) Bezpłatna blokada wybranych wywołań wychodzących

To znaczy, że rodzaj usługi dodatkowej, za pomocą której abonent może, na żądanie skierowane do wyznaczonego przedsiębiorstwa, świadczącego usługi telefoniczne, bezpłatnie zablokować wywołania wychodzące **lub innego typu połączenia** określonego rodzaju lub wywołania numerów określonego rodzaju.

c) Systemy przedpłat

Państwa członkowskie mają dopilnować, by krajowe organy regulacyjne mogły wymagać od wyznaczonych przedsiębiorstw udostępnienia konsumentom możliwości płacenia za dostęp do publicznej sieci telefonicznej i korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych na zasadzie przedpłat.

d) Rozłożona płatność za podłączenie

Państwa członkowskie mają dopilnować, by krajowe organy regulacyjne mogły wymagać od wyznaczonych przedsiębiorstw pozwolenia konsumentom na opłatę za podłączenie do publicznej sieci telefonicznej na zasadzie płatności rozłożonych w czasie.

Środa, 24 września 2008 r.

e) Niepłacenie rachunków

Państwa członkowskie zatwierdzają szczególne środki, które mają być proporcjonalne, niedyskryminacyjne i publikowane, obejmujące niepłacenie rachunków telefonicznych operatorów wyznaczonych zgodnie z art. 8. Te środki zapewnią udzielanie abonentowi z wyprzedzeniem stosownego ostrzeżenia o mającym nastąpić przerwaniu świadczenia lub odłączeniu od usługi. ■ Z wyjątkiem przypadków oszustwa, uporczywego spóźniania się z płatnościami lub niepłacenia, te środki mają zapewnić, aby w miarę możliwości technicznych, wszelkie przerwania świadczenia usługi były ograniczone do usługi, której dotyczą. Odłączenie za niepłacenie rachunków powinno mieć miejsce tylko po udzieleniu abonentowi stosownego ostrzeżenia. Państwa członkowskie mogą zezwolić na okres ograniczonego świadczenia usługi przed całkowitym odłączeniem, podczas którego zezwala się tylko na wywołania niepociągające za sobą obciążenia abonenta (np. wywołania „112”). **Dostęp do służb ratunkowych za pośrednictwem numeru „112” może zostać zablokowany w przypadku powtarzającego się niewłaściwego wykorzystywania przez użytkownika.**

f) Kontrola kosztów

Państwa członkowskie gwarantują, że krajowe organy regulacyjne wymagają od wszystkich przedsiębiorstw będących dostawcami usług łączności elektronicznej oferowania abonentom środków kontroli kosztów usług telekomunikacyjnych łącznie z bezpłatnym ostrzeganiem konsumentów w przypadku anormalnego schematu konsumpcyjnego.

g) Najlepsze rady

Państwa członkowskie gwarantują, że krajowe organy regulacyjne wymagają od wszystkich przedsiębiorstw będących dostawcami usług łączności elektronicznej zalecania konsumentom raz na rok swoich najlepszych dostępnych pakietów taryfowych w oparciu o konsumenckie schematy konsumpcyjne z poprzedniego roku.

Część B

Lista usług dodatkowych określonych w art. 29:

a) Wybieranie tonowe lub DTMF (dwutonowe działanie wieloczęstotliwościowe)

Tzn. publiczna sieć telefoniczna wspiera używanie tonów DTMF określonych w ETSI ETR 207 dla przesyłania sygnału w całej sieci zarówno w państwie członkowskim, jak i między państwami członkowskimi.

b) Identyfikacja linii przechodzącej

Tzn. numer strony wywołującej jest pokazywany stronie odbierającej wywołanie przed ustanowieniem połączenia.

Ta usługa dodatkowa powinna być zapewniona zgodnie z odnośnym ustawodawstwem dotyczącym ochrony danych osobowych i prywatności, a w szczególności z dyrektywą 2002/58/WE.

W miarę możliwości technicznych operatorzy powinni zapewniać dane i sygnały ułatwiające oferowanie identyfikacji linii przychodzącej i wybieranie tonowe ponad granicami państw członkowskich.

c) Usługi w razie kradzieży

Państwa członkowskie zadbają o ustanowienie bezpłatnego numeru wspólnego dla wszystkich dostawców usług telefonii komórkowej, umożliwiającego zgłoszenie kradzieży urządzenia końcowego oraz natychmiastowe zawieszenie świadczenia usług związanych z abonamentem. Dostęp do tej usługi musi być również zapewniony użytkownikom niepełnosprawnym. Użytkownicy muszą być regularnie informowani o istnieniu takiego numeru, który powinien być łatwy do zapamiętania.

d) Oprogramowanie ochronne

Państwa członkowskie zapewniają krajowym organom regulacyjnym możliwość wymagania od operatorów bezpłatnego udostępniania ich abonentom niezawodnego, łatwego w użyciu, dającego się swobodnie i w pełni konfigurować oprogramowania ochronnego lub filtrującego uniemożliwiającego dzieciom lub osobom szczególnie narażonym dostęp do nieodpowiednich dla nich treści.

Wszelkie dane o kontroli ruchu, jakie mogą być zbierane przez tego rodzaju oprogramowanie, są przeznaczone wyłącznie do użytku abonenta.

Środa, 24 września 2008 r.

Część C

Wprowadzenie w życie przepisów dotyczących przenoszenia numerów, ustanowionych w art. 30

Wymóg, zgodnie z którym każdy abonent publicznie posiadający numery z krajowego planu numeracji, może na życzenie zachować swój numer(y) niezależnie od przedsiębiorstwa zapewniającego usługę, stosuje się:

- a) przypadku numerów geograficznych, w określonym miejscu, oraz
- b) w przypadku numerów niegeograficznych, w dowolnym miejscu.

Niniejsza część nie stosuje się do przenoszenia numerów między sieciami zapewniającymi usługi stacjonarne a sieciami komórkowymi.

ZAŁĄCZNIK II

INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY PUBLIKOWAĆ ZGODNIE Z ART. 21 (PRZEJRZYŚĆ I PUBLIKOWANIE INFORMACJI)

Krajowy organ regulacyjny ma obowiązek zapewnić publikację informacji wyszczególnionych w niniejszym załączniku, zgodnie z art. 21. Do krajowego organu regulacyjnego należy decyzja, które informacje mają być opublikowane przez przedsiębiorstwa zapewniające publiczne sieci telefoniczne i/lub publicznie dostępne usługi telefoniczne, a które przez sam krajowy organ regulacyjny tak, aby zapewnić konsumentom możliwość dokonywania wyboru na podstawie informacji. ■

1. Nazwa/nazwy i adres/adresy przedsiębiorstwa/przedsiębiorstw

Tzn. nazwy i adresy siedziby głównej przedsiębiorstw zapewniających publiczne sieci telefoniczne lub publicznie dostępne usługi telefoniczne.

2. Oferowane publicznie dostępne usługi telefoniczne.

2.1. Zakres publicznie dostępnej usługi telefonicznej.

2.2. Standardowe taryfy, w **których wyszczególniono świadczone usługi oraz zawartość** każdej pozycji taryfy (np. opłaty za dostęp, opłaty za wszelkiego rodzaju formy korzystania, opłaty za konserwację). **Należy również uwzględnić szczegóły opłat** za obowiązujące standardowe upusty, specjalne systemy taryf przeznaczone dla określonych odbiorców **oraz wszelkie dodatkowe opłaty, a także koszty związane z urządzeniami końcowymi**.

2.3. Polityka dotycząca rekompensat, refundacji, włącznie z konkretnymi szczegółami wszelkich oferowanych planów rekompensat/refundacji.

2.4. Rodzaje oferowanych usług konserwacji.

2.5. Standardowe warunki umowy, między innymi dotyczące minimalnego okresu umowy, rozwiązania umowy, procedur i opłat bezpośrednich związanych z przenoszeniem numerów i danych identyfikacyjnych, jeśli ma to zastosowanie.

3. Mechanizmy rozstrzygania sporów, także te, które opracowało dane przedsiębiorstwo.

4. Informacje o prawach dotyczących usługi powszechnej, również gdzie stosowne, usług dodatkowych i usług wymienionych w załączniku I.

Środa, 24 września 2008 r.

ZAŁĄCZNIK III

PARAMETRY JAKOŚCI USŁUG

PARAMETRY CZASU REALIZACJI I JAKOŚCI USŁUGI, DEFINICJE I METODY POMIARU OKREŚLONE
W ART. 11 I 22

Dla przedsiębiorstw wyznaczonych do zapewnienia dostępu do publicznych sieci łączności		
PARAMETR ⁽¹⁾	DEFINICJA	METODA POMIARU
Czas realizacji podłączenia początkowego	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Liczba usterek na linię dostępu	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Czas naprawy usterki	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Dla przedsiębiorstw wyznaczonych do zapewnienia dostępu do publicznie dostępnych usług telefonicznych		
Czas ustawienia wywołania ⁽²⁾	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Czas reakcji dla usług operatora	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Czas reakcji dla biura numerów	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Proporcja działających publicznych aparatów telefonicznych na monety i karty	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Liczba skarg dot. poprawności rachunków	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Stosunek wywołań zakończonych niepowodzeniem ⁽²⁾	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

⁽¹⁾ Parametry powinny pozwalać na analizę osiągniętych rezultatów na poziomie regionalnym (tzn. nie niższym niż poziom 2 w Nomenklaturze Jednostek Terytorialnych dla Celów Statystycznych (NUTS) ustanowionej przez Eurostat).

⁽²⁾ Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o rezygnacji z egzekwowania wymogu zachowywania aktualnych informacji o osiągniętych rezultatach odnośnie do tych dwóch parametrów, jeśli istnieją dowody na to, że rezultaty osiągnięte w tych dwóch obszarach są zadowalające.

Numer wersji ETSI EG **202 057** do 1.1.1 (kwiecień 2000)

Umowa międzynarodowa w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. *

P6_TA(2008)0453

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy międzynarodowej w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. (11964/2007 — C6-0326/2007 — 2006/0263(CNS))

(2010/C 8 E/48)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11964/2007),
- uwzględniając projekt Umowy międzynarodowej w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. (11964/2007),
- uwzględniając art. 133, 175 oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze Traktatu WE,
- uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0326/2007),
- uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
- uwzględniając art. 51, 83 ust. 7 oraz art. 35 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0313/2008),

Środa, 24 września 2008 r.

1. zatwierdza projekt decyzji Rady po poprawkach oraz zatwierdza zawarcie umowy;
2. zastrzega sobie przyznane przez Traktat prawo do obrony swoich przywilejów;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi Międzynarodowej Organizacji ds. Drewna Tropikalnego (ITTO).

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADEĘ

POPRAWKI
PARLAMENTU

Poprawka 1

Odniesienie 1

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 133 i 175 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **pierwszy**,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 133 i 175 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit **drugi**,

Poprawka 2

Punkt 4 preambuły

(4) Cele nowej umowy **wpisują** się zarówno we wspólną politykę handlową, jak i w politykę w dziedzinie środowiska naturalnego.

(4) Cele nowej umowy **powinny wpisywać** się zarówno we wspólną politykę handlową, jak i w politykę w dziedzinie środowiska naturalnego **i politykę rozwoju**.

Poprawka 3

Punkt 7a preambuły (nowy)

(7a) Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne obejmujące analizę procesu wdrażania Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. oraz środków mających na celu minimalizację negatywnego wpływu wykorzystywania lasów tropikalnych, w tym umów dwustronnych zawartych zgodnie z programem na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT). Artykuł 33 Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. przewiduje ocenę realizacji niniejszej umowy po pięciu latach od momentu jej wejścia w życie. W świetle tego zapisu do końca 2010 r. Komisja powinna przekazać Parlamentowi i Radzie przegląd funkcjonowania Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r.

Poprawka 4

Punkt 7b preambuły (nowy)

(7b) Przy opracowywaniu mandatu negocjacyjnego w zakresie rewizji Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. Komisja powinna zaproponować rewizję tekstu w obecnym brzmieniu, za podstawę umowy uznając ochronę lasów tropikalnych, zrównoważone gospodarowanie nimi oraz odbudowę zdegradowanych obszarów leśnych, podkreślając znaczenie polityki edukacyjnej i informacyjnej w państwach, w których występuje problem deforestacji, w celu zwiększenia wiedzy społeczeństwa na temat negatywnych skutków niewłaściwego wykorzystywania zasobów drzewnych. Do handlu drewnem tropikalnym należy zachęcać jedynie w zakresie zgodnym z wcześniejszymi celami.

Środa, 24 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADĘPOPRAWKI
PARLAMENTU

Poprawka 5

Punkt 7c preambuły (nowy)

(7c) W szczególności w mandacie w zakresie rewizji Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. należy zaproponować mechanizm głosowania w Międzynarodowej Radzie ds. Drewna Tropikalnego, który wyraźnie będzie wynagradzał ochronę lasów tropikalnych i zrównoważone ich użytkowanie.

Poprawka 6

Punkt 7d preambuły (nowy)

(7d) Komisja powinna najpóźniej do października 2008 r.:

a) przedłożyć wyczerpujący wniosek legislacyjny uniemożliwiający wprowadzanie na rynek drewna i produktów drzewnych z nielegalnych i destrukcyjnych źródeł;

b) przedstawić komunikat określający zaangażowanie i wsparcie UE na rzecz obecnych i przyszłych globalnych mechanizmów finansowania, których celem jest sprzyjanie ochronie lasów i zmniejszenie emisji wynikających z deforestacji zgodnie z Ramową konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu/protokołem z Kioto. W komunikacie należy nakreślić zaangażowanie UE na rzecz zapewnienia środków mających na celu pomoc krajom rozwijającym się w ochronie lasów, finansowaniu sieci obszarów chronionych i rozpowszechnianiu rozwiązań stanowiących alternatywę dla niszczenia lasów. W szczególności w celu zapewnienia realnych korzyści dla klimatu, bioróżnorodności i ludności należy przedstawić minimalne zasady i kryteria, jakie powinny spełniać te instrumenty. Należy również określić priorytetowe działania i priorytetowe obszary, które niezwłocznie powinny otrzymać środki finansowe w ramach tych mechanizmów zachęcających.

Czwartek, 25 września 2008 r.

Podatek od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych *

P6_TA(2008)0457

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0747 — C6-0473/2007 — 2007/0267(CNS))

(2010/C 8 E/49)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2007)0747),
 - uwzględniając art. 93 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0473/2007),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0344/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający Punkt 1 preambuły

(1) Sektor usług finansowych przyczynia się w znacznej mierze do wzrostu gospodarczego, konkurencyjności oraz tworzenia nowych miejsc pracy, lecz może spełniać swoją rolę jedynie w warunkach neutralnej konkurencji w ramach rynku wewnętrznego. Należy zapewnić ramy gwarantujące **pewność prawną w zakresie** opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) produktów finansowych, ich sprzedaży oraz zarządzania nimi.

(1) Sektor usług finansowych przyczynia się w znacznej mierze do wzrostu gospodarczego, konkurencyjności oraz tworzenia nowych miejsc pracy, lecz może spełniać swoją rolę jedynie w warunkach neutralnej konkurencji w ramach rynku wewnętrznego. Należy zapewnić ramy gwarantujące **tego rodzaju neutralne warunki w odniesieniu do** opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) produktów finansowych, ich sprzedaży oraz zarządzania nimi.

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 2 preambuły**

(2) Istniejące przepisy dotyczące zwolnienia z VAT usług finansowych i ubezpieczeniowych zawarte w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej są przestarzałe i doprowadziły do niejednolitej interpretacji i stosowania tych przepisów. Złożoność tych przepisów oraz różnice w praktykach administracyjnych powodują niepewność prawną wśród podmiotów gospodarczych i organów podatkowych. Niepewność ta doprowadziła do wielu sporów i spowodowała wzrost obciążeń administracyjnych. Należy więc wyjaśnić, które usługi ubezpieczeniowe i finansowe są zwolnione z podatku VAT i zwiększyć dzięki temu pewność prawną oraz zmniejszyć obciążenia administracyjne podmiotów gospodarczych oraz organów podatkowych.

(2) Istniejące przepisy dotyczące zwolnienia z VAT usług finansowych i ubezpieczeniowych zawarte w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej są przestarzałe i doprowadziły do niejednolitej interpretacji i stosowania tych przepisów. Złożoność tych przepisów oraz różnice w praktykach administracyjnych powodują niepewność prawną wśród podmiotów gospodarczych i organów podatkowych **i nie zapewniają jednakowych reguł w UE**. Niepewność ta doprowadziła do wielu sporów i spowodowała wzrost obciążeń administracyjnych. Należy więc wyjaśnić, które usługi ubezpieczeniowe i finansowe są zwolnione z podatku VAT i zwiększyć dzięki temu pewność prawną **i zapewnić jednakowe reguły w UE** oraz zmniejszyć obciążenia administracyjne podmiotów gospodarczych oraz organów podatkowych.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 5 preambuły**

(5) Usługi ubezpieczeniowe oraz usługi finansowe wymagają podobnych form pośrednictwa. Właściwe jest zatem, by pośrednictwo ubezpieczeniowe i pośrednictwo związane z usługami finansowymi było traktowane w ten sam sposób.

(5) Usługi ubezpieczeniowe oraz usługi finansowe wymagają podobnych form pośrednictwa. Właściwe jest zatem, by pośrednictwo ubezpieczeniowe i pośrednictwo związane z usługami finansowymi było traktowane w ten sam sposób, **włączając pośrednictwo agenta, który nie jest związany umową ani nie utrzymuje żadnych innych bezpośrednich kontaktów z żadną ze stron transakcji ubezpieczeniowej lub finansowej, do zawarcia której się przyczynił. W takich przypadkach zwolnienie z podatku powinno w równym stopniu odnosić się do wszystkich rodzajów działalności typowych dla pośrednika świadczącego usługi ubezpieczeniowe lub finansowe, w tym do wszelkich działań przed zawarciem umowy i po jej zawarciu.**

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 5a preambuły (nowy)**

(5a) Zwolnienie w dalszym ciągu powinno obejmować działalność związaną z zarządzaniem funduszami inwestycyjnymi, jeżeli prowadzona jest ona przez niezależne podmioty gospodarcze.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 7 preambuły**

(7) Podmioty świadczące usługi ubezpieczeniowe oraz usługi finansowe są coraz częściej w stanie przypisywać podatek VAT, naliczany w przypadku ponoszonych przez nie kosztów, dokładnie do świadczonych usług podlegających opodatkowaniu. Gdy usługi, które świadczą, są wynagradzane na bazie honorariów, mogą one z łatwością ustalić kwotę podlegającą opodatkowaniu dla tych usług. Właściwe jest zatem rozszerzenie możliwości wyboru opodatkowania na tego typu podmioty.

(7) Podmioty świadczące usługi ubezpieczeniowe oraz usługi finansowe są coraz częściej w stanie przypisywać podatek VAT, naliczany w przypadku ponoszonych przez nie kosztów, dokładnie do świadczonych usług podlegających opodatkowaniu. Gdy usługi, które świadczą, są wynagradzane na bazie honorariów, mogą one z łatwością ustalić kwotę podlegającą opodatkowaniu dla tych usług. Właściwe jest zatem rozszerzenie możliwości wyboru opodatkowania na tego typu podmioty, **co zapobiegłoby problemowi podwójnego opodatkowania, który może pojawić się w związku ze skoordynowaniem tego rodzaju opodatkowania z krajowymi podatkami od usług ubezpieczeniowych i finansowych.**

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**
Punkt 8a preambuły (nowy)

(8a) *Wprowadzając postanowienia dyrektywy 2006/112/WE dotyczącej prawa do opodatkowania, Rada powinna zapewnić jednolite stosowanie takich przepisów na rynku wewnętrznym. W oczekiwaniu na przyjęcie takich przepisów przez Radę, państwa członkowskie powinny móc ustanowić szczegółowe przepisy regulujące korzystanie z takiej możliwości. Państwa członkowskie winny powiadomić Komisję o środkach projektowanych w tym względzie na sześć miesięcy przed ich przyjęciem. W tym czasie Komisja winna dokonać oceny projektowanych środków i wydać zalecenie.*

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**
Artykuł 1 – ustęp 1 – litera a
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 135 – ustęp 1 – litera a(a) ubezpieczenia **i** reasekuracji;(a) ubezpieczenia, **w tym** reasekuracji;**Poprawka 8****Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**
Artykuł 1 – ustęp 1 – litera a
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 135 – ustęp 1 – litera d

(d) wymiany walut i dostarczania środków pieniężnych;

(d) wymiany walut, dostarczania środków pieniężnych
i **operacji pieniężno-kredytowych**;**Poprawka 9****Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**
Artykuł 1 – ustęp 1 – litera a
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 135 – ustęp 1 – litera e(e) **dostawy papierów wartościowych**;(e) **operacji związanych z obrotem papierami wartościowymi**;**Poprawka 10****Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**
Artykuł 1 – ustęp 1 – litera a
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 135 – ustęp 1 – litera ga (nowa)(ga) **wszelkich usług pochodnych**;

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 1 – litera b**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135 – ustęp 1a

1a. Zwolnienie przewidziane w **ust 1 lit. (a)-(e)** obejmuje świadczenie każdej części składowej usługi ubezpieczeniowej lub finansowej, stanowiącej odrębną całość i posiadającej specyficzne oraz istotne cechy danej usługi zwolnionej z opodatkowania.

1a. Zwolnienie przewidziane w **ust 1 lit. (a)-(f)** obejmuje świadczenie każdej części składowej usługi ubezpieczeniowej lub finansowej, stanowiącej odrębną całość i posiadającej specyficzne oraz istotne cechy danej usługi zwolnionej z opodatkowania.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 1

(1) „ubezpieczenie **i reasekuracja**” oznacza zobowiązanie, w ramach którego **dana** osoba jest zobowiązana do dostarczenia innej osobie, w zamian za opłatę, odszkodowania lub świadczenia określonego w zobowiązaniu, w przypadku urzeczywistnienia się ryzyka;

(1) „ubezpieczenie” oznacza zobowiązanie, w ramach którego **co najmniej jedna** osoba jest zobowiązana do dostarczenia innej osobie **lub innym osobom**, w zamian za opłatę, odszkodowania lub świadczenia określonego w zobowiązaniu, w przypadku urzeczywistnienia się ryzyka;

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 8 – część wprowadzająca

(8) „**dostawa papierów wartościowych**” oznacza dostawę instrumentów zbywalnych innych niż instrumenty ustanawiające prawo własności do towarów lub do praw określonych w art. 15 ust. 2, przedstawiające wartość finansową i odzwierciedlające jedno lub więcej z poniższych praw:

(8) „**operacje związane z obrotem papierami wartościowymi**” oznaczają **sprzedaż** instrumentów zbywalnych innych niż instrumenty ustanawiające prawo własności do towarów lub do praw określonych w art. 15 ust. 2, przedstawiające wartość finansową i odzwierciedlające jedno lub więcej z poniższych praw:

Poprawka 14**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 8 – litera c

(c) prawo własności do jednostek udziałowych w funduszach **zbiorowego inwestowania w papiery wartościowe określone w art. 135 ust. 1 lit. (a)-(b), w innych zwolnionych instrumentach finansowych określonych w art. 135 ust. 1 lit. (a)-(d)** lub w **innych** funduszach zbiorowego inwestowania;

(c) prawo własności do jednostek udziałowych w funduszach **inwestycyjnych, zgodnie z definicją w ust. 10**, lub w funduszach zbiorowego inwestowania;

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 15**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 8 – litera ca (nowa)

(ca) **prawo własności płatnych gotówką pochodnych instrumentów finansowych, pochodnych kredytowych i towarowych oraz związanych z nimi opcji;**

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 9

(9) „pośrednictwo w transakcjach ubezpieczeniowych i finansowych” oznacza świadczenie przez **osobę trzecią, będącą pośrednikiem**, usług **na rzecz, oraz wynagradzanych przez stronę umowy**, stanowiących osobny akt pośrednictwa w związku z transakcjami ubezpieczeniowymi i finansowymi określonymi w art. 135 ust. 1 lit. (a)-(e);

(9) „pośrednictwo w transakcjach ubezpieczeniowych i finansowych” oznacza świadczenie przez **osoby trzecie, będące pośrednikami**, usług stanowiących osobny **bezpośredni lub pośredni** akt pośrednictwa w związku z transakcjami ubezpieczeniowymi i finansowymi określonymi w art. 135 ust. 1 lit. (a)-(e), **pod warunkiem że żaden z pośredników nie jest kontrahentem w tychże transakcjach ubezpieczeniowych i finansowych;**

Poprawka 17**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 10

(10) „fundusze inwestycyjne” oznaczają **fundusze zbiorowego inwestowania w zwolnione instrumenty finansowe określone w art. 135 ust. 1 lit. a)-e) oraz w nieruchomości;**

(10) „fundusze inwestycyjne” oznaczają **specjalnie tworzone instrumenty inwestycyjne, tworzone wyłącznie w celu gromadzenia aktywów inwestorów oraz inwestowania tych aktywów w ramach zdywersyfikowanego portfela, w tym fundusze emerytalne i instrumenty wykorzystywane do wdrażania i prowadzenia zbiorowych systemów emerytalnych;**

Poprawka 18**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 2**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 135a – ustęp 11

(11) „zarządzanie funduszami inwestycyjnymi” oznacza działalność mającą na celu zrealizowanie celów inwestycyjnych danego funduszu inwestycyjnego.

(11) „zarządzanie funduszami inwestycyjnymi” oznacza działalność mającą na celu zrealizowanie celów inwestycyjnych danego funduszu inwestycyjnego i **obejmuje co najmniej strategiczne i taktyczne zarządzanie aktywami i ich rozdziałem, w tym doradztwo, a także zarządzanie środkami i ryzykiem.**

Poprawka 19**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 3**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 137 – ustęp 1 – litera a

(3) **W art. 137 ust. 1, skreśla się lit. a).**

skreślony

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 20**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**Artykuł 1 – ustęp 4
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 137a – ustęp 1

1. Od dnia 1 stycznia 2012 r. państwa członkowskie przyznają podatnikom prawo wyboru opodatkowania w stosunku do usług określonych w art. 135 ust. 1 **lit.(a)-(g)**.

1. Od dnia 1 stycznia 2012 r. państwa członkowskie przyznają podatnikom **w każdym indywidualnym przypadku** prawo wyboru opodatkowania w stosunku do **jednej** z usług określonych w art. 135 ust. 1 **lit.(a)-(ga)**, **jeśli usługę tę świadczy się innemu podatnikowi mającemu siedzibę w tym samym państwie członkowskim lub gdzie indziej we Wspólnocie**.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**Artykuł 1 – ustęp 4
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 137a – ustęp 1a (nowy)

1a. Do dnia ... (*), zgodnie z przepisami ust. 1, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie działania prawa opcji. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek legislacyjny w sprawie szczegółowych przepisów egzekwowania prawa opcji i wszelkich innych poprawek do dyrektywy .../ .../WE z tym związanych.

(*) Trzy lata po wejściu w życie dyrektywy .../ .../WE.

Poprawka 22**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**Artykuł 1 – ustęp 4
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 137a – ustęp 2

2. Rada przyjmuje środki niezbędne do wprowadzenia w życie ust. 1 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 397. Do czasu przyjęcia tych środków przez Radę państwa członkowskie mogą **określać** szczegółowe zasady dotyczące korzystania z prawa wyboru stosownie do ust. 1.

2. Rada przyjmuje środki niezbędne do wprowadzenia w życie ust. 1 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 397. Do czasu przyjęcia tych środków przez Radę państwa członkowskie mogą **utrzymać istniejące** szczegółowe zasady dotyczące korzystania z prawa wyboru stosownie do ust. 1.

Poprawka 23**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**Artykuł 1 – ustęp 4
Dyrektywa 2006/112/WE
Artykuł 137b – ustęp 1

(1) grupa sama w sobie **oraz wszyscy jej członkowie mają swoje siedziby lub miejsca zamieszkania** na terytorium Wspólnoty;

(1) grupa sama w sobie **ma swoją siedzibę** na terytorium Wspólnoty;

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 24**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 4**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 137b – ustęp 3

(3) członkowie grupy świadczą usługi, które są zwolnione na mocy art. 135 ust. 1 **lit. a)-g)** lub inne usługi, z tytułu których nie podlegają opodatkowaniu;

(3) członkowie grupy świadczą usługi, które są zwolnione na mocy art. 135 ust. 1 **lit.(a)-(ga)** lub inne usługi, z tytułu których nie podlegają opodatkowaniu;

Poprawka 25**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 4**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 137b – ustęp 4

(4) usługi **są** świadczone przez grupę **jedynie na rzecz jej członków i** są konieczne w celu umożliwienia członkom grupy świadczenie usług zwolnionych na mocy art. 135 ust. 1 **lit. a)-g)**;

(4) usługi świadczone przez grupę są konieczne w celu umożliwienia członkom grupy świadczenie usług zwolnionych na mocy art. 135 ust. 1 **lit. (a)-(ga)**;

Poprawka 26**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 4**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 137b – ustęp 5

(5) grupa żąda od swoich członków zwrotu wyłącznie ich udziału we wspólnych wydatkach, z **wyłączeniem wszelkich korekt** cen transferowych **dokonanych** dla celów bezpośredniego opodatkowania.

(5) grupa żąda od swoich członków zwrotu wyłącznie ich udziału we wspólnych wydatkach; **korekty** cen transferowych **dokonane** dla celów bezpośredniego opodatkowania **nie dotyczą zwolnienia grupy z podatku od obrotu.**

Poprawka 27**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – ustęp 4a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 169 – litera c

(4a) **Artykuł 169 lit. c) otrzymuje brzmienie:**

„(c) transakcje, które są zwolnione zgodnie z art. 135 ust. 1 lit. (a)-(ga), jeżeli usługobiorca ma siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania poza Wspólnotą lub jeżeli transakcje te są bezpośrednio związane z towarami, które mają być przedmiotem wywozu poza Wspólnotę.”

Czwartek, 25 września 2008 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 28**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający**
Artykuł 2 – ustęp 1 – akapit 1

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, **najpóźniej do dnia 31 grudnia 2009 r.** Niezwłocznie przekażą one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, **zapewniając, że konsumenci końcowi skorzystają ze zmian w obecnym systemie VAT.** Niezwłocznie przekażą one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.